Jorma Pihkala

Johanneksen evankeliumin sanomaa

Saarnoja vuosilta 2015-20

Tässä saarnakokoelmassa eli postillassa käyn läpi koko Johanneksen evankeliumin järjestyksessä sillä poikkeuksella, että ensimmäinen saarna käsittelee Johanneksen selitystä kirjan tarkoituksesta, joka sijaitsee luvun 20 kahdessa viimeisessä jakeessa. Saarnat pidin vuosina 2015-2020 Espoon Kotikirkossa, jossa toimin pastorien mentorina ja vierailevana puhujana. Saarnatessani pyrkimykseni on avata Johanneksen evankeliumin tavattoman syvällistä tekstiä siinä toivossa, että näkisimme sen läpi loistavana Kristuksen ja Hänen kirkkautensa. Ensimmäinen kysymykseni saarnoja valmistaessani on se, mitä kukin teksti kertoo Jeesuksesta. Vasta sen jälkeen kysyn, mitä Herra haluaa juuri nyt puhua minun sydämelleni. Tärkeintä on siis, kuka puhuu, sillä siitä määräytyy puheen painoarvo. Koska Jumalan sana on myös tarkoitettu sovellettavaksi omaan elämään, olen liittänyt jokaiseen saarnaan jonkun esimerkin siitä, miten Herra toimii eri ihmisten elämässä. Jotkut esimerkit liittyvät varsin löyhästi itse tekstiin, mutta toivon niiden kertovan, että Herra tekee yhä pelastavaa työtä tässä maailmassa.

Saarnat liittyvät ”Vapahtajan sylissä” nimisenä julkaistuun kirjaani, joka on Uuden Tien kustantamana julkaistu vuonna 1999 ja joka on luettavissa myös kotisivultani osoitteessa:
http://www.pihkala.net/Kirjat/VapahtajanSylissa.pdf

Useimpiin saarnoihin on myös liitetty eri henkilöiden todistuksia siitä, miten evankeliumi on heidän elämässään vaikuttanut. Useimmat niistä tulevat Japanista, jossa sain olla vaimoni Lean kanssa lähetystyössä vuodesta 1972 vuoteen 2017. Kaikkiaan maassa viivyimme 30 vuotta.

Kaikki saarnat on myös äänitetty ja ne voidaan kuunnella seuraavasta linkistä. Niitä voi hakea nimellä tai Raamatun kohdan perusteella:
https://www.espoonkotikirkko.fi/opetus

Toivoni ja rukoukseni on, että saarnani avaisivat Kristuksen ristin kirkkauden salaisuutta lukijoille ja kuulijoille.

Ryttylässä 29.2.2020

Sisällysluettelo

Joh. 20:30-31 Elämä uskossa Jeesuksen nimeen....4
Joh. 1:1-18 Esipuhe - prologi - evankeliumin tiivistelmä....9
Joh. 1:1-5 Luominen ja lankeemus....15
Joh. 1:1-5 Syntiinlankeemus....20
Joh. 1:16-17 Kristuksen täyteydestä....32
Joh. 1:16-18 Jumalan kirkkaus Kristuksessa....37
Joh. 1:19-28 Johannes Kastajan todistus....42
Joh. 1:29-34 Jumalan Uhrikaritsa ja Pyhällä Hengellä Kastaja....47
Lisäys: Johanneksen kasteen ja kristillisen kasteen suhde....52
Joh. 1:35-51 Kutsu opetuslapseuteen....54
Joh. 2:1-11 Jeesus ilmoittaa kirkkautensa....60
Joh. 2:12-25 Jeesus meidän temppelimme....65
Joh. 3:1-21 Uudestisyntymisen ihme....71
Joh. 3:22-36 Hänen tulee kasvaa....78
Joh. 4:1-26 Jeesus ja samarialainen nainen....83
Joh. 4:27-42 Maailman Vapahtaja....89
Joh. 4:43-54 Uskon perustus....95
Joh. 5:1-18 Jeesus tekee työtä....102
Joh. 5:19-30 Jeesuksen valtaoikeudet....108
Joh. 5:31-47 Jeesuksen todistajat....114
Joh. 6:1-15 Elämän leipä....120
Joh. 6:16-24, Matt. 14:28-33 Todellinen Kuningas....125
Joh. 6:24-36 Jumalan leipä taivaasta....130
Joh. 6:37-51 Isän tahto ja sen Toteuttaja....136
Joh. 6:52-71 Jeesuksen liha ja veri ruokamme....141
Joh. 7:1-24 Oppi Jumalalta....147
Joh. 7:25-39 Suuri kutsu....153
Joh. 7:40-52 Usko ja epäusko....160
Joh. 8:1-11 Vanhurskaus ja laupeus....165
Joh. 8:12-30 Maailman valo....171
Joh. 8:31-47 Totuus tekee vapaaksi....178
Joh. 8:48-59 Ennen kuin Aabraham syntyi - Minä olen....183
Joh. 9:1-41 Sokeana syntynyt mies....189
Joh. 10:1-21 Herra on minun paimeneni....198
Joh. 10:22-42 Uskon perustus....205
Joh. 11:1-16 Ei tämä ole kuolemaksi, vaan Jumalan kirkkaudeksi....212
Joh. 11:17-44 Jeesus on ylösnousemus ja elämä....218
Joh. 11:45-12:11 Raha vai rakkaus....225
Joh. 12:12-19 Kuninkaasi tulee....231
Joh. 12:20-36 Haluamme nähdä Jeesuksen....238
Joh. 12:37-50 Välitilinpäätös....245
Joh. 13:1-20 Herran johdolla palvelemaan....251
Joh. 13:21-35 Kristuksen kirkkaus....256
Joh. 13:36-14:7 Tie Isän kotiin....263
Joh. 14:8-31 Pelastusvarmuus....270
Joh. 15:1-10 Minä olen tosi viinipuu - yhteys Herraan....276
Joh. 15:10-17 Ilo Herrassa....288
Joh. 15:18-16:4 Rakkaus Herraan ja maailman viha....293
Joh. 16:5-15 Totuuden Henki - Puolustaja....300
Joh. 16:16-33 Itku ja ilo Voittajan seurassa....305

Joh. 17:1-26 Isä ja Poika kasvokkain - ylimmäispapillinen rukous.....310
Joh. 17:6-10 Minut on kirkastettu heissä.....316
Joh. 17:11-19 Pyhitettyinä maailmaan lähetetyt.....320
Joh. 17:20-26 Ykseys Kristuksessa, jotta maailma uskoisi.....326
Joh. 18:1-27 Lopullinen merkki.....331
Joh. 18:28-19:16 Totuuden Kuningas.....338
Joh. 19:17-30 Ristin pimeys ja voitto.....346
Joh. 19:31-42 Veri ja vesi.....352
Joh. 20:1-18 Herramme ylösnousemus.....359
Joh. 20:19-29 Rauha teille!.....366
Joh. 21:1-14 Jeesus ilmoittaa, millainen Hän on.....373
Joh. 21:15-25 Rakastatko Jeesusta?.....379

Joh. 20:30-31 Elämä uskossa Jeesuksen nimeen

> *30. Paljon muitakin tunnustekoja, joista ei ole kirjoitettu tässä kirjassa, Jeesus teki opetuslastensa nähden.*
> *31. Mutta nämä on kirjoitettu, että te uskoisitte Jeesuksen olevan Kristus, Jumalan Poika, ja että teillä, kun uskotte, olisi elämä hänen nimessään.*

Mitä varten on Johanneksen evankeliumi?
Kuka ja millainen on Jeesus Kristus? Mitä Hän teki? Miten on mahdollista uskoa Jeesukseen? Mitä usko on olemukseltaan? Millaisen elämän uskon kautta syntyvä suhde Jeesukseen antaa? Näihin perustavaa laatua oleviin kysymyksiin vastaa Johanneksen evankeliumi.

Evankeliumi on alun perin kirjoitettu alkuseurakuntaa varten. Sen keskuuteen oli tunkeutunut harhaopettajia ja uskovien keskuudessa oli ehkä myös paineiden ja vainojen alla tapahtunut uskon horjumista. Siksi Johannes evankeliumillaan halusi viedä uskovat syvempään Jeesuksen tuntemiseen. Sen kautta he pääsisivät iloitsemaan syvemmin siitä, elämästä, joka heillä Jeesuksessa oli ja niin syvemmästä uskon varmuudesta käsin saattoivat rohkeammin todistaa Herrasta ja palvella Häntä.

Vaikka evankeliumit on alun perin kirjoitettu nimen omaan uskovia varten, myös totuutta avoimin silmin etsivien on mahdollista evankeliumien kautta vakuuttua siitä, millainen Jeesus Kristus on.

Ennekuin menemme tarkemmin tekstiimme haluaisin jakaa jotain yleistä Johanneksen evankeliumista.

Johdanto Johanneksen evankeliumiin
Vanhan kirkon yksimielisen perimätiedon mukaan neljäs evankeliumi on apostoli Johanneksen, Sebedeuksen pojan, apostoli Jaakobin veljen, laatima. Matt.4:21 kertoo, miten he Jeesuksen kutsumana tulivat hänen seuraajakseen.

Ns. Muratorin kaanon (n. v. 170 jKr.) sanoo Johanneksen laatineen evankeliumikirjansa toisten apostolien pyynnöstä sekä apostoli Andreaan saaman erityisen ilmoituksen johdosta. Irenaeus kirjoitti v. 185 vaiheilla (Adv.haer.III,1): "Sen jälkeen [kun ensimmäiset evankeliumit jo olivat levinneet seurakuntiin,] Johannes, Herran opetuslapsi, joka oli nojannut hänen rintaansa vasten (Joh.13:23-25),...julkaisi evankeliumin Efesossa asuessaan." Samassa yhteydessä Irenaeus kirjoittaa (III,3), että "Efeson seurakunta, joka oli Paavalin perustama, ja jossa Johannes asui [keisari] Trajanuksen (98-117) aikaan asti, on apostolisen perimätiedon luotettava todistaja." Antiokian piispa Eusebius kertoo kirkkohistoriassaan (324 jKr. III,23): Ollessaan juutalaissodan (66-70) alkuvaiheessa lähdössä Jerusalemista Johannes meni apostolien yhteisen sopimuksen mukaan Aasian maakunnan Efesoon. Näistä lausunnoista päätellen Johannes alkoi evankeliuminsa laatimisen Jerusalemissa ja sai sen valmiiksi Efesossa, nähtävästi v. 70 vaiheilla tai pian sen jälkeen.

Johannes ei mainitse evankeliumissaan nimeään, mutta hänen sanansa "opetuslapsesta, jota Jeesus rakasti" (13:23. 18:15-16. 19:26-27. 20:1-8. 21:2,7,20), viittaavat selvästi häneen. Sen lopulla (21:24) on hänen ystäviensä todistus sen esityksen luotettavuudesta: *"Me tiedämme, että hänen todistuksensa on tosi."* Tämän edellä he sanovat: *"Tämä on se opetuslapsi, joka todistaa (ho martyroon = on todistamassa) näistä ja on nämä kirjoittanut."* Tämän mukaan Johannes oli läsnä tilaisuudessa, jossa hänen ystävänsä liittivät mainitun todistuksen hänen evankeliumiinsa.

Vanhimmat Egyptistä löydetyt tämän evankeliumin käsikirjoituspalaset (18:31-32, 37-38) ovat ajalta n. 120-125 jKr. Niistä päätellen neljäs evankeliumi oli silloin, n. 20-25 vuotta apostolin kuoleman jälkeen, laajalti käytössä myös Egyptissä. Se on siten peräisin apostoli Johanneksen elinkaudelta. Useat siinä olevat sanat viittaavat siihen, että sen kirjoittaja, apostoli Johannes, oli suurimmaksi osaksi siinä kerrottujen asiain silminnäkijä ja korvin kuulija. Näin jo 1:14: *"Sana tuli lihaksi ja asui meidän keskellämme, ja me katselimme hänen kirkkauttaan..."* (Joh.1:14). Sama apostoli kirjoittaa 1. kirjeessään: *"...minkä olemme kuulleet, minkä omin silmin nähneet, mitä katselimme ja käsin kosketamme, siitä me puhumme: elämän Sanasta joka oli Isän luona ja ilmestyi meille"* (1 Joh.1:1,2.).

Keskeiset opetukset luvuittain:

- Jumalan Karitsa (1)
- "Minun aikani" - Kuningas tiellä kohti Golgataa (2)
- Uudestisyntyminen (3)
- Maailman Vapahtaja (4)
- Jumalan todistus itsestään (5)
- Elämän leipä (6)
- Vastarinnan herättäjä (7)
- Laki ja evankeliumi (8)
- Uskon syntyprosessi (9)
- Hyvä Paimen (10)
- Ylösnousemus ja elämä (11)
- Kirkastamisen hetki käsillä (12)
- Pyhän Kolminaisuuden nöyryys (13)
- Pyhän Hengen Antaja (14)
- Totinen Viinipuu (15)
- Ahdistuksen keskellä Voittaja (16)
- Kaikkein pyhin (17)
- Totuuden Kuningas (18)
- Kaiken Täyttäjä (19)
- Voittaja omiensa luona (20)
- "Seuraa Minua" (21)

Johanneksen evankeliumin jäsentely

Prologi, johdanto ja teema 1:1-18

Jeesuksen julkisen toiminnan ensimmäinen vuosi 1:19-5:47

- Johannes Kastajan todistus. Jeesuksen esittely 1:19-34
- Ensimmäiset opetuslapset ja ensimmäinen tunnusteko 1:35-2:12
- Toinen tunnusteko ja Nikodeemus 2:13-3:21
- Johannes Kastajan viimeinen sanoma ja kirjoittajan kommentit 3:22-36
- Samaria 4:1-42
- Galilea, kolmas tunnusteko. Kuninkaan virkamiehen poika 4:43-54
- Jerusalem, neljäs tunnusteko. Betesdan lammikon sairas 5:1-47

Julkisen toiminnan keskivaihe (noin kaksi vuotta) 6:1-71

- Viides tunnusteko, 5000:n ruokkiminen. Kuudes tunnusteko, myrskyn asettaminen 6:1-21
- Keskustelua ja opetusta, *ensimmäinen "Minä olen".* Elämän leipä 6:22-40
- Keskustelun jatko ja seulontaa 6:41-71

Julkisen toiminnan loppuvaihe (kuusi kuukautta) 7:1-22:29

- Jerusalem, lehtimajanjuhla. 7:1-8:1
- Jeesuksen veljet ja kansan johtajat 7:1-24
- Tavallinen kansa ja fariseukset 7:25-36
- Suuri kutsu ja kansan jakautuminen 7:37-8:1
- Jerusalem, kiinni otettu nainen. *Toinen "Minä olen".* Maailman valo. Keskustelua. 8:2-30
- Keskustelun jatko. *Kolmas "Minä olen".* Ennen kuin Aabraham. 8:31-59
- Jerusalem. Seitsemäs tunnusteko. Sokeana syntynyt mies 9:1-39
- Jerusalemissa myöhemmin. Opetusta. *Neljäs "Minä olen".*Ovi. *Viides "Minä olen".* Hyvä Paimen. 9:39-10:21
- Jerusalemissa vielä myöhemmin. Temppelin vihkimisen juhla. Messiaaninen haaste. Jordanin toiselle puolelle. 10:22-42
- Betania. *Kuudes "Minä olen".* Ylösnousemus ja elämä. 11:1-27
- Betania. Kahdeksas tunnusteko. Lasarus 11:28-53
- Efraimissa. Betanian illallinen. Jerusalem, saapuminen 11:54-12:19
- Jerusalem. Kreikkalaiset. Opetusta. 12:20-36
- Kirjoittajan kommentteja ja Jeesuksen viimeinen vetoomus 12:37-50
- Jerusalem, omiensa kanssa.
  - Ehtoollinen 13:1-20
  - Uusi ateria 13:21-35
  - Jäähyväispuhe. *Seitsemäs "Minä olen".* Tie, totuus ja elämä 13:36-14:31
  - Jäähyväispuhe. *Kahdeksas "Minä olen".* Viinipuu. 15:1-27
  - Viimeiset opetukset 16:1-33
  - Ylimmäispapillinen rukous 17:1-26
- Jerusalem. Ristintie ja hautaaminen 18:1-19:42
  - Kavaltaminen ja ylipappien edessä 18:1-27
  - Pilatuksen edessä 18:28-19:16

Ristiinnaulitseminen 19:17-30
Hautaaminen 19:31-42

- Jerusalem. Ylösnoussut Herra 20:1-29
  Viikon ensimmäisen päivän aamu 20:1-18
  Viikon ensimmäisen päivän ilta 20:19-29

Kirjoittajan selvitys kirjan tarkoituksesta 20:30-31
Loppusanat 21:1-25

Kirjoittajan selvitys kirjan tarkoituksesta 20:30,31

Yksi evankeliumi neljässä
Usein on kyselty, miksi meillä on neljä evankeliumia. Origeneen vastaus kuului: "Ei ole olemassa neljää evankeliumia vaan nelinkertainen evankeliumi." Kullekin evankeliumin kirjoittajalle Pyhä Henki on avannut tietyn puolen evankeliumin kokonaisuudesta. Evankeliumeja on verrattu Israelin kansan leiriin erämaavaelluksen aikana. Matteus antaa kuvan koko Jumalan hallitsemasta leiristä. Hän antaa kokonaiskuvan leiristä - Jumalan valtakunnasta - joka on Kuninkaansa ympärillä. Markus taas vie meidät Ilmestysmajan esipihalle, jossa tapahtuu palvelus ja uhrit. Luukkaassa olemme jo telttamajan Pyhässä, missä on seitsenhaarainen lamppu ja näkyleivät, rukousyhteys. Johanneksessa me pääsemme esiripun sisäpuolelle Kaikkein pyhimpään. Siinä avautuu Jumalan pyhyys, jota meidän on lähestyttävä "pelolla ja vavistuksella".

Menetelmä ja päämäärä
Vaikka kirjoittajassa Johanneksessa on aimo annos runoilijaa, evankeliumin rakenne on erittäin systemaattinen. Tyylillisesti se muodostuu kolmesta osasta: Prologista eli johdannosta ensimmäisen luvun 18 alkujakeessa, varsinaisesta käsittelystä aina kahdennenkymmenennen luvun loppuun ja jälkikirjoituksesta 21. luvussa. Ennen jälkikirjoitusta Johannes antaa lyhyen ja tiiviin selityksen evankeliuminsa päämäärästä ja menetelmästä:
"Jeesus teki opetuslastensa nähden paljon muitakin tunnustekoja, joista ei ole kerrottu tässä kirjassa. Tämä on kirjoitettu, että te uskoisitte Jeesuksen olevan Kristus, Jumalan Poika, ja että teillä uskoessanne olisi elämä hänen nimessään." (Joh 20:30,31)

Tunnusteot
Samalla kun Johannes kertoo syyn kirjoittamiseensa, hän samalla kertoo tavan, jolla hän työnsä suoritti. Hän ei suinkaan pyrikään antamaan täydellistä ja yksityiskohtaista selostusta Jeesuksen elämästä ja toiminnasta, vaan hän valitsee tietoisesti muutamia tunnustekoja monien joukosta. Johannes käyttää sanaa tunnusteko, joka ei tarkoita pelkästään ihmettä, voimavaikutusta tai merkkiä, vaan sisältää aina myös ajatuksen siitä, että Jeesuksen tekemillä ihmeillä oli aina myös tietty merkityksensä.

Myös pimeyden voimin tapahtuu ihmeitä, mutta Jeesuksen tekemissä ihmeissä on kysymys aina siitä, mihin niillä pyritään, mikä on niiden varsinainen merkitys. Tunnustekojen merkitysluonne paljastaa myös mistä lähteestä ne ovat kotoisin. Jeesuksen tunnusteot osoittivat Hänet Jumalan Pojaksi. Pimeyden voimateot kertovat aina niitä syvemmin tutkittaessa lähteensä luonteen. Siis se, millaisia tunnustekoja Jeesus teki, kertoi, millä voimalla ne tapahtuivat. Jeesus ei milloinkaan tehnyt ihmeitä itseään varten. Kaikilla Hän ilmaisi Jumalan rakkautta ja pyhyyttä.

Johannes korostaakin valikoimallaan tunnustekojen merkitystä. Samalla hän kuitenkin viittaa rajoitukseen: "Jeesus teki *opetuslastensa nähden* paljon muitakin tunnustekoja..." Tämä ei tarkoita, etteivätkö useimmat Jeesuksen tunnusteot olisi olleet julkisia ja tapahtuneet suurten kansanjoukkojen silmien edessä, vaan sitä, että läheskään kaikki ihmiset, jotka ihmeet näkivät eivät ymmärtäneet niiden merkitystä. Opetuslapset ymmärsivät ja moni muukin ymmärsi, mutta eivät läheskään kaikki.

Usko
Sitten Johannes kertoo syyn kirjoittamiselleen:
"Tämä on kirjoitettu, että te uskoisitte Jeesuksen olevan Kristus, Jumalan Poika, ja että teillä uskoessanne olisi elämä hänen nimessään."
Lauseessa sana "usko" ilmenee kahdelta eri puoleltaan. Ensin on kysymys siitä, että sanan vastaanottaminen synnyttää lukijoissa ja kuulijoissa älyllisen vakuuttuneisuuden siitä, että Jeesus on Kristus, Jumalan Poika. Mutta jatko puhuu syvemmästä uskosta. Siinä on kysymys persoonallisesta antautumisesta sille Jeesukselle, jonka jumaluudesta on tullut ensin älyllisesti vakuuttuneeksi.

Pohjimmiltaan emme koskaan usko mihinkään ennen kuin jättäydymme uskon kohteen varaan. Ihminen voi aivan hyvin olla älyllisesti vakuuttunut uskontunnustuksen sisällöstä ja saattaa jopa sen lausua ilman, että hän koskaan antautuu Herran käsiin. Älyllinen vakuuttuneisuus ei ole pelastavaa uskoa, mutta se tarvitaan pelastavan uskon syntymiseen.

Ihminen ja Jumala

Johanneksen tavoite oli siis ensin saada lukijansa vakuuttumaan Jeesuksen jumaluudesta. Silti hän käyttää enemmän kuin kukaan muu evankelistoista Herramme nimeä Jeesus, joka kuvaa nimenomaan Hänen inhimillistä luontoaan. Markus käyttää nimitystä Jeesus vain 13 kertaa, Luukas 88 kertaa ja Matteus 151, mutta Johannes 247 kertaa. Johannes ei siis sivuuta Jeesuksen aitoa ihmisyyttä, mutta hänen menetelmänsä on sellainen, että evankeliumin lukija voisi Jeesuksen teoista ja sanoista päätellä, että Jeesus on enemmän kuin vain ihminen. Hän on Kristus, Hän on Jumalan Poika.

Evankeliumin lehdillä käydään kiivasta väittelyä siitä, onko Jeesus todella luvattu Messias-kuningas eli Kristus vai ei. Kristus, Voideltu viittaa siis tehtävään: Kristus on Kuningas, Profeetta ja Ylimmäinen pappi. Mutta kysymys ei ollut pelkästään Jeesuksen tehtävästä, vaan myös Hänen jumalallisesta alkuperästään. Vain Jumalan Poika voi Messiaanisen tehtävän täyttää. Vain Jumalan Poika voi vapauttaa ihmiset synnin, kuoleman ja perkeleen vallasta. Tämän kysymyksen Jeesus tiivisti sanoihin: "Kenen poika on Messias?" Jeesuksen tunnusteot olivat siis sitä varten, että ihmiset voisivat niiden merkityksen ymmärtämällä käsittää, kuka Jeesus on.

Elämä uskon kautta

Mutta kirjoittajan tavoite ei jää pelkästään älyllisen vakuuttumisen tasolle. Vasta antautumalla tämän Jeesuksen vapahdettavaksi, pelastettavaksi ja hallittavaksi ihminen pääsee osalliseksi elämästä. Kysymys on siitä, että Pyhässä Hengessä kirjoitettu sana synnyttää meissä saman uskontunnustuksen kuin Pietarissakin Kesarean Filippissä: *"Sinä olet Kristus, elävän Jumalan Poika!"* Epäuskoinen Tuomaskin sai lopulta heittäytyä Jeesuksen eteen tunnustamaan: *"Minun Herrani! Minun Jumalani!"* Kun hän hylkäsi itseriittoisen ja ylpeän itseensä ja omiin kokemuksiinsa luottamisen ja tunnusti Jeesuksen Herrakseen, Hallitsijakseen ja Jumalakseen, syntyi pelastava usko. Se usko liitti hänet elämän lähteeseen, itse Herraan. Jeesukseen uskovalla on elämä. Se on elämää Jeesuksen nimessä, Jeesuksen olemuksessa, Jeesuksen elämää uskovassa. Sen vastakohta kuolema on menettänyt valtansa. Kysymys on elämästä, joka Kristuksen antaman lahjavanhurskauden tähden on iankaikkista elämää. Kuolemalla ei ole mitään valtaa sen yli.

Esimerkki uskon syntymisestä: Itä-Fukujaman seurakunnan jäsenen rouva Shooko Watanabe todistus

"Minut kastettiin noin 20 vuotta sitten vuonna 1987. Silloin en ollut vielä naimisissa. Kasvoin tyypillisessä japanilaisessa kodissa, joka oli siis buddhalainen, mutta kotini ei ollut erityisen innokkaan tai tiukan buddhalainen. Mutta toki kävimme uutena vuotena shintolaisessa temppeleissä ja kesän *obon*-juhassa haudoilla suorittamassa buddhalaisia menoja. Ympäristössämme oli paljon buddhalaisia epäjumalia ja olin kiinnostunut kiinalaisesta ennustelusta.

Kimmoke kasteelleni muodostui siitä, että kotimme lähellä oli kristillinen kirkko ja aloin käydä siellä pidetyssä englanninkielen opetusryhmässä. Kielen opetuksen jälkeen annettiin myös Raamatun opetusta, jota kuuntelin ilman suurempia vasta-asenteita, koska olin käynyt kristillispohjaista koulua. Siihen aikaan olin siis naimaton ja kiinni työelämässä. Olin tietyllä lailla vapaa, koska minulla oli rahaa, vapaa-aikaa sekä ystäviä. Olin terve eikä minulta oikeastaan puuttunut mitään. Silti jostain syystä koin syvää sisäistä väsymystä. En itsekään ymmärtänyt mistä se johtui, mutta koin, että olisi tuskallista elää koko pitkä elämä sellaisessa tilassa.

Raamattuopetuksesta sain tietää, että ihmisellä on synnynnäinen syntisyys. Mutta enemmän kuin tuo perisynti minua kiusasivat sellaiset synnit, joita hellin sydämessäni toisia ihmisiä kohtaan. Niitä olivat kateus, mustasukkaisuus, arvostelumieli ja tyytymättömyys. Kun havahduin noiden syntien valtaan elämässäni, aloin inhota itseäni.

Psalmin 32 jakeessa 3-4 sanotaan: "Kun minä vaikenin synnistäni, riutuivat luuni jokapäiväisestä valituksestani. Sillä yötä päivää oli sinun kätesi raskaana päälläni. Minun elinnesteeni kuivui kuin kesän helteessä." Lukiessani sitä tajusin, että siinä puhutaan minun asioistani ja hämmästyin. Tajusin, että ne synnit, joita olin salannut Jumalalta, painoivat raskaasti molemmilla hartioillani.

Kun minulle selitettiin, että synnit saa anteeksi pelkästään uskomalla Jeesukseen Kristukseen, mietin, mahtoiko synneistä päästä noin helpon tuntuisella tavalla. Mutta kun toisaalta syntini painoivat raskaasti ja kun 2. Korinto-

laiskirjeen 5. luvun jae17 "Jos siis joku on Kristuksessa, hän on uusi luomus. Vanha on kadonnut, ja uusi on tullut tilalle." veti minua voimakkaasti puoleensa, päätin antaa kastaa itseni.

Japanissa moni kristillisen kasteen ottava joutuu kokemaan voimakasta vastustusta perheensä taholta. Minun kohdallani vastustus oli onneksi vähäistä. Sen jälkeen vanhempanikin alkoivat tulla silloin tällöin kirkkoon. Isäni kävi pitkää kirkossa antamatta kastaa itseään, mutta viime jouluna hänet lopulta kastettiin.

Vaikka nytkin ajoittain koen levottomuutta ja väsymystä, saan kaikki asiat jättää Herran käsiin ja sydämen taakka kevenee eikä tarvitse jäädä pitkäksi aikaa synkkään tilaan. Se johtuu siitä, että minulla on toivo: Lopulta kuitenkin pääsen ihmeelliseen taivaalliseen valtakuntaan ja saan olla ikuisesti Jeesuksen kanssa.

Haluan tästedeskin jättää tulevaisuudesta huolehtimisen ja vaeltaa Jeesuksen Kristuksen valossa.

Entä Sinä?

Oletko Sinä jo oppinut tuntemaan Jeesuksen? Pyhä Henki haluaa avata Raamatun sanan kautta Jeesuksen kasvot Sinunkin eteesi. Silloin saat katsella myös Jeesusta ristillä Sinun syntiesi tähden kärsivänä, kaiken Sinun pelastuksesi tähden täyttävänä ristin Voittajana ja Ylösnousseena Herrana. Häntä katsellessasi saat avata koko sydämesi salatuimmatkin kammiot Hänelle, huutaa Häntä avuksesi, pyytää Hänet elämäsi Herraksi. Kun niin teet löydät todellisen elämän, joka vuotaa Hänestä Sinun elämääsi.

Jos jo tunnet Vapahtajan, Hän kutsuu Sinua syvemmälle tuntemiseensa. Hän haluaa Johanneksen evankeliumin sanassa avata Sinulle sydämensä syvyydet siihen asti, että saat omistaa Hänen rauhansa, Hänen ilonsa ja Hänen rakkautensa entistäkin syvemmin.

Joh. 1:1-18 Esipuhe - prologi - evankeliumin tiivistelmä

1. Alussa oli Sana. Sana oli Jumalan luona, ja Sana oli Jumala.
2. Hän oli alussa Jumalan luona.
3. Kaikki on syntynyt hänen kauttaan. Ilman häntä ei ole syntynyt mitään, mikä syntynyt on.
4. Hänessä oli elämä, ja elämä oli ihmisten valo.
5. Valo loistaa pimeydessä, eikä pimeys ole saanut sitä valtaansa.
6. Tuli mies, Jumalan lähettämä. Hänen nimensä oli Johannes.
7. Hän tuli todistajaksi, todistamaan valosta, jotta kaikki uskoisivat hänen kauttaan.
8. Ei hän ollut se valo, vaan hän tuli todistamaan valosta.
9. Todellinen valo, joka valaisee jokaisen ihmisen, oli tulossa maailmaan.
10. Maailmassa hän oli, ja maailma oli hänen kauttaan syntynyt, mutta maailma ei tuntenut häntä.
11. Hän tuli omaan maahansa, mutta hänen omansa eivät ottaneet häntä vastaan.
12. Mutta kaikille, jotka ottivat hänet vastaan, hän antoi oikeuden tulla Jumalan lapsiksi, niille, jotka uskovat hänen nimeensä.
13. He eivät ole syntyneet verestä, eivät lihan tahdosta eivätkä miehen tahdosta vaan Jumalasta.
14. Sana tuli lihaksi ja asui meidän keskellämme. Me katselimme hänen kirkkauttaan, sellaista kirkkautta kuin ainutsyntyisellä Pojalla on Isältä, ja hän oli täynnä armoa ja totuutta.
15. Johannes todisti hänestä ja huusi: "Tämä on se, josta minä sanoin: se, joka tulee minun jäljessäni, on minua edellä, sillä hän oli olemassa ennen minua."
16. Hänen täyteydestään me kaikki olemme saaneet osamme ja armoa armon lisäksi,
17. sillä laki on annettu Mooseksen kautta, armo ja totuus ovat tulleet Jeesuksen Kristuksen kautta.
18. Jumalaa ei ole kukaan milloinkaan nähnyt. Ainutsyntyinen Jumala, joka on Isän rinnalla, on hänet ilmoittanut.

Kuka on Jeesus Kristus?
Jokainen ihminen kyselee ainakin jossain elämänsä vaiheessa seuraavia kysymyksiä: Kuka minä olen? Miksi olen syntynyt? Mikä on olemassaoloni ja elämäni tarkoitus? Miksi kaikki havaitsemani on olemassa? Kuka tai mikä on kaiken tämän aiheuttaja? Miksi minä en voi elää niin kuin haluaisin? Miksi kärsin syyllisyydestä ja peloista? Miksi ympärilläni on käsittämättömän paljon pahuutta ja kärsimystä? Mitä minulle tapahtuu kun kuolen? Mistä löytäisin rakkauden, joka voisi tyydyttää sydämeni syvimmän kaipuun? Mistä löytyisi totuus? Onko Jumalaa? Jos on niin kuka ja millainen Hän on?

Kun japanilainen teini kyselee näitä, hän saa usein vanhemmiltaan tai opettajiltaan vastauksen: Älä kysele liian vaikeita? Keskity opintoihisi, jotta menestyisit elämässäsi? Vain 11% japanilaisista kertoo löytäneensä tarkoituksen elämäänsä. Mikähän mahtanee olla suomalaisten nuorten vastaava prosentti?

Viime kädessä kaikkiin noihin kysymyksiin löytyy vastaus, niin pian kuin ihmiselle selviää, kuka Jeesus on? Silloin kysymys: Mikä on elämäni tarkoitus? Muuttuu muotoon: ”Ketä varten minut on luotu? Ketä varten saan elää nyt ja ikuisesti?

Kun Jeesuksen opetuslapset olivat vaeltaneen kolme vuotta Hänen seurassaan, nähneet Jeesuksen tekoja ja kuulleet Hänen opetustaan, Jeesus teki heille kysymyksen: ”Kenen ihmiset sanovat minun olevan?” Ja sitten ”Kenen te sanotte minun olevan?” Jeesus kutsui heistä esiin uskontunnustuksen: ”Sinä olet Kristus, elävän Jumalan Poika!” Tätä uskontunnustusta eri muodoissaan ovat uskovat kristityt toistaneet siitä lähtien ja toistavat edelleen. Sillä he tietävät, että mitään muuta todellista vastausta heidän kysymyksiinsä ei löydy kuin Jeesuksesta Kristuksesta.

Jos kysyt keskivertojapanilaiselta, kuka Jeesus on, useimmiten vastaus on: Kristinusko nimisen uskonnon perustaja. Jotkut, jotka tietävät vähän enemmän saattavat lisätä, että Jeesus oli suuri persoona ja Hänen eettiset opetuksensa ovat vertaansa vailla. Mutta heille Jeesus on kuitenkin vain eräs ihminen historian lehdiltä, verrattavissa moniin muihin uskontojen perustajiin. Kun sitten hiukan jaamme heille Jeesuksen ”Minä olen” julistuksia Johanneksen evankeliumista, sellaisia kuten ”Minä olen ylösnouse-

mus ja elämä” he joutuvat tekemään valinnan: Joko Jeesus on se, mitä Hän väittää olevansa, tai Hän on poikkeuksellisen suuruudenhullu mies.

Johanneksen evankeliumin ydinsanoma on siinä, kuka Jeesus Kristus on ja se, että koko elämämme ja iankaikkisuutemme riippuu siitä, millainen suhteemme Häneen on. Siksi meillekin on elämän ja kuoleman kysymys oppia tuntemaan Jeesus Kristus. Jos hylkäämme Hänet, hylkäämme elämän. Jos pääsemme Hänen yhteyteensä, löydämme valon, meistä tulee Jumalan lapsia ja iankaikkisen elämän perillisiä.

Jumala ihmiseksi 1:1,14,18
Johanneksen evankeliumin prologi on yhteenveto koko evankeliumikirjan sisällöstä. Se ei siis ole vain jonkinmoinen johdanto, vaan sisältää koko Johanneksen sanoman. Kaikki mikä sen jälkeen tulee todistaa vain ensimmäisen luvun 18 ensimmäisen jakeen sisältöä todeksi. Jeesuksen tunnusteot, Jeesuksen suuret "Minä olen” julistukset, Hänen kärsimyksensä ja ylösnousemuksensa kaikki todistavat todeksi sen, että "Jeesus on Kristus, Jumalan Poika!”

Prologi muodostuu kolmesta keskeistä lauseesta jakeissa 1,14 ja 18, joiden väliin sijoittuu kolme selittävää osuutta. Keskeiset lauseet kuuluvat:
1. Alussa oli Sana, Sana oli Jumalan luona, ja Sana oli Jumala.
14. Sana tuli ihmiseksi ja asui keskuudessamme. Hän oli täynnä armoa ja totuutta.
18. Ei kukaan ole Jumalaa milloinkaan nähnyt. Ainokainen Poika, joka on Isän helmassa, on hänet ilmoittanut.

1. ja 14. jakeet sisältävät molemmat kolme lausetta, jotka liittyvät toisiinsa läheisesti. Ne voitaisiin lomittaa toisiinsa, eikä merkitys muuttuisi mitenkään:
1. Alussa oli Sana,.... 14. Sana tuli ihmiseksi.
1. Sana oli Jumalan luona, ...14. ja asui keskuudessamme.
1. ...ja Sana oli Jumala. ...14. Hän oli täynnä armoa ja totuutta.

18. jae sisältää puolestaan kaksi lausetta, joista edellinen liittyy jakeeseen 1. ja jälkimmäinen jakeeseen 14:
1. Alussa oli Sana, Sana oli Jumalan luona, ja Sana oli Jumala ... 18. Ei kukaan ole Jumalaa milloinkaan nähnyt.
14. Sana tuli ihmiseksi ja asui keskuudessamme. Hän oli täynnä armoa ja totuutta ... 18. Ainokainen Poika, joka on Isän helmassa, on hänet ilmoittanut.

Logos - Sana
Ensimmäisen jakeen sanaa Sana (Logos) on monesti selitetty kreikkalaisesta filosofiasta käsin, jossa samaa sanaa käytettiin merkitsemään kaiken näkyvän ja monissa muodoissa ilmenevän kokemusmaailman takana vallitsevaa ikuista periaatetta, viisautta tai lainalaisuutta. Kreikkalainen filosofia lähti liikkeelle siis siitä, että asioiden ja esineiden edellä käyvät ajatukset ja ideat. Kouriintuntuvaa edeltävät käsitteelliset ajatukset. Tässä kreikkalaisessa merkityksessä Logos sanaa käytetään yhä mm uususkonnollisuuden parissa silloin kun sillä viitataan uususkonnollisesti tulkittuun Jeesukseen.

Mutta heprealainen ajattelu ei pysähtynyt ajatukseen vaan jatkoi edelleen. Jokaisen ajatuksen takana on ajattelija, siis persoona. Siksi Vanha testamentti sanoo: *"Herran pelko on viisauden alku."* Heprealainen ajattelu lähti siis liikkeelle siitä, että viime kädessä maailmankaikkeudessa ei ole ainoatakaan ratkaisematonta ongelmaa. Niiden ratkaisu on Suurella Ajattelijalla. Alussa Jumala loi taivaan ja maan. Ajattelija Jumala, siksi oli ajatuksia ja siksi konkreettinen on Hänen ajatustensa ja tekojensa tulosta.

Iankaikkinen Sana
Jakeen 1. verbimuoto "oli" (kreikan imperfekti) ei tarkoita jotain mennyttä, tai jotain nykyistä tai jotain tulevaa, vaan jotain jatkuvaa. Se kertoo jatkuvasta tilasta. Alussa oli Sana, siis pysyvä tosiasia. Sana on jatkuvasti Jumalan kanssa ja Sana on jatkuvasti Jumala. Kysymys on siis ajan rajat ylittävästä iankaikkisesta olemisesta. Sana loi kaiken ja Sana on persoonallisessa yhteydessä Jumalan kanssa (siis eri kuin Jumala), mutta silti sama kuin Jumala.

Kolminaisuuden salaisuus - Johanneksen evankeliumin keskeinen teema - tulee vastaan jo ensimmäisessä jakeessa. Jumalan suuruus ja olemus ylittävät meidän käsityskykymme. Hänen persoonansa ja Hänen ajatuksensa ovat kaiken luodun syy. Jos jäisimme vain ensimmäiseen jakeeseen, tajuaisimme kyllä jotain Jumalan persoonallisuudesta ja Hänen suuruudustaan ja viisaudestaan, mikä näkyy luomakunnan ihmeellisyyden kautta, mutta viime kädessä olisimme käsittämättömän salaisuuden äärellä, jota 18. jakeen alku terävästi kuvaa: *Ei kukaan ole Jumalaa milloinkaan nähnyt.*

Lihaksi tullut Sana
Jakeen 14. "Ja Sana tuli lihaksi" verbi ei ole "oli" vaan "tuli". Se ei tarkoita jonkin uuden alkamista, vaan entuudestaan olemassa olevan tulemista uudella tavalla havaittavaksi. *"Sana asui (sanan mukaisesti 'pystytti telttansa') meidän keskellämme."* Paavali kuvaa tätä Jeesuksen tuloa ihmiseksi näin:
Vaikka hänellä oli Jumalan muoto, hän ei pitänyt voittamanaan etuna olla Jumalan vertainen. Hän tyhjensi itsensä, otti palvelijan muodon, tuli ihmisten kaltaiseksi, eläen ihmisenä ihmisten joukossa. Hän alensi itsensä ja oli kuuliainen kuolemaan asti, ristinkuolemaan saakka. (Fil. 2:6-8)

Sana, joka oli ja joka pysyvästi ja iankaikkisesti on Jumalan kanssa, tuli ja asettui asumaan meidän keskellemme. Se, jota kukaan ei voi nähdä, tuli kaikkien nähtäväksi. Se, mitä emme voineet tietää, tuli nyt tunnetuksi, sille löytyi ilmaisu.

Armo ja totuus - Sanan luonne
Lopuksi Johannes tiivistää kaiken sen, mitä hän näki tässä ihmiseksi tulleessa Jumalassa: *"Hän on täynnä armoa ja totuutta"*. Se on kristinuskon tiivistys yhteen lauseeseen. *"Ainokainen Poika, joka on Isän helmassa, on hänet ilmoittanut."*

Kristinuskossa on kysymys sen ilmoituksesta, joka oli meiltä saavuttamattomissa, jotta voisimme sen uskoa ja olla sille kuuliaisia. "Ainokainen Poika" merkitsee lapseutta. Jumalan Poika tarkoittaa siis sitä, että Hän on osallinen Jumalan luonnosta, "Jumala Jumalasta". Ilmaisu "joka on Isän helmassa" sisältää rajoituksen. Se kertoo sen, että Jeesuksessa näemme Jumalasta sen, mikä on Hänen sydämessään, sylissään, se tarkoittaa Hänen rakkauttaan ja totuuttaan.

Jeesus ei tullut ilmoittamaan meille Jumalan ääretöntä suuruutta ja majesteettisuutta ja voimaa, joka yhä ylittää kaiken meidän käsityskykymme. Niistäkin toki saamme aavistuksia Jumalan luomistekojen suuruudessa, mutta emme vielä niitä ymmärrä. Iankaikkisuudessa riittää uutta Jumalan tuntemisessa. Mutta Jeesus tuli ilmoittamaan meille Jumalan sydämen. Hän tuli selittämään ja tulkitsemaan meille Isän sydäntä. Jeesus on Jumalan eksegeesi.

Kolme selittävää jaksoa 1:2-13, 14b, 15-17
Ensimmäinen sulkulauseke prologissa (1:2-13) selittää ensimmäistä jaetta ja kertoo, millaisessa suhteessa Sana on kahteen luomukseen. Ensimmäinen kuvataan jakeissa 2-5 ja se kertoo Sana suhteen luotuun maailmaan ja ihmiskuntaan. Toinen jakeissa 6-13 kertoo Sanan suhteen uuteen luomakuntaan, pelastettujen uuteen ihmiskuntaan.

Sanan suhde luomakuntaan
Jakeessa 2 "Hän oli alussa Jumalan luona" samoin kuin myös ensimmäisessä jakeessa käytetty kreikan sana, joka on käännetty "luona" on prepositio *pros*. Se ei ole *meta* eikä *syn* eikä *para*, jotka kaikki voidaan kääntää "luona" tai "kanssa" sanoilla. Meta tarkoittaa "keskellä" tai "jälkeen", syn taas "läheisessä yhteydessä", para "vierellä". Tässä käytetty sana ***pros*** ei tarkoita ainoastaan läheisyyttä, vaan toiminnallista läheisyyttä, yhteistä vaikuttamista. Sana oli Jumalan luona, kasvoista kasvoihin, jatkuvasti lähestyen Häntä, yhteisessä toiminnassa ja työssä.

Tällainen oli Sanan suhde Jumalaan alkuperäisessä luomisessa. *"Kaikki on saanut syntynsä hänen kauttaan. Ilman häntä ei ole syntynyt mitään, mikä on syntynyt."* (1:3) Sana "kaikki" ei tarkoita vain kaiken summaa, vaan myös jokaista erillistä luomakunnan osaa. Sanan luova työ ulottuu kaikkeen ja jokaiseen yksityiskohtaan asti. Jumala suoritti kaiken luovan työnsä Sanan kautta. Myös kaikki, mikä syntyy prosessien kautta yhä tänään, on täysin riippuvaista Jumalan Sanan vaikutuksesta. Sana pitää myös yllä kaikkea luomakuntaansa. Paavali tiivistää saman asian Kolossalaiskirjeessä näin:

Hän on näkymättömän Jumalan kuva, esikoinen ennen kaikkea luomakuntaa. Hänessä luotiin kaikki, mitä on taivaissa ja maan päällä, näkyvät ja näkymättömät, olkootpa ne valtaistuimia tai herrauksia, hallituksia tai valtoja, kaikki on luotu hänen kauttaan ja häneen. Hän on ennen kaikkia, ja hänessä pysyy kaikki voimassa. (Kol. 1:15-17)

Elämä ja valo
Jae 4 "*Hänessä oli elämä, ja elämä oli ihmisten valo"* kokoaa edellä sanotun, mutta sisältää samalla eron elämän ja elämän välillä. Kaikki elämä on pohjimmiltaan salaisuutta, koska elämä, niin kasveissa kuin eläimissäkin on kaiken aikaa Jumalasta riippuvaa. Kaiken elämän salaisuus on Jumalassa elämän lähteessä. Mutta ihmisen kohdalla on ero. Jumalan antama elämä ihmisessä merkitsee myös valoa. Se sisälsi ihmisen kyvyn ajatella, puhua, arvioida asioita sekä kyvyn elää persoonallisessa suhteessa ja tietoisessa rakkaussuhteessa Jumalaan ja toisiin ihmisiin.

Sitten seuraa lyhyt mutta vavahduttava julistus: *"Valo loistaa pimeydessä, mutta pimeys ei sitä käsittänyt."* Pimeys, vain yksi sana, mutta siihen sisältyy kaikki inhimillinen surkeus. Paavali puhuu *"pimeydessä hallitsevista maailmanvaltiaista, henkimaailman pahoista olennoista".*

Sana, joka on käännetty "käsittää" merkitsee alkukielessä ei vain ymmärtämistä vaan myös valtaan ottamista, niin kuin uusi käännös oikein kääntää. Tänäänkin Jumalan valo on edelleen loistamassa, vaikka ihmismassat kulkevatkin sitä tajuamatta pimeydessä. Oikean ja väärän erotusta ei ihmiskunta ole kyennyt täysin tukahduttamaan sydämistään, vaikka valon mukaan ei haluttaisikaan vaeltaa.

Sanan suhde uuteen sukuun (1:6-13)
Tuli mies, Jumalan lähettämä, hänen nimensä oli Johannes. Hän tuli todistamista varten, todistamaan valosta, että kaikki uskoisivat hänen kauttaan. Hän ei ollut se valo, vaan hän tuli todistamaan valosta. (1:6-8)

Johannes Kastajan tulo ennakoi profeetallisesti uutta alkua, uutta pelastettujen sukukuntaa. Uusi valo, joka valaisisi jokaista ihmistä ja olisi siis kaikkien havaittavissa ja nähtävissä, oli tulossa maailmaan (1:9). Sitten kirjoittaja katsahtaa taakse ja ympärilleen:
Hän oli maailmassa. Maailma on saanut syntynsä hänen kauttaan, mutta maailma ei tuntenut häntä. Hän tuli omiensa luo, mutta hänen omansa eivät ottaneet häntä vastaan. (1:10-11)

Eräässä merkityksessä Hän on koko maailmassa, jokaisessa ihmisessä, koska maailma on Hänen kauttaan tehty, mutta silti maailma ei tuntenut Häntä. Kun Sana tuli lihaksi, Hän tuli tässä merkityksessä omiensa luo. Evankeliumi ei ole vain kuvausta siitä, miten Jeesus otettiin vastaan, vaan myös siitä, miten Hänet hyljättiin ei vain juutalaisten keskuudessa vaan koko maailmassa.

Mutta sinä ei ole kuitenkaan kaikki:
Kaikille, jotka ottivat hänet vastaan, hän antoi oikeuden ja voiman tulla Jumalan lapsiksi, niille, jotka uskovat hänen nimeensä. He eivät ole syntyneet (toinen lukutapa: Hän ei ole syntynyt) verestä, eivät ihmisen tahdosta eivätkä miehen tahdosta, vaan Jumalasta. (1:12-13)
Tässä on uuden pelastettujen suvun alku, uusi luomus. Vaikka tämä maailma ei pimeydeltään Sanaa ottanut vastaan, Hän itse synnyttää uudesti suvun, jossa Hänen valonsa loistaa ja jossa Hänet otetaan vastaan. Tämä uusi suhde Sanaan perustuu siis uudestisyntymisen ihmeeseen.

Kirkkaus, jota voi katsella
Toinen sulkulauseke kertoo Sanasta katselun kohteena ja se sijaitsee jakeen 14 sisällä:
Me katselimme hänen kirkkauttaan, sellaista kirkkautta kuin ainoalla Pojalla on Isältä.
Sana, joka on käännetty "katsella", tarkoittaa tarkastamista, täyttä näkemistä. Kirkkaus ilmeni tunnusteoissa mitä moninaisimmilla alueilla: Kaanaan häissä se näkyi luomisen ihmeenä, Lasaruksen herättämisessä kuoleman kukistamisena, mutta niin kuin Johannes osoittaa myöhemmin, syvimmin Jumalan kirkkaus loisti Golgatan ja ylösnousemuksen voitossa.

Kaksi todistajaa
Kolmas sulkulauseke kertoo Sana suhteesta kahteen todistajaan jakeissa 1:15-17:

Johannes todisti Jeesuksesta ja huusi: *"Hän on se, joka tulee minun jälkeeni. Hän on ollut edelläni, sillä hän on ollut ennen minua."*
Evankelista Johannes todistaa taas: *Hänen täyteydestään me kaikki olemme saaneet, armoa armosta. Laki on annettu Mooseksen kautta. Armo ja totuus on tullut Jeesuksen Kristuksen kautta.*

Ensimmäinen todistaja on Johannes Kastaja, Airut, joka kuului vielä vanhaan liittoon. Hänen viestinsä oli, että Sana on iankaikkinen, ei tästä ajasta eikä tähän aikaan sidottu. Toinen todistaja kuuluu taas uuteen liittoon. Hän on evankeliumin kirjoittaja Johannes, joka osoittaa, että vanha liittokin oli armon liitto, vaikkakin vielä puutteellinen. Mutta nyt uusi liitto Jeesuksessa Kristuksessa tuo täyden ja lopullisen armon ja totuuden. Jae 17 on usein ymmärretty ikään kuin siinä vanha liitto ja uusi pantaisiin toisiaan vastaan. Vanha ei ollut vain laki- vaan myös armoliitto yhtä vähän kuin uusikaan ei ole pelkkä armoliitto, vaan siihen kuuluu myös totuus.

Pastori Yoshihiro Koorikin todistus
Synnyin Shimanen läänissä Zen-buddhalaisuuteen kuuluvan Sootoo-suunnan historiallisen Chooden -nimisen buddhalaistemppelin piirijohtajan kotiin. Ala-asteen ensimmäisestä luokasta kuudennelle luokalle asti kävin joka lauantai temppelikoulua (joka on kristillisen pyhäkoulun vastine buddhalaisuudessa). Temppelikoulun opiskelu sisälsi lauluja, joilla ylistettiin Buddhaa, ja opimme toistamaan buddhalaisia sutria (buddhalaisia pyhiä kirjoituksia). Buddhalaisen papin selitysten kuuntelu oli hauskaa ja ne rauhoittivat lapsensydäntäni. Kodissani juhlittiin 8. päivä huhtikuuta Buddhan syntymäpäivää, kukkajuhlaa, huomattavasti komeammin kuin joulua konsanaan. Söimme juhlariisiä ja makeita soijapapukakkuja.

Kun nykyinen Chooden temppelin pappi meni naimisiin, puhemiehenä ja avioliiton todistajana toimi isoisäni. Aina yläasteen alkuun asti buddhalainen temppeli edusti minulle ainoata mahdollista pelastustietä, antoi sydämeeni rauhaa enkä epäillyt vähääkään, etteikö buddhalainen opetus olisi totta.

Mutta sitten minua kohtasi syvä järkytys, kun iso isoäitini kuoli. Hän oli toistanut buddhalaisia sutria päivittäin ja oli uskossaan erittäin palava Buddhan palvoja. Mutta kun hän joutui sairasvuoteeseen, hänen päivänsä olivat kuolemaan asti pelkkää epätoivoa. Kun näin, miten tämä iso isoäitini, joka oli 70 vuotta uskollisesti lausunut sutria ja viettänyt innokasta buddhalaisen uskonelämää, menetti ennen kuolemaansa toivonsa ja rauhansa, minun uskoni buddhalaisena alkoi pahasti horjua. Siitä päivästä omaakin elämääni alkoi kalvaa kuolemanpelko.

Yliopistoaikoihin tuo jäytävä pelko muuttui hyvin todelliseksi. Sairastuin pariksi viikoksi, jouduin syvän kauhun valtaan siitä, mitä minulle tapahtuisi, jos nyt kuolisin tässä tilassa. Vaikka olisin halunnut turvautua johonkin, löytää avun jostakin, minulla ei ollut mitään mihin uskoa. Kun vointini sitten hiukan parani, markettiin ostoksille mennessäni huomasin kaukana punaisen valaistun ristin. Merkillistä kyllä en palannutkaan kotiini, vaan tuon ristin johtamana kävelin rakennuksen luo ja menin sisään. Sisälle päästyäni tajusin, että kyseessä oli kristillinen kirkko. Paikka oli Koben Tarumin luterilainen kirkko ja sen silloiselta pastorilta, nykyisen Koben luterilaisen teologisen seminaarin rehtorilta Akio Hashimotolta, sain kuulla Kristuksen rististä ja ylösnousemuksesta sekä syntikysymyksestä. Kuunnellessani pastorin raamatunselitystä minulle heräsi ajatus, että tästä saattaisi löytyä vastaus minua ahdistaviin kysymyksiini.

Valmistuttuani yliopistosta palasin kotipuoleeni Tottorin lääniin, missä Yonagon luterilaisessa kirkossa pastori Yasushi Ikegami antoi minulle raamattuopetusta. 22 -vuotiaana tein Jeesuksen Kristuksen edessä synneistäni parannuksen, uskoin ylösnousemuksen ja sain kasteen. Vasta 22 -vuotiaana pääsin ensi kerran maistamaan todellista elämäniloa.

Mutta 25-vuotiaana vyöryi elämääni suuri koettelemus. Töissä oli kiireistä ja ylirasittuneena sairastuin ja minulla todettiin krooninen haimatulehdus. Viiden kuukauden sairaalassaolon aikana tajusin, että samoin kuin itselleni Jeesus Kristus on välttämätön, myös monet sairaat, ahdistetut ja koettelemusten kanssa kamppailevat tarvitsevat Jeesuksen Kristuksen elämänsä. Minun tulisi toki kertoa siitä Herrasta Jeesuksesta Kristuksesta, joka pelastaa meidät kaikenlaisesta ahdistuksesta ja synnistä. Herra kutsui näin minua kokotoimiseen julistustyöhön ja 27-vuotiaana sain aloittaa teologisessa seminaarissa opinnot valmistuakseni papiksi.

Siitä lähtien kuin sain tulla kristityksi minua on toistuvasti rohkaissut seuraava Raamatun sana: *"Mutta hän on haavoitettu meidän rikkomustemme tähden, runneltu meidän pahain tekojemme tähden. Rangaistus oli hänen päällänsä, että meillä rauha olisi, ja hänen haavainsa kautta me olemme paratut. Me vaelsimme kaikki eksyksissä*

niin kuin lampaat, kukin meistä poikkesi omalle tielleen. Mutta Herra heitti hänen päällensä kaikkien meidän syntivelkamme." (Jes. 53:5-6)

Kristus tuli todellakin tänne maan päälle ja otti meidän syntimme, kärsimyksemme ja surumme kantaakseen ristin puulle. Juuri siksi usko Kristuksen ristiin tulee suureksi voimaksemme ja samoin, kuin Jeesus Kristus herätettiin kuolleista, mekin saamme iankaikkisen elämän. Sydämeni halu on, että myös Japanissa monet uskoisivat Jeesukseen Kristukseen ja saisivat kokea todellista elämäniloa.

Entä Sinä?

Koska Jumala tuli ihmiseksi Jeesuksessa, tänään on mahdollista oppia tuntemaan Hänet ja Hänessä päästä elävään yhteyteen taivaallisen Isän kanssa. Mikä on Sinun suhteesi Jeesukseen? Mikä on uskon tunnustuksesi? Kenen varaan viime kädessä elämäsi rakennat?

Joh. 1:1-5 Luominen ja lankeemus

1. Alussa oli Sana. Sana oli Jumalan luona, ja Sana oli Jumala.
2. Hän oli alussa Jumalan luona.
3. Kaikki on syntynyt hänen kauttaan. Ilman häntä ei ole syntynyt mitään, mikä syntynyt on.
4. Hänessä oli elämä, ja elämä oli ihmisten valo.
5. Valo loistaa pimeydessä, eikä pimeys ole saanut sitä valtaansa (pimeys ei sitä käsittänyt).

Puupeukaloiset
Japanissa on herättänyt suurta suosiota hyvin yksinkertainen satukirja. Se kertoo puisista peukaloisista, jotka Eeli niminen mies oli työpajassaan muovannut. Näiden peukaloisten päivä kului siinä, että he kiinnittivät joko kultaisia tähtitarroja tai harmaita ympyrätarroja toinen toisiinsa sen mukaan kuin itse kukin heistä osasi näyttää mitä hienoimpia temppuja tai sitten miten itse kukin epäonnistui.

Päähenkilö Panchinero ei koskaan menestynyt missään ja siksi häneen lyötiin aina noita harmaita epäonnistujan tarroja, joita ei millään saanut itsestään irti. Kaikkensa hän yritti saadakseen edes yhden kultatähden, mutta aina hänen yrityksensä kariutuivat.

Eräänä päivänä hän tapasi Luusia nimisen tytön, jolla ei ollut yhtään kultatähteä mutta ei liioin yhtään harmaata tarraa puuihollaan. Panchinero ihmetteli asiaa ja huomasi sitten, että toiset peukaloiset kyllä yrittivät kiinnittää Luusiaankin tarrojaan, mutta ne eivät koskaan pysyneet hänessä, vaan putoilivat pois. Lopulta omiin yrityksiinsä väsynyt ja masentunut Panchinero kysyi Luusialta, mikä oli hänen salaisuutensa. Luusia vastasi, että se oli hyvin yksinkertainen. Hän kävi joka päivä Eelin työpajassa tapaamassa Eeliä. Panchinero mietti, mahtaisiko Eeli huolia häntä luokseen, mutta uskaltautui lopulta. Eeli otti puupeukaloisen käteensä ja sanoi: "Olet minun tekemäni ja olet minulle todella tärkeä." Silloin se tapahtui. Yksi mustista tarroista putosi Panchineron puuiholta pois.

Tämä yksinkertainen satu on itse asiassa kirjoitettu aikuisia varten. Eeli kuvaa siinä Jumalaa ja puupeukaloiset meitä ihmisiä, jotka kaiken aikaa jaamme toisillemme joko arvostusta tai arvostelua.

Maailmankuva
Miksi maailmamme on sellainen kuin se on? Miksi on toisaalta ihmeellistä luonnon kauneutta, mutta toisaalta hirvittävää julmuutta ja kärsimystä?

Elämme Suomessa, jossa kristillinen maailmankuva on pitkälle hyljätty ja korvattu naturalistisella, uusateistisella, jossa luonnon lait sokeasti johtavat maailmankaikkeuden kulkua. Elämä sen mukaan syntyi sattumalta ja kehittyi sitten evoluutioteorian mukaan vuosimiljoonien saatossa. Havaintomme kyllä osoittavat selvästi, että luonnonlait eivät mitään uutta luo. Vasta sitten kun jotain on luotu, se asettuu lakien alaisuuteen. Uuden luomiseen tarvittavan informaation alkuperä on naturalistiselle maailmankuvalle täysi mysteeri.

Kärsimyksen ongelman alueella evoluution kannattajat kuvittelevat olevansa vahvoilla. Heidän mukaansa kärsimys on luonnollinen osa evoluution sattumanvaraista kulkua. He näyttävät iloitsevan siitä, että raamatullisen maailmankuvan omistajilla on omat vaikeutensa kärsimyksen kanssa. Toisaalta kärsivälle ihmiselle tuskin tuo suurta lohdutusta se, että hänen kärsimyksensä johtuu sattuman oikuista. Kärsiville tarjotaan lähinnä kohtaloa uhmaavaa sankarillinen uskoa siihen, että lopulta millään ei ole mitään merkitystä.

Kristillinen maailmankuva
Johanneksen evankeliumin johdanto – prologi on tiivistelmä ei vain koko evankeliumin sisällöstä, vaan koko Raamatusta. Siksi se lähtee liikkeelle Kolmiyhteisestä Jumalasta, osoittaa kaiken olemassa olevan syyksi luomisen. Syntiinlankeemus taas on maailman pimeyden syy. Tähän langenneeseen maailmaan Jumala tuli Pojassaan ihmiseksi siitä huolimatta, että Hänen luomansa eivät ottaneet häntä vastaan. Hän tuli ja ilmoitti, millainen on Jumala ja valmisti pelastuksen pimeyteen joutuneille. Jumala on suvereeni pelastuksen alku ja päämäärä. Jumala synnyttää Pyhän Hengen kautta synteihinsä kuolleen uudesti ja tekee hänestä oman lapsensa. Kysymys on kokonaan Jumalan työstä alusta loppuun asti. Ih-

miskunta ei pimeydessään etsinyt pelastusta, päinvastoin kaikin tavoin pyrki Pelastajan torjumaan ja hylkäämään, mutta siitä huolimatta Herra suuressa armossaan ja rakkaudessaan tuli luomaansa ja pimeyden valtaan joutuneen ihmiskunnan luokse pelastamaan siitä uuden sukukunnan.

Luominen
Koko Raamattu alkaa luomisesta ja syntiinlankeemuksen kuvauksesta. Johanneksen evankeliumin ymmärtäminen edellyttää meiltä sitä, että pidämme mielessämme Raamatun kolme ensimmäistä lukua.

Maailma on Kolmiyhteisen Jumalan luoma. Mutta ei vain maailma yleensä vaan jokainen sen osanen. Sinä ja minä olemme Jeesuksessa Jumalan luomia olentoja. Olet siis olemassa siksi, että Jumala halusi sellaisen ihmisen kuin Sinä. Hän antoi Sinulle täsmälleen ne ominaisuudet, jotka Sinulla on ja jätti Sinut vaille toisia ominaisuuksia, jotka Hän antoi muille, jotta olisimme Hänen tahtomallaan tavalla riippuvaisia toinen toisestamme. Aadam ei riittänyt itselleen, tarvittiin Eeva. Mutta mikään Sinussa asuvasta synnistä ei ole Herran luomaa. Se on kokonaan syntiinlankeemuksen seurausta.

Luomisen verbit
Tänään keskitymme luomiseen ja ensi kerralla, jos Herra suo, syntiinlankeemukseen:
1. Alussa Jumala loi taivaat ja maan.
2. Maa oli autio ja tyhjä, ja pimeys oli syvyyden yllä, ja Jumalan Henki liikkui vetten päällä.
3. Ja Jumala sanoi: "Tulkoon valkeus." Silloin valkeus tuli.
4. Jumala näki, että valkeus oli hyvä, ja Jumala erotti toisistaan valkeuden ja pimeyden.
5. Jumala nimitti valon päiväksi, ja pimeyden hän nimitti yöksi. Tuli ilta ja tuli aamu, yksi päivä oli mennyt.
6. Jumala sanoi: "Tulkoon taivaanavaruus vesien välille erottamaan vedet toisistaan."
7. Ja Jumala teki taivaanavaruuden ja erotti vedet, jotka olivat taivaanavaruuden alapuolella, niistä vesistä, jotka olivat taivaanavaruuden yläpuolella. Näin tapahtui.
8. Jumala nimesi avaruuden taivaaksi. Tuli ilta ja tuli aamu, toinen päivä oli mennyt.
9. Jumala sanoi: "Kerääntykööt taivaan alla olevat vedet yhteen paikkaan, ja tulkoon kuiva alue näkyviin." Näin myös tapahtui.
10. Jumala nimitti kuivan alueen maaksi, ja vesien kerääntymispaikan hän nimitti mereksi. Ja Jumala näki, että niin oli hyvä.
11. Jumala sanoi: "Tuottakoon maa kasvillisuutta, siementä tekeviä ruohoja ja hedelmäpuita, jotka kantavat maan päällä lajiensa mukaista hedelmää, jossa on niiden siemen." Näin myös tapahtui.
12. Maa tuotti kasvillisuutta: ruohoja, jotka tekivät siementä lajiensa mukaan ja puita, jotka kantoivat lajiensa mukaista hedelmää, jossa oli niiden siemen. Ja Jumala näki, että niin oli hyvä.
13. Tuli ilta ja tuli aamu, kolmas päivä oli mennyt.
14. Jumala sanoi: "Tulkoon taivaanavaruuteen valonlähteitä erottamaan päivän yöstä. Olkoot ne merkkeinä osoittamassa määräaikoja, päiviä ja vuosia,
15. ja olkoot ne taivaanavaruudessa valonlähteinä valaisemassa maata." Näin myös tapahtui.
16. Jumala teki kaksi suurta valonlähdettä, suuremman valonlähteen hallitsemaan päivää ja pienemmän hallitsemaan yötä, sekä tähdet.
17. Jumala pani ne taivaanavaruuteen valaisemaan maata,
18. hallitsemaan päivää ja yötä ja erottamaan valon ja pimeyden toisistaan. Ja Jumala näki, että niin oli hyvä.
19. Tuli ilta ja tuli aamu, neljäs päivä oli mennyt.
20. Jumala sanoi: "Vilisköötvedet eläviä olentoja, ja lentäköötlinnut taivaanavaruudessa maan yllä."
21. Niin Jumala loi suuret merieläimet ja kaikki elävät, liikkuvat olennot, joita vilisee vesissä, kunkin lajinsa mukaan, ja jokaisen siivekkään linnun, kunkin lajinsa mukaan. Ja Jumala näki, että niin oli hyvä.
22. Jumala siunasi ne sanoen: "Olkaa hedelmälliset, lisääntykää ja täyttäkää meren vedet, ja linnut lisääntykööt maan päällä."
23. Tuli ilta ja tuli aamu, viides päivä oli mennyt.
24. Jumala sanoi: "Tuottakoon maa eläviä olentoja lajiensa mukaan, karjaeläimiä, pikkueläimiä ja villieläimiä lajiensa mukaan." Näin myös tapahtui.
25. Jumala teki villieläimet lajiensa mukaan, karjaeläimet lajiensa mukaan ja kaikki maan pikkueläimet lajiensa mukaan. Ja Jumala näki, että niin oli hyvä.
26. Jumala sanoi: "Tehkäämme ihminen kuvaksemme, kaltaiseksemme, ja hallitkoon hän meren kaloja, taivaan lintuja ja koko maata sekä kaikkia maan päällä liikkuvia isoja ja pieniä eläimiä."

27. Niin Jumala loi ihmisen omaksi kuvakseen. Jumalan kuvaksi hän loi hänet, mieheksi ja naiseksi hän loi heidät.
28. Jumala siunasi heidät ja sanoi heille: "Olkaa hedelmälliset, lisääntykää, täyttäkää maa ja ottakaa se valtaanne. Teidän vallassanne ovat meren kalat, taivaan linnut ja kaikki maan päällä liikkuvat eläimet."
29. Jumala sanoi: "Katso, minä annan teille kaikki siementä tekevät kasvit kaikkialla maan päällä ja kaikki puut, joissa on siementä tekevä hedelmä. Olkoot ne teille ravinnoksi.
30. Kaikille villieläimille, taivaan linnuille ja maassa liikkuville pikkueläimille, joissa on elävä sielu, minä annan ravinnoksi kaikenlaiset vihreät kasvit." Näin myös tapahtui.
31. Ja Jumala katsoi kaikkea, mitä oli tehnyt, ja näki, että se oli erittäin hyvää. Tuli ilta ja tuli aamu, kuudes päivä oli mennyt.
2:1. Niin tulivat valmiiksi taivaat ja maa ja kaikki, mitä niissä on.
2:2. Seitsemäntenä päivänä Jumala sai valmiiksi tekemänsä työn, ja seitsemäntenä päivänä hän lepäsi kaikesta työstään, jota oli tehnyt.
2:3. Ja Jumala siunasi seitsemännen päivän ja pyhitti sen, koska silloin hän lepäsi kaikesta luomistyöstään.
2:4. Nämä olivat taivaan ja maan luomisen vaiheet. (1.Moos. 1:1-2:4)

En nyt halua käymään rajankäyntiä erilaisten luomiskäsitysten välillä enkä liioin ottaa kantaa älykkään suunnitelman (intelligen design) ideaan niin mielenkiintoista kuin se olisikin, vaan haluan rajoittua katselemaan, millainen on Jumalan kuvaksi luotu ihminen yllä olevien jakeiden valossa. Siksi haluan käydä lävitse ne verbit, teonsanat, jotka kuvaavat Jumalan toimintaa, sillä ne kertovat samalla millaisia asioita meidät ihmiset, Jumalan kuvat, luotiin tekemään täydellisessä riippuvuudessa Luojasta ja Hänen ilmoituksensa valossa. Syntiinlankeemuksessa kaikki se hyvä, jonka Jumala loi turmeltui niin, että se joutui synnin käyttöön. Pelastuksessa ihminen palautetaan Jumalan yhteyteen ja sen seurauksena Pyhä Henki pyhityksen edetessä palauttaa nuo kyvyt Jumalan käyttöön ja Herran kiitokseksi ja kunniaksi.

Luoda (1:1):
Jumala loi ja yhä tänäänkin Hän on uutta luova. Siksi Hänen luomansa kuva, ihminen, on myös luova olento. Luomishalu on yllättävän voimakas. Jos ihminen ei pääse toteuttamaan luovuuttaan, hän helposti turhautuu. Luomisessahan on kysymys sellaisen aikaan saamisesta, jota ei koskaan aikaisemmin ollut olemassa. Jumalan luova työ tapahtui niin, että luovalla Sanalla Hän loi olemattomasta olevan. Ihmisen luovuus taas perustuu Jumalan meitä varten antaman luomakunnan mahdollisuuksien hyväksikäyttöön. Luovuus ilmenee esimerkiksi kuvataiteissa, musiikissa, kirjallisuudessa, keksinnöissä jne.

(Tässä yhteydessä voisi suorittaa myös pienen vertailun ihmisapinoiden ja ihmisen välillä. Viime aikoina tiedotusvälineissä kerta toisensa jälkeen korostetaan, mitä ihmeellistä simpanssi on milloinkin kyennyt tekemään jonkinmoisina evoluution todisteina. Apinat ovat Jumalan luomia ihmeellisiä eläimiä, eikä vertailuni tarkoitus ole mitenkään aliarvioida Jumalan luomistyötä niissä. Mutta mitään merkittävää näyttöä apinoiden luovuudesta ei ole kantautunut minun korviini.)

Liikkua (1:2) (hautoa, mietiskellä, levätä)**:**
Pyhän Hengen osuutta luomiseen kuvataan sanalla liikkua, joka sisältää myös ajatuksen hautomisesta, mietiskelystä ja lepäämisestä. Jumala ei ole ikään kuin paikallaan oleva, staattinen, vaan Hän on aktiivinen, toimiva, mutta toiminnassaan Hän ei ole hätäilevä ja hosuva, vaan kaikki toiminta on harkittua ja tapahtuu levosta käsin. Ihminenkin on aivan syntymästään asti liikkuva ja toimiva. Iän mukana toiminnallisuus toki vähenee, mutta päättyy vasta ruumiin osalta ajalliseen kuolemaan. Taivaskaan ei tule olemaan staattinen tila, vaan siellä vallitsee dynaaminen toiminta, Herran ylistys ja elävän veden, Pyhän Hengen virta.
(Tässä kohden apina ja ihminen ovat samanlaisia. Apinakin on toimiva ja liikkuva olento.

Sanoa (1:3):
Jumala puhuu käyttäen sanoja. Sanat eivät ole vain tahtoa, ajatuksia ja rakkautta kantavia välikappaleita, niihin sisältyy myös informaatiota. Jumalan puhe, Jumalan sana ei sisällä ainoastaan informaatiota Jumalan viisaudesta, vaan siihen sisältyy myös aina voima, jolla Hän voi luoda uutta. Jumalan puhe tekee tätä työtään yhä tänään erityisesti myös evankeliumina, joka kykenee uudesti synnyttämään syntiensä tähden hengellisesti kuolleen ihmisen uuteen, iankaikkiseen elämään. Sana on ennen kaikkea persoonan toiseen yhdistävä väline. Jumala on persoona ja siksi hän loi persoonallisen ihmisen.

(Tässä kohden ihmisen ja apinan välillä on ylittämätön kuilu. Eläimillä on toki erilaisia tapoja äännellä, mutta ei kykyä persoonalliseen kommunikaatioon.)

Näki hyväksi (1:4):
Jumala näki luomansa hyväksi. Jumala arvioi omia tekojaan. Siksi Hän loi ihmisenkin sellaiseksi arvoarvioita tekeväksi olennoksi. Me tiedämme, mikä on kaunista ja mikä rumaa, mikä toimii hyvin ja mikä huonosti, mikä on oikein ja mikä väärin. Ihmisyyden aateluuteen kuuluu kyky arvioida hyvän ja pahan välillä. Mutta ihminen tarvitsee mitan, jolla hän voi nämä arviot suorittaa. Ennen syntiinlankeemusta tuo mitta oli Jumalan ilmoitus, mutta niin pian kuin ihminen asetti itsensä mitaksi, hän turmeltui. Arvoarvostelmien tekeminen edellytti sitä, että ihminen oli vapaa. Hänellä oli vapaus noudattaa Jumalan antamaa arviointiperustusta.
(Kun ihminen katselee häkissä olevaa apinaa, hän tuntee sääliä siitä, että apinalla ei ole vapautta. Sen sijaan apina ei näytä asiasta kärsivän, koska siltä puuttuu kyky arvioida asiaa.)

Erottaa (1:4):
Jumala loi erilaisuuden ja moninaisuuden, jossa jokainen osa on suhteessa toisiinsa. Yhdistävänä tekijänä on Herran itsensä ylläpitävä voima ja toiminta. Erottelun edellytys on asiat oikeisiin yhteyksiinsä asettava kyky ajatella. Jumala ajattelee ja toimiin sen perusteella. Siksi Hän loi meidät ajatteleviksi ihmisiksi. Syntiinlankeemuksessa ei turmeltunut ainoastaan ihmisen tahto ja tunne-elämä vaan myös hänen kykynsä ajatella oikein. Siksi paluu Jumalan luo merkitsee myös sitä, että alamme reivaamaan omaa ajatusmaailmaamme Jumalan ajatusten mukaiseksi. Jumalan ajatukset taas löydämme Hänen ilmoituksestaan toisaalta luonnosta ja ennen kaikkea Raamatun sanasta.
(Ihmisen kyky korkeaan ajatteluun on jotain aivan muuta kuin apinan.)

Nimittää, nimetä (1:5):
Jumala antaa luomalleen uudelle nimen. Nimen antaminen tulee aina vastaan, kun tutkimuksen tuloksena löydämme jotain uutta. Uteliaisuus, tiedonhalu, tutkimus ja kehittäminen kuuluvat tehtävään, jonka Jumala antoi ihmiselle paratiisissa. Ihminen löytää niistä myös iloa ja tyydytystä.
(Apinalle Jumala on luonut hyvin toimivan ympäristöön sopeutuvan ohjelmiston, jota apinan ei tarvitse kehittää, joten se kykene myöskään tutkimukseen sanan varsinaisessa merkityksessä.)

Tehdä (1:7):
Jumala ei ainoastaan luo tyhjästä vaan myös muovaa aiemmin luomastaan materiaalista. Jumalan luoma maailmankaikkeus, maapallo ja kaikki sen päällä oleva elämä on käsittämättömän monimuotoista ja rikasta. Suomalaisen koivumetsän jokainen miljoonista lehdistä on erilainen kuin muut. Tehdä verbi viittaa siis Jumalan työn valtavaan tuottavuuteen. Siksi ihmisellekään ei riitä, että hän saa valmiiksi yhden uuden Toyota mallin. Hän haluaa valmistaa sitä vähintään miljoona kappaletta. Meidän halumme olla tuottavia on Jumalan luomistahto.
(Simpanssien tuotantolinjoja en ole vielä nähnyt.)

Panna hallitsemaan (1:17-18):
Jumala loi luonnonlait. Luonnonlait eivät luo mitään uutta, mutta kaikki luotu asettuu niiden alaisuuteen. Jumala on järjestyksen Jumala. Siksi Hän loi meidät ihmiset sellaiseksi, että haluamme yhteiselämämme säännönmukaiseksi. Pienet lapset aloittavat aina leikkinsä sopimalla säännöistä ja riita alkaa yleensä, kun sääntöjä rikotaan. Toisaalta hyvin arvostettuna pidetään niiden ihmisten työtä, jotka eivät oikeastaan muuta teekään kuin laativat lakeja eri parlamenteissa.
(Apinoidenkin yhteisöä hallitsevat tietyt lainalaisuudet, mutta ne eivät itse voi niitä muuttaa, korkeintaan soveltaa uusissa olosuhteissa.)

Siunata (1:22):
Jumala on rakastava Persoona. Siksi Hän loi meidät ihmiset rakastaviksi olennoiksi. Jumala siunaa sekä luomakuntaa että erityisesti ihmistä. Siunatessaan Hän etsii toisen parasta. Rakkaus edellyttää syvää persoonasuhdetta. Ihmisellä ei ole ainoastaan suurta tarvetta tulla rakastetuksi vaan myös voimakas halu voida rakastaa toisia. Rakkauden perusedellytyksiä ovat vapaus ja totuudellisuus, jotka syntiinlankeemuksessa ihminen kuitenkin menetti. Mutta ihmisen suunnaton rakkauden halu ei kadonnut minnekään. Langenneen ihmisen suurimpia onnettomuuksia onkin, se että hän yrittää löytää rakkautta, mutta väärästä paikasta, erossa Jumalasta.

(Jumala rakastaa ja siunaa myös eläimiä, ja eläimet huolehtivat poikasistaan, mutta niiden rakkaus ei perustu vapauteen.)

Saada valmiiksi (2:2):
Jumala ei jättänyt luomistyötään puoleen väliin. Hänelle on tärkeätä, että koko Hänen suunnitelmansa alusta loppuun on toteutuu täydellisesti. Mutta niin Hän asetti meihinkin loppuun suorittamisen tarpeen. Äärimmillään tuo hyvä tarve on ilmaistuna Jeesuksen sanoissa: ”Olkaa te täydelliset, niin kuin teidän taivaallinen isännekin on täydellinen.” Loppuun suorittaminen koskee ei siis vain tehtäviä vaan meidän kasvuamme ihmisinä ja Jumalan lapsina. Kaikkinainen kesken jääminen on meille usein stressin syy. Kirjahyllyistämmekin pistävät silmiimme ne, joiden lukeminen syystä tai toisesta on jäänyt kesken. Monin eri seremonioin osaamme myös juhlia niin koulujen loppumista kuin työtehtävien saavutuksia.
(Mahtavatko apinat pitää kevätjuhlia?)

Levätä (2:2):
Jumala ei toki väsynyt luomistyössään, sillä Hänen voimansa on ääretön. Kysymys oli siitä, että saatuaan kaiken luomistyönsä valmiiksi Hän pysähtyi nauttimaan ja iloitsemaan siitä. Jumalassa toiminnallisuus ja lepo ovat täydellisessä tasapainossa. Jumala asetti ihmiselle lepopäivän, jotta mekin voisimme iloita ja nauttia sekä Jumalan luomisteoista että myös omien kättemme saavutuksista, jotka nekin ovat mahdollisia vain Herran armon varassa.

Tässä yhteydessä on huomattava kuitenkin, että syntiinlankeemuksen jälkeen Jumala ja Vapahtajamme ei ole pelastusteoissaan pitänyt yhtään lepopäivää. Luomisen teoista Herra lepäsi, mutta pelastuksen osalta Jeesus sanoi parannettuaan ihmisen sapattina: ”Isä ja minä teemme yhä työtä.” Lopulta kirkkauden valtakunnan täyteydessä löytyy tähänkin työhön lepo!
(Eläimillekin Jumala asetti aktiivisuuden ja levon rytmin, sillä nekin on luotu Jumalan kunniaksi.)

Pyhittää (2:3):
Pyhittäminen merkitsee Jumalaa varten erottamista, Jumalan kunniaksi toimimista, sitten myös Jumalan olemuksen mukaiseksi tulemista. Kun Jumala pyhitti lepopäivän, Hän teki siitä sellaisen levon päivän, että me luodut voisimme koko sydämestämme kiittää ja kunnioittaa Hänen ihmeellistä nimeään ja olemustaan. Kaikkialla ihmisillä on jonkinlainen käsitys pyhyydestä, vaikka sekin on syntiinlankeemuksessa vaihtunut epäjumalille uhraamiseen. Vain Kristuksessa löydämme todellisen pyhyyden.

Mitä sitten jokapäiväisessä elämässämme voisi meille tänään merkitä, että olemme luodut Jumalan kuviksi. Sitä valaiskuun eräs satukirja, joka on levinnyt Japanissa kuin kuumille kiville.

Yhteenveto
Jumala on luonut Sinut. Olet luomisen perusteella Hänelle suunnattoman arvokas. Mutta synnin tähden olet menettänyt tuon arvosi. Synnin tähden jouduit Jumalan pyhän vihan kohteeksi. Mutta silti Hän ei tahtonut Sinua hyljätä, vaan kutsui oman Poikansa, lähetti Hänet Sinun sijastasi pyhän vihansa alle kärsimään Sinun syntiesi rangaistuksen. Jeesus lunasti Sinut ja palautti ei vain luomisarvoasi vaan antoi Sinulle lisäksi lunastusarvon. Olet arvokas ja sellaisena pelastettuna Herra haluaa myös Sinua, kaikkia lahjojasi käyttää. Hän haluaa pyhittää Sinut Henkensä kautta, sillä Sinulla on Hänelle myös käyttöarvoa.

Herra haluaa, että annat Hänelle kunnian ja kiitoksen Sinun Luojanasi ja Lunastajanasi. Anna siksi myös itsesi Herran käyttöön. Hän rakastaa Sinua ja Hänellä on Sinua varten suunnitelma,jonka Hän haluaa viedä loppuun asti.

Joh. 1:1-5 Syntiinlankeemus

1. Alussa oli Sana. Sana oli Jumalan luona, ja Sana oli Jumala.
2. Hän oli alussa Jumalan luona.
3. Kaikki on syntynyt hänen kauttaan. Ilman häntä ei ole syntynyt mitään, mikä syntynyt on.
4. Hänessä oli elämä, ja elämä oli ihmisten valo.
5. Valo loistaa pimeydessä, eikä pimeys ole saanut sitä valtaansa (pimeys ei sitä käsittänyt).

Pimeys
Mistä oikein on kysymys, kun oikeuden sijaan saamme osaksemme vääryyttä, terveyden sijaan sairautta, hyvyyden sijaan välinpitämättömyyttä ja hyljeksintää, ilon sijasta murhetta, levon sijasta raskaita taakkoja, harmonian sijasta riitoja, rauhan sijasta sotaa ja väkivaltaa, onnen sijasta tuskaa, eheyden sijasta rikkinäisyyttä, rakkauden sijasta itsekkyyttä ja himoja, voittojen sijasta tappioita, rikkauden sijasta köyhyyttä, lahjojen sijasta riistoa, laupeuden sijasta katkeruutta ja vihaa, kiitoksen sijasta moitteita, arvostuksen sijasta halveksuntaa, totuuden sijasta valhetta jne?

Valtaisa määrä ihmisiä kokee olevansa enemmän tai vähemmän syytön uhri kaikenlaisen pahuuden puristuksessa. Toki on sitten niitä, jotka kyselevät, mikä minussa on vikana kun kaikki näyttää menevän pieleen? Olenko kohtalon heiteltävänä? Miksi juuri minulle ja minun perheelleni kaikki tämä? Miksi kaikilla muilla näyttää menevän niin paljon paremmin? Miksi maailma on niin täynnä kärsimystä, pahaa oloa, tuskaa, ahdistusta, pelkoa, hyväksikäyttöä, orjuutusta, valhetta, niin sanalla sanottuna pimeyttä.

Kuvaavaa tälle pimeydelle on se, että ihmiset näkevät yllättävän terävästi toisten ihmisten pahuuden, mutta ovat sokeita omalle syntisyydelleen ja kuvittelevat olevansa vain lähinnä uhreja, vaikka olisivat kuinka syyllisiä kokemaansa.

Armas aurinko ei juurikaan tuo lohdutusta äidille, joka kantaa Syyrialaisessa esikaupungissa sylissään pienokaista, jonka kranaatin siru on juuri surmannut. Luonnon kauneus ei jaksaa ilahduttaa suomalaista isää, jonka poika on juuri huumeiden vallassa tehnyt itsemurhan. Ihana koti ei tuo lohtua nuorukaiselle, jonka rakastettu on juuri kuollut rajussa kolarissa.

Mistä tässä kaikessa pimeydessä on oikeastaan kysymys. Missä Jumala oli silloin ja silloin, kuullaan näitä asioita pohdittaessa kysyttävän.

Ei selityksiä vaan vapautus
Kun Jeesukselta kyseltiin näitä asioita sokeana syntyneen kohdalta, Hän kieltäytyy antamasta selitystä. Hän selittää, että Hän ei ole tullut tämän pimeyden keskelle selittelijäksi, vaan poistamaan sen:
”Niin kauan kuin on päivä, meidän tulee tehdä lähettäjäni tekoja. Tulee yö, jolloin kukaan ei voi tehdä työtä. Niin kauan kuin olen maailmassa, minä olen maailman valo." (Joh. 9:4-5)

Jumalan sana avaa kuitenkin meidän silmämme näkemään, että pimeys ympärillämme on suunnattomasti syvempi kuin mitkään tämän maailman selitykset kuten:
- Huono kasvuympäristö - Köyhyys - Itsetunnon ongelmat - Tietämättömyys ja koulutuksen puute - Syrjintä - Sairaudet - Kyvyttömyys käsitellä tunne-elämän rikkinäisyyttä jne

Syntiinlankeemus
Raamattu piirtää eteemme kuvan syntiinlankeemuksesta, Jumalasta luopumisesta ja Saatanan valtaan antautumisesta pimeyden syynä. Samalla se tekee myös selvääkin selvemmäksi, että inhimillisin keinoin ei löydy mitään tietä tämän pimeyden keskeltä pois. *”Joka tekee syntiä, on synnin orja.”* Siitä millaisia inhimillisiä yrityksiä tehdään eri uskontojen ja ideologioiden parissa jonkinlaisen valon, valaistuksen tai valistuksen löytämiseksi, Jeesus toteaa ykskantaan:
”Jos siis se valo, joka on sinussa, on pimeyttä, kuinka suuri onkaan pimeys! ”(Matt. 6:23)

Pelastuksen suuruus
Syntiinlankeemuksen jälkeinen ihmiskunta ei ole ainoastaan pimeyden vallassa, vaan myös kaikin tavoin pyrkii tukahduttamaan sen valon, joka Jeesuksessa Kristuksessa sen luokse tunkeutui. Valo tuli

omiensa luo, mutta he eivät ottaneet Häntä vastaan. Pimeys ei käsittänyt valoa. Mutta silti valo tunkeutui maailmaan. Pimeys ei kyennyt valoa myöskään tukahduttamaan, vaikka luuli siinä onnistuneensa, kun Jeesus lyötiin ristille. Jeesus Kristus tuli tuhoamaan Saatanan teot. Jeesus, Jumalan Sana, ei tullut luoksemme siksi, että olisimme Hänet halunneet tai toivoneet. Emme Häntä toivottaneet tervetulleeksi, mutta Hän tuli silti. Hän tuli riistämään luomansa ihmissuvun Saatanan vallasta luomalla uuden pelastettujen suvun synnyttämällä hengellisesti kuolleet uuteen elämään Pyhän Henkensä kautta. Isä rakasti niin paljon syntiin langenneita ja synteihinsä kuolleita, että Hän ei voinut olla lähettämättä omaa Poikaansa pimeyden keskelle pelastamaan meitä.

Pimeyden luonne

Voisaksemme ymmärtää kuinka sanomattoman suuresta ihmeestä on kysymys, kun ihminen pelastetaan pimeyden vallasta valoon, Saatanan vallasta Jumalan valtakuntaan, kuoleman vallasta elämään, meidän on suostuttava kohtaamaan pimeyden todellinen luonne, sen syvyys ja hirvittävyys itsessämme ja koko lankeemuksen jälkeisessä ihmiskunnassa. Siksi luemme jälleen kerran 1. Moos. 3. luvun jakeet 1-19:

1. Mutta käärme oli kavalin kaikista villieläimistä, jotka Herra Jumala oli tehnyt. Se sanoi naiselle: "Onko Jumala todella sanonut: 'Älkää syökö mistään puutarhan puusta'?"
2. Nainen vastasi käärmeelle: "Kyllä me saamme syödä puutarhan puiden hedelmiä.
3. Vain sen puun hedelmästä, joka on keskellä puutarhaa, Jumala on sanonut: 'Älkää syökö siitä älkääkä koskeko siihen, ettette kuolisi.'"
4. Käärme vastasi naiselle: "Ette te suinkaan kuole,
5. vaan Jumala tietää, että sinä päivänä, jona te syötte siitä, teidän silmänne aukeavat ja teistä tulee Jumalan kaltaisia, niin että tiedätte hyvän ja pahan."
6. Nainen näki, että puusta oli hyvä syödä ja että sitä oli nautinto katsella ja se oli houkutteleva, koska siitä sai ymmärrystä. Niinpä hän otti siitä hedelmän ja söi ja antoi myös miehelleen, joka oli hänen kanssaan, ja mieskin söi.
7. Silloin molempien silmät avautuivat, ja he huomasivat olevansa alasti. He sitoivat yhteen viikunapuun lehtiä ja tekivät itselleen vyöverhot.
8. He kuulivat Herran Jumalan äänen hänen käyskennellessään puutarhassa illan viiletessä. Silloin mies ja hänen vaimonsa menivät Herraa Jumalaa piiloon puutarhan puiden sekaan.
9. Mutta Herra Jumala kutsui miestä ja sanoi hänelle: "Missä sinä olet?"
10. Mies vastasi: "Minä kuulin sinun äänesi puutarhassa ja pelkäsin, sillä minä olen alasti. Siksi piilouduin."
11. Herra sanoi: "Kuka sinulle kertoi, että olet alasti? Oletko syönyt siitä puusta, josta minä kielsin sinua syömästä?"
12. Mies vastasi: "Vaimo, jonka annoit olemaan kanssani – hän antoi minulle siitä puusta, ja minä söin."
13. Silloin Herra Jumala sanoi naiselle: "Mitä oletkaan tehnyt!" Nainen vastasi: "Käärme petti minut, ja minä söin."
14. Herra Jumala sanoi käärmeelle: "Koska tämän teit, sinä olet kirottu kaikkien karjaeläinten ja villieläinten joukossa. Vatsallasi sinun on kuljettava ja tomua syötävä koko elinaikasi.
15. Minä panen vihollisuuden sinun ja naisen välille ja sinun siemenesi ja hänen siemenensä välille. Hän on murskaava sinun pääsi, ja sinä haavoitat häntä kantapäähän."
16. Naiselle Jumala sanoi: "Minä teen suuriksi sinun raskautesi vaivat, kivulla sinä synnytät lapsia. Kuitenkin sinä tunnet halua mieheesi, ja hän on hallitseva sinua."
17. Miehelle Jumala sanoi: "Koska kuuntelit vaimoasi ja söit puusta, josta kielsin sinua syömästä, on maa kirottu sinun vuoksesi. Vaivaa nähden saat siitä ruokasi kaikkina elämäsi päivinä.
18. Orjantappuraa ja ohdaketta se kasvaa sinulle, sinun on syötävä kedon ruohoja.
19. Otsasi hiessä sinä syöt leipäsi, kunnes tulet jälleen maaksi, sillä siitä sinut on otettu. Tomua sinä olet, ja tomuun sinun on palattava."

Mistä syntiinlankeemuksessa siis oli oikein kysymys? Mitä siinä ihmiselle ja siis juuri meille tapahtui, sillä tänään ihmiskunta on syntymänsä ja Aadamin synnin lukemisen perusteella lankeemuksen tilassa. Luonnostaan meillä ei ole mitään kokemusta sitä edeltävästä tilasta, jonka Jumala itse oli nähnyt erittäin hyvänä. Meille on siksi luonnollista pitää synnin ja kuoleman alaisuutta normaalitilana, mutta todellisuudessa se on hirvittävää pimeyttä.

Henkivallat
Kertomus tuo eteemme pimeyden henkivaltojen todellisuuden, Saatanan olemassaolon pyrkimättä sitä mitenkään selittämään. Eihän meidän ymmärryksemme itse asiassa pitkälle auta yliluonnollisen edessä. Toki Raamattu jatkossa kuvaa Saatanan Jumalan luomaksi langenneeksi enkeliruhtinaaksi, jonka lopullinen osa on tiedossa:
”Menkää pois minun luotani, te kirotut, siihen ikuiseen tuleen, joka on valmistettu Paholaiselle ja hänen enkeleilleen.” (Matt. 25:41)

Edelleen Jeesus kuvaa Saatanaa valheen isänä, jonka toimintatapa on valhe, himojen herättäminen ja väkivalta. Sanan valossa voimme siksi tietää ja tunnistaa Saatanan valheet ja toimintatavat, vaikka omassa voimassamme emme Saatanalle mitään mahdakaan. Sen sijaan Herran pelastama on Väkevämmän suojassa eikä Hänen tarvitse pelätä Saatanaa, vaikka hänen onkin oltava valveilla ja varottava kiusauksia, joita Saatana yhä edelleen uskovillekin aiheuttaa.

Kiusaukset
Kiusausten mekanismi on tänään täsmälleen sama kuin ensimmäisessä syntiinlankeemuksessakin. Se on Jumalan sanan asettamista epäilyn alaiseksi. Samalla vetoamista valheella ihmisen haluun päästä lähemmäksi Jumalan kaltaisuutta.

Jumalan sijaan ihminen keskukseksi
Ensimmäisen ihmisen synti ei varsinaisesti alkanut siitä, että hän söi hyvän ja pahan tiedon puusta. Synti alkoi sillä hetkellä, kun ihminen siirsi totuuden mitan ja ohjeen Jumalan ilmoittamasta sanasta omaan itseensä. Synnin olemus on Jumalasta pois kääntyvää itsekorotusta, ylpeyttä ja siitä seuraavaa itsekkyyttä, tottelemattomuutta ja Jumalaan vastaan nousemista. Samalla hetkellä ihminen kuoli hengellisesti ja joutui Saatanan valtaan. Hengellistä kuolemaa seurasi sitten ruumiin kuolema ja sitä iankaikkinen kuolema, kadotus, lopullinen ero Jumalan armon yhteydestä.

Hengellinen kuolema
Hengellinen kuolema ilmeni heti alussa syyllisyytenä, pelkona, häpeänä, Jumalan pakenemisena, toisten ja Jumalan syyttämisenä. Sellaisena hengellinen kuolema ilmenee fyysisesti hyväkuntoisten suomalaisten elämäntapana tänään. Me elämme kuolleiden ja sokeiden keskellä. Yksikään tällainen ihminen ei tajuaisi tilaansa kuolemaksi, ellei Jumala häntä herättäisi.

Roomalaiskirje 5 kuvaa hengellisesti kuollutta ihmistä syntiseksi, heikoksi, jumalattomaksi ja vihollisesksi. Syntisenä hän on syyllinen ja tuomion alainen ja vastuussa kaikesta tekemästään pahasta. Heikkona hän on kykenemätön siihen hyvään, jonka tietää oikeaksi, hän on himojensa orja. Jumalattomana hän elää ajatustensa ja himojensa mukaan kuvitellen olevansa riippumaton. Viime kädessä hän on Jumalan vihollinen ja heristää nyrkkiä Jumalalle, kun hän joutuu maistamaan omien syntiensä seurauksia.

Pimeys valon vaatteissa
Synnin ehkä järkyttävin ja salakavalin muoto on harhaoppi, jota erilaiset valhehenget levittävät. Se on usein pimeyttä valkeuden vaatteissa. Raamattu varoittaa meitä siitä, että itse Saatana voi pukeutua valkeuden enkeliksi.

Mistä tunnen valhehengen? Kuuntele, miten se puhuu synnistä. Jos se kokonaan kieltää synnin todellisuuden, on se aivan varmaan kotoisin Sielunvihollisesta. Jos se taas puhuu synnistä jonkinlaisena puutteellisuutena ja ihmisen nykyiselle kehitysasteelle kuuluvana, on se sitä vaarallisempi, sillä silloin on sen puhe synnistä pelkkää silmälumetta. Totuuden Henki saarnaa synnin rikokseksi, majesteettirikokseksi Jumalaa vastaan, joka vie iankaikkiseen perikatoon. Totuuden Henki tekee ihmisen suureksi syntiseksi pyhän Jumalan edessä. Sitä ei tee koskaan valhehenki. Valhehenki tunnetaan juuri sen tähden siitä, että se miedontaa synnin pelottavaa vakavuutta.

Toinen valhehengen tunnusmerkki on se, että se kieltää sovituksen tarpeellisuuden. Sen mukaan on ihminen aina, enemmän tai vähemmän, oma vapahtajansa. Siksi se voi kyllä puhua Jeesus Nasaretilaisesta ihanneihmisenä, jopa jonkinlaisena yli-ihmisenä, jumalan poikana monen muun jumalan pojan rinnalla, mutta se ei koskaan tunnusta Kristusta ihmisen muotoon tulleeksi Jumalaksi. Tästä johtuu, ettei Hänen kuolemansakaan ollut mikään sovituskuolema, vaan tavallinen marttyyrikuolema. Sen tähden ei valhehenki siedä kuullakaan puhuttavan verestä, joka

lunastaa, puhdistaa ja uudistaa. Raamatullinen ristinsaarna, tuo hullu saarna, on valheen hengelle suorastaan kirottua. Ristiä ja Ristiinnaulittua se vihaa. Tämä totuus on paras koetinkivi.

Kolmas valheen hengen tuntomerkki on se, että se kieltää Raamatun jumalallisen arvovallan. Se ei tunnusta, että Pyhä Raamattu sisältää jumalallisen ilmoituksen, tai jos tunnustaa, rinnastaa se kaiken tämän muiden uskontojen pyhien kirjojen kanssa. Se ei tunnusta, että Raamatun julistuksen ydin, Jeesus Kristus, on absoluuttinen totuus, jonka rinnalle ei saa, eikä voi, asettaa ainoatakaan kuolevaista ihmistä. Kun Jeesus on vahvistanut Raamatun ehdottoman totuuden uskonnollisen ilmoituksen lähdekirjana, ja tämän jumalallisen arvovaltansa kruunannut ylösnousemuksellaan, silloin me emme antaudu hetkeksikään edes keskusteluun tästä asiasta. Tässä kohti tulee kristityn olla maailman suvaitsemattomimman ihmisen. Hän ei saa päästää ainoatakaan kuolevaista järkyttämään Jeesuksen Kristuksen ainutlaatuista asemaa ihmiskunnan keskellä, tulevat nuo järkyttäjät sitten mistä päin tahansa ja minkä nimi sinä hyvänsä. Tästä jyrkästä päättäväisyydestä riippuu seurakunnan elämä ja kuolema. (Urho Muroma: ”Katso, Hän tulee pilvissä”)

Jumala ei muuttunut

Mutta syntiinlankeemuksessa Jumala ei muuttunut. Hänen rakkautensa ja pyhyytensä ovat iankaikkisesti samat. Jumala salli kyllä syntiinlankeemuksen tapahtua, koska Hän oli antanut ihmiselle vapauden, jotta ihminen olisi voinut rakastaa Jumalaa iloisella ja vapaalla sydämellä. Jumala ei halunnut luoda ihmistä robotiksi, joka ei voi valita väärin. Mutta Jumalan suunnitelma ihmisen suhteen ei lankeemuksesta huolimatta muuttunut. Siksi langettaessaan synnin ajallisen tuomion ja ajalliset seuraukset, joilla luomakunta alistettiin katoavaisuuteen ja vastaamaan ihmisen luonnollista tilaa, Jumala samalla antoi lupauksen tulevasta Pelastajasta, joka oli musertava Saatanan pään, vaikka se merkitsisikin Hänen oman Poikansa kärsimystä ristillä.

Luomakunnan tila ja moninainen kärsimys, joka syntiinlankeemuksen seurauksena elämäämme kohtaa, on myös kustu takaisin Jumalan yhteyteen. Se on muistutus menetetystä paratiisista.

Valo loistaa pimeydessä

Kun tänä päivänä kirkkojen saarnatuoleista kuulee Jumalan sanan sijasta enemmän tai vähemmän syvällisiä psykologisia oivalluksia, meidän on syytä tiedostaa se, että syntiinlankeemuksessa ihminen turmeltui kokonaisvaltaisesti. Hänen tahtonsa suuntautuu pimeyteen, hänen tunteensa ovat himojen heiteltävänä ja hänen kykynsä ymmärtää asioita hämärtyi. Hän on erossa Jumalasta, hengellisesti kuollut. Mikään ihmiskeskeinen puuhastelu ei voi häntä auttaa. Tarvitaan Jumalan vaikuttama ihme, kuolleen herättäminen eloon, uudestisyntyminen. Vain evankeliumi Jeesuksesta Kristuksesta, Hänen kuolemastaan ja ylösnousemuksestaan voi sen saada aikaan Pyhässä Hengessä.

Herra Jeesus tuli valona pimeyden keskelle. Hän kykenee tänäänkin pelastamaan meidät synnin ja pimeyden vallasta Jumalan tuntemisen ihmeelliseen valoon ja kirkkauteen.

Miten se voi tapahtua?

Asiaa valottanee erään japanilaisen miehen tie. Katoo- niminen nuori mies käveli erään talon ohi, jossa oli menossa illan evankelioimiskokous. Ovella luki: "Tulkaa minun luokseni, kaikki te, jotka teette raskasta työtä ja kannatte taakkoja, niin minä annan teille levon.”(Matt.11: 28) Kaikki ovat tervetulleet!

Mies oli ollut jo useita vuosia velkakierteessä, joka johtui hänen himojensa orjuudesta. Hän oli aikeissa hypätä vieressä virtaavaan Yodogawa jokeen päättääkseen päivänsä. Kun sillalla oli vielä kulkijoita, iltapimeää odotellessaan hän huomasi tuon kutsun. Hän osallistui kokoukseen, jossa puhui teologian opiskelija Eiichi Itoo. Kokouksen päätyttyä hän kysyi puhujalta:
- Olen ollut pari päivää töistä poissa ja kiertänyt kaikki mahdolliset paikat, joista saisin lisää rahaa. Mutta kukaan ei enää halua minua auttaa. Eräs velkojistani on uhannut haastaa minut oikeuteen, ellen palauta hänelle rahoja 31. päivään mennessä. Se tietää velkavankeutta. Minulla ei ole paikkaa minne mennä. Mistään ei löydy apua. Siksi päätin tänään lopettaa elämäni tuohon jokeen. Mutta kerroit, että Jeesus tuli pelastamaan kaikki ja kaikenlaiset ihmiset, jotka tulevat Hänen tykönsä, tunnustavat syntinsä ja tekevät parannuksen. Sanat kaikki ja kaikenlaiset osuivat sydämeeni. Tarkoittaako se todella myös minunlaistani ihmistä? Voiko tällainen ihminen, joka on joutunut velkojensa vuoksi itsemurhan partaalle pelastua?
Sinä iltana oli puhuttu tekstistä:

"Tulkaa minun luokseni, kaikki työn rasittamat ja raskautetut, niin minä annan teille levon. Ottakaa minun ikeeni päällenne ja oppikaa minusta, sillä minä olen sävyisä ja nöyrä sydämeltä. Niin te saatte levon sielullenne. Minun ikeeni on näet sopiva, ja minun kuormani on kevyt." (Matt. 11:28-39)
- Tarkoitat siis sitä, että kuultuasi tuon Jeesuksen kutsun tässä elämäsi ensimmäisessä kristillisessä tilaisuudessa, haluaisit, että Jeesus ottaisi sinut omakseen ja pelastaisi sinutkin.
- Kyllä, niin toivoisin.
- Siinä tapauksessa Herra Jeesus itse on pysähtynyt tänä iltana kohdallesi, suunnannut katseensa sinuun ja kutsuu sinua: 'Tule luokseni'. Sinulla on, kuule, toivoa.
- Mutta mitä minun oikein pitäisi tehdä? Et kai tarkoita sitä, että voisit lainata minulle esimerkiksi puolet velkasummastani.
Hänelle pelastus tarkoitti yhä rahan saamista tässä ylivoimaisessa tilanteessa.
- Ei minulla ole sellaisia summia. Mutta haluaisin kertoa sinulle jotain erittäin tärkeätä. Vaikeuksiesi syy ei ole rahanpuutteessa. Ansaitset parempaa palkkaa kuin valtaosa ikätovereistasi. Ongelmasi on, että käytät rahasi syntiin. Omassatunnossasi kyllä itsekin tiedät koko ajan tekeväsi pahaa. Omantuntosi ääni on Jumalan muistutusta siitä, että Hän on puhdas ja pyhä. Olet Jumalan Hengen varoituksista huolimatta jatkanut elämääsi himoissasi. Sen seurauksena velkasi ovat ajaneet sinut nyt umpikujaan. Ellei sydämesi pelastu synnin vallasta, sinulle ei ole mitään apua, vaikka saisit rahaa kuinka paljon tahansa.
- Miten niin?
- Jos olisin niin rikas, että kykenisin maksamaan velkasi, sinä helpottuisit hetkeksi, mutta pian jatkaisit samoissa synneissäsi ja kohta olisit samassa kierteessä. Katoo, sydämesi on muututtava, sinun on uudestisynnyttävä. Sinä kyllä tiedät, että synnin palkka on iankaikkinen kadotus. Jos sydämesi muuttuu niin, että kykenet sanomaan EI kiusauksille ja tovereittesi viettelyksille, niin palkkasi riittää elämiseen ja velkojen maksamiseen. Kuuntele nyt, mitä sinun on tehtävä!
- No, mitä?
- Kaikesta päättäen et ole velkaa vain yhdelle tai kahdelle ihmiselle vaan useammalle. Kuinka monta heitä on?
- Kolmetoista.
- Etkös olekin antanut jokaisen velkojasi ymmärtää, että olet velkaa ainoastaan hänelle. Olet pettänyt heitä, eikö niin?
- Olet oikeassa, mutta jos kertoisin heille totuuden, menettäisin viimeisenkin luottoni.
- Katoo, tulit tänne kuollaksesi tänä iltana. Kun Jeesus tulee elämääsi, saat aloittaa menneisyydellesi kuolleena kokonaan alusta. Käytännössä se merkitsee nyt seuraavaa. Kirjoita ylös kaikkien velkojiesi nimet. Kirjoita milloin ja kuinka paljon kultakin lainasit.
- Miksi?
- Kuuntele nyt loppuun asti. Eroamme kohta, kun ensin rukoilen puolestasi. Mene huomenna ja ylihuomenna kiertämään listan mukaisesti kaikki velkojasi ja tunnusta heille petoksesi. Jumalan edessä on ensin tehtävä parannus, käännyttävä uuteen suuntaan. Koska olet tunnustanut syntisi ja tahdot ne hylätä, saat ne Jeesuksen Golgatan ristillä tapahtuneen kärsimyksen tähden anteeksi. Saat uuden elämän. Mutta myös ihmisiltä sinun on pyydettävä anteeksi. Mene siksi velkojiesi luo, pyydät anteeksi valheesi ja kerrot, kuinka paljon olet eri ihmisiltä lainannut. Kerro, että lopetat viinanjuonnin ja ilotalokäynnit, ja ryhdyt maksamaan takaisin velkojasi siinä järjestyksessä, kuin olet ne lainannut. Pyydä lisää maksuaikaa. Pyydä apua, että voisit alkaa uuden elämän. Oletko valmis tähän?
- Onko se muka mahdollista? Eihän kukaan suostu sellaiseen.
- Kerro vilpittömästi koko tarinasi. Kerro, että olit menossa tekemään itsemurhaa, mutta ohi kulkiessasi poikkesit kristilliseen kirkkoon, kuulit siellä ensi kertaa Jeesuksesta ja teit Jumalan edessä parannuksen. Kerro, että Jeesuksen kanssa haluat aloittaa uuden elämän ja maksaa myös takaisin velkasi korkoineen. Pyydä koko sydämestäsi heiltä kärsivällisyyttä. Jos olet rehellinen, vilpittömyytesi koskettaa heidän sydämiään. Jos et muuten yksin pysty siihen, voin huomenna tulla mukaasi kiertämään velkojasi.
Hetken aikaa Katoo oli vaiti ja sitten hän vastasi hiljaisella äänellä:
- Teen niin kuin sanot. Pastorin ei tarvitse tulla mukaan.
- Tule sitten rukouskokoukseen keskiviikkoiltana.

Pastori panin sitten kätensä Katoon pään päälle, julisti hänelle synnit anteeksi Jeesuksen nimessä ja veressä ja rukoili:
- Jumala! Jeesus on tänään kutsunut luokseen Katoon. Hän on tänä iltana tunnustanut syntinsä ja haluaa lähteä uuteen elämään. Auta häntä rohkeasti kiertämään velkojiensa luona pyytämässä anteeksi. Jeesuksen nimessä. Aamen.
Sitten Katoo lähti.

Parin päivän kuluttua Katoo palasi iloa säteillen. Hän oli saanut kaikilta velkojiltaan ystävällisen vastaanoton, koska he tajusivat, että Katoo oli nyt todella vilpitön. Hänen elämänsä muuttui. Hänet kastettiin ja hän sai johtaa useita entisiä syntiretkien tovereitaan Jeesuksen luo.

Tänäänkin Jeesus kutsuu Sinua: "Tulkaa minun luokseni, kaikki te, jotka teette raskasta työtä ja kannatte taakkoja, niin minä annan teille levon."

Entä Sinä?

Sinä, joka olet jo päässyt omistamaan Herran antaman pelastuksen, tarvitset myös jatkuvaa muistutusta siitä, mistä Sinut on pelastettu. Olet vapaa kadotuksen, synnin, kuoleman ja Saatanan vallasta. Samalla saat nostaa katselemaan silmäsi sitä valoa kohden, joka Jeesuksessa Kristuksessa valaisi Sinunkin sydämesi. Saat ihmetellen kiittää ja ylistää Isää, joka on Kristuksessa herättänyt Sinut omaksi lapsekseen ja elämään Hänen ylistyksekseen. Pelastuksesi on suunnattoman suuri ihme.

Sinä taas, joka tiedät, että et ole vielä syntiesi kanssa tullut Herran Jeesuksen valoon, Herra kutsuu Sinua. Sinä et voi itseäsi muuttaa etkä pelastaa, mutta Jeesus Kristus voi ja tahtoo. Jos siis kuulet sydämessäsi Hänen huutonsa: "Missä sinä olet?" niin tule sellaisena kuin olet esiin, valoon. Minkä Herran valo paljastaa, sen Jeesuksen veri puhdistaa ja Sinäkin pääset Jumalan lapsen ihanaan osaan.

Joh. 1:6-13 Jumalan lapsi

6. Tuli mies, Jumalan lähettämä. Hänen nimensä oli Johannes.
7. Hän tuli todistajaksi, todistamaan valosta, jotta kaikki uskoisivat hänen kauttaan.
8. Ei hän ollut se valo, vaan hän tuli todistamaan valosta.
9. Todellinen valo, joka valaisee jokaisen ihmisen, oli tulossa maailmaan.
10. Maailmassa hän oli, ja maailma oli hänen kauttaan syntynyt, mutta maailma ei tuntenut häntä.
11.Hän tuli omaan maahansa, mutta hänen omansa eivät ottaneet häntä vastaan.
12. Mutta kaikille, jotka ottivat hänet vastaan, hän antoi oikeuden tulla Jumalan lapsiksi, niille, jotka uskovat hänen nimeensä.
13. He eivät ole syntyneet verestä, eivät lihan tahdosta eivätkä miehen tahdosta vaan Jumalasta.

Neljänlaiset ihmiset
1. On olemassa neljänlaisia ihmisiä. On niitä, jotka uskovat Jeesukseen, mutta heillä ei ole vielä pelastusvarmuutta. He ovat tarttuneet Herran lupaukseen: ”Jokainen, joka huutaa avukseen Herran nimeä, pelastuu.” He ovat huutaneet ja päivittäin huutavat. Silti monelta heiltä saattaa puuttua pelastusvarmuus, vaikka he ovat todellakin pelastuneita.
2. Sitten on niitä, jotka ovat pelastuneet ja myös tietävät sen. Heillä on selkeä pelastusvarmuus. Sellainen tila on toki uskovan kristityn normaalitila.
3. Sitten on niitä, jotka kulkevat kohti kadotusta, mutta luulevat silti olevansa pelastettuja. He ovat luulouskovaisia. Tänä päivänä nämä luulouskovat eivät enää kansoita kirkkojen penkkejä niin kuin vielä takavuosina. Pikemminkin he ovat niitä, jotka erään Vänrikki Stoolin runon mukaan laulelevat: ”Vapaa on mun uskoni, se on mulle kunniaksi!” He ovat rakentaneet itselleen sopivan uskon, oman Jumalansa ja pelastustiensä.
4. Vihdoin on niitä, jotka tietävät olevansa kadotettuja.

On erittäin tärkeää tietää, mihin noista ryhmistä kuulumme. Sillä täällä armon ajassa kadotettu voidaan vielä löytää ja pelastaa. Tie Herran luo on vielä auki.

Varmuus pelastuksesta
Miten voisin päästä täyteen varmuuteen siitä, että olen todellakin Jumalan lapsi?

Me luemme joka sunnuntai pelastusvarmuustekstin synnintunnustuksen jälkeen. Se on oikein ja todella tarpeellista meille. Yhteinen kokoontumisemmehan on sitä varten, että yhdestä sydämestä käännämme katseemme rakastavaan taivaalliseen Isäämme ja kiitämme Häntä Golgatan armosta Jeesuksen ristinuhrin tähden. Aivan kuin pieni lapsi pienin välein juoksee vanhempiensa luokse varmistamaan oman turvallisuutensa ja heidän rakkautensa. Samoin mekin joka kerta yhdessä varmistumme Herran armon riittävyydestä ja varmuudesta.

Kalvavat epäilyt
Muistan kuitenkin ajan uskoon tulemiseni jälkeen, jolloin todistin innokkaasti koulukavereilleni ja muille Jeesuksesta. Muistin hyvin selkeästi, miten vuoden 1960 heinä-elokuun vaihteen eräänä keskiviikkoiltana klo 22 olin saanut kohdata Vapahtajan. Olin saanut syntini anteeksi ja sydämeen ilon ja rauhan. Mutta sitten erilaisten lankeemusten vuoksi rauha ja ilo olivat tipotiessään. Sain toki aina palata Golgatalla minun puolestani kärsineen Vapahtajan luo tunnustaen syntini ja omistaen ne anteeksi. Mutta sisintäni vaivasi kalvava epäilys siitä, että olinko sittenkään oikeasti pelastettu, kun näin oman sydämeni syntisyyden ja toistuvat lankeemukseni. Siksi kun todistin muille Jeesuksesta palauttaen mieleeni nuo monet anteeksi saamisen kokemukset, samalla yritin myös todistaa itselleni, että todellakin olin pelastettu. Kalvava epäilykseni oli siinä, että mahtaako pyhä ja kaikkivaltias Jumala enää rakastaa tai edes sietää minunlaistani jatkuvasti lankeavaa.

Päättely
Yritin sitten myös päätellä erilaisista Jumalan antamista hyvistä lahjoista, että Jumalan täytyi edelleen rakastaa minua: Minulle Hän antoi hyvän kodin, hyviä uskovia ystäviä, menestystä koulussa, tyttöystävän ja hyvän terveyden. Sitten Jumala otti kaikki nuo ulkoiset tukensa pois viemällä minut vakavan sai-

rauden kouriin kaukana kodistani ja ystävistä. Siellä kuolemaa silmästä silmään katsellessa kysymys nousi entistäkin polttavammaksi. Onko todellakin täysin varmaa, että pääsen Herran luo kirkkauteen ja saan kirkastetun ylösnousemusruumiin Hänen luonaan. Pääsenkö katselemaan Häntä kasvoista kasvoihin.

Hengen hedelmä
Yritin myös kysellä itseltäni, näkyykö minussa mitään niitä hedelmiä, joita Pyhän Hengen minussa oli määrä synnyttää, sillä tiesin vallan mainiosti, että uskoon tullessani olin saanut Pyhän Hengen. Toki halusin todistaa muille, luin mielelläni Sanaa, yritin vaeltaa Sanan mukaan, mutta kovin vaatimatonta oli se muutos, jota odotin itsessäni tapahtuvan.

Tiesin, että Pyhä Henki jakaa omilleen myös armolahjoja ja erilaisia kokemuksia. Siksi yritin mittailla myös kokemusteni aitoutta. Luulen, että moni tavoittelee yhä armolahjoja enemmän siksi, että haluaa vakuuttua Jumalan rakkaudesta itseensä kuin pelkästään halusta palvella muita saamillaan lahjoilla.

Sielunvihollisen tavoitteet
Pelastusvarmuus kysymyksessä on syytä pitää mielessä se, mikä on kuvattu Tampereen tuomiokirkon kattoholvin kuvassa. Sinne on kuvattu käärme. Jokaiseen jumalanpalvelukseen kokoontuvan seurakunnan keskelle luikertelee myös käärme, joka pyrkii etsiviltä riistämään Jumalan sanan ymmärryksen ja pelastuksen mahdollisuuden. Mutta sen toiminta ei rajoitu vain siihen. Se pyrkii kaikin keinoin riistämään myös uskovilta pelastusvarmuuden. Sen seurauksena uskovista tulee ilottomia ja voimattomia. Heiltä katoaa se ilo ja rauha, joka vetäisi toisia ihmisiä pelastuksen osallisuuteen. Paholainen pyrkii tekemään meistä säälittäviä uskovia.

Siinä sen eräs perusmenetelmä on se, mihin itse sorruin. Se on suuntaamaan katseemme omaan sydämeemme ja tarkkailemaan omaa uskoa ja omaa hengellistä elämää.

Katse Kristukseen ja Hänen uhriinsa
Uskoon tulostani kesti kokonaiset neljä vuotta ennen kuin sitten eräällä junamatkalla lukiessani erästä kirjaa sen lehdiltä ponnahti esiin lause: ”Jeesuksen veri riittää!” Jeesuksen Golgatalla vuodattama uhriveri riittää pyyhkimään pois ei vain menneitä syntejä vaan myös nykyiset ja tulevat syntini. Siksi saan olla täysin varma pelastuksestani. Mutta nyt ei ollutkaan kysymys oman uskon varmuudesta vaan Jeesuksen antamien lupausten varmuudesta. Pyhä Henki alkoi todistaa sydämelleni, että olen Jumalan lapsi. Sen Hän teki suuntaamalla katseeni tuohon ihmeelliseen ja rakastavaan Isään, pyhään kaikkivaltiaaseen, jolle saan kuitenkin sanoa suurella läheisyydellä: ”Abba, Isä” Pyhän Hengen todistus Jumalan lapsen oikeudesta onkin sitä, että Hän kääntää sydämemme ja mielemme katselemaan Herran kirkkautta ja armoa.

Pelastusvarmuus on siis pohjimmiltaan varmuutta Pelastajasta, varmuutta Hänen luotettavuudestaan, Hänen pelastustekojensa riittävyydestä. Pelastusvarmuuden perusta on siinä, että Herra itse vakuuttaa meidän sydämellemme: ”Olet minun!”

Vastaan ottaminen
*12. Mutta kaikille, jotka **ottivat** hänet **vastaan**, hän antoi oikeuden tulla J**umalan lapsiksi,** niille, jotka **uskovat** hänen nimeensä. 13. He eivät ole **syntyneet** verestä, eivät lihan tahdosta eivätkä miehen tahdosta vaan **Jumalasta**.*

Jumalan lapseksi tulemisen prosessi, uskon syntymisen tapahtumasarja on kuvattu näissä suurenmoisissa sanoissa. Ensin on vastaanottaminen. Kun otamme jonkun ihmisen vastaan, se tapahtuu niin, että avaamme sydämemme tämän ihmisen puheelle. Emme tapaa ketään ihmistä sillä, että vain näemme hänet. Saatamme istua useita tuntejakin jonkun vieressä junassa, lentokoneessa ja bussissa sanaakaan sanomatta. Emmi siksi tapaa häntä. Mutta jos jostain syystä syntyy keskustelu, olemme kohdanneet vieressä istujamme. Siitä saattaa kehkeytyä syväkin ystävyyssuhde. Usko alkaa siis siitä, että Herra itse avaa meidän sydämemme oven vastaanottamaan Hänen puheensa.

*Meitä kuuntelemassa oli myös muuan Lyydia, jumalaapelkäävä nainen, joka oli kotoisin Tyatirasta ja kävi kauppaa purppurakankailla. **Herra avasi hänen sydämensä ottamaan vastaan sen mitä Paavali***

puhui, 15. ja hänet ja hänen perhekuntansa kastettiin. *Hän sanoi sitten meille: "Jos kerran pidätte minua Herraan uskovana, tulkaa kotiini ja jääkää vieraikseni." Hän vaatimalla vaati meitä tulemaan. (Apt. 16:14-15)*

Usko
Teidät on haudattu hänen kanssaan kasteessa, ja siinä teidät on myös herätetty hänen kanssaan uskon kautta. ***Tämän uskon vaikuttaa Jumala,*** *joka herätti hänet kuolleista. (Kol. 2:12)*

Jeesuksen vastaanottaneille Hän antaa oikeuden ja voiman tulla Jumalan lapseksi. Alkukielen sana *exusia* sisältää sekä voiman että oikeuden. Voiman ja oikeuden eli siis arvovallan suhdetta kuvaa tilanne, jossa ihminen yrittää omalla voimalla pysäyttää valtaisan kuorma-auton. Siihen eivät ihmisvoimat riitä. Mutta kun poliisi nostaa kätensä pystyyn, kuorma-auto pysähtyy. Kun me saamme oikeuden tulla Jumalan lapsiksi, saamme samalla myös Jumalan Pyhän Hengen voiman tekemään elämä Jumalan kanssa mahdolliseksi.

Uskossa on kysymys kokonaisvaltaisesta jättäytymisestä Herran varaan. Se on lepäämistä toisen tekojen varassa. Se on turvautumista Herran nimeen eli Herran olemukseen ja Hänen pelastustekoihinsa Golgatalla ja ylösnousemuksessa.

Uusi syntymä
Pelastuksessa on kysymys **syntymisestä**, uudestisyntymisestä, jossa meihin annetaan kokonaan uusi elämä. Tämä syntyminen on rinnakkainen eli analoginen tapahtuma luonnolliseen syntymään siinä mielessä, että kukaan ei voi synnyttää itseään ja siitä alkaa uusi olemisen ja elämän muoto, sellainen jota ei aiemmin ollut.

Pelastuksen ihme ei tapahdu meidän tahtomisellamme eikä liioin muiden ihmisten vaikutuksesta. Kysymys on Jumalan täysin suvereenista eli vapaasta työstä elämässämme. Pelastus ei ole meidän tahtomme ratkaisu vaan Jumalan tahdon ratkaisu. Uudestisyntyminen on myös sikäli rinnakkainen luonnollisen syntymän kanssa, että se on kertakaikkinen ja siitä alkaa elämä, jota on ylläpidettävä hengellisellä ravinnolla.

Elämän ylläpito Sanasta
Pelastusvarmuudessa on siksi myös kysymys siitä, että toistuvasti palaamme katselemaan ja ihailemaan sitä Jumalaa, joka yksipuolisella rakkaudellaan valitsi meidät, vanhurskautti meidät ja pitää Pyhän Hengen kautta yllä elämäämme ja suhdettamme Häneen, joka on elämämme. ”Elämme jokaisesta Sanasta, joka lähtee Jumalan suusta.”

Valo tunkeutuu pimeyteen
Pelastuksen luonnetta täydellisenä Jumalan tekona korostaa se, että ”*Jeesus tuli omiensa (sekä oman kansansa että omien luotujensa) luo, mutta he eivät ottaneet Häntä vastaan”.* Päinvastoin pimeys nousi kovaan vastarintaan pyrkien tuhoamaan Hänet jo aivan pienestä pitäen. Ihmiset eivät tänäkään päivänä tahdo veristä, ristiinnaulittua Kärsijää pelastajakseen. Mutta siitä huolimatta, että koko pimeys pani vastaan, Hän tuli ja valmisti pelastuksen. Eikä vain niin, vaan myös Hän saa Pyhän Hengen voimalla sanansa läpi pimeydessä oleviin sydämiin. Hänessä alkoi uusi pelastettujen suku.

Pastori Itoon uskoon tulo
Vuoden 1920 syyskuun 27. päivän iltana lähtiessäni kotoa annoin vanhempieni ymmärtää meneväni tavan mukaan iltakouluun, mutta matkalla päätinkin mennä kaupungille huvittelemaan. Olin usein ennenkin jäänyt luvatta koulusta pois ja mennyt elokuviin, milloin minulla vain oli rahaa siihen. Petin vanhempiani ja itseäni, vaikka tiesin hyvin, että paljastuminen veisi asiat entistäkin surkeampaan jamaan. En kuitenkaan kyennyt luopumaan vaarallisesta leikistäni.

Sinä iltana olisin halunnut mennä elokuviin, mutta - kun nyt asiaa ajattelen - kaikeksi onneksi minulla ei ollut ropoakaan rahaa. Siksi menin kaupungille maleksimaan ajan tappamiseksi yhdeksään asti, jolloin iltakoulun tunnit loppuisivat.

Asuin Nagoyassa, yhdessä Japanin suurimmista kaupungeista. Kävelin keskustan korkeiden rakennusten reunustamia katuja. Kulkiessani kahden kerrostalon väliin jääneen verrattain kookkaan japanilaistyyppisen asuinrakennuksen ohi kuulin sisältä laulun ääntä. Jokin laulussa veti minua puoleensa. Koska olin juuri sillä hetkellä epätietoinen siitä, miten viettäisin aikani, ajattelin, että katsotaanpas, mitä tuolla mahtaa tapahtuu ja astuin ovesta sisään.

Meneillään oli kristillinen evankelioimiskokous. En ollut milloinkaan käynyt kristillisessä kirkossa, en kuullut ainoatakaan saarnaa enkä virttä puhumattakaan siitä, että olisin nähnyt Raamattua. En siis ymmärtänyt mistä oli kyse, mutta uteliaisuuttani puikahdin takimmaiselle penkille ja jäin istumaan ja seuraamaan tapahtumien kulkua. Jos olisin tiennyt, että kysymys oli kristillisestä tilaisuudesta, en todennäköisesti olisi sinne mennyt, sillä pienestä pitäen oli kuullut, että "jaso" (kristinuskon haukkumanimi) oli huono, ulkomaalaisten uskonto, joka ei kuulu japanilaisille.

Koolla oli 40-50 ihmistä. Katsellessani heidän kasvojaan silmiini pisti heti, miten valoisa ja rauhallinen ilme heillä oli. Omat kasvoni olivat synkät. Niistä kuvastivat tyytymättömyys, levottomuus ja katkeruus, jotka täyttivät olemukseni. Työpaikallanikin minua moitittiin usein synkkyydestä, ainaisesta valittelusta ja vastenmielisestä asenteestani kaikkeen. Itsekin tiesin, että minulla oli synkät ja tyytymättömät kasvot, jotka kuvastivat sydämeni ja synnin pimeyttä. Siksi hämmästyin ihmisiä, jotka lauloivat puhdas, valoisa ja onnellinen ilme kasvoillaan.

Suljin silmäni ja kuuntelin heidän lauluaan. En ymmärtänyt laulujen runokieltä enkä niiden sisältöä. Ihmettelin vain laulajien kasvojen puhtautta. Olinhan kuullut vain työpaikkani rivoja iskelmiä. Kaunis laulu rauhoitti mieltäni ja minusta tuntui, kuin se olisi puhdistanut likaista sydäntäni. Istuin silmät kiinni. Minun tuli hyvä olo. Liikutuin syvästi.

Laulun loputtua kokouksen juontaja alkoi rukoili. En ollut kuullut sellaista rukousta milloinkaan aiemmin. Se erosi suuresti niistä rukouksista, joita japanilaiset rukoilevat *buddhalais*- ja *shinto*temppeleissä. Rukoilija aivan kuin keskusteli jonkun läsnä olevan kanssa. Sen jälkeen hän ilmoitti, että illan puhe tulisi käsittelemään Jumalan armoa, ja esitteli puhujan.

Minun viisitoistavuotiaan silmissäni puhuja näytti suunnilleen isoisäni ikätoverilta. Kaiken lisäksi hän oli länsimaalainen. En ollut koskaan aikaisemmin kuullut ulkomaalaisen puhuvan. Myöhemmin sain kuulla, että hän oli Kinjoo-oppilaitoksen perustaja tohtori E.H. McAlpin. Tämä lähetyksen ylläpitämä arvostettu oppilaitos käsitti tyttöjen keskikoulun, lukion ja naisyliopiston. McAlpin oli hyvin pitkä mies. Hämmästyin, että joku ulkomaalainen osasi puhua kieltämme ja aloin kuunnella tarkkaavaisesti.

- Hyvää iltaa, olen iloinen, kun olette kokoontuneet tänne. Tänä iltana puhun teille Jeesuksesta Kristuksesta.
Kuulin ensi kertaa elämässäni nimen Jeesus Kristus. En tiennyt, että sen nimistä henkilöä oli koskaan ollut olemassakaan.

- Jeesus Kristus syntyi 2000 vuotta sitten tähän maailmaan. Mutta minkä tähden Hän tuli? Kuulkaamme se Hänen omasta sanastaan. Eläessään maan päällä Hän sanoi itsestään näin: 'Minä olen maailman valkeus. Joka minua seuraa, se ei pimeydessä vaella, vaan hänellä on oleva elämän valkeus'.
Tohtori McAlpin ja avasi Raamattunsa tämän Johanneksen evankeliumin 8.luvun l2. jakeen kohdalta ja luki sen japaniksi.

En ymmärtänyt sanojen sisältöä, mutta sitten hän jatkoi:
- Jeesus Kristus tuli valoksi tähän maailmaan. Hän tuli tuomaan maailman kaikkia ihmisiä varten valon, sydämiä valaisevan todellisen valkeuden. Vaikka ihminen nyt eläisi kuinka synkässä pimeydessä tahansa, ottamalla Jeesuksen vastaan sydämeensä ja Jeesuksen rakkauden voimasta uskomalla Jumalan armoon hän voi päästä elämään valossa ja pelastua valon lapseksi. Jeesus ei tullut kutsumaan ja pelastamaan tämän maailman mahtavia ja erinomaisia ihmisiä, vaan syntiensä tähden pimeydessä kärsiviä, huonoja. Hän tuli pelastamaan heidät synnin pimeydestä Jumalan valkeuden lapsiksi, pahan vallasta uusiksi ihmisiksi. Sitä varten Jeesus tuli.
Sanat koskettivat minua syvästi. Tiesin nimittäin olevani pimeyden lapsi. Köyhyyden kuopassa ja toivottomana koin olevani huono, kelvoton ihminen. Elin päivät päästään kiroten yhteiskuntaa, ihmisiä ja jopa vanhempianikin. En piitannut työnteosta enkä koulunkäynnistä. Olin kulkemassa synnin tietä yhä synkempään pimeyteen. En uskonut, että mikään tai kukaan voisi minua auttaa. Mutta Jeesus olikin tullut muuttamaan uudeksi juuri minunlaisteni onnettomien ihmisten elämän. Jeesus oli tullut maailmaan pelastamaan toivottomia ihmisiä. Hämmästyneenä kuuntelin puhetta yhä tarkkaavaisemmin.

- Pian tulee joulu. Jouluna iloitsemme siitä, että Jeesus tuli tähän maailmaan todistuksena Jumalan elävästä rakkaudesta meitä kohtaan. Toivoisin, että te, hyvät kuulijat, ottaisitte Jeesuksen vastaan sydämiinne ja voisitte viettää tänä vuonna todellista joulua, julistaja jatkoi.

Japanissa ollaan yleisesti sitä mieltä, että kristillinen julistus on ensikertalaiselle hyvin vaikeatajuista, mutta minä ymmärsin tuon iäkkään julistajan sanoman heti sinä iltana. Sydämeni avautui ymmärtämään, että Jeesus oli tullut pelastamaan minut sellaisena kuin olin. Jumala antoi sydämeeni uskon Jeesukseen ja tulin pelastuksesta osalliseksi tässä elämäni ensimmäisessä kristillisessä kokouksessa.

Puhe päättyi yhteiseen rukouskehotukseen. Kun kaikki kumarsivat päänsä, minäkin tein niin. Mietin, millainen rukous olisi tällä kertaa. Mutta lähetyssaarnaaja sanoikin:
- Ennen kuin rukoilemme, haluaisin kysyä, onko täällä tänä iltana ketään, jolla ei ole todellista iloa ja sydämen rauhaa. Onko ketään, joka huolimatta siitä, että haluaisi elää hyvää ja puhdasta elämää, joutuu päivittäin viedyksi yhä syvemmälle pimeyteen ja pahaan, mutta haluaisi saada todellisen pelastuksen ja avun? Jos täällä on joku tällainen ihminen, nostakoon hän kätensä merkiksi. Haluan rukoilla hänen puolestaan, että Jeesus pelastaisi hänet ja vuodattaisi häneen oman elämänsä.

Minusta tuntui kuin päälleni olisi yhtäkkiä heitetty sangollinen kylmää vettä. Pelästyin pahanpäiväisesti:
- Miten tämä mies voi tietää minun elämäni asiat ja sydämeni tilan noin hyvin? Onko joku kertonut hänelle minusta? Hänhän puhuu selvästi minusta!"
Sisimmässäni huusin samalla:
- Olen saastainen, olen syntinen ihminen, pimeydenlapsi. Rukoilkaa puolestani!
Mutta en kuitenkaan uskaltanut nostaa kättäni, koska ympärilläni oli paljon muita. Mutta puhuja toisti lämpimän kehotuksensa vielä pari kertaa. Lopulta päätin:
- Turha minun on yrittää salailla itseäni. Hänhän tietää jo kaiken. Otan tänä iltana Jeesuksen vastaan. Pyydän, rukoilkaa puolestani!
Nostin käteni. Silloin julistaja tuli ja pani kätensä pääni päälle ja rukoili puolestani.

Tämä tapahtui siis 27.9.l920 ollessani viisitoistavuotias. Minua kehotettiin aloittamaan kirkossakäynti läheisessä Nagoyan kirkossa. Osallistuin säännöllisesti jumalanpalveluksiin ja sunnuntai-illan evankelioimiskokouksiin.

Ensimmäisten kolmen viikon aikana käytin kokouksissa kirkon Raamattuja ja laulukirjoja. Halusin kuitenkin kirjoittaa muistiinpanoja Raamattuun ja alleviivata punakynällä puhuttelevia kohtia, joten ostin pienillä säästöilläni oman Raamatun ja laulukirjan.

Seurakunnan vanha pastori Masa-aki Sugihara neuvoi minua joka arkiaamuna lukemaan yhden luvun Uutta ja yhden Vanhaa testamenttia, ymmärsin lukemaani tai en, rukoilemaan ja sitten aloittamaan päivän työt ja opinnot. Illalla nukkumaan mennessäni minun piti kiittää kuluneesta päivästä, tunnustaa syntini ja pyytää Herraa antamaan ne anteeksi ja nukkua sitten levollisesti.

Tein niin kuin hän oli sanonut. Päivittäisessä raamatunluvussani lähdin liikkeelle 1. Mooseksen kirjan ja Matteuksen evankeliumin alusta. Koska kristillinen kirkko ja Raamattu olivat minulle entuudestaan täysin vieraita, lukemassani oli paljon sellaista, mitä en ymmärtänyt. Muistin kuitenkin pastorin sanat:
- Lue säännöllisesti, vaikka et ymmärtäisikään kaikkea!
Ja tein niin.

Jatkettuani kirkossa käyntiä pari kolme kuukautta alkoi työ ja koulunkäynti maistua paremmalta. Olosuhteet eivät kyllä muuttuneet. Olimme yhä köyhiä ja jouduin edelleen käymään iltakoulua. Mutta se ei enää katkeroittanut mieltäni. Aloin huomata, että oli itse asiassa hyödyllistä käydä työssä ja opiskella saman aikaisesti. Elämä alkoi tuntua mielekkäältä, rohkaistuin ja uusi toivo alkoi sarastaa. Sain Jeesukselta voimaa työntekoon ja opiskeluun.

Eräänä iltana, kun tulin koulusta kotiin, isäni kutsui minut luokseen. Isät olivat noihin aikoihin Japanissa melkoisia patriarkkoja, joten hiukan aralla mielellä istuuduin hänen eteensä.
- Eiichi, sinä olet viime aikoina muuttunut, hän aloitti.
Kun ihmettelin, mikä minussa oli muuttunut, hän jatkoi:

- Kasvojesi ilme on muuttunut valoisammaksi. Ennen olit aina synkännäköinen. Lisäksi nykyään sanot usein kiitos ja pyydät anteeksi. Mikä sinut oikein on muuttanut? Mitä teet ja mitä opiskelet tätä nykyä?
Hämmästyin, sillä itse en ollut huomannut mitään erikoista muutosta arkielämässäni kotona. Mutta isäni oli havainnut sen ja iloitsi, kun synkkyyteni oli vaihtunut valoisuudeksi, tyytymättömyyteni kiitollisuudeksi ja itsekeskeisyyteni toiset huomioivaksi ja anteeksi pyytäväksi asenteeksi.

Iloitsin kovasti siitä, mitä kuulin. Kun sain ensi kertaa kuulla evankeliumin, tohtori McAlpinhan oli luvannut:
- Jeesus tuli maailmaan muuttamaan pimeyden lapset valkeuden lapsiksi. Hän tuli pelastamaan kelvottomat ihmiset Jumalalle kelpaaviksi.
Iloni johtui siitä, että sain nähdä lupauksen toteutuneen omassa elämässäni. Päätin pyytää kastetta. Pastori Sugihara suoritti kasteen jouluna l920, kolme kuukautta siitä, kun ensi kerran olin tullut kirkkoon. Olen todella kiitollinen, että olen saanut vaeltaa uskossa siitä asti.

Entä Sinä?
Oletko Sinä Jumalan lapsi? Ei ole mitään suurempaa lahjaa ja etuoikeutta, kuin saada kutsua omaa Luojaansa ja Lunastajaansa Isäksi! Jos tiedät, että et ole vielä, Hän itse vakuuttaa, että Hän haluaa Sinut pelastaa ja ottaa omakseen. Hän kutsuu Sinua Sanansa kautta.

Jos olet, mutta kipuilet elämän taakkojen ja ahdistusten alla pelastusvarmuus kysymyksen kanssa, niin Herra kutsuu Sinua kääntämään katseesi omasta itsestäsi Häneen. Hän haluaa vakuutta sinulle: ”Olet minun. Kukaan ei voi Sinua riistää minun kädestäni.”

Joh. 1:16-17 Kristuksen täyteydestä

16. Hänen (Kristuksen) täyteydestään me kaikki olemme saaneet ja armoa armon lisäksi,
17. sillä laki on annettu Mooseksen kautta, armo ja totuus ovat tulleet Jeesuksen Kristuksen kautta.

Hänestä (Jumalasta) on teidän olemisenne Kristuksessa Jeesuksessa. Hänet Jumala on antanut meille viisaudeksi, vanhurskaudeksi, pyhitykseksi ja lunastukseksi. (1 Kor. 1:30)

Kuka on kristitty?
Jos suomalaiselta kysytään hänen uskontoaan, niin suurelle osalle ei tuota mitään vaikeutta vastata, että hän on kristitty. Jos sitten häneltä kysytään lisäksi, onko hän uskova tai uskovainen, niin vastaus on usein epämääräistä mutinaa siitä, että kyllähän minä uskon siihen, että Jumala on olemassa tai kyllä minä uskon, mutta en nyt ihan niin kuin kirkko opettaa. Valta osa suomalaisista on kulttuurikristittyjä vailla uudestisyntymistä ja pelastusta. Monenlaisen uususkonnollisuuden levittäytyessä moni tosin edustaa jo selkeää ateismia tai uuspakanuutta.

Kun kysymys esitetään uskoon tulleelle ja uudestisyntyneelle kristitylle, vastaus on usein: ”Kristitty on armahdettu syntinen”. Vastaus on sinänsä totta ja se kuvastaa uskovan päivittäistä taistelua syntiä vastaan ja hänen ainoata mahdollisuuttaan tuossa kamppailussa, turvautumista Jumalan Kristuksessa antamaan ja toistuvasti antamaan armoon.

Katsoessamme taas Uuteen testamenttiin havaitsemme, miten suuria ilmaisuja kristitystä käytetään. Itse asiassa sana kristitty esiintyy Raamatussa vain kaksi kertaa. Tämän nimityksen Jeesuksen seuraajat saivat ulkopuolisilta eräänlaisena haukkumasanana, jonka he sitten käänsivät kunnianimekseen. Syy tuohon haukkumasanaan lienee ollut se, että noiden uskovien huulilla oli toistuvasti Kristuksen nimi. Uusi testamentti käyttää kristitystä enimmäkseen sellaisia nimityksiä kuin ”Jumalalle rakkaat”, ”pyhät”, ”kuninkaallinen papisto”, ”Jumalan kansa”, ”veljet ja sisaret”, ”kutsutut”, ”valitut”, ”opetuslapset”, ”tien vaeltajat”.

Tyhjentävän ja tavattoman syvällisen määritelmän uskovasta kristitystä antaa tekstimme lause: ”Kristuksen täyteydestä me olemme saaneet ja armoa armon lisäksi.” Kristitty on siis ihminen, joka elää Kristuksen täyteydestä, jota hän saa uudistuvana armona omistaa toistuvasti, päivästä päivään ja hetkestä hetkeen. Tämän Kristuksen täyteyden välittää meille Pyhä Henki Jumalan sanan, Raamatun kautta.

Kristuksen täyteys
Mitä sitten Kristuksen täyteys sisältää? Heprealaiskirje kuvaa sitä muun muassa seuraavin sanoin:
Lihansa päivinä Kristus voimakkain huudoin ja kyynelin uhrasi rukouksia ja anomuksia Jumalalle, joka voi pelastaa hänet kuolemasta, ja hänen rukouksensa kuultiin hänen jumalanpelkonsa tähden. 8. Vaikka hän oli Poika, hän oppi kuuliaisuuden siitä, mitä kärsi.
9. Kun hän oli tullut täydelliseksi, hänestä tuli iankaikkisen pelastuksen aikaansaaja kaikille, jotka ovat hänelle kuuliaisia. (Hepr. 5:7-9)

Mutta tällä on katoamaton pappeus, koska hän pysyy iäti. 25. Siksi hän myös voi täydellisesti pelastaa ne, jotka hänen kauttaan tulevat Jumalan luo, sillä hän elää aina rukoillakseen heidän puolestaan. 26. Sellainen ylipappi meille sopikin: pyhä, viaton, tahraton, syntisistä erotettu ja taivaita korkeammaksi tullut. 27. Hänen ei tarvitse noiden ylipappien tavoin joka päivä uhrata ensin omien syntiensä ja sitten kansan syntien vuoksi, sillä sen hän teki yhdellä kertaa uhratessaan itsensä. 28. Lakihan asettaa ylipapeiksi ihmisiä, jotka ovat heikkoja, mutta valan sana, joka tuli lain jälkeen, asettaa ylipapiksi Pojan, joka on tullut iankaikkisesti täydelliseksi. (Hepr.7:24-28)

Jeesuksen Kristuksen täyteys merkitsee siis sitä, että Hän iankaikkinen Jumala tuli ja syntyi ihmiseksi ja eli täydellisesti lain vaatiman ihmisen elämän ilman ainoatakaan syntiä. Edelleen se sisältää Jeesuksen suorittaman täydellisen lunastuksen meidän synneistämme Golgatan ristillä, kun Hän vuodatti oman verensä meidän sijastamme meidän syntiemme rangaistuksen kärsien viimeiseen pisaraan asti. Hänen täyteyteensä kuuluu myös Hänen voitollinen ylösnousemisensa ja taivaaseen astumisensa. Hän astui

taivaalliseen kaikkein pyhimpään Golgatalla vuodattamansa veren uhri mukanaan ja sai Isältä sen perusteella täydellisen hyväksynnän meidän hyväksemme. Isä antoi Jeesukselle Pyhän Hengen lahjoitettavaksi meille ja Jeesus vuodatti Hänet helluntaina meidän sovitettujen ihmisten päälle.

Kristitty elää siis Kristuksen täydellisyyden ja täyteyden omistaen ja siitä kaiken aikaa Pyhän Hengen välityksellä saaden armoa yhä uudelleen osakseen.

Mitä Kristuksen täyteys merkitsee meille?
Tähän kysymykseen antaa parhaan mahdollisen vastauksen Paavali 1. Korinttolaiskirjeen 1. luvun jakeessa 30:
*Hänestä (**Jumalasta**) on teidän olemisenne Kristuksessa Jeesuksessa. Hänet Jumala on antanut meille **viisaudeksi**, **vanhurskaudeksi**, **pyhitykseksi** ja **lunastukseksi**.*
Pyhästä Hengestä uudestisyntynyt kristitty saa osakseen Kristuksen täyteydestä viisauden, vanhurskauden, pyhityksen ja lunastuksen. Kristuksessa hän pääsee omistamaan kaikki nuo neljä asiaa kerta heitolla. Ei siis niin, että ensiksi saataisiin viisaus, sitten sen jälkeen vanhurskaus ja sen jälkeen pyhitys ja lopulta lunastus. Kaikki annetaan meille Kristuksessa Pyhän Hengen vaikutuksesta.

Paavali kuvaa tätä asiaa Roomalaiskirjeessä käyttäen perfektimuotoja seuraavasti:
Mutta ne, jotka hän on ennalta määrännyt, hän on myös kutsunut, ja ne, jotka hän on kutsunut, hän on myös vanhurskauttanut. Ja ne, jotka hän on vanhurskauttanut, hän on myös kirkastanut. (Room. 8:30)

Viisaus
Tie uuteen elämään ja uudestisyntymiseen käy parannuksen kautta. Sehän merkitsee sitä, että Pyhä Henki valaisee sydämemme niin, että tajuamme olevamme syntisiä, erossa ja kapinassa Jumalaa vastaan. Luonnostaan ihminen ei tunne itseään, vaikka usein niin kuvitteleekin. Vasta kun Pyhä Henki valaisee sydämemme, tajuamme oman tilamme oikein. Silloin rukouksemme muuttuu Psalmin kirjoittajan pyynnöksi:
Tutki minua, Jumala, ja tunne sydämeni, koettele minua ja tunne ajatukseni, ja jos näet tieni johtavan vaivaan, ohjaa minut iankaikkiselle tielle. (Ps.139:23-24)

Kun olemme nähneet syntimme ja tunnustaneet totuuden itsestämme Herran edessä, Pyhä Henki osoittaa meille Golgatan ristillä vuotanutta sovintoverta ja vakuuttaa meille syntien anteeksiantamuksen ja synnyttää meidät uudesti.

Uudestisyntymisen selvimpiä merkkejä ihmisen elämässä on se, että hänen silmänsä avautuvat ymmärtämään Jumalan sanaa. Aiemmin Raamattu oli hänelle kuiva ja käsittämätön kirja, mutta nyt hän saakin kuulla oman ihmeellisen Isänsä ja Vapahtajansa puheen sen kautta. Hänen maailmankäsityksensä muuttuu. Siinä missä hän näki ennen vain sattuman oikkuja hän alkaakin nähdä Jumalan luomistyöt ja Herran johdatuksen. Vaikka hänellä ei olekaan vastauksia kaikkiin kysymyksiinsä, hän tietää, että Jeesuksella on ja hän saa luottavaisesti turvautua siihen, että Herran sanalle kuuliaisena vaeltaessaan hän ei voi joutua harhaan.

Kristuksessa annetun viisauden valossa näemme myös, miten suuri pimeys vallitsee siellä, missä kerskataan maallisesta viisaudesta. Todellinen viisaus alkaa nöyryydestä ja aidosta Jumalan pelosta ja Hänen ilmoitetun sanansa vastaanottamisesta.

Vanhurskaus
Sanan **vanhurskaus** juuri on ilmauksessa **vaa'an hurskas**. Kun Jumala mittaa vaa'allaan ihmisen ja toteaa hänen elämänsä mitan täyttäväksi, oikein eletyksi, ihminen on vanhurskas. Se, että Kristus ja Hänen täydellinen elämänsä on meidän vanhurskautemme, johtuu tietysti niin kutsutusta ”autuaasta vaihtokaupasta”, jossa Jeesus lahjoittaa meille oman täysin synnittömän elämänsä ja me luovutamme Hänelle koko syntisen vaelluksemme. Jeesus rangaistiin meidän tekojemme mukaan, meidät palkitaan Jeesuksen tekojen mukaan. Jumala näkee meissä vain oman poikansa puhtauden ja hyvyyden ja kohtelee meitä ikään kuin emme olisi koskaan menneisyydessä, nykyhetkessä emmekä tulevaisuudessa tehneet yhtään syntiä.

Tämä Kristuksen täydellinen vanhurskaus meidän hyväksemme luettuna on pelastusvarmuutemme perustus. Jeesuksen pelastusteoissa ei jäänyt mitään vajaaksi. Kaikki on täydellistä. Me elämme Hänen täyteydestään.

Vanhurskaus on jatkuva ja muuttumaton asemamme Jumalan kasvojen edessä. Isä näkee vanhurskautetun Kristukseen puettuna. Eli Hän näkee vain Kristuksen täydellisyyden meidän puolestamme. Vanhurskaus on asemamme Jumalan edessä. Sitä voisi kuvata esimerkiksi suureen valtamerilaivaan nousemiseen. Laiva kulkee varmasti päämääräänsä asti, vaikka laivan sisällä saattaisimme kompastua ja kaatua. Asemamme ei silti muutu mitenkään. Saamme nousta ja jatkaa matkaa.

Pyhitys
Samalla hetkellä kun ihminen luetaan vanhurskaaksi eli vanhurskautetaan Kristuksessa tapahtuu myös uudestisyntyminen eli Pyhä Henki laskeutuu parannuksen tehneen ihmisen sydämeen ja hänessä alkaa uusi elämä. Tämä elämä ei ole meidän luonnollista elämäämme, vaan Kristuksen elämää meissä.

Vanhurskauttaminen ja uudestisyntyminen tapahtuvat ajallisesti samalla hetkellä, mutta loogisesti vanhurskauttaminen edeltää uudestisyntymistä. Samoin kuin Jeesuksen piti ensin elää täydellinen elämä ja kärsiä ristillä ehtona Pyhän Hengen vuodattamiselle, samoin vain vanhurskautettu voi päästä osalliseksi uudesta elämästä. Vanhurskauttamisen ja uudestisyntymisen suhdetta voisi kuvata myös adoption ja normaalin syntymän suhteella. Adoptiossa kun paperit on täytetty ja viranomaisten hyväksyntä on saatu, vieras ihminen muuttuu kerta heitolla lapsen asemaan. Näin käy siis vanhurskauttamisessa. Mutta Jumalan lapsi saa myöskin uuden syntymän. Hän on sekä adoptoitu Jumalalle että syntynyt Jumalasta.

Uudesti syntymässä ihmisen luomiseen perustuvat ominaisuudet, lahjat, luonne jne eivät muutu, mutta hänen sydämessään alkaa uusi Kristus-elämä Pyhän Hengen vaikutuksesta. Koska ihmisellä on vanhurskautettunakin edelleen syntinen luonto, Kristus meissä alkaa kuolettaa syntisiä himojamme ja halujamme korvaamalla niitä halulla rakkauteen ja hyviin tekoihin. ”Me saamme Hengellä kuolettaa lihan tekoja”. Kysymys ei ole meidän omasta voimastamme, vaan kuuliaisuudesta Herran sanaa kohtaan. Kun Pyhän Hengen omistava uskova taivuttaa sydämensä kuuliaisuuteen, Pyhä Henki tekee sen mahdolliseksi. Näin ollen Uuden testamentin kehotukset eivät ole enää lakia vaan niihin sisältyy Pyhän Hengen voima sikäli kuin taivumme niitä noudattamaan.

Uuden testamentin kehotukset uskoville eivät ole lakia, vaan käyttääksemme kuvaa sähköjunasta, ne ovat raiteet, joita myöden juna kulkee. Mutta ilman yhteyttä sähköjohtoihin juna ei liiku metriäkään. Samoin vain Pyhän Hengen asuminen meissä tekee mahdolliseksi kehotusten mukaan elämisen.

Pyhityksessä Kristus paljastaa meille yhä syvemmin luontomme syntisyyttä, mutta samalla antaa meille uudistuvan armon ja syvenevän armon, kun suuntaamme sydämemme ja mielemme Golgatan rakkauteen.

Pyhitys lähtee liikkeelle aina siitä, että ensin katsomme Kristukseen ja Hänen armonsa suuruuteen. Sitten teemme johtopäätöksen siitä, mitä kussakin tilanteessa merkitsee Hänen tahtonsa noudattaminen. Hänen apuaan rukoillen käymme sitten niihin hyviin tekoihin, jotka Hän edeltä käsin on meille jo valmistanut ja tekee niissä vaeltamisen mahdolliseksi.

Mutta me kaikki, jotka peittämättömin kasvoin katselemme Herran kirkkautta kuin kuvastimesta, muutumme saman kuvan kaltaisiksi kirkkaudesta kirkkauteen, niin kuin muuttaa Herra, joka on Henki. (2 Kor. 3:18)

Pyhitys on armon vastaanottamista ja lankeemusten ja epäonnistumisten jälkeen jälleen uuden armon omistamista. Kristus pitää Pyhän Hengen kautta kiinni omistaan, niin ettei heidän tarvitse pelätä joutumista hukkaan.

Pyhittääkseen meitä, kuolettaakseen meissä syntistä luontoa ja muovatakseen meitä enemmän oman kuvansa kaltaisuuteen Herra joutuu ajoittain käyttämään varsin kipeitäkin keinoja. Niistä pieni esimerkki. Sain viime sunnuntaina viestin Japanista eräältä 52 -vuotiaalta rouvalta, joka tuli opiskeluaikanaan uskoon. Hän on toiminut pitkään vammaisten opettajana, mutta puolitoista vuotta sitten ankarat niska-

ja selkäkivut pakottivat hänet sairaslomalle, joka jatkuu edelleen. Kuukausi sitten tilanne huononi vielä, kun parin sormen jänteet katkesivat ja molempien käsien sorminivelet alkoivat tulehtua. Hän kirjoittaa näin:

Molempien käsieni niveltulehduksen ja kivun alkamisesta on kulunut kuukausi. Kun käsissä on lastoitus ja siteet, päivittäinen elämä oli tuskallista. En kyennyt tekemään mitään, en pystynyt ajamaan autoa. En kyennyt pitämään käsissäni syömäpuikkoja enkä pesemään hampaitani. Kivut olivat ankarat.
Kun aloin lukea Raamattua selkäni ja lantioni kipeytyivät, enkä jaksanut jatkaa pitkään.
Tilanteeni oli säälittävä ja surullinen. Ajatukseni harhailivat, minne sattuu, joten en oikein tiennyt mitä ja miten rukoilla, mutta silti rukoilin joka päivä. Halusin jopa kuolla. Mutta silti huusin Jumalan puoleen.

Sitten eräänä päivänä Jumala alkoi ikään kuin puhua minulle: Vaikka elämä olisi kuinka täynnä surua, kärsimystä ja kipua, Jumala tekee vain sellaista, mikä on täydellistä. Hän ei tee ainoatakaan virhettä. Hän valmistaa minua varten kaikkein parasta. Hän rakastaa.

Oli kuin olisin nähnyt Jeesuksen, jolla on silmät kuin tulen liekki, hohtavan valkea tukka ja jalat kuin vaskea. Hän saapui kuin enkelien ympäröimänä pilvien päällä. Kun ajattelin, miten saisin nousta pilvissä Häntä vastaan, kyyneleet virtasivat silmistäni. Hän antaa täydellisesti anteeksi kaikki syntini.

On ihmeellistä, että saan ottaa kärsimyksen, surun ja tuskan Jumalan kädestä. Saan jäädä vain odottamaan. Saan levollisesti laskea itseni Hänen varaansa. Minun ei tarvitse itse tehdä mitään. Jumala antaa kaiken, sitä ei minun tarvitse epäillä, saan vain odottaa. ”Herra käännä katseesi minuun, joka en ole mitään. Armahda. Turvaan Sinuun, Jumala. Rakastan Sinua. Kiitän, että olet aina kanssani.” Niin vastasin Hänelle rukouksessani.

Tuntui merkilliseltä. Saan ottaa tämän ruumiini ja kätteni kivun Jumalalta, vaikka en ymmärräkään sen syytä. Saan vain jatkaa rukoilemista. Kaikkein tuskallisinta on se, että perheeni ei ole vielä osallinen pelastuksesta. Sitä rukoilen lakkaamatta. En tiedä milloin pääsen liikkeelle, mutta olen kiitollinen siitä, että suussani ja sydämessäni asuu ylistys Herralle.

Lunastus
Lunastus merkitsee vapaaksi ostamista. Siksi sanaa käytetään sekä Golgatan tapahtumista, joissa Jeesus osti meidät vapaaksi synnin, kuoleman ja Saatanan orjuudesta Jumalan lasten ihmeelliseen vapauteen. Mutta sanalla on myös toinen merkitys. Se tarkoittaa myös ”ruumiin lunastusta” eli syntiin lankeemuksen tähden kuolemanalaisen ruumiimme vaihtamista Kristuksen ylösnousemusruumiin kaltaiseen uuteen ihanaan taivaalliseen olotilaan. Uudestisyntymisessä ihminen liitetään sillä tavalla Kristuksen täyteyteen, että voimme sanoa jo nyt olevamme kirkastetut, koska lopullinen kirkastumisemme on yhtä varma kuin se, että Kristus on meidän elämänämme jo kirkkaudessa Isän oikealla puolella. Me pääsemme sitten kokemaan tuon ihmeen Jeesuksen saapuessa toisen kerran kirkkaudessaan noutamaan omansa luokseen. Silloin haudoissa olevat ruumiit nousevat ylös ja yhtyvät ylhäältä laskeutuviin pelastettuihin sieluihin. Asiaa kuvaa 1 Tessalonikalaiskirje näin:

Veljet, emme tahdo teidän olevan tietämättömiä poisnukkuneiden osasta, ettette murehtisi niin kuin ne, joilla ei ole toivoa. 14. Jos kerran Jeesus on kuollut ja noussut ylös, niin kuin uskomme, niin samalla tavoin Jumala myös on Jeesuksen kautta tuova poisnukkuneet esiin yhdessä hänen kanssaan. 15. Tämän me sanomme teille Herran sanana: Me, jotka olemme elossa ja jäämme tänne Herran tulemukseen, emme suinkaan ehdi poisnukkuneiden edelle, 16. sillä itse Herra on tuleva alas taivaasta käskyhuudon, ylienkelin äänen ja Jumalan pasuunan kuuluessa, ja Kristuksessa kuolleet nousevat ylös ensin. 17. Sitten meidät, jotka olemme elossa ja olemme vielä täällä, temmataan yhdessä heidän kanssaan pilvissä Herraa vastaan yläilmoihin, ja niin saamme aina olla Herran kanssa. (1 Tess. 4:13-17)

Perille päässeiden riemu
Viime sunnuntaina kerroin, miten pastori Eiichi Itoo tuli uskoon ja sai uudestisyntyä Jumalan lapseksi. Hänestä tuli sekä pastori että lähetyssaarnaaja. Hän toimi 7 vuotta manner-Kiinassa lähetystyössä ja sodan jälkeen hän toimi pastorina Tokushiman läänissä. Kaikkiaan hän sai olla aloittamassa tai tukemassa 16 seurakunnan perustamista. Päästyään eläkkeelle hän toimi kiertävänä evankelistana ja antoi myös ratkaisevan panoksen meidän pioneerityöllemme. Hän otti meidän perheemmekin erityiseksi rak-

kautensa kohteeksi. Kun meille syntyi toiset kaksoset vuonna 1975, hän tuli heti heitä siunaamaan. Hän piti heitä kuin omina lastenlapsinaan.

Vuonna 1994 hän sairastui syöpään. Sinä vuonna samaiset 19-vuotiaat kaksoset olivat lukuvuoden aktiotyössä Japanissa (kielen kun hyvin osasivat). Muu perheemme oli Suomessa. Sitten tapahtui Koben suuri maanjäristys 17.1.1995. Kaksosemme olivat yhdessä Itä-Tokushiman seurakunnan pastori Masakin kanssa avustamassa kotinsa menettäneitä, kun he saivat viestin, että pastori Itoo oli kuolemaisillaan. Oli kysymys enää tunneista. Häneltä oli kysytty, oliko vielä joku, jonka hän haluaisi tavata. Hän oli sanonut: ”Haluaisin tavata lähetyssaarnaaja Pihkalan lapset.” Niin he kiiruhtivat Itoon sairasvuoteen ääreen. Tervehdyksen jälkeen hän alkoi välittömästi rukoilla ja siunata kaksosiamme. Mutta niin vähissä olivat jo voimat, että kesken rukouksen hän nukahti.

Seuraavana päivänä kristitty lääkäri Ooshima oli hänen vuoteensa vierellä, kun hän yhtäkkiä nosti molemmat kätensä ylös ja hymyili ylimaallisen ilon vallassa. Sitten kädet putosivat alas ja hän pääsi Herran luo. Hän oli jo saanut nähdä sen Herran lähestyvän, jota hän oli saanut palvella 75 vuotta. Hän oli päässyt 15 -vuotiaana valoon ja sai vaeltaa koko elämänsä valon lapsena kunnes pääsi kirkkauden valtakuntaan. Siellä hän nyt odottaa ruumiin lunastusta eli ruumiillista ylösnousemusta, jossa hänen pelastettu sielunsa saa yhtyä Kristuksen kirkastetun ylösnousemusruumiin kaltaiseen uuteen ruumiiseen.

Entä Sinä?
Missä kohden tietä Sinä vaellat? Oletko vasta hiljattain herännyt näkemään totuuden itsestäsi ja Herra herättelee sinua, voidakseen pelastaa sinut? Hänen armonsa on niin suuri ja ihmeellinen, että se ulottuu myös sinuun asti. Saat astua valoon ja minkä Hänen valonsa paljastaa elämässäsi synniksi, sen myös Hänen pyhä verensä puhdistaa. Saat armon ja anteeksiantamuksen. Saat alkaa elämään Kristuksen täyteydestä ammentaen.

Jos olet jo pitempään saanut vaeltaa uudestisyntyneenä kristittynä, tänään Herra haluaa jakaa omasta täyteydestään sinulle uutta armoa. Käänny katselemaan Hänen kasvojaan, joissa loistaa sama rakkaus kuin Golgatan ristiltäkin. Hänen armotyönsä elämässäsi ei pääty taisteluihisi ja kiusauksiisi eikä lankeemuksiisikaan. Saat ammentaa uutta puhdistusta ja uutta armoa Hänen verihaavoistaan. Saat nostaa katseesi Häneen, saat kiittää ja ylistää Häntä. Saat jo nyt riemuita siitä kirkkauden perinnöstä, joka on sinua varten valmistettu Herran luona.

Joh. 1:16-18 Jumalan kirkkaus Kristuksessa

14. Sana tuli lihaksi ja asui meidän keskellämme. Me katselimme hänen kirkkauttaan, sellaista kirkkautta kuin ainutsyntyisellä Pojalla on Isältä, ja hän oli täynnä armoa ja totuutta.
15. Johannes todisti hänestä ja huusi: "Tämä on se, josta minä sanoin: se, joka tulee minun jäljessäni, on minua edellä, sillä hän oli olemassa ennen minua."
16. Hänen täyteydestään me kaikki olemme saaneet osamme ja armoa armon lisäksi,
17. sillä laki on annettu Mooseksen kautta, armo ja totuus ovat tulleet Jeesuksen Kristuksen kautta.
18. Jumalaa ei ole kukaan milloinkaan nähnyt. Ainutsyntyinen Jumala, joka on Isän rinnalla (helmassa), on hänet ilmoittanut.

Jumalan ilmoitus
Tiedätkö Sinä, millainen on Jumala? Tiedätkö, mitä Jumala ajattelee Sinusta? Mistä tiedät, että ajattelet asioista oikein? Mitä Jumala ajattelee Sinusta? Ovatko elämäsi asiat oikeissa suhteissa toisiinsa ja oikeassa tärkeysjärjestyksessä? Miten voisit päästä tuntemaan Jumalaa paremmin kuin tähän asti? Mistä voi löytää tien Jumalan yhteyteen?

Näistä ja monista muista asioista on kysymys, kun käytetään kristillistä ilmaisua "Jumalan ilmoitus". Jumala ei ole jättänyt meitä näissä asioissa itsemme ja oman viisautemme varaan, vaan on ilmoittanut meille itsensä, oman kirkkautensa Jeesuksessa Kristuksessa.

"Monet kerrat ja monin tavoin Jumala muinoin puhui isillemme profeettojen suulla, mutta näinä viimeisinä aikoina hän on puhunut meille Pojassaan, jonka hän on pannut kaiken perilliseksi ja jonka välityksellä hän myös on luonut maailmat. Poika on Jumalan sädehtivä kirkkaus, hänen olemuksensa kuva, ja hän ylläpitää kaikkea olemassa olevaa sanansa voimalla. Toimitettuaan puhdistuksen synneistä hän on asettunut korkeuksissa istuimelleen Majesteetin oikealle puolelle." (Hepr. 1:1-3)

Riippuvuus Jumalasta
Moni ihminen ajattelee, että hän on kyllä monella tavalla heikko. Tunteet ailahtelevat sinne tänne ja tahto on niin taipuvainen pahaan. Kiusaukset ovat monet ja vievät niin helposti mukanaan. Mutta ei hänen ymmärryksessään ole mitään vikaa. Kyllä hän tietää mikä on oikein ja väärin. Luonnossa liikkuessaan hän tajuaa myös oikein hyvin, että kaiken taustalla on suuri luoja Jumala. Hänen ajattelussaan ei nyt ole kerta kaikkiaan mitään vikaa. Kunhan hän vain saisi jostain lisää voimaa, hän kykenisi oikeastaan elämään ihan hyvää ja onnellista elämää.

Raamatun mukaan asia ei kuitenkaan ole läheskään niin yksinkertainen. Jumala, joka on luonut jokaisen meistä oman Poikansa Jeesuksen Kristuksen kautta, on antanut meille järjen valon, omantunnon ja tietoa itsestään luomisteoissaan, historian vaiheissa ja omissa henkilökohtaisissa kohtaloissamme. Jumala on kuin kaiken aikaa puhaltamassa meidän selkämme takana. Jumala on asettanut jokaiseen ihmiseen myös uskonnollisen kaipauksen, elämän janon, iankaikkisuus kaipuun. Mutta ihmistä ei ole koskaan tarkoitettu elämään riippumattomana Jumalasta.

Ihmisen tahto voi toimia oikein vain silloin, kun se sitoutuu Jumalan tahtoon. Siitä on kysymys kun, rukoilemme ”Isä, tapahtukoon Sinun tahtosi”. Ihmisen tunteet voi täyttää taivaallinen ilo ja iankaikkinen rauha, vain silloin, kun hänen turvanaan on hänen puolellaan seisova kaikkivaltias Jumala. Siitä on kysymys, kun rukoilemme ”Isä anna meille anteeksi, niin kuin mekin annamme anteeksi niille, jotka ovat meitä vastaan rikkoneet”.

Ei edes ennen syntiinlankeemusta ihminen kyennyt ajattelemaan asioista oikein muuten kuin siten, että hän otti vastaan ja kuunteli, mitä Jumala hänelle puhui. Ihminen sai toki tehtävän hankkia tietoa tutkimalla Jumalan luomia eläimiä, kasveja ja laajemminkin luomakuntaa. Mutta pienellä ja rajallisella ihmisellä ei ollut silloinkaan mahdollisuutta suhteuttaa tietojaan oikein muuten kuin riippuvuudessa Jumalan täydelliseen tietoon.

Kokonaan langennut ihminen
Syntiinlankeemuksessa ihminen turmeltui läpeensä. Ei vain hänen tahtonsa kääntynyt pahaan ja tunteensa pelkoon ja epätoivoon, vaan myös hänen järkensä pimentyi.

Luonnollisin tiedonhankinnan keinoin ihmisen on pakko myöntää: *"Joka tietoa lisää, se tuskaa lisää."* Ja syy on ilmeinen: "Tieto ja informaatiotulvan edessä kipuileva ihminen ei tänään ymmärrä, mikä tieto on tärkeää ja mikä ei, mikä on totta ja mikä ei." Mutta ihmisen kyky tuntea Jumala turmeltui täysin. Sielunvihollinen, joka valheellisesti lupasi jumalallista tietoa, sai ihmisen harhakuviensa ja pimeyden valtaan. Synti ja syyllisyys väänsivät rakastavan Jumalan kuvan pelottavan tyrannin ja hirmuhallitsijan hahmoksi. Syntinsä sokaisema ihminen lähti Jumalaa pakoon eikä suinkaan etsimään Häneltä apua.

Tietoisuuden muutoksen harha
Tänä päivänä monenkirjava uususkonnollisuus vetoaa ihmisiin puhumalla uudesta korkeammasta tietoisuudesta, johon ihmisen olisi mahdollista päästä mietiskelemällä ja kokemalla vapauttavia elämyksiä itsessään asuvien mahdollisuuksien ja voimien alkaessa purkautua esiin. Näin tehdessään ihminen itse asiassa epäsuorasti tunnustaa oman pimeytensä, vaikka lähteekin siihen etsimään apua yhä suuremmasta pimeydestä. Jeesus sanoi: *"Jos teidän valonne on pimeyttä, niin kuinka suuri onkaan pimeys!"*

Idän uskonnolliset kokemukset ovat kyllä todellisia, mutta ne sitovat ihmisen valheen ja sielunvihollisen verkkoon. Joudutaan entistä suuremman synkeyden yöhön, vaikka aluksi näyttäisikin löytyvän mielenkiintoista ja vetoavaa uutta. Järkyttävän pelottavia voivat olla hindujen ja buddhalaisten kokemukset transsitiloissaan, joihin he pääsevät mm joogan keinoin. He saattavat kyllä nähdä merkillisiä taivaallisia olentoja, mutta hyvin usein heitä vastaan tulee hirvittäviä ja pelottavia olentoja. Tarvittaessa valkeuden enkelin hahmoon pukeutuva Sielunvihollinen ja pahat henget pääsevät vaikuttamaan heidän sisimpäänsä. Jumalasta erossa vaeltavan, mutta uskonnollisuutensa tosissaan ottavan ihmisen tie on suurinta mahdollista pimeyttä. Synnin syvin olemus kun on uskonnollinen turvautuminen valheeseen.

Yleinen ilmoitus ei riitä
Vaikka ihminen ei lähtisikään etsimään oman sielunsa syövereistä jumaluutta, niin hän ei silti voi luonnosta ja omastatunnostaan käsin saada oikeaa kuvaa elävästä Jumalasta. Hän voi kyllä oikein tunnustaa sen, että Jumala on suuri, ääretön, koko maailmankaikkeuden täyttävä Luoja. Hän saattaa tunnustaa myös omantuntonsa vaatimuksen oikeasta ja väärästä jopa siihen asti, että hän haluaa elää ns. omantunnon ihmisenä. Hän ei halua rikkoa lakia eikä aiheuttaa toisille ihmisille harmia. Hän haluaa tehdä työnsä hyvin ja säilyttää hyvät ihmissuhteet.

Mutta luonnon keskellä ei syntinen ihminen voi nähdä Jumalan olemusta totuutena ja rakkautena. Tietysti voidaan puhua tunteenomaisesti maan huolenpidosta ja auringon lämmittävästä rakkaudesta, mutta Jumalan totuuden ja armon tuntemiseen se ei riitä. Kun syyrialainen äiti piti sylissään kranaatinsirpaleen surmaamaa pienokaistaan, ilta-auringon lempeät säteet lämmittivät lapsen kelmeää ihoa. Aurinko ei poista synnin kauhistuttavaa todellisuutta, kuoleman valtaa eikä pimeyden valtojen riehuntaa. Auringon paisteesta ei löytynyt armoa.

Vääristynyt jumalakuva
Monen kristillistä opetustakin saaneen käsitys Jumalasta ja Jeesuksesta saattaa olla hyvinkin vääristynyt. Luonnon ja ihmiskunnan julmuuksien keskellä nähdään kaksi jumalaa: Toinen on julma ja säälimätön piiskuri jumala, ja niin kuin usein väärin sanotaan Mooseksen Jumala. Toinen taas on rakastava Jeesus, joka ei kuitenkaan tunnu oikein pärjäävän julmalle jumalalle. Jeesus on kuitenkin sillä tavalla rakastava jumala, että häneltä saa lohdutusta ja ymmärrystä ahdistusten keskellä, vaikka ei hän kykenekään julmaa todellisuutta toiseksi muuttamaan. Tällainen sokaistuneen järjen ja pimentyneen sydämen kristillisyys tekee Jumalan irvikuvaksi. Jeesus on samaa olemusta Isän kanssa. Isällä on suunnaton rakkaus luotujaan kohtaan ja Jeesuksella on kaikki valta taivaassa ja maan päällä myös toteuttaa pelastustahtonsa.

Jumalan valtakunta on tullut
Synnin ja kuoleman ja pimeyden vallan keskelle tuli armon ja totuuden valtakunta, kun sen kuningas Herra Jeesus Kristus tuli tähän maailmaan. Jumala oli kyllä jo Vanhan Liiton aikana Mooseksen kautta antanut lain. Jumala oli osoittanut, että Hän ei ole jättänyt luomaansa, mutta synnissään Jumalasta

eroon juossutta ihmistä yksin. Jumala oli Mooseksen kautta vienyt kansan orjuudesta erämaavaelluksen kautta luvatun maan vapauteen. Jumala oli kulkenut kansansa kanssa, Jumala oli ilmestynyt ilmestysmajassa. Hänen kirkkauden pilvensä, joka oli päivisin varjostanut kansaa auringon helteeltä ja öisin valaissut leirin kirkkaudellaan oli kulkenut heidän kanssaan. Jumala oli puhunut ja osoittanut, että Hänellä on rakastava sydän. Jumala oli antanut myös oman lakinsa, jotta Hänen kansansa olisi kyennyt sen valossa ajattelemaan ja toimimaan oikein.

Mooseksen kautta saatu laki oli siis armoa eikä suinkaan armon vastakohta, niin kuin usein on annettu ymmärtää. Mutta Mooseksen kautta saatu armon ja totuuden valo oli vasta sen kuva, joka oli tuleva Jeesuksessa Kristuksessa. Jeesuksessa Kristuksessa vasta ihmiset voivat nähdä Jumalan kirkkauden. Jeesuksessa Kristuksessa armo ja totuus tulevat koko täyteydessään.

Mooseksen lakia ei koskaan tarkoitettu pelastustieksi. Sehän annettiin vasta vuosisatoja sen jälkeen, kun Aabrahamille osoitettiin pelastustie uskoon perustuvassa vanhurskaaksi lukemisessa. Mooseksen lain tehtävä on osoittamalla yksityiskohtaisessa elämässämme tekemämme synnit ja niiden taustalla olevan syvän syntisen luontomme. Kun ihminen suostuu Jumalan Mooseksen kautta antaman lain tuomittavaksi, hänelle ei jää mitään muuta vaihtoehtoa, kuin paeta Kristuksen luokse saamaan pelastus yksin armosta uskon kautta.

Jeesuksessa Kristuksessa annettu totuus ja armo eivät ole ristiriidassa Mooseksen lain kanssa. Mooseksen lain ydin ”Rakasta Jumalaa yli kaiken ja lähimmäistäsi niin kuin itseäsi” on ilmoitusta Jumalalta. Meidän on nähtävä Kristuksessa annettu armo ja totuus nimen omaan Moosekselle ilmoitetun Jumalan lain valossa. Jeesuksen täydellinen lainkuuliaisuus luetaan meille, ikään kuin olisimme itse eläneet niin kuin Jeesus. Jeesukselle taas luettiin lain mukainen tuomio meidän synneistämme ja Hän kärsi sen loppuun asti Golgatan ristillä Isän hylkäämänä pyhän tulen polttaessa Häntä. (Vanhan testamentin syntiuhri poltettiin kuvana Jeesuksen ristin kärsimyksestä ja toisaalta myös kadotuksen luonteesta Jumalan pyhänä tulena.)

Mooseksen lakia ja Jeesuksessa olevaa armoa ja totuutta ei pidä asettaa vastakohdikseen. Pelastus tapahtui lain mukaisesti, mutta nyt emme enää ole lain alla. Olemme Jeesuksessa päässeet armon alle.

Sana tuli lihaksi

"Alussa oli Sana. Sana tuli lihaksi. Sana oli Jumalan luona, ja asui meidän keskellämme. Sana oli Jumala. Me saimme katsella hänen kirkkauttaan, kirkkautta, jonka Isä ainoalle Pojalle antaa. Hän oli täynnä armoa ja totuutta. Jumalaa ei kukaan ole koskaan nähnyt. Ainoa Poika, joka itse on Jumala ja joka aina on Isän vierellä, on opettanut meidät tuntemaan hänet." (Joh. 1:1,14,18)

Jumala, joka on ääretön ja siksi myös luonnollisen silmän tavoittamattomissa, tuli ihmiseksi. Jeesus on todellinen ihminen kiusauksineen ja kärsimyksessään, mutta samalla myös todellinen Jumala kaikkiviisaudessaan ja kaikkivallassaan. Katselemalla Jeesusta Raamatun lehdiltä saamme nähdä Jumalan kirkkauden ilman, että silmämme sokaistuvat. Voimme nähdä, että Hän oli Isän helmassa ilmaistessaan meille Jumalan kirkkauden. Jumalan äärettömyys jää meiltä tavoittamatta, vaikka saamme siihen turvautua. Mutta Jumalan Isän sydän, Jumalan helma, Jumalan syli, Jumalan sydämen armo ja totuus, loistavat Jeesuksessa Kristuksessa sellaisen sydämeen, joka ei sulje sydämensä silmiä Hänen kirkkaudeltaan.

Ilmoitus löytää sydämen

Jumalan kirkkauden ilmoitus Kristuksessa on niin ihmeellistä, että se kulkee myös rikkinäisen ja turmeltuneen vastaanottajan sydämeen asti. Jumala saa meidän rikkinäisen vastaanottimemmekin kuulemaan Hänen armonsa ja totuutensa Jeesuksessa. Mutta et voi päästä pysyvään valoon muuten kuin suostumalla valaistavaksi. Jumala on valo. Jumalan yleinen ilmoitus voidaan tukahduttaa. Niin voidaan myös Jumalan erityinen ilmoitus Jeesuksessa Kristuksessa. Et voi välttää sitä, että Jumala saa sen omaan tuntoosi asti, mutta olet vastuussa siitä, saako Kristuksen kirkkaus valaista Sinua.

Armo ja totuus
Jeesus on täynnä armoa ja totuutta. Hän on niin täynnä ja niin rikas, että Hänen yhteydessään eläminen on kuin virrassa elämistä. Virran vesi on aina uutta, ei koskaan samaa entistä. Kristuksen armoa saadaan armon lisäksi, armon päälle. Hänen täyteytensä on iankaikkisesti virtaava elämän veden virta.

Jeesuksen armo ja totuus eivät ole koskaan ristiriidassa keskenään. Jeesuksen anteeksiantamus perustuu vanhurskauteen ja totuuteen. Anteeksi saamisessa ei ole mitään bluffia, ei sormien läpi katsomista eikä vääryyttä ketään kohtaan.

Mistä syy anteeksiantamukseen
Näytin yläasteen oppitunnilla kuvaa japanilaisista, jotka puhdistivat temppeliään päästäkseen sydämelleen kertyneestä synnin pölystä eli syyllisyydestä vapaaksi. Kysyin sitten, mitä oppilaat tekevät, jos he ovat rikkoneet toista ihmistä vastaan ja haluaisivat saada vapautuksen syyttävästä omasta tunnosta. He vastasivat:
"Pyydämme anteeksi."
Kysyin sitten:
"Eivätkö sitten japanilaiset osaa pyytää toisiltaan anteeksi, kun heidän täytyy vielä yrittää itse puhdistautua syyllisyydestään?"
Kyllä toki japanilaiset osaavat pyytää siinä anteeksi toisiltaan kuin suomalaisetkin.
"Mutta entäs jos sinä esimerkiksi suutuspäissäsi täräytät toista nyrkillä niin, että hän kaatuu, lyö päänsä ja halvaantuu loppu iäkseen? Onko Sinulla sen jälkeen jokin peruste tai syy sille, että toinen antaa sinulle anteeksi, kun sitä pyydät?"
Entä jos toinen sanoo:
"Annan anteeksi sitten vasta, kun olet ensin palauttanut terveyteni?" Japanilaiset eivät tunne mitään syytä anteeksi saamiseen.

Mutta Jeesuksessa Kristuksessa ilmestyi Jumalan armo ja totuus. Jeesuksessa Jumala itse otti kantaakseen meidän syyllisyytemme ja syntimme tuomion. Jumalan Isän rakkaus loisti Golgatalla, kun Jeesus säästääkseen meidät rangaistuksesta kantoi tuomiomme viimeiseen loppuun asti. Jeesus tuli Sovittajaksemme. Jumala ei vain halua vaan myös kykenee antamaan syntinsä tunnustaville anteeksi, koska Jeesuksen sijaisuhrissa on syy ja peruste anteeksiantamukseemme. Jeesuksen kuolemassa ja ylösnousemuksessa on myös syy siihen, että vääryyttä kärsinyt voi antaa anteeksi. Tulee päivä, jona kaikki synnin tähden särjetty ja tuhottu tehdään uudeksi. Jeesus voitti kuoleman ja pimeyden vallat. Kuoleman valtikka on murrettu, siksi täällä ajassa ei kukaan voi aiheuttaa toiselle mitään sellaista pahaa, ettei Jeesuksen ylösnousemusvoima kykene sitä lopullisesti korjaamaan.

Kuolemaan tuomittu vanki
Miten sitten Jeesuksessa oleva armon ja totuuden kirkkaus vaikuttaa tänään ihmiselämään. Riittäköön siitä esimerkki joidenkin vuosien takaa Japanista. Nagoyan suurkaupungissa toimivan erään kirkon pastori Keton rouva oli jo vuosia toiminut vankilatyössä. Hän vierailee useissa vankiloissa ja julistaa evankeliumia yhdessä miehensä kanssa. Hänen erityisenä huolen aiheenaan ovat kuolemaan tuomitut vangit. Japanissahan kuolemantuomio on yhä voimassa ja se pannaan myös toimeen niiden kohdalla, jotka ovat tehneet kaksi tai useampia murhia. Kuolemantuomionsa toimeenpanoa vangit joutuvat odottamaan keskimäärin kolme neljä vuotta. Näitä vankeja ei lähiomaisten lisäksi kukaan ulkopuolinen saa tavata, eivät myöskään vankilalähetit. Oikeudenkäynnit ovat kyllä julkisia.

Siksi kun rouva Keto sai tietää erään 24 -vuotiaan miehen kuolemantuomiosta, hän alkoi rukoilla ja kysellä, miten evankeliumi Jeesuksesta voitaisiin hänelle viestittää. Rakkaus keksii keinon. Näille vangeille on mahdollista lähettää kirjeitä, jotka tietenkin sensuroituina toimitetaan perille. Rouva Keto lähetti tälle kahden ihmisen murhasta tuomitulle miehelle kirjeen ja kertoi siinä, miten Jeesus oli Golgatan ristillä kantanut hänenkin murhiensa iankaikkisen rangaistuksen. Pyytämällä armoa Jeesus antaisi sen hänelle eikä hän joutuisi kadotukseen.

Pian tuli vastaus, jossa vanki kiitti kirjeestä, mutta jatkoi sitten:
"Teidän on turha minulle kirjoitella. Olen toivoton tapaus. En odota mitään muuta niin hartaasti kuin sitä, että minut hirtettäisiin (mikä on tapa, jolla kuolemantuomio Japanissa toteutetaan), sillä se on minulle oikein. Olen tehnyt niin suunnattoman väärin, kun murhasin tyttöystäväni ja hänen kanssaan minut eräässä hotellissa pettäneen miehen. Joka yö herään siihen kauheaan painajaiseen, jossa käyn tuon hirveän illan tapahtumia läpi uudestaan ja uudestaan."

Mutta rouva Keto tiesi paremmin. Siksi hän ei lakannut kirjoittamasta. Hän lähetti miehelle Uuden testamentin ja kehotti häntä lukemaan siitä, miten Jeesus ristiinnaulittiin ja miten hänen vierellään riippui kaksi muutakin. Jeesus antoi toiselle katuvalle rikolliselle synnit anteeksi ja pääsyn taivaalliseen valtakuntaansa. Jeesus teki niin, koska Hän kantoi Jumalan totuuden ja oikeudenmukaisuuden vaatiman kadotustuomion hänen sijastaan Golgatan tuskissa Isän hylkäämänä.

Mies alkoi lueskella Uutta testamenttia. Eräänä päivänä hän polvistui vuoteensa viereen avoimen Raamatun eteen ja pyysi armoa. Silloin tapahtui ihme. Jumalan Pyhä Henki laskeutui hänen sydämeensä. Hän tajusi, että Jeesuksen uhri riittää hänenkin syntiensä sovitukseksi. Hän tajusi, että ylösnoussut Jeesus tulisi herättämään hänen murhaamansakin uuteen elämään. Hän tajusi, että Sielunvihollinen oli pitänyt häntä synnin ja epätoivon kahleissa, mutta nyt Jeesuksen armo ja totuus tekivät hänet vapaaksi. Sanoin kuvaamaton jumalan rauha laskeutui hänen sydämeensä. Hän hypähti pystyyn ja huusi:
"Olen saanut anteeksi!"
Hän olisi lähtenyt juoksemaan ja kertomaan siitä kaikille, mutta sellin ovi pysyi kiinni. Mutta pian hänkin keksi keinon. Hänkin voisi kirjoittaa kirjeitä. Ja niin hän alkoi kirjoitella muille kuolemaan tuomituille vangeille. Ennen kuin hänen kuolemantuomionsa pantiin toimeen, kaksitoista muutakin kuolemaantuomittua oli saanut kohdata Vapahtajan ja saanut kokea pelastuksen synnin syyllisyydestä ja vallasta.

Tuli sitten se päivä, jona hänen kuolemantuomionsa pantiin toimeen. Kuolemaantuomittu saa tietää teloituspäivänsä siitä, että hänelle tuodaan poikkeuksellisen hyvä aamiainen. Kello 10 sinä aamuna tuomio pannaan toimeen. Mies nautti hyvällä ruokahalulla aterian. Kun kello läheni kymmentä ja hänet vietiin sellistä, hän esitti viimeiset pyyntönsä:
"Sallikaa minun avoimin silmin siirtyä katselemaan ihanaa Vapahtajaani. Kertokaa sitten myös rouva Ketolle, miten täältä nukuin pois Herran luo." Sitten hän polvistui ja rukoili:
"Kiitos Vapahtaja, että armahdit minut murhamiehen. Kiitos, että saan tänään tulla Sinun luoksesi taivaalliseen kirkkauteen. Kiitos, kun panit rouva Keton kertomaan Sinun armostasi minulle suurelle syntiselle. Kiitos Jeesus armosi suuruudesta. Aamen."
Sitten hän alkoi laulaa ylistysvirttä Herralle ja sen aikana hänen maallinen matkansa päättyi Sapporon keskusvankilassa.

Jeesus kutsuu Sinua

Jeesus Kristus on tänään täynnä armoa ja totuutta. Kun tulet totuuden synneistäsi tunnustaen Hänen eteensä ja pyydät armoa, Hän antaa anteeksi oman kuolemansa ja ylösnousemuksensa tähden. Saat kaikki anteeksi ja saat yhteisen elämän Hänen kanssaan. Oli syntisi minkä niminen tahansa, Hänen uhrinsa Sinun edestäsi riittää. Hänen luonaan näet sitten myös millainen on Taivaallisen Isän sydän sinua kohtaan. Jeesus kutsuu Sinua tänään!

Joh. 1:19-28 Johannes Kastajan todistus

19. Tämä on Johanneksen todistus, kun juutalaiset lähettivät hänen luokseen Jerusalemista pappeja ja leeviläisiä kysymään häneltä: "Kuka sinä olet?"
20. Johannes tunnusti eikä kieltänyt. Hän tunnusti: "En minä ole Kristus."
21. He kysyivät häneltä: "Kuka sitten? Oletko sinä Elia?" Hän sanoi: "En ole." "Se profeettako olet?" Hän vastasi: "En."
22. Niin he sanoivat hänelle: "Sano kuka olet, että voimme antaa vastauksen niille, jotka lähettivät meidät. Mitä sanot itsestäsi?"
23. Hän vastasi: "Minä olen huutavan ääni erämaassa: 'Tasoittakaa Herralle tie', niin kuin profeetta Jesaja on sanonut."
24. Lähetetyt olivat fariseuksia,
25. ja he kysyivät häneltä: "Miksi sitten kastat, jos et ole Kristus, et Elia etkä se profeetta?"
26. Johannes vastasi heille: "Minä kastan vedessä, mutta teidän keskellänne on hän, jota te ette tunne.
27. Hän tulee minun jälkeeni. Minä olen arvoton edes avaamaan hänen kenkiensä nauhoja."
28. Tämä tapahtui Betaniassa, Jordanin toisella puolella, jossa Johannes oli kastamassa.

Todistajan tehtävä
Kuka ja mikä Sinä kristittynä olet? Oletko Sinä Kristuksen todistaja?

Uskova kristitty on sellainen, joka on saanut kohdata Jeesuksen omana Vapahtajanaan, saanut Golgatan uhriveren tähden syntinsä anteeksi ja iankaikkisen elämän lahjan. Hän on pelastunut. Pelastettu ihminen omistaa ihmeellisenä lahjana jo nyt taivaallisen perinnön, jonka hän pääsee kokemaan täyteydessään, kun Jeesus tulee toisen kerran ja alkaa uusi taivas ja uusi maa Herran kirkkauden läsnäolossa ja Häntä ylistäen. Mihinkään tähän ei hänen puoleltaan tarvita mitään omia tekoja, omia ponnistuksia tai yrittämistä. Pelastus on 100% lahjaa, jonka jokainen syntinsä tunnustava ja itsensä Herran Jeesuksen armahtaviin ja parantaviin käsiin luovuttava saa omistaa uskolla eli ottamalla lahjan vastaan.

Pelastuksen ihmeellinen tosiasia tekee kuitenkin jokaisesta uskovasta kristitystä todistajan. Todistajan tehtävä on kertoa totuuden mukaisesti, mitä hän näki ja koki. Todistaja ei siis kerro itsestään vaan siitä, mitä Jeesus Kristus teki hänen hyväkseen Golgatan kärsimyksissä ja nousemalla kuolleista eli valmistamalla täydellisen pelastuksen lahjan. Todistajan tehtävään kuuluu sitten myös kertoa, miten hän itse sai omistaa tuon lahjan elämäänsä. Hän todistaa silloin Pyhän Hengen työstä omassa elämässään.

Todistaja ei siis kerro itsestään vaan Herrasta Jeesuksesta ja Herran teoista. Pelastuakseen taivaaseen ihmisen ei tarvitse toimia todistajana. Monet sellaiset, jotka ovat aivan viime metreillään huutaneet avukseen Herraa ja pelastuneet, eivät yksinkertaisesti ehtineet todistamaan muille. Todistaminen ei ole mitenkään ansiollista toimintaa. Siinähän kerrotaan toisen eli Jeesuksen ansioista meidän hyväksemme. Mutta kuitenkin todistaminen on täällä ajassa uskovan tärkein tehtävä.

Todistaminen tapahtuu sekä sanoin että teoin. Kun pelastus on Jumalan rakkauden sanomaton lahja, niin todistaminenkin tapahtuu saamastamme rakkaudesta käsin jakamalla sitä muille niin julistuksen kuin rakkauden tekojenkin muodossa.

Koska uskovassa kristityssäkin asuu syntinen luonto, joka viettelee häntä ylpeyteen, itsekkyyteen, kateuteen ja kunnianhimoon, meillä on todistustehtävääkin suorittaessamme vaara kuvitella olevamme jotain suurta, ikään kuin Jeesukselta saamamme pelastus olisi jotenkin meissä itsessämme olevasta ”kristillisyydestä” kotoisin. Tämä vaara on erityisen suuri niillä, jotka ovat omistautuneet kokotoimiseen julistustyöhön. He voivat alkaa kuvittelemaan itsestään suuria varsinkin silloin, kun Jumala toimii heidän julistamansa evankeliumin sanan välityksellä. Vaaraa vielä lisää se, jos heidän kuulijansa alkavat heitä korottaa sen sijaan että korottaisivat Herraa Jeesusta Kristusta.

Johannes Kastaja todistajana
Johanneksen evankeliumin johdannossa – prologissa – viitataan kahteen otteeseen Johannes Kastajaan:

Tuli mies, Jumalan lähettämä. Hänen nimensä oli Johannes. 7. Hän tuli todistajaksi, todistamaan valosta, jotta kaikki uskoisivat hänen kauttaan. 8. Ei hän ollut se valo, vaan hän tuli todistamaan valosta. (Joh. 1:6-8)
Johannes todisti hänestä ja huusi: "Tämä on se, josta minä sanoin: se, joka tulee minun jäljessäni, on minua edellä, sillä hän oli olemassa ennen minua." (Joh. 1:15)

Johanneksen evankeliumin johdannon jälkeen meille avataan tilanne, jossa Johannes Kastaja on suorittamassa kasteita ja julistamassa Jumalan sanaa, jotta ihmiset tekisivät parannuksen ja näin voisivat ottaa vastaan Pelastajan, joka oli jo heidän keskellään. Siihen saapuu Jerusalemista fariseusten eli raamattu-uskoisten juutalaisten lähetystö ottamaan selvää, siitä kuka ja millainen Johannes Kastaja oikein oli.

Vaikka Johannes oli aloittanut toimintansa erämaassa julistaen terävää lain sanaa ja vaikka hän ei elämänsä aikana tehnyt yhtään ihmettä tai tunnustekoa, hänen saarnansa oli tehnyt niin valtavan vaikutuksen, että suuret joukot ihmisiä tulivat häntä kuuntelemaan ja monet tunnustivat rikkomuksensa ja syntinsä ja antoivat kastaa itsensä Jordanin virrassa. Ilmassa oli Messiaan odotusta, koska Danielin kirjan vuosimäärä Messiaan ilmestymiseen oli täyttynyt. Siksi osa kansasta alkoi elätellä toiveita siitä, että Johannes Kastaja olisi tuo odotettu Messias tai Mooseksen lupaama profeetta. Messiaan tosin kuviteltiin olevan Mooseksen kaltainen kansanjohtaja, joka kykenisi välittämään uutta Jumalan ilmoitusta ja samalla vapauttamaan Israelin Rooman vallan kahleista.

Tässä tilanteessa Johannes Kastaja joutui toistamaan monta ”Ei” sanaa. ”En ole Kristus, en ole profeetta Elia, en ole Mooseksen lupaama profeetta.” Mutta samalla hän kertoi myös, että hän kuitenkin oli saanut tehtävänsä Jumalalta: ”Olen huutavan ääni erämaasta. Olen tullut valmistamaan tietä Messiaalle.”

Me Jeesuksen pelastamat ja Hänestä todistavat uskovatkin kohtaamme saman todellisuuden. Samalla kun julistamme Jumalan lakia, jotta ihmiset näkisivät kauhean tilansa kadotettuina, ja evankeliumia pelastuksen vapaasta lahjasta, samalla meidän tulee korostamalla korostaa, että me itse olemme vain todistajia. Me emme voi ketään pelastaa. Vain Jeesus yksin sen voi ja myös tahtoo tehdä.

Todistajan tehtävän luonteeseen kuuluu Jeesuksen korottaminen ja oman itsensä alentaminen. Kun myöhemmin Johanneksen opetuslapset näkivät, miten ihmisjoukot alkoivatkin siirtyä Johanneksen luota Jeesuksen luo, heissä heräsi kateutta. (Johannes ja Jeesushan toimivat rinnakkain noin vuoden verran siihen asti, kunnes Johannes mestattiin.) Samanlaista kateutta ilmenee ikävä kyllä vielä tänäänkin uskovienkin keskellä, kun jossain toisessa seurakunnassa Herran työ näyttää menevän eteenpäin paremmin kuin omassamme.

Siinä tilanteessa Johannes Kastaja kertoi, millainen ilo hänellä oli suorittaessaan Jumalalta saamaansa tehtävää:
Johanneksen opetuslapset tulivat Johanneksen luo ja sanoivat hänelle: "Rabbi, se mies, joka oli kanssasi Jordanin toisella puolella ja josta sinä annoit todistuksen, kastaa, ja kaikki menevät hänen luokseen." 27. Johannes vastasi: "Ei ihminen voi ottaa mitään, ellei sitä anneta hänelle taivaasta. 28. Te voitte itse todistaa, että minä sanoin: 'En minä ole Kristus, vaan minut on lähetetty hänen edellään.' 29. Sulhanen on se, jolla on morsian. Mutta sulhasen ystävä, joka on läsnä ja kuuntelee sulhasta, ***iloitsee suuresti hänen äänestään.*** *Nyt tämä minun iloni on täydellinen. 30.* ***Hänen tulee kasvaa mutta minun vähetä.*** *(Joh. 3:26-30)*

Johannes Kastaja ei vähätellyt sitä tehtävää, jonka Jumala oli hänelle antanut. Mutta samalla hän osasi vilpittömästi iloita Jeesuksen pelastusteoista. Hän ei iloinnut oman työnsä menestyksestä, vaikka tiesikin sen olevan Jumalan antama tehtävä. Hän iloitsi siitä, että sai kuulla Jeesuksen äänen, Herran puheen. Hän iloitsi Jeesuksen suurista teoista.

Kristuksen lähettiläinä
Meille uskoville annettu todistajan tehtävä on myös sellainen, että meidän ei tule sitä vähätellä. Se on Herralta saatu ja siihen sisältyy siksi jumalallinen valtuutus. Silti meidän ilomme ei tule olla työmme menestys, vaan Herran Jeesuksen äänen kuunteleminen ja Hänen kunniansa kirkastuminen.

*18. Kaikki tämä on Jumalasta, joka Kristuksen kautta on sovittanut meidät itsensä kanssa ja antanut meille **sovituksen viran**. 19. Sillä Jumala oli Kristuksessa ja sovitti maailman itsensä kanssa eikä lukenut ihmisille heidän rikkomuksiaan, ja hän uskoi meille **sovituksen sanan**. 20. **Kristuksen** puolesta me siis olemme **lähettiläitä**, ja **Jumala kehottaa meidän kauttamme**. Me pyydämme Kristuksen puolesta: antakaa sovittaa itsenne Jumalan kanssa. 21. Hänet, joka ei synnistä tiennyt, Jumala teki meidän tähtemme synniksi, jotta me hänessä tulisimme Jumalan vanhurskaudeksi. (2 Kor. 5:18-21)*

Todistajan tehtävä on lähettilästyötä. Suomen suurlähettilään tehtävä on edustaa Suomen hallitusta ulkomailla. Lähettilään sanalla on sama painoarvo kuin Suomen hallituksen sanallakin. Toisaalta lähettiläällä ei normaalisti ole oikeuksia neuvotella toisen osapuolen kanssa. Se kuuluu ulkoministerille. Lähettilään tehtävä on ainoastaan välittää hallitukselta saamansa viesti sellaisenaan. Siihen ei saa mitään lisätä eikä siitä saa ottaa mitään pois. Samalla tavalla Kristuksen lähettiläs edustaa Jumalaa. Hänelle annettu sovituksen sana eli evankeliumi pitää välittää lyhentämättömänä. Kun Kristuksen lähettiläs jakaa evankeliumin sanaa, Jumala itse puhuu hänen kauttaan. Olemme Jumalan suuna.

Missä ikinä liikumme, olemme aina sovituksen sanan ”viranhaltijoita”. Me edustamme Kristusta, ja siksi meiltä siis edellytetään **kuninkaallista käytöstä** niin kotona, koulussa, työpaikassa kuin harrastuksissakin. Ei ole ainoatakaan paikkaa, jossa emme olisi myös ympäristömme tarkkailun kohteena. Ihmisillä on oikeus odottaa Kuninkaan lapsilta sen aseman edellyttämää elämäntapaa. Mutta käytös ei vielä ole riittävää. Meille on uskottu sovituksen **sana,** sana ristiinnaulitusta ja ylösnousseesta Jeesuksesta Kristuksesta. Se on sovituksen sana. Siihen sisältyy myös kehotus kuulijoille: Antakaa sovittaa itsenne Jumalan kanssa nyt!

Johannes - tiivistetty laki ja lupaus
Uusi testamentti puhuu yllättävän paljon Johannes Kastajasta

Johannes itse täytettiin Pyhällä Hengellä jo ennen syntymäänsä äitinsä Elisabetin kohdussa. Hänestä oli kasvanut Eliaan Hengessä ja voimassa toimiva Jumalan lain ja totuuden saarnaaja. Hänessä ikään kuin tiivistyi koko Vanha testamentti. Hän ei vain julistanut lyhentämätöntä lakia äärimmäisyyteen asti vaan antoi sen kulkea läpi oman sydämensä ja elämänsä siihen määrään asti, että Jeesus antoi myöhemmin hänestä tunnustuksen, että "vaimosta syntyneiden joukossa ei ollut ketään suurempaa kuin Johannes”. Mutta juuri Jumalan lain kirkkaimmassa valossa Johanneksen oli myös pakko tunnustaa, että hän oli syntinen ihminen. Hänellä ei ollut mitään mahdollisuutta kelvata Jumalalle hurskaimmallakaan elämällään. "Vähäisin Jumalan valtakunnassa on suurempi kuin Johannes”, sen Johannes itse tajusi kaikkein kipeimmin. Todistajan tehtävän uskollinen suorittaminen ei riittänyt hänelle pelastukseksi.

Vanha testamentti ei kuitenkaan ole pelkkää lakia. Se on myös lupaus tulevasta Messiaasta, synnin, kuoleman ja Saatanan vallan alta vapauttavan Kuninkaan tulosta. Johannes tajusi, että ilman Jumalan lupaamaa Pelastajaa, hänellä eikä kenelläkään muulla olisi mitään toivoa. Johannes julisti siksi lupausta pian tulevasta Messiaasta. Johannes tiesi Jesajan lupauksen perusteella, että Jumala oli valmistava tästä Messiaasta sellaisen Uhrikaritsan, joka ottaisi kantaakseen koko maailman synnin, myös hänen oman syntinsä.

Jeremian kirjasta Johannes oli oppinut myös sen, että Messias ei tulisi vain antamaan syntejä anteeksi, vaan myös vuodattamaan ihmisiin Jumalan Pyhän Hengen, jotta he saisivat uuden sydämeen, uuden voiman ja uuden elämän Jumalan yhteydessä. Hän oli lukenut:
"Tämä on se liitto, jonka minä teen Israelin kansan kanssa niiden päivien tultua, sanoo Herra: Minä panen lakini heidän sisimpäänsä ja kirjoitan sen heidän sydämiinsä. Niin minä olen heidän Jumalansa, ja he ovat minun kansani. Silloin ei enää toinen opeta toistaan eikä veli veljeään sanoen: 'Tuntekaa Herra'. Sillä he kaikki tuntevat minut, pienimmästä suurimpaan, sanoo Herra. Sillä minä annan anteeksi heidän rikoksensa enkä enää muista heidän syntejään." (Jer. 31:33-34)

Vaikka siis Johannes oli Jumalan lähettämä ja Vanhan testamentin lain ja lupauksen julistaja ja vaikka hän teki kaikkea tätä tietoisena siitä, että Messias, Pelastajakuningas tulisi pian, hän ei vielä kuutta viikkoa aikaisemmin ollut tiennyt, kuka tämä Messias on. Mutta hänellä oli Jumalan antama lupaus siitä, että Hän saisi kohdata tämän Messiaan. Jumala oli antanut hänelle sanan, että se Henkilö, jonka päälle

hän näkisi Pyhän Hengen laskeutuvan, olisi Johanneksen julistuksen lupaama Messias. Tälle Kristukselle Johannes oli ollut raivaamassa tietä taivuttamalla ihmisten sydämiä tunnustamaan syntinsä ja pyytämään niitä anteeksi parannuksen kasteessa.

Johannes sai kohdata Messiaan
Mutta kuusi viikkoa aiemmin Johanneksen suuri odotus ja toivo oli toteutunut. Oli tullut se päivä, jona Johannes sai kohdata sen Jeesuksen, josta hän oli julistanut. Hän sai oppia henkilökohtaisesti tuntemaan Jeesuksen. Ihmisenä Johannes oli toki tuntenut Jeesuksen aiemminkin. Olihan Jeesus hänen sukulaisensa. Mutta Messiaana tunteminen tapahtui Jordan-virran äärellä, kun hän kastoi Jeesuksen. Silloin Pyhä Henki oli laskeutunut kyyhkysen muodossa Jeesuksen päälle, ja taivaasta oli kuulunut Isän ääni: "Tämä on minun rakas Poikani, johon minä olen mielistynyt."

Oletko vielä kuin Johannes ennen Jeesuksen kohtaamista?
Tänäkin päivänä on vielä yllättävän paljon sellaisia ihmisiä, jotka tuntevat Raamattunsa ja haluavat sitä totuudellisesti noudattaa elämässään ja tietävät paljon Jeesuksesta, mutta eivät silti koskaan ole henkilökohtaisesti kohdanneet Vapahtajaa. He ovat varmaankin Jumalan työn alla niin kuin Johanneskin, mutta jos Sinä tunnistat itsesi sellaiseksi haluan rohkaista Sinua:

Enää ei tarvitse vain osoittaa Jeesuksen tuloa. Hän on jo tullut. Jeesus on luonasi ja haluaa päästä sydämeesi asti. Älä enää tyydy vain Raamatun tuntemiseen ja sen soveltamiseen, vaan avaa jo sydämesi itselleen Herralle Jeesukselle, joka on sydämesi ulkopuolella ja kolkuttaa päästäkseen sisälle. Hän haluaa, että oppisit tuntemaan Hänet henkilökohtaisesti ja että yhteys Häneen saisi mullistaa Sinun elämäsi.

Rukoile esimerkiksi seuraavaan tapaan: ”Taivaallinen Isä, olen syntinen ihminen. Tunnustan, että olen kääntänyt selkäni Sinun kutsullesi ja kulkenut omia teitäni. Armahda minua ja anna anteeksi kaikki syntini ja laiminlyöntini, joilla olen rikkonut pyhää tahtoasi vastaan. Armahda minua Poikasi Jeesuksen ristinkuoleman tähden. Hän kantoi minun syntini ja sovitti minut. Tule Herra Jeesus minun elämääni sitä hallitsemaan ja ohjaamaan. Anna minun sydämeeni oma Pyhä Henkesi, jotta voisin vaeltaa taivaallisen Isän lapsena. Aamen.”

Viime metrien apu Jeesukselta
Vaikka Johannes kastaja oli suurin ihminen mitattuna sillä, kuinka hyvin hän oli noudattanut Jumalan lakia, se ei loppupeleissä auttanut tätä rohkeaa todistajaa. Kun hän Herran lähettiläänä meni julistamaan kuningas Herodekselle parannusta aviorikoksesta, edessä oli vankeus ja lopulta mestaus. Tyrmän kolkkoudessa Johanneksellekin nousi epäilyksensä. Oliko Jeesus sittenkään Jumalan lupaama Pelastaja? Olivatko Jeesuksen toimintatavat sittenkin liian pehmeät, kun maailma huusi oikeutta raskaiden vääryyksien keskellä? Todistajan tehtävä ei välttämättä vie menestykseen, ajoittain pikemminkin marttyyriuteen.

Johannes Kastaja teki näissä ”viimeisissä kiusauksissa” oikein. Hän lähetti opetuslapsensa pyytämään Jeesukselta apua. Hän sai avun. Hän sai sanan Herralta:
Jeesus vastasi heille: "Menkää ja kertokaa Johannekselle, mitä kuulette ja näette: 5. Sokeat saavat näkönsä ja rammat kävelevät, spitaaliset puhdistuvat ja kuurot kuulevat, kuolleet herätetään ja köyhille julistetaan evankeliumia. 6. Autuas se, joka ei loukkaannu minuun." (Matt. 11:4-6)

Jeesus julisti evankeliumin Johannes Kastajalle. Sen evankeliumin varassa Johannes saattoi kulkea tiensä pelastettuna kirkkauteen asti.

Tänäkin päivänä Jeesuksen todistajien suurin tarve on itse omistaa uudestaan ja uudestaan evankeliumin sana. Sen varassa pääsemme perille ja sitä mukaan kuin elämän leipää itse syömme voimme sitä jakaa muillekin.

Itoon kutsu todistajaksi
Vuoden 1924 lokakuun eräänä aamuna olin pitämässä aamurukoushetkeä opiskelija-asunnossani. Luin Matteuksen evankeliumista:

"Jeesus kulki ympäriinsä kaikissa kaupungeissa ja kylissä, opetti heidän synagogissaan, saarnasi valtakunnan evankeliumia ja paransi kaikenlaisia tauteja ja vaivoja. Nähdessään kansanjoukot hänen tuli heitä sääli, kun he olivat nääntyneet ja hyljätyt kuin lampaat, joilla ei ole paimenta. Hän sanoi opetuslapsilleen: 'Eloa on paljon, mutta työmiehiä vähän. Rukoilkaa siis elon Herraa, että hän lähettäisi työmiehiä elonkorjuuseensa.'" (Matt. 9:35-38)

Olin ennenkin lukenut tämän kohdan, mutta olin aina ajatellut, että se ei kuulu minulle vaan papeiksi tai evankelistoiksi aikoville. Mutta sinä aamuna Jumala pysäytti minut tämän sanan ääreen. Se alkoi puhua seuraavaan tapaan:
- On paljon ihmisiä, joiden tulisi pelastua, mutta vähän niitä, jotka pelastuvat. Se johtuu työmiesten vähyydestä. Kysymys ei ole siitä, että olisi vain vähän niitä, jotka on määrätty pelastumaan ja paljon niitä, joiden pelastuminen ei ole edes tarpeen. Jumalan tahto on, että jokainen ihmisen pelastuisi uskomalla Jeesuksen evankeliumiin, mutta vain harvat pelastuvat, koska evankeliumin julistajia on liian vähän. Siksi Japanin kirkko ei kasva. Sinun tulee pyytää elon Herraa lähettämään työntekijöitä elonkorjuuseen. Asia koskee sinua. Niin, myös sinun pitää lähteä työhön. Lähde sinä kertomaan Jeesuksen teoista, jotta mahdollisimman moni voisi pelastua!

Näin Jumala puhutteli minua ja jouduin todella ahtaalle. Viivyin pitkää tämän Jumalan sanan edessä ja rukoilin, mutta en kyennyt heti vastaamaa Herralle:
- Tapahtukoon, Jumala, Sinun tahtosi!
Tiesin, että Japanissa pastorien tulot ovat pienemmät kuin muiden ihmisten. Minun velvollisuuteni perheen vanhimpana poikana oli auttaa taloudellisesti perhettäni erityisesti nyt, kun se eli köyhyydessä vararikon seurauksena. Siksi minun olisi mahdotonta ryhtyä papiksi.
Mutta Jumalan sana ei antanut periksi:
- Näistä olosuhteista huolimatta antaudu evankeliumin julistajaksi!
Olin aivan hämmennyksissäni. Rukoilin kauan polvillani ja pyysin Jumalaa taivuttamaan sydämeni kuuliaiseksi Hänen tahdolleen. Päätin jäädä koulusta pois ja rukoilla siihen asti, kunnes voisin vilpittömin mielin vastata myöntävästi Herran kutsuun.

Taistelu Jumalan sanan haasteen edessä jatkui pitkään. En kyennyt tekemään ratkaisua. Vihdoin iltapäivällä saatoin suureksi helpotukseksi rukoilla:
- Herra, johdata minua tahtosi mukaan. Jos tahdot tehdä minusta evankelistan, jätän taloustieteen ja lain opiskelun ja aloitan opiskelut teologisessa tiedekunnassa.

Kun kerroin asiasta seurakuntamme pastorille, hän ilahtui suuresti. En kuitenkaan lähtenyt heti teologiseen tiedekuntaan, sillä ajattelin, että ihmismieli muuttuu helposti. Minun olisi parasta vielä jatkaa vuosi seurakunnassa maallikkoavustajana. Jos mieleni ei muuttuisi, menisin sitten teologiseen tiedekuntaan.

Jatkoin siksi koulunkäyntiäni vuoden ajan. Palvelin samalla Kakutoon seurakunnassa mitä erilaisimmissa tehtävissä. Opetin pyhäkoulussa. Johdin nuortenpiiriä. Autoin pastoria jumalanpalveluksissa, iltakokouksissa, rukouspiireissä ja katukokouksissa. Toimin niin kuin olisin ollut teologisen seminaarin oppilas seurakuntaharjoittelussa.

Entä Sinä?
Tunnetko Sinä jo Jeesuksen Kristuksen omana Vapahtajanasi. Hän on sovittanut kaikki Sinun syntisi ja avannut Sinua varten tien taivaallisen Isän luo. Astuaksesi siitä sisälle tunnusta sydämesi tila sellaisena kuin se on ja pyydä Jeesusta oman elämäsi Vapahtajaksi ja Herraksi! Herra kutsuu Sinua tänään!

Jos Sinä tunnet jo Herran, saat tänään palata kotiisi ja elämäsi eri kuvioihin Herran lähettiläänä. Hän on Sinut sovittanut Isän kanssa ja saat Hänen voimassaan toimia todistajana.

Joh. 1:29-34 Jumalan Uhrikaritsa ja Pyhällä Hengellä Kastaja

29. Seuraavana päivänä Johannes näki Jeesuksen tulevan luokseen ja sanoi: "Katso, Jumalan Karitsa, joka ottaa pois maailman synnin!
30. Tämä on se, josta minä sanoin: minun jäljessäni tulee mies, joka on minun edelläni, sillä hän on ollut ennen minua.
31. Minäkään en tuntenut häntä, mutta sitä varten, että hän tulisi tunnetuksi Israelille, minä olen tullut kastamaan vedessä."
32. Johannes todisti sanoen: "Minä näin Hengen laskeutuvan kuin kyyhkynen alas taivaasta ja jäävän hänen päälleen.
33. Minäkään en häntä tuntenut, mutta hän, joka lähetti minut kastamaan vedessä, sanoi minulle: 'Se, jonka päälle sinä näet Hengen laskeutuvan ja jäävän, kastaa Pyhässä Hengessä.
34. Tämän minä olen nähnyt ja olen todistanut, että hän on Jumalan Poika."

Miten esittelisit Jeesuksen?
Mitä Sinä kerrot henkilöstä, jonka joudut jossain tilanteessa esittelemään uudelle ihmiselle? No, tilanne saattaa pitkälle sanella sisällön. Nimen kerrottuaan joku voi jatkaa, mistä esiteltävä on kotoisin tai mihin sukuun hän kuuluu. Mutta kaiketi yleisin tapa on kertoa, mitä asianomainen tekee työkseen ja millaisiin mahdollisiin savutuksiin hän on elämässään yltänyt.

Mutta millä tavalla Sinä esittelisit Jeesuksen ihmiselle, joka ei vielä häntä henkilökohtaisesti tunne. Tekstissämme Johannes Kastaja, joka oli vasta kuusi viikkoa aikaisemmin itsekin oppinut vasta syvimmässä merkityksessä tuntemaan Jeesuksen, vaikka olikin Jeesuksen sukulainen ja oli varmasti pienestä pitäen tavannut Jeesusta silloin tällöin ja tajunnut, että Jeesus oli erilainen kuin muut. Hänessä ei ollut syntiä niin kuin kaikissa muissa Johanneksen tuntemissa ihmisissä. Mutta sitä Johannes ei ollut tiennyt, että Jeesus olisi Messias, Jumalan Poika ja ihmiskunnan Vapahtaja.

Karitsa ja Pyhällä Hengellä Kastaja
Jeesuksen kasteesta oli nyt siis kulunut noin kuusi viikkoa. Jeesus oli ollut 40 päivää kiusattavana erämaassa ja oli palannut sieltä Johanneksen luo. Johanneksella oli nyt tilaisuus esitellä kokoontuneelle kansalle ja vähän myöhemmin omille opetuslapsilleen se Jeesus, jonka hän oli nyt oppinut tuntemaan henkilökohtaisella tasolla. Mikä oli hänen lyhyt ja ytimekäs esittelynsä sisältö? Se voidaan tiivistää neljään asiaan:

"Tämä Mies on Jumalan Karitsa, joka ottaa pois maailman synnin.
Tämä Mies on ennen minua eli Hän on tullut taivaasta ja on iankaikkinen olemukseltaan.
Tämä Mies kastaa Pyhällä Hengellä.
Tämä Mies on Jumalan Poika."

Johannes olisi voinut jatkaa: "Niin hän ottaa pois myös minun syntini, jonka lain valossa olen tullut näkemään niin käsittämättömän suureksi ja kadottavaksi. Vain tämä Jeesus, synnitön, on se virheetön Uhrikaritsa, jonka kuolemassa vuotava pyhä kallis veri kykenee puhdistamaan minun veriruskeat syntini. Mutta lisäksi Hän on se ihmeellinen Kastaja, jonka kastevesi ei ole Jordanin vettä, vaan elävää Pyhän Hengen vettä. Hän on se, joka antaa Pyhän Hengen, Jumalan oman kolmannen Persoonan asumaan minun sydämeeni ja liittämään minut Jumalan iankaikkiseen elämään, katoamattomaan ja loppumattomaan yhteyteen elävän Jumalan rakastavan sydämen kanssa. Vain tämä Jeesus kykenee tähän kaikkeen. Vain Häneltä löytyy vastaus syylliselle ja elämän janossa kärsivälle syntiselle. Hän puhdistaa ja Hän antaa Pyhässä Hengessä uuden elämän."

Me, jotka olemme saaneet kohdata saman Vapahtajan, voimme yhtyä Johanneksen esittelyyn ja sanoa: "Niin se on, Jeesus osti minutkin uhrillaan vapaaksi syyllisyyden ja kuoleman taakasta, Hän se on, joka antoi Pyhän Hengen sydämeeni ja uuden elämän, kun sain syntini anteeksi."

Jeesus ja Hänen työnsä
Uskovan ihmisen tulee esitellä Jeesus niille, jotka eivät Herraa vielä tunne samalla tavalla kuin Johannes Kastajakin. Toki sanamuodot voivat vaihdella, mutta asiat ovat samat:

Jeesuksesta on kerrottava, kuka ja millainen Hän on alkuperältään ja sitten se, mitä tuli tekemään tänne maan päälle.

Nasaretin Jeesus on aito ja täysi ihminen, mutta vailla syntiä. Ihmisenä Hän eli siis täydellisessä yhteydessä Taivaalliseen Isään noudattaen 100%:sti Isän tahtoa. Mutta samalla Hän on täydellinen Jumala, olemukseltaan yhtä Isän kanssa. Siksi Hän on Jumalan Poika. Hän on eri persoona kuin Isä, mutta olemukseltaan yhtä Isän kanssa ja Isässä. Hänen täytyi tulla ihmiseksi, voidakseen sovittaa ihmiskunnan Isän kanssa. Mutta Hänen täytyi olla myös Jumala voidakseen tuottaa meille iankaikkisen pelastuksen.

Jeesus tuli maailmaan sovittamaan maailman synnit. Vanhassa testamentissa papit teurastivat syntiuhriksi karitsan, joka sitten uhrattiin tulessa polttamassa. Jeesus Kristus toimitti suurena Ylimmäisenä Pappina uhrin, mutta Hän itse toimi myös uhrikaritsana. Hänet lyötiin Golgatan ristille ja Isän Jumalan pyhä viha syntisiä kohtaan purettiin tähän Uhrikaritsaan, joka oli ottanut kantaakseen jokaisen täällä olijan synnit ja koko maailman synnit. Jeesuksen kärsimys ristillä oli Jumalan pyhyyden tulen polttamana olemista. Hän kärsi helvetin tuskat siellä, jotta kenenkään Häneen turvautuvan ei tarvitsisi kokea mitään syntiensä oikeudenmukaisesta rangaistuksesta. Jeesuksen uhri on täysin riittävä niin menneisiin, nykyisiin kuin tuleviinkin synteihimme.

Mutta Jeesuksen pelastava työ ei rajoittunut vain Hänen sovitustyöhönsä ja täydelliseen elämäänsä, joka luetaan jokaisen sellaisen ihmisen omaisuudeksi, joka jättää itsensä ylösnousseen Herramme käsiin. Sovitettuaan kokoihmiskunnan synnit Jeesus vuodatti Pyhän Hengen omiensa päälle. Hän kastaa heitä Pyhällä Hengellä. He pääsevät Jeesuksen ylösnousemuselämästä osallisiksi. Pyhä Henki tekee ihmisen osalliseksi kaikesta siitä, minkä Jeesus sai aikaan kärsimällä puolestamme, nousemalla kuolleista ja astumalla taivaaseen. Jeesus avasi meille tien Isän luokse ja Pyhä Henki kuljettaa meidät tätä tietä perille asti.

Jeesuksen suuri halu oli saada kastaa omansa Pyhällä Hengellä. Vähän ennen Golgatan tapahtumia Hän ilmaisi asian näin:
"*Tulta minä olen tullut heittämään maan päälle, ja kuinka tahtoisinkaan, että se jo olisi syttynyt! Mutta minut on kasteella kastettava, ja kuinka ahtaalle joudunkaan, ennen kuin se on täytetty! " (Luuk. 12:19-50)*

Kun sitten helluntaina Pyhä Henki vuodatettiin, opetuslapset saivat kokea ihmeellisellä tavalla Jumalan läheisyyttä. He eivät voineet olla ylistämättä Häntä. Pyhä Henki antoi uuden rohkeuden ja voiman todistaa Jeesuksen rististä ja ylösnousemuksesta. Opetuslasten olemus ikään kuin alkoi säteillä Herran läheisyyttä. Sitten Pyhän Hengen täyttämä Pietari saarnasi sellaisella uudella voimalla, että ihmiset tulivat synnin tuntoon ja kyselivät, mitä heidän pitäisi tehdä pelastuakseen. Pietarin vastaus kuului:
Pietari vastasi: "Kääntykää, ja ottakoon kukin teistä kasteen Jeesuksen Kristuksen nimeen syntienne anteeksi saamiseksi, niin te saatte Pyhän Hengen lahjan. 39. Sillä teille tämä lupaus kuuluu ja teidän lapsillenne ja kaikille, jotka ovat kaukana, ketkä ikinä Herra, meidän Jumalamme, kutsuu." (Ap. t. 2:38-39)
Sinä päivänä 3000 henkeä kuulijoista pääsi pelastuksesta osalliseksi.

Johanneksen kaste ja kristillinen kaste
Tekstissämme Johannes Kastaja puhuu kahdenlaisesta kasteesta. Ensimmäinen on Johanneksen vesikaste ja toinen on Jeesuksen Kristuksen itsensä suorittama kaste Pyhällä Hengellä. Kristillinen kaste asetettiin vasta Jeesuksen ylösnousemuksen jälkeen lähetyskäskyn antamisen yhteydessä siitä syystä, että vasta Jeesuksen kärsiminen ja kuolema, hautaaminen ja ylösnousemus antoivat kristilliselle kasteelle sisällön. Vasta koko maailman synnin poisottamisen jälkeen voitiin vuodattaa Pyhä Henki.

Epistolatekstimme kuvaa kristillisen kasteen sisältöä näin: *"Teidät on Kristuksen kanssa haudattu kasteessa, jossa teidät on hänen kanssaan myös herätetty uskon kautta, minkä vaikuttaa Jumala, joka herätti Hänet kuolleista. Teidät, jotka olitte kuolleet rikoksiinne ja turmeltuneen luontonne uudistumattomuuteen, hän teki eläviksi Kristuksen kanssa, antaen meille anteeksi kaikki rikokset."* (Kol. 2:12-13)

Kristillinen kaste on siis hukuttamista ja ylösnousemista kuolleista. Vesi ei kasteessa merkitse ensi sijassa puhdistautumista, syntinsä tunnustava saa kasteessa kaiken anteeksi, vaan sitä että kastettava ikään kuin hukutetaan veteen. Hän saa syntisyytensä vuoksi kuolemantuomion - niin itse asias-

sa tuomion, joka ulottuu iankaikkisuuteen asti. Mutta tämän tuomion Jeesus kuolikin kastettavan sijasta ja kastettavalle annetaan lahjaksi Kristuksen, Uhrikaritsan, kärsimys ja kuolema ikään kuin kastettava itse olisi kuollut. Kristuksen kanssa hänet haudataan ja Kristuksessa hänen koko syntisyytensä upotetaan Jumalan anteeksiantamuksen pohjattomaan mereen.

Kastetun nouseminen vedestä elävänä kasteen jälkeen kuvaa Kristuksen ylösnousemusta. Kasteessa Kristuksen ylösnousemuselämä lahjoitetaan kastettavalle. Jeesuksen elämä tulee Hänen elämäkseen. "Nyt en enää elä minä, vaan Kristus minussa", niin kuin Paavali asiaa kuvaa. Tai edelleen:
"Vai ettekö tiedä, että meidät kaikki, jotka on kastettu Kristukseen Jeesukseen, on kastettu hänen kuolemaansa? 4. Meidät on siis yhdessä hänen kanssaan haudattu kasteen kautta kuolemaan, että niin kuin Kristus herätettiin kuolleista Isän kirkkauden kautta, samoin mekin vaeltaisimme uudessa elämässä. 5. Jos kerran meidät näin on yhdistetty hänen kanssaan yhtäläisessä kuolemassa, me olemme yhtä hänen kanssaan myös ylösnousemuksessa. 6. Mehän tiedämme, että vanha ihmisemme on hänen kanssaan ristiinnaulittu, jotta synnin ruumis nujerrettaisiin, niin ettemme enää palvelisi syntiä." (Room. 6:3-6)

Kun nyt Pyhä Henki tulee ihmisen sydämeen, Hänessä syntyy usko, joka ottaa koko kasteen ihmeellisen sisällön vastaan. Hän pääsee osalliseksi Jumalan lapseudesta ja iankaikkisesta perinnöstä kirkkaudessa. Näin kristillinen kaste sisältää sekä vesikasteen että Pyhän Hengen kasteen, jossa Jeesus antaa uskon. Puhuessaan uudesti syntymästä Jeesus korosti, että ihmisen tulee syntyä "vedestä ja Hengestä" voidakseen päästä sisälle Jumalan valtakuntaan.

Kaste, niin vedestä kuin Hengestä, on Jumalan lahja. Se on Kristuksen aikaansaama armon ihme, joka on tarkoitettu meidän pelastukseksemme. Siinä Uhrikaritsan veri puhdistaa synnistä ja Pyhän Hengen lahja antaa uuden elämän. Mutta muista myös, että vesikaste ilman uskoa, joka ottaa sen sisällön vastaan, ei ole oleva Sinulle miksikään hyödyksi, vaikka siinä Sinua varten tarjottu liitto pysyykin voimassa. Sinun on taivuttava parannukseen, tunnustettava syntisi ja pyydettävä niitä Golgatan Uhrikaritsan veressä anteeksi, jotta pysyisit kasteen armossa.

Ymmärtäminen ja usko
Kristillinen kaste, vedestä ja Hengestä, liittää ihmisen Jeesukseen Kristukseen, uudestisynnyttää hänet, antaa hänelle vahvan vakuutuksen siitä, että pelastusvarmuus lepää Jeesuksen valmiin työn varassa, vapauttaa hänet synnin vallasta palvelemaan elävää Jumalaa, antaa hänelle tehtävän viedä sovituksen sanaa kaikkeen maailmaan ja liittää hänet yhteen Kristuksen ruumiiseen seurakuntaan.

Kasteen sisällön ja kastekäytännön suhteen kristikunnassa on monenlaisia jakautumia, mutta kaste on yhteinen jokaisen pelastuneen ihmisen elämässä, vaikka sen ymmärtämisessä olisimme kuinka alkutaipaleella. Ruokaa ei tee ravitsevaksi se, että ymmärrämme sen koostumuksen täysin oikein, vaan se, että se nautitaan. Kasteenkaan armo ei ole siinä kuinka paljon sen salaisuutta ymmärrämme, vaan siinä, omistammeko ja otammeko vastaan Herran Jeesuksen yhteyden, jonka kaste meille antaa.

Teemme kohtalokkaan erehdyksen, jos eristämme vesikasteen ja Pyhän Hengen kasteen (Pyhän Hengen saaminen) toisistaan, vaikka ajallisesti ne saattavat olla hyvinkin kaukana toisistaan. Toisen suuren erehdyksen teemme, jos panemme Pyhän Hengen ajattelussamme sellaisiin kaavoihin, joille Raamattu ei anna mitään oikeutusta. Kolmas suuri erehdys tapahtuu, kun kasteesta puhutaan jollain tavalla Jeesuksesta erillisenä asiana, joko toimituksen tai ihmisen omana toimenpiteenä. Kaste ilman henkilösuhdetta Jeesukseen Kristukseen ei ole mikään kristillinen kaste.

Jeesuksen käsky kuuluu mennä tekemään kaikki kansat opetuslapsiksi kastamalla heitä ja opettamalla heitä pitämään kaikki, minkä Jeesus käski omiensa pitää. Kaste ei ole sivuasia, sillä muuten Jeesus ei olisi nimen omaan käskenyt kastaa ihmisiä Pyhän Kolminaisuuden nimeen eli Pyhän Kolminaisuuden koko olemuksen rikkauden yhteyteen. Kaste tarvitaan pelastumiseen.

Rouva Fukuin kaste
Lähetystyössä Japanissa kasteen merkitys on erityisen voimakkaasti esillä. Tästä erinomaisena esimerkkinä haluaisin lopuksi jakaa kanssanne tapahtuman vuoden 1996 joulukuun alkupäiviltä:

Edessäni kotonamme istui 30 kg:n painoiseksi laihtunut 43 vuotias japanilainen rouva Fusayo Fukui. Hänessä oli todettu alkuvuodesta keuhko- ja ruokatorven syöpä ja nyt hän ei enää ole kahteen kuukauteen kyennyt syömään mitään. Viikko Suomessa kotonamme, käsittämättömän vahvalla tahdonvoimalla tehty unelmien ulkomaanmatkalla oli takanapäin. Nyt hän oli tyttärensä ja poikansa saattelemana lähdössä takaisin Japaniin, mistä hän viimeisillä voimillaan ja voimakkaiden kipulääkkeiden varassa oli halunnut tulla inhimillisesti katsottuna viimeiselle matkalleen. Kysyin, häneltä miltä matka oli tuntunut. Vaikka kävelyyn ei enää riittänyt voimia, hänen vastauksensa kuului:

"Tätä varten ovat olleet viimeiset 12 vuotta elämässäni!" Sitten hän viittasi edellisen illan juhlaan, jossa hänet pyhässä kasteessa liitettiin Jeesuksen kärsimisen, kuolemaan ja ylösnousemiseen. Hän tiesi, että aika taivaallisten juhlien alkaa on pian hänellä käsissä. Juttelimme paljon taivaan ihanuudesta, siitä Jumalan vanhurskauden valtakunnasta, missä saamme katsella kasvoista kasvoihin Jeesusta Kristusta.

Aika astua sisälle taivasten valtakuntaan tuli rouva Fukuin kohdalle kaksi viikkoa myöhemmin 18. joulukuuta. Mutta hän oli myös tehnyt valmistelunsa sitä varten.

Jumalan valtakunnan lähestyminen hänen elämäänsä alkoi oikeastaan jo noin 20 vuotta aikaisemmin. Silloin hän ensi kertaa elämässään törmäsi kristittyihin. Nuorena sairaanhoitajana Ananin Keskussairaalassa hän joutui näkemään ilmiön, joka tuntui hänestä uskomattomalta. Ananin Luterilaisen seurakunnan rouva Okahisan 38 vuotias mies oli juuri kuollut syöpään. Normaalisti kuolemantapauksen yhteydessä omaiset itkevät vainajan ympärillä, mutta siinä potilashuoneessa vainajan ympärillä veisattiin kiitosvirsiä vielä toista tuntia potilaan poisnukkumisen jälkeenkin. Leskikin näytti käsittämättömän onnelliselta, sillä hänen miehensä oli vasta viikkoa aikaisemmin löytänyt elävän uskon Jeesukseen, saanut syntinsä anteeksi ja levon sydämelleen. Sairaanhoitajatar Fukui ei voinut olla näkemättä sitä suurta eroa, mikä oli uskovan kristityn ja buddhalaisen ajallisen kuoleman välillä.

Seuraavan kerran rouva Fukui törmäsi kristittyihin 8 vuotta myöhemmin, kun hän joutui hoitamaan meidän perheemme toista poikaa leikkauksen aikana. Vaimoni oli japanilaiseen tapaan kaiken aikaa pikku potilaan vierellä ja sai monta tilaisuutta jutella tämän silloin jo kolmen lapsen äidin, rouva Fukuin kanssa. Noista muutamista päivistä kehkeytyi luja ystävyys hänen perheensä ja meidän lähettiperheemme välille. Rouva Fukui alkoi ensin käydä ruokapiirissä kotonamme ja sitten kun hänen neljäs, nyt 10 -vuotias, lapsensa syntyi, hänelle tuli tilaisuus alkaa käydä kirkossa säännöllisemminkin.

Sanan nälkä kasvoi ja kasvoi. Usein hän saattoi yötöistä päästyään käydä hakemansa vauvan kotoa ja tulla suoraan kirkolle opiskelemaan Jumalan sanaa. Väsymys ei ollut este, kun sydän janosi Elämän Leipää.

Noihin aikoihin hän alkoi ymmärtää, mistä synnissä on kysymys ja monituisesti ripissä kertoi sydämensä taakat ja sai kuulla evankeliumin sanan: "Jeesuksen Golgatan ristillä vuodatetun uhriveren tähden ja Hänen ylösnousemisensa tähden saat kaikki syntisi anteeksi." Parannuksessa hän kääntyi näin Herran puoleen ja sai omistaa Jumalan rauhan. Usko Jeesukseen syntyi hänen sydämeensä.

Hänen isänsä, erään japanilaisen uususkonnon innokas kannattaja ja paikallinen kirjallisuuden levittäjä samoin kuin hänen veljensä näkivät rouva Fukuissa tapahtuneen muutoksen ja alkoivat käydä kirkolla edellinen juttelemassa ja jälkimmäinen opiskelemassa englannin kieltä ja Raamattua. Rouva Fukuin mieskin kiinnostui asioista ja kävi jonkin aikaa erittäin innokkaasti kirkossa Raamattu-opetuksessa.

Mutta Sielujen murhaaja ei ole valmis liian helpolla luopumaan seuraajistaan. Hänelle tuli kiire. Mies saatiin ensin pelästymään omaa uskonnollista innostumistaan ja sen mahdollisia kielteisiä vaikutuksia työpaikalla. Niin kirkossa käynti sai jäädä. Isä taas sai tyttärensä käymään oman uskontonsa vaikutusvaltaisen opettajan puheille, joka neuvoi häntä: "Kristityt ja me Oomoto-uskonnon palvelijat uskomme samaan Jumalaan. Voit aivan rauhassa uskoa Jeesukseen, mekin kunnioitamme Häntä, mutta älä nyt kuitenkaan kristillistä kastetta ota. Se ei ole tarpeen, uskosi Jumalaan riittää." Rouva ei halunnut nousta isänsä ja miehensä tahtoa vastaan ja niin jo pitkälle suunniteltu kaste jäi joksikin aikaa häneltä saamatta. Mutta usko Jeesukseen ei hänen sydämestään sammunut.

Helmikuussa 1996 saimme puhelun Japanista. Kirkkaalla ja valoisalla äänellä rouva Fukui kertoi, että hänessä oli todettu pitkälle kehittynyt syöpä, joka hoitamattomana johtaisi kuukaudessa kuolemaan. Vaimoni lähti siltä istumalta hankkimaan lentoliput Japaniin ja lähti häntä kuukauden päiviksi hoitamaan.

Alussa koko perhe oli niin shokissa kuulemastaan, että itki ja valitti hänen ympärillään. Itse asiassa sairaan rouvan tehtävänä oli lohduttaa perheen jäseniä kertomalla millaiseen ihanaan taivaalliseen valtakuntaan hän pian pääsisi. Solumyrkyt tehosivat sen verran, että vaikka pariin kuukauteen mikään ruoka ei enää ole päässyt vatsaan ja vaikka kivut alkoivat lyödä kaikkialle kehoon, hän päätti vielä viimeisillä voimillaan kipulääkkeiden varassa toteuttaa unelmansa päästä käymään Suomessa.

Kysyin häneltä kastetta edeltäneenä iltana:
"Tiedätkö minkä lahjan haluaisin Sinulle antaa?" Hän vastasi:
"Kyllä tiedän, olen tiennyt sen jo 10 vuotta. Sinä haluaisit kastaa minut." Seuraavana päivänä hän sanoi:
"Voisinko minä ihan tällaisenani saada kasteen?"
Kun tiesin hänen vilpittömän parannuksen tekemisensä ja aidon uskonsa Jeesukseen, vastasin:
"Juuri sellaisenasi saat käydä Jumalan armoliittoon."
Niin sitten muutamien entisten japaninlähettien ja hänen tyttärensä ja poikansa todistaessa rouva Fukui saatiin liittää Jumalan seurakuntaan ja kasteessa luvattujen kaikkien ihmeellisten aarteiden omistajaksi. Jumalan valtakunta ei vain tullut lähelle, vaan parannuksen tehneen ja evankeliumin uskoneen väsyneen vaeltajan sydämeen asti.
Vaikka hän tiesikin, ettei enää eläisi jouluun asti, ennen paluumatkalle lähtöä hän totesi:
"Nyt tuntuu siltä, että tänä jouluna voisin todella iloita ja juhlia."
Hän sai kasteen armon ja pääsyn ikuiseen jouluun.

Tunnetko Sinä Messiaan?
Herra kysyy Sinulta tänään: "Tunnetko Sinä minut jo Uhrikaritsana ja Pyhän Hengen Antajana?" Jos tunnet, kiitä ja esittele Jeesusta muillekin. Ellet vielä ole omistanut kastetta elämäsi suureksi aarteeksi, Herra pyytää päästä luoksesi tänään. Käänny Hänen puoleensa ja pyydä, että Hän puhdistasi syntisi ja täyttäisi sydämesi omalla Hengellään!

Lisäys: Johanneksen kasteen ja kristillisen kasteen suhde

Johannes Kastajan kastetta ei missään vaiheessa samaistettu kristilliseen kasteeseen. Apostolien teot kertoo, miten Johannes Kastajan kasteella kastetut kastettiin uudelleen kristillisellä kasteella.

Miksi sitten Jeesuskin kastettiin Johanneksen kasteella ja missä suhteessa se on kristilliseen kasteeseen, joka liittää ihmisen Jeesuksen kuolemaan ja ylösnousemukseen? Mikä oli se vanhurskaus, joka vaati Jeesuksen kastamista Jordanissa? Ja mitä Jeesuksen kaste silloin merkitsee meille?

Johannes määritteli oman kasteensa parannuksen kasteeksi. Hän kastoi vain ne, jotka tunnustivat syntinsä. Näin Johanneksen kasteen ydin ei ole siinä, että se kykenisi tarjoamaan pelastusta, vaan se oli julkista tunnustautumista siihen, että kastettava oli rikkonut Vanhassa testamentissa Jumalan ilmoittaman lain ja että hän syntisenä ansaitsi tulla hukutetuksi, niin kuin Nooan aikuinen ihmiskuntakin.

Toisaalta Johanneksen kaste merkitsi jäämistä sen odotuksen varaan, että Jumala on omien lupaustensa mukaan valmistava Messiaassa pelastajan, joka ei tulisi vain jonkinlaisena poliittisena vapauttajana, vaan tulisi pelastamaan ihmiset heidän synneistään. Näin Johanneksen kaste valmisti ihmisiä kristilliseen kasteeseen. Vaikka laki eikä syntien tunnustaminen parannuksessa itsessään ei kykene ketään pelastamaan, ne ajoivat ihmisiä Kristuksen luo. Näin Johannes valmisti kansaa vastaanottamaan pelastuksen Jeesuksessa.

Koska Johanneksen kaste liittää ihmisen Jumalan vanhurskaaseen lakiin, sen sisältö kuuluu myös osana kristilliseen kasteeseen. Siinäkin ihminen tunnustautuu kuoleman ansaitsevaksi. Mutta kristillinen kaste liittää meidät kuitenkin ensi sijassa evankeliumiin. Kristillinen kaste ei siis ole vain kuolemantuomio, vaan se lahjoittaa myös tämän tuomion loppuun kärsittynä Jeesuksen kärsimyksessä ja kuolemassa ristillä. Kun Johanneksen kaste viittaa tulevaan pelastukseen siinä, että kastevedestä noustaan elävänä, vaikka olisikin ansaittu kuolema, kristillinen kaste ei vain lupaa ylösnousemuselämää, vaan antaa sen liittämällä ihmisen Jeesukseen ja Hänen ylösnousemuselämäänsä.

Jeesuksen kaste Johanneksen kasteella tarkoittaa meidän kannaltamme ensinäkin sitä, että Jeesus suostui viimeisintä myöten Jumalan pyhän lain tutkittavaksi ja tuomittavaksi. Koko Hänen hiljainen vaelluksensa Nasaretin Puuseppänä ja veljiensä ja perheensä elättäjänä Joosefin kuoleman jälkeen alistetaan nyt Jumalan pyhän lain kirkkaimpaan valokeilaan ja sen tutkittavaksi. Kun sitten Isä sanoi: "Tämä on minun rakas Poikani, johon minä olen mielistynyt", Hän antoi tunnustuksen siitä, että Jeesuksen vaellus oli ollut täydellinen lain vaatimusten valossa ja täydellinen kuuliaisuus Isälle oli tuottanut Isän mielisuosion eli hyväksynnän.

Meidän kannaltamme tällä asialla on suuri merkitys kristillisen kasteen kautta. Kun siinä lahjoitetaan meille itsellemme koko Jeesus Kristus, saamme myös omaksemme sen täydellisen lainkuuliaisuuden, jota Jeesus osoitti. Kasteessa saadun lahjan perusteella voimme siis uskossa ottaa vastaan omalle kohdallemme nuo sanat: "Olet Jumalan rakas lapsi, johon Isällä on mielisuosio, jonka Isä hyväksyy." Jeesuksen aktiivinen laintäyttäminen tulee Häneen yhteen kasvaneen omaisuudeksi. Kaste ei siis tarjoa vain syntien anteeksiantamusta Jeesuksen passiivisen eli meidän sijaisenamme kärsivän uhrin perusteella, vaan myös aktiivisen Jumalalle kelpaavan elämän, jonka Hän eli meidän sijaisenamme.

Kun Johanneksen kaste oli parannuksen kaste, jonka saivat ne, jotka tunnustivat omat syntinsä, miksi Jeesuksen synnittömän täytyi käydä tälle syntisten kasteelle. Käsittääkseni kysymys oli siitä, että Jeesuksen tie meidän sijaiskärsijänämme alkoi juuri Jordanilta. Hän ei mennyt veteen tunnustamaan omia syntejään, vaan tunnustamaan ihmiskunnan synnit omikseen lähteäkseen kantamaan niiden vastuun loppuun asti. Jeesus ikään kuin keräsi ne synnit, jotka Johanneksen kasteen saaneet olivat Jumalan lain mukaisesti tunnustaneet ja lähti kulkemaan niiden kanssa Golgatalle.

"Kaiken vanhurskauden täyttäminen" Jeesuksen kasteessa Jordanilla liittyy myös siihen, mitä Paavali kirjoittaa Jeesuksen sovitustyön ja vanhan liiton aikaisten, mutta erilaisin uhrein peitettyjen syntien anteeksi saamisen suhteesta.

...Kristuksen Jeesuksen Jumala on asettanut armoistuimeksi uskon kautta hänen vereensä, osoittaaksensa vanhurskauttaan, koska hän oli jättänyt rankaisematta ennen tehdyt synnit jumalallisessa kärsivällisyydessään,...(Room. 3:24-26)

Jeesus otti siis kantaakseen myös Vanhan liiton aikaiset synnit, jotta Jumalan oikeudenmukaisuus ja vanhurskaus, joka vaatii jokaiselle synnille tuomion ja rangaistuksen, tulisi voimaan. Jumala ei voi antaa anteeksi ilman sovitusuhria, ilman Jeesuksen veren vuodattamista. Kun Jumala suuressa kärsivällisyydessään oli luvannut anteeksiantamuksen vanhassa liitossa eläinuhrien kautta, kysymys oli vain viittaamisesta Jeesuksen tulevaan veriuhriin Golgatalla. Golgatan tulevasta uhrista eläinuhrit tulivat voimaan. Jotta siis Jumalan vanhassa liitossa osoittama armo ei olisi ristiriidassa Hänen pyhän oikeudenmukaisuutensa kanssa Jeesuksen tuli ottaa kaikki menneisyyden synnitkin kantaakseen. Se taas alkoi Jordanilta. Näin "kaikki Jumalan vanhurskaus" täytettiin.

Jeesuksen kaste Jordanilla on edelleenkin kuva tulevasta kristillisestä kasteesta siinä mielessä, että kasteelta nousseen Jeesuksen päälle laskeutui Pyhä Henki kyyhkysen muodossa ja Isä vakuutti rakkautensa omaan Poikaansa. Kristillisessä kasteessa Jeesukseen yhteen kasvaneen ihmisen pelastumisessakin on kysymys koko Pyhän Kolminaisuuden toiminnasta. Pyhä Henki laskeutuu kastetun päälle. Jeesuksella oli jo Pyhästä Hengestä sikiämisen perusteella täysi Pyhän Hengen täyteys, mutta Jordanin kasteella Jumala ilmoitti, että Jeesus on kastava Pyhällä Hengellä. Ilman Pyhää Henkeä ei ole mahdollista elää kristittynä.

Joh. 1:35-51 Kutsu opetuslapseuteen

35. Seuraavana päivänä Johannes oli jälleen siellä kahden opetuslapsensa kanssa.
36. Nähdessään Jeesuksen kävelemässä hän sanoi: "Katso, Jumalan Karitsa!"
37. Kun ne kaksi opetuslasta kuulivat, mitä hän sanoi, he lähtivät seuraamaan Jeesusta.
38. Jeesus kääntyi, ja nähdessään heidän seuraavan hän kysyi heiltä: "Mitä te etsitte?" He vastasivat hänelle: "Rabbi" - se on käännettynä: opettaja - "missä sinä asut?"
39. Hän sanoi heille: "Tulkaa katsomaan." Niin he menivät ja näkivät, missä hän asui, ja viipyivät hänen luonaan lopun päivää. Silloin oli noin kymmenes tunti.
40. Andreas, Simon Pietarin veli, oli toinen niistä kahdesta, jotka olivat kuulleet, mitä Johannes sanoi, ja seuranneet Jeesusta.
41. Hän tapasi ensin veljensä Simonin ja sanoi hänelle: "Me olemme löytäneet Messiaan" - se on käännettynä: Kristuksen.
42. Ja Andreas vei hänet Jeesuksen luo. Jeesus katsoi häneen ja sanoi: "Sinä olet Simon, Johanneksen poika. Sinun nimesi on oleva Keefas" - se on käännettynä: Pietari.
43. Seuraavana päivänä aikoessaan lähteä Galileaan Jeesus tapasi Filippoksen ja sanoi hänelle: "Seuraa minua."
44. Filippos oli Beetsaidan kaupungista, kuten myös Andreas ja Pietari.
45. Filippos tapasi Natanaelin ja sanoi hänelle: "Me olemme löytäneet hänet, josta Mooses laissa ja profeetat kirjoissaan ovat kirjoittaneet: Jeesuksen, Joosefin pojan, Nasaretista."
46. Natanael kysyi häneltä: "Voiko Nasaretista tulla mitään hyvää?" Filippos vastasi: "Tule katsomaan!"
47. Kun Jeesus näki Natanaelin tulevan luokseen, hän sanoi: "Tässä on oikea israelilainen, jossa ei ole vilppiä!"
48. Natanael kysyi Jeesukselta: "Mistä sinä minut tunnet?" Jeesus vastasi: "Ennen kuin Filippos kutsui sinua, minä näin sinut viikunapuun alla."
49. Natanael sanoi Jeesukselle: "Rabbi, sinä olet Jumalan Poika, sinä olet Israelin kuningas."
50. Jeesus vastasi hänelle: "Senkö tähden sinä uskot, että minä sanoin sinulle: minä näin sinut viikunapuun alla? Sinä saat nähdä vielä suurempia asioita."
51. Vielä hän sanoi: "Totisesti, totisesti minä sanon teille: te saatte nähdä taivaan avoinna ja Jumalan enkelien nousevan ylös ja laskeutuvan alas Ihmisen Pojan yllä."

Ensi tapaaminen Jeesuksen kanssa
Miten Sinä olet päässyt tuntemaan Jeesuksen Kristuksen? Kuka mahdollisesti johti Sinut Jeesuksen tuntemiseen ja miten se tapahtui? Vai olisiko niin, että Jeesus itse tuli Sinun luoksesi,niin kuin Filippoksen tapauksessa? Mitä Jeesuksen ja Sinun kohtaamisessa tapahtui ja millaiset seuraukset sillä on ollut elämässäsi. Mitä Jeesuksen seuraaminen tarkoittaa?

Ennen kuin lähdemme tarkastelemaan tekstiämme tarkemmin luomme nyt lyhyen yleiskatsauksen siihen, keitä ja millaisia olivat ne miehet, jotka Jeesus kokosi ympärilleen ensimmäisinä opetuslapsinaan. Ensimmäiset kaksi olivat Andreas ja toden näköisesti Johannes, evankeliumin kirjoittaja, vaikka hän ei sitä suoraan sanokaan. Sitten Andreaan veli Simon, Pietari. Toden näköisesti Jaakob oli myös kuviossa mukana, sillä Andreaasta sanotaan, että hän löysi *ensin* veljensä Simonin. Siis sen jälkeen muitakin. Sitten mainitaan Filippus ja Natanael.

Andreas
Andreaan tapaamme tilanteissa, joissa hän on esittelemässä jotakuta uutta ihmistä Jeesukselle. Ensin hän esitteli veljensä, sitten myöhemmin poikasen viiden leivän ja kahden kalan kanssa. Kreikkalaisten halutessa tavata Jeesusta Andreas meni Filippuksen kanssa neuvoteltuaan esittämään asiaa Jeesukselle. Andreas oli voimakas persoona, joka kantoi huolta toisista ihmisistä. Hänen veljensä sai helluntaina johtaa 3000 miestä Herran luo, mutta hänet johti Andreas. Andreaan luonteenpiirteisiin kuului myös varovaisuus. Hän vaati riittävän ajan päätösten tekemiseen, myös sen, että hän lähti seuraamaan Jeesusta.

Johannes
Johannes ja Jaakob olivat ukkosenjylinän poikia. Mutta kuitenkin Johanneksesta tuli rakkauden ja lohdutuksen apostoli. Hän oli näkijä ja uneksija. Veljekset olivat varsin erilaiset, mutta yhdessä he olivat seuranneet Johannes Kastajaa ja nyt Jeesusta.

Simon Pietari
Simon oli suuri, aito sielu, jossa oli kaikki inhimillisen vahvuuden piirteet ja kuitenkin hän oli niin heikko kuin ihminen voi olla. Mutta nyt alkoi se prosessi, jossa Herra muovasi hänestä kallion.

Filippus
Filippus oli ujo ja syrjäänvetäytyvä luonne. Filippuksen syvällisyyttä kuvaa hänen pyyntönsä, joka on koko ihmisyyden syvin huokaus: "Näytä meille Isä, niin me tyydymme."

Natanael
Natanaelin Herra itse esitteli näin: *"Siinä on oikea israelilainen, jossa ei ole vilppiä!"* Vilpittömyyden mittana Herra ajatteli varmasti Vanhan testamentin Jaakobia, johon hän keskustelussaan Natanaelin kanssa viittasi.

Jeesuksen julkisen toiminnan alku
Jeesuksen toiminta alkoi spontaanin ja järjestäytymättömän tuntuisesti. Hän vain kulki eteenpäin ja yksitellen opetuslapset tulivat Hänen seuraansa. Katsotaanpa miten Hän itse kutakin heistä käsitteli.

Ensimmäinen lause, joka Jeesuksen julkisesta toiminnasta meille kerrotaan, olivat Hänen sanansa Andreaalle ja Johannekselle, jotka olivat jättäneet Johannes Kastajan seuran päästäkseen Jeesuksen luo. Johannes Kastaja oli valmistanut oppilaitaan juuri tähän. Osoittaen Jeesusta hän julisti: ”Katso! Jumalan Karitsa!” Se riitti heille. Jeesus oli siis Jumalan lupausten täyttäjä. Myös Andreaan ja Johanneksen syntien sovittaja. Andreas lähti välittömästi Jeesuksen luo. He tajusivat, että juuri he tarvitsevat elämäänsä syntien Sovittajaa.

Mitä etsit?
Jeesus sanoi lähestyville Andreaalle ja Johannekselle:
"Mitä te etsitte?"
On tärkeää huomata, että Hän ei sanonut "Ketä te etsitte, vaan mitä te etsitte". Edellisen kysymyksen vastaus oli itsestään selvä. He etsivät Jeesusta. Jeesus halusi heidän selvittävän itselleen, mitä varten he etsivät Jeesusta.

Kysymys "Mitä etsit?" koskettaa ihmistä syvimmältä. Mitä me koulussa, kirkossa, kotona, toimistossa etsimme. Mikä panee meidät syvimmiltämme liikkeelle? Mikä on elämämme suunta? Andreaan vastaus kuvastaa hänen varovaisuuttaan ja sitä, että hän tajusi, ettei hän kyennyt vastaamaan Jeesuksen kysymykseen.
"*Missä sinä majailet?"* tarkoitti "Anna meille aikaasi, haluaisimme kanssasi keskustella juuri tuon kysymyksen läpi." Jeesus kutsui heidät mukaansa:
"Tulkaa ja katsokaa."
Ja he löysivät vastauksen molempiin kysymyksiin.

Riippumatta kulttuurista tai uskonnosta kaikille ihmisille yhteisiä kysymyksiä ovat: ”Mistä löydän sellaisen rakastavan sydämen, joka kykenee tyydyttämään sydämeni janon? Miten voin päästä vapaaksi menneisyyteni kahleista ja syyllisyydestä? Miten voin selvitä edessä olevasta kuolemasta, miten kestän tuomiolla, joka minua odottaa?” Moni kyllä turhautuu, kun ei löydä vastausta näihin elämän peruskysymyksiin, ja saattaa ne kieltää. Mutta kysymykset silti hiertävät heidän alitajuntaansa. Näihin kysymyksiin ei lopulta löydy vastausta keneltäkään muulta kuin Jeesukselta Kristukselta. Mutta Häneltä ne todella löytyvät myös tänään.

Kellon aika
Johannes rekisteröi tarkasti kellonajan, jona he pääsivät Jeesuksen seuraan: Silloin oli noin 10. tunti. Jeesus käytti merkittävän pitkän ajan keskustellen Andreaan ja Johanneksen kanssa. Se, että Johannes huomio kellonajan, kertoo siitä, että Jeesuksen kohtaaminen muodostui hänen elämässään suureksi vedenjakajaksi, jolloin ei ole ihme, jos tapaamishetkikin jäi tarkasti hänen mieleensä.

Itsekin muistan tarkkaan, miten illalla klo 22 sain kohdata Jeesuksen. Kuvaavaa on, että päivämäärä jäi minulle epäselväksi. Viikonpäivä oli keskiviikko.

On toki monia, joiden kohdalla Jeesuksen kohtaaminen tapahtuu hiljaisella ja ehkä pitemmällä jaksolla, kuin tietyllä dramaattisella hetkellä. Eräältä jalolta uskovalta opin, mitä on kristillinen rakkaus,

kun hän kävi uskollisesti katsomassa minua vuoden ajan lähes joka päivä sairaalassa, kun olin kaukana kotoani. Hän kertoi omasta uskoon tulostaan ja Jeesuksen kohtaamisesta näin: ”En osaa mitään tarkkaa aikaa sanoa, mutta erään syksyn alussa olin pimeässä, mutta Jeesus tuli elämääni hiljaisesti kuin aamun sarastus. Joulun tienoilla oli jo täysi päivä. Olin Jeesuksen seurassa.”

Andreas evankeliointi
Sitten näemme, miten Andreas kiiruhtaa ulos etsimään Simonia kertoakseen hänelle viestin:
"Me olemme löytäneet Messiaan".

Jeesuksen kohtaaminen merkitsi siis Andreaalle ja Johannekselle Messiaan eli Kristuksen löytämistä. Sana Messias on hepreaa ja Kristus kreikkaa. Molemmat tarkoittavat samaa: Voideltu. Vanhassa testamentissa kuningas, profeetta ja ylipappi voideltiin, kun he astuivat virkoihinsa. Voitelu kuvasi Jumalan Pyhän Hengen antamaa varustusta tehtävään. Nasaretin Jeesus osoittautui siksi kaivatuksi Messiaaksi, joka on sekä vihollisten vallasta vapauttava Kuningas, Jumalan tahdon ilmoittava Profeetta että itsensä maailman syntien tähden uhraavaksi Ylimmäiseksi Papiksi. Tämän ihmeellisen Henkilön he olivat saaneet kohdata, vaikka heillä oli vielä suunnattoman paljon lisää opittavaa Hänestä. He tajusivat kuitenkin Vanhan testamentin lupausten toteutuvan tässä Nasaretin Miehessä:
Herran, Herran Henki on minun päälläni, sillä Herra on voidellut minut julistamaan ilosanomaa nöyrille. Hän on lähettänyt minut sitomaan särjettyjä sydämiä, julistamaan vangituille vapautusta ja kahlituille kahleiden kirpoamista, 2. julistamaan Herran suosion vuotta ja meidän Jumalamme kostonpäivää. Hän on lähettänyt minut lohduttamaan kaikkia murheellisia, 3. panemaan Siionin murheellisten päähän juhlapäähineen tuhkan sijaan, antamaan heille iloöljyä murheen sijaan ja ylistyksen viitan masentuneen hengen sijaan. Ja heitä kutsutaan vanhurskauden tammiksi, Herran istutukseksi hänen kirkkautensa ilmoittamiseksi. (Jes. 61:1-3)

Japanissa käytetään ilmaisua Andreas-evankeliointi. Siinä on kysymys sen viestin kertomista läheisille ja tuttaville, että on itse saanut kohdata Vapahtajan. Käytännössä se merkitsee esimerkiksi sitä, että uskollisesti rukoillaan jonkun tietyn läheisen henkilön puolesta ja sitten kutsutaan häntä ehkä hyvinkin uskollisesti Jumalan sanan ääreen joko kotikokouksiin tai jumalanpalveluksiin.

Tunnettu japanilainen radioevankelista Shigeru Masaki kertoi omasta uskoon tulostaan sodanaikaisessa Japanissa seuraavasti:
”Kävin viettämässä iltaa muiden nuorten kanssa eräässä pankin yhteydessä olevassa paikassa. Eräs jo iäkkäämpi pankkivirkailijanainen kutsui Masakia läheisessä talossa pidettäviin kotikokouksiin, joissa eräs kauempaa tuleva pastori piti Raamatun selityksiä. Masaki ei tuon naisen kutsuista piitannut, mutta kun ne toistuivat kerta toisensa jälkeen, niin kolmannellakymmenennellä kahdeksannella kerralla hän lopulta lupasi tulla mukaan sillä ehdolla, että sen jälkeen tuo virkailija ei enää koskaan kutsuisi häntä mukaan.

Niin hän lopulta osallistui kokoukseen, jossa oli lähinnä iäkkäitä ihmisiä koolla. Hän istahti erään kristityn miehen viereen, joka oli jostain kaukaa ”sattumalta” tullut tähän kokoukseen mukaan, kun oli sielläpäin työmatkalla. Kokous oli ehtinyt jo alkaa, mutta kun Masaki tuli sisään, pastori vaihtoi ”lennosta” tekstinsä pitaalisen Naamanin kertomukseen, josta käsin hän selitti, miten ihminen voi syntyä uudesti ylhäältä. Masaki tajusi, että hänen pelastumisensa puolesta oli jo moneen kertaan rukoiltu. Kun kokous oli päättynyt ja ihmiset olivat jo lähdössä, vieressä istunut mies kysyi Masakilta: ”Haluatko sinä Jeesuksen omaan elämääsi.” Masaki vastasi epäröimättä: ”Kyllä, mutta miten se tapahtuu?” Mies johdatti Masakin toistamaan parannuksen tekijän rukouksen perässään: ”Jeesus Kristus. Olen syntinen ihminen. Sinä kuitenkin kuolit ristillä minunkin syntieni tähden ja nousit kuolleista antaaksesi minulle elämän. Anna kaikki syntini anteeksi. Tule minun sydämeeni asumaan ja sitä hallitsemaan. Aamen.” Niin sinä iltana Masaki kohtasi Kristuksen. Myöhemmin pastorina ja radioevankelistana hän on saanut johtaa epälukuisan joukon ihmisiä Herran tielle.

Simonista Kallio
Kun Andreas tuli Pietarin kanssa takaisin Jeesuksen luo, Jeesus ensi sanoikseen kertoo totuuden hänestä ja siitä, mitä Herra hänestä kykenisi tekemään:
"Sinä olet Simon Johanneksen poika. Sinun nimesi on oleva Keefas".
Luulen, ettei kukaan muu ollut niin hämmästynyt näistä sanoista, kuin Pietari itse, sillä hän kaikista vahvoista piirteistään huolimatta tunsi oman heikkoutensa. Hän tiesi ja muutkin sen ymmärsivät, että hänen varaansa ei kyllä voinut rakentaa. Mutta lupauksellaan siitä, että Pietarista vielä voisi tulla kallio Jeesus vangitsi Pietarin seuraansa eikä koskaan menettänyt häntä, vaikka ajoittain siltä näyttikin.

Noin vuotta myöhemmin, kun Pietari sai suuren kalansaaliin ja joutui näkemään syntiensä syvyyden, Jeesus lupasi: ”Älä pelkää! Minä teen sinusta ihmisten kalastajan.” Siinä vaiheessa Pietari ja kumppanit lähtivät kokotoimisesti seuraamaan Jeesusta luopuen maallisista ammateistaan. Kysymys ei siis ollut siitä, kuka ja millainen Pietari oli synnynnäisiltä ominaisuuksiltaan – vaikka toki niitäkin Jumala haluaa pyhittää ja käyttää – vaan siitä, mitä Jeesus kykeni tekemään Pietarin elämässä. Jeesus näki, millainen Pyhän Hengen täyttämä Pietari tulisi olemaan, ja antoi hänelle nimen ”kallio”.

Sinä – minä kohtaaminen
Filipposta ei kukaan muista Johannes Kastajan oppilaista lähtenyt etsimään. Mutta Jeesus itse lähti. Hän tapasi Filippoksen ja sanoi hänelle:
"Tule ja seuraa minua."
Siinä oli kaikki, mutta se riitti Filippoksen voittamiseen.

Moni saattaa kokea Jeesuksen kutsun seuraamiseen vaativana tai jopa pelottavana, sillä myöhemmin puhuessaan seuraamisestaan Jeesus opetti näin:
"Jos joku tahtoo kulkea minun perässäni, hän kieltäköön itsensä, ottakoon ristinsä ja seuratkoon minua. 25. Sillä se, joka tahtoo pelastaa elämänsä, kadottaa sen, mutta se, joka kadottaa elämänsä minun tähteni, löytää sen. 26. Mitä se hyödyttää ihmistä, vaikka hän voittaisi omakseen koko maailman mutta saisi sielulleen vahingon? Tai mitä ihminen voi antaa sielunsa lunnaiksi? 27. Sillä Ihmisen Poika on tuleva Isänsä kirkkaudessa enkeliensä kanssa, ja silloin hän maksaa kullekin tämän tekojen mukaan.” (Matt. 16:24-27)

Miksi silti Filippos ja lukemattomat muut ovat tämän Jeesuksen kutsun ottaneet vastaan? Vastaus on yksinkertainen: Jeesuksen rakkaus heitä kohtaan valloitti heidät. He ottivat kutsun vastaan niin kuin rakastunut morsian vastaa kosintaan. Jeesuksen seurassa (samoin kuin maallisen sulhasenkin) joudutaan toki luopumaan monesta itselle mukavasta ja mieluisasta, joudutaan kieltämään itsensä Jeesuksen vuoksi, mutta kun vastapainona on Hänen oma läsnäolonsa ja mittaamaton rakkautensa, seuraaminen ei ole vain mahdollista vaan se on parasta ja ihaninta, mitä meille voi tapahtua. Lopulta saamme olla iankaikkisessa kirkkaudessa Sinä - minä suhteessa ihmeellisen Vapahtajamme kanssa.

Vilpitön etsijä
Filippus löysi Natanaelin ja kutsui hänet Jeesuksen luo. Filippuksella oli iloinen viesti kerrottavanaan:
"Me olemme löytäneet hänet, josta Mooses laissa ja profeetat ovat kirjoittaneet, Jeesuksen, Joosefin pojan, Nasaretista".
Mutta vilpitön Natanael kertoi avoimesti omat ennakkoluulonsa Nasaretiin nähden. Kaupunki sijaitsi Roomalaisen sotilasreitin varrella ja siihen oli pesiytynyt prostituutiota ja muita paheita. Kaupungilla oli todella huono maine. Hurskaana juutalaisena hän ei olisi voinut kuvitella kamalampaa paikkaa asua kuin se oli.

Natanaelin vaikeutus oli vilpitön. Mutta parasta mitä etsivällä ihmisellä voi olla, on juuri vilpittömyys, josta Jeesuskin antoi korkean lausunnon. Etsijän on uskallettava kohdata omat ennakkoluulonsa, sillä muutoin ne estävät tehokkaasti Jumalan työn meissä. Vilpittömyys auttaa meitä myös näkemään oman todellisen tilamme ja estää meitä sortumasta vääriin kuvitelmiin kyvyistämme itse auttaa itseämme.

Toki uskoon tullut ihminenkin haluaa elää vilpittömästi ja rehellisesti. Hän haluaa käyttää puhtaita keinoja ja tavoitella sitä, mikä on totta ja aitoa. Ilman rehellisyyttä on mahdoton elää uskossa. Uskovan vilpittömyys menee parhaimmillaan toki paljon syvemmälle kuin etsijän, sillä hän tunnustaa olevansa Jeesuksesta riippuvainen myös itsensä tuntemisen suhteen. Siksi hän rukoilee:
"Tutki minua Herra, koettele minua. Jos tieni on vaivaan vievä, johdata minut iankaikisen elämän tielle."

Tule ja katso
Filippoksen neuvo Natanaelin avoimiin epäilyihin ei ollut vetoaminen oman suuren kokemuksen varmuuteen eikä väittely Messiaan persoonasta. Ehkä Filippos tiesi, että Natanael syvällisenä Vanhan testamentin tuntijana olisi helposti päihittänyt hänet. Hänen neuvonsa oli mutkaton:
"Tule ja katso."

Ken vilpittömästi haluaa tulla Jeesuksen luo epäilyineenkin tulee kyllä saamaan Herralta itseltään riittävän vastauksen. Evankelioimisessa on aina viime kädessä kysymys siitä, että saatamme toisen ihmisen suoraan kosketukseen itse Jeesuksen kanssa. Kukaan uskova ei voi saada aikaan todellista muutosta toisessa, siihen kykenee vain Herra itse.

Jeesus ei kohdistanut sanojaan aluksi suoraan Natanaeliin, vaan puhui hänestä:
"Siinä on oikea israelilainen, jossa ei ole vilppiä!"
Siinä oli siis avoin, rehellinen ja vilpitön mies, joka ei pyrkinyt pettämään muita eikä itseään. Jeesuksen sanat itse asiassa kertoivat myös sen, mitä Natanael itse ajatteli itsestään, sillä hän reagoi niihin kysymyksellä:
"Mistä sinä minut tunnet?"
Sitten Jeesus lausui merkittävät sanat:
"Ennen kuin Filippos kutsui sinua, minä näin sinut, kun olit viikunapuun alla."

Natanael oli todennäköisesti ollut viikunapuun alla rukoilemassa ja mietiskelemässä Vanhan testamentin Jaakobin kokemusta Betelissä, missä Herra ilmestyi tälle unessa. Natanael tiesi tarkoin, että hänen rukoillessaan ja vuodattaessaan sydämensä ahdistusta ja kaipausta Jumalalle, ketään toista ei ollut hänen näköpiirissään. Ehkä kaikesta vilpittömyydestään huolimatta Natanaelkin oli tajunnut, että hänessäkin asui pettäjä Jaakobin sydän. Ehkä hän oli kysellyt, miten hän pääsisi kohtaamaan elävän Jumalan, niin kuin Jaakob lopulta pääsi kaikkien harharetkiensä jälkeen.

Kun Natanael tajusi Jeesuksen sanoista silmän räpäyksessä, että Jeesus ei ollut nähnyt vain häntä itseään vaan myös hänen sydämensä syvimpään asti, hän teki vilpittömät ja nopeat johtopäätöksensä. Hänen edessään täytyi olla kaikkitietävän, kaikkialla läsnä olevan Jumalan oma Poika, se joka oli Jaakobille ilmestynyt taivaaseen johtavien tikapuiden juurella.

Jeesus oli tunnustanut Natanaelin oikeaksi israelilaiseksi - mikä tarkoittaa myös Jumalan hallitsemaa (tai Jumalan kanssa taistelevaa). Niinpä hän puolestaan välittömästi tunnusti Jeesuksen siksi Kuninkaaksi, jolla on oikeus hallita häntä.

Jeesus otti tämän avoimen uskontunnustuksen vastaan:
"Sen johdosta, että sanoin sinulle: 'Minä näin sinut viikunapuun alla', sinä uskot. Sinä saat nähdä suurempia kuin nämä."
Sanaan perustuva usko saa myös nähdä ja saa nähdä todella suuria:
"*Minä sanon teille totuuden: Te saatte nähdä taivaan avoinna ja Jumalan enkelien nousevan ylös ja laskeutuvan alas Ihmisen Pojan päälle."*
Uskolle avautuu yhä ihmeellisempänä Jeesus Kristus. Uskon kasvu on Herran armon ja totuuden tuntemisen kasvua.

Erilaisille eri tavoin
Kovin olivat ensimmäiset Jeesuksen oppilaat erilaisia miehiä ja niin oli myös Jeesuksen lähestymistapa jokaisen kohdalla erilainen. Jokaisen sielunhoitotyötä tekevän tulisi aina muistaa, että ei ollut kahta sellaista ihmistä, joita Jeesus olisi lähestynyt samalla tavalla. Herralla on varaa lukemattomiin teihin ihmissydämiin, koska Hän on luonut ihmiset erilaisiksi.

Jotain yhteistä Jeesuksen ja oppilaiden kohtaamisessa kuitenkin oli. Kaikki näyttivät lähtevän hämmästyttävän nopeasti ja merkillisellä "helppoudella" Jeesuksen seuraan. Taustalla oli varmasti se, että Johannes Kastajan murskaava lain saarna oli saanut heitä valmistaa. Mutta vielä enemmästä täytyi olla kysymys. Jeesuksen persoonassa ja olemuksessa loisti sellainen totuus ja armo, että he eivät yksinkertaisesti nähneet muuta vaihtoehtoa kuin Hänen seuraamisensa. Ratkaisevaa oli se, kenet he olivat kohdanneet!

Toki edessä olevat kolme ja puoli vuotta opettivat heille suunnattomasti lisää Jeesuksesta, mutta kaikessa oli kysymys sittenkin vain sen vahvistumisesta, jonka he olivat tajunneet Herran majesteetillisen rakastavassa kutsussa:
*"Tule ja seuraa **minua**."*
Kysymys ei niinkään ollut heidän seuraamisestaan, vaan siitä suuresta ja ihmeellisestä "Minästä", joka heidät valloitti.

Pieni esimerkki Japanista

Ki'ichi Ariga tuli uskoon ollessaan 14 -vuotias. Hänen kotinsa oli erittäin ankarasti buddhalainen ja hänen äitinsä pienestä pitäen opetti häntä joka aamu suorittamaan säädetyt rukoukset ja uhrit rangaistuksenkin uhalla.

Buddhalaisuus ei kuitenkaan tyydyttänyt hänen etsintäänsä ja janoaan sydämen rauhaan ja lepoon ja lopulta hän joutui aivan epätoivoon. Hän päätyi heittäytymään junan alle omaksi tuhokseen, koska ei löytänyt rauhaa. Mutta pieni kun oli, hän jäikin kiskojen väliin ja juna kulki hänen ylitseen lainkaan vahingoittamatta häntä. Hän jatkoi epätoivoista etsintäänsä aina seuraavaan uuteen vuoteen asti.

Uusi Vuosihan on japanilaisten tärkein uskonnollinen juhla. Kun hän aattoiltana oli matkalla erääseen kuuluisaan temppeliin suorittaakseen puhdistusrukoukset ennen käymistä uuteen vuoteen, hän tapasi erään kristityn ystävänsä, joka pyysi häntä tulemaan yhdessä hänen kanssaan kirkkoon sinä iltana. Ariga vastusteli, mutta silloin tämä poika heitti hänet parilla *karate*-otteella maahan ja pakotti hänet mukaansa kirkkoon evankelioimiskokoukseen. Kyseessä oli Arigan ensimmäinen kristillinen tilaisuus eläessään. Mutta niin vain kävi, että Ariga vielä sinä iltana antoi elämänsä Jeesuksen käsiin ja sai kokea pelastuksen ja syntiensä anteeksiantamisen.

Seitsemän vaikeata vuotta seurasi tätä hänen uskoon tulemistaan. Hänen kotiväkensä ankarasti painosti ja vainosi häntä hänen uskonsa tähden. Monen monituiset kerrat hän palatessaan illalla jostakin hengellisestä tilaisuudesta joutui lukittujen ovien eteen. Vaikka saattoi sataa tai olla talven kylmä ei kukaan suostunut avaamaan hänelle, vaikka hän sitä pyytämällä pyysi. Mutta seitsemän vuoden uskollisen esirukouksen jälkeen hänen äitinsä vastustus murtui ja hän tuli uskoon ja tuntemaan Jumalan rakkauden Jeesuksessa. Mutta Arigan rukoustaistelu omaistensa puolesta ei ollut sillä vielä ohi.

Muutama vuosi myöhemmin hän meni naimisiin erään kristityn tytön kanssa (tyypillinen japanilainen "järjestetty" avioliitto). Häät vietettiin Kobessa verrattain kaukana hänen vanhempiensa kodista. Häiden jälkeen hän ei lähtenytkään nuorikkonsa kanssa häämatkalle jättäen vanhempansa ja omaisensa outoon suurkaupunkiin, vaan hän lähti yhdessä heidän kanssaan Osakaan ja vei heidät erääseen suureen evankelioimiskokoukseen. Sinä iltana, kun kutsuttiin nousemaan seisomaan niitä, jotka tahtoivat lähteä Jeesusta seuraamaan hänen isänsä ja kaksi veljeään nousivat ja saivat myös kokea pelastuksen Jeesuksessa. Tänä päivänä kaikkiaan 41 hänen omaisistaan ja sukulaisistaan on eläviä kristittyjä. (1975)

Jeesus kutsuu Sinua

Tänään Herra Jeesus on kanssamme täällä Sanassa ja Pyhässä Hengessä. Hänen kutsunsa on täsmälleen sama kuin noille ensimmäisille opetuslapsille:
Tule ja seuraa minua! Tähän kutsuun voi vastata yksinkertaisella rukouksella: ”Herra tässä olen. Haluan seurata Sinua. Ota minut omaksesi!”
Jos olet jo Herran seuraan lähtenyt, Hän kutsuu Sinua entistäkin läheisempään suhteeseen kanssasi. Herra haluaa Pyhän Hengen kautta muuttaa Sinua yhä enemmän oman kuvansa kaltaisuuteen. Herra haluaa käyttää Sinua muidenkin kutsumiseen. Herran kanssa pääset lopulliseen kirkkauteen asti.

Joh. 2:1-11 Jeesus ilmoittaa kirkkautensa

1. Kolmantena päivänä oli häät Galilean Kaanassa, ja Jeesuksen äiti oli siellä.
2. Myös Jeesus ja hänen opetuslapsensa oli kutsuttu häihin.
3. Kun viini loppui, Jeesuksen äiti sanoi hänelle: "Heillä ei ole viiniä."
4. Jeesus vastasi: "Mitä se minulle tai sinulle kuuluu, nainen? Minun aikani ei ole vielä tullut."
5. Hänen äitinsä sanoi palvelijoille: "Mitä hän teille sanookin, se tehkää."
6. Siellä oli juutalaisten puhdistautumistavan mukaan kuusi kahden tai kolmen mitan vetoista kivistä vesiastiaa.
7. Jeesus sanoi heille: "Täyttäkää astiat vedellä", ja he täyttivät ne ääriään myöten.
8. Sitten hän sanoi heille: "Ammentakaa nyt ja viekää pitojen valvojalle", ja he veivät.
9. Pitojen valvoja maistoi vettä, joka oli muuttunut viiniksi. Hän ei tiennyt, mistä se oli tullut, mutta palvelijat, jotka olivat veden ammentaneet, tiesivät sen. Hän kutsui sulhasen luokseen
10. ja sanoi: "Jokainen panee tarjolle ensin hyvän viinin ja vasta sitten huonomman, kun väki juopuu. Sinä olet säästänyt hyvän viinin tähän asti."
11. Tämän ensimmäisen tunnustekonsa Jeesus teki Galilean Kaanassa. Hän ilmaisi näin kirkkautensa, ja hänen opetuslapsensa uskoivat häneen.

Jeesus antaa ilon
Tänä aikana lukematon määrä ihmisiä etsii iloa nautinnosta tai hyvistä kokemuksista. Mutta mistä voisi löytää kestävän ilon sydämeensä? - Hetkellistä iloa voi saada moninkin keinoin, mutta pysyvä ilo löytyy vasta sitten, kun meillä on kanssamme sellainen henkilö, jolle voimme jakaa koko sydämemme ja joka jakaa oman sydämensä meille. Tarvitsemme iloon toisia ihmisiä, mutta viime kädessä ilo löytyy vasta sydämen yhteydestä Vapahtajaan.

Kiinalainen merkki ilo muodostuu kahdesta sotilasta, jotka istuvat pöydän ääressä ja juovat. Suomalaisittain ilo on kahvikuppia ryystävät kaksi, jotka jakavat toisilleen sydäntään. Ilon vastakohta ei ole suru vaan yksinäisyys.

Ensimmäinen tunnusteko
On merkittävää, että Jeesus suoritti ensimmäisen tunnustekonsa juuri siinä pyhässä toimituksessa, jossa kaksi ihmistä tulevat yhdeksi. Jumala loi ihmisen omaksi kuvakseen. Mutta koska Jumala loi ihmisen mieheksi ja naiseksi, tämä Jumalan kuva ei syvimmiltään löytyi kummassakaan yksilössä sellaisenaan, vaan heidän välisessään liitossa:
"Luodessaan ihmisen Jumala teki hänet kaltaisekseen. Hän loi heidät mieheksi ja naiseksi, siunasi heitä ja antoi luodessaan heille nimen Aadam." (1 Moos. 5:1,2)
Jumalan suunnitelmissa avioliitto on suvun jatkamisen ja ilmoituksen eteenpäin kuljettamisen väline.

Jumalassa on Isä: *"Niin kuin Isä Hän armahtaa lapsiaan"*. Jumalassa on äidillisyyttä: *"Niin kuin äiti lohduttaa lastaan, niin minä lohdutan teitä."* (Jes. 66:13). Jumalassa on myös lapseus. Jumalan kuva on täydellisenä Pojassa. Jumala tarkoitti siksi kodin ja perheen taivaan portiksi, heijastelemaan jotain Jumalan omasta olemuksesta.

Taivaan portti vai kadotuksen eteinen
Vaikka syntiinlankeemus on muuttanut monen kodin ilmapiirin kadotuksen eteisen kaltaiseksi, ei Jumalan suunnitelma avioliitonkaan suhteen ole muuttunut. Golgatan sovintoveri vuosi, jotta synnin ja pimeyden ja himojensa sitomat pääsisivät takaisin Jumalan armon yhteyteen, Hänen valoonsa ja Hänen iloonsa. Samalla se merkitsee sitä, että syvästikin haavoitettuihin sydämiin voi Herra jakaa anteeksiantamuksensa ja armahtavaisuutensa kautta palauttaa yhteyden, jonka synti on murskannut.

Sopivat vai sovitetut
Tänä aikana, jona uskovienkin avioliitot särkyvät hätkähdyttävän usein, on syytä muistuttaa, että Jeesuksen pyhä uhriveri kykenee todellakin tuottamaan sovinnon särkyneisiin suhteisiin, jos Hänen totuutensa ja armonsa aluksi ehkä hyvinkin kipeään prosessiin suostutaan. Kovuus, anteeksiantamattomuus ja katkeruuden valtaan heittäytyminen - sekä niillä perusteltu pakoon juokseminen - riis-

tää meiltä ilon, sen ilon, jonka Herra haluaa koteihimme, mutta jonka synti, maailma ja Sielujen murhaaja, valheen ruhtinas haluaa meiltä riistettävän.

Herra voi ja tahtoo Sinunkin elämääsi tuoda takaisin sen ilon, jonka synti vei. Suostu siksi Herran tielle, sovinnon ja anteeksiantamuksen ja anteeksiantamisen tielle. Sitä tietä ei tarvitse kulkea yksin. Herra on Sinun kanssasi ja Herra haluaa myös Sinulle hyljätylle tuoda uuden ilon.

Jeesus häissä
Häät ovat pyhä hetki ja suuren ilon hetki. Jeesus sai kutsun häihin ja otti sen vastaan, sillä Hänelle oli ilo osallistua sukulaisen häihin. Herra ei tullut tänne meidän keskellemme pilatakseen iloamme, vaan antaakseen meille syvimmän mahdollisen ilon. Kun Hän on häissämme ja kodissamme jatkuvasti mukana, Jumalan luomistyöhön sisältyvä ilon rikkaus pääsee todella kukoistukseensa. Jeesus lupaa:
"Minä annan teille iloni, oman iloni!"

Kaanaan häissä Herran Jeesuksen läsnä ollessa loppui viini. - Muistan, kun omiin häihini, joihin olimme kutsuneet 120 henkeä ja varanneet sen mukaan hääkakkua, tulikin 180 henkeä. Ihmeeksemme kaikki saivat ainakin pienen palasen kakusta, vaikka muruakaan ei jäänyt jäljelle. Olisi ollut häpeä, jos häävieraat eivät kakkuansa olisi saaneet, kun noihin aikoihin emme voineet uneksiakaan ruokahäistä.

Ilmeisellä tavalla noissa Kaanaan häissä ei ollut kysymys siitä, että hääväki olisi halunnut juopotella ahmien mahdollisimman paljon tarjolla ollutta juotavaa. Oli kaiketi kysymys siitä, että perhe, jonka häitä vietettiin oli köyhä. Kaikki mahdolliset varat oli pantu likoon, että iloista juhlaa olisi voitettu viettää niin, että kaikki juhlavieraat olisivat saaneet kyllikseen. Perheellä oli paljon ystäviä. He olivat rikkaita ystävyydessä, vaikka varoissa ehkä hyvinkin köyhiä. Suuri ilo heille oli varmasti myös se, että Jeesus oli opetuslapsineen tullut mukaan. Tänä päivänä ei ole itsestään selvää, että Jeesusta päästetään häihin mukaan, puhumattakaan itse avioliitosta.

Marian toive
Juhlapöydässä käytiin sitten lyhyt mutta merkittävä keskustelu Jeesuksen ja Hänen äitinsä Marian välillä. Maria tuli sanomaan Jeesukselle:
"Heillä ei ole viiniä."

Mitä Maria tarkoitti tällä kysymyksellään? Tietysti on helppo sanoa, että hän halusi Jeesuksen järjestävän lisää viiniä. Mutta Jeesuksen vastaus osoittaa, että hänellä oli syvempi tarkoitusperä. Jeesus tiesi ja näki Marian sydämeen asti ja vastasi Marian syvään toiveeseen suurella rakkaudella ja hellyydellä - vaikka suomalainen ei käännösten sanoissa "vaimo" tai "nainen" välttämättä tunnistakaan lämmintä äänensävyä. Vielä ristiltäkin Jeesus käytti samaa nimitystä äidistään. Jeesuksen vastaus kolmen eri käännöksen mukaan kuuluu:
"Mitä se minulle tai sinulle kuuluu, nainen? Minun aikani ei ole vielä tullut." (RK)
"Vaimo, mitä puutut minun tehtäviini? Minun aikani ei ole vielä tullut." (JKR)
"Anna minun olla, nainen. Minun aikani ei ole vielä tullut." (92)
"Mitä sinä tahdot minusta, vaimo? Minun aikani ei ole vielä tullut." (38)

Käännösten välillä on melkoinen ero ja siksi lienee aihetta katsoa, mikä on alkukielen sanallinen muoto. Se sisältää meille vieraan ilmaisun, jota eri käännökset selittävät tavallaan:
"Vaimo, mitä sinulle ja minulle? Minun aikani ei ole vielä tullut."

Ajatus kulkenee tähän tapaan:
"Äiti rakas, tiedän kyllä mitä haluaisit, mutta sinä et ymmärrä kyllin. Ymmärryksesi minun tehtävääni nähden on vielä rajallinen. Olet kantanut minua sydämesi alla, kun Isä Pyhän Hengen kautta valmisti minulle ihmisruumiin. Olet seurannut minua halki näiden vuosien tietäen alkuperäni ja nyt kun näet, että olen siirtymässä julkiseen toimintaan, sinä haluaisit, että tekisin jotain sellaista, mikä paljastaisi ihmisille luonteeni ja tehtäväni - sinunkin sydämesi suuri salaisuus voisi vihdoin tulla julki."

Maria on toki se siunattu, jota kaikki sukupolvet ylistävät autuaaksi - hänen uskonsa tähden. Hän tunsi Jeesuksen persoonan salaisuuden, mutta ei koskaan voinut siitä puhua ihmisille, sillä kukaan ei olisi sitä uskonut. Mutta nyt, kunpa Jeesus tekisi sellaista, mikä todistaisi sen!

Minun aikani
Mutta juuri tähän kaipaukseen Jeesus vastasi: "Rakas äitini, sinä et tiedä mitä pyydät." *"Minun aikani ei ole vielä tullut".*

Mitä Jeesus tarkoitti? Sitäkö, että Hän ei olisi ollut valmis tekemään ihmettä. Ei varmaankaan, sillä Hänhän muutti veden viiniksi. Se oli Hänen ensimmäinen tunnustekonsa. Kysymys oli siitä, että tunnusteko ei kykenisi tyydyttämään Marian sydämen nälkää, se ei tuottaisi sitä vaikutusta, jota hän kaipasi.

Ilmaisulla *"minun aikani"* tai *"minun hetkeni"* on Johanneksen evankeliumissa erikoismerkitys. Se viittaa aina Jeesuksen kärsimiseen, kuolemaan ja ylösnousemukseen. Vasta ristin ja ylösnousemuksen voiton ja Pyhän Hengen vuodattamisen jälkeen ihmiset voisivat todella ymmärtää, kuka Jeesus on ja mitä Hän oli tullut maailmaan tekemään. Vasta ristin jälkeen Mariankin syvin halu sai täyttymyksensä, niin kipeä kuin tie siihen olikin.

Vesi viiniksi
Mutta sitten Jeesus suoritti tunnusteon, eloton vesi muuttui elämästä kotoisin olevaksi viiniksi. Lisäksi tuo viini ei ollut kakkosluokan juomaa vaan parasta mahdollista. Siihen sisältyi merkitys:

Synnin kuolettama eloton muuttuu Herran käsissä elämästä kotoisin olevaksi viiniksi. Jeesus ei vain paranna ihmisen elämän laatua, vaan Hän antaa synnin turmeleman sijaan kokonaan uutta. Se on elämää Hänen elämästään. Ehtoollisella nautimme leipää ja viiniä, koska se siinä Herra antaa oman elämänsä meidän elämäksemme.

Ihmiseksi tullut Jumalan Sana yksin kykenee antamaan myös avioliittoon sen syvyyden ja ilon, jota varten avioliitto asetettiin. Jeesus ei tullut kumoamaan Jumalan luomisjärjestystä vaan palauttamaan sen siihen aitoon ja elävään iloon, josta synti sen oli irrottanut.

Viinin määrä - noin 600 litraa - kertoo myös siitä, että Jumalan siunaus on laadultaan parasta mahdollista ja määrältään ylenpalttista. Saamme armoa armon päälle.

Herran välikappaleet
Tämä Jeesuksen ensimmäinen tunnusteko kertoo meille myös tärkeän viestin siitä, että vaikka koko ihmeen teki Jeesus alusta loppuun asti, Hän käytti siinä välikappaleinaan niitä ihmisiä, jotka olivat valmiit tekemään juuri niin kuin Hän sanoi, vaikka eivät toimiessaan Jeesuksen sanan mukaan välttämättä ymmärtäneet, miksi heidän piti tehdä niin kuin sanottiin.

Mutta juuri nuo, jotka olivat valmiit toimimaan Herran ohjeiden mukaan saivat myös syvimmin ymmärtää tunnusteon merkityksen. He eivät vain nähneet vettä ja viiniä, vaan he näkivät, että kaikkein olennaisinta oli Herran sana, joka ihmeen vaikutti.

Kristillisyys ilman Herran läsnäoloa ja Hänen sanaansa on pelkkää merkityksetöntä sätkyttelyä, mutta Herran läsnäolossa heidän sinänsä mitättömän tuntuiset tehtävänsä kaataa vettä ja ammentaa viiniä saivat ihmeellisen merkityksen. Niissä kirkastui Herran suuruus.

Ehtoollisviininkin tekee Jeesuksen pyhäksi ja synneistä puhdistavaksi sovintovereksi Herran läsnäolo ja se, että ehtoollinen jaetaan Hänen sanaansa sidottuna. Ja jälleen tapahtuu ihmeitä, kuoleman keskelle leviää elämää.

Kirkkauden ilmoitus
Kaanaan tunnusteollaan Jeesus ilmoitti kirkkautensa. Se ei tarkoita, että siinä olisi ollut täysi ja lopullinen ilmoitus, vaan sitä, että Jeesuksen kirkkaus näkyi myös tässä ensimmäisessä tunnusteossa. Monissa muissa tilanteissa Jeesus samalla tavalla ilmaisi kirkkauttaan, joka syvimmin tuli näkyviin ristin pimeyden keskellä. Kaikkien näiden lopputulos oppilaiden silmissä, avoimissa uskovissa silmissä oli se, mistä Johannes kirjoitti:
"Me katselimme hänen kirkkauttaan, sellaista kirkkautta kuin ainoalla Pojalla on Isältä. Hän oli täynnä armoa ja totuutta."

Jeesus avioliitossa mukana

Vuonna 1929 pastoriksi valmistunut Ei'ichi Itoo suoritti ensimmäisen avioliittoon vihkimisensä. Morsian oli Itoon silloisen seurakunnan nuorten naisten ryhmän johtaja neiti Misao Takahashi. Hänen miehensä Ken Nakamura oli valmistunut yliopistosta rakennusinsinööriksi ja työskenteli Osakan lääninhallituksessa.

He asettuivat asumaan lähellä Kioton Ginkaku temppeliä sijaitsevaan taloon. Nakamuran isä lahjoitti heille kolme taloa, joista yhdessä he asuivat ja pitivät kahta muuta vuokralla. Molemmat olivat kristittyjä ja siksi he kävivät sunnuntaisin jumalanpalveluksissa ja aamuisin lukivat yhdessä Raamattua ja rukoilivat ennen töihin lähtöä. Heille oli tärkeintä se hengellinen perusta, jolle he kotinsa rakensivat.

Mutta ihminen ei tiedä mitä huomenna tapahtuu. Heidän avioliittonsa onni vaihtui kahdeksan kuukauden kuluttua kyynelten taipaleeksi. Se johtui siitä, että kahdeksantena kuukautena Misaolle tuli keskenmeno. Oliko syynä hoitovirhe tai jokin infektio tässä yhteydessä, mutta Misao sairastui vakavasti. Sairaus jatkui vuoden, sitten toisen ja edelleen kolmannen. Osakassa tai Tokiossa käydessään pastori Itoo kävi heitä Kiotossa tapaamassa ja joka kerta rukoili heidän puolestaan, että Misao paranisi pian ja he voisivat elää normaalia perhe-elämää.

Neljäntenä sairausvuonna matkalla Tokioon hän kävi jälleen heitä tapaamassa. Misao oli edelleen vuoteen omana. Hän kiitti esirukouksista ja jatkoi pienen tauon jälkeen:
”Pastori, minulla olisi yksi pyyntö. Voisitko palauttaa minut lapsuuden kotiini?”
Japanilaisessa kulttuurissa oli tapana ottaa pitkään sairastaneista vaimoista ero lähettämällä heidät takaisin lapsuuden kotiinsa. Itoo kysyi Misaolta:
”Onko miehesi Nakamura alkanut kohdella sinua kylmästi ja kaltoin?”
Hän pudisti voimakkaasti päätään ja sanoi:
”Ei todellakaan. Pastori, jos Nakamura kohtelisi minua kaltoin, en haluaisi lähteä lapsuuden kotiini. Päin vastoin rukoilisin ja olisin kärsivällinen. Siitä ei ole kysymys. Päin vastoin Nakamura on minua kohtaan lämmin ja rakastava aivan niin kuin silloin, kun olin tervekin. Mutta minä en ole voinut palvella häntä enkä täyttää hänen tarpeitaan tuon kahdeksannen kuukauden keskenmenon jälkeen lainkaan. Nakamura joutuu hoitamaan lääninhallituksen työnsä lisäksi minua sekä fyysisesti että henkisesti. En tahdo kestää enää hänen hyvyyttään. Hän tulee töistä aina ajoissa, joka kuukausi hän ojentaa minulle palkkapussinsa avaamattomana. Sitten hän kertoo, mihin hän tarvitsee siinä kuussa rahaa ja ottaa sen vastaan minun kädestäni. Kun hän on edennyt ural-laan, hän joutuu myös usein tekemään virkamatkoja. Heti saavuttuaan hotelliinsa hän soittaa ja kertoo, missä on ja millä junalla taas palaa kotiin. Näin on jatkunut eikä mikään ole muuttunut.”
Nakamuran vanhemmat, jotka eivät olleet kristittyjä, olivat alkaneet puhua pojalleen, että Misao pitäisi palauttaa lapsuuden kotiinsa. Myös muut sukulaiset näyttivät olevan samaa mieltä vanhan japanilaisen tavan mukaan. Mutta itse Nakamura ei heidän puheilleen kallistanut korvaansakaan. Päin vastoi ositti samaa rakkautta kuin Misaon ollessa tervekin. Misao jatkoi:
”Kun Nakamura osoittaa minulle tuollaista rakkautta enkä minä kykene millään tavalla vastaamaan siihen, sydämeni pakahtuu. Siksi haluaisin, että pastori huolehtisi siitä, että minä pääsisin takaisin lapsuuden kotiini ja etsisi Nakamuralle toisen terveen puolison.”
Kuultuani tämän Itoo suuttui ja kysyi:
”Misao, etkä sinä avioliittoon vihkimisen yhteydessä Jumalan ja seurakunnan edessä antanut lupauksen. Oliko siinä lupauksessa kohta, jossa sanoit, että sairauden tai onnettomuuden kohdatessa saa toisen hylätä? ”
Hän puisti päätään ja toisti luvanneensa rakastaa ja kunnioittaa puolisoaan hyvinä ja pahoina päivinä, sairaana ja terveenä ja elää yhdessä hänen kanssaan kuolemaan asti.
”Siinä tapauksessa sinun ei tarvitse kantaa huolta asiasta. Tämän maailman ihmiset kyllä antavat lähtöpassit vaikeuksiin ja sairauksiin törmättyään, mutta Nakamura on saanut kasvaa syvälle Kristus-uskoon ja hän haluaa olla uskollinen Jumalan edessä tekemälleen lupaukselle. Sitä paitsi hän kokee syvällä sydämessään tyydytystä saadessaan näin rakastaa sinua. Koska hänen rakkautensa on Jumalan vaikuttamaa, sinäkin saat sen vapain mielin ottaa vastaan ja kiittää siitä Herraa. On suuri onni, kun saamme ottaa armon vastaan kiitollisina. Ei vaimon tehtävä ole pelkästään tehdä ruokaa, siivota, pestä pyykkiä jne. On sellaista, mitä voit tehdä vuoteeseen sidottunakin. Voit rukouksin kantaa ja siunata häntä, kun hän rientää tehtäviinsä. Kun hänen virka-asemansa nousee, hän joutuu myös uuden laisiin kiusauksiin ja paineisiin. Siksi on tärkeää, että tuet häntä rukouksillasi. Rukous on kaikkein tärkein työmme. Kyllä uskosta osattomat ihmisetkin alkavat rukoilla silloin, kun joutuvat kuoleman vaaraan tai syviin vaikeuksiin tai kun heidän rakkaillaan on jokin tärkeä koe edessään. Eikö näin ole?”
Misao vastasi nöyrästi:
”Kyllä, niin on.”

”Näin ollen ota vastaan miehesi rakkaus ja rukoile sekä hänen työnsä, terveytensä että myös hänen hengellisen elämänsä puolesta. Niin kauan kuin sinulla on tämä rukoustehtävä sinun ei tule ajatella lapsuuden kotiin palaamista!”
Silloin Misao nosti päätä ylemmäksi, pyyhki kyyneleet poskiltaan ja vastasi:
”Pastori, anna anteeksi epäuskoni. Olen laiminlyönyt juuri tuon tärkeimmän, aamuin ja illoin mieheni puolesta rukoilemisen. Ellei Herra varjele, voi mitä tahansa tapahtua.”
Näin hän vakuuttui asiasta.

Tämä oli siis neljäntenä vuonna sairastumisesta. Viidentenä, kuudentena ja seitsemäntenä vuonna, sairaus ei ollut parantunut. Tänä päivänä Japanissa sosiaaliturva on hyvä niin, että pitkäaikaissairaat saavat hoitoa, mutta tuolloin maa oli köyhä eikä mitään sairausvakuutuksia ollut. Näissä oloissa Nakamura joutui myymään isältään saamista kolmesta talosta kaksi voidakseen maksaa vaimonsa hoitokustannukset.

Itoo oli Kiinassa 7-8 vuotta lähetystyössä. Silloin tällöin Japanissa käydessään hän kävi Kiotossa Nakamuria tapaamassa. Joka kerta Misao oli edelleen sairasvuoteessa. Sitten Japani kärsi tappion sodasta ja 3-4 vuoteen Itoo ei saanut yhteyttä Nakamuran pariskuntaan. Vuoden 1947 huhtikuussa Itoo sai kutsun Tokioon ja menomatkalla pysähtyi Kiotoon, koska hän oli huolissani siitä, mitä Nakamurille oli sodan aikana tapahtunut, olivatko vielä elossa? Kun hän soitti ovikelloa, Misao avasi oven ja tuli eteiseen häntä vastaan terveenä. Kun Itoo iloitsi hänen terveydestään, hän kyynelissä lausui:
”Pastori, sairastin kaikkiaan 16 vuotta 3 kuukautta. Mutta nyt olen sanomattoman kiitollinen, kun saan olla terve.”
Syvä kiitollisuus pursui hänen sydämestään hänen kasvoilleen. Illansuussa mies palasi töistä ja he saivat vuosien jälkeen jakaa sydäntensä tuntoja. Kun Itoo kehui miestä siitä, miten hän oli yli 16 vuotta huolehtinut sairaasta vaimostaan, hän sanoi:
”Eihän siinä ollut kyse muusta kuin siitä, että pidin sen lupauksen, jonka häissäni annoin. Joka ilta rukouksessa sain uutta voimaa siihen.”

Tässä avioliitossa Jeesus kulki kaiken aikaa kolmantena heidän kanssaan. Hän oli heidän rakkautensa ja ilonsa lähde. Siksi myös heissä näkyi jotain Herran kirkkaudesta.

Entä Sinä?
Jos tajuat, että Sinä olet tänään juuri sellainen ihminen, joka tarvitsee ilottomuutesi, puutteesi ja janosi keskelle sitä ihmettä, että kuolema muuttuu elämäksi, erämaa muuttuu kukkakedoksi, häpeä yhteiseksi ylistykseksi, niin myös tänään Herra on läsnä. Hän haluaa vuodattaa sydämesi seisovien vesien sijaan Pyhän Hengen elämän virran. Tee niin kuin Maria. Kerro niin oma kuin rakkaittesi tarve Hänelle. Suostu siinä aivan loppuun asti totuuteen - vaikka se tekisi kipeää. Herra antaa Sinulle tänään kaikki Sinun syntisi anteeksi ja antaa Sinulle uuden armon. Saat aloittaa uuden elämän Hänen kanssaan.

Jos olet jo päässyt Herran armon omistamiseen, saat tulla omistamaan lisää Herran armoviiniä, joka antaa elämääsi uuden syvemmän ilon. Herra kutsuu Sinua myös omaan käyttöönsä. Jos ja kun teet juuri niin kuin Herra Sinua Sanassaan kehottaa tekemään, saat nähdä Hänen tekojaan, Hänen elämänsä leviämistä myös muiden siunaukseksi. Saat päästä uudella tavalla katselemaan Herran kirkkautta. Pääset Herran työtoveruuteen, jossa et voi olla ihmettelemättä, mitä Hän tekee. Herra kutsuu Sinua kauhomaan Raamatun astiasta evankeliumin viiniä janoisten virvoitukseksi.

Mutta muista se, mitä Herra sanoi äidilleen! Syvin ilo ei voi löytyä vielä siinä, että saat nähdä Herran vaikuttavat uutta elämää ympärilläsi. Varsinainen ilosi löytyy vasta sitten, kun opit näkemään Jeesuksen ristin ja ylösnousemuksen salaisuuteen. Vasta siinä loistaa sellainen rakkaus, että mikään tämän maailman murhe, puutteet ja ahdistukset eivät sitä voi sumentaa. Kun ilosi lähde on Golgatan uhriveressä ilmestyvä Jumalan muuttumaton rakkaus, Sinulta ei voi mikään tai kukaan iloasi riistää - ei ajassa eikä iankaikkisuudessa.

Jos ja kun ilosi lähde saa olla Golgatan ja ylösnousemuksen kirkkaudessa, tiedät, että vaikka nyt eläisit yksin ja kokisit inhimillisellä tasolla syvää puutetta, Sinulla on edessäpäin todelliset hääjuhlat. Niistä juhlista ei tule Herran iloöljyä puuttumaan ja niissä me saamme yhdessä Herran Jeesuksen kanssa nauttia uusina totisen viinipuun, elämän puun antia. Herran kutsu on aina viime kädessä kutsu iloon. "Käy Herrasi iloon!”

Joh. 2:12-25 Jeesus meidän temppelimme

12. Sen jälkeen hän meni alas Kapernaumiin äitinsä, veljiensä ja opetuslastensa kanssa. Siellä he eivät viipyneet montakaan päivää.
13. Juutalaisten pääsiäinen oli lähellä, ja Jeesus meni ylös Jerusalemiin.
14. Temppelissä hän tapasi niitä, jotka myivät härkiä, lampaita ja kyyhkysiä. Siellä oli myös rahanvaihtajia istumassa.
15. Hän teki köydenpätkistä ruoskan ja ajoi heidät kaikki ulos temppelialueelta lampaineen ja härkineen. Rahanvaihtajien rahat hän kaatoi maahan, ja heidän pöytänsä hän työnsi kumoon.
16. Kyyhkysten myyjille hän sanoi: "Viekää nämä pois täältä! Älkää tehkö minun Isäni huoneesta markkinapaikkaa."
17. Silloin hänen opetuslapsensa muistivat, että on kirjoitettu: "Kiivaus sinun huoneesi puolesta kuluttaa minut."
18. Juutalaiset kysyivät häneltä: "Minkä tunnusteon sinä näytät meille, kun tällaista teet?"
19. Jeesus vastasi heille: "Hajottakaa maahan tämä temppeli, niin minä pystytän sen kolmessa päivässä."
20. Niin juutalaiset sanoivat: "Neljäkymmentäkuusi vuotta on tätä temppeliä rakennettu. Sinäkö pystyttäisit sen kolmessa päivässä?"
21. Mutta hän puhui ruumiinsa temppelistä.
22. Kun hän sitten oli noussut kuolleista, hänen opetuslapsensa muistivat, mitä hän oli sanonut. Ja he uskoivat todeksi Kirjoitukset ja sen sanan, jonka Jeesus oli puhunut.
23. Kun Jeesus oli Jerusalemissa pääsiäisjuhlan aikana, monet uskoivat hänen nimeensä nähdessään ne tunnusteot, jotka hän teki.
24. Mutta Jeesus itse ei uskonut itseään heille, koska hän tunsi heidät kaikki
25. eikä tarvinnut kenenkään todistusta ihmisestä, sillä hän tiesi itse, mitä ihmisessä on.

Muurien ympäröimä kaupunki
Ihminen on kuin muurien ympäröimä kaupunki. Meillä on omat porttimme, joiden kautta päästämme ihmisiä ja asioita sisälle omaan elämäämme. Meillä on myös portit, joiden kautta päästämme omia ajatuksiamme ulos toisten ihmisten elämään. Kaupunkilinnoituksemme sisällä on sitten temppeli, joka määrää millaiset asiat elämässämme ovat tärkeitä ja ketä elämällämme palvelemme. Siellä asuu myös kuningas, joka tekee päätökset käytännöllisessä elämässämme niiden arvojen perusteella, jotka hän temppelistä saa. Kaupungissamme asuu myös oppineiden miesten joukko, joka selittää mahdollisimman viisaasti, miksi kuninkaan on toimittava juuri niin kuin hän tekee. Muurilla pyrimme varjelemaan sydämemme kaupunkia ulkoisilta vaaroilta ja uhilta. Muurit tarjoavat myös suojan sille, etteivät toiset ihmiset pääse näkemään miten likaista ja saastaista osassa kaupunkia on. Muurit kärkevät taakseen kaksoiselämää, jossa ulospäin saatetaan olla hyvinkin hurskaita, mutta silti saatetaan salassa harjoittaa iljettäviä syntejä.

Jeesus saapuu kaupunkiin
Jeesus saapuu tällaiseen kaupunkiin aivan selkeä päämäärä mielessään. Hän haluaa päästä sisällemme. Hän ei tule väkivalloin ja muurejamme tai porttejamme murtaen. Hän tulee ikään kuin sydämemme ovelle ja kolkuttaa. Hän käy sisälle, jos ja kun Hänelle avataan sisältä käsin. Kun Hänet päästetään sisälle, Hänellä on aivan selkeä päämäärä. Hän tulee tekemään vallankumousta. Ensiksi Hän menee temppeliin, jota silloin piti hallussaan rahanhimo ja ajallisen edun tavoittelu. Jeesus tarttuu ruoskaan ja puhdistaa temppelin kauppamiehistä. Hän palauttaa temppelin taivaallisen Isän rukous- ja palvontapaikaksi.

Jeesus saapuu pääsiäisjuhlille
Kaanaan häiden jälkeen Jeesus viipyi joitakin päiviä Kapernaumissa, mutta lähti sitten Jerusalemiin, koska siellä oli pääsiäisjuhla. Epäilemättä Jeesus oli vuodesta toiseen osallistunut pääsiäisjuhlille, mutta nyt Hän tuli kaupunkiin ensi kertaa Messiaana. Jumalan säätämys oli, että Hän astui temppeliin, joka oli kansallisen elämän keskus. Siellä Hän suoritti tunnusteon, toisen Johanneksen valitsemista. Jos ensimmäinen tunnusteko liittyi luomiseen ja siihen liittyvään iloon, tämä toinen kuului jumalanpalveluselämän alueeseen ja siis Jumala-suhteen alueelle.

Tunnusteko oli erittäin merkittävä ja sen vaikutukset ulottuivat pitkälle. Siitä alkoi selkeä vihamielisyys, joka saavutti huipentumansa Jeesuksen ristiinnaulitsemisessa. Tämän tunnusteon merkittävyyttä eivät juutalaiset eivätkä opetuslapsetkaan silloin ymmärtäneet, mutta se, mitä Jeesus puhui tässä yhteydessä, kertoo, mitä Hän itse ajatteli siitä.

Temppelin tila
Mitä Jeesus löysi temppelistä? Härkien, lampaiden ja kyyhkysten myyjät sekä rahanvaihtajat olivat kansoittaneet esipihat. Viimeksi mainitut huolehtivat siitä, ettei roomalaisia eli siis pakanallisia rahoja käytettäisi temppelialueella. Kysymys oli siis siitä, että Vanhan liiton edellyttämiä uhrieläimiä ei tarvinnut enää itse kasvattaa, ne voi ostaa rahalla temppelialueella. Myyjät ja rahanvaihtajat saivat tietysti sopivan voiton palveluksistaan. Uskonnon harjoittamisesta oli tehty niin mukavaa ja helppoa kuin se ikinä vain oli mahdollista. Mutta helppo uskonnonharjoitus merkitsi samalla myös uskonnonharjoitusta, josta puuttui vitaalisuus ja voima.

Pyhä viha
Jeesus solmi nuorista ruoskan ja ajoi eläimet ulos ja kaatoi rahanvaihtajien pöydät. Kun muistamme Ilmestyskirjan ilmaisuja "Karitsan vihasta", ymmärtänemme, että Jeesus antoi ruoskan todella heilua ja hänen silmistään ja kasvoiltaan kuvastui syvä viha ja suuttumus sitä kohtaan, mitä hän näki temppelialueella harjoitettavan.

Miksi Jeesus teki näin? Kuunnellaan, mitä Hän itse sanoo:
"Viekää nämä pois täältä. Älkää tehkö minun Isäni huonetta markkinapaikaksi."
Paljon myöhemmin, kun Hän viimeistä kertaa puhui temppelistä, Hän käytti siitä nimitystä: "Teidän huoneenne"
"Teidän huoneenne annetaan tuhon omaksi."
Kun Jeesus näki, että paikka, joka oli tarkoitettu ihmisen pääsemiseksi Jumalan luo, oli alennuksessa, loassa, Hän suoritti tunnusteon, jonka opetuslapset myöhemmin ymmärsivät kertoneen siitä Jeesuksen sisäisestä kiivaudesta, joka paloi ja kulutti Hänen sydäntään: *"Kiivaus sinun huoneesi puolesta kuluttaa minut."*

Jeesuksen sydämen tuli paloi sen puolesta, että saastutettu temppeli olisi voitu palauttaa varsinaiseen tehtäväänsä, johon Jumala oli sen tarkoittanut. Suurinta vääryyttä Jeesukselle merkitsi se, että Jumalan valitsema kansa ei täyttänyt tehtäväänsä. Se tehtävä olisi ollut tulla siunaukseksi kaikille kansoille, mutta he ajattelivat vain itseään ja jumalanpalveluksensa mukavuutta. Pakanat eivät merkinneet heille mitään, siksi pakanain esipiha voitiin käyttää "hyödyllisempään" tarkoitukseen kuin siihen, että pakanat voisivat siellä lähestyä elävää Jumalaa.

Tällä tunnusteolla oli kolme välitöntä vaikutusta. Ensimmäinen oli haaste, jonka tunnusteon nähneet Jeesukselle esittivät, ja Jeesuksen vastaus siihen (18-22) Toinen on lyhyt kuvaus siitä, millaista uskoa tunnusteko ihmisissä herätti ja miten Jeesus siihen suhtautui (23-25). Kolmas oli Jeesuksen ja Nikodeemuksen välinen keskustelu. (3:1-21)

Temppelin puhdistaminen oli tunnustekona samalla tavalla ihme kuin muutkin Jeesuksen tunnusteot. Ihmeluonne näkyy siinä, että kukaan tai mikään ei kyennyt Jeesuksen ankaria toimenpiteitä vastustamaan, vaikka paikalla oli toki temppelivartiosto (siis poliisivoimat) ja valtaisa määrä ihmisiä papisto ja juutalaisten johtomiehet mukaan lukien. Jeesus osoitti teollaan, että Hänellä on täysin suvereeni valta toteuttaa, mitä tahansa Hän hyväksi näki.

Haaste Jeesukselle 18-22
Alkukielen mukaan jakeessa 18 juutalaiset johtomiehet *vastasivat* Jeesukselle. He tajusivat sen rajun haasteen, jonka Jeesuksen toimenpiteet temppelin puhdistamiseksi sisälsivät ja vastasivat siihen:
"Minkä tunnusmerkin sinä näytät, kun näin teet?"
He olivat juuri nähneet tunnusteon ja vaativat nyt uutta, joka olisi vahvistanut ja toteennäyttänyt edellisen. Joukossa olijoista vähintäänkin Nikodeemus oli ymmärtänyt temppelin puhdistamisen merkityksen, sillä keskustelussaan hän totesi Jeesukselle:
"Ei kukaan voi tehdä niitä tunnustekoja, joita sinä teet, ellei Jumala ole hänen kansaan."
Siis vaikka juutalaiset näkivät merkin, he vaativat heti uutta. Sama kuvio toistui Jeesuksen toiminnassa useamminkin. Ihmisille ei koskaan näytä riittävän kokemiensa merkkien määrä. Aina uutta vaaditaan.

Lopullinen merkki
Tätä taustaa vasten Jeesuksen vastaus on todella merkittävä:
"Hajottakaa maahan tämä temppeli, niin minä pystytän sen kolmessa päivässä."

Kuinka moni meistä olisi tuossa tilanteessa ymmärtänyt, mitä Jeesus tarkoitti? Ei kukaan! Kukaan Jeesuksen kuulijastakaan ei ymmärtänyt. Juutalaisten johtomiehet nauroivat Hänelle! *"46 vuotta on tätä temppeliä rakennettu, ja sinäkö pystytät sen kolmessa päivässä?"* Heidän reaktionsa oli täysin luonnollinen. Mekin olisimme todennäköisesti sanoneet jotain saman tapaista. Johannes on täysin rehellinen. Hän tunnustaa, että eivät opetuslapsetkaan ymmärtäneet ennen kuin vasta sitten, kun Jeesus oli noussut kuolleista.

Mutta meidän on nyt tänään mahdollista ymmärtää täysin se, mitä Jeesus tarkoitti:
Ei ole mitään muuta merkkiä, jolla Jeesuksen tekojen ja opetusten totuusarvo voitiin kiistattomasti todistaa kuin se, että Hänet ristiinnaulittiin ja Hän nousi kuolleista. Jeesus ei tarkoittanutkaan, että Hänen sanojansa olisi kukaan silloin voinut ymmärtää, mutta lausumalla ne niin, että opetuslapset muistivat ne, Hän osoitti, että Hänen toimintansa alusta lähtien kaiken keskuksena ja tähtäyspisteenä oli Golgatan risti ja ylösnousemuksen voitto. Niissä näkyy Hänen valtuutuksensa ja arvovaltansa ydin.

Samaan asiaan viittaavat muut evankelistat Hänen myöhemmässä toiminnassaan, kun he rekisteröivät Hänen puheensa Joonan merkistä:
"Tämä paha ja aviorikkoja sukupolvi etsii merkkiä, mutta sille ei anneta muuta kuin Joonaan merkki. Sillä niin kuin Joonas oli meripedon vatsassa kolme päivää ja kolme yötä, niin pitää ihmisen pojan olevan maan povessa kolme päivää ja kolme yötä."
Toki Jeesus teki monia muita ihmeitä ja tunnustekoja juutalaisten nähden, mutta mikään niistä ei riittänyt synnyttämään vakuuttuneisuutta. Vasta kuoleman ja ylösnousemuksen merkki tulisi olemaan lopullinen ja riittävä siihen.

Jeesuksen kuolema ja ylösnousemus muodostivat opetuslapsille ja sitten myös meille viimeisen ja riittävän todisteen siitä, että sekä Vanha testamentti että Jeesuksen puheet (eli meille nyt Uusi testamentti) ovat totta ja Jumalan muuttumatonta sanaa.
He uskoivat todeksi Kirjoitukset ja sen sanan, jonka Jeesus oli puhunut.

Uskoa - muttei oikeaa 23-25
Sitten Johannes kertoo, että *"pääsiäisjuhlan aikana monet uskovat Hänen nimeensä nähdessään Hänen tekemänsä tunnusteot."* Jeesus teki siis muitakin tunnustekoja, mutta Johannes ei niitä kerro yksityiskohtaisemmin - vain viittaa niihin, sillä keskeisimmän hän oli jo kertonut. On huomattavaa, että Johannes ei sano, että monet uskoivat Häneen, vaan *"Hänen nimeensä"*. Toisin sanoen, he tunnustivat Jeesuksen Messiaaksi Hänen tunnustekojensa vuoksi. Mutta tätä seuraa hämmästyttävä jatko:
"Jeesus ei uskonut itseään heille."
Siis monet luottivat Jeesuksen nimeen, mutta Jeesus ei luottanut heihin.

Törmäämme tässä tärkeään asiaan. Jeesuksen tunnusteot synnyttivät kyllä uskoa, mutta sellaista uskoa, että Jeesus ei voinut uskoa itseään näille ihmisille. Heidän uskonsa oli ihmeisiin, sensaatiomaisiin kokemuksiin perustuvaa, ohutta uskoa. Usko, joka perustuu voimatekojen ja ihmeiden ihailuun, voi kyllä sada osakseen ihmisten aplodit, mutta Jumalan Poika ei voi uskoa itseään sellaiselle uskolle.

Usko, jolle Jeesus voi myös oman sydämensä avata, perustuu uudestisyntymisen ihmeeseen. Sitä avaa Nikodemuksen ja Jeesuksen käymä keskustelu seuraavassa luvussa. Aito usko syntyy Jeesuksen sanan kautta, kun Hän paljastaa meille sydämemme syntisyyden mutta avaa myös Golgatan uhrikuolemansa salaisuutta.

Herra näkee
Lopuksi tekstimme valaisee Jeesuksen persoonaa:
"Jeesus tunsi heidät kaikki. Hän ei tarvinnut kenenkään todistusta ihmisestä, sillä hän itse tiesi, mitä ihmisessä on."
Jeesus tuntee ihmisen yleisesti ja Hän tuntee jokaisen yksilön erikseen. Juuri siksi Hän ei voinut uskoutua. Mutta tähän kätkeytyi kuitenkin Jumalan ääretön ja iankaikkinen halu pelastaa. Sitä huolimatta Hän ei voinut uskoutua heille. Hän tarvitsi jotain syvempää, jolle rakentaa. Parannuksessa syntinsä tunnustavaa ja totuuteen tulevaa uskoa.

Saattaa tuntua pelottavalta, että Herra Jeesus näkee tälläkin hetkellä, saarnaa kuunnellessamme, miten ajatuksemme saattavat yhtäkkiä lentää aivan sopimattomaan ja pimeään suuntaan. Herralta emme todellakaan voi salata pienintä tunteittemme häivähdystäkään. Mutta toisaalta on todella vapauttavaa, että meidän on mahdoton salata Häneltä mitään. Hänen totuutensa valossa löytyy todellinen vapaus, koska minkä Hän paljastaa, sen Hän myös tahtoo tänäänkin puhdistaa pyhällä verellään, jonka Hän vuodatti Golgatalla Sinun ja minun puolesta. Herran valon paljastamina ja Golgatan uhrin tähden syntimme anteeksi saaneina uskallamme elää aitoa elämää, jossa meidän ei tarvitse salailla itseämme ja yrittää vetää rooleja, jotka eivät ole totta.

Jeesus temppelimme
Ilmestysmaja ja pyhäkkö olivat Vanhassa liitossa paikkoja, joissa Jumala halusi ilmoittaa itsensä ihmisten keskellä ja osittaa, että on vain yksi oikea tie Jumalan yhteyteen, uhrin tie. Täydellinen ja lopullinen uhri oli Jeesuksen ristin kuolemassa ja ylösnousemuksessa. Hän, ylösnoussut Temppelimme, on tie taivaalliseen temppeliin asti.

Jeesus itse on temppelimme, pyhäkkömme. Tästä tosiasiasta voi tehdä ainakin seuraavia johtopäätöksiä, kun vertaamme Häntä Vanhan testamentin ilmoitukseen:
- Herra on *matkustava pyhäkkö*, niin kuin aikanaan Ilmestysmaja. Missä ikinä olemme, siellä on Herra kanssamme, siellä on Herran asunto.
- Pyhäkkönä Herra itse on *pakopaikka* takaa ajetuille. Saat paeta syyttävää omaatuntoa Hänen anteeksiantavaan rakkauteensa. Voit huolinesi paeta Hänen luokseen. Pakopaikka on aina lähelläsi.
- Temppeli on *palvelun, palvonnan ja ylistyksen paikka*. Pyhä on läsnä. Hän kuulee rukouksesi ja ottaa vastaan uhrisi. Kirkot ja kappelit eivät ole välttämättömiä Herran palvelukseen - vaikkeivät ne kokoushuoneina ole myöskään mikään este Herran palveluun. Tee myös omasta makuuhuoneestasi ja päivittäisistä matka- ja lenkkireiteistäsi itsellesi pyhäkkö. Herran läsnäolo tekee paikasta pyhäkön.
- Temppelissä, sen kaikkein pyhimmässä vallitsi *hiljaisuus*. Herran läsnäolo on Sinulle sydämen hiljaisuuden ja rauhan paikka jopa vilkkaan liikenteen ja työpaineiden keskellä.
- Temppeli oli kooltaan yllättävän *pieni*. Herran ilmestyminen ei edellytä suuruutta ja mahtipontisuutta.
- Herran läsnäolo on *pyhyyden* ja *puhdistuksen* paikka. Pyhityksemme ja puhtautemme on suorassa suhteessa läsnä olevan Pyhäkön työhön meissä.
- Temppeli on *yhteyden ja ilmoituksen* paikka: Aaronin kukkiva sauva, manna-astia ja lain taulut kertovat, että Herran läsnäolon temppelistä kasvaa hedelmää, sieltä juoksee elävän veden virta ja sieltä löytyy se Kristuksen lahjavanhurskaus, joka kestää Jumalan lailla mitattaessakin. Tällaiseksi temppeliksi Herra Jeesus tulee meille. Hän ei jää jonnekin kauas vaan Pyhässä Hengessä meidän ruumiimme saa toimia Hänen asuntonaan, Pyhän Hengen temppelinä.

Jeesus sydämessämme
Jeesuksen - Temppelimme - asettuminen sydämiimme merkitsee sisäisen ihmisen voimistumista Pyhällä Hengellä (Ef 3:14-21), rakkauteen juurtumista, Kristuksen rakkauden syvenevää tuntemista, osallisuutta Jumalan täyteyteen. Se on suunnattomasti enemmän kuin mitä voimme ymmärtää. Herra itse haluaa raivata sydämemme sellaiseksi huoneeksi, että Hän voi siellä asua. Hän tekee sen tuomalla syntimme valoon, jotta Hän verellään ne myös puhdistaisi. Tarvittaessa Herra tarttuu ruoskaan ja kaataa kumoon sydämemme väärät tärkeysjärjestykset. Liike-elämä sinänsä ei ollut syy, miksi Jeesus tarttui ruoskaan, vaan se, että Herran rakkaus oli korvattu rakkaudella mammonaan.

Herra on kaikkialla läsnä. Hän on lähellämme. Mutta Hän ei tyydy ennen kuin Hän saa myös Sinun sydämesi asunnokseen. Sekään ei vielä riitä Hänelle. Hän haluaa päästä sydämesi valtiaaksi, sen keskukseen. Anna Hänen ruoskansa koskettaa kipeällä tavallaan sitä, mikä on väärässä paikassa elämässäsi, jotta Hän saisi olla suuri rakkautesi.

Seurakunta Pyhän Hengen temppeli
Jerusalemin temppeli hävitettiin, koska Pyhän Hengen vuodattamisen jälkeen Jumala valitsi asumukseksi oman seurakuntansa ja sen yksittäisten jäsenten ruumiin. Siksi meille on luovuttamattoman tärkeää kokoontua yhteen yhteisenä Jumalan asumuksena ja pyhittää myös oma sydämemme Pyhän Hengen asumukseksi. Sydämestä lähtee elämä. Se merkitsee sydämen taivuttamista Jumalan sanan hallintaan silloinkin, kun omat tunteemme ja halumme veisivät meitä toiseen suuntaan.

Esimerkki siitä, kun Herran Henki asuu ruumiimme temppelissä

Tunnen aamun sanomalehden tuoksussa,
tunnen kesän kylmän veden hyvässä maussa,
tunnen illansuun tuulikellon terävässä soinnissa,
tunnen yön voimakkaassa sammakon kurnutuksessa.
Tämäkin päivä päättyi,
jokaisessa sen tapahtumassa
tunnen Jumalan armon ja rakkauden.

Tämän runon kirjoitti **Genzoo Mizuno** (1937-1984) ei kyennyt liikuttamaan käsiään eikä jalkojaan eikä liioin puhumaan. Vain hänen näkö- ja kuuloaistinsa toimivat normaalisti. Hänen äitinsä ja veljensä vaimo osoittivat järjestyksessä sormillaan sanakirjassa olevaa tavumerkkiluetteloa ja kun he tulivat Genzoon haluaman

merkin kohdalle, hän antoi merkin silmiään räpyttämällä. Näin he kirjoittivat merkki merkiltä sanat ja lauseet ylös.

Kansakoulun neljäsluokkalaisena vuonna 1945 Genzoo sairastui lavantautiin ja menetti täydellisesti liikunta- ja puhekykynsä. Viisi vuotta myöhemmin heidän paikkakunnallaan evankelioimistyössä ollut pastori **Miyai** sai julistaa perheelle ilosanoman Kristuksesta ja Genzoon ahtaaseen, yhden huoneen maailman tunkeutui uusi valon säde. Koska Genzoo kuitenkin näki ja kuuli, hän alkoi innokkaasti lukea Raamattua ja kuunnella "Luterilainen tunti” ja "Maailman valo” -nimisiä radio-ohjelmia. Mutta hän ei tyytynyt vain lukemaan ja kuuntelemaan. Hän alkoi suorittaa Raamattu-kirjekursseja silmänräpytysmenetelmää käyttäen.

Noin 25 -vuotiaana Genzoo alkoi kirjoittaa runoja. Häneltä ilmestyi kaikkiaan neljä runoteosta. Jokaisen runon hän ensin opetteli ulkoa ja sitten tavu tavulta välitti tulkilleen. Työ oli vaikeaa ja tuskallista, kärsivällisyyttä vaativaa ja hidasta. Miksi hän kuitenkin näki sen vaivan, että kirjoitti? Hän vastasi itse näin:

Ennen kuin unohdan,
ennen kuin mielestäni katoaa
juuri kuulemani
juuri näkemäni
sydämessä kokemani
valmistan hetken ylistääkseni
Herran ihmeellisistä teoista.

Genzoo halusi ylistää Jumalaa ja levittää Jumalan rakkautta. Hän ei voinut olla kirjoittamatta Herran armosta. Genzoon runoja lukiessani jään hämmästelemään, kun niistä ei löydy vähäisintäkään katkeruutta tai vain hyvin vähän omien vaikeuksien kuvaamista. Sen sijaan ne ovat täynnä kiitosta siitä onnesta, joka hänellä oli Herrassa Jeesuksessa Kristuksessa. Niissä on myös syvä rakkauden sävel kaikkia kärsiviä ja ahdistettuja kohtaan. Voisi kuvitella,että 39 vuotta vuoteessa mykkänä olisi ollut maanpäällistä "helvettiä”, mutta sen perusteella, että Kristuksen elämä on vuodatettu Genzooseen, hänen koko olemassaolonsa säteili taivaallista valoa ympäristöönsä.

Japanilaiseen uuteen virsikirjaan on päässyt kaksi Genzoon runoa. Toinen niistä kuuluu:

Ellen olisi joutunut kärsimään,
en olisi oppinut tuntemaan Jumalan rakkautta.

Ellei niin moni olisi suostunut kärsimään,
Jumalan rakkaus ei olisi päässyt leviämään.

Ellei Jeesus olisi kärsinyt,
Jumalan rakkaus ei olisi ilmestynyt.

Genzoon luona kävi paljon ahdistuksiinsa apua ja lohdutusta etsiviä ihmisiä. Hän kävi myös laajaa sielunhoidollista kirjeenvaihtoa. Monet hänen runonsa ovat saaneet sävelet ja niitä lauletaan ylistyslauluina Herralle. Hänestä on tehty filmejä ja useita haastatteluja Japanin televisioon sekä kolme kirjaa. Hänen runojaan on käännetty useille kielille. - Eräälle Genzoon kotiin matkalla olleelle henkilölle muuan paikkakuntalainen oli todennut: "Genzoo on meidän kauppalamme aarre." - Kun Jumala sai täyttää ja ottaa käyttöönsä sen, mikä ei mitään ole, siitä totisesti tuli aarre. Genzoo kirjoitti elämänsä salaisuudesta runon, jota lauletaan myös virtenä:

Kun aamulla hiljaa rukoilen
tälle yhdelle päivälle Jumalan armoa,
sydämeni täyttää ylitsevuotavana
Herrassa Jeesuksessa oleva rauha.

Kun aamulla hilaa tutkistelen
Jumalan armoa, joka on hengen ravinto
sydämeni täyttää ylitsevuotavana
Herrassa Jeesuksessa oleva toivo.

Kun aamulla hiljaa ylistän Jumalaa,
joka antaa minulle uuden päivän

sydämeni täyttää ylitsevuotavana
Herrassa Jeesuksessa oleva ilo.

Suomeksi Genzoon runoja on laulanut mm Lasse Heimonen CD:llä ”Ei pisaraakaan liikaa”.

Täällä alhaalla, Jeesus, Herrani vaelsi,
kukaan ennen häntä ei eikä jälkeen
sellaista tietä ole kulkenut.

Jeesus, Herrani, Sinä kuljit tien Golgatalle.
Sinä opastit ja ohjasit minut tielle iankaikkiselle.
Kiitos, Herrani, ristin tiestäsi, aamen!

Täällä alhaalla Jeesus, Herrani, julisti,
kukaan ennen häntä ei eikä jälkeen
sellaista kieltä ole puhunut.

Jeesus, Herrani, sinä puhuit niin lempeästi.
Sinun Sanasi minut puhdisti, kaikki synnit sain anteeksi.
Kiitos, Herrani, ristin Sanasta, aamen!

Täällä alhaalla, Jeesus, Herrani, rakasti,
kukaan ennen häntä ei eikä jälkeen
sellaista rakkautta näyttänyt.

Jeesus, Herrani, Sinä rakastit sieluani.
Sinä vuodatit Pyhän Henkesi sisimpääni armossasi.
Kiitos, Herrani, rakkaudestasi, aamen!

Entä Sinä?
Onko Herra Jeesus saanut jo astua Sinun sydämesi temppeliin? Ellei vielä, niin huuda häntä koko sydämestäsi avuksesi! Hän on luvannut, että jokainen anova saa, etsivä löytää ja kolkuttavalle avataan. Hän haluaa tulla sydämeesi puhdistamaan sen ja antamaan Sinulle ilon salatusta sydämen yhteydestä Hänen kanssaan.

Jos Herra asuu jo Pyhän Hengen kautta sydämessäsi, avaa Hänen hallintaansa myös ne pimeät sopet sydämesi temppeliä, joissa katsot voivasi yhä itse pitää asiat hallinnassasi.

Joh. 3:1-21 Uudestisyntymisen ihme

1. Fariseusten joukossa oli Nikodemos-niminen mies, yksi juutalaisten hallitusmiehistä.
2. Hän tuli Jeesuksen luo yöllä ja sanoi hänelle: "Rabbi, me tiedämme, että sinä olet Jumalan lähettämä opettaja. Eihän kukaan voi tehdä niitä tunnustekoja, joita sinä teet, ellei Jumala ole hänen kanssaan."
3. Jeesus vastasi hänelle: "Totisesti, totisesti minä sanon sinulle: joka ei synny uudesti, ylhäältä, se ei voi nähdä Jumalan valtakuntaa."
4. Nikodemos kysyi: "Kuinka ihminen voi vanhana syntyä? Ei kai hän voi mennä takaisin äitinsä kohtuun ja syntyä uudestaan?"
5. Jeesus vastasi: "Totisesti, totisesti minä sanon sinulle: jos joku ei synny vedestä ja Hengestä, hän ei voi päästä sisälle Jumalan valtakuntaan.
6. Mikä lihasta on syntynyt, on liha, ja mikä Hengestä on syntynyt, on henki.
7. Älä ihmettele, että minä sanoin sinulle: teidän täytyy syntyä uudesti, ylhäältä.
8. Tuuli puhaltaa, missä tahtoo, ja sinä kuulet sen huminan mutta et tiedä, mistä se tulee ja minne se menee. Näin on jokaisen Hengestä syntyneen laita."
9. Nikodemos kysyi häneltä: "Kuinka tämä kaikki voi tapahtua?"
10. Jeesus vastasi: "Etkö sinä, joka olet Israelin opettaja, ymmärrä tätä?
11. Totisesti, totisesti minä sanon sinulle: me puhumme, mitä tiedämme, ja todistamme siitä, mitä olemme nähneet, ettekä te ota vastaan meidän todistustamme.
12. Jos ette usko, kun minä puhun teille maallisista asioista, kuinka sitten voisitte uskoa, jos puhun teille taivaallisista?
13. Ei kukaan ole noussut ylös taivaaseen paitsi hän, joka tuli alas taivaasta, Ihmisen Poika.
14. Ja niin kuin Mooses korotti käärmeen autiomaassa, niin on Ihmisen Poika korotettava,
15. että jokaisella, joka uskoo häneen, olisi iankaikkinen elämä.
16. Sillä niin on Jumala maailmaa rakastanut, että hän antoi ainutsyntyisen Poikansa, ettei yksikään, joka häneen uskoo, joutuisi kadotukseen, vaan hänellä olisi iankaikkinen elämä.
17. Ei Jumala lähettänyt Poikaansa maailmaan tuomitsemaan maailmaa vaan sitä varten, että maailma pelastuisi hänen kauttaan.
18. Sitä, joka uskoo häneen, ei tuomita. Mutta se, joka ei usko, on jo tuomittu, koska hän ei ole uskonut Jumalan ainutsyntyisen Pojan nimeen.
19. Ja tämä on tuomio: valo on tullut maailmaan, mutta ihmiset rakastivat pimeyttä enemmän kuin valoa, sillä heidän tekonsa olivat pahoja.
20. Sillä jokainen, joka tekee pahaa, vihaa valoa eikä tule valoon, etteivät hänen tekonsa paljastuisi.
21. Mutta se, joka noudattaa totuutta, tulee valoon, jotta kävisi ilmi, että hänen tekonsa ovat Jumalassa tehdyt."

Miten ihminen voi muuttua?
Korealaissyntyinen, mutta koko elämänsä Japanissa elänyt englannin kielen professori Kim oli Englannissa tutkimustyössä, kun hänet yllätti tieto Koben rajusta maanjäristyksestä 1995. Hänen eräs läheinen buddhalainen ystävänsä asui tuhoutuneessa kaupungissa. Monista yrityksistä huolimatta Kim ei saanut puhelinyhteyttä tämän kotiin. Hän oli todella huolissaan ystävänsä kohtalosta. Lopulta hän soitti tuhoalueen ulkopuolella asuvalle tuttavalleen ja pyysi tätä menemään ja katsomaan, mitä hänen ystävällensä kuului. Moottoripyörällä tuttava pääsi Kimin ystävän kotipaikalle ja löysi sieltä koko perheen elossa täydellisesti tuhoutuneen kodin raunioilta.

Parin viikon kuluttua Kim sai ystävältään kirjeen, jossa hän kertasi tuon pimeän ja kylmän talviaamun kauhuhetket. Sitten hän jatkoi:
"Kun talomme raunioista kaikki pääsimme ulos vahingoittumattomana, olin sanoin kuvaamattoman helpottunut. Tajusin miten paljon perheeni minulle merkitsi. Tein samalla lujan päätöksen, että tästä lähtien tulisin elämään uudella tavalla. Haluan tästä lähtien osoittaa uudella tavalla rakkautta perheelleni ja viljellä sydämen syvähenkistä elämää. Miten mieletöntä onkaan juosta kieli vyön alla rahan ja tavaran perässä!"
Paria kuukautta myöhemmin samalta ystävältä tuli toinen kirje. Se oli varsinainen valitusvirsi:

"Miksi tässä näin kävi? Huolimatta vakaasta päätöksestäni muuttaa elämäni, juoksen taas rahan ja tavaran perässä? Miten ihminen voisi muuttua?"

Suomalaisellakin on yllättävän vahva usko siihen, että jos ja kun elämään tulee riittävän voimaksa ravistelu, niin hän saa tahdonvoimansa liikkeelle ja kykenee muuttamaan elämänsä tasoa ratkaisevasti parempaan suuntaan. Mutta siitä huolimatta moni joutuu huomaamaan, miten parhaimmatkaan yritykset eivät lopulta kykene muutosta tuomaan. Monella sellaisellakin, joka näyttää elävän hyvinkin rikasta ja hyvää elämää, on usein kalvava tunto siitä, että jotain ratkaisevan tärkeää heiltä kuitenkin elämästään puuttuu. Usein tällainen ihminen saattaa kaiken lisäksi olla omalla tavallaan syvästikin uskonnollinen ja vilpitön elämässään niin kuin Kiminkin ystävä oli.

Poikkeuksellisen jalo juutalainen
Jeesuksen julkisen toiminnan aikana kohtaamista miehistä varmasti kunnioitettavinta mahdollista laatua oli tekstimme Nikodeemus. Nikodeemus kuului juutalaisten hallitusmiehiin, hän oli Korkeimman neuvoston jäsen. Hän oli oppinut ja arvostettu mies. Toisin kuin kaikkein vaikutusvaltaisimmat neuvoston jäsenistä, jotka olivat ylösnousemususkon kieltäviä saddukeuksia, Nikodeemus kuului fariseusten uskonnolliseen ryhmittymään. Sehän tarkoitti sitä, että hän uskoi koko Vanhan testamentin Jumalan totuudeksi ja uskoi sellaiseen Jumalaan, joka kykenee herättämään myös kuolleet. Myöhemmin vielä kristityksi tultuaan Paavalikin oli ylpeä omasta farisealaisesta taustastaan. Vaikka farisealaisuus oli monen kohdalla muuttunut ulkokultaisuudeksi, siitä ei ollut Nikodeemuksen eikä Paavalinkaan kohdalla kysymys. He ottivat Jumalan sanan tosissaan.

Nikodeemus halusi myös käytännön elämässä viimeiseen asti pitää kiinni Jumalan Sanasta. Kun hallitusmiesten enemmistö myöhemmin teki kateutensa ja vihansa vuoksi päätöksen tappaa Jeesuksen, hän nousi julkisesti vastustamaan vetoamalla siihen, ettei Jumalan lain mukaan ketään saanut tuomita ilman syytä ja tutkintoa. Hänen lujaa moraalista selkärankaansa kuvaa myös se, että kun Jeesus oli hänen ja Joosef Arimatialaisen vastustuksesta huolimatta ristiinnaulittu, hän kävi yhdessä Joosefin kanssa hautaamassa Jeesuksen ruumiin. Hän tiesi mainiosti, että hänen maineensa ja asemansa hallitusmiesten joukossa oli sillä mennyttä kalua, mutta hän oli rohkea vaikka Jeesuksen kaikki opetuslapset pakoilivat kätköpaikassaan.

Mutta Nikodeemuksen erinomaiset ominaisuudet eivät rajoittuneet tähänkään. Hän oli myös erittäin nöyrä mies. Tutustuttuaan Jeesuksen opetukseen ja toimintaan hän teki arvionsa ja tunnusti sen myös Jeesukselle: "Sinä olet Jumalasta, Jumala on Sinun kanssasi." Hän tunnusti Jeesuksen omaksi opettajakseen ja Jumalan lähettilääksi.

Sisintä raastava kysymys
Syy, miksi hän tuli yöllä Jeesuksen luo ei totisesti ollut hänen pelkuruutensa, niin kuin usein kuulee väitettävän. Kysymys oli siitä, että hän halusi kaikessa rauhassa keskustella Jeesuksen kanssa, jonka ympärillä päivisin oli suunnaton ihmistungos. Hänellä oli sydäntä raastava kysymys, johon hän halusi vastauksen Jeesukselta: "Miten minä voisin muuttua sellaiseksi ihmiseksi, että pystyisin noudattamaan Jumalan koko lain ja voisin olla varma siitä, että pääsisin sisälle Jumalan valtakuntaan?" Nikodeemus tajusi, että häneltä puuttui jotain ratkaisevaa. Raamatun totuus oli osoittanut hänelle, miten paha ja saastainen hänen sydämensä yhä oli, vaikka hän oli kuinka vilpittömästi halunnut elää Jumalan lain mukaan. Hän tiesi, että hänen pitäisi muuttua. Jeesuksen julkista toimintaa seuraamalla hän oli tullut siihen tulokseen, että Jumalan lähettämä Jeesus kykenisi antamaan hänelle sellaiset ohjeet, että hän niitä noudattamalla voisi saada varmuuden pelastuksestaan ja voisi muuttua Jumalalle kelpaavaksi.

Jeesus tuntee jokaisen ajatuksemme ja mielen liikahduksemmekin. Jeesus näkee sanattomatkin sydämen huokaukset. Jeesus näki myös Nikodeemuksen sydämen viimeistä ajatusta myöten. Siksi Hän ryhtyi vastaamaan Nikodeemuksen sydämen huutoon, ennen kuin Nikodeemus itse ehti edes pukea sitä sanoiksikaan.

Tyrmäävä vastaus
Jeesuksen vastaus Nikodeemukselle oli itse asiassa tyrmäävä:
"Totisesti, totisesti: jos ihminen ei synny uudesti, ylhäältä, hän ei voi nähdä Jumalan valtakuntaa."

Vastauksellaan Jeesus heti kättelyssä osoitti Nikodeemukselle: "Sinä olet vielä Jumalan valtakunnan ulkopuolella. Et ole ollenkaan pelastunut. Ellet koe Jumalan aikaansaamaa ihmettä elämässäsi, et voi päästä pelastuksesta osalliseksi. Sinä kuvittelet, että olet suurin piirtein oikeassa suhteessa Jumalaan hyvän elämäsi, luonteenlaatusi ja uskonnollisuutesi vuoksi, vaikka koetkin jotain puuttuvan elämästäsi. Mutta totuus on karmea. Sinulla ei ole mitään elämää Jumalan silmissä. Olet yhä kuoleman ja tuomion alla. Sinun on synnyttävä ja saattava kokonaan uusi elämä. Vasta sen jälkeen sinulle voidaan antaa ohjeita siitä, miten tulee ja voi elää oikein Jumalan kasvojen edessä."
Jeesus riisui Nikodeemuksen täysin omista mahdollisuuksista pelastua ja nähdä Jumalaa.

Nikodeemus ei ollut tyhmä. Hän ymmärsi kipeän selkeästi, mitä Jeesus tarkoitti sanoillaan. Jeesus oli sulkenut hänet, yhden parhaista juutalaisista ja vilpittömistä Jumalan lain noudattajista, auttamattomasti Jumalan valtakunnan ulkopuolelle. Hänen oli aiemman Jeesuksen opetuksen valossa myös pakko tunnustaa, että Jeesus oli oikeassa.

Vilpitön protesti
Kuitenkin Jeesuksen vastaus synnytti samalla Nikodeemuksen sisimmässään vilpittömän protestin:
"Kuinka voi ihminen vanhana syntyä? Eihän hän voi jälleen mennä äitinsä kohtuun ja syntyä?"
Nikodeemus tajusi oikein hyvin, että Jeesuksen vaatimus oli hänelle mahdoton, täsmälleen yhtä mahdoton kuin luonnollisen syntymän uusiminen:
"Voiko kukaan ihminen sitten pelastus, jos siihen vaaditaan ihmeen kokemista. Eihän ihminen kykene ihmeisiin."
Jeesus kyllä ymmärsi Nikodeemuksen hämmästyksen ja vastasi, että Nikodeemuksen ei pitäisi ihmetellä tätä uuden syntymän vaatimusta, sillä Jumalan ajatukset eivät ole ihmisen ajatuksia. Ihmisen pelastusta ei ole annettukaan ihmisen omiin käsiin. Kysymys on kokonaan Jumalan itsensä aikaansaamasta ihmeestä.

Vedestä ja Hengestä
Jumala tekee tämän ihmeensä veden ja Hengen kautta. Uusi elämä on kotoisin vedestä ja Hengestä. Vesi viittaa kasteeseen, kasteveteen. Vesikasteen sisältö on osallisuus Jeesuksen kärsimiseen ja kuolemaan ja ylösnousemukseen. Pyhän Hengen saamisen eli henkikasteen sisältö taas on siinä, että uskon kautta evankeliumin Sanaan Pyhä Henki tuo koko Kristuksen kärsimisen, kuoleman ja ylösnousemuksen siunauksen ihmisen sydämeen asti. Pyhä Henki siirtää syntien anteeksiantamisen ja Kristuksen ylösnousemuselämän ihmiseen. Jeesuksen kuoleman ja ylösnousemuksen tuottaman lahjan uskossa vastaanottava pääsee sisälle Jumalan valtakuntaan.

Nikodeemuksen toive siitä, että Jeesuksella olisi ollut jokin ohjelma, jolla hänen synnin turmelema elämänsä olisi jalostettu Jumalalle kelpaavaan muotoon, romautettiin lopullisesti:
"Sinä olet syntiesi tähden pelkkää lihaa, tuomion ja rangaistuksen ansaitsevaa. Lihallesi ei ole mitään toivo, sitä ei voi jalostaa paremmaksi. Liha pysyy lihana. Mädäntyneestä perunasta ei millään keinoin saa enää hyvää perunaa. Sinun on saatava kokonaan uusi elämä." Mutta se elämä tulee kokonaan Pyhässä hengessä Jumalan luota. *"Lihasta syntynyt on lihaa, Hengestä syntynyt on Henkeä."*

Ymmärryksen ylittävä ihme
Uudestisyntymisen ihme on jotain sellaista, että kukaan sen kokenutkaan ei voi muuta kuin ihmetellä sitä, että Jumalan Henki sen teki. Mitään selitystä ihmisen järki ei tälle ihmeelle voi antaa. Vanha ei muuttunut paremmaksi, vaan saatiin kokonaan uusi elämä, Jumalan elämä sisimpään. Se on täydellinen armon ihme, Jumalan teko.

Jatkokysymys
Jeesuksen vastaus herätti Nikodeemuksessa uuden kysymyksen:
"Ymmärrän oikein hyvin, että vaadit minulta jotain sellaista, minkä vain Jumala voi saada aikaan. Mutta jos kuitenkin on ihmisiä, jotka ovat tämän ihmeen kokeneet ja päässeet tuosta suunnattomasta lahjasta osallisiksi, niin miten se sitten oli heille mahdollista. Missä olosuhteissa ja millaisille ihmisille sitten Jumala tällaisen ihmeen tekee? Myönnän, että itseltäni se ei onnistu, mutta kun kerran Jumala tällaisia ihmeitä tekee, niin miten minäkin voisin päästä siitä osalliseksi?"

Perusteellinen vastaus
Tähän sydämestä nousevaan hätäiseen kysymykseen Jeesus antoi perusteellisen neliosaisen vastauksen:
1. Ensiksi hän esitti Nikodeemukselle aika rajun ihmettelynsä:
"Sinä olet Israelin opettaja etkä tätä tiedä!" Jeesus ei pyrkinyt mitenkään halventamaan Nikodeemuksen oppineisuutta, vaan riistämään häneltä luottamuksen omaan kykyynsä käsitellä tätä kysymystä pelkällä teoreettisella tasolla:
"Kuule Nikodeemus, Sinun oppineisuudestasi ei tässä pelastuskysymyksessä ole mitään apua. Ellet käänny ja tule lapsen kaltaiseksi, et voi päästä sisälle Jumalan valtakuntaan. Sinun on suostuttava lapsen lailla ottamaan vastaan minulta sen, mitä nyt puhun. Sillä minä olen tullut ylhäältä Isän luota ja tiedän ja ymmärrän, mistä pelastuksessa on lopulta kysymys. Ellet taivu kuuntelemaan minua ja ottamaan nöyrästi vastaan Minun sanaani, et voi päästä pelastuksesta osalliseksi."

Tänäänkään ei ole mitään muuta paikkaa, jossa uudestisyntymisen ihme voisi tapahtua kuin Jeesuksen jalkojen juuressa Hänen puhettaan kuunnellen ja sen sellaisenaan vastaanottamalla.

2. Seuraavaksi Jeesus kertoi Nikodeemukselle, millaisista asioista Hän alkaa puhua ihmisen sydämelle, kun Hän haluaa synnyttää tämän uuteen elämään. Hän ei suinkaan puhu taivasten valtakunnan salaisuuksista ja avaa taivaallisen kirkkauden aarteita, vaan alkaa puhua omalle tunnolle aivan maalisista asioista. Herra alkaa puhua siitä, miten ihminen puhuu toisista ihmisistä, miten hän kohtelee lähimmäisiään, miten hän täyttää veroilmoituksensa, miten suhtautuu lapsiinsa ja puolisoonsa, miten hoitaa opintonsa, työnsä ja raha-asiansa. Herra aloittaa puhumalla omassatunnossamme näistä asioista, jotka liiankin hyvin ymmärrämme. Ellemme halua niissä kuunnella Jeesuksen puhetta, meille on turha puhua mitään syvällisempiä salaisuuksia. Ellei Herra saa Sinua taipumaan totuuteen arkielämäsi tosiasioista, sinulle ei ole toivoa pelastumisesta:
"Jos te ette usko, kun puhun teille tämän maailman asioista, kuinka voisitte uskoa, kun puhun taivaallisista!"

3. Kolmanneksi Jeesus kertoi Nikodeemukselle, että saadakseen sydämeensä Pyhän Hengen elämän, Hänelle olisi suunnattoman tärkeää tuntea Jeesus. Kuka ja millainen on se Jeesus, joka hänelle juuri puhui:
"Kukaan ei ole noussut taivaaseen, paitsi hän, joka on taivaasta tänne tullut: Ihmisen Poika."
Ihmisellä ei ole mitään tietä Jumalan luo. Mutta Jumalalla oli tie ihmisen luo. Hän tuli itse ihmiseksi. Vain turvautumalla tähän ihmiseksi tulleeseen Jumalan Poikaan ihminen voi pelastua. Ilman Jeesuksen pelastustekoja olet hukassa. Kiinnitä siksi katseesi tähän Jeesukseen Kristukseen, joka yksi pelastuksesi saa aikaan. Hän ei vain raivannut tietä Isän luo, vaan Hän on se ainoa, joka kykenee Sinut viemään sitä tietä pitkin taivaalliseen valtakuntaan.

Vaskikäärme ja ristin hullutus
4. Neljänneksi Jeesus kertoi Nikodeemukselle, milloin uuden syntymän ihme tapahtuu. Sitä varten Hän palautti Nikodeemuksen mieleen Vanhasta testamentista tutun tapahtuman Israelin kansan erämaavaelluksen ajalta:
4. Matkalla kansa kävi kärsimättömäksi ja
5. puhui Jumalaa ja Moosesta vastaan: "Miksi te johditte meidät pois Egyptistä kuolemaan erämaahan? Eihän täällä ole leipää eikä vettä, ja me olemme kyllästyneet tähän huonoon ruokaan."
6. Silloin Herra lähetti kansan keskuuteen myrkkykäärmeitä, jotka purivat kansaa, niin että paljon kansaa Israelista kuoli.
7. Kansa tuli Mooseksen luo sanomaan: "Me teimme syntiä, kun puhuimme Herraa ja sinua vastaan. Rukoile Heraa poistamaan käärmeet meidän kimpustamme." Mooses rukoili kansan puolesta.
8. Herra sanoi Moosekselle: "Tee itsellesi käärme ja pane se tangon päähän, niin jokainen purtu, joka siihen katsoo, jää eloon."
9. Mooses teki vaskikäärmeen ja pani sen tangon päähän. Jos käärmeet sitten purivat jotakuta, ja tämä katsoi vaskikäärmeeseen, hän jäi eloon. (4. Moos. 21:4-9)

Israelilaiset tekivät syntiä Jumalaa vastaan napisemalla. Mielestään he eivät tehneet mitään synti, pikemminkin esittivät kohtuullisia vaatimuksia Jumalalle, joka ei riittävästi huomioinut heidän tarpeitaan. Jumala antoi kyllä ruokaa - mannaa - mutta he olivat kyllästyneet sen makuun. Vasta kun Jumala lähetti heidän

keskelleen myrkyllisiä käärmeitä ja moni oli kuollut puremiin, heidän silmänsä aukesi ja he tajusivat tehneensä syntiä Jumalaa ja Moosesta vastaan. Kovin hitaita ihmiset ovat tänäänkin myöntämään omaa syyllisyyttään - vasta todella kipeiden kokemusten kautta Jumala saa ihmisten omattunnot heräämään.

Katuva kansa meni nyt Mooseksen luo, jotta hän rukoilisi heille armahduksen Jumalalta ja että he pääsisivät vapaaksi syntinsä kammottavasta seurauksesta, pelottavista myrkkykäärmeistä. Mutta Jumala tiesi, että heidän varsinainen ongelmansa ei ollut heidän syntiensä seuraukset vaan synti itse, heidän epäuskoinen ja Jumalaa vastaan kapinoiva sydämensä. Synnin seurauksista vapauduttuaan kansa olisi pian unohtanut asian ja jatkanut entisessä syntielämässään. Siksi Jumala päätti vastata sillä tavalla, että synnin tuomio ja seuraukset jätettiin heidän keskelleen muistuttamaan varsinaisesta ongelmasta, mutta myrkkykäärmeen pureman saaneille valmistettiin pelastus vaskikäärmeen katsomisen muodossa.

Inhimillisesti katsoen Jumalan tapa toimia tässä tilanteessa näytti "hulluudelta". Miten elottoman pronssista valetun käärmeenkuvan katsominen voisi auttaa ihmistä, jonka verisuonissa oli leviämässä tappava myrkky. Vastauksen hulluuden tajuaa jokainen marjastava suomalainen, joka varautuu mahdollisiin kyyn puremiin. Hän ei ota mukaansa suinkaan pientä pronssista kyyn kuvatankoa, jonka hän pystyttäisi pureman saatuaan mättäälle, vaan kyypakkauksen, joka sisältää seerumin.

Erämaassa käärmeiden kanssa taistelevien israelilaistenkaan ei ollut helppo ottaa vastaan Jumalan antamaa vastausta. Moni ns. realisti piti järkevämpänä vaihtoehtona pitää käsissään riittävän vahvaa kepakkoa, jolla hän voisi taistella myrkkykäärmeitä vastaan. Mutta yön tullen ja väsymyksen yllättäessä mitkään omat ponnistukset eivät enää auttaneet. Purrun viimeiseksi vaihtoehdoksi jäi turvautua Jumalan Mooseksen kautta saarnauttamaan "hullutukseen" ja katsottava vaskikäärmeeseen. Mutta juuri silloin tapahuikin ruumiillinen paranemisihme. Jumala vuodatti purrun ruumiiseen "seerumina", myrkky menetti tehonsa ja kuolema vältettiin.

Kun israelilaiset eivät olleet luottaneet Jumalaan, kun Hän oli aivan järkevällä tavalla täyttänyt heidän tarpeensa, Hän saarnautti hullutuksen, jotta ihmiselle ei jäisi mitään muuta mahdollisuutta kuin turvata Jumalaan. Synnin varsinainen olemus on epäuskossa, Jumalan hyvyyden hylkäämisessä ja oman arvostelukykynsä julistamisessa omaksi "jumalakseen". Ihmistä ei voi pelastaa tästä epäuskosta mikään muu kuin se, että hänet pantiin luottamaan Jumalaan nyt, kun Hän lähetti "hullun" vastauksen.
21. Kun maailma ei Jumalan viisaudesta oppinut viisauden avulla tuntemaan Jumalaa, Jumala näki hyväksi saarnauttamansa hulluuden kautta pelastaa ne, jotka uskovat.
25. Jumalan hulluus on näet viisaampi kuin ihmiset, ja Jumalan heikkous on voimakkaampi kuin ihmiset. (1. Kor. 1:21,25)
Jeesus palautti tämän tapahtumasarjan Nikodeemuksen mieleen ja sovelsi sitä:
"Kuten Mooses ylensi käärmeen erämaassa, niin on Ihmisen Poika ylennettävä, että jokaisella, joka häneen uskoo, olisi ikuinen elämä."
Ihmiselle tapahtuu uudestisyntymisen ihme täsmälleen sillä hetkellä, kun hän nostaa silmänsä Golgatan keskimmäiselle ristille korotettuun hänen syntiensä tuomion ja rangaistuksen kärsineeseen, kuolleeseen, mutta kolmantena päivänä haudasta ruumiillisesti ylösnousseeseen Jeesukseen. Evankeliumin sana tuo tämän Jeesuksen synneissään kadotukseen hukkumassa olevan ihmisen kasvojen eteen. Kun hän turvaa evankeliumin "hullutukseen", tapahtuu ihme:
Jumalan Pyhä Henki laskeutuu hänen sydämeensä, kokonaan uusi hengellinen elämä syntyy hänen sydämeensä ja ihminen saa muuttuneena, käydä vaeltamaan Jumalan yhteydessä.

Usko ja epäusko
Jakeissa 16 – 21 Jeesus selittää Nikodemukselle ja meille, että mitään muuta pelastustietä synnin tuottamasta iankaikkisesta rangaistuksesta ei ole kuin uskossa turvautuminen Jeesukseen ja Hänen suorittamaansa Golgatan uhriin. Koko ihmiskunta ansaitsee syntiensä tähden Jumalan pyhän tulen eli kadotustuomion. Sen osoituksena on kuolema, jossa ihmiset tajuavat tietäen tai tiedostamattaan kohtaavansa tuomion. Kadotus ei ole mitään muuta kuin Jumalan oikeudenmukaisuutta. Jumalan rakkaus vaatii sitä, että lopulta kaikki synti on poistettava ja hävitettävä. Synnin voi poistaa vain oikeudenmukainen rangaistus. Kun Jeesus kärsi tuon rangaistuksen jo puolestamme Golgatalla, kenenkään, joka tunnustaa Hänen edessään syntinsä ei tarvitse pelätä tuomiota. Jeesus ei tullut tuomitsemaan vaan pelastamaan jo syntiensä tähden tuomion alaiset vapaaksi. Jos ihminen kuitenkin torjuu Jeesuksen, hylkää ainoan pelastumismah-

dollisuutensa epäuskossaan, hän jää lopullisesti tuomion alle. Usko merkitsee sitä, että ristiinnaulittuun Jeesukseen katsoen tunnustamme siinä Jeesuksen kärsivän juuri minun syntieni rangaistuksen. Niin jättäessämme itsemme Jeesuksen Golgatan täytetyn työn varaan uudestisynnymme. Saamme syntimme anteeksi. Pääsemme vapaaksi tuomiosta. Ja saamme lahjaksi iankaikkisen elämän osallisuuden, kun Pyhä Henki astuu elämäämme.

Rouva Yoshida sai elämän

Itä-Tokushiman seurakunnan pastori Masakille tuli eräänä iltana kirkkoon puhelu Mitsuko Yoshida nimiseltä rouvalta. Hän oli vakavasti sairaana. Hän oli aiemmin käynyt kirkossa ainoastaan yhden kerran. Senkin hän oli tehnyt erään ystävänsä vuoksi. Mitsuko Yoshidakin oli valinnut elämäntavakseen uskonnottomuuden voidakseen olla ystävä mahdollisimman moniin uskontoihin kuuluvien ihmisten kanssa. Hän ei pitänyt Jumalaa tarpeellisena.

Mutta kuukausi sen jälkeen kun Yoshida oli käynyt kirkossa, hän sairastui vakavasti. Mutta kaikkiin uskontoihin yhtä paljon etäisyyttä ottaneella Mitsukolla ei ollut sielun rauhaa. Hän huomasi, ettei hän oma tahdonvoimansa eikä hänen perheensä eikä sairaanhoito kyennyt antamaan apua hänen sydämensä pelkoon. Sisäisten taisteluidensa keskellä Mitsukon mieleen muistui hänen ystävänsä, joka oli kerran saanut hänet mukaansa kirkkoon.

- Entä jos pyytäisin sen kirkon pastoria tulemaan luokseni!

"Mitsuko oli pyytänyt moneen kertaan läheisiään soittamaan kirkkoon, mutta he olivat kieltäytyneet. Heistä oli sopimatonta pyytää pastoria, jonka kirkossa asianomainen on käynyt vain kerran elämässään. Vimmoissaan Mitsuko lopulta repi tiputuspussit ja letkut irti noustakseen itse puhelimeen. Niin hän sai tahtonsa läpi ja omaiset soittivat kirkolle.

Pastori Masaki lähti tapaamaan Mitsukoa. Vuoteessa makaavaa Mitsukoa oli vaikea tunnistaa samaksi ihmiseksi, joka oli vain vähän aikaisemmin terveen näköisenä käynyt kirkolla. Hänen kasvonsa olivat kellertävän kalpeat ja silmät voimattoman näköiset. Silti hän ojentautui nähdäkseen meidät, kun tulimme ovesta sisään. Kun omaiset ja hoitajat olivat poistuneet huoneesta, sanoin hänelle.

- Raamatussa sanotaan "Älä pelkää. Jumala ei koskaan jätä eikä hylkää sinua." Siksi sinun ei tarvitse olla peloissasi.

Mitsuko, joka ei ollut uskonut edes Jumalan olemassa oloon, vaikutti hämmästyvän sanojani ja kertoi:

- Pastori, minä olen ollut kauhean peloissani siitä, mitä minulle tapahtuu, kun kuolen? Se on pahempaa kuin mikään ruumiillinen kipu. Kuulin kerran lääkärin ja sairaanhoitajien puhuvan keskenään. He sanoivat "Eikö hän ole vieläkään kuollut? Onpa ihmeen sitkeä.” Kun suljen silmäni, tuntuu kuin vajoaisin koko ajan jonnekin.

- Vai sillä tavalla, rouva Yoshida. Sinulla on ollut todella rankkaa. Mutta oli hienoa, että haluat kuulla Raamatun opetusta. Raamatussa sanotaan: "Ole turvallisella mielellä, sillä kaikki sinun syntisi annetaan sinulle anteeksi Jeesuksen tähden."

- Ihanko totta? Olen pelännyt ja aivan selkäpiitäni on karminut ajatuskin siitä, että on joku, joka tietää koko sydämeni saastaisuuden ja tuomitsee tekoni oikeudenmukaisesti.

- Saat olla turvallisella mielellä. Vaikka kuinka yrittäisit, et voisi syntejäsi itse mitenkään sovittaa. Mutta Jeesus, joka tiesi, että olet syntinen Jumalan edessä, rakasti sinulta niin paljon, että kantoi sinun sijastasi kaiken sinun syntisi rangaistuksen ristillä ja kuoli puolestasi. Koska Jumala on vanhurskas, sinun syntisi ovat anteeksi annetut.

- Minusta vain tuntuu, että Jumala on pelottava, koska hän on niin oikeudenmukainen.

- Niin, mutta juuri siksi, että Jumala on oikeudenmukainen, Hän ei voi enää tuomita sinua syntiesi vuoksi, sillä Jeesus otti jo vastaan sinulle kuuluneen synnin rangaistuksen. Taivaallinen Isä vakuuttaa, että Hän on saanut riittävän hyvityksen sinun synneistäsi. Siitä todistuksena Hän on herättänyt Jeesuksen ylös kuolleista. Eihän velkoja voi enää tulla sinun luoksesi, jos joku toinen on maksanut lainasi puolestasi.

- Voin siis olla turvallisella mielellä, koska Jumala on oikeudenmukainen.

- Aivan. Sitä paitsi Jumala valmisti tämän pelastuksen sinulle jo 2000 vuotta sitten, paljon ennen kuin ehdit edes pyytää sitä, rouva Yoshida. Jeesus antaa sinun myös elää tässä ajassa niin kauan, kun Hänellä on vielä sinulle varattuna tehtävä täällä. Sinun elämästäsi et päätä sinä itse eivätkä edes lääkärit vaan Jumala. Elät siihen asti, kunnes tehtäväsi täällä päättyy. Sitten Jeesus tulee ottamaan sinut luokseen sinua varten valmistamaansa asuinsijaan. Jeesus sanoi, että jos uskot Häneen ja otat kasteen, pelastut. Voit sanoa

hänelle: "Niinkö Jumalani. Ilomielin luotan sinuun." Ja niin Jeesus lahjoittaa sinulle syntien anteeksiantamuksen ja uuden elämän.
- En ole koskaan ennen kuullut mitään tällaista. Olipa hyvä, että tulit, pastori. Olen todella helpottunut. Kiitos, että toit minulle Raamatun hyvän uutisen, Mitsuko sanoi.
Rukoilin vielä hetken Mitsukon kanssa ja kun katsoin häneen, huomasin värin palanneen takaisin hänen kalpeille kasvoilleen. Verenkiero oli hetkessä tullut paremmaksi ja hänen huulensa olivat taas terveen punaiset. Huomasin hänen silmissäänkin nyt levollisen ja lempeän loisteen.
Seuraavana päivänä Mitsuko todisti Jeesuksesta hoitajille, lääkäreille ja ystäville, jotka olivat tulleet häntä katsomaan. Kaikki ihmettelivät, miten pohjattoman rauhaton Mitsuko oli kerta heitolla muuttunut säteilevän iloiseksi. Kun pastori Masaki tuli suorittamaan kastetta, hän kiitti seurakuntalaisia ja otti vastaan kasteen ilosta kyynelehtien.

Hänen tilansa oli niin kriittinen, että hän olisi voinut minä hetkenä tahansa kuolla. Iloinen ja kiitosta pursuava Mitsuko ehti viettää noin kolmen viikon elämän kristittynä, kunnes hänet otettiin taivaaseen. Hän kertoi hyvää sanomaa hoitajilleen ja rukoili kristittyjen ystäviensä kanssa. Hänen potilashuoneestaan tuli paikka, jossa hän saattoi levätä Jeesuksen armossa ja rauhassa.

Pastori Masaki jatkaa: Kun Mitsukon lähtö Jeesuksen luo tuli, ehdin Jumalan armosta saattamaan häntä. Rukoilin Mitsukon vuoteen vierellä häntä kädestä kiinni pitäen. Silloin Mitsuko, joka oli ollut useita päiviä tajuttomana, avasi silmänsä ja hymyili minulle hitaasti seitsemisen kertaa. Hänen heikkenevä hengityksensä ei kuulostanut lainkaan tuskalliselta. Pikemminkin se muistutti äidin syliin hiljaa nukahtavan vauvan hengitystä. Sitten hän huokasi syvään ja pääsi perille Jeesuksen luokse. Se oli ihmeellinen päätös hänen ajalliselle matkalleen.”

Kaipaatko Sinä muutosta - uutta elämää?
Jos Sinä kaipaat elämääsi radikaalia, kaiken uudeksi muuttavaa ihmettä, käy kuuntelemaan Jeesuksen puhetta lapsen asenteella. Anna kipeän totuuden omasta syntisyydestäsi osua omaantuntoosi ja nosta katseesi Sinun puolestasi ristillä kuolleeseen, mutta ylösnousseeseen Kristukseen. Kun niin teet, Jumala tekee ihmeensä. Sinä saat syntisi anteeksi Sinun sijastasi kärsineeltä Vapahtajalta ja saat Hänet itsensä Pyhässä Hengessä sydämeesi asumaan.

Vaikka Sinä jäätkin elämään vielä myrkkykäärmeiden maahan, maailmaan, jossa Sinun omien syntiesi ja toisten synnit vielä pistävät Sinua kipeästi, omistat kuitenkin jo nyt sellaisen ylösnousemuselämän, että kuolemalla ja tuomiolla ei ole enää lopullista valtaa sen ylitse. Olet päässyt sisälle Jumalan valtakuntaan jo täällä ajassa, ja saat kerran nähdä Hänen kirkkaat kasvonsa taivaallisessa kirkkaudessa.

Jos taas kaipaat Pyhän Hengen uutta kosketusta ja uutta täyteyttä elämääsi, niin että pääset kasvamaan syvemmälle Jumalan tuntemiseen, niin nosta päivittäin katseesi ristiinnaulittuun. Pyhä Henki tekee työtään vai silloin, kun evankeliumin sana ristiinnaulitusta ja ylösnousseesta Jeesuksesta on elämäsi keskuksessa.

Joh. 3:22-36 Hänen tulee kasvaa

22. Tämän jälkeen Jeesus meni opetuslapsineen Juudean maaseudulle. Hän oleskeli siellä heidän kanssaan ja kastoi.
23. Myös Johannes kastoi Ainonissa lähellä Salimia, koska siellä oli paljon vettä. Ihmiset tulivat ja antoivat kastaa itsensä.
24. Johannesta ei ollut näet vielä heitetty vankeuteen.
25. Kerran Johanneksen opetuslasten ja erään juutalaisen välillä syntyi kiistelyä puhdistautumisesta.
26. He tulivat Johanneksen luo ja sanoivat hänelle: "Rabbi, se mies, joka oli kanssasi Jordanin toisella puolella ja josta sinä annoit todistuksen, kastaa, ja kaikki menevät hänen luokseen."
27. Johannes vastasi: "Ei ihminen voi ottaa mitään, ellei sitä anneta hänelle taivaasta.
28. Te voitte itse todistaa, että minä sanoin: 'En minä ole Kristus, vaan minut on lähetetty hänen edellään.'
29. Sulhanen on se, jolla on morsian. Mutta sulhasen ystävä, joka on läsnä ja kuuntelee sulhasta, iloitsee suuresti hänen äänestään. Nyt tämä minun iloni on täydellinen.
30. Hänen tulee kasvaa mutta minun vähetä.
31. Hän, joka tulee ylhäältä, on kaikkien yläpuolella. Joka on maasta, on maata ja maallisista hän puhuu. Hän, joka tulee taivaasta, on kaikkien yläpuolella.
32. Hän todistaa siitä, mitä hän on nähnyt ja kuullut, mutta hänen todistustaan ei kukaan ota vastaan.
33. Joka ottaa vastaan hänen todistuksensa, vahvistaa sinetillä, että Jumala on totuudellinen.
34. Hän, jonka Jumala on lähettänyt, puhuu Jumalan sanoja, sillä Jumala ei anna Henkeä mitalla.
35. Isä rakastaa Poikaa ja on antanut kaiken hänen käteensä.
36. Joka uskoo Poikaan, sillä on iankaikkinen elämä. Mutta joka ei ole kuuliainen Pojalle, ei ole näkevä elämää, vaan Jumalan viha pysyy hänen päällään."

Kateus
Olimme tehneet työtä ensimmäisessä työpisteessämme Yoshinogawan seurakunnassa jonkun aikaa. Uusi kirkkorakennus oli saatu pystyyn ja etsijöitä alkoi tulla mukaan jumalanpalveluksiin ja Raamattua tutkimaan. Suureksi iloksemme kaksi henkilöä ilmoittautui kastekurssilla ja saimme heidät myöhemmin kastaa. Samaan aikaan kuulimme naapuriseurakunnastamme Itä-Tokushimasta, jossa pioneerityö oli alkanut pari vuotta myöhemmin, että siellä kastettaisiin pian neljä henkeä. Jostain kumman syystä tuo uutinen lähettitoveriltamme ei ilahduttanut sydäntäni lainkaan. Kateuden ”vihreä” käärme oli päässyt luikertelemaan sydämeeni. Olin noiden Johanneksen opetuslasten kanssa samassa veneessä.

Myöhemmin olen kyllä oppinut iloitsemaan Herran pelastavasta työstä, joka tapahtuu muualla kuin minun tai meidän ympyröissämme. Mutta sitä varten Herra kyllä joutui kouluttamaan minua pienemmäksi monenlaisten kolhujen kautta. Kateuden syntiin tehoaa erinomaisesti se, kun alamme kiittämään Herraa siitä hyvästä, mitä Hän tekee toisten ihmisten elämässä ja toisten ihmisten kautta. Silloin ei myöskään elämästämme tule puuttumaan kiitosaiheita!

Luonnostamme inhoamme kaikkea sitä, mikä kolauttaa meidän ylpeyttämme. Siksi Herran täytyy usein käyttää aika kipeitä keinoja saadakseen meidät nöyremmiksi, pienemmiksi ja iloitsemaan itse Herrasta eikä siitä, mitä Herra ehkä meidän kauttamme haluaa ja voi saada aikaan. Minulle se on merkinnyt sairautta, ihmissuhdekriisejä, vaikeuksia työssä, seurakuntien hajoamista, lasten sairauksia ja suostumista siihen, etten ollutkaan se hyvä kasvattaja, joksi itseäni luulin. Jäljelle jää lopulta vain Herran armo ja se, että kaikista epäonnistumistani ja syntisyydestäni huolimatta Herra ei ole hylännyt. Olen saanut Sanan kautta katsella Herran hyvyyttä ja rakkautta ja löytää ilon, kun olen tajunnut, että Herra puhuu juuri minulle armon ja totuuden sanoja. Lopulta parasta on ollut saada katsella Hänen armonsa kirkkautta Sanan kautta.

Välisoitto
Johanneksen evankeliumin kolmannen luvun loppu sisältää eräänlaisen välisoiton, jossa voidaan katsoa Vanhan liiton vaihtuvan uuteen. Ensin Johannes Kastaja lausuu viimeiset tallennetut sanansa julkisessa toiminnassaan ja evankelista Johannes kommentoi niitä omalta osaltaan. Tapahtuu ikään kuin viestikapulan vaihto.

Temppelin puhdistamisen ja Nikodeemuksen kanssa käydyn keskustelun jälkeen Jeesus lähti Jerusalemista ja siirtyi Juudean maaseudulle. Siellä Jeesuksen opetuslapset kastoivat ihmisiä. On mielenkiintoista, että niin kauan kuin Johannes Kastaja vielä jatkoi julkista toimintaansa, Jeesus ei aloittanut omaa erillistä toimintaa, vaan pikemminkin teki yhteistyötä Johanneksen kanssa. Näin jatkui siihen asti, kun Johannes vangittiin. Vasta sitten alkoi Jeesuksen selkeästi erillinen toiminta. Olisihan voinut luulla, että niin pian kuin Johannes Kastaja julkisesti osoitti, että Jeesus on Messias, Johanneksen tehtävä olisi päättynyt. Mutta valmistava työ jatkui ja Jeesus osallistui siihen. Jeesus osoitti tällä selkeästi, että vanha liitto ja uusi eivät ole keskenään ristiriidassa, vaan uusi on vanhan täyttymys. Tarvitaan parannusvaatimus ja lain julistus valmistamaan ihmissydämet evankeliumin vapaudelle.

Tilanne
Toisaalta ei ole mikään ihme, että tilanne herätti Johannes Kastajan oppilaissa kysymyksen, miten heidän pitäisi nyt suhtautua Jeesuksen toimintaan. He esittivät sen Johannekselle:
"Rabbi, se mies, joka oli kanssasi Jordanin tuolla puolella, ja josta olet todistanut, kastaa, ja kaikki menevät hänen luokseen."

Johannes antoi kysyjille vastauksen jakeissa 3:27-30. Siitä, kuuluvatko jakeet 31-36 vielä Johannes Kastajan vastaukseen vai muodostavatko ne evankelista Johanneksen kommentin, on erilaisia käsityksiä. Asiasta ei voi lopullista dogmaattista vastausta antaa, koska kreikankielessä ei esiinny lainausmerkkejä, vaan asia on pääteltävä sisällöstä. Mutta jälkimmäinen vaihtoehto vaikuttaa uskottavalta sillä perusteella, että kun nyt vanha liitto oli saavuttanut huippunsa ja sen suurin edustaja lausuu viimeiset julkiset sanansa, on luontevaa, että uuden liiton evankelista Johannes ikään kuin vastaa Johannes Kastajan suuriin sanoihin. Vanha päättyi ja uusi alkoi. Molemmat tapahtuvat lihaksi tulleen Sanan läsnäolon vallitessa.

Väistyvän liiton lopputilitys 3:27-30
Johannes Kastaja aloitti vastauksen oppilailleen viittaamalla suureen Jumalan valtakunnan periaatteeseen:
"Ei ihminen voi ottaa mitään, ellei sitä anneta hänelle taivaasta."
Johannes torjui sen, että hänen ja Jeesuksen toiminnassa olisi kysymyksessä vähimmässäkään määrin keskinäisestä kilpailusta.

Johannes kutsuu meitäkin tunnustamaan taivaan, viimeisen ja lopullisen auktoriteetin. Ihminen ei voi saada kutsua, voimaa eikä valtuutusta yhtä vähän Johanneksen valmistavaan toimintaan kuin Jeesuksen Messiaaniseen toimintaan muualta kuin taivaasta. Jumalan työssä eivät ratkaise tilastot eikä menestys, vaan jokainen palanen taivaallisessa suunnitelmassa on yhtä tärkeä. Ratkaisevaa on se, mitä ylhäältä annetaan. Ihminen on myös vastuussa vain siitä, mitä Jumala on hänelle antanut.

Virka kunniassa
Sitten Johannes sovelsi tätä periaatetta itsensä:
"Te itse olette todistajani, että minä sanoin: en minä ole Kristus, vaan minut on lähetetty hänen edellään." Johannes osoitti, että hänenkin valtuutensa olivat taivaasta, vaikka hänen tehtävänsä olikin valmistava. Hän piti *"virkaansa kunniassa".*

Sitten hän sovelsi samaa periaatetta Jeesukseen eli itse Messiaaseen:
"Mies, jolla on morsian, on sulhanen. Sulhasen ystävä, joka seisoo ja kuuntelee häntä, iloitsee suuresti sulhasen äänestä. Tämä minun iloni on tullut täydelliseksi."
Kuva sulhasesta ja morsiamesta, jota Johannes käytti, oli kuulijoille tuttu Vanhasta testamentista. Se viittasi aina Jumalan ja Hänen kansansa väliseen suhteeseen. Jumala oli kihlannut kansansa ikuiseksi omaisuudekseen.

Johannes sovelsi tämän Vanhan testamentin kuvan Jeesukseen. Jeesus on Sulhanen. Sulhasen ystävän "bestmanin" tehtävä vihkimyksessä oli ojentaa morsian sulhaselle. Ennen kuin se tapahtui, sulhanen ei saanut puhua. Vasta kun morsian oli luovutettu sulhaselle ja sulhasen vastaanottava sana oli kuultu, saattoi sulhanen alkaa puhua. Johannes vertasi Jeesusta Sulhaseen, joka oli alkanut puhua. Siksi hänen tehtävänsä bestmanina oli suoritettu ja hän saattoi iloita koko sydämestään Sulhasen äänestä.

Hänen tulee kasvaa
Sitten seurasivat Johannes Kastajan suuret, majesteetilliset sanat:

"Hänen tulee kasvaa, mutta minun vähetä."
Sanoihin ei sisälly mitään Jumalalta saadun valtuutuksen ja tehtävän vähättelyä tai itsesääliä, vaan täydellinen tyytyväisyys siihen, että auringon noustessa tähtien valo lakkaa näkymästä.

Nämä sanat liittyvät saumattomasti evankeliumin prologin jakeeseen 1:16:
”Hänen täyteydestään me kaikki olemme saaneet osamme ja armoa armon lisäksi.”
Uskovan kristityn elämä on jatkuvaa riippuvuutta Herran Jeesuksen täyteydestä kumpuavasta armosta, jota saamme ammentaa päivä päivältä lisää.

Ihmissydän on kuin astia, jonka täyttää aina jokin. Jotta voisimme täyttää sydämemme ammentamalla Kristuksen armon rikkauksista, sydämeemme pitää valmistaa tilaa sille. Täysinäiseen astiaan ei voi mitään lisätä. Sydämemme täyttää luonnostaan ylpeytemme ja kaikki omat yrityksemme ja saavutuksemme. Olemme uskovinakin erittäin taipuvaisia itseriittoisuuteen. Kun minä ja me saamme aikaan jotain, niin se on sitten suurta. Mutta juuri tämä perusylpeytemme ja itseriittoisuutemme täytyy murtua, jos mielimme olla Herran käytössä.

Voimme kasvaa aidosti pieniksi siten, että annamme Jumalan lain sanan osua sydämiimme. Elämme tosin niin vahvasti ”positiivisuuden” aikaa, että mitään negatiivista ei saisi puhua. Jeesus ei kaihda kielteisiä ilmaisuja paljastaessaan sydämemme farisealaisuutta, ylpeyttä ja itseriittoisuutta puhumattakaan kaikesta muusta saastasta, joka siinä asuu. Toki Herra osaa myös käyttää ”nuijaa” ja viedä meidät elämäntilanteisiin, joissa olemme ”nokka savessa”. Niissäkin Hän kuitenkin etsii meidän todellista parastamme. Sillä kun suostumme avuttomiksi ja sellaisina huudamme Häntä avuksemme, Herra pääsee jakamaan meille armonsa rikkauksista uutta.

Mutta pelkkä meidän pieneksi tulemisemme ei riitä. Meidän on Raamatun kuvastimesta myös katseltava Herran suuruutta. Usein meidän Jeesuksemme on yhtä suuri kuin mihin me itse kykenemme. Johanneksen evankeliumissa näemme Herran valtavan suuruuden samoin kuin muistakin evankeliumeista ja koko Raamatusta. Herramme on se, joka loi ja ylläpitää koko universumia. Hänessä asui ihmishahmossa koko Jumalan täyteys. Hänellä on kaikki valta. Hän toteuttaa iankaikkisen suunnitelmansa aina taivaalliseen kirkkauteen asti.

Uusi liito ylhäältä 3:31-36
Kun jakeessa 31 evankelista Johannes aloittaa kommenttinsa, hän alkaa juuri kuvaamaan Herran Jeesuksen suuruutta:
Hän, joka tulee ylhäältä, on kaikkien yläpuolella. Joka on maasta, on maata ja maallisista hän puhuu. Hän, joka tulee taivaasta, on kaikkien yläpuolella.
Evankelista osoittaa, mikä on ero "huutavan äänellä" ja Sanalla, Sulhasen ystävällä ja Sulhasella. Etäisyys Johanneksen ja Jeesuksen, Kristuksen, Jumalan Pojan välillä on ääretön.

On huomattava, että Jeesuksesta ei sanota, että taivaasta "tullut" on yli kaiken, vaan taivaasta "*tuleva*". Kysymys on ikuisuuden nykymuodosta. Jeesus on pysyvästi ja ikuisesti ylhäältä tuleva. Jeesus on alkuperältään ja olemukseltaan taivaasta. Mutta Johannes on maasta ja hänen puheensa on maasta syntynyttä. Vastakohta on jyrkkä. Johannes oli saanut kyllä valtuutuksensa taivaasta, mutta hänellä ei ollut enempää sanottavaa, kuin minkä hän oli puhunut. Mutta nyt Tämä, joka ikuisesti tulee ylhäältä ja jonka alkuperä ja olemus on ylhäältä, on yli kaikkien.

"Hän todistaa siitä, mitä on nähnyt ja kuullut."
Se, mitä Jeesus on nähnyt, viittaa siihen iankaikkiseen kirkkauden todellisuuteen, josta Jeesus tuli ja joihin Hän oli jatkuvassa ja täydessä yhteydessä, ja jonka Hän tuli ilmoittamaan ihmisille. Se, mitä Jeesus on kuullut, viittaa taas Hänen Isältä saamaansa tehtävään, siihen evankeliumiin, jonka valmistamisen Isä oli uskonut Pojalle.

Pyhän Hengen todistus
"Joka ottaa vastaan hänen todistuksensa, vahvistaa sinetillä, että Jumala on luotettava."
Ihminen, joka ottaa vastaan Jeesuksen todistuksen, huomaa, että kaikki Jumalan lupaukset ja liitot löytävät täyttymyksensä ja Aamenensa Hänessä. Jeesuksen sanan vastaanottaminen on avain totuuden tuntemiseen ja johtaa samalla myös kunnian antamiseen Jumalalle. Sinetti on Pyhä Henki. Usko syntyy, kun ihminen ottaa vastaan Herran sanan, mutta samalla hän saa Pyhän Hengen, joka vakuuttaa ihmisen omalle tunnolle vastustamattomasti Jumalan sanan totuuden varmuutta.

”Hän, jonka Jumala on lähettänyt, puhuu Jumalan sanoja, sillä Jumala ei anna Henkeä mitalla.”
Viittaako Hengen antaminen Jeesukseen vai pelastettuihin ihmisiin. Todennäköisesti molempiin. Jeesuksessa asui Jumalan koko täyteys. Mutta niin kuin Jeesus jäähyväispuheessaan lupasi, Hän antaa omilleen kaiken, mitä on Isältään saanut. Näin Jeesus ei vuodata Pyhää Henkeä määrämitalla vaan koko täyteydessään.

Kaikkivaltias
Sitten evankelista Johannes avaa Jeesuksen vallan salaisuuden:
"Isä rakastaa Poikaa ja on antanut kaiken hänen valtaansa."
Edellä Johannes Kastaja oli todennut, että *"ihminen ei voi ottaa mitään, ellei sitä anneta hänelle taivaasta."* Hän oli suorittanut saamansa tehtävän ja hänen tehtävänsä oli väistyä, mutta nyt evankelista toteaa, että "kaikki on Jeesuksen käsissä." Jeesuksella on lopullinen valta.

Jeesuksen kaikkivallan teema toistuu evankeliumeissa, mutta Johannes korostaa sitä, miksi Jeesuksella on kaikki valta taivaassa ja maan päällä. Luvussa 17:2 Jeesus ylimmäispapillisessa rukouksessaan kuvaa sitä näin:
”Sinä olet uskonut hänen valtaansa kaikki ihmiset, jotta hän antaisi iankaikkisen elämän kaikille, jotka olet hänelle antanut.”
Herra kykenee kaikkivallassaan antamaan meille iankaikkisen elämän.

Näin näemme, miten Uusi liitto jatkaa Vanhasta ilman ristiriitaa. *"Hän poistaa ensimmäisen asettaakseen tilalle toisen."* (Hebr. 10:9) Vanhan liiton viimeisiksi suuriksi sanoiksi sopii todellakin: *"Hänen tulee kasvaa ja minun vähetä."* Uuden airueeksi sopivat sanat: *"Isä rakastaa Poikaa ja on antanut kaiken hänen valtaansa."*

Jumalan viha
Sitten ihmisen vastuu vyörytetään eteemme selkeydellä:
"Joka uskoo Poikaan, sillä on iankaikkinen elämä. Mutta joka ei ole kuuliainen Pojalle, ei ole näkevä elämää, vaan Jumalan viha pysyy hänen päällään."(36)

Voidaksesi pelastua Sinun oli tehtävä parannus synneistään ja uskottava Jeesukseen Kristukseen. Ihminen ei luonnostaan halua tunnustaa omaa syntisyyttään, vaikka omatunto häntä ajoittain syyttääkin. Jumalan sanan on osoitettava, millainen on todellisuudessa ihmisen tila. Hän on kapinassa Jumalaa vastaan, kääntänyt selkänsä Herran puheelle ja mikä kauheinta, synnissään hän on Jumalan vihan alla.

Vanhassa testamentissa Jumalan ilmoittama laki tuomitsee ihmisen. Valmistavassa julistuksessaan Jeesus osoitti, mitä Jumala pyhyydessään ja rakkaudessaan ihmiseltä vaatii. Viime kädessä ihmisen ongelma ei ole synnin valta ja Saatanan orjuus, jotka sitovat hänet ja tekevät hänen elämänsä surkeaksi ja vievät hänet lopulta kuolemaan. Kaikkein kauhistuttavinta on se, että kaiken sen keskellä hän on Jumalan pyhän vihan alainen. Se merkitsee synnissään joutumista viimeiselle tuomiolle ja sen jälkeen iankaikkisesti Jumalan pyhän tulen polttamaksi kadotuksen tuskiin. Pelastumattomalle ihmiselle hirvein mahdollinen ”vihollinen” on pyhän Jumalan viha. Mutta siinä ei ole kysymys mistään muusta kuin täydellisestä oikeudenmukaisuudesta. Tämän tosiasian julistaminen kuului sekä Johannes Kastajan että Jeesuksen valmistavaan työhön.

Vasta niille, jotka tämä valmistava työ on musertanut itseriittoisuudesta ja tyhjentänyt kaikista mahdollisuuksista itse selviytyä Jumalan kasvojen edessä, kelpaa ihana armon evankeliumi. Jeesus tuli pelastamaan meidät Jumalan oikeudenmukaisen vihan alta Hänen ihmeellisen armonsa ja laupeutensa valtakuntaan omistamaan iankaikkisen elämän jo täällä ajassa ja lopulta täyttymyksessä Herran kirkkaudessa. Jeesus ei tullut tuomitsemaan meitä, vaan pelastamaan meidät siitä tuomionalaisuudesta, jossa me olemme syntisyytemme tähden. Hän tuli kuolemaan meidän kadotustuomiomme Golgatan ristillä ja avaamaan meille tien taivaalliseen kotiin asti. Mutta vain Jumala totuuden alle taipuvat, syntinsä tunnustavat ja itsensä ja elämänsä Herran käsiin uskovat voivat päästä osallisiksi iankaikkisesta elämästä.

Iankaikkinen elämä
Iankaikkinen elämä ei ala siis vasta kuoleman jälkeen vaan jo täällä ajassa. Se alkaa silloin, kun uskossa nostamme katseemme meidän syntiemme tähden kärsineeseen Vapahtajaan ja huudamme Häntä avuksemme. Silloin pääsemme osalliseksi Jeesuksen ylösnousemuselämästä ja saamme Pyhän Hengen sydämeemme asumaan. Pyhä Henki vaikuttaa sen, että kuullessamme Jeesuksen äänen omassatunnossamme Raamatun sanan kautta, sydämeemme syttyy ilo Herran läsnäolosta. Saamme kuulla

Suuren Hyvän Paimenen äänen ja saamme vastata siihen rukouksella kiittäen ja ylistäen Hänen armoaan. Iankaikkinen elämä täällä ajassa ilmenee myös siten, että alamme nähdä kaiken ajallisen iankaikkisuuden näkökulmasta: Kun katsomme kaunista keväistä kukkaa, välittömästi ihmettelemme Jumalaa Luojaa. Kun katselemme ihmisiä, näemme heissä – syvimmissä synnin syövereissä rypevissäkin – Jeesuksen pyhällä verellä lunastettuja ihmisiä, joiden on saatava päästä osallisiksi pelastuksesta.

Parannuksentekoa Hoofun kirkossa

Pastori Ei'ichi Itoo kertoo miten Herra taivutteli häntä pienemmäksi seuraavaan tapaan:

Pastoriksi valmistuttuani toimin Osakassa neljä vuotta. Oli vuosi 1931. Edellisen vuoden syksynä Japanin armeija oli miehittänyt Mantsurian ja Mantsuria oli noussut julkisen keskustelun kohteeksi. Myös evankelioimistyön tarve siellä tuli ilmeiseksi. Seuraavana vuonna sain siirtomääräyksen Mantsuriaan. Siihen aikaan metodistikirkko oli hallinnollisesti piispajohtoinen ja piispa nimitti työntekijät eri seurakuntiin. Niin yllätyksekseni minut nimitettiin kaukaisen Mantsurian pääkaupunkiin Shipingiin seurakuntaa muodostavaan työhön.

En voinut kuitenkaan heti matkustaa alueelle työhön, sillä olot siellä olivat vielä rauhattomat ja sinne johtava rautatiekin oli monin paikoin tuhottu. Siksi minut lähetettiin väliaikaisesti läntisimpään Japaniin Yamaguchin läänin Hoofun pieneen metodistikirkkoon hoitamaan pastorin virkaa siihen asti, kunnes tie Mantsuuriaan avautuisi. Itse asiassa väliaikaisnimitys annettiin ensin saman alueen kirjallisuusevankelioimisprojektin työntekijäksi, mutta kun Hoofun kirkon pastori Sugino joutui sairaslomalle ja myöhemmin eläkkeelle, minut siirrettiin heinäkuussa 1932 hänen tilalleen.

Hoofun seurakunta oli todella pieni. Jäseniä oli vain viisi kuusi ja jumalanpalveluksissa kävi samainen määrä ihmisiä. Sunnuntain iltakokouksissa ja rukouspiireissä ei käynyt juuri kukaan. Seurakunta eli taloudellisesti täysin Yhdysvaltojen metodistilähetyksen avustusten varassa. Niin oli jatkunut jo 42 vuotta.

Yhtäkkinen muutos Osakan kolmen lupaavasti kasvavan seurakunnan innostavasta työstä maaseudun pikkukirkkoon oli minulle masentava kokemus. Osaksi se johtui siitä, että olin vielä kypsymätön uskossani. Tein aluksi työtä turhautuneesti ja passiivisesti ja toivoin pääseväni sieltä mahdollisimman pian Mantsuuriaan. Elämä tuntui ankealta.

Pari kuukautta Hoofuun tuloni jälkeen Herra puhutteli minua voimakkaasti lukiessani Johanneksen evankeliumin 21. lukua. Ylösnoussut Herra kysyy siinä kolmesti Pietarilta: "Rakastatko minua?" Pietarin vastattua kolmesti myöntävästi Herra antoi hänelle tehtävän: "Ruoki minun karitsoitani," ja "Kaitse minun lampaitani". Tajusin, että Jeesuksen rakastaminen merkitsee Herran lampaiden eli seurakuntalaisten rakastamista. Turhautuneisuuteni ja pettymykseni siitä, että olin ikään kuin saanut alennuksen urallani, kun minut oli siirretty vilkkaasta Osakan evankelioimistyöstä pieneen maaseutukirkkoon, ja ärtymykseni siitä, että ihmisiä ei tullut kokouksiin, johtuikin pohjimmiltaan siitä, että en rakastanut kalliita sieluja.

Kaduin ja rukoilin:

- Herra, olen koko ajan ajatellut Mantsuriaan lähtöäni. Kun olet lähettänyt minut tähän seurakuntaan, minun olisi pitänyt kaikin voimin ja koko sydämestäni antautua näiden harvojen ihmisten sielunhoitoon ja evankeliuminjulistukseen. Mutta en ole rohkaissut veljiä ja sisaria. Osanottajien vähyyteen pettyneenä olen kohdellut heitä kylmästi ja pitänyt saarnani sisäisesti suuttuneena. Olen epäuskoinen ihminen. Anna Herra anteeksi! Ymmärrän nyt, että Sinä tahdot minun tekevän seurakuntatyöni koko sydämestäni ja antaumuksella tällä Sinun osoittamallasi paikalla, vaikka en Mantsuriaan pääsisikään. Herra johdata minua!

Seuraavana sunnuntaina saarnassani kerroin, miten Herra oli taivuttanut minua parannukseen ja pyysin seurakuntalaisilta anteeksi kylmää asennettani heitä kohtaan. Nyt jumalanpalveluksiin alkoi tulla lisää ihmisiä. Kolme kuukautta seurakuntaan tulostani kävijämäärä nousi sunnuntaisin 20-30.

Entä Sinä?

Onko Jumalan sana päässyt jo tunkeutumaan sydämeesi niin, että se on alkanut tyhjentyä itseriittoisuudesta ja ylpeydestä? Oletko jo nähnyt sen, että sinulle on täysin mahdotonta selviytyä omin voimin synnin ja syyllisyyden taakasta? Vain tyhjennetyn, nöyryytetyn ja pieneksi tulleen voi Herran armo täyttää. Mutta juuri silloin, kun Hän saa kasvaa, Sinäkin voit löytää todellisen ilon.

Jos Sinulla on jo iankaikkinen elämä Pyhässä Hengessä, anna Herran jatkaa työtään Sinussa. Mitä pienemmäksi ja aidosti nöyräksi Sinä tulet, sitä suuremman kunnian Jeesus saa ja monet tulevat näkemään, miten suuri on Hänen armonsa. Saat olla Herran käytössä omalla paikallasi. Saat kulkea Hänen edeltä valmistamissaan teoissa jakaessasi evankeliumin ilosanomaa toisille ihmisille.

Joh. 4:1-26 Jeesus ja samarialainen nainen

1. Kun Jeesus sai tietää fariseusten kuulleen, että hän teki opetuslapsiksi ja kastoi useampia kuin Johannes
2. - tosin Jeesus ei itse kastanut vaan hänen opetuslapsensa -
3. hän lähti Juudeasta ja meni taas Galileaan.
4. Hänen oli kuljettava Samarian kautta.
5. Niin hän tuli Sykar-nimiseen Samarian kaupunkiin. Se on lähellä sitä maa-aluetta, jonka Jaakob oli antanut pojalleen Joosefille,
6. ja siellä oli Jaakobin kaivo. Koska Jeesus oli matkasta väsynyt, hän istui kaivolle. Oli noin kuudes tunti.
7. Eräs samarialainen nainen tuli ammentamaan vettä, ja Jeesus sanoi hänelle: "Anna minulle juotavaa."
8. Hänen opetuslapsensa olivat näet menneet kaupunkiin ostamaan ruokaa.
9. Samarialainen nainen sanoi hänelle: "Kuinka sinä, joka olet juutalainen, voit pyytää juotavaa minulta, samarialaiselta naiselta?" Juutalaiset eivät nimittäin ole missään tekemisissä samarialaisten kanssa.
10. Jeesus vastasi hänelle: "Jos sinä tuntisit Jumalan lahjan ja hänet, joka sanoo sinulle: 'Anna minulle juotavaa', niin sinä pyytäisit häneltä, ja hän antaisi sinulle elävää vettä."
11. Nainen sanoi Jeesukselle: "Herra, eihän sinulla ole edes ammennusastiaa, ja kaivo on syvä. Mistä sitten saisit sitä elävää vettä?
12. Et kai sinä ole suurempi kuin isämme Jaakob, joka antoi meille tämän kaivon? Hän joi siitä itse, samoin hänen poikansa ja karjansa."
13. Jeesus vastasi hänelle: "Jokainen, joka juo tätä vettä, tulee uudelleen janoiseksi,
14. mutta joka juo sitä vettä, jota minä hänelle annan, sille ei ikinä tule jano. Siitä vedestä, jota minä annan, tulee hänessä lähde, joka kumpuaa iankaikkiseen elämään."
15. Nainen sanoi: "Herra, anna minulle sitä vettä, ettei minun tulisi jano eikä minun tarvitsisi käydä täällä ammentamassa."
16. Jeesus sanoi hänelle: "Mene kutsumaan miehesi ja tule tänne."
17. Nainen vastasi: "Ei minulla ole miestä." Jeesus sanoi: "Oikein puhuit sanoessasi: 'Ei minulla ole miestä.'
18. Viisi miestä sinulla on ollut, ja se, joka sinulla nyt on, ei ole sinun miehesi. Siinä puhuit totta."
19. Nainen sanoi hänelle: "Herra, minä huomaan, että sinä olet profeetta.
20. Meidän isämme ovat palvoneet Jumalaa tällä vuorella, mutta te sanotte, että Jerusalemissa on se paikka, missä tulee palvoa."
21. Jeesus vastasi: "Nainen, usko minua! Tulee aika, jolloin ette palvo Isää tällä vuorella ettekä Jerusalemissa.
22. Te palvotte sitä, mitä ette tunne. Me palvomme häntä, jonka tunnemme, sillä pelastus tulee juutalaisten keskuudesta.
23. Mutta tulee aika, ja se on jo nyt, jolloin oikeat rukoilijat palvovat Isää hengessä ja totuudessa. Sellaisia palvojia Isä etsii.
24. Jumala on Henki, ja niiden, jotka häntä palvovat, tulee palvoa hengessä ja totuudessa."
25. Nainen sanoi hänelle: "Minä tiedän, että Messias tulee, hän, jota sanotaan Kristukseksi. Kun hän tulee, hän ilmoittaa meille kaiken."
26. Jeesus vastasi: "Minä olen se, minä, joka puhun kanssasi."

Rakkauden jano
Rakkauden kaipuu, jano kohti sellaista sydäntä, joka hyväksyisi, rohkaisisi, antaisi arvostusta ja jonka luona saisi kokea turvallisuutta ja lepoa, on voimakkaimpia liikkeellepanevia voimia ihmiselämässä. Rakkauden tarve on mitä myönteisin asia elämässämme.

Nykyinen läntinen kulttuurimme pyörii hyvin pitkälle sen ympärillä. Kulttuuri ja viihdeteollisuus ansaitsee markkansa rakkauden janolla, johon se tarjoaa näennäisvastauksiaan: "Ellet voi itse saada rakkautta osaksesi, niin samaistu edes hetkeksi sankariin, joka saa ja antaa rakkautta, niin edes hetkeksi kaipuusi tämän sijaisen välityksellä täyttyy!" Mutta samaistumalla noihin sankareihin oman sisimmän moraalikäsitykset ehkä huomaamatta muokkautuvat hollywoodilaiseen malliin: "Sinulla on oikeus saada rakkautta! Ellet saa niiltä, jotka ovat nyt ympärilläsi, etsi uudet ihmiset! Tulet vielä löytämään sen 'oikean', joka kykenee tyydyttämään pohjattoman janosi. Kenelläkään ei ole oikeutta asettua rakkaudenjanosi tyydyttämisen esteeksi."

Niin sitten kun maisemaan näyttää ilmaantuvan joku, joka tyydyttäisi syvimmän kaipuun, niin ollaan valmiit maksamaan paljon. Perhe hajotkoon, olkoon niin, että lapset eivät tiedä enää ketkä ovat heidän todelliset vanhempansa. Vapautta ei kukaan saa rajoitta, kun kerran on kysymys rakkaudesta. Todellisuudessa kysymys on tietysti himojen orjuudesta ja rakkauden irvikuvasta, mutta sydämensä suunnattomassa kaipauksessa rakastavaa sydäntä kohti ihminen sortuu helposti virvatulten pettämäksi. Syvien pettymysten jäljiltä menee viimeinenkin toivo rakkauden löytymisestä ja edessä saattaa olla synkkä ja tuhoisa kierre.

Jumala, rakkauden lähde
Todellista, sydäntä tyydyttävää rakkautta ihmisen ei voi löytää keneltäkään toiselta ihmiseltä. Kenenkään rakkaus ei riitä sydämemme suunnattomaan ikävään, joka on itse asiassa muistutus siitä, että ihminen on erossa kaiken rakkauden lähteestä, elävästä Jumalasta. Vain Jumalan rakkaus kykenee tyydyttämään ihmisen mittaamattoman janon.

Jeesuksen ja samarialaisen naisen kohtaaminen Sykarin kaivolla osoittaa, että tämän päivän janoisten ihmisten yritykset löytää vastausta kaipuuseensa toisaalta aistillisen rakkauden tyydyttämisestä ja toisaalta uususkonnollisesta etsinnästä eivät ole uusia. Mutta ennen kaikkea tuo kohtaaminen kertoo meille, missä ja miten vastaus tuohon janoon on tänäänkin löydettävissä.

Inhimillisestä jumalalliseen
Jeesus oli oppilaineen matkalla Juudeasta Galileaan. Tekstimme edellä kerrotaan, että *"Hänen oli kuljettava Samarian kautta."* Normaalisti juutalaiset eivät tätä reittiä käyttäneet syvän keskinäisen syrjinnän ja halveksunnan vuoksi, jota juutalaiset ja samarialaiset tunsivat toisiaan kohtaan. Mutta Jeesuksen oli kuljettava, täytyi! Ulkoiset olosuhteet eivät Häntä pakottaneet, vaan se, että Jeesus julisti reitin valinnallaan tuomion syrjinnälle ja osoitti oppilailleen, että Jumalan rakkaus ei tunne inhimillisen synnin pystyttämiä raja-aitoja. Lisäksi Jeesuksen pakotti tälle reitille rakkaus tuota sisimpänsä janon kanssa kipuilevaa samarialaista naista kohtaan.

Kaivolla käydyssä keskustelussa Jeesus teki aloitteen ja Hän myös päätti keskustelun. Koko keskustelu on suurenmoinen esimerkki aidosta vuoropuhelusta ja Jeesuksen rakkaudesta ja taidosta suorittaa sielunhoitoa. Aidoksi Ihmiseksi tullut Jumalan Poika, matkasta väsynyt ja janoinen Jeesus avasi keskustelun esittämällä inhimillisen tason pyynnön naiselle. Mutta Hän päätti keskustelunsa valtavaan sanomaan siitä, että Hän, joka puhui naiselle, oli Messias, Jumalan Poika, Kristus. Tämän inhimillisen tason pyynnön ja Jeesuksen jumaluuden julistuksen välillä käytiin keskustelu, joka johti samalla naisen kohtaamaan Jeesuksen ei vain ihmisenä vaan myös Jumalan Poikana. Tie kulki inhimillisestä jumalalliseen niin kuin aidossa kristillisessä sielunhoidossakin tänään.

Pyyntö
Jeesus aloitti pyynnöllä, joka liittyi hänen inhimillisen tason tarpeisiinsa: *"Anna minulle juoda."* Jeesus tunsi naisen, kaiken hänestä, niin kuin jatkokeskustelu osoitti. Jeesus tunsi naisen menneisyyden ja sen hetkisen elämäntilanteen ja siitä huolimatta pyysi häneltä suosionosoitusta, mikä kertoo jo paljon. Moni uskova kristittykään ei nimittäin pyytäisi sellaiselta naiselta mitään, mikä vain kertoo, kuinka kaukana Herrasta hän yhä on. Jeesus saavutti pääsyn tämän synnissä elävän naisen sydämeen pyytämällä häneltä palvelusta.

Naisen vastauksessa ei ollut mitään kunnioittavaa:
"Kuinka sinä, joka olet juutalainen, pyydät juotavaa minulta, samarialaiselta naiselta?"
Mutta se sisälsi aimo annoksen ihmetystä siitä, miten juutalainen mies puhuttelee samarialaista ja vieläpä naista.

Tarjous
Sitten Jeesus sanoi naiselle todella merkittävää:
"Jos sinä tietäisit Jumalan lahjan, ja kuka sinulta pyytää juotavaa, sinä pyytäisit häneltä, ja hän antaisi sinulle elävää vettä."
Kysymys oli tarjouksesta. Hän oli esittänyt pyynnön saada naiselta juomavettä, joka lopulta ehkä unohtui naiselta ammentamatta, sillä hänelle tuli kiire kaupunkiin kertomaan, kenet hän oli kaivolla kohdannut. Jeesus astui suoraan naisen syvimpään hengelliseen tarpeeseen, kun Hän esitti tälle tarjouksen elävästä vedestä.

Tämä tarjous kertoo tänäänkin tien sydäntä tyydyttävän rakkauden löytämiseen. Ensinnäkin ihmisen on opittava tajuamaan, että se Jumala joka on hänet luonut, mutta jonka yhteydestä hän synnissään juoksi pois vedettömien lähteiden luo, on edelleen rakastava Jumala. Jumala antoi syntisiä varten lahjansa, pelastuksen lahjan Jeesuksen syntyessä Ihmiseksi ja kärsiessä, kuollessa ja ylösnoustessa meidän syntiemme sovitukseksi. Jumala antaa siis syntisiä varten lahjan. Jumalasta erossa olevan syyllisen ihmisen käsitys Jumalasta vääristyy. Syyllisyytensä tähden hän ei voi kuvitellakaan, että Jumalalla olisi mitään muuta kuin tuomiota ja rangaistusta häntä varten. Siksi synnin pimentämä ihminen ei hevin lähde etsimään rakkauden janoonsa vastausta elävän Jumalan suunnalta.

Mutta Jeesus julistaa tälle syntielämänsä väsyttämälle ja janoiselle naiselle: "Jumalalla on sinua varten lahja." Mutta tämä lahja ei ole mikään irrallinen hyvän olon tunne, ei irrallinen sisäisen levon ja ilon kokemus, ei irrallinen virkistymisen ja voimalla varustetuksi tulemisen kokemus, ei irrallinen puhtauden ja valon kokemus, vaan kaikkea tätä suhteessa siihen ihmeelliseen Henkilöön, Jeesukseen Kristukseen, joka naiselle puhui ja joka puhuu sanassaan meille tänään. Vain Jeesuksen Kristuksen persoonallisessa kohtaamisessa, Hänen henkilökohtaisessa tuntemisessaan löytyy vastaus.

"Jos tietäisit Jumalan lahjan ja tuntisit Minut, joka puhun sinulle..." tarkoittaa sitä, että ensimmäinen tehtävä janoisia ihmisiä kohdatessamme on kertoa heille, millainen on Jumalan rakastava sydän ja kuka ja millainen on se Jeesus, joka meille pelastuksen hankki Golgatan ristillä. Ellei ihmisellä ole tätä tietoa, hän ei voi pelastua.

Mutta se ei vielä ihmistä pelasta, että hän tietää kuinka hyvä Jumala on ja millainen pelastaja Jeesus on. Ihmisen tulee tämän tietonsa pohjalta asettua Jeesuksen eteen ja esittää Hänelle pyyntö: "Anna minulle elävää vettä." Pyyntö merkitsee aina todellisen tarpeensa ilmaisemista ja aitoa avun pyytämistä siihen.

Jeesuksen sanoihin sisältyy myös valtava lupaus. Elävä vesi tarkoittaa Raamatussa Pyhää Henkeä, Jumalan omasta elämästä meille tulevaa iankaikkista elämää. Aidon janonsa ja pyyntönsä kanssa Jeesuksen puoleen kääntyvä ei ole jäävä vastausta vaille: Jeesus antaa sinulle elävää vettä. Pelastukseen, Jumalan rakkauden yhteyteen, kulkee siis käsittämättömän yksinkertainen tie, joka toisaalla Raamatussa määritellään näin: *"Jokainen, joka huutaa avuksensa Herran nimeä, pelastuu."*

Miten kykenet siihen?
Naisen vastaus tähän tarjoukseen sai nyt kunnioittavan sävyn:
"Herra, eihän sinulla ole ammennusastiaa, ja kaivo on syvä. Mistä sinulla sitten on se elävä vesi? Et kai sinä ole suurempi kuin isämme Jaakob, joka antoi meille tämän kaivon ja joi siitä, hän itse sekä hänen poikansa ja karjansa?"
Vastaus sisälsi epäilyä, mutta myös ihmettelyä siitä, mitä Jeesus oikein tarkoitti. Erityisesti ilmaisu "elävä vesi" askarrutti naisen mieltään. Jeesus oli saanut myös perille viestin siitä, että ratkaisevaa oli tuntea Hänet. Nainen alkoi kysellä: "Oletko Sinä suurempi?"

Jeesus vastasi naisen kysymyksiin: *"Jokainen, joka juo tätä vettä, janoaa jälleen, mutta joka juo minun antamaani vettä, ei enää koskaan ole janoissaan, vaan se vesi, jota minä hänelle annan, tulee hänessä sen veden lähteeksi, joka pulppuaa ikuiseen elämään."*
Hän selitti näin oman merkityksensä. Nainen oli vastannut Hänen ensimmäiseen tarjoukseensa kysymällä, miten Jeesus kykenisi toimittamaan elävää vettä. Jeesus osoitti nyt, että kysymys oli hengellisestä, sydämen syvimmän janon tyydyttävästä elämästä ja että Hän kykenisi tyydyttämään naisen janon. Naiselle riittäisi pelkästään se, että hän esittäisi pyyntönsä Jeesukselle.

Anna minulle sitä vettä!
Kuuntele nyt tarkoin naisen yhä kunnioitusta osoittava vastaus:
"Herra, anna minulle sitä vettä, ettei minun tulisi jano, eikä minun tarvitsisi käydä täällä vettä hakemassa."
Huomasitko, miten hämmentyneitä ovat naisen ajatukset. Alkuosa kertoo siitä, että nainen tunnustaa tyydyttämättömyyden persoonallisuutensa ytimessä. *"Anna minulle sitä vettä, ettei minun tulisi jano!"* Mutta sitten: *"Ettei minun tulisi jano, eikä minun tarvitsisi käydä täällä vettä hakemassa."* Hän oli tajunnut jotain Jeesuksen sanojen hengellisestä merkityksestä pyytäessään Jeesukselta elävää vettä, mutta sitten hän heilahti takaisin ajalliseen: "ettei minun tarvitsisi käydä täällä enää ammentamassa".

Naisen ajatukset kulkivat jotenkin tähän tapaan:

"Ei koskaan enää janoa? Kuinka janoinen olenkaan, kuinka pettynyt, kuinka masentunut ja levoton olenkaan! Anna minulle sitä vettä, ettei minun tarvitsisi olla näin janoinen! Mutta jos Hän ei tarkoitakaan mitään sellaista. Siinä tapauksessa anna edes sellaista, että säästyn tästä rasittavasta jatkuvasta veden raahaamisesta." Syvimmiltään siis tämä tyytymätön ja onneton nainen pyysi: "Anna minulle sitä vettä, ettei minun tarvitsisi olla janoissani."

Putket kuntoon
Jeesus otti tämän pyynnön vastaan ja lähti heti vastaamaan siihen, mutta aika erikoisella tavalla:
"Mene, kutsu miehesi ja tule tänne."
Miksi näin? Jotta elävä vesi pääsisi naisen sydämeen, "vesijohdot" piti puhdistaa ja tukokset moraalisen elämän alueella avata. Jeesus vastasi siis asiallisesti: "saat elävän veden ja juuri siksi on käytävä lävitse myös sinun elämäsi pimeät alueet."

Heti kun naisen kipeisiin asioihin koskettiin, hän pyrki väistämään. Vastaus: *"Ei minulla ole miestä"* oli ylimielinen torjunta, johon ei sisältynyt mitään kunnioitusta: "Mitä se sinulle kuuluu! Olen vapaa ja moderni nainen, älä sotkeudu minun asioihini!"

Mutta Herra ei antanut periksi, vaan jatkoi kauniilla tavalla. Jeesuksen sanoissa ei ollut mitään halveksuntaa tai katkeraa, kun Hän kertoi yksinkertaiset tosiasiat:
"*Totta puhuit: 'Ei minulla ole miestä.' Viisi miestä sinulla on ollut, ja joka sinulla nyt on, ei ole sinun miehesi. Siinä puhuit totta."*
Jeesus repi naamarit ja osoitti, että Häneltä ei voi salata mitään.

Uskonnollinen väistö
Huomaa, miten kunnioittavasti nainen nyt vastasi:
"Herra, minä huomaan, että sinä olet profeetta."
Hän myönsi, että Jeesus oli puhunut totta, mutta sitten hän turvautui tyypilliseen tapaan, jolla tänäkin päivänä omantunnon syyllisyydestä puhuminen pyritään väistämään. Hän siirsi keskustelun uskonnollisten kiistakysymysten alueelle:
"Meidän isämme ovat kumartaen rukoilleet tällä vuorella. Te taas sanotte, että Jerusalemissa on paikka, jossa tulee kumartaen rukoilla."

Vaikka kysymys olikin väistöliikkeestä, jottei hänen olisi tarvinnut käydä loppuun asti sydämen kipeitä syntejä ja niiden synnyttämiä verestäviä haavoja, silti itse kysymys oli todellinen. Se kertoi siitä, miten syvienkin moraalisten lankeemusten keskellä ihmisillä on todellisia hengelliseen elämään liittyviä kysymyksiä. Jeesus ei niitä sivuuta, vaikka osoittaakin selkeästi, että vastaus niihin ei voi tulla, ellei sydän myös moraalisella alueella tule puhdistetuksi ja johdetuksi totuuteen. Tämän päivän uususkonnollisuuden suuri harha on juuri siinä, että ihminen yrittää löytää sinänsä aiheellisiin uskonnollisiin kysymyksiinsä vastauksia haluamatta silti luopua käytännön elämänsä synneistä.

Vastauksessaan Jeesus osoitti, että samarialaiset olivat vielä tietämättömyydessä oikeasta Jumalan palveluksesta ja että juutalaisille oli annettu totuus ja että juutalaisten kautta tuli pelastus. Jeesus sanoi:
"Nainen, usko minua! Tulee aika, jolloin te ette rukoile Isää tällä vuorella ettekä Jerusalemissa." ja *"Tulee aika ja on jo, jolloin oikeat rukoilijat rukoilevat Isää Hengessä ja totuudessa. Sellaisia rukoilijoita Isä näet tahtoo. Jumala on Henki. Häntä rukoilevien tulee rukoilla Hengessä ja totuudessa."*

Jeesuksen syvän vastauksen merkitystä ei suinkaan aina ole ymmärretty. Millään palvontapaikalla ei ole itseisarvoa, vain sikäli kuin Jumalan palvelu tapahtuu Hengessä ja totuudessa, sillä on merkitystä. Ratkaisevaa ei ole paikka, eivät muodot, ei tieto eikä ymmärrys, vaan palvellakseen Jumalaa ihmisen on mentävä persoonallisuutensa syvimmälle tasolle, henkeen ja totuuteen asti. Oikea jumalanpalvelus edellyttää rehellisyyttä ja totuudellisuutta. "Haluan auttaa sinua saamaan pulppuava elämän vesi sydämeesi repimällä sinun naamarisi ja viemällä sinua kohtaamaan oman elämäsi todellisuus."

Vähän myöhemmin
Naisen viimeinen pakoyritys on myöskin erittäin tyypillinen tänäänkin:
"Minä tiedän, että Messias tulee, Hän, jota sanotaan Kristukseksi. Kun hän tulee, hän ilmoittaa meille kaiken."
Nainen tajusi, että kaikki Jeesuksen sanaoma oli totta, mutta hän pyrki siirtämään oman elämänsä asioiden kuntoon saattamisen vielä tuonnemmas tulevaisuuteen. Messiaan tullessa hänenkin elämänsä asiat tulisivat lopulliseen järjestykseen.

Tämä pakoyritys kertoo siitä, miten sinänsä oikeaan Jeesuksen toisen tulemisen odotukseen ja sitä edeltävien merkkien tutkiskeluun saattaa sisältyä pakoa sen Jeesuksen kasvojen edestä, joka haluaisi tänään tulla ja käsitellä sinun elämäsi synnit ja lian, jotta pääsisit elämään Hänen elämäänsä Pyhässä Hengessä jo nyt.

Naisella oli vankka uskonnollinen tausta. Hän tunsi Vanhan testamentin Jaakobin, hän oli kiinnostunut oikeasta jumalanpalveluspaikasta ja hänellä oli Messias-odotusta. Mikään niistä ei riitä pelastukseen. Siihen tarvitaan rakastavan Herran yhteyteen pääseminen.

Suuri nyt hetki
Taitavasti Jeesus johti keskustelun niin, että ennakkoluulolla kohdattu janoinen mies muuttui ensin kunnioitusta ansaitsevaksi, sitten profeetaksi ja lopulta Jeesuksen suurissa sanoissa itse Messiaaksi. Jeesus torjui väärän Messias-odotuksen ja tulevaisuuteen siirtämisen tarjoten suuren nyt-hetken: *"Minä se olen, minä, joka puhun kanssasi."*

Nainen sai elämän veden sydämeensä. Jatko osoittaa, miten hän juoksi kaupunkiin kertomaan Kristuksesta, joka oli kertonut kaiken hänen elämästään. Juostessa kohti kaupunkia hän oli ihmeen keventynyt mieletkään, sillä hän oli huomannut, että Messiaan kanssa totuuden kohtaaminen oli ollut äärettömän vapauttavaa. Häntä ei oltukaan tuomittu, vaan hän oli saanut anteeksi. Hän oli saanut uuden alun, uuden elämän. Elävä vesi oli alkanut pulputa hänen sydämestään. Rakkaus oli tyydyttänyt hänen janonsa. Lopulta hän saattoi muiden samarialaisten kanssa yhtyä ylistykseen: "Hän on koko maailman Vapahtaja!"

Hitachi-munkki ja ristinkantaja Arthur Hollands
Jumalan suurta armoa on, että janoissaan vaeltanut joutuu vararikkoon ja löytää elämän Jeesuksessa Kristuksessa. Näin tapahtui vuoden 1994 heinäkuun alussa eräälle Hitachi-nimiselle 54 vuotiaalle buddhalaiselle munkille. Hän oli jo kymmeniä vuosia elänyt munkkina. Nyt hän oli vuoden alusta jo seitsemättä kertaa kiertämässä Shikokun 88 temppelin yli 1000 km:n pyhiinvaellusreittiä kävellen. Sen kiertämällä hän uskoi saavansa erityissiunauksen elämäänsä. Sinä aamuna hän oli kuullut kristillisen radio-ohjelman, jossa puhuja oli kertonut, miten Paavali oli Damaskoksen tiellä yllättäen kohdannut ylösnousseen Herran suuren kirkkauden keskellä. Kuuma pyhiinvaeltajan päivä oli kääntymässä lopuilleen, kun hän näki 20 metriä pitkää ristiä olallaan kantavan miehen lähestyvän häntä vastakkaiselta suunnalta muutamien muiden seurassa.

Ristinkantaja oli japanilais-amerikkalainen Hollands-niminen evankelista, joka on jo useita vuosia tehnyt kiertävää ulkoilma- ja kirjallisuustyötä ristiä kantaen. Sinä päivänä hän oli työryhmänsä kanssa pitänyt useita kokouksia ja illalla oli vielä määrä pitää kokous reitin varrella olevassa kirkossa. Kun Hollands näki munkinkaavussa lähestyvän Hitachin kasvot, hän pysähtyi ja kysyi:
"Mitä Sinä etsit?"
Rakkaus, jolla kysymys esitettiin, mursi Hitachi-munkin. Hän vastasi:
"Etsin sydämen rauhaa ja todellista elämää, mutta en ole vuosien etsimisestä huolimatta löytänyt. Tiedätkö Sinä, mistä sen voi saada?"
Ristinkantaja vastasi:
"Istutaanpa tähän tien viereen, niin kerron!"
Ja niin hän kertoi siitä Elämän Vedestä, joka armahtaa nääntynyttä ihmistä ja pelastaa hänet. Vajaan tunnin keskustelun lopuksi Hause sai johtaa Hitachi-munkin Kristuksen armahtavan laupeuden osallisuuteen. Pyhä Henki laskeutui Hitachin sydämeen ja täytti sen rauhalla ja ilolla. Hitachi nousi, riisui pyhiinvaeltajan varusteensa ja heitti ne vieressä virranneeseen jokeen ja lähti seuraamaan Hollandsia ja hänen työryhmäänsä kirkkoon. Siellä hän heti todisti, miten Jeesus Kristus oli antanut hänelle iankaikkisen elämän. Viikkoa myöhemmin hänet kastettiin Tyynessä valtameressä, armon meressä, ja kaikki hänen syntinsä pyyhittiin pois.

Miten on Sinun laitasi?
Jeesus Kristus on tänään täällä meidän keskellämme. Hän tarjoaa Sinullekin elävää vettä lahjaksi. Oletko Sinä valmis kohtaamaan Hänen Golgatan sovintoverensä armon varassa menneisyytesi ja tämän hetken elämäsi niin, että naamiot revitään, todellisuus tunnustetaan ja että Hän saa puhdistaa Sinut.

Jeesus on suunnaton Jumalan lahja Sinua varten. Saako Hän tulla Sinun sydämeesi, vai torjutko Hänet väistelemällä, vetäytymällä uskonnollisten riitakysymysten taakse tai työntämällä asiat vielä tulevaisuu-

teen, josta et voi mitään varmaa tietää. Tänään on pelastuksen päivä, tänään on avoinna tie anteeksiantamuksen ja uuden elämän lähteelle. Tule siis Jeesuksen luo, pyydä Hänet elämääsi, tunnusta syntisi ja omista iankaikkisen elämän lahja, jota Hän tarjoaa Sinulle!

Jeesus haluaa ja voi muuttaa myös Sinun kotisi uudeksi. Hän voi ja haluaa viedä sinut uudenlaiseen suhteeseen lähimpiisi ja Hän antaa sydämeesi oikean rukouksen, oikean jumalanpalveluksen hengessä ja totuudessa.

Jeesuksen kohtaaminen tekee sinusta myös ihmisen, joka uskaltaa kohdata muut ihmiset. Sillä kun sinun naamarisi on revitty, totuus nähty ja tunnustettu, Jeesuksen uhriveri hukuttaa kaikki syntisi armon mereen. Voit mennä ja kertoa muillekin, kuinka suuri on Hänen armonsa Sinua kohtaan.

Meille, jotka olemme jo saaneet maistaa jotain Kristuksen tuntemisen kautta vuotavasta Pyhän Hengen elämästä, tekstimme muistuttaa, että jos hengellisestä elämästämme puuttuu ”elävän veden virta”, syy on usein täsmälleen samoissa asioissa kuin samarialaisella naisellakin. Tyydymme hengellisesti penseään olotilaamme ennakkoasenteidemme vuoksi. Meillä on kansallista ja uskonnollista ylpeyttä, jonka vuoksi emme katso tarpeelliseksi sitä, minkä Herra kuitenkin meille lupaa antaa. Meillä voi olla myös moraalisessa elämässämme helmasyntejä, joita vaalimme emmekä halua niistä luopua. Niin estämme Pyhän Hengen vapaasti virtaamasta sydämeemme ja sydäntemme kautta muillekin. Edelleen helposti pakenemme teologiseen ja suuntakuppikuntaisuuteemme, jottei meidän tarvitsi tehdä parannusta. Usein myös viimeiseen asti siirrämme parannuksentekoa eteenpäin, vaikka hyvin tiedämme, mitä Herra haluaa meidän tekevän, jotta Hän voisi antaa oman elämänsä virrata meihin. Meillekin kuuluu Herran tarjous: ”Ano Minulta, olen sinun Vapahtajasi, haluan tyydyttää sydämesi sillä, että opit tuntemaan Golgatan ristillä Sinua kohtaan osoittamani rakkauden.”

Joh. 4:27-42 Maailman Vapahtaja

27. Samassa hänen opetuslapsensa tulivat ja ihmettelivät, että hän puhui naisen kanssa. Kukaan ei kuitenkaan kysynyt: "Mitä sinä hänestä tahdot?" tai "Miksi puhut hänen kanssaan?"
28. Silloin nainen jätti vesiruukkunsa, riensi kaupunkiin ja sanoi ihmisille:
29. "Tulkaa katsomaan miestä, joka kertoi minulle kaiken, mitä olen tehnyt. Ei kai hän vain ole Kristus?"
30. Niin ihmiset lähtivät kaupungista ja tulivat Jeesuksen luo.
31. Sillä välin opetuslapset kehottivat Jeesusta sanoen: "Rabbi, ota syötävää!"
32. Mutta hän sanoi heille: "Minulla on syötävänä ruokaa, josta te ette tiedä."
33. Opetuslapset sanoivat toisilleen: "Onkohan joku tuonut hänelle syötävää?"
34. Jeesus sanoi heille: "Minun ruokani on se, että teen lähettäjäni tahdon ja vien hänen työnsä päätökseen.
35. Ettekö sano: 'Vielä on neljä kuukautta sadonkorjuuseen'? Minä sanon teille: kohottakaa katseenne ja katselkaa vainioita, sillä ne ovat vaalenneet sadonkorjuuta varten.
36. Leikkaaja saa palkkaa jo nyt ja kokoaa satoa iankaikkiseen elämään, jotta kylväjä ja leikkaaja voisivat iloita yhdessä.
37. Tässä toteutuu sanonta: 'Toinen on kylväjä ja toinen leikkaaja.'
38. Minä olen lähettänyt teidät leikkaamaan sitä, mistä ette ole nähneet vaivaa. Toiset ovat nähneet vaivan, ja te olette päässeet korjaamaan heidän työnsä tulokset."
39. Monet sen kaupungin samarialaisista uskoivat Jeesukseen naisen puheen tähden, kun tämä todisti: "Hän kertoi minulle kaiken, mitä olen tehnyt."
40. Kun samarialaiset tulivat Jeesuksen luo, he pyysivät häntä viipymään luonaan. Hän jäi sinne kahdeksi päiväksi,
41. ja vielä useammat uskoivat Jeesukseen hänen oman sanansa tähden.
42. He sanoivat naiselle: "Emme usko enää vain sinun puheesi perusteella, sillä me olemme itse kuulleet ja tiedämme, että tämä mies todella on maailman Vapahtaja."

Voisinko minäkin muuttua?
Mikä antaa Sinulle syvimmän tyydytyksen elämässäsi? Mitä Jeesuksen Kristuksen kohtaaminen voi Sinun elämässäsi vaikuttaa? Voisiko Sinunkin sydämestäsi alkaa pulputa elävän veden lähde, josta riittäisi jaettavaa myös ympärillä olevillesikin? Näitä mietimme, kun jatkamme Jeesuksen Samarian vierailun tutkistelua.

Jumalan aikataulu
Samassa opetuslapaset palasivat kaupungista ruokaa ostamasta. Sana ”samassa” voitaisiin kääntää yhtä hyvin ”juuri silloin”. Opetuslasten tulo ei suinkaan keskeyttänyt Jeesuksen ja samarialaisen naisen keskustelua, vaan se tapahtui täsmälleen silloin, kun keskustelu oli päättynyt, nainen oli saanut kohdata oman Vapahtajansa ja pelastua synnin vallasta Jumalan lapseksi. Jeesus osoittaa tässäkin jumalallisen valtansa. Hän huolehtii siitä, että keskustelu naisen kanssa ja opetuslasten tulo tapahtuvat Hänen suunnittelemaansa aikaan. Herra käsittelee myös meidän elämäämme aikataululla, joka on täsmälleen Hänen tahtonsa mukainen.

Todellinen ruoka
Opetuslapset hämmästyivät nähdessään Jeesuksen puhuvan naisen kanssa. Juutalaisen lain mukaan kukaan Rabbi ei saanut keskustella kahden kesken naisen kanssa. Mutta Jeesus polki jalkoihinsa ihmissäädökset, jotka polkivat ihmisyyttä jalkoihinsa. Vaikka opetuslapset hämmästyivät, he eivät sanoneet mitään. Vaitiolokin voi olla suuri lahja.

Päivän pitkän matkanteon jälkeen Jeesus oli nälkäinen, janoinen ja väsynyt. Siksi opetuslapset kehottivat Häntä syömään. Silloin Hän avasi heille sydämensä:
"Minulla on syötävänä ruokaa, josta te ette tiedä...Minun ruokani on se, että teen lähettäjäni tahdon ja täytän hänen tekonsa."

Tässä Jeesus julistaa, että Hän ei ole vain syntynyt ihmiseksi, vaan että Isä on lähettänyt Hänet taivaasta. Jeesus todellinen ihminen ja todellinen Jumala tuli tekemään Isän tahdon. Hän tuli viemään Isän työn päätökseen. Tuo työ oli syntisten ihmisten palauttaminen Isän yhteyteen, Jumalan pelastettujen kansaksi, Isän kiitokseksi ja ylistykseksi. Jeesus täytti Isän tahdon kulkemalla ristin tien ylösnousemuksen voittoon asti. Tuon tehtävän täyttäminen antoi Hänelle sen täydellisen tyydytyksen, mitä mikään ajallinen hyvä ruoka ei voi antaa. Jeesukselle oli sanomaton ilo ja tyydytys, kun Hän tiesi, että yksi

samarialainen nainen oli saanut syntinsä anteeksi ja uuden elämän ottamalla Hänet vastaan Pelastajanaan.

Jeesus haluaa kertoa meille: ”On tilanteita, joissa fyysiset tarpeet eivät merkitse mitään. On nälkää, joka on fyysistä nälkää syvempää. Ja on leipää, joka tyydyttää sen nälän. Olen saanut sitä leipää. Olen tehnyt Jumalan tahdon hoitamalla ihmissielua, johtamalla tämän naisen valoon.” Koko Hänen ruumiilliseen ylläpitämiseensä riitti se, että Hän sai voittaa syntisen naisen omakseen.

Uskova saa hengellistä ravintoa ja tyydytystä sydämelleen lukemalla ja kuulemalla Herran sanaa, rukousyhteydessä Jeesuksen kautta Isään, seurakunnan keskellä yhdessä ylistäessämme Herraa, ehtoollisen leipää murtaessaan ja Jeesuksen veren armoon turvautuessaan. Mutta hänelläkin on vielä erityinen ravinto. Se on, kun hän saa jakaa evankeliumin sanaa jollekulle taakkojen rasittamalle ja saa nähdä, miten Herra tekee pelastavan ihmeen tämän elämässä. Ilo siitä on iloa yhdessä Herran ja taivaan enkelien kanssa.

Vaalenneet vainiot
Sitten Jeesus katsoi opetuslapsiinsa ja sanoi:
"Ettekö sano: 'Vielä on neljä kuukautta, niin elonkorjuu joutuu'?"
Jeesuksen ajatukset kulkivat edelleen hengellisen elämän tasolla.
"Minä sanon teille: Nostakaa silmänne ja katselkaa vainioita, kuinka ne ovat vaalenneet korjattaviksi."

Keskustellessaan opetuslasten kanssa kylvämisen ja leikkaamisen ajankohdastakin Hän halusi kiinnittää heidän huomionsa siihen, mikä on Jumalan aikataulu. Herran sana puhuu erityisesti ”nyt” tai ”tänään” sanoilla silloin kun on kysymys pelastuksen vastaanottamisesta. ”Tänään on pelastuksen päivä.” Meille on kohtalokasta, jos kuljemme ohi, kun Herra kutsuu meitä pelastukseen. Mutta meillä on lisäksi vaara sivuuttaa tilaisuudet, joissa Herra kutsuu meitä leikkaamaan satoa Jumalan valtakuntaan.

Jos opetuslapset olisivat nimittäneet lähetystön tutkimaan Samarian hengellistä tilaa, sen raportti olisi epäilemättä kuulostanut seuraavalta: Samaria aivan ilmeisellä tavalla tarvitsee Mestarimme sanomaa, mutta se ei ole vielä valmis sen vastaanottamiseen. Tarvitaan vielä kyntämistä, kylvämistä ja odotusta. Tarve on todellinen, mutta kansa ei ole valmis.

Juuri näin opetuslapset ajattelivat. Koska Jeesus tiesi sen, Hän osoitti, että he olivat väärässä. Vainiot ovat jo vaalenneet. Alue, jota pidämme kaikkein toivottomimpana on valmis, jos me vain leikkaamme.

Tänä päivänä sanomme, että eräät kentät ovat vaikeita, kovia ja lähes toivottomia. Kristus sanoo yhä, että sellaiset kentät ovat vaalenneet korjattaviksi. Meidän tehtävämme on panna sirppi ja viikate heilumaan.

Jeesus sanoi saman asian toisessakin yhteydessä. Hänen täytti sääli hajanaisia ihmisjoukkoja kohtaan. Hän kutsui oppilaansa ja sanoi: "Elonkorjuuseen!" Ongelma ei ole siinä, ettei ole korjattavaa eloa, vaan siinä että elonkorjaajia on liian vähän.

Kylväjät ja leikkaajat
Puhuessaan kylväjistä ja leikkaajista Jeesus viittaa siihen tosiasiaan, että meillä on erilaisia tehtäviä Jumalan valtakunnan työssä. Molemmilla sekä kylväjällä että leikkaajalla on sama Jumalan sana työvälineenään. Jumalan sanan siemenessä on elämä. Sitä kylvämällä kasvaa tähkä, jossa on jälleen Jumalan sanan siemeniä. Korjuu on viety päätökseen silloin, kun ihminen on Jumalan sanan voimasta saanut syntyä uudesti ja alkaa samaa sanaa jakamaan edelleen muille.

Leikkaajan tehtävä on koota se, minkä kylväjät ovat vaivannäöllään saaneet aikaan. Ihmisen uskoon tuloa edeltää usein pitkällinen valmistava tapahtumasarja. Sen aikana hän kohtaa ehkä useita eri kristittyjä ja saa kuulla lain ja evankeliumin sanaa monissa eri tilanteissa. Lopulta tulee se hetki, että hän huutaa sydämestään apua Vapahtajalta ja saa uuden elämän osallisuuden. Kylväjillä ja leikkaajilla on yhteinen tehtävä. Molempia tarvitaan ja molemmilla on ilo, kun joku pelastuu. Toisaalta Jeesus varoittaa meitä jämähtämästä pelkiksi kylväjiksi silloin, kun on leikkuun aika. On uskallettava sanoa: ”Haluatko Sinä tänään Jeesuksen elämäsi Herraksi? Tahdotko hylätä synnin ja jättää elämäsi Vapahtajan puhdistettavaksi?”

Meidän tulee Herran edessä kysyä, mikä on minun tehtäväni Jumalan valtakunnan työssä tänään. Olenko kylväjä vai leikkaaja? Pyhäkoulussa ja poikakerhossa koemme helposti olevamme kylväjiä,

mutta on hyvä muistaa, että myös lapsena voi tulla henkilökohtaiseen uskoon. Myös lasten parissa tarvitaan leikkaajia.

Vallankumous
Palatkaamme naiseen ja samarialaisiin. Nainen jätti vesiruukkunsa. Hän jätti sen siihen, koska hän tulisi pian takaisin. Hän lähti. Jotain oli tapahtunut hänelle: vallankumous. Elämän tärkeysjärjestykset olivat mullistuneet. Hän oli kohdannut juutalaisen, joka oli profeetta, niin itse Messias, Kristus. Hän riensi kaupunkiin ja kertoi ihmisille:
"Tulkaa katsomaan miestä, joka on sanonut minulle kaiken mitä olen tehnyt. Olisikohan hän Kristus?"

Paljastava totuus
Nainen tunnusti julkisesti, miten Jeesuksen kohtaamien oli paljastanut hänen syntisyytensä, hän oli tullut väkevään synnintuntoon. Hän oli kokenut ehkä samaa kuin Pietari, joka suuren kalansaaliin tähden sanoi Jeesukselle: ”Mene pois minun luotani, sillä minä olen syntinen ihminen.” Herran kirkkauden näkeminen paljastaa syntimme syvyyksiä myöden. Mutta toisaalta sitäkin suurempi oli naisen kokema vapautus, kun hän tajusi, että juuri Jeesus Kristus oli hänen Vapahtajansa. Hän tajusi saaneensa kaiken menneen anteeksi ja uuden alun elämäänsä. Kun hän aiemmin oli hävennyt ja salannut syntisyyttään, nyt hän anteeksi saaneena saattoi täysin avoimesti keroa sekä sen, millainen hän oli ollut, että sen, mitä Vapahtaja oli hänelle antanut.

Tänäkin päivänä armahdetun ihmisen tuntomerkki on se, ettei hänen tarvitse salata syntisyyttään ja menneisyyttään, koska Jeesus on ottanut sen kantaakseen Golgatan ristille.

Uusi keskus elämään
Naisen elämässä oli tapahtunut muutos. Hänen itseensä ja omien tarpeittensa tyydyttämiseen keskittynyt maailmansa oli löytänyt aivan uuden keskuksen Messiaan, Pelastajan, Vapahtajan. Siitä lähtien kaikki asiat hänen elämässään tapahtuivat suhteessa Vapahtajaan. Jeesuksesta tuli hänen elämänsä Herra. Prioriteettijärjestys vaihtui kokonaisvaltaisesti. Jeesus ei merkinnyt hänelle vain jonkinlaista uskonnollisen elämän sektoria muun muassa, vaan Herrasta tuli hänen elämänsä joka alueen keskipiste ja Hallitsija. Hän ei voinut jäädä paikalleen, sillä muidenkin oli saatava kuulla ja päästä tuntemaan sama Jeesus Kristus kuin hänkin.

Nainen oli kohdannut Jeesuksessa sellaisen Auktoriteetin, Arvovallan, joka tyynnytti hänen älylliset epäilynsä ja antoivat hänelle myös sydämeen rauhan. Hän tajusi, että Jeesus olisi sellainen, jota hän saisi aivan uudessa elämäntavassa seurata. Jeesuksen kohtaamisessa hän tiesi saaneensa uuden voiman suuntautua aivan toisenlaiseen elämään, kuin hänen entiset yrityksensä tyydyttää janoaan. Hän oli saanut elävää vettä. Hän tiesi, että mikään muu ei voi sydäntä tyydyttää, kuin tuon ihmeellisen Kristuksen kohtaaminen. Koko hänen elämänsä keskus oli nyt Kristus. Sanoin kuvaamaton ilo täytti hänet ja se loisti hänestä ulospäin. Ihmiset eivät voineet olla huomaamatta hänessä tapahtunutta muutosta.

Sanaa viemään
Naisen liikkeellelähtö oli aivan spontaani. Hän ei tarvinnut mitään erityiskoulutusta evankelioimiseen. Hänen sydämensä täytti Herran rakkaus ja hyvyys, josta täytyi kertoa muillekin. Me, jotka tunnemme Herran pelastavan rakkauden, olemme velassa niille, jotka eivät ole siitä päässeet vielä osalliseksi. Kristuksen rakkaus pakottaa meitä sisältä päin jakamaan Herran hyvyydettä. Todistustehtävässä ei ole tärkeää menetelmät ja toimintatavat. Todistaminen ei ole mekaaninen suoritus, niin kuin esimerkiksi eri harhaoppien ovelta ovelle työssä. Emme tarvitse koulutusta kikkoihin. Sen sijaan tarvitsemme yhä syvempää Jeesuksen itsensä tuntemista. Mitä enemmän Hänen olemuksensa ja Pyhä Henkensä saa täyttää meitä, sitä luonnollisempaa on kertoa arkipäivän tilanteissa Jeesuksen lahjoittamasta pelastuksesta.

Naisen pani liikkeelle myös se, että Jeesuksen kohtaaminen paljasti hänelle miten se, mitä maailma tarjoaa ihmiselle on pelkkää kuorta, virvatulta, turhuutta sen rinnalla, mitä hän kohtasi Jeesuksessa Kristuksessa. Mutta koska Jeesuksen pyhyys ja rakkaus oli paljastanut hänelle synnin ja sen tuomion kauhistuttavuuden, hänelle tuli hätä niistä kaupunkinsa asukkaista, joiden hän tajusi kulkevan kohden Jumalan tuomioistuinta pimeydessä, niin kuin hän itsekin oli ollut. Ihmiset, jotka eivät tunne Vapahtajaa kulkevat kuoleman tietä kohti tuomiotaan. Heille piti saada nopeasti tieto, että on Vapahtaja, joka pelastaa kaikenlaiset ihmiset, jotka turvaavat Häneen. Jeesuksen kohtaaminen synnytti naisessa rakkauden hukkuviin ihmisiin.

Mikä samarialaisessa naisessa oli sellaista, mikä vetosi todistuksen kuulijoihin? Mikä tänään luonnehtii uskovia, jotka herättävät ympärillä olevissa halua tulla samanlaiseksi kuin he. Tietenkin se, että he haluavat elää Jumalan tahdon mukaan ja viettää puhdasta elämää. Lisäksi pelastuksen ilo houkuttelee uskosta osattomia Jumalan luo. Mutta ehkä kaikkein merkittävin piirre on se rauha, joka heistä heijastuu. Maailma on täynnä rauhattomuutta ja levottomuutta. Mutta uskova kristitty on erilainen. Hän saa levätä Jumalan rauhassa. (70% japanilaista tulee kirkkoon löytääkseen sydämeensä rauha.) Vallitseeko meidän sydämessämme rauha, kun joudumme vaikeuksiin? Jos on, tämän maailman ihminen kyllä näkee sen ja on siksi ehkä valmis kuuntelemaan todistuksemme.

Todistuksen vaikutus
Naisen sanat ja olemus tekivät ihmisin vaikutuksen, sillä he tulivat hänen kanssaan Jeesuksen luo. Emme tiedä, mitä Jeesus heille puhui, mutta se joka tapauksessa vaikutti niin, että he pyysivät Jeesusta jäämään kahdeksi kokonaiseksi päiväksi.

Sitten Johannes kertoo:
"Monet sen kaupungin samarialaiset uskoivat Jeesukseen naisen puheen tähden."
Pyhän Hengen uudestisynnyttävän työn eräs ilmeisimpiä tuntomerkkejä on, että ihminen alkaa puhua. Helluntaina uskovat alkoivat ylistää Jumalan suurista teoista. Toki on tärkeää, että olemuksemme kertoo pelastetun ilosta, mutta sen näkijöiden on saatava myös tietää, mikä on syy iloomme.

Pelastus on sitä, että syntinen ihminen kohtaa pyhän ja rakastavan Vapahtajan. Sen seurauksena hän saa armahdettuna lähteä uuteen elämään Pyhän Hengen voimassa.

Pian Samarian asukkaat jatkoivat:
"Emme enää usko sinun puheesi tähden, sillä me olemme itse kuulleet ja tiedämme, että tämä totisesti on maailman Vapahtaja."
He olivat uskoneet naisen todistuksen tähden, mutta Jeesuksen kohdattuaan ja Häntä kuultuaan heidän uskonsa kasvoi toiselle tasolle. Usko todistukseen toi heidät kyselemään, ja sen seurauksena he uskoivat Jeesuksen sanan.

On suuri ilo saada todistaa Jeesuksesta, mutta kun ihmiset sen perusteella tulevat Jeesuksen luo, niin todistajan tulee ja hän saa jäädä sivuun. Jeesuksen sana tulee keskukseen ja todistaja saa iloita vieltä, miten Herran pelastava rakkaus saavuttaa muitakin janoisia sydämiä.

Jeesus palasi Samariaan
Samariassa Jeesus mursi ennakkoluulojen muurin. Siellä Hän tyydytti janoisen naisen hengellisen janon. Siellä Hän näki suuren hengellisen vaalenneen vainion sen vastakohtana, että Hän oli joutunut lähtemään pois vihamielisestä Juudeasta, joka ylpeili etuoikeuksillaan. Juuri Samariassa Hänelle annettiin täysi ja lopullinen arvonimi: "Maailman Vapahtaja." Apostolien teoissa (8. luku) näemme, miten tässä samaisessa Samariassa puhkesi suuri herätys. Pyhässä Hengessä Jeesus palasi tälle vaalenneelle vainiolle keräämään sieltä suuren joukon pelastettuja omaan iankaikkiseen valtakuntaansa.

Mihon kirje äidilleen
Voi olla, että meillä suomalaisilla on vaikea ilmaista arjen keskellä syvimmän ilomme salaisuutta, siksi saattaa olla hyvä, että tartumme kynään ja kirjoitamme oman todistuksemme heille, niin kuin Miho Koono teki lähettämällä kirjeen uskosta osattomalle äidilleen:

Äidille

Uskoin Jeesukseen 17 -vuotiaana. Kimmoke siihen oli se, että aloin käydä joka sunnuntai amerikkalaisen lähetyssaarnaaja Chasen kotona opiskelemassa englantia. Sen jälkeen aloin käydä Kamojiman kirkossa. Lukiolaisena minulla oli tarve oppia englantia käyttämättä siihen rahaa. Aluksi en suinkaan uskonut Jumalan olemassaoloon. Pikemminkin suutuin. Jos Jumala on olemassa, niin miksi sitten on sotia ja miksi minun täytyi elää näin surkeaa elämää. En sitä ymmärtänyt. En voinut kuvitella, että Jumala olisi jättänyt minut tällaiseen surkeaan tilaan. Ajattelin, että ihmiset, jotka uskoivat Jumalaan, olivat joko typeriä tai aivan herkkäuskoisia.

Lapsuudessani jatkuivat ahdistavat kokemukset toinen toisensa perään. Alakoulun viidennellä luokalta aloin elätellä ajatusta itsemurhasta. Koin, että minulla ei ollut oikeutta elää. Miten suuri helpotus olisikaan ollut kuolema. Mutta pelkäsin enkä uskaltanut kuolla.

Kun toisluokkalaisena palasin kotiin Matsuyaman kotiimme, näin kuinka äiti itkien poltti hääkuviaan. Se oli lapsen sydämelleni kauhistuttava näky. Vaikka olin lapsi, tajusin, miten jotain aivan perustavan laatuista romahti ja tulin todella surulliseksi. Ymmärsin, että isä oli tehnyt aviorikoksen. Sillä hetkellä isäni kasvot muuttuivat minulle vieraiksi. Ajattelin, että hänestä oli nyt vieras ihminen. Olin silloin 8 vuotta vanha.

Pian sen jälkeen palasimme Tokushimaan. Tajusin siitä hyvin, mistä oli kysymys. Sen seurauksena minun oli aikuistuttava ennen aikojani. Silloin äiti kysyi minulta vakava ilme kasvoillaan: ”Kun palaamme Tokushimaan, minun on tehtävä lujasti töitä. Panen hyllylle iltapäiväeväät. Haluathan auttaa minua?” Vaikka tajusin, että elämämme lähtisi vajoamaan kuin kolisten mäkeä alaspäin, en suruissani osannut sanoa muuta kuin: ”Ymmärrän.” Muistan tapahtuman yhä niin kuin se olisi tapahtunut vasta eilen. Sen seurauksena, että isäni oli hankkinut rakastajattaren, meillä ei ollut muuta vaihtoehtoa, kuin jäädä asumaan hänen anopin luo. Äidin oli pakko tehtävä rankkaa työtä. Siksi halusin auttaa äitiäni tässä tilanteessa. Siitä alkoi myös syvä viha isääni kohtaan, joka oli jättänyt meidät.

Kun olin alakoulun neljännellä luokalla ja talomme oli rakennettu, käytiin riitaa siitä, palaisiko isä Tokushimaan vai ei. Sinä päivänä, jona Tokushimaan palannut isä varasti äidin rahat ja palasi Matsuyamaan, olin keittiössä ja huomasin, että isä oli aikeissa poistua takaoven kautta. Oli illansuu ja aurinko oli laskemassa länteen. Kun tajusin, että jotain outoa oli tekeillä, kysyin: ”Isä, mihin olet menossa?” Hän vastasi: ”Menen ostamaan tupakkaa.” Sitten kysyin: ”Tuletko sitten varmasti takaisin?” Siihen isä vastasi: ”Totta kai palaan.” Pyysin silloin: ”Vannot se!” Niin isä lämpimästi hymyillen otti pikkusormensa minun pikkusormeen ja vakuutti paluutaan. (Pikkusormien toisiinsa liittäminen on japanilainen tapa vahvistaa lupaus.) Mutta sen koommin isä ei koskaan palannut. Millähän mielellä isä mahtoi palata Matsuyamaan. Mahtoiko ajatella, mitä minusta petetystä tuntui. Varmaankin hän unohti koko jutun. Siitä lähtien en kestänyt katsella auringon laskua länteen, sillä aina silloin mieleni täytti masennus. Vielä nytkin palauttaessani mieleeni tuon päivän tapahtumaa kyyneleet tulevat silmiini.

Ajatellessani isääni, kylmää isoäitiäni ja äitini tuskia elämä alkoi tuntua minusta helvetiltä. Äitinikin toisti jatkuvasti: ”Ei tämä talo ole sinun kotisi vaan isoäidin talo, jossa hän armollisesti antaa meidän asustaa.” Missä sitten oli minun kotini? Minulla ei ollut paikkaa, jossa olisin voinut olla levollinen. Mutta ajattelin, ette minulla ollut myöskään oikeutta valittaa siitä. Kun ajattelin, miten kylmästi isäni hylkäsi vaimonsa ja kaksi lastaan ja miten kylmäkiskoisesti isoäiti suhtautui äitiin ja miten äiti joutui kantamaan taakkaa, tulin siihen tulokseen, että äiti olisi paljon onnellisempi, jos meitä lapsia ei olisi ollenkaan. Äidin tuska oli meidän syymme. Vaikka olin lapsi, mietin, miksi äidin piti kärsiä niin paljon. Toisaalta sellaisesta ihmishylkiöstä kuin isäni syntyneessä minussa itsessäni ei voisi olla mitään hyvää. Koin, että olemassaoloni oli arvotonta.

Tämän kaiken keskellä minua piti kuitenkin pystyssä äidin rakkaus. Sen tajusin ja ilman sitä olisin varmasti kuollut. Sen voimasta selviydyin jotenkin eteenpäin.

Sitten isälle ja hänen uudelle vaimolleen syntyi velipuoli. En halunnut jäädä häneen nähden toiseksi ja siksi aloin viidesluokkalaisena tosissani opiskelemaan. Ajattelin, että jos joskus joutuisin tämän velipuoleni tapaamaan, olisin häntä parempi. Siihen asti en juuri ollut läksyjen teosta piitannut, mutta pelkkä tieto siitä, että velipuoli olisi syntymässä herätti minussa kilpailuhalun. Mutta samalla minua vaivasi kysymykset: Miksi olin syntynyt? Mitä varten elin? Miten onnellista olisikaan ollut, jos en olisi ollenkaan syntynyt?

Noissa tunnoissa aloin käydä kirkossa. Sain kuulla, että Jeesus Kristus kuoli minun syntieni tähden ristillä ja siksi saisin syntini anteeksi. Mutta omasta mielestäni olin pikemminkin toisten ihmisten syntien uhri enkä ollut tehnyt mitään niin suurta syntiä, että Jeesuksen olisi pitänyt minun vuokseni kuolla. Minulla oli lisäksi paljon ystäviä ja minusta pidettiin. Koetin yrittää elää mahdollisimman hyvin, joten pidin itseäni kohtalaisen hyvänä ihmisenä. En siis ymmärtänyt, että olisin ollut syntinen.

Lukiossa ollessani, sen äitikin ehkä muistaa, ihastuin erääseen lukion opettajaan. Aloin myös seurustella hänen kanssaan. Tuo opettaja oli huono mies, hän oli naimisissa. Minusta oli tullut ihminen, joka tunsin mielenkiintoa vain kyseenalaisiin miehiin. En tiedä miksi, mutta niin vain oli. En tuntenut mielenkiintoa kunnollisiin miehiin. Kun minua toisaalta hävetti seurusteluni, kysyin neuvoa eräältä kirkossa tuntemaltani tutulta. Hän sanoi: ”Vaikka tuon miehen ja hänen vaimonsa välillä ei olisikaan rakkautta, silti hän kuuluu toiselle. Se, joka ottaa toisen omaa, on varas.” Sanat iskivät sydämeeni. Se mitä tein, oli väärin. Olin varas. Minähän teen samaa mitä isäni rakastajatar. Minähän teen samaa syntiä kuin tuo minun syvästi vihaava nainen. Silloin tajusin oman syntisyyteni syvyyden. Vaikka ihminen ei ymmärtäisikään omaa syntisyyttään, ihmisen sisimmässä on asuu synti, jolle omassa voimassaan ei voi mitään. Siis tämän pohjattoman syntisyyden tähden Jeesus kuoli. Synnitön Jumalan Poika otti kantaakseen syntini, jotta minä saisin anteeksi.
Sinä hetkenä sain uskon.

Sen jälkeen sydämeni muutettiin niin, että saatoin antaa isälle anteeksi. Se oli ihmeellistä, mutta niin vain katkeruus katosi. Myös opin rakastamaan isoäitiä, jota olin vihannut. Sain hänen kuolinvuoteellaan hoitaa häntä. Hän hymyili ja jutteli minulle aina, kun olin hänen vuoteensa vieressä. Noista hetkistä minulla on todella lämpimät muistot. Kun hän oli tekemässä kuolemaa, viimeiseksi huusin hänen korvaansa: ”Kiitos!” Sitten hyvin nopeasti hän henkäisi viimeisen kerran. Jumala korjasi isoäidin ja minun välisen suhteemme. Opin ymmärtämään häntä. Vaikka olin häntä syvästi inhonnut, opin pitämään hänestä syvästi. Se, että saimme sillä tavalla erota oli minulle suuri lahja Jumalalta.

Saan elää! Jeesus rakastaa minua. Vaikka elämässä olisi millaisia vaikeuksia tahansa, Jumala on aina kanssani. Vaikka ihmisten silmissä elämäni näyttäisi kuinka surkealta tahansa, saan elää luovuttamattoman tärkeää elämää rakastettuna, saan rinta ”rottingilla” vaeltaa. Jumala antoi kaiken, mitä tarvitsin ja varjeli minua. Ja niin Hän tekee tästedeskin.

Kristitylle on Raamatussa luvattu pääsy taivaaseen tämän ajallisen elämämme päätyttyä. Tyttärenäsi suurin toivoni olisi se, että saisin mennä sinne yhdessä rakkaan äitini kanssa. Haluaisin olla ikuisesti yhdessä äidin kanssa.

Ehkä siihen ei ole enää kovin pitkä aika. Olenhan jo kohta 51 -vuotias. Ei ole outoa, vaikka meille jommallekummalle tapahtuisi jotain.

Äiti on joutunut kokemaan monenlaista elämässään, mutta Jumala on sen kaiken nähnyt ja rakastaa äitiä. Hän kutsuu: ”Ota minut uskossa vastaan ja tule kulkemaan kohti taivasta!”

Jumala tuntee äidin lapsuuden aikaiset tuskat, yksinäisyyden, sen, ettet saanut arvostusta. Hän tuntee ihmisen synnin, puutteemme ja sen, mitä oma syntisyytemme aiheutti. Siksi Hän odottaa ja kutsuu meitä tunnustamaan syntimme ja ottamaan vastaan anteeksiantamuksen.

Älä ole huolissasi! Rahasta ja kolehdeista ei ole kysymys. Raamattu sanoo: ”Jokainen, joka huutaa avukseen Herran nimeä pelastuu.” Ennemmin tai myöhemmin minun ajallinen elämäni päättyy ja kuolen. Siksi halusin kertoa nämä asiat nyt vielä eläessäni. Olen tyttäresi, joka en ole osannut riittävästi huolehtia vanhemmistani, mutta tämä on viimeinen pyyntöni:

Käännä sydämesi tämän Jumalan puoleen. Rukoile, että saisit vielä elää 10 vuotta ja sitten toivomuksesi mukaan kuolla ilman kipuja. Rukoukset kuullaan! Kokeile edes rukoilla! Eihän siitä koidu mitään kipua kukkarollesi. Jos äiti rukoilee Jumalaa (pelkkä rukoileminen riittää) olen todella onnellinen. En usko eläväni pitkään, koska minulla on niin monia sairauksia. Saanhan vaeltaa loppuelämäni siinä toivossa, että saan tavata äidin taivaassa.

Kiitos kaikesta tähänastisesta. Kiitos, että synnytit minut. On hyvä olla sinun tyttäresi. Tyttäresi on onnellinen.

Entä Sinä?

Jos et ole vielä saanut kohdata ihmeellistä Herraamme ja Vapahtajaamme, Hän on tänään täällä ja kysyy Sinulta: ”Saanko astua Sinunkin sydämeesi asumaan?” Hän haluaa täyttää sydämesi elämän veden virroilla.

Jos olet jo saanut kohdata Jeesuksen omana Vapahtajanasi, niin Herra haluaa että oppisit yhä syvemmin tuntemaan Häntä. Hän haluaa antaa Sinulle myös sen omansa ilon, että saat iloita muidenkin pelastuksesta kuin vain omastasi. Herra kutsuu Sinua todistajakseen.

Joh. 4:43-54 Uskon perustus

43. Niiden kahden päivän kuluttua Jeesus lähti sieltä Galileaan,
44. vaikka hän oli itse todistanut, että profeettaa ei pidetä arvossa omalla kotiseudullaan.
45. Kun hän tuli Galileaan, galilealaiset ottivat kuitenkin hänet vastaan. Olivathan he nähneet kaiken, mitä hän oli tehnyt Jerusalemissa juhlan aikana, jolloin hekin olivat olleet siellä.
46. Jeesus tuli taas Galilean Kaanaan, missä hän oli muuttanut veden viiniksi. Kapernaumissa oli kuninkaan virkamies, jonka poika oli sairaana.
47. Kuultuaan Jeesuksen tulleen Juudeasta Galileaan mies meni hänen luokseen ja pyysi, että hän tulisi parantamaan pojan, sillä tämä oli kuolemaisillaan.
48. Jeesus sanoi hänelle: "Ellette näe tunnustekoja ja ihmeitä, te ette usko."
49. Virkamies sanoi Jeesukselle: "Herra, tule, ennen kuin lapseni kuolee."
50. Jeesus sanoi: "Mene! Sinun poikasi elää." Mies uskoi sanan, jonka Jeesus hänelle sanoi, ja lähti.
51. Kun hän oli vielä matkalla, hänen palvelijansa tulivat häntä vastaan ja kertoivat pojan olevan elossa.
52. Mies kysyi heiltä, mihin aikaan poika oli alkanut toipua. He vastasivat: "Kuume lähti hänestä eilen seitsemännellä tunnilla."
53. Silloin isä ymmärsi sen tapahtuneen sillä hetkellä, kun Jeesus sanoi hänelle: "Sinun poikasi elää." Ja hän uskoi, samoin koko hänen perhekuntansa.
54. Tämän toisen tunnusteon Jeesus teki tultuaan Juudeasta Galileaan.

Mihin uskosi nojaa?
Jokaisten ihmisen elämää määrää se, mihin hän uskoo, mitä hän toivoo ja mitä siksi tavoittelee. Jos uskot itseesi, elät itseäsi varten. Jos uskot Jeesukseen, elät Häntä varten. Meidän käytöksemme ja tavoitteemme määrää uskomme ja vakuuttuneisuutemme kohde ja sisältö. Siksi on äärimmäisen tärkeätä kysyä, millä perusteella uskot sen, mitä uskot. Mihin uskosi oikein nojaa?

Maaginen usko
On paljon kyllä niitä ihmisiä, joiden uskolla ei ole mitään muuta perustaa kuin se, että he haluavat uskoa jotain. Usein tällaiset ihmiset vetoavat siihen, että kun oikein uskoo asiaansa, niin mahdotonkin tulee mahdolliseksi. Tällainen usko ei kuitenkaan ole kristillistä uskoa. Se on maagista uskoa. Magiahan on eräs syvällä jokaisessa ihmisessä asuva synnin muoto. Siinä on kysymys siitä, että yritetään uskonnollisilla keinoilla vaikuttaa niin Jumalaan, että saamme Hänet tekemään oman mielemme mukaan. Toivomusmagia on jokaiselle meille lapsuudesta tuttua. Kun oikein vahvasti toivoit jotain, olit lähes täysin varma siitä, että se myös Sinulle tapahtuu. Uskova kristittykin voi langeta huomaamattaan maagisen uskon syntiin.

Muistan lukiovuosiltani uskoontuloni vuotta paria uskoontuloni jälkeen tilanteen, jossa olin omantunnon syytösten ja muiden asioiden taakoittama. Polvistuin aamulla vuoteeni viereen, luin Raamattua ja rukoilin. Vuodatin koko sydämeni ahdistuksen Herralle, tunnustin sydämeni synnit ja pyysin armoa. Hän vastasi välittömästi laskemalla sydämeeni tuoreen tunnon Hänen armonsa ja hyvyytensä suuruudesta. Suuresti iloiten ja kiitollisena lähdin kouluun.

Pari kolme viikkoa myöhemmin olin jälleen aamulla varsin synkällä mielellä ja taakoitettu. Muistin tuon aikaisemman kokemukseni, asetuin jälleen polvilleni, avasin Raamatun samasta kohdasta ja rukoilin samoin sanoin kuin edelliselläkin kerralla. Mutta mitään vastausta ei kuulunut. Jouduin lähtemään apealla mielellä kouluun.

Pian tajusin kuitenkin, mikä ratkaiseva ero oli ensimmäisen rukouksen ja jälkimmäisen välillä. Edellinen oli ollut sydämen vilpitöntä ja avointa vuodattamista Herralle, persoonallista Herran kohtaamista. Jälkimmäinen oli taas toisaalta yritystä tilanteen järjestämisellä vaikuttaa omiin tunteisiini ja toisaalta aitoa magiaa. Yritin manipuloida Jumalaa tekemään sen, minkä Hän oli edellisellä kerralla tehnyt armossaan.

Jumala ei kerta kaikkiaan suostu uskovienkaan hyväksikäytettäväksi. Hän on Herra ja Hän päättää itse, mitä Hän tekee. Aito uskon rukous ei ole yritystä taivuttaa Jumalaa omaan tahtoon, vaan päin vastoin se on oman sydämen taivuttamista Herran tahtoon.

Usko omaan uskoon
Eräs tämän ajan salakavalimpia harhoja on menestyksen teologia. Vaikka se edustaa kaikkialle länsimaihin levinnyttä uususkonnollisuutta, se leviää lähes huomaamatta nimenomaan vilpittömien Raamattuunsa uskovien kristittyjen pariin. Harhassa vedotaan Jeesuksen antamiin lupauksiin siitä, että mitä ikinä me Hänen nimessään pyydämme Isältä, me saamme sen, kunhan se tapahtuu uskossa ollenkaan epäilemättä. Tämä Jeesuksen opetus tulkitaan tarkoittamaan sitä, että uskovan tulee päästä sellaiseen mielentilaan, että hän on 100%:n vakuuttunut saavansa sen, mitä Herralta pyytää. Kun hän saavuttaa tällaisen uskon varmuuden, niin mikään ei ole enää hänelle mahdotonta. Äärimmillään tämä harha opettaa, että ihminen kykenee täsmälleen samaan kuin Jumala, kunhan vain uskoo yhtä varmasti kuin Jumalakin. Jumalankin kyky toimia perustuu Hänen uskonsa suuruuteen.

Mutta itse asiassa tällaisen uskonnollisuuden Jumalaksi muuttuukin usko eikä suinkaan Taivaallinen Isämme ja Herra Jeesus Kristus. Mutta usko omaan uskoonsa on itse asiassa uskoa omaan itseensä ja kauheinta ylpeyttä, mitä voi ajatella.

Jeesuksen nimessä rukoileminen
Jeesus puhui noissa väärin tulkituissa jakeissa omassa nimessään rukoilemisesta. Hänen nimensähän on Vapahtaja ja Herra. Jos ja kun rukoilet Hänen nimessään, ensimmäiseksi joudut tunnustamaan itsesi sellaiseksi syntiseksi ja avuttomaksi ihmiseksi, joka kaiken aikaa tarvitsee Jeesusta Vapahtajakseen. Lapsen avuton pyyntö Isän puoleen, joka on väkevä, on uskon rukousta. Toiseksi Jeesuksen nimi on Herra. Et voi rukoilla Jeesuksen nimessä, ellet tunnusta Jeesusta siksi, joka päättää asian. Siksi uskon rukous pyytää vain sitä, mikä on Jumalan tahdon mukaista. Usko jättää myös tavan ja ajan, jona Herra vastaa kokonaan Hänen hyviin ja suuriin käsiinsä. Uskon rukouksessa on siis kysymys henkilökohtaisesta keskustelu ja riippuvuussuhteesta suuren ja ihmeellisen Vapahtajan ja Herran kanssa. Tärkeämpää kuin se, mitä rukousvastauksina kenties saamme, on itse rukous eli se, että saamme olla yhteydessä Hänen kanssaan, avata sydämemme Hänelle ja kuulla, mitä Hän meille puhuu.

Usko tunteiden varassa
Koska uskossa on ensi sijassa kysymys kahden persoonan välisestä suhteesta, se ei voi kestää millään muulla kuin totuudellisuuden pohjalla. Elämän todellisuutta ei kestä usko, jonka uskon kohde ja perusta on valheellinen. Moni perustaa oman uskonsa lähes pelkästään tunnelmiinsa ja kokemuksiinsa. Niin kauan kuin tunnelmailmasto saadaan pysymään toivottuna jaksetaan uskoa, mutta kun tunteet ovat poissa, masennutaan ja joudutaan epäuskon syövereihin.

Kristillinen usko ei perustu toiveisiin eikä hyviin tunnelmiin, vaan Jeesuksen tekoihin ja sanoihin. Usko merkitsee Jeesuksen sanojen ja lupausten vastaanottamista ja niihin turvautumista silloinkin kun inhimilliset toiveet ja tunteet puhuisivat sitä vastaan. Usko ottaa Jeesuksen sanan vastaan totuutena silloinkin, kun se ei kykene ymmärtämään Jumalan ajatuksia ja tekoja. Usko valitsee siis pitäytymisen Jumalan Sanan totuuteen ja hylkää valheena jokaisen ajatuksen, mieliteon, toiveen ja tunnetilan, jotka sotivat Raamatun selkeää Sanaa vastaan. Usko on selkeää asettumista Jeesuksen tekojen ja sanojen varaan. Uskon suuruus ei ole vakuuttuneisuuden suuruutta tai tunteiden voimakkuutta, vaan uskon kohteen Jeesuksen syvempää persoonallista tuntemista.

Hätääntynyt isä ja Jeesus
Tekstimme kohtaamme miehen, joka tulee Jeesuksen luo hädissään, sillä hänen poikansa oli kuoleman sairas. Se, että mies ylipäänsä tuli Jeesukselta apua pyytämään, kertoo, että hän uskoi Jeesuksen kykyihin ja haluun auttaa häntä nyt, kun mikään inhimillinen apu ei enää tehonnut. Usko on, niin kuin Luther sen määrittelee, Jeesuksen luo tulemista.

Mutta Jeesuksen tapa käsitellä tätä korkea-arvoista virkamiestä osoittaa, että Hän ei ollut lainkaan tyytyväinen miehen uskon perustaan. Hän halusi viedä miehen paljon syvemmälle uskoon, syvemmälle Jeesuksen tuntemiseen. Kun mies 40 kilometrin kävelyn ja juoksun jälkeen saapui Kapernau-

mista Kaanaan ja pyysi Jeesusta tulemaan mukaansa ja parantamaan hänen poikansa, Jeesuksen vastaus miehelle kuulostaa lähes tylyltä:
"Ellette näe merkkejä ja ihmeitä, te ette usko."

Jeesus puhuttelee miestä monikossa "te" -muodossa. Hän osoittaa, että mies ei mitenkään eronnut korkean virka-asemansa tai perheessä vallitsevan hätätilan takia muista ihmisistä, joiden usko Jeesukseen oli pinnallista ja perustui ihmeisiin ja merkkeihin, mitä he näkivät. Jeesus tiesi, että sellainen usko ei kestä koetuksissa, kun ihmeitä ei olekaan enää nähtävissä. Miehen tuli päästä syvempään uskoon, uskoon, joka perustui Jeesuksen itsensä tuntemiseen eikä vain Hänen tekoihinsa.

Syvimmiltään uskova ei lepää sen varassa, mitä se Herralta saa, vaan siinä, että hän saa tuntea Jeesuksen ja Isän. Vaikka kaikki muu vietäisiin - niin kuin Jobilta aikanaan - Jumala jää ja Hänessä on kyllin, minkä Jobkin tuli lopulta ymmärtämään.

Jeesus ei voinut suunnattomassa rakkaudessaan tämän hätääntyneen isän huutoa jättää kuulematta. Mutta Hän halusi antaa miehelle paljon enemmän kuin vain lapsen terveyden. Hän halusi antaa miehelle pelastavan uskon.

Miten mies sitten vastasi Jeesukselle?
"Herra, tule, ennen kuin lapseni kuolee."
Hän ei torjunut Jeesuksen nuhtelua siitä, että hänkin oli itse asiassa etsimässä ihmettä ja merkkiä poikansa elämään. Pyytämällä Jeesusta tulemaan mukanaan hän myönsi asian olevan niin kuin Jeesus sanoi. Hän ei voinut edes kuvitella, että hän voisi saada apua ilman, että Jeesus tulisi hänen kotiinsa ja koskettaisi poikaa parantavalla kädellään. Hänellä oli kyllä tietyn laista uskoa. Ellei hän olisi uskonut, että Jeesus todella kykenee pojan parantamaan, hän ei olisi tullut Jeesuksen luo.
"Olet oikeassa, mutta ei sillä ole väliä, haluanko nähdä ihmeitä vai en, vaan sillä, että Sinä tulet parantamaan poikani, sillä vain Sinä siihen pystyt!"

Sitten Jeesus sanoi hänelle: *"Mene, poikasi elää."*
Siinä oli kaikki. Jeesus ei antanut miehelle mitään merkkiä. Hän ei tehnyt sitä, mitä mies pyysi ja mikä olisi tyydyttänyt myös miehen halun nähdä jotain mahtavaa. Mies pyysi:
"Tule mukaani!"
Jeesus vastasi siis:
"En toimi tavalla, mitä pidät välttämättömänä. Mutta annan sinulle avun, jota etsit. Mene, poikasi elää."
Jeesus ei antanut miehelle merkkiä vaan tilaisuuden panna harjoitukseen uskon ilman merkkiä. Jeesus sanoi tosiasiallisesti:
"En anna sinulle merkkiä. Annan sinulle sanan. Saat merkin sen jälkeen, kun olet toiminut uskossa sanan varassa."

Luemme: *"Mies uskoi tämän Jeesuksen sanan ja meni."*
Mikä sai hänet uskomaan sen? Raamattu ei kerro, mutta silti luulen tietäväni: Jeesuksen sanoissa, niiden sävyssä, ja Hänen katseessaan oli jotain niin majesteetillista ja suurta, että se pani miehen sanomaan:
"En kyllä ymmärrä, mitä ja miten kaikki tapahtuu, mutta uskon Häneen, kun Hän sanoo, että poikani elää."
Hän uskoi ja meni.

Ihme tapahtui. Täsmälleen samalla hetkellä 3-40 km päässä Kapernaumissa poika parani täysin yhdessä hetkessä. Kun mies tapasi palvelijansa, he sanoivat täsmälleen samat sanat, mitkä Jeesus oli edellisenä päivänä sanonut:
"Poikasi elää!"
Nyt tämä rehellinen mies otti selvää yksityiskohdista. Kun hän oli lähtenyt paluumatkalle Jeesuksen sanan varassa, hän ei voinut kuvitellakaan, että poika olisi voinut parantua kerta heitolla. Siksi hän kysyi, milloin pojassa oli alkanut toipumisen oireet. Palvelijat kertoivat, että mitään paranemisprosessia ei ollut tapahtunut, vaan poika oli edellisenä päivänä tietyllä kellonlyömällä parantunut kokonaan ja noussut täysin terveenä ylös. Kun mies sai tietää, että se oli tapahtunut täsmälleen sillä hetkellä, kuin Jeesus oli sanonut sanansa, hän ja hänen perheensä uskoivat. Vasta nyt kun hän tajusi

mitä todellisuudessa oli tapahtunut, hän luovutti koko persoonallisuutensa Jeesukselle. Mutta se ei rajoittunut vain häneen vaan koko hänen perheensä uskoi. He ymmärsivät jotain ratkaisevaa Jeesuksen jumaluudesta, Hänen kaikkivaltiudestaan ja kaikkitietävyydestään. He pääsivät osallisiksi pelastavasta uskosta.

Usko, jolla uskotaan ja usko, joka uskotaan
Vanhastaan on erotettu toisistaan usko, jolla uskotaan, ja usko, joka uskotaan. Usko, jolla uskotaan on se avoin ja tyhjä käsi, joka ojentautuu Herran puoleen vastaanottamaan Hänen armonsa ja lahjansa. Sitä kuvaa Raamatun lyhin pelastusoppi: "Jokainen, joka huutaa avukseen Herran nimeä pelastuu".

Usko, joka uskotaan, on uskon sisältö ja kohde, uskontunnustuksemme mukainen suuri Persoona ja se, mitä tunnemme Hänen teistään. Pelastava usko ei ole tuo tyhjä käsi eikä liioin Jeesus, jonka käteen tuo käsi ojentautuu. Pelastava usko on siinä, kun ylösnousseen Jeesuksen lävistetty käsi koskettaa tuota tyhjää kättä ja täyttää sen hyvyydellään. Vasta kun usko, jolla uskotaan, tarttuu uskontunnustuksemme Jeesukseen, ihminen pelastuu.

Usko irrallaan Jeesuksesta on harhailevaa ja uskonnollista uskoa, joka vie ihmisen harhaan ja tuhoon. Uskontunnustus ilman avutonta ja tyhjää kättä, joka siihen tarttuu, on pelkkää pään tietoa, suun höpinää ja muotojumalisuutta, vaikka se itsessään onkin ainoa pelastuksen tie.

Taistelu tapapainoisen uskon puolesta
Kun näin on, oikean Raamatullisen uskon tasapainon säilyttämisessä on aina kyse taistelusta. Usko tarrautuu Kristuksen sanaan vastoin tunteita, vastoin yleistä mielipidettä, vastoin omaa kokemusmaailmaa, vastoin epäilyksiä, vastoin rajallista ymmärrystämme, niin viime kädessä myös vastoi kaikkia pimeyden voimien hyökkäyksiä ja valheita, joista epistolatekstimme puhuu. Jeesuksen kädessä avuton usko kestää - mutta ei mitenkään muuten. Siksi uskovan kristityn on pukeuduttava Herran koko sota-asuun, selviytyäkseen pimeyden valtojen hyökkäyksiltä.

Uskon taistelutantereena ei ole vain maailma, joka halveksii ja vihaa Kristusta, vaan ennen kaikkea uskovan oma sydän. Juuri sitä vastaan pimeyden vallat tekevät hyökkäyksensä. Paavali osoittaa meille kuitenkin, että kaikki valheen hyökkäykset voidaan voittaa nimen omaan uskontunnustuksen sisällöllä, joka on annettu uskovan sydämen aseeksi.

Ef. 6:10-17:
10. Lopuksi: vahvistukaa Herrassa ja hänen väkevyytensä voimassa.
11. Pukekaa yllenne Jumalan koko sota-asu, voidaksenne kestää Perkeleen kavalat juonet.
12. Eihän meillä ole taistelu verta ja lihaa vastaan, vaan hallituksia vastaan, valtoja vastaan, tässä pimeydessä hallitsevia maailmanvaltiaita vastaan, henkimaailman pahoja olentoja vastaan.
13. Ottakaa sen tähden Jumalan koko taisteluvarustus, jotta voisitte pahana päivänä tehdä vastarintaa ja kaiken suoritettuanne pysyä pystyssä.
14. Seisokaa siis kupeet totuuteen vyötettyinä, ja olkoon pukunanne vanhurskauden haarniska.
15. Kenkinä jaloissanne olkoon rauhan evankeliumin alttius.
16. Kaikessa ottakaa uskon kilpi, jolla voitte sammuttaa kaikki pahan palavat nuolet.
17. Ottakaa pelastuksen kypärä ja Hengen miekka, joka on Jumalan sana.

Puolustusaseet uskon säilyttämiseksi
Pimeyden hyökkäyksiä vastaan tarvitaan ensinnäkin totuuden vyö. Valhetta vastaan uskova panee evankeliumin totuuden eikä valhe kestä totuuden edessä. Pelastusvarmuuden horjuessa usko tarrautuu yksi Kristuksen lahjoittamaan täydelliseen lahjavanhurskauteen. Jos sydämen täyttää pelko, usko ottaa evankeliumin kengät ja juoksee rauhan evankeliumin turvaan. Kaikki pahan palavat nuolet voidaan taas sammuttaa uskontunnustuksen sisällöllä, uskon kilvellä. Epäilyjä vastaan päähän asetetaan Golgatalla hankitun pelastustyön varma sisältö, pelastuksen kypärä. Ja jos epäuskon ja pahan hyökkäykset pääsevät tunkeutumaan sydämeen asti, niin otetaan käyttöön Jumalan sanan miekka ja annetaan sen tunkeutua omaan sydämeen, niin että se erottaa toistaan sielun ja hengen, lihan ja hengen, kuolettaa syntistä lihaa, mutta virvoittaa uuden ihmisen ja vahvistaa uskon.

Usko kestää ja voittaa taisteluissa siksi, että usko tarttuu Jumalan sanan lupauksiin. Uskova pääsee voittajaksi, koska Herra itse vastaa siitä, että Hänen sanansa mukaan tapahtuu.

Itoon Kiinaan lähtö

Lopuksi esimerkki siitä, miten Herra huolehtii omistaan, kun he pysyvät uskollisina saamalleen Sanalle. Nuori japanilainen pastori Eiichi Itoo oli saanut Herralta kutsun lähteä lähetystyöhön Kiinaan. Tietyistä syistä hän joutui lähtemään ns. itsenäisenä lähettinä ilman lähetysjärjestöjen tai kirkkonsa tukea. Hän kuvaa lähtöön liittyvää taisteluaan näin:

"Boofun kirkon jäsenet sekä eri puolilla asuvat uskonystäväni keräsivät kiinantyötäni varten lähtölahjaksi tuolloista rahaa suuren summan 488 jeniä ja luovuttivat sen minulle. Eräs ystäväni lähetti minulle 60 jeniä sanoen: ’Sinä menet Kiinaan lähetystyöhön meidän japanilaisten edustajana. Haluan lahjoittaa sinulle matkarahat Boofusta Pekingiin junan ja laivan ensimmäisessä luokassa.’ Koko matka ensimmäisessä luokassa maksoi 55 jeniä, joten minulle jäi summasta vielä 5 jeniä. Olin todella iloinen ja kiitollinen lähtölahjoista. Teetin elämäni ensimmäisen eurooppalaismallisen puvun, ostin paljon kirjoja ja hankin kaikkea tarpeellista, jotta en Kiinaan saavuttuani heti aiheuttaisi ihmisille vaivaa. Lähetin matkatavarat etukäteen.”

"Minun oli määrä lähteä matkaan varhain elokuun 25. päivän aamuna. Oli edellinen ilta. Minulla oli ensimmäisen luokan lippu Pekingiin ja lisäksi käteistä 50 jeniä. Arvelin, että sillä selviäisin jonkin aikaa, tulinhan toimeen Japanissa 30 jenillä kuussa. Tuumiessani, että seuraavana päivänä olisi vihdoin lähtö käsissä, mieleeni palasi eräs asia, joka oli päässyt minulta unohtumaan.”

"Seurakunnassamme oli siihen aikaan erään kunnioitetun suvun poika. Hänelle oli tapahtunut monenlaista, hän oli joutunut huonoille teille ja eli surkeaa elämää. Sukukin oli hyljännyt hänet. Hän eli sosiaalihuollon varassa. Ihmeellisen johdatuksen kautta hänestä oli tullut uskova. Seurakunta hoiti ja rukoili paljon tämän vuoteeseen sidotun miehen, häntä hoitavan vaimon ja kasvuiässä olevien lasten puolesta. Kerran tarvitsin heidän auttamiseensa välttämättä 49 jeniä. Lainasin rahat omissa nimissäni Okamura -nimiseltä seurakuntaneuvoston jäseneltä ja annoin ne avustukseksi perheelle. Okamura oli mies, josta huokui syvä rakkaus, ja hän sanoi minulle: ’Sinun ei tarvitse turhaan ponnistella velan takaisin maksamiseksi. Maksa sitten, kun sinulla on varaa.’ Hän jaksoi odottaa kärsivällisesti. Kun Kiinaan lähtöni tuli ajankohtaiseksi, hän ei sanallakaan maininnut velastani, vaan antoi itsekin suuren summan minulle lähtölahjaksi. Muistin tämän lainan lähtöä edeltävänä iltana. Hän ei ollut missään vaiheessa sanonut myöskään lahjoittaneensa summaa. Se oli velka, joten se oli myös maksettava takaisin. Menin sinä iltana palauttamaan rahat.”

"Minulla oli nyt parin matkalaukullisen verran matkatavaraa, ensimmäisen luokan lippu Pekingiin ja yksi jeni käteistä rahaa eli sen verran kuin oli jäänyt velan maksettuani. Miten selviäisin vain yhdellä jenillä käteistä? Ensimmäisessä luokassa saisi kyllä varmasti hyvät ateriat matkan aikana, mutta ajatuskin matkustamisesta kaukaiselle Kiinan mantereelle vain yksi jeni taskussa tuntui pelottavalta. Siksi polvistuin jälleen ja rukoilin hartaasti: ’Jumala, minulla ei ole kuin yksi jeni. Auta minua tässä mahdottoman tuntuisessa tilanteessa. Sain Kiinan matkaani varten peräti 488 jeniä. Olen käyttänyt koko summan enkä voi nyt sanoa, että lähdölleni on tullut este. Silloin olisin lähtölahjavaras. Päästä minut lähtemää’."

"Rukoillessani Pyhä Henki johdatti minua hiljaa. Olin hetken ajatellut mennä uudelleen Okamuran luo selittämään tilanteeni ja pyytämään lainaksi 50 jeniä. Mutta Pyhän Hengen kuiskaus kantautui sieluuni ja esti sen: ’Sinä saarnaat aina kirkossa, että uskovan ei tule huolehtia siitä, mitä hän söisi, joisi tai päällensä pukisi, vaan etsiä ensin Jumalan valtakuntaa ja Hänen vanhurskauttaan, niin hänelle annetaan kaikki muukin. Jos teet velkaa nyt ennen kiinanmatkaasi, et toimi opetuksesi mukaan.’ Luovuin lainanottoaikeesta.”

"Toisena vaihtoehtona ajattelin pyytää summaa Nagoyassa asuvalta pikkuveljeltäni. Hän oli kohtalaisen varakas ja hän olisi hyvinkin voinut lähettää pyynnöstäni 50 jeniä. Mutta rahasumma ei mitenkään ehtisi perille seuraavan aamun kello kahdeksaan mennessä, sillä oli jo ilta seitsemän. Luovuin tästäkin ajatuksesta.”

"Olin hetken hiljaa ja aloin ymmärtää, miksi olin joutunut tähän tilanteeseen. Minulle tulevaisuus oli vielä salattu, mutta Jumala tiesi viimeiseen asti kaiken, mitä edessäni olisi. Voisihan olla, että mentyäni Kiinaan lankeaisin epäuskoon ja häpäisisin Jumalan nimen. Vaikka en sitä nyt käsittäisikään, minun olisi toteltava Jumalaa siinäkin tapauksessa, että Hän tahtoisi nyt estää minua lähtemästä Kiinaan. Jos Jumala näkee parhaaksi kieltää matkani, minun olisi seurattava hänen tahtoaan, vaikka ihmiset puhuisivat minusta pahaa kuinka paljon

tahansa. Jos taas siitä ei olisi kysymys, minun pitäisi lähteä rohkeasti matkaan pelkkä matkalippu ja yksi jeni mukanani.”

"Päätin jättää asian Herran ratkaistavaksi ja sinä iltana rukoilin: ’Jumala, auta minua matkaan, jos se on Sinun tahtosi. Jos taas on vaara. että Kiinassa tekisin syntiä, jolla häpäisisin nimesi, ja siksi et halua lähettää minua, olen Sinulle kuuliainen. Vaikka minua nimitettäisiinkin 'lähtölahjavarkaaksi', jään Japaniin ja työtä tehden maksan lahjarahat vähitellen takaisin. Johdata minua! Jos et tahdo minun lähtevän Kiinaan, niin osoita se minulle selkeästi Sanastasi tänä iltana tai aseta lähdölleni este esimerkiksi siten, että sairastun ja minulle nousee kuume tai että Nagoyan vanha äitini joutuu huonoon kuntoon. Silloin uskon, että kiinantyö ei ole Sinun tahtosi ja luovun siitä. Muussa tapauksessa lähden’."

"Nukkumaan mennessäni mietin, nousisiko minulle ehkä kuume vai tulisiko vatsani kipeäksi vai saisinko ehkä sähkösanoman, jossa minua kehotettaisiin siirtämään lähtöäni äitini heikentyneen terveyden vuoksi.”

"Heräsin 25. päivänä elokuuta vuonna 1938, mutta mitään ei ollut tapahtunut. Lähdin siis matkaan. Matka kirkolta Boofun asemalle kestää kävellen noin seitsemän minuuttia. Minulla oli matkalaukut, lippu Pekingiin ja yksi jeni rahaa. Kulkiessani asemaa kohti ajoittain jalkani eivät tahtoneet totella, kun muistin, että minulla oli vain yksi jeni. Saavuin asemalle ja hämmästyin nähdessäni, kuinka moni oli tullut saattamaan minua. Siellä oli seurakuntalaisia, pyhäkoululaisten ja kirkon lastentarhan lasten vanhempia ja paljon muita.”

"Kaikilta heiltä olin myös aiemmin saanut lähtölahjan. Saattajien joukossa oli kuitenkin kymmenen naapurustoni ihmistä, jotka eivät olleet koskaan tulleet kirkkoon. He ojensivat minulle lahjarahakirjekuoren sanoen: ’Pastori, kuulimme, että matkustatte kauas. Pitäkää hyvää huolta terveydestänne! Ostakaa tällä vaikkapa evästä’."

"Olin hyvin hämmästynyt, kun sain lahjan näiltä kaupunkilaisilta, joilla ei ollut mitään yhteyksiä kirkkoon. Olimme vain hyvänpäiväntuttuja. Minulla ei ollut ollut aavistustakaan, että tällä tavalla saisin, mitä tarvitsin. Kiitin syvästi ja nousin junaan. Istuin ensi kertaa elämässäni ensimmäisessä luokassa. Avasin kiitollisin mielin näiden kymmenen ihmisen yhteisen lahjakuoren ja löysin yhteensä peräti 30 jeniä. Se oli sama summa, jonka olin Boofun kirkossa saanut kuukaudessa palkkaa. Nyt minulla oli siis yhteensä 31 jeniä. ’Nyt selviän hyvin’, ajattelin ja matka alkoi.”

"Kun toisella asemalla, avasin junan ikkunan, vaunuosastooni nousi Isobe-niminen mies, joka ei ollut kristitty. Mutta olin huolehtinut hänen kristitystä sisarestaan, joka oli sairastunut ja kuollut tuberkuloosiin. Isobe oli sen jälkeen osoittanut tästä kiitollisuuttaan antamalla minulle joka vuosi lahjan. Noustessaan junasta pois hän ojensi minulle lähtölahjan sanoen: ’Pastori käytä tämä, niin kuin hyväksi näet.’ Junan lähdettyä avasin kirjekuoren kiitollisin mielin. Siinä oli suuri 15 jenin summa. Minulla oli nyt 46 jeniä ja suuresti iloiten saavuin Mojin kaupunkiin.”

"Laivan lähtöön oli noin tunti neljäkymmentä minuuttia. Kyuushuun saarelta oli tullut monia veljiä ja sisaria saattamaan minua. Juttelin heidän kanssaan. Hetken kuluttua saapui ystävänsä kanssa rouva Minagawa. Molemmat rouvat ojensivat minulle lähtölahjan sanoen: ’Ostakaa tällä matkan aikana vaikka jotain syötävää.’ Kiitin ja avasin kirjekuoret hytissäni. Kummassakin oli kaksi jeniä.”

"Elokuun 25. päivänä junan lähtiessä Boofun asemalta klo 8:42 olin saanut kymmeneltä henkilöltä 30 jeniä, Oogorin asemalla Isobelta 15 jeniä ja ennen laivan lähtöä kahdelta rouvalta molemmilta kaksi jeniä. Kaiken kaikkiaan olin saanut 49 jeniä. Kun siihen lisätään jeni, joka minulla oli entuudestaan, minulla oli nyt 50 jeniä. Täsmälleen edellisenä iltana maksamani summa 49 jeniä oli palautettu minulle laivan lähtöön mennessä. Laiva lipui ulos satamasta ja kyyneleet valuivat valtoimenaan silmistäni.”

"Iloni ei niinkään johtunut niistä 50 jenistä vaan siitä, että olin saanut kokea 1. Mooseksenkirjan 22. luvun sanojen: ’Herra näkee, Herra huolehtii’ toteutuvan omalla kohdallani. Jumala elää ja huolehtii meistä tänäänkin. En osannut kiinaa, minulla ei ollut maassa ystäviä. Mutta sain vakuutuksen siitä, että Jumala tulisi siunaamaan työni Kiinassa.”

Jumala käytti voimakkaasti pastori Itoota Kiinassa ja sodan jälkeen Japanissa ja laajalti muuallakin maailmassa.

Mihin Sinä rakennat uskosi?
Rakennatko Sinä uskosi Jeesuksen Sanan ja sen kautta Hänen itsensä tuntemisen varaan, vai etsitkö Sinä niin kuin moni tämän päivän ihminen tekee kokemuksia ja merkkejä. Jos rakennat tunteittesi ja kokemustesi varaan, elät uskovana jatkuvassa vuoristoradassa. Välillä ylhäällä ja sitten taas oikein kunnolla nokka savessa. Usko tuo toki muassaan kokemuksia, mutta ne seuraavat uskoa eivätkä synnytä sitä. Usko syntyy ja kasvaa vain Jeesuksen Sanan vastaanottamisen kautta. Jeesus ei välttämättä tee niin kuin Sinä pyydät, vaan niin kuin on parasta Hänen ja Sinun välisen suhteen syntymisen ja syvenemisen kannalta. Anna Herran Sanan puhua paljon sydämellesi. Anna Herran puhua silloinkin, kun se tekee kipeää. Sillä Sanan miekka ei ole tarkoitettu vain toisten sydämiä vaan ennen kaikkea Sinun oman sydämesi paljastamiseksi ja parantamiseksi.

Muista myös, että uskossa elämiseksi ei ole mitään muuta mahdollisuutta kuin ottaa Sana sellaisenaan ja lyhentämättömänä vastaan. Heti kun Sinä katsot voivasi valikoida, mitkä Jeesuksen sanat kelpaavat Sinulle ja mitkä eivät, olet suolla ja suunnattomassa vaarassa. Olet noussut nimittäin Herran yläpuolelle. Vain Sanan alle taipuvat saavat nähdä, miten sanan lupaukset toteutuvat heidän elämässään.

Lähde liikkeelle Jeesuksen sanojen varassa ja saat nähdä, kuka ja millainen Hän on!

Joh. 5:1-18 Jeesus tekee työtä

1. Sen jälkeen oli eräs juutalaisten juhla, ja Jeesus meni ylös Jerusalemiin.
2. Jerusalemissa on Lammasportin luona allas, jota kutsutaan heprean kielellä Betesdaksi, ja siihen kuuluu viisi pylväskäytävää.
3. Niissä makasi suuri joukko sairaita, sokeita, rampoja ja näivetystautisia. [He odottivat veden kuohuttamista.
4. Altaaseen näet laskeutui aika ajoin enkeli, joka kuohutti veden. Se, joka veden kuohuttamisen jälkeen ensimmäisenä astui siihen, tuli terveeksi, sairastipa mitä tautia tahansa.]
5. Siellä oli mies, joka oli sairastanut kolmekymmentäkahdeksan vuotta.
6. Kun Jeesus näki hänet siellä makaamassa ja tiesi hänen sairastaneen jo kauan aikaa, hän kysyi: "Tahdotko tulla terveeksi?"
7. Sairas vastasi: "Herra, minulla ei ole ketään, joka veisi minut altaaseen, kun vesi kuohuu. Ja kun minä olen menossa, toinen astuu sinne ennen minua."
8. Jeesus sanoi hänelle: "Nouse, ota vuoteesi ja kävele."
9. Mies tuli heti terveeksi, otti vuoteensa ja alkoi kävellä. Mutta se päivä oli sapatti.
10. Niin juutalaiset sanoivat parannetulle: "Nyt on sapatti, eikä sinun ole lupa kantaa vuodetta."
11. Hän vastasi heille: "Se, joka teki minut terveeksi, sanoi minulle: 'Ota vuoteesi ja kävele.' "
12. He kysyivät häneltä: "Kuka se mies oli, joka sanoi sinulle: 'Ota vuoteesi ja kävele' ?"
13. Mutta parannettu ei tiennyt, kuka hän oli, sillä Jeesus oli vetäytynyt pois, koska paikalla oli paljon kansaa.
14. Tämän jälkeen Jeesus tapasi hänet temppelissä ja sanoi hänelle: "Sinä olet tullut terveeksi. Älä enää tee syntiä, ettei sinulle tapahtuisi mitään pahempaa."
15. Mies lähti sieltä ja ilmoitti juutalaisille, että Jeesus oli tehnyt hänet terveeksi.
16. Juutalaiset alkoivat vainota Jeesusta sen tähden, että hän teki tällaista sapattina.
17. Mutta Jeesus vastasi heille: "Minun Isäni on tehnyt työtä tähän asti ja tekee yhä, ja niin teen minäkin."
18. Tämän takia juutalaiset vielä kiihkeämmin halusivat tappaa hänet, koska hän ei ainoastaan rikkonut sapattikäskyä, vaan myös kutsui Jumalaa omaksi Isäkseen tehden itsensä Jumalan vertaiseksi.

Elämä kuoleman keskelle
Millä tavalla Isä Jumala ja Jeesus Kristus tekee pelastavaa työtä?
Millainen on Hänen vaikutuksensa synnin, sairauden, ennakkoluulojen ja pimeyden maailmassa?

Tämän päivän tekstissä näemme, miten Jeesus menee täysin oma-aloitteisesti sairaan miehen luo, jolla ei ole minkäänlaista uskoa. Jeesus herättää tässä epätoivoisessa miehessä ensin toivon, sitten parantaa hänet ja lopulta temppelissä vapauttaa hänet synnin kahleista. Hänen toimintansa nostattaa kuitenkin uskonnollisten ennakkoluulojensa sitomissa ihmisissä vihaa ja murhanhimoa. Sama ihme, sama Jeesuksen toiminta jakaa ihmiset. Toinen paranee ja pelastuu, toinen nousee Jeesusta vastaan. Jeesus on suuri ”Vastustuksen herättäjä” samalla, kun Hän on ihmeellinen Parantaja. Jeesus asettaa ihmiset aina valinnan eteen: Suostutko näkemään Herran tekemän ihmeen vai juututko siihen, mikä ei mielestäsi asiassa mene sinun mielesi mukaan?

Mutta katselkaamme tekstiämme tällä kertaa hiukan mielikuvitusta käyttäen tuon Betesdan miehen näkökulmasta.

Mies kierteessä
Lähdemme siis tänään Jerusalemiin, juhlahumun keskelle Betesdan lammikon äärellä makaavan keski-iän ylittäneen miehen matkaan. Jälleen sinä aamuna hänen mieleensä palautuivat tuon hirvittävän illan tapahtumat. Siitä oli kulunut nyt jo 38 vuotta.

Kaikki oli alkanut siitä, kun hänen mielestään hänen velipuoltaan aina suosittiin ja hän jäi joka asiassa sivuun, vaikka oli sentään vanhempi kuin veljensä. Veli pärjäsi synagogakoulussa paremmin kuin hän, niin ajoipa lopulta hänen ohitseen. Kateus ja hylätyksi tulemisen tuska kivettyivät vihaksi ja katkeruudeksi. Mitä enemmän hän kateuttaan ja kiukkuaan purki, sitä kauemmaksi lähimmät hänestä

etääntyivät. Muuri heidän välilleen kohosi lopulta ylitsepääsemättömäksi. Katkeruus vei lopulta syvään masennukseen. Vihan ja masennuksen kierteen päässä oli epätoivo.

Ei hän oikeastaan sitä ollut tarkoittanut. Mutta silmittömän epätoivon, vihan ja katkeruuden puuskassa hän oli menettänyt todellisuuden tajunsa. Hän oli juossut jyrkänteen reunalle ja hypännyt alas. Hänen tunteittensa myrskyn keskellä oli ollut inhottavaa koston iloa. Nyt velipuoli, isä ja äitipuoli saisivat mitä heille kuului, koska eivät olleet häntä koskaan rakastaneet. Mutta seuraavana päivänä hän oli herännyt omassa kodissaan. Tuskallinen todellisuus oli valjennut hänelle. Hän oli yhä elossa, mutta jalat olivat halvaantuneet.

Kovettunut sydän
Kaikki tuo oli jättänyt häneen syvän sisäisen kovuuden. Hän oli jäänyt henkiin, mutta ongelmat olivat entiset ja vielä pahemmat. Niin ja hänen liikuntakyvyttömyytensä oli pohjimmiltaan veljen ja vanhempien syy. Vanhemmat olivat jo ajat sitten kuolleet. Veli oli kyllä huolehtinut hänestä. Veli toi hänet aamuisin Betesdan lammikolle. Siellä moni tunsi hänet ulkonäöltä ja almujakin hän sai runsaasti. Leipää oli kyllä riittänyt.

Pohjaton yksinäisyys
Mutta yhtään ystävää hänellä ei ollut. Monikin oli häntä lähestynyt, mutta jotenkin he kaikki olivat kaikonneet, kun hän oli kertonut heille tarinaansa ja kertonut, miten hirveän väärin häntä oli koko lapsuuden ja nuoruuden kohdeltu. Ihmiset eivät näyttäneet kestävän hänen puheitaan. Toisaalta he antoivat kyllä yleensä vähän reilumman almun, kun hän kertoi nuo menneet asiat ties kuinka monenteen kertaan. Oikeastaan hän itsekin oli alkanut uskoa kaikki ne liioittelut, jotka hän oli surulliseen tarinaansa liittänyt.

Toisista sairaistakaan ei ollut löytynyt yhtään todellista ystävää. Kaikilla heillä oli se oma tarinansa eikä heillä näyttänyt riittävän mielenkiintoa toisilleen yhtä vähän, kuin hänkään jaksoi muita ajatella. Omissa asioissa oli ihan tarpeeksi.

Ihmeiden odotus ja pettymykset
Oli hän nähnyt, miten vesi Betesdan lammikossa oli alkanut kuohua ja sen sekaan ensimmäiseksi ehtineissä oli tapahtunut merkillistä paranemista. Mutta ryntäys oli aivan valtava eikä hänellä ollut mitään mahdollisuuksia. Häntä ei kukaan tullut auttamaan. Hän oli kyllä jo tottunut kaikkeen tähän. Elämä oli opettanut hänelle kovuutta ja katkeruutta. Ja yksinäisyydessä tämän sairaitten ihmisjoukon keskellä oli kait jotain suojaavaakin. Päivät seurasivat toisiaan. Elämä ei nyt ollut antanut hänelle tämän enempää. Mutta toisaalta se ei liioin vaatinut mahdottomia tällaiselta rammalta. Tulevaisuutta ei ollut, vain nuo katkerat menneen muistot.

Uusi päivä
Uusi päivä oli nyt joka tapauksessa alkanut. Nyt olisi kaiketi myös hyvätuloinen päivä, sillä kansaa oli paljon liikkeellä. Olihan jälleen Jerusalemin juhla-aika. Jotain erikoista oli ilmapiirissä. Muutakin kuin vain juhla-ajan temppelilaulu, joka kuului pylväskäytävään asti, vaikka hän ei rampana ollut temppelissä voinutkaan sen surullisen päivän jälkeen kertaakaan käydä. Jotenkin ihmismassoissa oli jotain jännittyneisyyttä ja ristiriitoja. Mutta ei hän saanut selvää, mistä oli kysymys. Kukaan ei vaivautunut hänelle kertomaan.

Tuntematon Mies
Mutta sitten se tapahtui. Pylväskäytävän reunalle ilmestyy hänelle tuntematon mies. Mies tähyili sairaiden suurta joukkoa, mutta kiinnitti lopulta katseensa häneen, puikkelehti makuumattojensa päällä makaavien sairaiden välistä ja lähestyi suoraan häntä. Miehen olemuksessa ja kasvoissa oli jotain sellaista syvyyttä, puhtautta ja rakkautta, jollaista hän ei ollut nähnyt kenessäkään toisessa. Mies pysähtyi ja alkoi puhua. Mies näytti tietävän aivan kaiken hänen sairaudestaan ennen, kuin hän ehti edes aloittaa tavanomaista selostustaan. Miten se oli mahdollista? Merkillinen mies!

Tahdotko tulla terveeksi?
Esittelemättä itseään sen tarkemmin Mies teki suoran, lähes läpitunkevan kysymyksen: "Tahdotko tulla terveeksi?"

Tuo merkillisellä rakkaudella esitetty kysymys kosketti jotain hyvin syvällä hänen sisimmässään. Ei hän ollut enää vuosiin, niin oikeastaan vuosikymmeniin ajatellutkaan, että hän voisi tulla terveeksi. Kyllä hän oli aluksi katunut tekoaan ja oli toivonut, että jalkoihin olisi kasvanut tunto takaisin.

Apua ei kuitenkaan tullut. Kun paranemisen toivo oli mennyt oli ollut jotenkin helpompaa kun sai aina syyttää vammaisuudestaan toisia. Ja mitä enemmän hän syytti muita, sitä vähemmän hän enää oikeastaan halusikaan parantua. Jotenkin koko hänen sisintään koossapitäväksi asiaksi oli muodostunut hänen vammansa. Ei se ollut hänen syytään. Häntähän ei oltu rakastettu.

Mitä, jos hän sittenkin olisi parantunut? Mistä hän sitten voisi puhua? Eihän hän ollut tehnyt edes koskaan työtä? Mistä hän sitten saisi elantonsa?

Kuitenkin jokin sisimmässä huusi kaiken aikaa: "Asiat voisivat olla aivan toisin?" Mutta eihän hänellä ollut mitään mahdollisuutta parantua? Tai vaikka noita ihmeitä tapahtuikin silloin tällöin - hänkin oli kyllä sellaisen nähnyt, eihän kukaan kuitenkaan auttaisi häntä. Kaikki olivat niin hirvittävän itsekkäitä, vaikka olivatkin kohtalotovereita. Ei noita muita ainakaan kärsimys ollut mihinkään jalostanut. Sitä paitsi olihan hän yrittänyt raahautua lammelle jo vaikka, kuinka monta kertaa, mutta aina liian myöhään. "Herra, minulla ei ole ketään, joka auttaisi minut altaaseen, kun vesi kuohahtaa. Aina kun yritän sinne, joku toinen ehtii ennen minua."

Mies murtaa valheen
Jokin hänen omassa vastauksessaan iljetti häntä. Tämän Miehen läheisyydessä oli hirveän vaikea kertoa vain osatotuutta. Olisiko sittenkin ollut niin, että hänen oma vihansa ja katkeruutensa olivat syy siihen, ettei kukaan halunnut tai kyennyt häntä enää lähestymään saati sitten auttamaan. Eikö hän itse aina lopulta torjunut kaikkien aidonkin myötätunnon pois.

Vastauksellaan hän jälleen kerran nousi puolustautumaan, mutta tällä kertaa tuon toisen Miehen asenne aivan kuin riisui hänet aseista. Kyllä jokin tuossa kovassa sydämessä huusi, niin oli huutanut jo 38 vuotta: "Voisinko vielä parantua, voisinko aloittaa kokonaan alusta, voisinko saada sydämeeni avun. Jospa löytyisi se, joka kykenisi rakkaudellaan minun kivikovan sydämeni vielä sulattamaan?"

Miten tämä Mies saikaan hänen sydämensä värisemään! Miten tuo sisäinen kaipaus syöksyikään niin valtavalla voimalla esiin. Hänhän oli jo ajat sitten kuvitellut, että tuo kaikki oli kuollut hänen sisimmässään. Kuka oli tuo Mies, joka sai yhdellä sanallaan hänen sydämeensä syttymään sen toivon, jonka hän luuli kokonaan jo kuolleen.

Sydän alkoi huutaa: "Verukkeeni on valhetta, älä kuule sitä, vaikka sen sanonkin. Voi, jospa joku auttaisi, voi jospa Sinä auttaisit." Näitä tuntojaan hän ei sanoiksi asti saanut, mutta vastoin hänen kyynisiä ja katkeria sanojaan, hänen sisimpänsä itki ja huusi: "Auta!" Vaikka toisaalta toivottomuus hyökkäsi vastaan.

Väkevä sana
Jotenkin tuo Mies näytti näkevän hänen sisimpäänsä asti. Hänen suustaan lähtivät merkilliset sanat: "Nouse, ota vuoteesi ja kävele." Ellei hän olisi samalla silmänräpäyksellä tuntenut, miten hänen jalkoihinsa palasi tunto ja miten ne alkoivat totella häntä, hän olisi varmasti alkanut syyttää tuota Miestä kärsivien pilkkaamisesta, mutta nyt kaikki on toisin. Tuolla miehellä oli merkillinen valta. Miehen sanaa totteli jokainen hänen solunsa ja hermonsa. Miehen sana paransi silmänräpäyksen sisällä koko hänen ruumiinsa.

Miehen käskyyn sisältyi kolme osaa, joiden sisällön hän ymmärsi hyvin: "Nouse, tee sellaista, mihin et kykene, koska Minä käsken Sinun tehdä niin!", "Ota vuoteesi! Huolehdi siitä, että et enää palaa tähän paikkaan ja siihen mitä se on Sinun elämässäsi merkinnyt!" Ja lopulta kolmas käsky: "Kävele, älä enää odota, että Sinua kannettaisiin, käytä sitä terveyttä, jonka Sinulle annan!"

Kuka oli tuo Parantaja?
Kuin merkillinen magneetti tuon Miehen sanat nostivat hänet ylös, hän aivan hypähti ylös, kun hän huomasi parantuneensa. Kun hän ihmetteli tuon Miehen sanojen voimaa, jotka eivät olleet vain pa-

rantaneet hänen ruumistaan, vaan myös antaneet hänelle uuden elämän halun ja toivon, Mies katosi yhtä nopeasti väkijoukkoon, kuin oli sen keskeltä ilmaantunutkin. "Kuka tuo Mies oli? En ehtinyt edes kiittää Häntä? Hän käski ottaa vuodevaatteeni. Mutta mihin minä oikein kävelisin?" Hän mietiskeli. Totta hän voisi mennä heti velipuolensa luo ja kertoa, mitä oli tapahtunut. Mutta sillä hetkellä hänen sisimpäänsä löi uusi levottomuuden aihe.

Uusi levottomuus ja tuska
Miten hänen tulisi nyt suhtautua tuohon veljeensä? Hän oli nyt terve. Hänellä ei olisi enää mitään perustetta vihalleen ja katkeruudelleen, joka oli nämä pitkät vuodet pitänyt häntä orjuudessa. Itsehän hän oli hypännyt. Ei se sittenkään ollut veljen eikä vanhempien syy. Hänen kateutensa ja katkeruutensahan oli ollut kaiken syy.

Hänen sydämensä oli pakahtua tuskasta, kun ensi kertaa vuosiin, tämä merkillisen Miehen aiheuttama ihme oli murtanut hänen ylpeytensä ja puolustusjärjestelmänsä. Pitäisikö hänen pyytää anteeksi? Mutta eikö hän ollut kaikkein eniten vihannut Jumalaa, joka oli tehnyt hänestä sellaisen, heikompilahjaisen kuin muut.

Hänen ilonsa sekoittui sisimmästä tulivuoren voimalla syöksyvään syyllisyyteen ja häpeään. Mistä hän saisi avun tähän hätäänsä, joka tuntui nyt jopa vielä pahemmalta kuin koko tuo vammaisuuden tuska noina pitkinä vuosina. Onneksi hän tiesi, että liiton Jumala oli valmistanut temppelin ja uhrit juuri syyllisille tieksi takaisin Jumalan yhteyteen ja anteeksiantamukseen. Hän suuntasi askeleensa kohti temppeliä.

Keskeytys
Mutta ennen kuin hän oli ottanut montakaan askelta temppelin suuntaan, hänet pysäytti joukko kiihdyksissä olevia ihmisiä. Hän tunsi heistä useita entuudestaan. Hän oli saanut heiltä monesti runsaatkin almut. He kaikki olivat kuulleet myös hänen tarinansa, jotkut jopa lukuisia kertoja vuosien mittaan. Noilta uskonnollisimmilta hän oli saanut jopa enemmän almuja kuin muilta.

Mutta nyt he eivät näyttäneet yhtään iloitsevan siitä, että näkivät hänen kävelevän. Sen sijaan he sättivät häntä, siitä että hän kantoi petivaatteita sapattina, lepopäivänä. Eihän sapattina saanut Jumalan lain mukaan tehdä työtä. Hän itse ei ollut mielestään tehnyt mitään väärää varsinkin, kun hän kantoi vuodettaan pois muiden tieltä ja vielä tuon merkillisen Parantajan käskystä. Toisaalta häntä harmitti, ettei hän tullut ottaneeksi selvää siitä, kuka tuo Parantaja oikein oli. Hän ei kyennyt antamaan noille kiihtyneille tyydyttävää vastausta. Jotenkin tuntui, että he olivat sokeita, kun eivät nähneet sitä ihmettä, joka hänelle oli tapahtunut.

Sokea näkeväksi
Tämä välikohtaus sai kuitenkin hänen oman sydämensä entistä enemmän sekaisin. Noitten kiihtyneiden ihmisten sokeus jotenkin muistutti häntä itseään siitä sokeudesta, jolla hän oli syyttänyt vanhempiaan ja veljeään, siitä kaikesta, minkä hän itse oli pohjimmiltaan aiheuttanut. "Voisiko olla mahdollista, että minäkin olin noin sokea?" Kiire päästä temppeliin saamaan anteeksiantamus uhriveren vuodatuksen kautta yltyi hänen sisimmässään.

Temppeliin
Vuosiin hän oli nyt temppelissä suuren juhlakansan keskellä. Ensi kertaa vuosiin hänen sisimmästään puristui myös rukous: "Jumala, armahda minua syntistä ihmistä!" Vaikka hän iloitsikin paranemisen ihmeestä, hän ei saanut kasvojaan nostetuksi ylös. Niin musertavana hän koki oman syntisyytensä.

Juuri kun hän oli kääntymässä palatakseen, tuo merkillinen Parantaja ilmestyikin hänen eteensä. Ei hän itse olisi osannut etsiä Parantajaa mistään, mutta siinä Hän taas seisoi. Parantaja oli löytänyt hänet jo toistamiseen. Parantaja ei ollut missään vaiheessa kysellyt hänen uskoaan, vaan oli tehnyt ihmeensä aivan omasta aloitteestaan ja ilmeisestä rakkaudestaan. Nyt hän sai vihdoin selville, kuka tämä Parantaja oli. Hän oli Jeesus Nasaretista, Mies josta kaupungissa kiisteltiin.

Älä enää syntiä tee
Näytti jälleen siltä, että tämä Jeesus tiesi ja tunsi kaiken, mitä hänen sydämessään liikkui ennen kuin hän ehti edes esittämään kysymyksiään tai hätäänsä. Jeesus sanoi: "Sinä olet nyt terve. Älä enää tee syntiä, ettei sinulle tapahtuisi jotakin pahempaa." Jeesus siis tiesi ja tajusi, miten hänen vammaisuutensa oli ollut hirvittävillä siteillä liitetty hänen syntiinsä ja syyllisyyteensä.

Jeesus oli antanut hänelle ruumiin terveyden väkevällä sanallaan. Mutta nyt Jeesus antoi hänelle yhtä väkevän sanan: "Älä enää tee syntiä!" Hän tunsi, miten hänen sydämensä vapautui. Syyllisyyden taakka vieri pois. Hän saisi tuon Jeesuksen sanan voimalla lähteä elämään, jossa ei enää tarvitse jäädä synnin orjaksi, ei tarvitse jäädä katkeruuden, vihan eikä kateuden vangiksi. Tuon sanan voimalla hän voisi kävellä hengellisesti niin kuin Jeesuksen edellisen sanan varassa ruumiillisesti.

Miten Jeesus näkikään hänen sydämensä. Sittenkään noissa 38 vuodessa pahinta ei ollut ollut vammaisuus. Pahinta oli ollut oma synti ja se jäytävä syyllisyys, jota hän oli vihallaan ja katkeruudellaan yrittänyt torjua. Mikä olisikaan ollut kaiken sen loppu. Ei mikään muu kuin iankaikkinen kadotus, pyhä tuomio Jumalan edessä. Kyllä hän sen nyt tajusi, kun Jeesuksen sanat olivat avanneet hänen silmänsä.

Vapaa mies
Synti, synti, se oli kaiken aikaa ollut hänen orjaisäntänsä. Nyt hän oli vapaa. Jeesuksen sanan voimalla vapaus myös säilyisi. Silti oli varottava entisten syntien verkkoon palaamista. Oli lähdettävä pyytämään anteeksi velipuolelta ja aika monelta muultakin. Matkalla hän halusi käydä myös kertomassa noille äsken häntä syyttäneille, että Jeesus oli parantanut hänet ja vapauttanut hänet synnin kahleista.

Jeesus ei lepää
Jeesuksella oli myös vastaus heidän syytöksiinsä sapatin rikkomisesta. Jumala lepäsi kyllä seitsemäntenä päivänä luomisteoistaan ja asetti ihmisellekin lepopäivän pyhitettäväksi Hänen yhteydessään. Mutta syntiinlankeemuksen jälkeen Jumalalla ei voinut olla mitään lepopäiviä siihen asti, kunnes kaikki synnin syyllisyys ja tuho ihmiselämässä olisi saatu poistetuksi.

Jeesus on sama tänään
"Minun Isäni tekee yhä työtä, ja niin teen myös minä." Ihmisten pelastaminen synnin syyllisyydestä ja synnin kaikista seurauksista valmistettiin Golgatan ristillä Jeesuksen tuskissa ja Hänen voitollaan ylösnousemuksen aamuna. Nyt Pyhä Henki soveltaa Jeesuksen vapauttavan sanan kautta Jeesuksen tekoja ihmissydämiin. Jeesuksen sana vapauttaa synnin syyllisyydestä, vie uuteen elämään, vapauttaa kadotustuomiosta.

Jeesuksen ylösnousemusvoima vaikuttaa uudestisyntymisen ihmeen ja parantaa viime kädessä kaikki sairaudet ja tuhoaa kuoleman vallan, kun ihmiset saavat uuden ylösnousemusruumiin Jeesuksen kirkkauden ilmestymisen suurena päivänä. Tästä lopullisesta voitosta kertovat myös ne ruumiilliset parantumisihmeet, joita Herra tekee jo täällä ajassa, vaikka ne ovatkin vasta ajallisia ihmeitä. Uudestisyntyminen, vapaus synnin syyllisyydestä ja tuomiosta, uuden elämän saaminen Kristuksessa on hengellinen ihme, joka on iankaikkinen vaikutukseltaan. Lopulta tulee se täydellinen päivä, jona Jumalan pelastavakin työ on päätöksessä. Siitä alkaa iankaikkinen lepo ja riemu.

Lassi Keinäsen tarina
Lassi Keinänen etsi jo nuorena elämän tarkoitusta. Hän luki Raamattua, mutta se ei antanut hänelle mitään.
- Kun ensimmäisen kerran tanssin tytön kanssa Kapeansalmen lavalla, tunsin, että tässä se on. Ja kun join ensimmäisen humalani, tuntui samalta. Mutta ne tunteet haihtuivat, elämän tarkoitus ei löytynytkään niistä. Nuori mies oli ymmällään. Hän oli mennyt naimisiin, tullut isäksi ja elätti perheensä ostamallaan traktorikaivurilla.
Kaikki oli kohdallaan, mutta siitä huolimatta elämästä puuttui tarkoitus.
- Sisin vain huusi, ja joku minussa ei lakannut etsimästä.

Sinä kesänä Rautavaaralla pidettiin seuroja, joissa Keinäsen vaimo tuli uskoon. Ihmeekseen mies löysi itsensä kävelemästä seurapaikalle.

Seuroissa puhui maallikkosaarnaaja Reino Seppänen. Hänestä tuli Keinäselle samanlainen Jumalan lähettämä mies kuin seppä Högmanista Ukko-Paavolle.
- Niin minä polvistuin - kuin mustaan aukkoon olisin hypännyt - ja sanoin Jeesukselle, että kaipaan häntä ja pyysin, että hän tulisi elämääni.

Nuoren Keinäsen ensimmäinen tunne seurojenjälkeen oli pettymys: ei tuntunut miltään. Hän lähti kuitenkin tuttavien raamattupiiriin ja huomasi, että Raamattu oli alkanut avautua hänelle. Samoihin aikoihin alkoivat kovat tunnontuskat.

Sisin vaati minua oikaisemaan naapuripitäjän miehelle tekemäni petoksen. Ajoin hänen luokseen ja sanoin, että minun elämässä se oli tainnut isäntä vaihtua, ja kysyin, voisiko hän antaa anteeksi ja että pystynkö millään rahalla hyvittämään tekoni. Anteeksipyytäjä ja -antaja itkivät yhdessä. Palatessa tuntui, etteivät auton pyörät tavanneet maata.

Uskon innolla hän alkoi muuttaa itseään Jumalalle kelvolliseksi, mutta se vaihe päättyi sellaiseen umpikujaan, että taas piti sanoa hyvästit uskolle.
- Sanoin Jeesukselle, että tällä tiellä on ollut hienoja hetkiä, mutta en pysty seuraamaan sinua. Tuntui, että kaikki sortui, mutta putosinkin suoraan hänen käsiinsä.

Olin tekemässä peltoa, kun minua puhuteltiin: Kuulehan Lassi, minä rakastan sinua, ja hyväksyn sinut yhteyteeni tuommoisena kuin olet. Älä sinä muuta itseäsi, minä muutan Sinut.
Lauri Keinänen sai uudenlaisen ihmisarvon, ja siitä lähtien hänellä on ollut hyvä omatunto ja ennen kaikkea vapaus Kristuksessa.
- Aika uskovana on merkinnyt mielenkiintoista matkaa ihmisyyteen ja minuuteen. Ilman Jumalaa ihminen on avuton käsittelemään omaa pahuuttaan, hän vain syyttelee muita. Vasta Jumalan rakkaus on antanut minulle rohkeuden nähdä itsessäni syntiinlankeemuksen jäljet ja niitä olen sitten saanut perata.

Ilman Jumalaa ihminen on luonnonvoimien ja viettiensä ja himojensa armoilla.
- Kiusaukset eivät suinkaan ole lakanneet tulemasta, mutta nyt tiedän, mitä niiden kanssa pitää tehdä. Ne pitää niiltä jalansijoiltaan viedä Jeesuksen eteen.

Usko Jeesukseen on pelastanut ja uudistanut hänen avioliittonsa useampaankin kertaan; avioliitto on nimittäin se elämänalue, joka on Jumalan silmäterä.
- Itsekkyys ja pahuus särkevät rakkauden. Vaimon kanssa kokeilimme vaikka mitä uudistaaksemme rakkautemme, mutta vain Jeesukseen turvautuminen on korjannut liittoamme. Lähes 30 avioliittovuoden jälkeen kaikki muuttui uudeksi ja ennen kokemattomaksi.

Raskaasti Keinäsen uskoa koeteltiin, kun perheen esikoinen ja ainoa tytär kuoli onnettomuudessa vain 32-vuotiaana.
- Tunsin maahan painavaa syyllisyyttä siitä, miten huono isä olin ollut. Mutta kun polvistuimme koko perhe Maaritin ruumiin viereen sairaalan kellarissa ja sopersimme tuskamme Jumalalle, minun syyllisyyteni otettiin pois, eikä se ole palannut.
- En voi edes kuvitella, miten hirveä tilanne olisi ollut, jos ei olisi ollut Jumalan todellista läsnäoloa ja uskoa. Näin myös, mikä etu on siitä, että kristillinen seurakunta on lähellä, sillä eräs ystäväperhe rukoili puolestamme kolme vuorokautta tauotta, jokainen vuorollaan.

Herra tulee sanan kautta luoksesi

Tänään Herra kutsuu syntien halvauttamia. Herra tulee Sinun luoksesi ja antaa sanansa. Anna sen tunkea sisimpääsi, avata silmäsi ja puhdistaa sydämesi synnistä ja vapauttaa sinut uuteen elämään.

Sinua, joka jo tunnet Herran sanan vapauttavan voiman, Jeesus kutsuu vaeltamaan niin, että et anna itseäsi uudelleen orjuuden ikeeseen. Herran puhdistava ja parantava sana kykenee pitämään sinut tiellä, joka vie iankaikkiseen kirkkauteen. Kun noudatat sitä, saat kokea sen voiman.

Sille joka vielä työntää Herran sanan tuonnemmas, vaikka se onkin omassa tunnossa kuulunut, Herra sanoo: "Älä enää tee syntiä, ettei sinulle tapahtuisi jotakin pahempaa."

Joh. 5:19-30 Jeesuksen valtaoikeudet

19.Jeesus sanoi juutalaisille: "Totisesti, totisesti minä sanon teille: Poika ei voi tehdä mitään omasta aloitteestaan vaan ainoastaan sen, mitä näkee Isän tekevän. Mitä tahansa Isä tekee, sitä tekee samoin myös Poika.
20. Isä rakastaa Poikaa ja näyttää hänelle kaiken, mitä itse tekee. Isä näyttää hänelle vielä suurempiakin tekoja, niin että te ihmettelette.
21. Niin kuin Isä herättää kuolleet ja antaa elämän, niin myös Poika antaa elämän niille, joille hän tahtoo.
22. Isä ei myöskään tuomitse ketään, vaan hän on antanut kaiken tuomiovallan Pojalle,
23. että kaikki kunnioittaisivat Poikaa, niin kuin he kunnioittavat Isää. Se, joka ei kunnioita Poikaa, ei kunnioita Isää, joka on hänet lähettänyt.
24. Totisesti, totisesti minä sanon teille: joka kuulee minun sanani ja uskoo häneen, joka on minut lähettänyt, sillä on iankaikkinen elämä. Hän ei joudu tuomittavaksi, vaan hän on siirtynyt kuolemasta elämään.
25. Totisesti, totisesti minä sanon teille: tulee aika, ja se on jo nyt, jolloin kuolleet kuulevat Jumalan Pojan äänen. Ne, jotka sen kuulevat, saavat elää.
26. Isällä on elämä itsessään, ja sen elämän hän on antanut myös Pojalle, niin että hänellä-kin on elämä itsessään.
27. Isä on antanut Pojalle myös vallan tuomita, koska hän on Ihmisen Poika.
28. Älkää ihmetelkö tätä, sillä tulee hetki, jolloin kaikki, jotka ovat haudoissa, kuulevat hänen äänensä
29. ja tulevat esiin: hyvää tehneet elämän ylösnousemukseen mutta pahaa tehneet tuomion ylösnousemukseen.
30. En minä voi tehdä mitään omasta aloitteestani. Minä tuomitsen sen mukaan kuin kuulen, ja minun tuomioni on oikea, sillä minä en etsi omaa tahtoani vaan hänen tahtoaan, joka on minut lähettänyt."

I Osa

Kuka Jeesus on?
Kenet Sinä näet Jeesuksessa?

Kristinuskon törmätessään japanilainen alkaa kysellä samaa mitä moni suomalainenkin tänään. Kuka tuo Jeesus Kristus oikeastaan on? Japanilainenkin tietää, että Jeesus on kristinuskon alkuunpanija. Tutustuttuaan hiukan Raamatun opetuksiin, hän saattaa ihailla vuorisaarnan opetuksia, mutta edelleen lukiessaan hän joutuu hämmennyksen valtaan lukiessaan, mitä Jeesus sanoo itsestään.

Viime kädessä kristillisessä uskossamme ei ole kysymys Jeesuksen opetuksista, vaikka tämän päivän tavattoman syvällinen teksti onkin osa Hänen opetustaan. Kysymys on siitä, millainen on Isän ja Pojan välinen suhde, millainen ja kuka Jeesus on sekä siitä, mitä Hän tekee. Meille ei jää tässä tekstissä oikeastaan muuta tehtävää kuin ihmetellä Jumalan Pojan, Vapahtajamme suuria tekoja. Juuri tekstin edellähän Jeesus oli parantanut ramman ja viittaa nyt ristin kärsimyksiin ja ylösnousemuksen ihmeeseen, jonka kuulijat saisivat pian nähdä.

100% Jumala ja 100% ihminen
Jeesus julistaa meille peittelemättömästi, että Hän on Jumala. Hän tekee samoja asioita, kuin Isä, Hänellä on täsmälleen sama tahto kuin Isällä, Hän antaa herättää kuolleet ja antaa elämän täsmälleen samalla tavalla kuin Isä. Toisaalta Jeesuksen kuulijat näkivät edessään aivan normaalin ihmisen näköisen ja kokoisen miehen, joka puhui heidän kieltään ja seurusteli heidän kanssaan niin kuin muutkin ihmiset. Toki he olivat hämmästyksissään Jeesuksen tekemistä parantamisihmeistä, niin jopa siitä, että Hän kykeni jopa herättämään eloon kuolleita.

Jeesus osoitti teoillaan, että Hän on Jumala. Mutta teoillaan Hän osoitti, että Hän on myös todellinen ihminen, vaikkakin ilman syntiä. Jeesus ei ole puoliksi jumala ja puoliksi ihminen vaan 100% Jumala ja 100% ihminen. Jeesuksen olemus on suuri salaisuus. Isän ja Pojan suhdetta on kuvattu tulenlieskan ja sen levittävän valon kuvalla. Ne ovat erottamattomat, ei ole toista ilman toista. Kun opetus-

lapset pyysivät Jeesusta näyttämään heille Isän, Hän vastasi: ”Joka on nähnyt minut, on nähnyt Isän.”

Isä rakastaa Poikaa
Isä ja Poika ja Pyhä Henki on yksi Pyhä Kolminaisuus, mutta samalla kolmen persoonan välillä vallitsee keskinäinen syvä rakkaus ja keskusteluyhteys. Raamatun yksi suuri teema onkin kuvaus siitä, miten paljon Isä rakastaa Poikaa, joka on kaikessa kuuliainen Isälle.

Meitä luonnostamme kiinnostaa, kuinka paljon Jumala meitä rakastaa. Senhän meille kertoo pienoisevankeliumi: Isä rakastaa meitä niin paljon, että antoi ainoan Poikansa meidän tähtemme kärsimään ja kuolemaan, jotta me saisimme iankaikkisen elämän ottamalla uskossa vastaan syntien anteeksiantamus ja ikuinen elämä Pyhän Hengen osallisuudessa. Mutta tällä meihin kohdistuvalla rakkaudella on mittana juuri se, missä määrin Isä rakastaa omaa ainokaista Poikaa.

Jeesus ylistää toistuvasti Isää osakseen tulevasta rakkaudesta. Ne kerrat, kun Isä antoi oman äänensä kuulua Jeesuksen julkisen toiminnan aikana, kysymys oli Isän rakkauden tunnustuksesta Pojalle. Tämä ylimaallinen ja käsityskykymme ylittävä rakkaus kohdistettiin kuitenkin lopulta meitä ihmisiä kohtaan. Isä hylkäsi oman Poikansa ristillä kadotuksen tuskiin, jotta Hänen ei tarvitsisi hukuttaa ainoatakaan ihmistä, joka ottaa Jeesuksen vastaan.

Hengellisestä kuolemasta elämään
Jeesus kehottaa meitä hämmästelemään sitä, että Hän herättää kuolleet ja antaa elämän, kenelle Hän tahtoo. Meidän luonnollinen elämämme on Jeesukselta saatu. Kukaan meistä ei ole itse päättänyt syntyä tähän maailmaan. Mutta synnin tähden olemme syntymästä asti hengellisesti kuolleita. Pelastuksessa on kysymys juuri kuolleiden herättämisestä. Ensivaiheessa on kysymys hengellisestä kuolemasta herättämisestä. Synteihinsä hengellisesti kuollut ihminen on täysin kyvytön auttamaan itseään. Hän on himojensa orja ja Sielunvihollisen vallassa. Mutta sitten Herra tekee ihmeensä, jota Paavali kuvaa näin:

Mutta Jumala, joka on laupeudesta rikas, on rakastanut meitä ja suuressa rakkaudessaan tehnyt meidät, jotka olimme kuolleet rikkomustemme tähden, eläviksi yhdessä Kristuksen kanssa. Armosta te olette pelastettuja. Jumala on herättänyt meidät yhdessä hänen kanssaan ja asettanut yhdessä hänen kanssaan istumaan taivaallisiin Kristuksessa Jeesuksessa. (Ef. 2:4-6)

Ruumiin ylösnousemus
Pelastus ei kuitenkaan rajoitu vain hengellisesti kuolleen herättämiseen. Jeesus tulee viimeisenä päivänä herättämään myös kuolleet ruumiimme uuteen ylösnousemusruumiiseen.

HAT Koben seurakunnassa vihimme käyttöön uuden hautakammion, johon saimme sitten pian laskea myös yhden seurakuntalaisemme tuhkat. Vihkipuheessani kysyin, mihin kristillisiä hautoja oikein tarvitaan. Hauta ei ole vain poisnukkuneiden rakkaiden muistelupaikka, toki sitäkin. Siinä buddhalaisten hautarivien keskellä se julistaa sanomaa: Tästä nousee ylös uusi ruumis, kun Herra palaa kirkkaudessaan. Hän herättää kuolleet. Hautakynttilä, jonka suomalainen sytyttää, kertoo samaa asiaa, vaikka valtaosa suomalaisista ei sitä enää tiedä. Kynttilän tulee palaa pitkään, sillä se kuvaa lepattavaa uskoa, joka odottaa ruumiin lunastusta eli ylösnousemuksen aamua. Hautakivessä lukeekin: ”Usko, toivo ja rakkaus”

Jeesuksen tahto
Ihmisen herättäminen hengellisestä kuolemasta ja ruumiin ylösnousemus ovat kokonaan kiinni siitä, mitä Jeesus tahtoo. Ylimmäispapillisessa rukouksessa Jeesus ilmaisi tahtonsa näin:
Isä, minä tahdon, että myös nämä, jotka olet minulle antanut, olisivat kanssani siellä, missä minä olen, ja näkisivät minun kirkkauteni, jonka sinä olet minulle antanut, koska olet rakastanut minua ennen maailman perustamista. (Joh. 17:24)

II Osa

Jeesus on Tuomari
Puheessaan Korneliuksen kodissa Pietari korosti sitä, millaisen määräyksen Jeesus antoi omilleen:

”Hän käski meidän saarnata kansalle ja todistaa, että hänet Jumala on asettanut elävien ja kuolleiden tuomariksi. Hänestä kaikki profeetat todistavat, että jokainen, joka uskoo häneen, saa synnit anteeksi hänen nimensä kautta." (Ap.t. 10:42-43)

Pitkät käräjät
Elämää on kuin pitkät käräjät. Omatunto toimii jatkuvasti syyttäjänämme tai myös puolustajanamme, kun meitä syytetään perusteettomasti. Jokainen tajuaa myös, että näiden käräjien täytyy joskus päättyä. Tuomari ottaa puheenvuoron ja antaa lopullisen tuomion.

Jokainen ihminen vavahtaa omassatunnossaan, kun hän tietää, että kuoleman jälkeen tulee viimeinen ja lopullinen tuomio, josta ei voi valittaa. Kukaan ei voi vedota ylempään oikeusasteeseen koska viimeisellä tuomiolla hän tietää saavansa vain ja ainoastaan oikean tuomion. Kuolemanpelon viimeisenä syynä ei ole se, että hän ei tiedä mitä hänelle kuolemassa tapahtuu, vaan se että omantunnon todistus vaatii kuoleman jälkeen tulevaa tuomiota. Raamattukin toteaa asian tuskallisen suoraan: *"Ihmisille on säädetty, että heidän on kerran kuoltava, ja sen jälkeen tulee tuomio." (Hepr. 9:27)*

Viimeiset tapahtumat
Kun pääosaltaan omantunnon toiminta elämässämme on syytöstä pahoista töistämme tai hyvän laiminlyömisestä, ei ole ihme, että sanalla tuomio on vähintään synkkä ellei suorastaan kalsea kaiku meidän korvissamme. Usein puheeseen viimeisestä tuomiosta tai tuomiopäivästä saatetaan liittää karmaisevia mielikuvia lopullisesta ydinkatastrofista tai kauhuelokuvien loppunäytöksistä. Raamattu kyllä puhuu lopun ajan katastrofeista ja mullistuksista maan päällä, mutta niissä ei suinkaan ole kysymys itse viimeisestä tuomiosta. Viimeinen tuomio tapahtuu vasta tämän nykyisen maailmankauden päätyttyä. Jeesus Kristus palaa kirkastettuna maan päälle, herättää kaikki kuolleet haudoistaan ja sen jälkeen tapahtuu yleinen tuomio, jossa ihmiskunta jakautuu lopullisesti kahtia. Niihin, jotka saavat omistaa iankaikkisen kirkkauden valtakunnan Jumalan ja Jeesuksen yhteydessä ja niihin, joiden osana on joutua kärsimään kaikkien pahojen tekojensa palkkaa iankaikkisessa erossa Jumalan armokasvoista.

Pelottava ja vapauttava tuomio
Koska ihminen tietää omantuntonsa todistuksen nojalla liiankin hyvin, kuinka paljon pahaa hän on tehnyt, tuomion ajatus on pelottava. Vain sellainen, joka tietää olevansa täysin syytön ja tietää voivansa sen myös todistamaan, voi olla levollinen tuomarin edessä. Mutta esimerkiksi poliisin ilmestyminen näkökenttään saattaa olla monelle jo tuskallinen kokemus, kun omatunto muistuttaa menneistä pienemmistä tai suuremmistä rikkeistä. Miten ihminen voisikaan kestää kaikkinäkevän ja kaikkitietävän pyhän Jumalan edessä? Ei ole ihme, että suomalainen yhteiskunta on yrittänyt vaientaa Jumalaa pois tuomarinistuimeltaan. Monet haluaisivat uskoa vain lempeään Jumalaan, joka ei ihmisen pahuutta tuomitsisi eikä rankaisisi. Jumalan rakkaus ei muka sopisi yhteen Tuomari-Jumalan kanssa. Mutta tällaiset yritykset muuttaa Raamatun Jumala joksikin toiseksi eivät ihmisen peruspelkoa kuoleman ja tuomion edessä ole kyenneet miksikään muuttamaan, koska omatunto on niin äärimmäisen sinnikäs ihmisen syyllistäjä ja tuomitsija.

Näitten perusinhimillisten tuntojemme keskellä saattaa ehkä kuulostaa oudolta, että Raamattu käyttää hyvin usein sanoja tuomio ja pelastus rinnakkain ja viittaa niillä jopa samaan asiaan. Äskeisen lainauksen jatkokin tekee niin:

"Kuten ihmisille on säädetty, että heidän on kerran kuoltava, ja sen jälkeen tulee tuomio, niin Kristuskin, kerran uhrattuna ottamaan pois monien synnit, on ilmestyvä toistamiseen ilman syntiä pelastamaan ne, jotka häntä odottavat." (Hepr. 9:27-28)

Mendan voitto
Eräs jo seitsemänkymmenen ylittänyt japanilainen Menda -niminen mies työnnettiin pyörätuolissa ulos oikeussalista. Hänen kätensä olivat kohollaan voiton asennossa ja hän huusi niin lujaa kuin jaksoi: "Minä voitin!" Tämä mies oli 30 vuotta aikaisemmin pidätetty epäiltynä ryöstömurhasta. Hänet oli sitten tuomittu kuolemaan, niin kuin tänäkin päivänä Japanissa saa edelleen kuolemantuomion raaoista murhista. Koska hän oli vankilasta toistuvasti vedonnut uuden tuomion saamisen puolesta, kuolemantuomion toimeenpanoa oli lykätty vuodesta toiseen. Näinä raskaina vuosina hänen suu-

rimpana rohkaisijanaan oli ollut omantunnon todistus syyttömyydestä ja eräiden kristittyjen vankilalähettien tuki. Vuosien tuska ja avuttomuus mursivat hänet elävän Jumalan, viimeisen Tuomarin eteen. Hänestä oli tullut kristitty. Nyt jo terveyden petettyä hänen vetoomuksiinsa taivuttiin varsinkin, kun löytyi joitain todisteita hänen syyttömyytensä puolesta. Hän sai uuden oikeudenkäynnin ja siinä hänet tuomittiin syyttömäksi. Hänen riemullaan ei ollut rajoja. Vääryyttä kärsineelle ei puhe tuomiosta ole siis välttämättä pelon, pikemminkin toivon aihe. Itse asiassa koko ihmiskunta huokailee, kun kaikkialla maailmassa ihmiset joutuvat kokemaan ajoittain hirvittävää vääryyttä.

Kiinalainen opiskelija
Muistan elävästi erään kolmen päivän merimatkan Shanghaista Kiinan puolelta Kobeen Japaniin. Hyttikaverini noin 30 -vuotias kiinalainen opiskelija, joka osasi hyvin japania, vastaili kysymyksiini Kiinasta ja sen oloista ja kuunteli myös kun kerroin hänelle evankeliumia Jeesuksesta Kristuksesta, jota hän ei ollut aiemmin kuullut. Hänen olemuksensa synkistyi, kun hän kertoili kulttuurivallankumouksen myrskyistä, jotka hän oli läpikäynyt 16 - 19 vuoden iässä. Erityisen riipaisevaa oli kuulla, miten loppuvaiheessa kulttuurivallankumous kehittyi sisällissodaksi, jossa panssarit ratkaisivat, kumpi puoli hänenkin kotikaupungissaan voitti. Hän tiesi miten kauheata vääryyttä hänenkin ystävilleen noina aikoina tehtiin ja kysymys vääryyden hirvittävästä vallasta hiersi hänen sisintään. "Mitä hyötyä on yrittää tehdä oikein ja hyvää, kun paha ja vääryys näyttää aina voittavan? Voiko tällaisen epäoikeudenmukaisuuden keskellä olla Jumalaa?" Kysymys on kärsivän ihmisyyden huuto.

Tuomion evankeliumi
Kun sitten aloin kertoa siitä, että kristitylle vääryyden valta ei ole sikäli ongelma, että hän tietää kaiken päättyvän viimeiseen tuomioon, jossa kaikki vääryys saa tuomitaan ja rangaistaan, hän aivan höristi korviaan. Sanoma tuomiosta olikin paljon vääryyttä kärsineelle hyvä uutinen. Vanhurskaus, totuus ja oikeus saavuttavat siis lopullisen voiton. Viimeinen tuomio on välttämätön, jotta kaikki vuosituhansien saatossa tapahtunut vääryys ja epäoikeudenmukaisuus poistettaisiin ja vääryyttä kärsineet saisivat oikeuden. Jumala ei voi jättää pienintäkään vääryyttä oikaisematta, korjaamatta ja hyvittämättä, sillä Hänen rakkautensa vaatii sitä. Vääryyden uhrien on saatava oikeus. Tuomio on siis pohjimmiltaan Jumalan hyvyyden ja rakkauden voitto. Kaikki synti ja paha poistetaan lopullisesti. Taivaan kirkkaudessa ei tule olemaan pienintäkään varjoa. Kaikkialla vallitsee pelkkä vanhurskaus, oikeus ja totuus.

Kadotetut, ne joille Jumalan valmistama pelastus ja armo ei kelpaa, antavat myös iankaikkisen kunnian Jumalalle, sillä yksikään heistä ei tule saamaan mitään vääryyttä. Ainoastaan ja vain sen mitä heidän omat tekonsa vaativat.

Tuomarina Vapahtaja
Viimeisellä tuomiolla Tuomarina toimii Herra Jeesus Kristus, joka tuli jouluna ihmiseksi, ja ymmärtää siksi meitä. Hän on oikeudenmukainen, onpa itse myös suurimpaan mittaan asti kärsinyt vääryyttä, kun Hän synnitön otti kantaakseen maailman synnin. Tuomari on myös ainoa, joka tietää näin ollen miltä tuntuu olla Jumalan hylkäämänä kadotuksessa - sillä sitä ristin tuska Golgatalla merkitsi - ja myös mitä on saada olla taivaan kirkkaudessa Isän kanssa. Hän on se suuri Vapahtaja, joka on kärsinyt jokaisen ihmisen syntien tuomion ja rangaistuksen, jotta yhdenkään joka uskoo ja turvaa Hänen uhriinsa Golgatan ristillä ei tarvitsisi saada mitään rangaistusta.

Tuomio joko ajassa tai iankaikkisuudessa
Noin puolta vuotta ennen rippikouluni alkamista, Jumala herätti omantuntoni. Vaikka olin elänyt ns. kilttiä elämää, ja yrittänyt jopa noudattaa Raamatun opetuksia, aloin tajuta kuinka pohjattoman paha, saastainen, itsekäs, ylpeä ja kateellinen oma sydämeni oli. Aloin myös tajuta, että en millään kykenisi muuttamaan itseäni paremmaksi. Mitä enemmän yritin, sitä syvemmin tajusin juuttuvani sydämeni pahuuden suohon. Kaikesta tästä antoi sekä omatuntoni että Jumalan Sana, Raamattu, tuomionsa. Lopulta minun oli pakko huutaa Jumalan puoleen: "Jos olet Jumala olemassa, auta minua!" Mutta sen huudon Herra kuuli. Samana iltana Hän laski sydämeeni sanoin kuvaamattoman rauhan ja sydämestä alkoi pulputa ilo. Olin saanut kaiken pahuuteni anteeksi, en siksi että olisin millään sitä voinut ansaita, vaan siksi, että Jeesus oli jo kärsinyt minun rangaistukseni minun puolestani.

En voinut siis välttää tuomiota. Minun oli pakko suostua Jumalan arvioon itsestäni. Mutta kenenkään täällä ajassa Jumalan Sanan tuomittavaksi suostuvan ei tarvitsekaan enää pelätä viimeistä tuomio-

ta, sillä täällä maan päällä Jeesus jakaa armahdustuomiota jokaiselle katuvalle ja Jumalaa omaan elämäänsä pyytävälle ihmiselle. Tuomion on tultava, koska se on tie totuuteen. Mutta rangaistusta ei tule, koska Jeesus kantoi sen jo meidän sijaisenamme.

Ei ole liioin olemassa yhtään niin suurta syntiä tai rikosta, ettei sitä voisi Jeesukselta armoa pyytävä ihminen saada anteeksi.

Eiko Satoon todistus: Sain osakseni pelastuksen

Jumala kutsui sisäisen ahdistuksen kautta minut ensi kertaa elämässäni kristillisen kirkkoon 19.9.1991. Kun Etsin tietä kirkolle aiemmin käsiini saamani joulujumalanpalveluksen ilmoituksen osoitteen perusteella, sydämeni täytti ahdistunut huuto: "Auta minua, tee jotain hyväkseni". Kun kuulin seurakunnan pastorilta, että Jeesus pelastaa, mieleni hieman rauhoittui.

Minua ajoi etsimään pelastusta seuraavanlainen elämäntilanne. Tuolloin lukion ensimmäisellä luokalla ollut poikani kieltäytyi menemästä kouluun, kun toinen lukukausi oli alkamassa. Siihen asti hän ei ollut osoittanut mitään oireita koulupelosta, joten hämmästyin ja rupesin murehtimaan hänen tulevaisuuden mahdollisuuksiaan. Kuvittelin tuolloin ihan tosissani, ettei pojallani olisi mitään tulevaisuutta, ellei hän valmistuisi yliopistosta.

Huolissani kyselin apua sukulaisilta ja viranomaisilta, mutta koska lukio ei kuulu oppivelvollisuuden piiriin, kukaan ei ollut valmis auttamaan pojan saamiseksi takaisin kouluun. Pikemminkin koin, että vanhempia syyllistettiin asiassa.

Juuri silloin sanomalehden välistä löytyi ilmoitus, jossa luvattiin 2000 jenin hinnasta ratkaisua ahdistaviin ongelmiin. Kun nyt ajattelen, niin eihän rahalla voi tällaisia ongelmia ratkaista, mutta silloin etsin niin kovasti apua hätääni, että menin ilmoitettuun paikkaan. Kun kerroin asiani, minulta alettiin kysellä oman menneisyyteeni liittyviä asioista. Vastasin rehellisesti kysymyksiin. Tällöin syyksi poikani tilaan selitettiin se, mitä minä olin menneisyydessäni tehnyt. Kuulemani kauhistutti minua ja aloin syyttää itseäni. Kun sydämeni ja mieleni oli täynnä vain sitä, miten saisin poikani takaisin kouluun, en kyennyt rauhalliseen harkintaan, vaan maksoin ensimmäisellä kerralla 2000 jeniä. Seuraavalla kerralla menin 30 000 jeniä mukanani, mutta sitä seuraavalla kerralla minulta vaadittiin jo miljoonan jenin maksua. Kysymykseni, miksi pitäisi maksaa niin valtava summa, vastattiin: "Tarvitsen tuon summan rukoillakseni apua pojallesi!" Kun kysyin, mitä minun sitten pitäisi tehdä, minulle kerrottiin aivan tosissaan, että minun pitäisi nousta joka aamu aikaisin ja siivota vessa.

Ihmettelin, mahtaisiko poikani todellakin saada avun tuollaista tekemällä. Kun aloin epäillä touhua ja suurta rahasummaa vaadittaessa lopulta ilmoitin, että tämä saa nyt riittää, niin yhdessä hetkessä asenne minuun muuttui ja minua alettiin panetella ja uhkailla.

Mutta tuo syyttely palautti mieleeni nuoruudessa tekemieni syntieni muiston. Surkeat asiat painoivat raskaina sydämelläni. En tiennyt, miten voisin sovittaa vuosien takaiset lankeemukseni. Sietämätön tuska sisimmässäni palasin kotiini. Syytös, että poikani ongelmat olivat minun syytäni, ei antanut minulle hetkenkään rauhaa. Siksi tartuin aiemmin lähistöllä asuvalta kristityltä saamaani kutsulappuun ja etsin tieni tuohon kristilliseen kirkkoon.

Kirkon pastori kertoi, että minun ei tarvitsisi olla epätoivoinen, sillä Jeesus kykenee pelastamaan ja auttamaan. Hän rohkaisi minua hirveässä tuskassani. Sitten hän laski hiljaa kätensä minun olkapäälleni ja rukoili puolestani.

Mieleni rauhoittui, lainasin kirkosta Raamatun ja aloin ahmien lukea sitä. Seuraavasta sunnuntaista lähtien aloin käydä jumalanpalveluksissa, lainasin Raamatun ymmärtämistä helpottavan Raamatun sanakirjan. Viikolla pidettävässä Raamattu-piirissä aloin kysellä, kuka Jeesus oikeastaan oli. Etsin tosissani vastausta kysymykseen, miten minä voisin pelastua.

Seitsemän viikkoa siitä, kun aloin käydä kirkossa, aivan yllättäen kesken jumalanpalveluksen sydämeeni laskeutui selkeä taju siitä, että Jeesus on Jumala. Minulle, joka olin koko sydämestäni etsinyt apua ja pelastusta, annettiinkin ylhäältä usko siihen, että Jeesus on Jumala.

Tunsin, miten kaikki hartioilla olleet taakkani putosivat pois. Sydämeni täytti rauha. Koin, että voin täydellä luottamuksella jättää kaikki asiani Jumalan käsiin.

Mutta kun sitten palasin yksin kotiin, en voinut olla ihmettelemättä, miten olin yhdessä hetkessä voinut saada uskon sydämeeni. Silmiini osui silloin (nuorena täysin halvautuneen kristityn taiteilijan) Tomohiro Hoshinon kalenteriin kirjoitettu runo, joka kuuluu näin:
"Siihen, että liikkumaan kykenevä ihminen pysyy hiljaa paikallaan, tarvitaan sinnikkyyttä.
Tarvitseekohan minunlainen liikuntakyvytön sinnikkyyttä omaan liikkumattomuuteensa?
Kun huomasin sen, oli kuin, minut ohdakkeiseen köyteen tiukasti sitonut pinnistelyn ja ponnistelun side olisi kerralla katkennut."
Silmäys runoon havahdutti minut. Luin runon moneen kertaan. Mutta minähän juuri olen tuossa tilassa! En itse kykene mihinkään kysymysteni ratkaisemiseksi. Minähän olen juuri tuo liikkumaan kykenemätön. Siihen asti olin kuvitellut saavani aikaan jotain tekemisilläni ja sinnikkyydelläni. Mutta kun minut havahdutettiin todellisuuteen, että omin voimin en saa mitään aikaan, olen liikkumaan kykenemätön heikko olento, saatoinkin avata koko sydämeni Jeesukselle Kristukselle ja ottaa Hänet vastaan Vapahtajanani.

Tuona hetkenä minä, joka olin kantanut niin suurta huolta poikani tulevaisuudesta ilman yliopistokoulutusta, saatoin jättää myös poikani asiat Jumalan käsiin. Jumala on poikani luonut. Jumala on valmistanut häntä varten myös tien ja kykenee kuljettamaan sillä häntä. Tajusin, ettei poikani ollut tullutkaan tämän maailmaan pelkästään minun kauttani. Siitä hetkestä minä, joka olin luottanut omaan voimaani mutta ajautunutkin omissa ajatuksissani tuskan pyörreimuun, aloin rukoilla, että voisin yhä syvemmin luottaa Jumalaan.

Kun sain lahjaksi uskon, ajattelin olevani pelastunut. Mutta siinä vaiheessa minulla ei vielä ollut varmuutta siitä, että olinko saanut syntini anteeksi. Menemällä naimisiin olin onnistunut kätkemään menneisyyteni häpeän, mutta syntieni synkkä todellisuus säilyikin kipuna sydämessäni. Jumala käytti poikani koulupelkoa paljastaakseen sydämeeni kätketyt synnit ja vapauttaakseen minut niistä sovitustyönsä kautta. Hän kutsui minut tällä tavalla sisälle syntien anteeksiantamukseen, joka tapahtui kasteessani.

Sen vuoden joulukuun 22. päivänä kastehetkellä tunnustin Jumalan edessä syntini: "Herra armahda minua. Syntini ovat minun, eivät poikani!" Se Jeesus Kristus, joka rukoili ristin puulla "Isä anna heille anteeksi, sillä he eivät tiedä mitä tekevät", otti minunkin syntieni rangaistuksen kannettavakseen.

Jeesuksen Kristuksen kallis ristin uhri antoi myös minun sydämelleni anteeksiantamuksen. Sain vakuuden Hänen rakkaudestaan. Tänään kiitän Jumalaa siitä lahjasta, että synnit anteeksi saaneena saan vaeltaa uudessa elämässä Hänen edessään ja Häntä rukoillen.

Lopuksi luen yhden Raamatun lauseen:
"Niin on Jumala maailmaa rakastanut, että Hän antoi ainoan Poikansa, ettei yksikään, joka Häneen uskoo hukkuisi, vaan saisi iankaikkisen elämän." (Joh. 3:16) (Fukuyama 23.10.2004)

Jeesus kutsuu Sinua

Jeesus Kristus on kyllä Tuomari, mutta Hän on tänään täynnä armoa ja totuutta. Kun alat nähdä totuuden omasta pahuudestasi, käy Hänen eteensä, tunnusta koko totuus ja pyydä armoa. Tuomiossa julistettuun totuuteen suostuvat saavat Häneltä anteeksi Hänen oman kuolemansa ja ylösnousemuksensa tähden. Saat kaikki anteeksi ja saat yhteisen elämän Hänen kanssaan. Oli syntisi minkä niminen tahansa, Hänen uhrinsa Sinun edestäsi riittää. Hänen luonaan näet sitten myös millainen on Taivaallisen Isän sydän sinua kohtaan. "Ei ole mitään kadotustuomiota niille, jotka ovat Kristuksessa Jeesuksessa". (Room. 8:1) Jeesus kutsuu Sinua!

Joh. 5:31-47 Jeesuksen todistajat

31. "Jos minä itse todistan omasta puolestani, todistukseni ei ole pätevä.
32. Minun puolestani todistaa toinen, ja minä tiedän, että se todistus, jonka hän minusta antaa, on pätevä.
33. Te lähetitte Johanneksen luo lähettiläitänne, ja hän todisti totuuden puolesta.
34. En minä kuitenkaan ota ihmiseltä todistusta vaan sanon tämän, että te pelastuisitte.
35. Hän oli palava ja loistava lamppu, mutta te tahdoitte vain hetken iloita hänen valostaan.
36. Minulla on todistus, joka on painavampi kuin se, jonka Johannes antoi: teot, jotka Isä on uskonut minun täytettävikseni. Ne teot, jotka minä teen, todistavat minusta, että Isä on minut lähettänyt.
37. Myös Isä, joka on minut lähettänyt, on todistanut minusta. Te ette ole koskaan kuulleet hänen ääntään ettekä nähneet hänen hahmoaan,
38. eikä hänen sanallaan ole teissä pysyvää sijaa, sillä te ette usko häntä, jonka Isä on lähettänyt.
39. Te tutkitte Kirjoituksia, koska luulette, että teillä on niissä iankaikkinen elämä, ja juuri ne todistavat minusta.
40. Silti te ette tahdo tulla minun luokseni, että saisitte elämän.
41. En minä ota vastaan kunniaa ihmisiltä.
42. Minä kyllä tunnen teidät: teissä ei ole Jumalan rakkautta.
43. Minä olen tullut Isäni nimessä, mutta te ette ota minua vastaan. Jos joku toinen tulee omissa nimissään, hänet te otatte vastaan.
44. Kuinka te voisitte uskoa, te, jotka otatte vastaan kunniaa toisiltanne ettekä etsi sitä kunniaa, joka tulee ainoalta Jumalalta?
45. Älkää luulko, että minä syytän teitä Isän luona. Teidän syyttäjänne on Mooses, johon te olette panneet toivonne.
46. Jos te uskoisitte Moosesta, uskoisitte minuakin, sillä minusta hän on kirjoittanut.
47. Mutta jos te ette usko hänen kirjoituksiaan, kuinka te voisitte uskoa minun sanojani?"

Epäuskoiset uskoon
Millä tavalla voisimme vakuuttaa niitä, jotka eivät ennakkoluuloiltaan usko Jeesukseen? Millaisia todisteita Jeesus tarjoaa omasta jumaluudestaan?Mikä on pohjimmiltaan ihmisen tila epäuskossa?

Tunnusteon jälkeen
Tekstimme on loppuosa väittelystä, joka käytiin Jeesuksen ja uskonnollisten johtajien välillä 38 vuotta rampana maanneen miehen parantamisen jälkeen. Tunnusteon merkitys ilmenee vastustuksesta, jonka se nostatti. Vastakkainasettelu keskittyi aluksi kysymykseen sapatista mutta kärjistyi entisestään, kun Jeesus esitti väitteensä siitä, kuka Hän on. Hallitusmiehet näkivät parannetun kantavan vuodettaan sapattina ja teknisesti ottaen laki oli heidän puolellaan, kun he tuomitsivat miehen. Mutta meitä hämmästyttää heidän reaktionsa, koska hallitusmiesten täytyi tuntea mies, sillä olisi ollut uskomatonta, jos he eivät olisi tätä jo 38 vuotta kerjuulla elänyttä miestä tunteneet. He eivät siis kyenneet näkemään miestä, joka oli parannettu. He näkivät vain sapatin rikkomisen.

Ihmisen sokeus
Miehen vastaus kuului: *"Se, joka teki minut terveeksi, sanoi minulle: 'Ota vuoteesi ja kävele'."* Hän yritti saada heidät näkemään se, että hänet oli parannettu. Mutta he eivät huomioineet tätä tosiasiaa millään tavalla. Sapatti oli kaikki, paranemisihme ei ollut mitään. Näillä miehillä on edelleen seuraajansa tänään. On tragedia, että ihminen voi olla aivan sokea suurille hengellisille ja moraalisille voitoille. "He siivilöivät hyttysen, mutta nielivät kamelin".

Kolmesti vahvistettu väite
Väittely siirtyi entistä kiivaampaan vaiheeseen. Hallitusmiehet ymmärsivät, mitä Jeesus tarkoitti. Jeesus väitti olevansa Jumalan kanssa tasavertainen puhuttelemalla Häntä Isäkseen. Tässä he olivat ymmärtäneet täysin oikein. Myöhemmin Jeesus sanoi: *"Minä ja Isä olemme yhtä."* He ymmärsivät Jeesuksen väitteen ja hylkäsivät sen.

Tekstimme edellä jakeissa 19-29 Jeesus kolmeen kertaan vahvistaa väitteensä todeksi käyttämällä painokasta muoto *"totisesti, totisesti minä sanon teille"*:
"Poika ei voi itsestään tehdä mitään ... Isä rakastaa Poikaa ... Isä ... on antanut kaiken tuomion Pojalle, että kaikki kunnioittaisivat Poikaa niin kuin he kunnioittavat Isää."
Jeesus toistamalla toistaa sitä, että Isä ja Hän tekevät yhdessä työtä.

Jeesus toistaa sanat "totisesti, totisesti minä sanon teille" (24) korostaessaan sitä, että Hänen toimintansa perustuu siihen, että Isä on lähettänyt Hänet. Se, joka uskoo Jeesuksen sanat, ei usko vain Häneen vaan myös Hänen Lähettäjäänsä. Joka niin tekee, saa iankaikkisen elämän. *"Hän ei joudu tuomittavaksi, vaan hän on siirtynyt kuolemasta elämään. "*

Kolmannen kerran sanat "totisesti, totisesti minä sanon teille" (25) toistuvat Jeesuksen osoittaessa, miten Hän tulee herättämään kuolleet ja tuomitsemaan ne yhdessä Isän kanssa:
"Aika tulee ja on jo, jolloin kuolleet kuulevat Jumalan Pojan äänen, ja jotka sen kuulevat, saavat elää. Kuten Isällä on elämä itsessään, hän on antanut elämän myös Pojalle, niin että hänelläkin on elämä itsessään. Isä on antanut hänelle vallan tuomita, koska hän on Ihmisen Poika."

Todisteet
Entinen hinduguru Rabi Maharaji, joka on kirjoittanut omasta uskoon tulostaan kirjan ”Gurun kuolema” kertoi Suomessa käydessään, että hänen unelmansa olisi koota kaikki ne 500 henkeä, joiden hän tietää väittävän olevansa Kristuksia. Hän haluaisi pitää heille evankelioimiskokouksen ja johtaa heidät elävän Jeesuksen Kristuksen tuntemiseen. Sanonta: ”Eivät suuret sanat suuta halkaise” pitää paikkansa. Siksi ei ole ihme, että monien Jeesuksen aikalaisten ei ollut helppo tunnustaa Häntä Messiaaksi.

Tekstissämme Jeesus puhuu todisteista, jotka osoittavat Hänen väitteensä tosiksi. Jeesus näki hallitusmiesten ja toki myös meidän epäuskoisen sydämemme ja halusi auttaa heidät uskoon. Hän olisi voinut vedota itseensä totuuden mittana, mutta Hän ei sitä tee. Sen sijaan Hän asettuu juutalaisten tasolle – hehän vaativat kahden ulkopuolisen todistajan lausunto väitteiden tueksi ja toteaa: "On toinen, joka todistaa minusta, ja minä tiedän, että hänen todistuksensa minusta on pätevä."

Tällä Hän ei kuitenkaan viitannut Johannes Kastajaan, joka oli kylläkin todistanut totuudesta. Johanneksen todistus oli sinänsä totta ja oikeaa. Johanneshan oli todistanut, että Jeesus oli se, joka ottaa pois maailman synnin ja kastaa ihmiset Pyhällä Hengellä. Mutta koska hallitusmiehet eivät suostuneet Johanneksen parannussaarnan alle eivätkä siksi uskoneet Johanneksen todistusta, Jeesus vetoaa Isän Jumalan todistukseen itsestään. Hän teki sen siksi, että Hänen sydämensä halu oli ja on auttaa epäuskoiset uskoon ja pelastukseen: ” Sanon tämän, että te pelastuisitte.”

Uskonnollinen ilottelu
Jeesus leimaa uskonnollisten johtajien asennoitumisen Johannes Kastajaan yhden sortin uskonnolliseksi ilotteluksi. Sellaista esiintyy yhä tänä päivänä, kun kokoonnutaan ehkä suuren ja tunnetun julistajan kokouksiin. Niissä lauletaan ehkä komeasti ylistystä, nautitaan huippuunsa hiotuista esityksistä ja loistavasta puheesta, mutta koska ei aidosti haluta tunnustaa omia syntejä ja taipua parannukseen Jumalan kasvojen edessä, kokouksen ihanat tunnelmat ovat seuraavana aamuna haihtuneet taivaan tuuliin.

Jeesus rakastaa myös näitä uskonnollisia ilottelijoita ja tarjoaa heille Johannesta paljon vahvemmat todisteet ja syyt uskoa Häneen Jumalan lähettämänä Pelastajana.

Jeesuksen teot Jumalan tekoja
Jeesuksen sanojen todiste oli niissä teoissa, jotka Isä Hänen kauttaan teki kaikkien havaittavalla tavalla: "Ne teot, mitkä Isä on antanut täytettävikseni, ja mitkä minä teen, todistavat, että Isä on lähettänyt minut. " Jeesuksen teot olivat Isän todistetta Hänestä. Ramman parantaminen, moraalinen puhdistaminen niin, että hän pääsi temppeliin ylistämään Jumala, oli Isän todistetta siitä, että Jeesuksen väitteet tasavertaisuudesta Isän kanssa olivat totta.

Te ette ole koskaan kuulleet hänen ääntään ettekä nähneet hänen muotoaan". Jeesuksen kuulijat eivät tunteneet Jumalaa.

"Teillä ei ole hänen sanaansa teissä pysyvänä. Te ette näet usko häntä, jonka Isä on lähettänyt."
”Te pidätte minua jumalanpilkkaajaksi, kun väitän, että Isä ja Minä olemme yhtä. Mutta te ette ole koskaan tunteneet Jumalaa, ette ole koskaan kuulleet Hänen ääntään ettekä nähneet Hänen muotoaan. Juuri siksi te ette tunne Minua.”

Kirjoitusten tehtävä
Järkyttävää näiden miesten pimeydessä oli se, että he tutkivat innokkaasti kirjoituksia, Vanhaa testamenttia. Useimmat heistä osasivat koko Vanhan testamentin uskoa. Heidän tavoitteensakin oli oikea, kun he halusivat löytää niistä iankaikkisen elämän. Mutta heillä oli väärä käsitys kirjoitusten luonteesta. He ajattelivat, että kirjoitukset sellaisenaan takaisivat heille iankaikkisen elämän. Mutta siinä he olivat väärässä. Kirjoituksia voidaan tutkia ilman että koskaan tullaan tuntemaan elämää. "Te tutkitte kirjoituksia, koska teillä mielestänne on niissä ikuinen elämä, ja nehän juuri todistavat minusta. Te ette tahdo tulla minun luokseni, että saisitte elämän." Kirjoitusten tarkoitus on viedä ihminen Kristuksen luo. Jos ihminen on kuuliainen sanan valolle, se johtaa hänet Jeesuksen luo.

Jos he olisivat lukeneet kirjoituksia oikein, he olisivat joutuneet tunnustamaan, että Jeesuksen tunnusteot olivat juuri niitä, mitä profeetat olivat ilmoittaneet Messias Kuninkaan suorittavan. Niistä he olisivat myös voineet tunnistaa, että heiltä puuttui se Jumalan läsnäolon kirkkauden tunto, joka Mooseksella oli ollut. Sen he olisivat voineet nähdä Jeesuksessa, jos vain he olisivat ennakkoluulottomasti katselleet, mitä Hän teki heidän keskellään. Heillä olisi ollut silloin mahdollisuus Jeesuksessa nähdä samaa, mitä Mooses sai aikanaan nähdä.

Tänäänkin on ikävä kyllä ihmisiä, jotka ovat käyttäneet koko elämänsä Raamatun tutkimiseen, mutta viimeisillä metreillään täällä ajassa tunnustavat, etteivät he ole uskoneet mitään sen sisällöstä. Raamatun lukeminen ja tutkiminen ei pelasta ketään, ellei ihminen suostu kohtaamaan sitä Jeesusta, Persoonaa, joka puhuu meille Raamatussa. Vain Jeesus antaa elämän, eivät kirjoitukset sellaisenaan.

Jos he ja me tulemme Jumalan sanan todistuksen perusteella Jeesuksen luo eli suostumme Hänen sanansa tuomittavaksi ja toisaalta otamme vastaan Jeesukselta armon ja anteeksiantamuksen, niin saamme elämän. Jeesuksen luo tuleminen on uskoa. Hänestä vuotaa meihin iankaikkisen elämän veden virta.

Parannuksen tekeminen alkaa siitä, että joutuu Jeesuksen sanojen tuomitsemana tunnustamaan, että kaikesta kristillisestä tiedosta huolimatta en ole koskaan tuntenut Jumalaa enkä nähnyt Hänen olemuksensa kirkkautta. Mutta juuri tuon kipeän tosiasian tunnustamisesta lähtee liikkeelle huuto Herran puoleen: ”Luulin tuntevani Sinut, mutta nyt tajuan olevani yhä pimeydessä. Armahda minua, anna valheellisuuteni anteeksi, puhdista sydämeni pyhällä Golgatalla vuodattamallasi verellä, tule minun elämäni Herraksi, pelasta minut!” Tähän huutoon Herra vastaa rientämällä luoksesi ja puhdistamalla sydämesi ja lahjoittamalla sinulle uuden elämän yhteydessään. Saata lähteä kulkemaan yhtä matkaa Jeesuksen kanssa.

Tämän päivän Jeesuksen hylkääjät
Tämän päivän Jeesuksen hylkääjät esittävät syiksi esimerkiksi seuraavia asioita:
1. Jeesuksen Kristuksen seuraaminen on liian vaikeaa ja vaativaa. He kuvittelevat löytävänsä helpomman tien tyydyttävään elämään. Mutta löytävätkö he?
2. Kristityn elämä on heistä liian nöyryyttävää. Heistä on saman tekevää kenen tai minkä alaisuudessa he elävät. Mutta onko niin?
3. Monista maksaa liikaa seurata Jeesusta. He eivät halua luopua vallastaan, asemastaan ja rikkauksistaan Kristuksen vuoksi. Mutta ovatko nuo asiat todella heidän omiaan?
4. Kristityn elämä on heistä liian masentavaa, kun he näkevät säälittäviä uskovaisia. Mutta ovatko epäonnistuneet kristityt riittävä syy hylätä itse Kristus?
5. Kristityn elämällä ei ole heille mitään kosketuskohtaa. Mutta onko tietämättömyys riittävä syy hylätä Jumala?
6. Jotkut ovat kyllä sitä mieltä, että kristityn elämä olisi heille ihan hyvä asia, mutta ei ihan vielä. Mutta suostuuko Jumala odottamaan siihen asti, kun me haluamme kuunnella?

Totuus arvostelijoista
Palatkaamme tekstiimme. Jakeessa 41 Jeesus torjuu arvostelijoidensa väitteen, että Hän olisi samanlainen kuin he. En minä ota vastaan kunniaa ihmisiltä. Jeesus ei etsi ihmissuosiota. Hän ei pyri keräämään ihmisjoukkoja ja kannattajia. Hän ei tarvitse ihmiskunniaa, sillä Hän saa kunnian ja kirkkauden taivaalliselta Isältä.

Sitten Jeesus lähtee kuvaamaan kuulijoidensa hengellisen sokeuden tilaa, heidän syntisyyttään ja kapinaansa Jumalaa vastaan. Jeesuksen sanoista kuvastuu pyhä viha niitä kohtaan, jotka eivät ihmeen keskellä näe mitään muuta kuin rituaalien teknisten yksityiskohtien rikkomista. Mutta ankariin sanoihin sisältyy myös suurta rakkautta näitä ihmisiä kohtaan. Sokeuden vallassa oleville ihmisille pitää kertoa se ja varoittaa siitä, mihin he ovat kulkemassa. Varoittaminen iankaikkisen kadotuksen vaarasta on rakkautta. Jeesus haluaa viedä sokeat valoon.

Vailla rakkautta
Kirjoitusten hallitseminen yhdessä inhimillisen ylpeyden ja kunnianhimon suosimisen kanssa on järkyttävä yhdistelmä: Minä kyllä tunnen teidät: teissä ei ole Jumalan rakkautta." Jos kirjoitettu sana olisi saanut vaikuttaa kuulijoissa, sen seurauksena olisi ollut rakkaus, levottomuus kärsivien tähden, levottomuus, joka panee liikkeelle tekemään pelastavaa työtä. Mutta nyt heitä kiinnosti vain rituaalien noudattamisen puhtaus ja ihmisten suosio.

Kunnianhimon vangit
Kuinka te voisitte uskoa, te, jotka otatte vastaan kunniaa toisiltanne ettekä etsi sitä kunniaa, joka tulee ainoalta Jumalalta?
Epäuskon ja synnin syvin olemus ilmenee siinä, että ihminen etsii itselleen kunniaa toisilta ihmisiltä. Ihminen haluaa olla itse ylimpänä, korotettuna ja toisten ylistämänä ja kehumana. Ihminen haluaa olla kaiken keskipiste, oman elämänsä herra, niin viime kädessä oma jumalansa. Opiskelu, työ, harrastukset, omaisuus, yhteiskunnallinen toiminta, tieteen harjoittaminen, ihmissuhteiden solmiminen ja avioliitto, niin hyviä asioita kuin ne Jumalan luomisen perusteella ovatkin, muodostuvat synnissä elävän ihmisen kunnianhimon temmellyskentäksi. Ylpeys, halu saada kunniaa ihmisiltä on lukemattomien muiden syntien sikiämisvuode. Ihmiskunnian etsiminen tekee uskon Jeesukseen mahdottomaksi.

Voidakseen uskoa Jeesukseen meidän on lähdettävä etsimään sitä kunniaa, joka tulee yksin Jumalalta. Sehän tarkoittaa käytännössä sitä, että lähdemme noudattamaan Hänen tahtoaan, rakastamaan Häntä ja toisia ihmisiä. Mutta jos ja kun me sitä yritämme oman luontomme varassa, joudumme epätoivoon. Emme kykene siihen. Mutta juuri siinä tilanteessa, oman mahdottomuutemme tajunneina emme näe mitään muuta tietä eteenpäin, kuin Jeesuksen armon. Hänen ristinsä veressä hankitun lunastuksen ja vapautuksen synnin syyllisyydestä ja vallasta. Joudumme menemään Jeesuksen luo. Ja sehän on juuri uskoa.

Tuomio tulee
Lopuksi Jeesus osoittaa, että Mooseksen ja koko Vanhan testamentin arvovalta perustuu Jeesukseen. Mooseksen sanan oikea tutkiminen ja vastaanottaminen johtaa väistämättä Kristuksen luo. Ellei Moosesta oteta todesta, ei Jeesustakaan uskota:
Älkää luulko, että minä syytän teitä Isän luona. Teidän syyttäjänne on Mooses, johon te olette panneet toivonne. Jos te uskoisitte Moosesta, uskoisitte minuakin, sillä minusta hän on kirjoittanut. Mutta jos te ette usko hänen kirjoituksiaan, kuinka te voisitte uskoa minun sanojani?"

Vaikka Jeesus ei tullut ihmisiä tuomitsemaan vaan pelastamaan, Hänen on pakko tänäänkin varoittaa meitä siitä, että viimeinen tuomio tulee. Silloin tuomion peruste on se, kuinka paljon olemme saaneet Jumalan valoa. Ne, jotka eivät ole Raamattua koskaan lukeneet, tuomitaan yleisen ilmoituksen valossa. Hekin tietävät ja tuntevat Jumalan olemassaolon Jumalan luomisteoissa ja omantunnon todistuksessa. Me taas, jotka Raamattumme tunnemme tuomitaan sen mukaan, kuin sitä olemme ymmärtäneet.

Koska siis tuomio tulee, meidän tulee nyt paeta sen Jeesuksen Kristuksen luo, joka yksin voi meidät kadotuksesta pelastaa. Häneen turvautuessamme saammekin tuomion Hänen teoistaan. Hänen täydellinen vanhurskautensa ja kuuliaisuutensa Isälle luetaan meidän teoiksemme ja meidän tekom-

me Hänen teoikseen. Hän sai meidän teoistamme Golgatan hylkäystuomion. Me saamme Hänen teoistaan taivaan kirkkauden. Paetkaamme siis tänään Hänen turviinsa!

Tie Jeesuksen luo on yhä auki
Markku Huttunen Karttulasta todisti Japanissa käydessään näin:

Minulla on ollut se etuoikeus, että olen saanut elää lapsuuteni ja nuoruuteni uskovassa kodissa.

Isovanhempani olivat uskovia, samoin omat vanhempani olivat ottanee Kristuksen vastaan avioliittonsa alkuvaiheessa. Näin ollen olen ollut kristillisen opetuksen ja esirukousten kohteena pienokaisesta alkaen. Myös vanhempieni elämä todisti heidän uskonsuhteestaan Jumalaan.
Vaikka sain kodissani kristillisen kasvatuksen, murrosikään tullessani maailman riennot alkoi vetää puoleensa. Kunnioitin vanhempiani käymällä kirkossa mutta samanaikaisesti kävin tansseissa, aloin tupakoida ja alkoholi tuli mukaan viikon vaihteisiin. Myös Jumalan hyvät lahjat elämää varten kuten seksuaalisuuden, vihollinen ja omat himot saivat valtaansa. Syntihoukutukset voittivat minut.

Jumalan hyvä armollinen tahtohan on ettei kukaan hukkuisi synteineen iankaikkiseen kadotukseen. Niinpä minuakin hän alkoi vetää puoleensa. Jobin kirjassa sanotaan, että kahdesti tai kolmesti jumala kutsuu meitä yhteyteensä. Minutkin Hän asetti kutsunsa eteen selkeästi 17 -vuotiaana. Työnsin siiloin tuon kutsun syrjään vaikka ikävöin vastauksia elämän perustalle.

Syntielämä jatkui kunnes Jumala lähetti kotipaikkakunnalle seurakuntaamme nuoren uskovan diakonisisaren. Hän alkoi pitää raamattupiiriä joka lauantai-ilta ja kutsui meitä nuoria mukaan.

Syy miksi lauantai-iltana johtui siitä ettemme olisi menneet tansseihin ja juominkeihin, muuta kävimme raamattupiirissä ja sen päälle monesti vielä tansseissa. Koska Jumala oli laittanut elämässäni uuden kutsun päälle, tällaisesta kaksinaiselämästä johtui ”henkinen” krapula.

Kysyin mm. isältäni, että onko olemassa ketään pappia joka osaisi sanoa hengelliset asiat selkeästi ja suoraan. Hän mainitsi että on. (Hän varmaan iloitsi jo tästä kysymyksestä).

Tuo mainitsemani diakoni oli saavuttanut meidän nuorten luottamuksen. Kerran hän sanoi, että nyt pojat lähdemme läheiseen kaupunkiin hengelliseen kokoukseen. Ja niin me lähdimme, koska hän käski. Siellä eräs nuori pastori vastasi kaipuuseeni suoralla puheella. Hän julisti, että nyt te pojat istutte täällä kokouksessa mutta kohta te olette tuolla ryyppäämässä, tanssimassa ja huoraamassa. Se on väärin, sillä näin sanoo Herra, ja hän otti useita Raamatun kohti, joilla osoitti Jumalan tien. Nyt kuulin selkeän julistuksen enkä loukkaantunut siitä koska olin etsikon ajassa.

Mutta pastorin kysymykseen, onko minulla asiat elävän Jumalan kanssa kunnossa, vastasin hyvin vältteleväsi, ja lähdin ulos.

Meni muutama kuukausi, kun olin toisessa tilaisuudessa jossa puhui eräs uskoon tullut vankilanjohtaja. Hän puhui yhtä kohti käyvästi kuin edellä mainittu pastori synnistä ja armosta.

Tilaisuuden jälkeen kysyin puhujalta, että voiko tulla uskoon vaikka kotona yksin ollessa. Hän mainitsi, että voi, sillä hän on tavannut vankilassaan vankeja, jotka ovat tulleet tuntemaan Jeesuksen vankisellissään. Siellä sellissä on kyllä ollut heillä Raamattu, josta ovat löytäneet pelastuksen. Tämä vankilanjohtaja katsoi minuun ja sanoi, että sinulla taitaa olla asiaa Jumalalle.

Myönsin ja menimme sivummalle ihmisjoukosta. Hän rohkaisi minua kertomaan Jumalalle niistä asioista, jotka minua painavat ja hän rippi-isänä julistaa ne anteeksi Jeesuksen nimessä ja sovintoveressä. Silloin olin elämäni tienhaarassa. Sielunvihollinen Saatana kuiskutti korvaani, että nyt älä polvistu tuon miehen viereen, sillä silloin menetät kaiken, ystäväsi tuttavasi ja elämäsi.

Mutta tämä vihollinenhan on valheenruhtinas ja valheen isä. Se valehteli. Sain voiman polvistua tuon miehen viereen tunnustaa Jumalalle syntini. Kun kuulin synninpäästön sanat kohdalleni Jeesuksen nimessä ja sovintoveressä koin valtavan rauhan sydämessäni. Tiesin että Jumala ei muista minun syntejäni enää. Sain Pyhän Hengen ja rauhan. Pyhä Henki alkoi avata myös siitä alkaen Jumalan Sanaa Raamattua. Kohdallani kävi to-

teen Joh. 1:12 sanat *”kaikille jotka ottivat hänet vastaan, hän antoi voiman tulla Jumalan lapsiksi, niille jotka uskovat hänen nimeensä”*.

Todistan että tämä suuri Jumalan armo on meille syntisille tarjolla tänäkin päivänä.

Entä Sinä?
Meillä on tänään riittävä määrä todisteita siitä, että Jeesus on Pelastaja ja tie Iankaikkiseen elämään Isän yhteydessä. Otammeko Raamatun antamat todisteet sellaisenaan vastaan vai nousemmeko suuressa ylpeydessämme niiden yläpuolelle ja julistamme itsemme kaiken mitaksi? Jos haluat löytää elämän, se on Raamatussa ilmoitetussa Jeesuksessa. Herra kutsuu Sinua tänään luokseen!

Sinulle, joka jo vaellat Herran seurassa, kuuluu kutsu syvempään Herran tuntemiseen. Kun Raamatun peilin välityksellä katselet Jeesuksen kasvoja, löydät paikan, jossa Sinun ei tarvitse enää etsiä omaa kunniaasi vaan saat iloita ja ylistää Herrasta. Herra kutsuu Sinua yhä uudestaan katselemaan Sanan kautta omia kasvojaan. Niitä katsellessasi Pyhä Henki muuttaa sinua saman kuvan kaltaisuuteen ja elämän veden virta pääsee leviämään myös Sinun kauttasi.

Joh. 6:1-15 Elämän leipä

1. Sen jälkeen Jeesus meni Galilean- eli Tiberiaanjärven toiselle puolelle.
2. Häntä seurasi suuri joukko ihmisiä, koska he olivat nähneet tunnusteot, joita hän teki sairaille.
3. Jeesus nousi vuorelle ja asettui istumaan sinne opetuslastensa kanssa.
4. Pääsiäinen, juutalaisten juhla, oli lähellä.
5. Kun Jeesus kohotti katseensa ja näki paljon kansaa tulevan luokseen, hän sanoi Filippokselle: "Mistä ostaisimme leipää, että nämä ihmiset saisivat syödä?"
6. Tämän Jeesus sanoi koetellakseen häntä, sillä hän itse kyllä tiesi, mitä aikoi tehdä.
7. Filippos vastasi hänelle: "Eivät kahdensadan denaarin leivät riitä heille, niin että jokainen saisi edes vähän."
8. Yksi Jeesuksen opetuslapsista, Andreas, Simon Pietarin veli, sanoi hänelle:
9. "Täällä on pieni poika, jolla on viisi ohraleipää ja kaksi pientä kalaa. Mutta mitä ne ovat näin monelle!"
10. Jeesus sanoi: "Järjestäkää ihmiset aterioimaan." Siinä paikassa oli paljon ruohoa, ja miehet, joita oli noin viisituhatta, asettuivat maahan.
11. Sitten Jeesus otti leivät, kiitti Jumalaa ja jakoi ne syömään asettuneille, samoin kalatkin, niin paljon kuin he tahtoivat.
12. Kun he olivat kylläisiä, hän sanoi opetuslapsilleen: "Kootkaa tähteeksi jääneet palaset, ettei mitään joutuisi hukkaan."
13. Niin he kokosivat kaksitoista korillista palasia. Ne olivat jääneet aterioivilta tähteeksi viidestä ohraleivästä.
14. Kun ihmiset näkivät, minkä tunnusteon Jeesus teki, he sanoivat: "Tämä on todella se profeetta, joka oli tuleva maailmaan."
15. Mutta kun Jeesus ymmärsi, että he aikoivat väkisin tehdä hänestä kuninkaan, hän vetäytyi jälleen vuorelle yksinään.

Onko se mahdollista?
Joka kerta kun kohtaamme jonkun tehtävän tai haasteen, kysymme: "Onko se mahdollista? Pystynkö siihen? Jaksanko sen? Onko minulla varaa siihen? Kestääkö terveyteni sitä?"

Kysymys omista rajoistamme on erittäin kipeä. Ylpeytemme ajaa meidät helposti omien kykyjemme suuruudenhulluun yliarvioimisen ja sitten kipeiden pettymysten tiellä masennuksen monttuun. Oikea itsensä arvioiminen sekä ihmisten että Jumalan edessä on nöyryyttä.

Uskovat kristityt elävät aivan samassa maailmassa kuin muutkin ja joutuvat kohtaamaan opiskelun, arkityönsä, perheittensä ja yhteiskunnan monet paineet, mutta sen lisäksi Jeesus esittää heille kaikkein suurimman haasteen. "Menkää ja tehkää kaikki kansat minun opetuslapsikseni!"

Mutta uskovan voimavarat eivät rajoitu pelkästään hänen lahjakkuuteensa, voimiinsa ja häntä tukevan uskovien yhteisön keskinäiseen apuun. Ylösnoussut Jeesus lupaa kaikkivaltiudessaan olla omiensa kanssa tässä maailmanvalloitustehtävässä. Siksi voimme ja saamme syntimme anteeksi saaneina ja Jeesuksen rakkauden omistaneina innolla lähteä liikkeelle tätä tehtävää toteuttamaan.

Paluu Jeesuksen luo
Johanneksen evankeliumin 6. luku on ainoa tapahtuma, jonka se kuvaa Jeesuksen julkisen toiminnan keskimmäisiltä kahdelta vuodelta, joita muut kolme evankeliumia kuvaavat tarkemmin. Ruokkimisihme oli niin tärkeä, että kaikki neljä evankeliumia kuvaavat sitä. Siihen liittyy ensimmäinen suurista ”Minä olen...” lauseista, jolla Jeesus antaa Jumalan nimelle ”Jahve” sisältöä. Jumalan nimi Jahve merkitsee ”Minä olen...” Jeesus tuli maan päälle toisaalta ilmoittamaan, millainen Isä on ja toisaalta pelastamaan meidät Isän yhteyteen. Tässä luvussa Jeesus julistaa: ”Minä olen elämän leipä.” Mitään fyysistä eikä hengellistä elämää voi olla muuten kuin riippuvuudessa elävään Jumalaan.

Luku alkaa tilanteessa, jossa opetuslapset olivat saapuneet laajalta lähetysmatkaltaan, jonka aikana moni oli parantunut, riivaajatkin olivat väistyneet ja he olivat saaneet julistaa monille evankeliumia Jumalan valtakunnan tulosta. Ajallisesti oltiin lähellä pääsiäistä eli kevään lämmössä (suomalaisit-

tain kesäisissä lukemissa), jossa ulkosalla oli mukava levätä. Voitoista huolimatta matka oli ollut rasittava. Jeesus näki opetuslasten väsymyksen ja vei heidät toiselle puolelle Galilean järveä vuorelle lepäämään. Opetuslasten lepoa ei maitse saapuvien kansanjoukkojen saapuminen häirinnyt. Heidän tultuaan Jeesus alkoi opettaa Jumalan valtakunnan evankeliumia. Opetuslapsille suurinta lepoa oli saada kuulla Jeesuksen julistusta Jumalan valtakunnasta.

Mikähän mahtaa meille itse kullekin olla parasta lepoa – niin ruumiille, sielulle kuin hengellemmekin? Miten vetäytyminen yhdessä Jeesuksen kanssa lepäämään voisi toteutua meidän arjessamme ja juhlassamme?

Nälkäisille syötävää
Kansa oli kuunnellut Jeesusta pitkään ja tullut nälkäiseksi. Jeesus halusi rakkaudessaan ruokkia nälkäiset, mutta antoi saman haasteen Filippukselle ja Andreaalle. Jeesus tarjosi heille mahdollisuutta toteuttaa rakkautta nälkäisiä kuulijoita kohtaan. Hän halusi osoittaa, että se, minkä Hän antaa tehtäväksi on myös mahdollista toteuttaa. Ei tosin omin voimavaroin, omin kyvyin ja omalla viisaudella, vaan antamalla Jeesuksen päättää asioista ja luovuttamalla oma köyhyys Herran siunattavaksi.

Kysymys ei kuitenkaan koskaan ole jonkinmoisesta automaatista niin, että kuultuasi Jeesuksen opetusta, lähdet sitä siitä vain toteuttamaan. Ilman Jeesuksen omaa läsnäoloa emme voi tehdä mitään emmekä saada mitään todellista aikaan. Herra vie meidät käytännön tilanteisiin, joissa Hän kaikkein ensimmäiseksi osoittaa meidän omien mahdollisuuksiemme rajat. Samalla Hän kuitenkin haastaa meidät luottamaan Hänen mahdollisuuksiinsa. Ei kuitenkaan ikään kuin ne olisivat meidän käytettävissämme, vaan niin että me annamme omat riittämättömät ja olemattomat voimavaramme Herran käsiin ja käytettäviksi.

Mistä ostamme leipää?
Jeesus ei kysynyt neuvoa opetuslapsiltaan missään muussa kuin tässä tilanteessa: "Mistä ostamme leipää näiden syödä?" Kysymys oli hämmästyttävä, sillä paikalla oli 5000 miestä ja naisia ja lapsia vähintään toinen mokoma. Sekä Filippuksen että Andreaan vastaukset olivat täysin rehellisiä ja vilpittömiä. Kumpikaan ei sanonut Jeesukselle: "Sinä kykenet käsittelemään tämän tilanteen", koska he eivät yksinkertaisesti nähneet sitä mahdollisuutta.

Filippus arvioi tilannetta pelkästään taloudellisten ja käytännöllisten mahdollisuuksien rajoissa. Hänelle ei ehkä tullut mieleenkään, että Jumalan sanastoon ei kuulu ”mahdoton”. Herra on kaikkivaltias, Hän kykenee ja voi kaiken, mitä Hän tahtoo.

On ehdottomasti parempi, että avoimesti tunnustat sen, että et luota Herraan, kuin teeskentelet uskovasi sellaista, mitä kuitenkin pohjimmiltaan epäilet. Opetuslasten epäusko ei estänyt Jeesusta suorittamasta ihmettä eikä Jeesus vähäisimmässäkään määrin arvostellut kumpaakaan heistä.

Silti Herra kyllä toivoo, että emme tekisi laskelmiamme omien mahdollisuuksiemme mukaan vaan suuntaisimme sydämemme Herran suuntaan. Jumalan sana lupaa:
Hänelle, joka voi tehdä monin verroin enemmän kuin kaikki, mitä me anomme tai ymmärrämme, sen voiman mukaan, joka meissä vaikuttaa, hänelle kunnia seurakunnassa ja Kristuksessa Jeesuksessa kautta kaikkien sukupolvien, aina ja iankaikkisesti! Aamen. (Ef. 3:20-21)

Kun Herra antaa elämäämme tilanteita, jotka ovat meille ylivoimaisia, Hän tekee sen juuri sitä varten, että nostaisimme niissä katseemme Hänen mahdollisuuksiinsa, jotka ovat rajattomat.

Niukkuus runsaudeksi
Ennen kuin Jeesus teki ihmettä, Hän käski opetuslapsia asettamaan kansan ryhmiin ateriointia varten. Jeesus halusi, että asiat suurten ihmeidenkin ympärillä tapahtuivat järjestyksessä niin, että jokaisen tarpeet voitiin järjestelmällisesti täyttää. Myös evankeliumin, elämän leivän, levittämisenkin tulee tapahtua järjestelmällisesti, riittävän pienissä ryhmissä ja niin, ettei kukaan jää siitä osattomaksi.

Ruokarukous on hyvä tapa. Se muistuttaa meitä joka kerta, että kaikki se hyvä, mitä päivittäin saamme nauttia, on kokonaan Herran armoa. Saamme nauttia sen kiitollisena. Jeesuksen ruokarukous oli kiitos Jumalalle saamistaan leivistä ja kaloista. Meidänkin uskonelämässä myös pienet Jumalan lahjat ovat aina kiitoksen arvoisia ja kiitos voi moninkertaistaa ne toisten ihmistenkin siunaukseksi.

Mikä sitten riitti ruokkimaan tuon valtaisan kansanpaljouden. Siinä seisoi poikanen ja Herra Jeesus. Poikasen leivät ja kalaset olivat aivan olematonta tarpeen suuruuteen nähden. Mutta Jeesukselle ne olivat enemmän kuin tarve. Niistä jäi 12 korillista yli. Tähteitä ei heitetty pois, vaan kerättiin ja käytettiin myöhemmin. Kaikki saivat syödä kyllikseen. Jeesus ei jakanut vain välipalaa vaan täyden aterian. Jeesus kykenee siunaamaan meidän vähäiset viisi leipäämme ja kaksi kalaamme niin, että niistä riittää.

Evankeliumi
Evankeliumilla on täsmälleen samanlainen ominaisuus kuin poikasen kaloilla ja leivällä Jeesuksen käsissä. Kun evankeliumin elämän leipää jaetaan pois, se ei koskaan vähene, vaan antaja ja vastaanottaja saavat siitä kyltymätöntä ravintoa sielujensa iankaikkiseksi ravinnoksi.

Evankeliumi on tarkkaan määrätty sanoma, joka sisältää neljä asiaa:
1. Kristus kuoli meidän syntiemme tähden kirjoitusten mukaan.
2. Hänet haudattiin.
3. Hän nousi kolmantena päivänä kuolleista kirjoitusten mukaan.
4. Hän ilmestyi yli 500 hengelle.
Näihin neljään lauseeseen sisältyy se evankeliumi, josta Paavali kirjoittaa näin: "Sen kautta te myös pelastutte, jos pidätte siitä kiinni sellaisena kuin minä sen teille julistin." (1.Kor 15:2)

Evankeliumi on Jumalan voima, siinä Herra Jeesus Kristus sanaan sidottuna, sanassa ja sanan alla, sanalla ratsastaen tulee suoraan sellaisen ihmisen sydämeen, joka ottaa evankeliumin sanan vastaan. Evankeliumissa koko Jeesuksen kuoleman ja ylösnousemuksen siunaus: syntien anteeksiantamus, vanhurskauttaminen ja iankaikkinen elämä siirtyy ihmisen omistukseen. Evankeliumin sana riittää tuhansille ja taas tuhansille eikä koskaan vähene eikä menetä voimaansa.

Evankeliumin jakajat
Mutta evankeliumi tarvitsee tänäänkin jakajansa. Kysymys ei ole siitä, kuinka paljon sinulla on tietoa tai taitoa evankeliumin sisällöstä ja sen levittämisestä. Kysymys on siitä, että Jeesuksen käsissä nuo neljä lausetta saavat ihmeellisen siunauksen ja kykenevät pelastamaan Sinunkin ympärilläsi ihmisiä. Vaikka et omilla sanoillasi voi ketään pelastaa etkä sydämiä ruokkia, jakamalla lyhentämätöntä evankeliumin sanaa saat nähdä, että sen kautta Jeesus kykenee pelastamaan ja ruokkimaan niitä, jotka avaavat sydämensä sille.

Hallitsija vai leipäkuningas
Ruokkimisihmeen kokenut kansa tajusi, että Jeesus oli Mooseksen lupaama profeetta, mutta kansan tekemä johtopäätös tehdä Jeesuksesta vaikka väkisin leipäkuningas oli väärä. He halusivat kuningasta, joka kykeni täyttämään heidän ajalliset tarpeensa. Mutta he eivät halunneet taivuttaa sydämiään tämän Jeesuksen hallittaviksi. He halusivat hallita Kuningasta, jotta Kuningas olisi täyttänyt heidän tarpeensa helposti ja vaivattomasti. Jeesus ei suostu sellaisten ihmisen kuninkaaksi, jotka kyllä haluavat Häneltä etuja, mutta eivät halua seurata Hänen tahtoaan. Jeesus täyttää kyllä nälkäisten tarpeet, mutta Hän ei suostu leipäkuninkaaksi.

Jumalan valtakunnan Kuninkuus hankittaisiin ristin ja kärsimyksen tiellä, tiellä, jolle lähdettiin rukouksesta, Isän sydämeltä. Elämän antava leipä on Golgatalla murrettu Jeesuksen ruumis ja Hänen pyhä maahan vuotanut uhriverensä.

Herra huolehtii
Vaikka Jeesuksen ihmeen syvin merkitys oli iankaikkisen elämän leivässä, joka vasta kykenee tyydyttämään ihmisen syvimmät tarpeet, se oli samalla myös ajallinen ihme. Jeesus on luvannut tarvittaessa jopa ajallisten ihmeiden kautta huolehtia omiensa tarpeista.

Tapasin joitakin vuosia sitten erään Kiinan maanalaisen kirkon eli kotikirkkojen evankelistan Japanissa. Hän kertoi, miten ensi kertaa kun hänet ja hänen miehensä pidätettiin, alle kouluikäiset lapset jäivät yksin kotiin. Kukaan naapureista ei tiennyt mitään yöllisistä pidätyksistä ja kotona oli vain pieni kulhollinen riisiä lasten ruoaksi. Koko kolmen kuukauden pidätysajan lapset kävivät syömässä riisikulhosta eikä se sinä aikana, kun äiti oli vankilassa tyhjentynyt. Tämä evankelista ei yksinkertaisesti keksinyt mitään muuta selitystä tälle asialle kuin sen, että Jeesus teki heidän kodissaan kolmen kuukauden ruokkimisihmeen. Mutta vielä suurempi ihme on evankeliumin leviäminen sydämestä sydämeen.

Evankeliumi leviää – pastori Arikin tie

Pastori Ariki (80) syntyi Tsuyaman kaupungissa pientilallisen vanhimpana poikana viisilapsiseen köyhään kotiin, jolla ei ollut mitään kosketuspintaa kristilliseen uskoon. Isä kuoli, kun hän oli vasta 12 vuotta vanha. Näin ollen hän joutui jo pienestä pitäen huolehtimaan peltotöistä, joissa käytettiin lannoitteena ihmisten lantaa. Sitä hän kävi kärryillä hakemasta kaupungilta ja toimi esimerkillisenä vanhimpana poikana.

Isän kuolema 12 –vuotiaan pojan silmien edessä painoin hänen sydämeensä syvän kuoleman pelon, joka kalvoi hänen sisintään jatkuvasti. Vuonna 1953 norjalainen lähetyssaarnaaja Arne Grönning aloitti Tsuyamassa pioneerityön, sillä kristillisen seurakunnan tehtävä on viedä evankeliumi ihmisille eikä odottaa sitä, että ihmiset tulisivat etsimään evankeliumia. Nuorukainen Ariki alkoi käydä kirkossa ns. kristinuskobuumin aikana, kun kirkosta saatiin monenlaista aineellistakin apua sodanjälkeisissä köyhissä oloissa. Hyvän Paimenen sana osui hänen sydämeensä paljastaen ei vain tekosyntejä vaan koko sydämen syvän syntiturmeluksen. Jouluna 1953 hänet kastettiin 16 muun joukossa. Kastettujen joukossa oli myös hänen tuleva vaimonsa, joka sairastaa tällä hetkellä keuhkosyöpää.

Ariki pääsi näin osalliseksi syntien anteeksiantamuksesta ja iankaikkisesta elämästä. Vuoden 1954 syyskuussa hän aloitti Koben Luterilaisen Raamattukoulun 5. kurssilla ja sen päätyttyä toimi lähetyssaarnaaja Grönningin avustajana Tsuyamassa. Tämä lähetyssaarnaaja oli todellinen rukouksen mies ja opetti Arikia pitäytymään tiukasti Jumalan sanaan. Ei riittänyt, että sanaa luettiin. Sanalle piti olla myös kuuliainen.

Eräänä päivänä lähetyssaarnaaja sanoi Arikille: ”Mene pyytämään anteeksi siltä ja siltä seurakuntalaiselta!” Mutta Ariki ei ollut mielestään tehnyt mitään sellaista, mitä hänen olisi pitänyt pyytää anteeksi. Silloin Grönning avasi Raamatun vuorisaarnasta kohdan:
”Jos sinä olet viemässä lahjaasi alttarille ja muistat, että veljelläsi on jotakin sinua vastaan, jätä lahjasi siihen alttarin eteen ja käy ensin sopimassa veljesi kanssa. Mene sitten uhraamaan lahjasi.” (Matt. 5:23-24)
Sanalle kuuliaisena Ariki meni sopimaan tämän henkilön kanssa.

Vuonna 1956 Ariki opiskeli toisen vuoden Koben Raamattukoulussa ja sai sen jälkeen kutsun evankelista harjoittelijaksi Oodan seurakuntaan kahden naislähetin työtoveriksi. Kerran hän oli lähdössä kotikäynnille erään seurakuntalaisen luokse, kun lähetti kysyi häneltä: ”Minkä Jumalan Sanan kohdan aiot tälle seurakuntalaiselle viedä?” Arikille ei ollut tullut mieleenkään sellaista miettiä, hän oli vain ajatellut mennä juttelemaan ja kyselemään kuulumisia. Näin hän sai opetuksen siitä, mikä on varsinainen tehtävämme.

Kolmen vuoden kuluttua hän pääsi opiskelemaan Teologiseen seminaariin ja valmistui pastoriksi 1967. Hänet nimitettiin Matsuen seurakunnan pastoriksi tilanteessa, jossa edellisen pastorin kanssa suuri joukko seurakuntalaisia oli juuri jättänyt kirkon ja perustanut uuden. Varsin masentavassa tilanteessa ja vielä kokemattomana Ariki joutui opettelemaan seurakunnan paimenen tehtäviä. Tässä tilanteessa Herra rohkaisi häntä erään keuhkotautiin sairastuneen naisen uskoon tulolla ja kirkkauteen pääsyllä. Parantolassa Ariki antoi tälle jo heikossa kunnossa olleelle lyhyen kasteopetuksen ja kastoi hänet Isän ja Pojan ja Pyhän Hengen nimeen. Pian tämän sisaren kunto heikkeni niin, että hän ei jaksanut enää puhuakaan. Silti hän Arikin vieraillessa nosti kätensä peitteiden välistä ja teki voiton merkin. Sitten Ariki kysyi häneltä: ”Näetkö jo Jeesuksen?” Vastauksena tuli selkeä nyökkäys. Näin Ariki sai rohkaisua jatkaa työtä luottaen siihen, että Jumalan sana kykenee pelastamaan ihmi-

siä. Samalla Hänelle vahvistui voimakas tietoisuus siitä, että hänen itsensä tärkein tehtävä on kuulla Herran sanaa ja seurata Jeesusta.

Raskailta vaiheiltakaan Herra ei Arikia säästänyt kouluttaessaan hänestä ison seurakunnan pastoria ja radioevankelistaa. Hänen kolmas tyttärensä kutsuttiin 24 päivän ikäisenä Herran luo. Tämä tuskainen kokemus merkitsi kuitenkin sitä, että taivaalliseen valtakuntaan syntyi entistä vahvempi side. Ratkaisevaa on lopulta onko nimemme taivaassa elämän kirjassa vai ei.

Tänään pastori Ariki jatkaa osa-aikaisena radiopastorina ja opettaa Koben Luterilaisessa Raamattukoulussa ja Teologisessa Seminaarissa käytännöllistä teologiaa.

Entä Sinä?
Miten on Sinun laitasi? Onko Jeesus Kristus saanut jo tulla Sinun Kuninkaaksesi? Saako hän käyttöönsä Sinun koko niukan omaisuutesi, vai vain sen mikä sinulta jää ylitse omien tarpeittesi.

Ellet vielä voi tunnustaa Jeesusta Hallitsijaksesi, käänny Hänen puoleensa tänään. Tunnusta, että olet huono hallitsija omalle elämällesi, pyydä anteeksiantamusta ja armoa Jeesuksen uhrin tähden. Herra haluaa ruokkia Sinua iankaikkisen elämän leivällä ja huolehtia myös Sinun ajallisista tarpeistasi, jotta voisit palvella Häntä ja myös muita ihmisiä. Luovu omien laskelmiesi varassa elämisestä ja anna itsesi Herran käyttöön.

Joh. 6:16-24, Matt. 14:28-33 Todellinen Kuningas

16. Illan tultua Jeesuksen opetuslapset menivät alas järven rantaan,
17. astuivat veneeseen ja lähtivät järven yli kohti Kapernaumia. Oli jo pimeää, eikä Jeesus ollut vielä palannut heidän luokseen.
18. Järvi aaltoili ankarasti kovan tuulen puhaltaessa.
19. Kun he olivat soutaneet noin kaksikymmentäviisi tai kolmekymmentä stadionmittaa, he näkivät Jeesuksen kävelevän veden päällä ja lähestyvän venettä. Silloin he pelästyivät,
20. mutta hän sanoi heille: "Minä se olen, älkää pelätkö." (Joh. 6:16-20)

28. Pietari vastasi hänelle: "Herra, jos se olet sinä, niin käske minun tulla luoksesi vettä pitkin."
29. Hän sanoi: "Tule!" Niin Pietari astui veneestä ja käveli veden päällä mennäkseen Jeesuksen luo.
30. Mutta kun hän näki tuulen voiman, hän pelästyi ja alkoi vajota. Silloin hän huusi: "Herra, pelasta minut!"
31. Jeesus ojensi heti kätensä, tarttui häneen ja sanoi: "Sinä vähäuskoinen, miksi epäilit?"
32. Kun he olivat nousseet veneeseen, tuuli tyyntyi.
33. Ne, jotka olivat veneessä, kumartaen heittäytyivät hänen eteensä ja sanoivat: "Totisesti sinä olet Jumalan Poika." (Matt. 14:28-33)

21. He aikoivat ottaa hänet veneeseen, mutta samassa vene saapuikin siihen rantaan, jonne he olivat menossa.
22. Seuraavana päivänä järven toiselle puolelle jäänyt väkijoukko huomasi, että siellä oli ollut vain yksi vene ja että Jeesus ei ollut noussut siihen opetuslastensa kanssa vaan opetuslapset olivat lähteneet yksin.
23. Tiberiaasta tuli kuitenkin veneitä lähelle sitä paikkaa, jossa oli syöty leipää, kun Herra oli ensin lausunut kiitoksen.
24. Kun ihmiset huomasivat, ettei Jeesus eivätkä hänen opetuslapsensa olleet siellä, hekin astuivat veneisiin ja tulivat Kapernaumiin etsimään Jeesusta. (Joh. 6:21-24)

Pelko
Mitä Sinä pelkäät? Tai ketä Sinä pelkäät? Pelko on yleisinhimillinen ja erittäin voimakkaasti ihmisten elämää muovaava todellisuus? Pelolla on monet kasvot. On lasten pelkoa, kun vanhemmat juovat tai koulukaverit kiusaavat. On ihmispelkoa, mitä muut sanovat? On työttömyyden pelkoa ja epäonnistumisen pelkoa. On hyljätyksi tulemisen pelkoa ja rikosten pelkoa. On nimetöntä elämän pelkoa ja kipeää tiedostettua kuoleman pelkoa. Taloudellisen turvallisuuden menettämisen pelkoa, on sodan, onnettomuuksien tai sairauden pelkoa. On säikähtymisten ajoittain paljastamaa käsittämättömän syvää kauhua, iankaikkisen tuomion ja kadotuksen pelkoa. On omien pelkojen pelkoa, masennuksen ja unettomuuden pelkoa. On syyllisyyden paljastumisen ja häpeään joutumisen pelkoa. On aiheellisia ja perusteltuja pelkoja ja sitten kuvittelun synnyttämiä, mutta silti todellisia pelkoa. On vainon tai ajojahdin uhriksi joutumisen pelkoa.

Pelko voi toisaalta lamauttaa ihmisen, mutta usein se saa ihmisen toimimaan kaikella mahdollisella tavalla suojautuakseen uhkakuvia vastaan. Vakuutuksia hankitaan, lukkoja ja palohälytysjärjestelmiä kehitetään, terveyttä hoidetaan ja talousriskejä pyritään välttämään. Työ- ja liikenneturvallisuuteen, ympäristön puhtauteen ja puolustusvoimiin sekä poliisijärjestelmiin satsataan. Politiikassa ratkaisevat usein turvallisuuskysymykset. Sotien ja katastrofien jalkoihin jääneet ihmiset pyrkivät pakenemaan turvallisempiin maihin.

Mutta mitä ikinä ihminen voi turvallisuutensa parantamiseksi tehdäkään, pelkojen viimeinen ja varsinainen syy kuolema ei väisty. Se tulee joka tapauksessa. Kaikkien muiden pelkojen viimeinen yhteinen nimittäjä on juuri tuossa majesteetissa, jota kukaan ei lopulta kuitenkaan voi väistää. Kuolemanpelon viimeinen syy taas on ihmisen omantunnon todistus siitä, että hän ei mitenkään voi selvitä kuolemaa seuraavasta tuomiosta, sillä hän on syyllinen niin ihmisten kuin Jumalankin edessä.

Pelon kokemisen voimakkuudessa on suuria yksilöllisiä eroja. Joku on arka ja pälyilee jatkuvasti ympärilleen. Joku toinen näyttää kulkevan kuin pystypäin jopa suurissakin vaikeuksissa. Pelkoja voidaan siis torjua tai niiden valtaan voidaan joutua täysin. Aiheettomista peloista voidaan myös vapautua, mutta ihmisen viimeiseen pelkoon kuolemasta eivät mitkään järkiselitykset eivätkä parhaatkaan terapiat tehoa.

Pelko ja usko
Pelon vastakohta ei ole rohkeus vaan usko, joka turvaa sellaiseen suureen, iankaikkiseen ja väkevään Henkilöön, joka on kuoleman ja sen syyn synnin syyllisyyden kukistanut ja kykenee huolehtimaan Häneen turvaavasta ihmisestä niin elämän kestäessä kuin kuolemankin läpi. Tällainen kuoleman voittanut, synneistä vapauttava ja meitä rakastava Henkilö on Herra Jeesus Kristus. Siksi Raamattu kehottaa meitä pelkäämään Jumalaa eli asettamaan Hänet kaikessa auktoriteetiksemme, hallitsijaksemme ja kunnioituksemme ja kuuliaisuutemme kohteeksi. Joka ottaa Jumalan todesta, sen ei tarvitse pelätä mitään muuta:
"Mutta älkää antako heidän pelkonsa peljättää itseänne, älkääkä hämmästykö", vaan pyhittäkää Herra Kristus sydämissänne. (1 Piet. 3:14-15)

Synti ja pelko
Ennen syntiin lankeemusta ihminen ei tuntenut pelkoa, sillä hänellä oli täysi turva Jumalan yhteydessä. Synti toi mukanaan syyllisyyden ja pelon. Ihmisen varsinaiseksi pelon aiheeksi tuli itse Jumala. Miten hän voisi selvitä rikkoneena, syyllisenä, omasta syystään Jumalan tahdon hyljänneenä pyhän, puhtaan ja oikeudenmukaisen Jumalan edessä. Ihminen yritti kätkeytyä peloissaan Jumalan silmien edestä. Kun synti vielä sokaisi hänen järkensä, hänen pelkonsa sumensi hänen silmänsä kokonaan Jumalan rakkaudelta, joka ei ollut päättynyt, vaikka ihminen olikin hyljännyt Herran.

Vaikka syyllisyys ja pelko ovatkin suuria kirouksia ihmisen elämässä, on Jumalan armoa se, että syntiin langennut ihminen pelkää ja tuntee omantunnon syytöksiä. Ne ovat muistutusta siitä, että ihmisen on löydettävä tie takaisin Jumalan yhteyteen, voidakseen löytää tien vapauteen syyllisyydestä. Pelko voi siis ajaa ihmisen liikkeelle etsimään iankaikkista turvapaikkaa.

Megumin stoori
Lähetystyössä Japanissa tapasin erään Megumi nimisen 18 -vuotiaan neitosen, joka oli tullut kristittyjen opiskelijoiden ryhmän mukana avustamaan seurakuntaamme evankelioimistapahtumaan. Eräässä tilaisuudessa hän kertoi oman tiensä Kristuksen luo. Hän oli kotoisin Shikokun vuoristoiselta alueelta, jossa ei ole ainoatakaan kristillistä kirkkoa. Hän oli kasvanut tavallisessa japanilaiskodissa, jossa palveltiin shintohenkiä ja buddhalaisia vainajahenkiä. Hänen ollessaan kymmenvuotias vuonna 1977 Shikokun yli erittäin raju taifuuni, pyörremyrsky. Myrsky alkoi siten, että ensin satoi 5 vuorokautta aivan kaatamalla. Vuoristossa noiden päivien aikana satoi kokonaista 2 metriä vettä eli saman verran kuin Suomessa sataa yhteensä kolmessa vuodessa.

Sateiden alkaessa Megumin isä ja äiti olivat kotoa poissa, eivätkä päässeet tulemaan takaisin kuin vasta parin viikon kuluttua, koska vuoristotie heille huuhtoutui pois parista sadasta kohdasta. Hän oli siis sisarustensa ja isoisänsä kanssa kotona talossa, joka sijaitsi jokilaaksossa vuoren rinteellä sen verran korkealla, että kun tulvat veivät mennessään joen rannalla sijaitsevan kylän rakennuksia, ihmisiä tuli tulvia pakoon ylempiin taloihin. Eräs naapureista tuli heille.

Siinä vaiheessa Megumia rupesi todella pelottamaan. Pelon keskellä hänen mieleensä palautui asia runsaan viikon takaa. Hänen äitinsä oli käynyt Tokushiman kaupungissa (noin 1½ tunnin matkan päässä heiltä) ostoksilla. Tuliaisiksi hän oli tuonut Megumille kuvakirjan, koska tiesi Megumin pitävän lukemisesta. Vaikka äiti ei ollut mikään kristitty, hän oli ostanut kirjakaupasta Kuvaraamatun. Siitä Megumi ensi kertaa elämässään luki nimen Jeesus Kristus. Kirjassa hän oli pysähtynyt myös sen kuvan eteen, missä Jeesus myrskyn keskellä nuhtelee tuulta ja tulee täysin tyven.

Pelkonsa keskellä Megumi ajatteli, että Jeesus Kristus kykenisi heitäkin auttamaan. Siksi hän liitti kätensä yhteen ja rukoili:
"Jeesus Kristus, pelasta minut ja meidän perhe, niin ettei yksikään meistä kuolisi tässä taifuunissa."
Rukous osoittautui erittäin aiheelliseksi, sillä myrskyn viimeisenä päivänä tapahtui se, mitä kyläläiset olivat eniten pelänneet. Rankkasateiden kostuttama hiekkaperäinen vuorenrinne kylän yläpuolelta sortui kylän päälle surmaten 32 kyläläistä. Valtava hiekka, sora, kivi ja mutavyöry osui myös suoraan heidän taloonsa. Alakerta

meni täysin kappaleiksi ja siellä ollut naapuri kuoli, mutta jokin voima tarttui yläkertaan ja piti sen koossa, vaikka se siirtyikin paikaltaan. Heidän perheensä jäsenet olivat yläkerrassa eikä kukaan heistä edes loukkaantunut.

Megumi jäi ihmettelemään, kuka ja millainen on tuo Jeesus Kristus, joka kuuli hänen rukouksensa. Hän kyseli vanhemmiltaan ja opettajiltaan asiaa, mutta kukaan ei tiennyt Jeesuksesta muuta kuin, että kysymys on kristittyjen Jumalasta. Kysymys jäi vaivaamaan Megumin mieltä. Kesti seitsemän vuotta ennenkuin hän sai vastauksen, sillä hänen kotinsa lähitienoilla ei ollut ainoatakaan kristillistä kirkkoa eikä yhtään kristittyä, jolta hän olisi voinut asiaa tiedustella.

Ylioppilaaksi valmistuttuaan Megumi muutti suureen yliopistokaupunkiin ja sieltä hän löysi kirkon. Ensi töikseen hän meni tapaamaan pastoria ja kysyi:
"Kuka ja millainen on Jeesus?"
Kuultuaan Megumin tarinan pastori selitti:
"Jeesus on tehnyt suunnattomasti paljon enemmän sinun hyväksesi kuin vain pelastanut teidän perheen inhimillisesti katsoen varmalta kuolemalta. Hän on antanut itsensä sinun sijaisenasi kärsimyksiin ja kuolemaan Golgatan ristillä, jotta kaikki sinun pahat tekosi ja pahuutesi annettaisiin sinulle anteeksi ja sinä saisit iankaikkisen elämän Hänen yhteydessään."
Megumi kiinnostui kuulemastaan ja kysyi:
"Miten minun olisi mahdollista oppia tuntemaan Jeesus Kristus?"
Pastori antoi hänelle Uuden testamentin ja sanoi:
"Jeesus Kristus puhuu tässä omassa sanassaan ja sinä voit puhua hänelle rukouksessa."
Niin Megumi alkoi pastorin kanssa tutkia Jumalan sanaa ja eräänä päivänä hän sai kokea, miten hänen syntinsä pyyhittiin pois ja Jeesus Kristus tuli Pyhässä Hengessä hänen sydämeensä asumaan. Pian sen jälkeen hänet kastettiin. Hänestä kasvoi innokas Herran todistaja opiskelijamaailmassa.

Pieni vene vastatuulessa

Pienessä veneessä keskellä järveä opetuslapset sinnittelivät päästäkseen rajussa vastatuulessa eteenpäin kohti vastarantaa. Myrsky vain yltyy. Jeesus oli lähettänyt heidät keskelle myrskyävää järveä pelastaakseen heidät paljon suuremmasta vaarasta, jonka muodosti kansanjoukko, joka olisi halunnut tehdä Jeesuksesta Leipäkuninkaan. Kuuliaisuudesta Herraa kohtaan he olivat lähteneet liikkeelle, vaikka mitään he eivät niin olisi halunneet kuin sitä, että olisivat saaneet nähdä Hänet Kuninkaana. He eivät ymmärtäneet tilannetta yhtään paremmin kuin kansakaan. He tunsivat toki Jeesusta enemmän kuin kansa, mutta hekään eivät vielä ymmärtäneet, mitä Jeesuksen Kuninkuus syvimmiltään merkitsee. Jeesus ei tullut muuttamaan yhteiskuntaa täyttämällä ihmisten vatsoja vaan Hän halusi valloittaa ihmisten sydämet totuudellaan ja armollaan. Opetuslapsille tilanne oli tavattoman suuri kiusaus, ja siksi Jeesus ensimmäiseksi auttoi heidät ulos siitä lähettämällä heidät paluumatkalle.

Tottuneille kalastajillekin vastatuuli oli ylivoimaisen kova. Siitä huolimatta he eivät kääntyneet takaisin, vaikka se olisi pelastanut heidät nopeasti uhkaavalta veden varaan joutumiselta. Syy oli heidän halunsa pysyä uskollisena Herran antamalle käskylle, vaikka he eivät Jeesuksen toiminnan syvintä hengellistä merkitystä vielä tajunneetkaan. Tähän tilanteeseen Herra tuli kävellen veden päällä. He saivat nähdä jälleen tunnusteon.

Minä se olen

Opetuslapset eivät tunnistaneet Hahmoa, jonka etenemistä ei se tuuli, joka heitä pidätteli, näyttänyt mitenkään estävän. Heitä seuraava ja lähestyvä Hahmo ei myöskään vajonnut myrskyäviin aaltoihin, vaan eteni johdonmukaisesti ja näytti kulkevan heidän ohitseen. Opetuslapset joutuivat hukkumisen pelkoa syvemmän kauhun valtaan. He huusivat: "Aave!" Emme usko aaveisiin, mutta jos näemme sellaisen, pelastumme pahanpäiväisesti. Ja he todella näkivät!

Silloin he kuulivat tutun äänen: "Minä se olen. Älkää pelätkö." Ja Herra oli heidän kanssaan. He ottivat Hänet veneeseen ja pääsivät turvallisesti perille toiselle puolelle.

Tätä tunnustekoa eivät nähneet ketkään muut kuin opetuslapset. Miksi? Ehkäpä siksi, että Jeesus tajusi kuinka syvä oli opetuslasten pettymys, kun Hän oli kieltäytynyt Kuninkuudesta. He olivat ehkä alkaneet kysellä, mahtoiko Jeesuksella ollakaan kuninkaallista valtaa. Siksi Hän halusi osoittaa heil-

le Kuninkuutensa ja nyt yli luonnon voimien. "Kieltäydyin kyllä kruunusta leivän vuoksi, mutta älkää tehkö siitä vääriä johtopäätöksiä. Minä olen Kuningas. Kuninkuuteni ulottuu kaikkiin elämän alueisiin, myös luontoon.

Vaikka koko totuus ei opetuslapsille nytkään vielä valjennut, niin kuin Markus kertoo, he kuitenkin Matteuksen mukaan "kumartaen rukoilivat Häntä" ja sanoivat: "Sinä olet totisesti Jumalan Poika." Tässä ei ole mitään ristiriitaa, sillä hämmästyneinä ja tajuamatta asiain syvyyttä he kuitenkin palvoivat Häntä ja tunnistivat Hänessä Jumalan Pojan.

Väärä ja oikea käsitys Messiaasta nousivat toisiaan vastaan. Itse asiassa Jeesuksen inhimillisesti katsoen vei ristille kansan väärä käsitys kuninkuudesta. Tämä vastakkain asettelu on tämänkin päivän todellisuutta. On leipään ja materiaaliseen perustuva käsitys Kuninkuudesta. Mutta on sitten oikea hengellinen käsitys Kuninkuudesta, jossa totuus ja armo kohtaavat. Toki leipä ja materiaalinen kuuluvat myös Jumalan valtakuntaan, mutta todellinen Kuninkuus on hengellistä, se on Jumalan valtaa ihmissydämissä. Jeesuksen rakkaus omiinsa näkyy siinä, että kun he olivat vaarassa jäädä väärän käsityksen valtaan, Hän vie heidät tilanteisiin, joissa Hän näyttää oman valtansa uudessa valossa.

Pietarin kävely veden päällä
Vastatuulen ahdistamina ja Jeesuksen hahmon pelästyttäminäkin opetuslapset uskalsivat heittäytyä Herran varaan, kun heille valkeni, kuka aaltojen päällä kävellen heitä lähestyi. Aina askeleen verran muita edellä Pietari ehdotti:
"Jos se olet sinä, Herra, niin käske minun tulla luoksesi vettä pitkin."
Mutta silloinkin, kun he uskalsivat Herran varaan, he olivat taipuvaisia epäonnistumaan. Kun Herra sanoi:"Tule!" Pietari todellakin käveli veden päällä Jeesusta kohti. Hän kykeni siihen, mitä halusi. Hän heittäytyi uskossa Herran sanan varaan ja saavutti voiton uskossa. Mutta kuitenkin hän epäonnistui niin pian kuin hän käänsi silmänsä Jeesuksesta aaltoihin, siis vallitseviin olosuhteisiin. Hän upposi aaltoihin. Niin käy aina kun suuntaamme mielemme pois Herrasta.

Mutta kaiken tämän jälkeen nämä kaikkea muuta kuin uskossaan täydelliset miehet ottivat Jeesuksen veneeseen ja kumartaen rukoilivat Häntä ja tunnustivat Hänet Jumalan Pojaksi. Jumalan valtakunta ei ole uskossaan täydellisten vaan niiden, jotka kaikessa heikkoudessaankin panevat luottamuksensa Jeesukseen. Sillä Jeesus haluaa hallita heitä voidakseen tehdä heistä täydellisiä. Kärsivällisesti Hän johti heitä, odotti heitä, antoi heille mahdollisuuden myös ottaa nopeita askeleita uskon kasvussa (kulkemalla aluksi ikään kuin heidän ohitseen). Mutta kun heidän uskonsa ei riittänyt ahdistuksessa, Hän kääntyi heidän luokseen ja auttoi heidät pois sen keskeltä. Tuo vene on erittäin hyvä kuva tämänkin päivän Jumalan valtakunnasta.

Jeesus ja seurakunta
Tapahtuma kertoo, millainen on Jeesuksen suhde seurakuntaansa. Näemme, miten Herra toimii silloin, kun seurakunta uskollisena ja kuuliaisena Herran antamalle lähetyskäskylle joutuu todellisiin vaikeuksiin ja myrskyn keskelle. Mihin vaikeuksiin ikinä voimmekaan joutua - usein tosin enemmänkin siksi, että olemme tottelemattomia Hänelle kuin kuuliaisuudestamme - Hän on aina paikalla ja tulee avuksemme. Pietari joutui veden valtaan uskon pettäessä, mutta välittömästi, korostan välittömästi Jeesus oli paikalla, ojensi kätensä ja nosti hänet uudelleen kävelemään. Vaikka Jeesus nuhtelee uskomme heikkoutta, Hän ei viivytä meiltä apuaan.

Silloinkin kun Jumalan seurakunta näyttää olevan yksin - Jeesus vuorella rukoilemassa - hetkeksikään ei Jeesuksen silmä jätä sitä. Jeesus on aina valmis keskeyttämään leponsa Isän yhteydessä tullakseen taistelevan seurakuntansa avuksi ja tueksi. Majesteetillisella helppoudella Jeesus kulkee vastatuuleen valtavien aaltojen päällä sen tien, jota vene oli vaivoin edennyt.

Eikö tämän näkemisen tulisi antaa meille rauha: Herra on kanssamme! Voi olla, että olet myrskyn keskellä, mutta juuri siksi, että Herra on Sinut siihen lähettänyt. Silti saattaa tuntua kuin Jeesus olisi poissa. Edellisellä kerralla Jeesus oli myrskyssä ollut opetuslasten veneessä mukana. Silloin riitti, että he herättivät Jeesuksen, mutta nyt tilanne näytti aivan toiselta ja oudolta. Kuitenkin Hän näki ja tiesi. Yön pimeydessä he eivät nähneet lähestyvää Herraa. Hän ei voi jättää eikä hylätä. Hän tulee juuri niitä aaltoja myöten, joita Sinä pelkäät.

Syvissä ahdistuksen vesissä Herran omankin mielen voi täyttää merkillinen kauhu: Joku lähestyy, mutta se on kuin aave. Mutta pimeyden keskeltä kaikuukin ihmeellinen ääni:
"Olkaa turvallisella mielellä, minä se olen. Älkää pelätkö." Juuri syvin pimeys on usein se paikka, jonka keskeltä Herran kirkkaus loistaa väkevimmin.

Itoo laivassa
Vuosi sitten 90 vuotiaana kirkkauteen päässyt japanilainen pastori Eiichi Itoo kertoo eräästä elämänsä tilanteesta, jossa Herra vapautti hänet pelosta ja vei syvemmälle tuntemiseensa:

Elettiin sodanjälkeistä aikaa. Kiersin normaalin seurakuntatyöni lisäksi julistamassa Sanaa eri puolilla Japania. Eräänä sunnuntai-iltana nousin pieneen laivaan Wakayaman satamasta palatakseni Shikokun saarelle. Noihin aikoihin säätiedotukset eivät olleet yhtä luotettavia kuin nykyään ja niinpä laivan yllätti taifuuni kesken matkan. Pieni laiva hyppelehti ja pomppi kuin kaarnapursi valtavilla aalloilla. Miehistö komensi matkustajat pukemaan pelastusliivit ylleen, sillä tilanne oli epätoivoinen.

Seisoin laivan eräässä portaikossa pidellen kaikin voimin kiinni kaiteesta pysyäkseni edes jotenkin paikallani. Kävin rukoustaistelua sydämessäni. Oman taivaaseen pääsemiseni suhteen ei minulla ollut huolta, sillä tiesin, että pelastuisin Jeesuksen uhrityön tähden perille kirkkauteen, vaikka laiva hukkuisikin:
'Mutta Herra, miten vaimoni parivuotias pikku poikamme ja vanha äitini, jotka olet antanut minun huolettavakseni, selviävät näinä ankeina aikoina ilman minua.' Hiljaa Herran Pyhä Henki palautti mieleeni, miten Herra oli huolehtinut meistä sodan aikana Kiinan lähetystyössä ja sieltä takaisin tuhoutuneeseen Japaniin. Herra muistutti minulle:
'Kykenen kyllä huolehtimaan vaimostasi, pojastasi ja äidistäsi, vaikka matkasi päättyisikin nyt.'
Sydämeni täytti sanoin kuvaamaton rauha ja huulilleni nousivat erään tutun virren sävelet, jotka puhuvat Herran täydellisestä huolenpidosta kaikissa elämän tilanteissa.

Samassa kuulin kajuutan puolelta hysteeristen matkustajatoverieni avunhuutoja ja lähdin heitä auttamaan. Kaikkien suureksi hämmästyksesi laiva selvisi kuin selvisikin uppoamatta Komatsushiman satamaan asti."

Entä Sinä ja minä?
Voi olla, että Sinä ja minä olemme pelkureita ja vähäuskoisia. Mutta Herra Jeesus Kristus ei jätä meitä yksin. Hän on heikkouskoistenkin seurassa ja vastaa siitä, että hekin pääsevät perille Jumalan valtakuntaan ja perille asti kirkkauteen. Mutta Herra kyllä haluaisi, että Sinä oppisit luottamaan Häneen, sillä vain siten sinä voit vapautua turhista peloista. "Älä pelkää, sillä Herra itse on Sinun kanssasi."

Jos tiedät vielä olevasi Jeesuksen valtakunnan ulkopuolella, Herra kutsuu Sinua tulemaan luokseen. Hän haluaa vapauttaa Sinut synnin ja pelon taakoista turvallisuuteen, joka kestää olosuhteista riippumatta. Käy Hänen luokseen syntisi ja epäuskosi tunnustaen. Pyydä niitä anteeksi ja ota Hänet vastaan oman elämäsi purteen.

Joh. 6:24-36 Jumalan leipä taivaasta

24. Kun kansa näki, ettei Jeesus ollut siellä, eivät myöskään hänen opetuslapsensa, hekin menivät veneisiin ja lähtivät Kapernaumiin etsimään Jeesusta.
25. Löydettyään hänet järven toiselta puolelta he kysyivät häneltä: "Rabbi, milloin sinä tulit tänne?"
26. Jeesus vastasi: "Totisesti minä sanon teille: te ette etsi minua siksi, että olette nähneet tunnustekoja, vaan koska saitte syödä niitä leipiä ja tulitte ravituiksi.
27. Älkää hankkiko katoavaa ruokaa, vaan ruokaa, joka pysyy iäiseen elämään, ja jota Ihmisen Poika on antava teille. Häneen Isä, Jumala itse, on painanut sinettinsä."
28. He kysyivät Jeesukselta: "Mitä meidän on tehtävä toimittaaksemme Jumalan tekoja?"
29. Jeesus vastasi: "Se on Jumalan teko, että uskotte häneen, jonka Jumala on lähettänyt."
30. He kysyivät häneltä: "Minkä tunnusteon sinä sitten teet, että me näkisimme sen ja uskoisimme sinuun? Minkä teon sinä teet?
31. Meidän isämme söivät mannaa erämaassa, kuten on kirjoitettu: 'Hän antoi heille syötäväksi leipää taivaasta'."
32. Jeesus sanoi heille: "Totisesti, totisesti minä sanon teille: ei Mooses antanut teille leipää taivaasta, vaan Isäni antaa teille todellista leipää taivaasta.
33. Jumalan leipä on se, joka tulee alas taivaasta ja antaa maailmalle elämän."
34. He sanoivat: "Herra, anna meille aina sitä leipää."
35. Jeesus sanoi: "Minä olen elämän leipä. Joka tulee minun luokseni, ei koskaan ole nälissään, ja joka uskoo minuun, ei koskaan ole janoissaan.
36. Olenhan sanonut teille, että vaikka te olette nähneet minut, te ette kuitenkaan usko.

Tyydyttämätön sydän
Sisäinen tyydyttämättömyys ajaa monia tämän päivän ihmisiä toisaalta kiireiseen työntekoon ja toisaalta rajuun vapaa-ajan viettoon. Mutta kerta toisensa jälkeen sydän jää tyhjäksi. Työ, jonka tuloksista odotettiin iloa ja tyydytystä, muuttuukin helposti turhauttavaksi ja lopulta taakaksi. Hyvätkään harrastukset eivät anna, mitä lupaavat. Muistan, miten eräs Yoshinogawan seurakunnan jäsen pitkään haaveili päästä lentelemään taivaalle liitopurjeella. Kun sitten toive täyttyi, hän totesi: "Odotin siltä enemmän." Moni nuori etsii levottomana sisältöä elämälleen matkustelemalla, hankkimalla ystäviä ja monenlaisia kokemuksia, mutta kaiken turhuuden tunto ja pettymykset seuraavat toisiaan. Vanhemmat taas ovat jo sen verran "saaneet takkiinsa", että tyytyisivät jo vähempäänkin eli tavalliseen arkiseen elämään, kunhan mitään ikävää ei tapahtuisi. Elämän karuus on heidän unelmansa paljolta karistanut. Mutta sisikunnassa jokin huutaa edelleen: "Elämäsi voisi olla toisenlaista."

Ei ainoastaan leivästä
Mitä hämmästyttävimmissä yhteyksissä kuulee lainattavan Jeesuksen sanoja: "Ihminen ei elä ainoastaan leivästä", kuitenkin niin, että sanojen jatko lähes säännöllisesti unohdetaan. Lauseen runsas käyttö kuvastaa kuitenkin ihmisten yleistä tyydyttämättömyyttä ja elämänsisällön jatkuvaa etsintää. Jeesuksen sanojen jatko: "...vaan jokaisesta sanasta, joka Jumalan suusta lähtee," sisältää vasta todellisen vastauksen ihmisen sisimmän etsintään.

Ihminen tarvitsee kyllä ajallistakin leipää. Jeesus ei sanonut, että ihminen ei elä lainkaan leivästä, vaan että ajallinen ja aineellinen ei voi milloinkaan vastata ihmisen syvimpiin tarpeisiin. Niihin voi vastata vain Jumalan sana.

Sana - persoonallisen yhteyden väline
Jumalan sana, niin kuin inhimillinenkin sana on ensi sijassa kommunikointiväline eli keino persoonallisen yhteyden rakentamiseen. Moni ihminen lähtiessään esimerkiksi ostoksille torin tuntumaan, etsii tieten tai tiedostamattaan yhteyttä toisiin ihmisiin. Siellä voidaan nähdä satojakin ihmisiä, mutta vasta sitten, kun alkaa jutella jonkun kanssa, voi sanoa tavanneensa ihmisen. Ilman puhetta ei ole yhteyttä ihmisten välillä. En voi väittää tuntevani sellaista ihmistä, jonka kanssa en ole koskaan jutellut, vaikka saattaisin hänestä yhtä ja toista tietääkin.

Sana on se silta, joka luo ihmissuhteita, jotka tyydyttävät meitä henkisellä tasolla. Aivan liian usein kodeissa keskustelu korvataan samaan ruutuun töllöttämisellä tai työpaikoilla asioiden hoidon anne-

taan kulkea ihmissuhteiden hoidon edellä. Katkeruuden synnyttämä mykkäkoulu voi olla seurausta siitä, ettei koskaan ole haluttukaan nähdä sitä vaivaa, että opiskeltaisiin keskustelemaan. Usein vaadimme toisilta, että heidän pitäisi kyetä lukemaan ajatuksiamme, ja loukkaannumme syvästi, kun väärinymmärrystä tapahtuu.

Jumalan sana tyydyttää
Mutta syvimmiltään ihmisen voi tyydyttää vain Jumalan suusta lähtevä Sana. Jumala loi ihmisen, joka osaa puhua, voidakseen henkilökohtaisella tasolla keskustella ihmisen kanssa. Synti pyrkii särkemään Jumalan ja ihmisen välisen keskusteluyhteyden. Herran puhe on viime kädessä hänen tiensä välittää rakkautta. Puhe, jota seuraa sen kanssa sopusoinnussa oleva toiminta, on ihmissuhteissakin rakkauden osoittamisen perusväline. Vielä suuremmassa määrin näin on suhteessa Jumalaan.

Jumalan sana kohtaa kuitenkin monia esteitä meidän vastaanottajien puolelta. Herran armoa on se, että huolimatta ihmisen syntisyydestä ja turmeluksesta, Jumala saa sanansa meidän sisimpäämme asti, niin että voimme sen ottaa vastaan ja ymmärtää tai ikävä kyllä myös torjua.

Jeesus ja leipäihmeen kokenut kansa
Tämän päivän evankeliumitekstiä edeltää edellisenä päivänä tapahtunut 5000 ihmisen ruokkimisihme Genesaretin järven toisella puolella. Jeesus oli palannut järven yli yöllä osaksi kävellen veden päällä ja osaksi opetuslasten kanssa veneessä. Toiselle puolelle jäänyt ja myöhemmin palannut kansa ilmaisi ihmetyksensä siitä, että Jeesus oli tullut jo järven toiselle puolelle ennen heitä, vaikka muita veneitä kuin opetuslasten ei ollut edellisenä päivänä käytettävissä ja he olivat nähneet, että Jeesus ei ollut lähtenyt opetuslastensa kanssaan. Jeesus ei vastannut heidän kysymykseensä: "Rabbi, milloin tulit tänne?" vaan kävi keskustelemaan heidän kanssaan syvemmällä tasolla voidakseen saada heidän sydämensä aukeamaan Jumalan sanalle. Jeesus puhui ja keskusteli heille, jotta he Hänen yhteydessään voisivat löytää elämän leivän, joka tyydyttäisi heidän sisimpänsä ja antaisi heille osallisuuden iankaikkiseen elämään.

Jeesus vastasi heidän kysymykseensä: "Totisesti, totisesti minä sanon teille: ette te minua sen tähden etsi, että olette tunnustekoja, vaan sen tähden, että saitte syödä niitä leipiä ja tulitte ravituiksi. Älkää hankkiko sitä ruokaa, joka katoaa, vaan sitä ruokaa joka pysyy hamaan iankaikkiseen elämään ja jonka Ihmisen Poika on teille antava; sillä häneen on Isä, Jumala itse, sinettinsä painanut."

Jeesus ei siis vastannut heidän uteliaaseen kysymykseensä, milloin Hän oli tullut sinne. Sen sijaan hän kävi suoraan käsiksi heidän sydämensä tilaan ja kertoi heille, miksi he olivat tulleet. Jeesus sanoi, etteivät he etsineet häntä näkemiensä ihmeiden vuoksi. Eivätkö he sitten muka olleet juuri edellisenä päivänä nähneet Hänen ruokkivan yli 5000 hengen ihmisjoukon. Olivat he toki nähneet ihmeen tapahtuvan ja voiman vaikuttavan, mutta he eivät kuitenkaan olleet nähneet, sillä he eivät olleet ymmärtäneet ruokkimisihmeen merkitystä.

Jeesus nuhteli heitä heidän väärästä kiinnostuksestaan, jonka syynä oli se, että he olivat saaneet syödä kyllikseen leipää ja kalaa. Koska he olivat saaneet ajallista etua Jeesukselta, he olivat heti valmiit tekemään hänestä kuninkaansa. Heidän kiinnostuksensa ei noussut vähääkään siitä, että he olisivat ymmärtäneet Hänen puhettaan taivasten Valtakunnasta.

Älä tavoittele sitä minkä kuitenkin menetät
Herra vetosi heihin, että he näkisivät, kuka Hän on: "Älkää tehkö työtänne saadaksenne sitä ruokaa, joka katoaa, vaan hankkikaa sitä ruokaa, joka pysyy hamaan iankaikkiseen elämään ja jonka Ihmisen Poika on teille antava; sillä häneen on Isä, Jumala itse, sinettinsä painanut." Jeesus osoitti heille jälleen, että Hän on Jumalan Poika, Jumalan valtuuttama ja sinetöimä.

Jeesushan sanoi, että ei tulisi tehdä työtä katoavan ruoan hankkimiseksi. Jeesus tarkoitti, että siitä ei saa tehdä elämän tärkeintä asiaa eikä ajallisten tarpeiden saa antaa sanella elämän sisältöä. Ihmisen tulee tavoitella sitä, minkä vain Jumalan sinetöimä Jeesus Kristus voi hänelle antaa. Kuulijat tarttuivat nyt Jeesuksen sanaan tehdä työtä ja kysyivät: "Mitä meidän pitää tekemän, että me Jumalan tekoja tekisimme?"

Jumalan tekojen tekeminen
Mitä he oikein tällä kysymyksellään tarkoittivat? He olivat epäilemättä ymmärtäneet Jeesuksen sanojen oikeaan elämään kehottavan siveellisen merkityksen, vaikka eivät käsittäneetkään sanojen syvää hengellistä merkitystä. Heille Jumalan teot merkitsivät yksinkertaisesti lakia ja kuuliaisuutta lain vaatimuksille. He eivät kuitenkaan käsittäneet, että lain vaatimaa elämää on mahdoton elää ilman Jumalan antamaa hengellistä elämää. Tiedostamattaankin he kysymyksellään osoittivat ihmisen syvimmän tarpeen olevan hengellisen. He eivät tarkoittaneet kysymyksellään, että mitkä ovat Jumalan vaatimat teot. Mooseksen lain perusteella he aivan hyvin tiesivät ne. Kysymyksellään he tahtoivat sanoa: "Kyllä me ymmärrämme, että oikea ja vanhurskas elämä on Jumalan vaatimus, mutta kerro meille, miten se olisi meille mahdollista?" Mutta juuri tämä kysymys paljastaa heidän hengellisen tarpeensa ja janonsa.

Tänäkään aikana vilpittömät ihmiset eivät niinkään kysele, mikä on oikeaa ja mikä väärää, vaan sitä, miten oikeaa elämää olisi ylipäänsä mahdollista elää.

Jeesuksen vastaus kuuluu: *"Se on Jumalan teko, että te uskotte häneen, jonka Jumala on lähettänyt"*. Vastauksellaan Jeesus osoittaa, että vain hengellinen teko, jonka Jumala itse tekee, antaa ihmiselle voiman elää moraalisesti ja siveellisesti oikein. Tämä Jumalan teko on se, että Hän synnyttää ihmisessä uskon Jeesukseen Kristukseen.

Synnin varsinainen olemus on epäuskossa sanoutuminen irti Jeesuksesta. Epäusko taas väistämättä tekee ihmisestä synnin orjan. Jos joku haluaa elää oikein ja lain mukaan, ainoa mahdollisuus on uskoa Jeesukseen. Uskon riippuvuus Jeesuksesta on puhtaan ja pyhän elämän voimanlähde.

"Lisää ihmeitä - emme usko muuten!"
Kuulijoiden vastaus Jeesukselle: "Minkä tunnusteon sinä sitten teet, että me näkisimme ja uskoisimme sinua? Minkä teon sinä teet?" paljastaa ihmisluonnon kaikessa alastomuudessaan. Hehän olivat edellisenä päivänä nähneet Jeesuksen ruokkivan yli 5000 henkeä. He olivat nähneet eivätkä kuitenkaan olleet nähneet.

Usein sanotaan, että suomalainen ei usko ennen kuin näkee. Niin asian laita ei kuitenkaan ole. Näkeminen on näkemistä. Uskominen on vakuuttuneisuutta ilman näkemistä. Kun he jatkoivat: "Meidän isämme söivät mannaa erämaassa..." he tahtoivat sanoa: "Kyllä tietenkin se, mitä Sinä Jeesus eilen teit 5000:lle, oli hieno asia, mutta loppujen lopuksi Mooseshan hankki taivaasta leivän koko kansalle 40 vuoden ajan. Jos Sinä tekisit jotain saman luokan asiaa, niin kyllä me sitten uskoisimme." He olivat ainoastaan kiinnostuneita omista kokemuksistaan, mutta eivät nähneet Jeesuksen tekojen todellista merkitystä. Voi meitä, jos mittailemme Herraa omilla kokemuksillamme!

Leipä taivaasta
Jeesus ei lähde vertailemaan itseään Moosekseen, vaan osittaa, että Mooseksen antama leipä ei tullut taivaasta eikä liioin voinut israelilaisten hengellisin tarpeisiin vastata. Sitten Hän itseensä viitaten jatkaa: "Minun Isäni antaa teille taivaasta totisen leivän. Sillä Jumalan leipä on se, joka tulee alas taivaasta ja antaa maailmalle elämän." Kun he vastasivat: "Herra anna meille aina sitä leipää", he tekivät niin ajallisella tasolla ja osoittivat ihmisen synnynnäisen sokeuden hengellisen todellisuuden edessä.

Jeesus vastaa pyyntöön
Herran suunnaton rakkaus kuulijoitaan kohtaan näkyy siinä, että Hän ei torju heidän pyyntöään, vaan lähtee vastaamaan siihen, vaikka he esittivät Hänelle pyynnön ajallisella tasolla ymmärtämättä, mitä Herra syvimmällä hengellisellä tasolla voi ja tahtoo antaa. Hänen vastauksensa ei kuitenkaan jäänyt sille ajalliselle tasolle, johon heidän odotuksensa ja toiveensa. Hän lähti viemään heitä itse elämän salaisuuteen. Hän paljasti heille sen, että elämä on Hän itse.

Vain tämän suuren Henkilön Jeesuksen Kristuksen tunteminen, keskusteluyhteys, rakkausyhteys, persoonien yhteys, yhdessä olo ja yhdessä vaeltaminen Hänen kanssaan, Hänen sanastaan sydämen ruokkiminen, Häneen uskominen, turvaaminen ja luottaminen, sydämen jakaminen Hänen kanssaan, Hänen armonsa ja rakkautensa vastaanottaminen sydämen syvimpiin asti voi tyydyttää ihmisen.

Siksi Herra julisti valtavat sanansa: "Minä olen elämän leipä; joka tulee minun tyköni, se ei koskaan isoa, ja joka uskoo minuun, se ei koskaan janoa." Näin Jeesus tarjosi kuulijoilleen vastauksen heidän sydämensä syvimpään tarpeeseen, jonka he tosin vain osittain olivat itselleen tunnustaneet. Samalla Jeesus kertoi heille, mikä on tie Hänen elämänsä osallisuuteen. Se on Jeesuksen luokse tuleminen, joka on uskon ydin.

Usko ei siis ole vain sen tietämistä, kuka ja millainen Jeesus on ja sen totena pitämistä. Pelastava usko on enemmän. Se on Jeesuksen luo tulemista ja Hänen persoonalliseen yhteyteensä jäämistä. Tästä uskon syvimmästä olemuksesta Jeesus puhuu Ilmestyskirjassa näin:
"Katso, minä seison ovella ja kolkutan; jos joku kuulee minun ääneni ja avaa oven, niin minä käyn hänen tykönsä sisälle ja aterioitsen hänen kanssaan, ja hän minun kanssani." (3:20)

Yhteys Jeesukseen syvä kuin leivän yhteys ruumiiseen
Käyttäessään itsestään ilmaisua elämän leipä Jeesus osoittaa, että uskon yhteydessä Hän tulee meidän sieluamme ja henkeämme yhtä lähelle, kuin luonnollinen leipä, kun se syödään ja kun sen antama ravinto leviää verisuonien kautta koko kehoomme. Kuitenkin sydämen yhteys Jeesukseen on luonteeltaan persoonallista ja siis jotain suunnattomasti syvempää kuin leivän ja ruumiin yhteys.

Vähän tekstimme jälkeen Jeesus lisääkin: "Joka syö minun lihani ja juo minun vereni, sillä on iankaikkinen elämä, ja minä herätän hänet viimeisenä päivänä."

Eikö todellakaan enää janoa ja nälkää?
Herran lupaus siitä, että Hänen luokseen tullut, Häneen uskova, ei enää koskaan janoa tai ole nälkäinen, ei aina näytä saavuttaneen hyväksyntää edes niiden parissa, jotka sanovat Häneen uskovansa. Moni uskova näyttää elävän kovin kituliasta hengellistä elämää, ja moni jopa pitää nöyryytenä sitä, että joutuu valittamaan hengellisen elämänsä kuivuutta ja köyhyyttä. Eikö sitten Jeesuksen lupaus: "Joka tulee minun tyköni, se ei koskaan isoa tai janoa! Ei koskaan! Ei milloinkaan!" pidäkään paikkaansa.

Kyllä Herran sana ja lupaus ovat totta. Syy hengelliseen kuivuuteen ja puutteeseen ei siis suinkaan ole Herrassa, vaan siinä, että lankeamme samaan epäuskoon, kuin Jeesuksen kuulijat tekstissämmekin. Ajattelemme, että meidän on omilla teoillamme ja hyvällä vaelluksellamme Jeesuksen yhteys ansaittava, ja niin työnnämme itse Herran pois elämästämme. Jos olisimme todella köyhiä ja todella janoisia, meillä ei olisikaan muuta vaihtoehtoa, kuin Jeesuksen luo käyminen ja Hänen rikkauksistaan osallisiksi pääseminen. Mutta aivan niin köyhiksi emme suinkaan ole tulleet. Kun omatekoinen ja salaisesti itseensä luottava kristitty kokee hengellistä heikkoutta ja janoa, hän tekee usein sen saman synnin, mistä Jeesus joutui kuulijoita nuhtelemaan: "Minä olen sanonut teille, että te olette nähneet minut, ettekä kuitenkaan usko."

Jeesus vastaa jokaiseen tarpeeseemme
Jeesus tuli täyttämään kaiken syvimmän tarpeen ja huudon, mitä ihmisen sydämestä nousee. Hänen sanansa **Minä olen** ja niiden jatke **elämän leipä**, ja myöhemmin **tie, totuus, elämä, ylösnousemus, hyvä paimen** jne kertovat, että elämästämme ei löydy mitään tarvetta, johon hän ei olisi vastaus. Se, että ihmiset jäävät janoonsa ja nälkäänsä, vaikka Hän on läsnä ja kutsuu heitä luokseen, on ihmisen järkyttävin murhenäytelmä. Elämä on läsnä, mutta Hänet työnnetään pois, kun nautinnot, tieto, valta, kunnia, raha, tavara ja toiset ihmiset näyttävät tarjoavan riittävän elämän sisällön. Järkyttävää oli, että jopa se hyvä, se ajallinen leipä, jonka Jeesus oli ihmeen kautta kuulojoilleen antanut, nousi heidän ja Jeesuksen väliin. Voi meitä, jos etsimme elämämme sisältöä Jumalan lahjoista emmekä itse Jumalasta. Voi kristittyä, joka etsii hengellisiä kokemuksia, mutta ei niiden Antajaa Jeesusta itseään. He jäävät köyhiksi rikkauksien äärellä.

Jos Jeesus itse saa asua ja hallita sydäntämme, niin Hänestä vuotavat ne elävän veden virrat, jotka eivät ainoastaan ravitse sitä sydäntä, jossa Hän asuu, vaan levittävät rakkauden ja valon siunausta myös ympärilleen. Vain Jeesuksen läsnäolo ravitsee sydämen. Mutta kun Hän asuu omansa elämässä Pyhän Hengen kautta, ihmisen syntisyydestä ja raadollisuudesta huolimatta hänellä on koko elämän täyteys. Mutta kysymys on henkilökohtaisesta suhteesta, jossa Herran Jeesuksen tulee saada hallita meitä. Ja silloin saamme nähdä ja kokea, että Hänen lupauksensa ovat voimassa.

Mitsuko Watanaben todistus

Nimeni on Watanabe Mitsuko. Mitsuko kirjoitetaan merkeillä, jotka tarkoittavat valon lasta. Jumala antoi minulle tämän nimen käyttäen isääni, joka ei tuntenut Jeesusta. Kasvoin neljän hengen kodissa, johon kuului minun ja vanhempien lisäksi pikkuveljeni. Kukaan meistä ei tuntenut Jeesusta Kristusta. Pienestä pitäen isäni opetti, että on olemassa jumala, joka on luonut kaiken. Tuo jumala katseli ihmisiä taivaasta ja palkitsi heidän hyvät tekonsa ja rankaisi pahoista teoista.

Joka aamu hölkkäsimme isäni kanssa eräälle shinto -temppelille. Nousimme ennen auringonnousua niin, että saavuimme temppelille juuri auringon ensi säteiden ilmaantuessa näkyviin ja kädet yhteen liittäen kumarsimme ja rukoilimme nousevaa aurinkoa: "Anna meille tänään hyvä päivä!" Sen jälkeen suuntasimme rukoukseen liitetyt kädet temppeliin päin ja rukoilimme. Paluumatkalla rukoilimme taas suureen puuhun päin ja matkan varrella seisovaa buddhalaista suojelujumaluuden patsaan suuntaan. Kotiin palattuamme asetimme WC:n, keittiön ja eri huoneiden kulmauksissa oleville hyllyille pienet uhrit niissä asuvia jumalia varten. Huolehdimme siitä, ettei mikään jumalista vihastuisi meihin laiminlyöntien vuoksi. Aamulenkin jälkeen toistimme ääneen yhdessä isäni kanssa hänen "Seichoo no ie" (Kasvun talo) uskontonsa "Totuuden valta" nimisiä kirjoituksia ja lopuksi lausuimme monta kertaa: "Virtaa, virtaa jumalan hyvä henki ruumiiseeni!" Tuon uskonnon opetuksen mukaan siten ihminen puhdistuu ja jumala asettuu asumaan häneen. Mutta mikä kauheinta, he väittävät, että näin ihmisestä tulee jumala. Pienenä ajattelin, että eipä ole häävin suuri tuollainen ihmisten kaltainen jumala.

Tässä "Kasvun talo" uskonnossa on koottu aineksia monista uskonnoista sillä tavalla, että tuloksena on ihmistä miellyttävä uskonto. Sen mukaan Jumala on yksi ja kaikki uskonnot ilmaisevat samaa todellisuutta katsellen sitä vain eri suunnista. Siksi kaikki uskonnot ovat oikeassa. Mutta se opettaa edelleen, että kaikki ihmiset ovat hyviä eikä syntiä ole olemassa. Niinpä monet japanilaiset miehet katsovat, että syrjähypyt ovat miehisyyden todiste ja harjoittavat ilman tunnon vaivoja siveettömyyttä ja rikkovat avion.

Nyt haluan jakaa sen, miten minä 20 vuotta sitten pääsin pelastuksesta osalliseksi. Vanhempani olivat aina korostaneet, että täytyy yrittää parhaansa voidakseen olla kunnon ihminen. Siksi ajattelin, että ihmisen arvo määräytyy siitä, kuinka paljon hän ponnistelee. Mutta mitä enemmän ponnistelin sitä syvemmin koin voimattomuuteni ja ajattelin siksi, että olen huono ja arvoton ihminen. Kun olin 17 -vuotias, eräs arvostettu opettajani sanoi minulle: "Sinulla lauluäänesi edustaa poikkeuksellista lahjakkuutta. Sinusta voi hyvin tulla oopperalaulaja." Ensi kertaa elämässäni koin löytäneeni oman arvoni. Aloin opiskella ja harjoitella suunnattomalla innolla. Tein sen niin kokonaisvaltaisesti, etten olisi halunnut hukata yhtä minuuttia tai sekuntiakaan. Mutta jostain syystä pikku hiljaa aloin kokea syvää yksinäisyyttä ja alkoi tuntua siltä, kuin sydämessäni olisi suuri reikä, jonka läpi puhalsi kylmä viima. Kerran huomasin peiliin kuvastuneet kasvoni ja hämmästyin. Ilmeeni näytti säälittäviltä ja kuvastivat syvästi ahdistuneen ihmisen olemusta. Sellaisessa elämän tilanteessa menin kristilliseen kirkkoon, koska pidin länsimaisesta musiikista, uruista ja lasimaalauksista.

Koin jumalanpalveluksessa sellaista sielun lepoa, jollaista en koskaan aiemmin ollut maistanut. Mutta nukahdin aina pastorin saarnan aikana. Mutta kristityt ottivat minut sellaisenani vastaan lämmöllä. Ajattelin että kristityistä pulppuaa rakkautta. Jonkin ajan kuluttua tajusin, että kristitty on sellainen olento, jota Jumala rakastaa ansiottomalla armollaan. Minusta tuntui, että vaikka kristitty ei tekisi yhtään mitään, olisi vain paikallaan, silti hän olisi päälaelta varpaisiin asti Jumalan rakkauden ympäröimä. Oli pastori, joka joutui usein niistämään nenänsä paperinenäliinalla, jonka hän pani sitten taskuunsa. Minusta jopa tuo likainen paperinenäliina tuntui Jumalan rakkauden täyttämältä. Minäkin halusin päästä osalliseksi sellaisesta Jumalan rakkaudesta. Rukoilin ensi kertaa Jeesusta. Rukoilin omien asioitteni ja ystävieni asioita ja kaikenlaista. Yksi toisensa jälkeen rukouksiin alkoi tulla vastauksia. Tajusin, että Jumala on olemassa. Hän on sellainen Jumala, joka kuulee rukoukseni ja haluaa olla suoraan minun kanssani tekemisissä. Sain tietää, että Hän oli rakastanut minua jo ennen kuin olin edes syntynyt ja että Hän oli kaiken aikaa odottanut minua luokseen. Jeesuksen rakkaus täytti sydämeni. Sain tuntea sen suuren rakkauden, jolla Jeesus kuoli minun tähteni ristillä. Aloin kyetä rakastamaan itseäni ja toisia ihmisiä. Näin opin tuntemaan Herran ristin ja ylösnousseen Jeesuksen ja pääsin osalliseksi pelastuksesta. Mutta kaksi kuukautta sitä ennen jouduin kohtaamaan kaksi haastetta.

Vilkkaalla kadulla vastasin kyselykaavakkeeseen. Kyselyn tehnyt nainen pyysi minua hiukan vaikea ilme kasvoillaan tulemaan kanssaan kuuntelemaan esitystä. Myötätunnosta häntä kohtaan menin hänen mukaansa erääseen kokoussaliin ja siellä puhuttiin siitä, miten maailmassa on paljon puutteessa eläviä ihmisiä ja voisimme yhdessä tehdä vapaaehtoistyötä heidän hyväkseen. Pidin asiaa hyvänä, maksoin liittymismaksuna 10000 jeniä

(noin 70 euroa) ja palasin opiskelija-asuntolaani. Siellä kerroin kristitylle ystävälleni asiasta. Hän kertoi, että kysymys oli Moon Sun Myung nimisen miehen perustamasta uususkonnosta (muunilaisuudesta). Päätin katkaista suhteeni siihen, mutta halusi saada myös takaisin luovuttamani 10000 jeniä. Kaikki sanoivat, että turha yrittää, he eivät missään tapauksessa palauta rahaa. Jeesusta rukoillen nousin junaan ja menin asianomaiseen kokoussaliin. 40 minuuttia jouduin kyllä odottamaan, mutta lopulta samainen naishenkilö palautti minulle rahat. Minulle, joka en vielä siinä vaiheessa tuntenut Jeesusta hyvin, tämä oli selkeä ja helposti ymmärrettävä rukousvastaus.

Seuraavan haasteen muodostivat jehovantodistajat. Yliopistoni pianon opettaja oli jehovantodistaja. Vaikka yksityistuntini pituus oli vain 20 minuuttia, hän puhui minulle kolme tuntia. Puoliksi hänen opetuksensa uskoen palasin asuntolaan ja kerroin taas asian kristitylle ystävälleni. Silloin hän kertoi, että kysymys oli harhaopista. Kun hän ja muutamat muut kristityt selittivät, ymmärsin, että jehovantodistajien oppi on väärä. Näin onnistuin välttämään kahden uskonnon paulat ja minusta tuli kristitty. Sen jälkeen pianotunneilla minä aloin puolestani keromaan opettajalle evankeliumia. Ojensin hänelle aina paperille kirjoittamiani Raamatun lauseita ja hän otti ne iloiten vastaan. Mutta siihen mennessä, kun valmistuin yliopistosta, opettaja ei kyennyt ottamaan Jeesusta sydämeensä, vaikka hän sanoikin alkaneensa hiukan ymmärtämään myös Jumalan rakkautta. Kolme vuotta myöhemmin sain kirjeen eräältä naisopiskelijalta, jolle sama opettaja antoi pianotunteja. Hänkin oli kristitty ja oli kertonut evankeliumin sanaa ja jatkanut siitä, mihin minä jäin. Näin siinä Jumalan johdatuksen.

Kuusi vuotta sitten Suomessa käydessäni Jorma Pihkalan rouva Lea opetti minulle sanattoman kirjan värejä. Siinä on musta, punainen ja valkoinen. Niitä näyttäen hän selitti, että Jeesuksen ristillä vuotanut punainen veri puhdistaa minun pikimustan syntisen sydämeni lumivalkeaksi. Japaniin palattuani opettelin joka aamu rukoilemaan perheeni ja läheisten ihmisten puolesta heidät nimeltä mainiten. Kiitän ensiksi että Jeesuksen vuodattama punainen veri puhdistaa tänäänkin mustan sydämeni vitivalkoiseksi. Pyydän sitten siunausta ja varjelusta, sitä että Hän kirkastaisi minulle kasvonsa antaisi minulle uuden armon, kääntäisi kasvonsa minun puoleeni ja antaisi minulle rauhan. Tätä pyydän Jeesuksen nimessä. Sen jälkeen toistan saman rukouksen poikieni ja tyttäreni ja kaikkien läheisteni puolesta.

Ellen näin saisi näin rukoillen päivittäin Herran varjelusta, armoa, rakkautta ja puhdistusta osakseni, minulla ei olisi rohkeutta ja toivoa elää.

Valitusvirret 3:23,24 sanoo näin:
Joka aamu Herran armo on uusi, suuri on hänen uskollisuutensa. Sieluni sanoo: "Herra on kaikkeni, häneen minä turvaan."

Tuhlaajapojan vastaus

Kun tuhlaajapoika palasi kotiinsa, hän löysi kaiken sen, mitä hän oli lähtenyt etsimään kotoa lähtiessään. Isä sanoi: "Tuokaa parhaat vaatteet ja pukekaa hänet niihin." Hän lähti etsimään hienoja vaatteita elämäänsä, mutta tuli ryysyissä takaisin saadakseen juhlapuvun. "Pankaa kengät hänen jalkoihinsa!" Niitä hän lähti etsimään, mutta ne hän sai kotonaan palattuaan paljain jaloin. "Pankaa sormus hänen sormeensa!" Hän lähti etsimään jalokiviä ja timantteja, mutta hän menetti jalokivensä poissa ollessaan ja löysi ne palattuaan kotiin. Hän lähti etsimään juhla-aterioita, mutta joutui nälänhätään. Mutta hänen isänsä sanoi hänen palattuaan: "Noutakaa syötetty vasikka ja syökäämme!" Hän lähti etsimään ilonpitoa, mutta joutui surkeuteen. Hänen isänsä sanoi: "Pitäkäämme iloa!"

Kaikki, mitä me lähdemme elämässä etsimään, löytyy viime kädessä vasta Isän kodissa, Jeesuksen yhteydessä. Jos haluat leipää, jäät onnettomaksi, mutta jos etsit Jeesusta, Elämän leipää, olet löytävä ravinnon sekä sielullesi että myös ruumiillesi.

Käy siis Jeesuksen luo niin kuin tuhlaajapoika kävi oman isänsä luo. Tee se tunnustamalla syntisi ja tulemalla Jeesuksen luo rukouksessa ja turvautumalla Hänen lupauksiinsa ja Hänen Golgatalla vuotaneeseen uhrivereensä. Hän on elämän leipä.

Joh. 6:37-51 Isän tahto ja sen Toteuttaja

37. Jokainen, jonka Isä antaa minulle, tulee minun luokseni, ja sitä, joka tulee minun luokseni, minä en ikinä heitä ulos.
38. Minä en ole tullut taivaasta toteuttamaan omaa tahtoani vaan lähettäjäni tahdon.
39. Lähettäjäni tahto on, etten kadota yhtäkään niistä, jotka hän on minulle antanut, vaan herätän heidät viimeisenä päivänä.
40. Minun Isäni tahto on, että jokaisella, joka näkee Pojan ja uskoo häneen, on iankaikkinen elämä. Ja minä herätän hänet viimeisenä päivänä."
41. Niin juutalaiset nurisivat häntä vastaan, kun hän sanoi: "Minä olen se leipä, joka on tullut alas taivaasta."
42. He sanoivat: "Eikö tämä ole Jeesus, Joosefin poika, jonka isän ja äidin me tunnemme? Kuinka hän voi sanoa: 'Minä olen tullut alas taivaasta' ?"
43. Jeesus vastasi heille: "Älkää nurisko keskenänne.
44. Ei kukaan voi tulla minun luokseni, ellei Isä, joka on minut lähettänyt, vedä häntä. Sen, joka tulee, minä herätän viimeisenä päivänä.
45. Profeetoissa on kirjoitettu: 'Heistä kaikista tulee Jumalan opettamia.' Jokainen, joka on kuunnellut Isää ja oppinut häneltä, tulee minun luokseni.
46. Isää tosin ei kukaan ole nähnyt. Ainoastaan hän, joka on tullut Jumalan luota, on nähnyt Isän.
47. Totisesti, totisesti minä sanon teille: joka uskoo, sillä on iankaikkinen elämä.
48. Minä olen elämän leipä.
49. Teidän isänne söivät mannaa autiomaassa, ja kuitenkin he kuolivat.
50. Mutta tämä on se leipä, joka tulee alas taivaasta, ettei kukaan, joka sitä syö, kuolisi.
51. Minä olen elävä leipä, joka on tullut alas taivaasta. Jos joku syö tätä leipää, hän elää ikuisesti. Ja se leipä, jonka minä annan maailman elämän puolesta, on minun lihani."

Mitä tahdot?
Mitä Sinä tahdot? Mihinkä tahtosi suuntautuu? - Tahtosi suunta kertoo, mitä pidät tärkeänä ja tavoittelemisen arvoisena. Elämäsi suunta määräytyy siksi pitkälle siitä, mihin tahtosi ja tavoittelusi suuntautuu. Tosin usein joudut törmäyskurssille toisten tahtojen kanssa, jotka haluavat jotain aivan muta kuin Sinä. Politiikassa on viime kädessä tahtojen taistosta. Kuka päättää ja kenen tahto toteutuu. Suhteessa Jumalaankin on kysymys tahtovasta ihmisestä ja tahtovasta Jumalasta.

Moni suomalainen rakentaa omanarvontuntonsa siihen, kuinka hyvin hän onnistuu saamaan tahtonsa lävitse. Ellei voimavarojen puutteessa tai muiden lujempitahtoisten paineiden keskellä saa tärkeissä asioissa tahtoaan lävitse, niin nostaaksemme omaa itseämme olemme valmiit käymään kovia arvovaltakiistoja siitä, missä kulmassa kaapin tulee seistä omassa olohuoneessamme.

Sellaisillekin, joiden tahdon suunta näyttää vaihtuvan kuin tuuliviiri kulloistenkin tunnetilojen mukaan, oman tahdon läpi saaminen on tärkeää. Pidämme säälittävinä sellaisia ihmisiä, jotka ovat niin heikkotahtoisia, että painostamalla heidät saadaan tekemään melkein mitä tahansa.

Lujakaan tahto ei riitä
Sananlasku sanoo, että "lujan tahto vie läpi vaikka harmaan kiven". Elämän todellisuus ei kuitenkaan aina noudata lentäviä lauseita. Törmäämme ennemmin tai myöhemmin muureihin, joiden läpi ei auta lujinkaan tahto. Monenlaiset elämän vaikeudet, ristiriidat, sairaudet ja ennen kaikkea kuoleman todellisuus eivät väisty, vaikka koko tahdonvoimamme marssitamme niitä vastaan.

Yllättävään vaikeuteen törmäämme myös uskonelämän alueella, kun saatamme aluksi kuvitella, että kristillisyys voisi muka onnistua riittävän lujalla tahdolla. Mutta ajan mittaan huomaammekin, että ihmisen himot ja synnillinen luonto eivät olekaan meidän omalla tahdollamme hallittavissa puhumattakaan siitä, että saisimme toisten ihmisten vastaavat ominaisuudet tahdollamme kuriin.

Lankeemus oli totaalinen
Kun Jumala loi ihmiseen niin tunne-elämän, kyvyn ajatella kuin tahdonkin, ne kaikki on tarkoitettu käytettäviksi ja ovat itsessään hyviä ja välttämättömiä asioita. Mutta Jumala ei tarkoittanut, että mi-

tään niistä käytettäisiin irrallaan persoonasuhteesta Häneen, Hänen ajatuksistaan ja Hänen tahdostaan. Kun ihminen syntiinlankeemuksessa lähti etsimään elämää Jumalasta erossa, sekä hänen tunne-elämänsä, tahtonsa ja ajattelunsa joutui synnin ja turmeluksen valtaan. Ihmisen koko olemus joutui synnin valtaan. Hänen ajattelunsa sumentui siinä määrin, että hän ylpeydessään kuvittelee ymmärtävänsä asioita oikein Jumalasta riippumattomanakin. Tiedeusko on sen tyypillinen ilmaus tänään. Hänen tunne-elämänsä vääristyi niin, että hän kuvittelee voivansa löytää sydäntä tyydyttävän ilon ja rakkauden ilman yhteyttä Jumalaan. Siksi aikamme ihminen etsii kaikenlaisia elämyksiä. Mutta toistuvasti hän joutuu kokemaan, miten hän on pitänyt tyhjää lasia huulillaan.

Tahtoelämän turmeluksesta kertoo taas se, että uskosta osaton ihminen saattaa kuvitella voivansa itse päättää, milloin hän voi tulla uskovaksi kristityksi. Hän kuvittelee voivansa ruveta uskovaiseksi sitten, kun häntä asia riittävästä kiinnostaa tai kun hän pitää sitä itselleen tarpeellisena. Sekä Raamattu että elämän kokemus kuitenkin osoittavat, että kukaan ei voi omilla päätöksillään, omalla tahdollaan eikä liioin myös omiin tunteisiinsa tai ajatuksiinsa vaikuttamalla löytää uskoa Jeesukseen Kristukseen.

Ihmiskeskeinen kristillisyytemme
Ihmisen ylpeä käsitys omista mahdollisuuksista näkyy myös tämän päivän suomalaisessa kristillisyydessä. Hengellisessä elämässämmekin lähes poikkeuksetta lähdemme liikkeelle ihmisestä. Ihmisen ongelmista, ihmisen tarpeista ja inhimillisistä tekniikoista saatamme sitten kyllä pyrkiä etenemään Jumala-suhteeseen ja saavuttaa näköalaa ylimaalliseen todellisuuteenkin, mutta yleensä pian jämähdämme taas itseemme ja elämään, jossa oma tahto, omat tunteet ja oma ajattelu hallitsevat.

Äärimmillään tämä ihmiskeskeisyys johtaa jopa siihen määrään asti, että ihminen alkaa sanella Jumalalle, millainen Hän saa olla ja mitä Hän saa tehdä, jotta Hän olisi tämän ajan Raamattunsa hyljänneille ihmiselle sopiva Jumala, niin kuin olemme taas viime aikoina saaneet lukea ja kuulla.

Jumalan tahto keskukseen
Raamatullinen kristinusko on jotain aivan muuta. Se lähtee liikkeelle ylhäältä Jumalan luota, tulee kyllä sitten suuressa rakkaudessaan ihmisen luo, mutta päätyy lopulta aina takaisin Jumalan kirkkauteen.

Tämän päivän teksti on kristallin kirkas kuvaus siitä, että ihmisten pelastus ei ole kiinni siitä, mitä ihmiset tahtovat, vaan siitä, mitä taivaallinen Isä tahtoo ja mitä Jeesus tahtoo. Kukaan ihminen ei voi uskoa eikä tulla Jumalan yhteyteen, ei omistaa syntien anteeksiantamusta eikä iankaikkista elämää muuten kuin siten, että Jumala tahtoo sitä.

Pyhän Kolminaisuuden yksi tahto
Kysymys on Jumalan Pyhästä Kolminaisuudesta, jossa Isä tahtoo. Poika tahtoo samaa mitä Isä ja lähtee toteuttamaan Isän tahdon. Sekä Isän että Pojan tahtoman ja toteuttaman pelastuksen Pyhä Henki tahtoo sitten lahjoittaa ihmissydämiin. Pyhä Henki tahtoo tehdä niin, jotta uskon lahjan saaneet, Jeesuksen luokse tulleet saisivat iankaikkisen elämän ja viimeisenä päivänä pääsisivät ylösnousemukseen kuolleista. Pyhä Henki tekee sen, jotta Jeesus saisi luovuttaa oman pelastamansa ja kirkastamansa seurakunnan Isälle ikuiseksi perinnöksi, Isälle, joka oli jo ennen maailman perustamista luovuttanut tämän edeltä valitun suuren pelastettavien joukon Jeesuksen omaksi.

Isän ja Pojan tahto on yhteinen ja sama. Isä tahtoi Sinun pelastumistasi ja siksi Hän lähetti Poikansa Ihmiseksi. Jeesus ei kulkenut risti tuskien tietä ylösnousemuksen voittoon tahdottomana, vaan tahtoen juuri sitä, mitä Isä tahtoi. Hänen kuuliaisuutensa Isän pelastustahdolle oli Hänen sydämensä suunnatonta rakkautta Isää kohtaan. Hän tiesi, miten Isä iankaikkisessa valinnassaan ja kaikkitietävyydessään oli jo ennen maailman luomista armopäätöksessään luovuttanut Jeesukselle niiden ihmisten joukon, jotka tulisivat uskomaan Häneen. Jeesus tahtoi samaa ja oli siksi valmis ilolla kulkemaan tuskien tien syntien sovittamiseksi. Jeesus toteutti Jumalan päätöksen Golgatan hirvittävällä hinnalla, koska se oli Isän tahto ja koska Hän tahtoi, mitä Isä tahtoi.

Tätä Jeesuksen tahtoa kuvaa myös lause Hänen ylimmäispapillisesta rukouksestaan:
"Isä, minä tahdon, että missä minä olen, siellä nekin, jotka olet minulle antanut, olisivat minun kanssani ja näkisivät minun kirkkauteni, jonka sinä olet antanut minulle, koska olet rakastanut minua jo

ennen maailman luomista." (Joh. 17:24) Tässä rukouksessaan Jeesuksen ei tarvinnut sanoa: "Tapahtukoon Sinun tahtosi" koska Hänen tahtonsa oli Isän tahto.

Syy siihen, että Sinä voit päästä kerran taivaalliseen ylösnousemusruumiiseen kiittämään ja ylistämään kirkastettua Herraa ja ihmettelemään Hänen ihmeellistä kirkkauttaan ja Isän rakkautta Häneen, on pelkästään ja yksinomaan siinä, että Isä tahtoo sitä ja Jeesus tahtoo sitä ja Pyhä Henki tahtoo tehdä Sinut osalliseksi tästä kaikesta.

Isän tahdon sisältö
Tekstimme mukaan Isän tahto sisältää seuraavat asiat:
1. Jeesus ei tule hylkäämään eikä ajamaan luotaan ainoatakaan, jonka Isä on antanut Jeesukselle ja joka tulee siksi myös Jeesuksen luo.
Kukaan taas ei voi tulla Jeesuksen luo muulla tavalla kuin siten, että Isä vetää hänet. Isän vetäminen tapahtuu sillä tavalla, että Hän ilmoittaa sekä omassatunnossa, luonnossa, elämänkohtaloissa että lain ja evankeliumin sanassa itsensä. Pyhä Henki toimii evankeliumin sanan välityksellä ja vetää Jeesuksen luo ihmisen, joka on iankaikkisella armovalinnalla annettu jo iankaikkisuudessa Jeesuksen omaksi. Jeesuksen luo tuleminen on yksinkertaista uskoa, jossa ihminen jättää koko elämänsä Jeesuksen käsiin. Jeesus pyyhkii syntinsä tunnustavan ihmisen kaikki synnit pois ja lahjoittaa hänelle oman täydellisen ja iankaikkisen vanhurskautensa, antaa hänelle Pyhän Hengen ja uuden elämän.
2. Isä tahtoi sitä, että Jeesus tuli ihmiseksi, sovitti koko ihmiskunnan synnin Golgatan ristillä ja kukisti kuoleman ja perkeleen vallan ylösnousemuksellaan.
3. Isä tahtoo edelleen, että Jeesuksen tulee huolehtia siitä, että yksikään sellainen, joka on Hänen luokseen katumuksessa ja uskossa tullut ei voi koskaan joutua hukkaan Hänen käsistään. Jeesuksen ja Isän kädet ovat niin suuret ja voimakkaat, ettei "mikään voima, eivät henkivallat, ei tuska, ei kuolema eikä mikään muu luotu" voi erottaa Isän Jeesuksen luo vetämää pelastuksen lahjasta.
4. Isä tahtoo, että Jeesus herättää jokaisen Häneen uskoneen ylösnousemukseen kuolleista. He saavat uudet ruumiit, jotka ovat Kristuksen kirkastetun ylösnousemusruumiin kaltaisen.
5. Isä tahtoo, että Jeesus antaa iankaikkisen elämän jokaiselle, joka tulee Hänen luokseen ja uskoo. Se on elämää joka ei milloinkaan pääty ja jonka yli kuolemalla ei ole mitään valtaa. Se on laadultaan Isän ja Pojan tuntemista.

Mikä on ihmisen tahdon osuus?
Mutta eikö sitten ihmisen omalla tahdolla ole mitään merkitystä pelastuksen asiassa? Eikö hän itse olekaan vastuussa siitä, ottaako hän vastaan Jumalan Jeesuksessa valmistaman pelastuksen vai ei? Ei kaiketi Jumala pakota ketään sisälle pelastukseen?

Raamattu vastaa näihin kysymyksiimme näin:
"...ahkeroikaa pelolla ja vavistuksella, että pelastuisitte. Jumala näet vaikuttaa teissä sekä tahtomisen että tekemisen, että hänen hyvä tahtonsa toteutuisi." (Fil. 2:12-13)
Jumala itse vaikuttaa tahtomisen ja tekemisen ja juuri siitä syystä ihmisen tulee tahtoa pelastumistaan.

Ihmisen tahto on sidottu. Se on joko synnin himojen sitoma tai sitten Pyhä Henki sitoo sen itseensä. Kun Isä vetää Sinua, se tarkoittaa, että Hän synnyttää Sinussa tahdon kääntyä avuttomana Kristuksen puoleen. Kun siis Jumala antaa tämän tahdon, niin Sinun tulee toki tahtoa sitä, mitä Jumalakin tahtoo.

Rukous: *"Tapahtukoon Sinun tahtosi!"* on siis Pyhän Hengen synnyttämä. Se ei tarkoita sitä, että sinä luopuisit omasta tahdostasi vaan sitä, että Sinun omaksi tahdoksesi tulee se, mitä Jumalakin tahtoo.

Jumalan valmistama pelastus on vapaa lahja jokaiselle, joka tulee Jeesuksen luo. Hänen rakkautensa on olemukseltaan sellaista, että se ei voi pakottaa ketään sisälle Jumala valtakuntaan. Mutta kun myös ihmisen tahto on synnin turmelema, Hän suuressa rakkaudessaan vaikuttaa myös pelastustahdon. Hän etsii, Hän vetää puoleensa evankeliumin sanalla. Hän vaikuttaa pelastuksen kokonaan.

Mikä ihmeellinen vapaus ja turvallisuus tässä onkaan! Minun pelastukseni ei lepää missään muussa, kuin siinä mitä Isä tahtoo ja mitä Jeesus on tehnyt ja Pyhä Henki vaikuttaa.

Olet silti vastuussa
Tästä ei kuitenkaan saa eikä voi tehdä sitä johtopäätöstä, että ihminen ei olisi vastuussa Jumalan edessä. Vaikka et voi itsessäsi Jumalan mieleistä pelastustahtoa vaikuttaa, voit Jumalan Sinuun kohdistuvan kutsuvan ja vetävän työn tukahduttaa. Voit vastustaa Herran pelastavaa armotyötä johdonmukaisesti loppuun asti. Jos hylkäät Hänen valmistamansa pelastuksen, joudut itse kantamaan koko vastuun siitä. Jumalan syytä ei ole, että liian moni hylkää armon ja suuntautuu kohti iankaikkista rangaistusta.

Usko on siis Isän vetämisen tulos. Usko on Jumalan suuri lahja. Isä suorittaa tämän vetämisen siten, että Pyhä Henki puhuu Jumalan sanaa Sinun omalle tunnollesi. Jumala käyttää siis omaa sanaansa välineenä, jolla usko syntyy. Ei siis niin, että ensin olisi usko, joka sitten tarttuisi Jumalan sanan lupauksiin, vaan niin että Jumalan sana osuu sydämeesi lakina ja evankeliumina ja synnyttää Sinussa uskon, joka tarrautuu juuri tuohon Jumalan sanaan. Laki musertaa sydämemme näyttäen, miten hirvittävä on synnin turmelus meissä. Evankeliumin sana taas avaa silmiemme eteen ristillä verensä vuodattaneen Jeesuksen Kristuksen ja lohduttaa lain parannukseen taivuttaman sydämen anteeksiantamuksen lahjalla.

Viime kädessä vastuumme on siinä, suostummeko Jumalan sanan tutkittaviksi ja parannettaviksi. Kun Herran sana lähestyy meitä, meillä voi olla samanlaisia kiusauksia kuin Jeesuksen kuulijoilla. Kun Jeesus ilmoitti olevansa Elämän leipä, he kuittasivat Hänen puheensa viittaamalla siihen, että Jeesushan oli nasaretilainen puuseppä, jonka perheen he hyvin tunsivat. Meidän kohdallamme kiusaus saa muodon: Onko Raamattu nyt sitten ihan oikeasti Jumalan puhetta, kun maailmassa on niin monenlaisia uskontoja ja oppeja. Sana ristiinnaulitusta Kristuksesta on viisautta ja oppineisuutta korostavalle suomalaiselle aivan yhtä suurta hullutusta, kuin se oli aikanaan kreikkalaisille. Mutta ken suostuu ”Jumalan hulluuden” puhutteluun, tulee näkemään, että siinä ja vain siinä on voima pelastaa hänet iankaikkiseen elämään, joka alkaa jo nyt ja jatkuu iäti Herran luona.

Kutsu epäuskoisille
Tekstiyhteytemme osoittaa selkeästi, että Jeesuksen kuulijat olivat vastuussa omasta epäuskostaan. Tekstimmehän on Jeesuksen vastaus juutalaisille, jotka kieltäytyivät uskomasta Häneen, vaikka Hän oli edellisenä päivänä ruokkinut heidät ja 5000 muuta miestä viidellä leivällä ja kahdella kalalla. Näkemistään ihmeistä huolimatta kuulijat paaduttivat sydämensä Jeesuksen sanalle.

Juuri heille Jeesus halusi uudistaa kutsunsa. Samalla Jeesus osoitti, että vaikka kuulijat hylkäisivätkin Hänet Elämän Leivän, Hänen pelastustyönsä tulisi kuitenkin marssimaan eteenpäin. Jumala huolehtisi siitä, että Jeesuksen luo tulijoita tulisi olemaan. Taivas tulee kerran täyttymään. Pakanain täysi luku on kerran ylistävä kirkastettua Kristusta. Jumalan suunnitelman loppuun saattamista ei ihmisten epäuskokaan kykene estämään, mutta surkea on niiden osa, jotka jäävät epäuskoonsa.

Epäusko ei ole suinkaan uskon puutetta, vaan se on omaan itseensä, omaan järkeensä, omiin kokemuksiinsa, omiin haluihinsa, omaan tahtoonsa ja omiin tunteisiinsa ja itse valittuihin auktoriteetteihin luottamista. Siksi se on Jumalan yläpuolelle nousevaa itsekorotuksen eli ylpeyden syntiä. Epäusko uskoo omiin mahdollisuuksiinsa löytää rikas elämä Jumalasta riippumattomana.

Ketään tulijaa ei hylätä
Usko alkaa siitä, että ihminen tunnustaa kyvyttömyytensä auttaa tai pelastaa itsensä ja heittäytyy Jeesuksen armon, Jumalan pelastavan tahdon varaan. Usko ei ole suoritus, ei ansio, vaan avuttoman paluuta sen Isän luo, joka ottaa rikkoneen vastaan. Jos haluat varmistautua siitä, että kuulut Jumalan pelastukseen valitsemiin, niin riittää, että tuhlaajalapsen tavoin käyt Jeesuksen luo. Sillä juuri ne, jotka tulevat Jeesuksen luo ovat niitä, jotka Jumala on antanut Jeesukselle.

Saat siis yksinkertaisesti vain asettaa koko turvasi ja luottamuksesi Jeesukseen. Yhtään ainoata sellaista poikkeusta ei löydy, joka olisi tullut Jeesuksen luo ja hänet olisi heitetty ulos.

Jeesus ei aseta vähäisintäkään ehtoa sille, millaisena Sinä voit tulla hänen luokseen. Kuka tahansa saa tulla! Millaisena tahansa! Voit tulla kontaten tai iloisesti hyppien. Voit tulla masentuneena tai riemuiten.

Milloin tahansa saa tulla! Ikää ei kysytä. Saat olla lapsi tai nuori. Saat olla keski-ikäinen tai vanhus. Saat olla terve tai sairas. Tänään on otollinen aika, tänään on pelastuksen päivä. Saat tulla kuinka syntisenä tai kuinka syvälle langenneena tahansa. Saat tulla vaikka olisit juossut kauas omille teillesi Hänen luotaan.

Harhateiltä palaavat
Lueskellessani viime aikaisia uskoon tulo todistuksia hengellisistä lehdistä, silmiini on pistänyt se, miten usein todistajat kertovat jossain nuoruutensa vaiheessa avanneensa sydämensä Jumalan sanalle ja Herralle Jeesukselle, mutta sitten myöhemmin maailma on riepotellut heitä monenlaisille harhapoluille. Mutta Herran sana otti heidät lopulta uudelleen kiinni ja taivutti heidät parannukseen. Kun Isä on aloittanut meissä hyvän työnsä, niin hän lupaa viedä sen loppuun asti. Herra ottaa tuhlaajapoikansa vastaan, mutta Hänen ensimmäinen tahtonsa on toki, että uskon lahjan saatuamme annamme sen kasvaa Jumalan sanan alla, Herran omien yhteydessä silloinkin kun elämäämme kohtaavat myrskyt. Niidenkin keskellä Herra on kanssamme.

Japanilaisen miehen todistus
Mutta kovin paljon Herra joutuu tekemään monen kohdalla, ennen kuin kutsu tulla Hänen luokseen otetaan vastaan.

Japanilainen ystäväni Tooru Miyazaki kertoi, miten hän muutama vuosi sitten sai tulla Jeesuksen luo. Erään unettoman yön sisäisten kamppailuiden jälkeen hän joutui sanomaan Jumalalle:
"Ota minun elämäni hallintaasi, en selviä omin keinoin ilman Sinua."

Toistakymmentä vuotta oli Herra jo vetänyt häntä puoleensa. Kristitty rouva oli kertonut Hänelle Jeesuksesta, hänen syöpään sairastunut ja 37-vuotiaana kuollut pikkusisarensa uskoon tuleminen ja ihmeellinen rauha kuoleman edessä ja se, että Jumala oli näyttänyt tälle taivaan ihanuuden tajuttomuuden keskellä, oli puhutellut häntä. Herra oli tarttunut myös hänen omaan terveyteensä. Sairaalassa hän oli myöntänyt, että kyllä Jumala siellä jossain on, mutta hän haluaa päättää omista asioistaan itse. Mutta vasta sitten kun tämän kyvykkään miehen omat laskelmat pettivät liiketoimissa - hän ei osannut ottaa laskelmiinsa liikekumppaninsa syntisyyttä ja tuli pahasti petetyksi - hänen silmänsä avautuivat näkemään myös oman syntisyytensä.
"En kykene raivaamaan itselleni omaa tietäni, Herra tule Sinä minun elämääni."

Yllätyksekseen Hän saikin kohdata Isän rakkauden ja huolenpidon. Yhdessä päivässä Herra järjesti kuntoon myös hänen ajalliset asiansa, sen jälkeen kun hän oli jättäytynyt Jeesuksen käsiin. Hän alkoi käydä säännöllisesti kirkossa ja Raamattu-opetuksessa ja hänet kastettiin. Pian sen jälkeen hänen poikansa päätti myös lähteä isänsä viitoittamalle tielle taivasten valtakunnan lapsena. Mies kertoi hämmästyksekseen huomanneensa, että Jumalan Sana on alkanut muuttaa hänen elämäänsä.

Tule Herran luo
Tänään Herra on keskellämme sanassa ja ehtoollisessa. Hän tahtoo Sinun pelastumistasi. Pelastuksesi on kokonaan Herran varassa. Annan siksi Isä vetää Sinut Jeesuksen luo. Kun yksinkertaisessa rukouksessa ”Herra armahda minua” huudat Hänen puoleensa, tiedä, Sinua ei heitetä ulos.

Sinua, joka tiedät jo olevasi Herran oma, Hän kutsuu syömään hänen omaa lihaansa. Elämäsi on sen varassa, että ruokit sitä sillä armolla, joka vuotaa meille Golgatan pyhästä verestä ja Jeesuksen murretusta ruumiista.

Isän ja Jeesuksen tahto sinun elämäsi suhteen on parasta, mitä Sinulle voi tapahtua. Pääset turvalliselle ja iankaikkiselle kalliopohjalle. Haat jatkaa tänään matkaa Jeesuksen kanssa.

Joh. 6:52-71 Jeesuksen liha ja veri ruokamme

52. Niin juutalaiset alkoivat riidellä keskenään sanoen: "Miten tämä mies voi antaa lihansa meille syötäväksi?"
53. Jeesus sanoi heille: "Totisesti, totisesti minä sanon teille: ellette syö Ihmisen Pojan lihaa ja juo hänen vertaan, teillä ei ole elämää itsessänne.
54. Mutta joka syö minun lihani ja juo minun vereni, sillä on iankaikkinen elämä, ja minä herätän hänet viimeisenä päivänä.
55. Minun lihani on todellinen ruoka, ja minun vereni on todellinen juoma.
56. Se, joka syö minun lihani ja juo minun vereni, pysyy minussa ja minä hänessä.
57. Niin kuin Isä, joka on minut lähettänyt, elää, ja minä elän Isän kautta, niin myös se, joka syö minua, elää minun kauttani.
58. Tämä on leipä, joka on tullut alas taivaasta. Se ei ole sellaista ruokaa, jota isänne söivät ja ovat kuolleet. Joka syö tätä leipää, elää ikuisesti."
59. Tämän Jeesus puhui opettaessaan Kapernaumin synagogassa.
60. Sen kuultuaan monet Jeesuksen opetuslapsista sanoivat: "Tämä on kovaa puhetta. Kuka voi sitä kuunnella?"
61. Mutta koska Jeesus tiesi, että hänen opetuslapsensa nurisivat siitä, hän sanoi heille: "Loukkaako tämä teitä?
62. Entä jos näkisitte Ihmisen Pojan nousevan sinne, missä hän oli ennen!
63. Henki tekee eläväksi, ei liha mitään hyödytä. Ne sanat, jotka minä olen puhunut teille, ovat henki ja elämä.
64. Teidän joukossanne on kuitenkin muutamia, jotka eivät usko." Jeesus näet tiesi alusta asti, ketkä eivät uskoneet ja kuka kavaltaisi hänet.
65. Hän jatkoi: "Sen tähden minä olen sanonut teille, ettei kukaan voi tulla minun luokseni, ellei minun Isäni sitä hänelle suo."
66. Tämän jälkeen monet hänen opetuslapsistaan vetäytyivät pois eivätkä enää vaeltaneet hänen kanssaan.
67. Niin Jeesus kysyi niiltä kahdeltatoista: "Ette kai tekin tahdo mennä pois?"
68. Simon Pietari vastasi hänelle: "Herra, kenen luo me menisimme? Sinulla on iankaikkisen elämän sanat,
69. ja me uskomme ja tiedämme, että sinä olet Jumalan Pyhä."
70. Jeesus sanoi heille: "Enkö minä ole valinnut teidät kaksitoista? Kuitenkin yksi teistä on paholainen."
71. Hän puhui Juudaksesta, Simon Iskariotin pojasta. Tämä oli kavaltava hänet, vaikka oli yksi niistä kahdestatoista.

Jeesuksen lupaukset
Miten on mahdollista, että osa Jeesuksen opetuslapsista saattoi loukkaantua Hänen sanoihinsa ja vetäytyä Hänen seurastaan, vaikka Jeesus lupasi heille käsittämättömän suuria siunauksia? Jeesushan lupasi iankaikkisen elämän, jonka Hän myöhemmin määritteli Isän ja Jeesuksen tuntemiseksi eli elimelliseksi yhteydeksi ja riippuvuudeksi Jumalan omasta elämästä. Jeesus lupasi lisäksi, että tuo elämä olisi pituudeltaan ikuista, se ei loppuisi milloinkaan. Hän lupasi herättää kuolleista seuraajansa paluunsa yhteydessä. Lisäksi Hän antoi lupauksen, että Hän pysyisi omissaan ja Hänen omansa pysyisivät aina Hänen yhteydessään, Hänen kanssaan.

Loukkaantuneet kuulijat
Tekstimme mukaan näiden ihmisten usko Jeesukseen loppui Jeesuksen sanoihin siitä, että mitään noista lupauksista ei voisi toteutua, elleivät kuulijat suostuisi syömään Hänen lihaansa ja juomaan Hänen vertaan. Kuulijat eivät yksinkertaisesti voineen ymmärtää eikä hyväksyä moista kielikuvaa.

Pois vetäytyvien opetuslasten – he siis olivat jo jonkin aikaa olleet Jeesuksen seurassa, nähneet Hänen ihmeitään ja opetustaan – oli sen laatuista uskoa, että he asettivat oman arvionsa ja ymmärryksensä ja omat tarpeensa mittapuuksi, jolla he arvioivat Jeesusta. Jeesus toteaakin heille, että jos he loukkaantuvat hänen opetukseensa lihasta ja verestä, niin kuinka paljon enemmän he tulisivatkaan kompastumaan Häneen, kun tulisivat näkemään Hänet runneltuna kärsimässä ristin puulla. He loukkaantuivat ja pettyivät Jeesukseen, koska he eivät suostuneet tunnustamaan sitä, että omassa

varassaan he olivat hengellisesti kuolleita, syntiensä sokaisemia. Heille kelpasi kyllä Jeesuksen antama kala ja leipä ruoaksi, mutta syvimpään hengelliseen nälkäänsä he eivät lopultakaan tarvinneet elämän leipää.

Voiko Jumalaan pettyä?
Entä miten on meidän laitamme? Millaisissa tilanteissa olet loukkaantunut tai pettynyt Jeesukseen tai tapaan, jolla Jeesus käsittelee Sinua? Entä millaisiin Jeesuksen sanoihin? Entä millaiseksi mahtaisi muuttua elämäsi, jos lähtisit pois Jeesuksen seurasta?

Voiko Jeesukseen ylipäänsä pettyä? Jos voi, niin mihin Hänessä? Kummassa on syy pettyneessä vai pettymyksen kohteessa? Nämä ovat kysymyksiä, jotka voi toki helposti ohittaa, kun asiat pyyhkivät kutakuinkin hyvin. Oppinsa oikein tunteva uskova kristitty kyllä tietää vastauksen valmiiksi. Jumala on hyvä, täydellinen, pyhä, kaikkivaltias, rakastava, kaikkitietävä, toimiva rakkaus, joka ei voi tehdä mitään väärää eikä jättää mitään hyvää tekemättä. Siksi määritelmästä lähtien on itsestään selvää, että jos joku ihminen pettyy Jumalaan, niin vian täytyy olla ihmisessä. Eli menköön jokainen tällä tavalla kyselevä itseensä ja tunnustakoon väärät asenteensa.

Voi olla, että tämä vastaus on jopa oikea, mutta tuskin tulee kovinkaan suureksi avuksi ihmiselle, joka on joutunut syvään sisäiseen kriisiin, kun hän syystä tai syyttä kokee, että Jumala ei vastaa hänen rukouksiinsa eikä tee sitä hyvää hänelle, mitä hän on koko sydämestään pyytänyt.

Pitääkö Jumala todellakin lupauksensa? Vai ovatko Raamatun lupaukset vain kaunista teoriaa. Kun lupaukset eivät näytä toteutuvan, uskovat osaavat aina taitavasti selittää, että vika oli rukoilijan epäuskossa tai siinä, että hän ei rukoillut Jumalan tahdon mukaan. Mutta entäs kun rukoilee aivan Raamatun edellyttämällä tavalla, eikä kuitenkaan saa vastausta. Missä silloin on vika? Siihenkin löytyy yleensä patenttivastaus: "Odota kärsivällisesti! Olet liian hätäinen. Pitkällä tähtäyksellä kyllä saat mitä pyysit, kun kerran pyysit Herran tahdon mukaan."

Näissä helpoissa vastauksissa on paljon totuuselementtejä, mutta varsinkin Job ja Psalmien kirjat kertovat, ettei Jumala sivuuta tällaisia kyselijöitä olan kohautuksella.

Pettymyksen määritelmä
Pettymys tarkoittanee sitä, että jonkin asian tai henkilön (oma itse mukaan lukien) suhteen asetetut odotukset eivät syystä tai toisesta toteudu. Pettymys voi johtua epäonnistumisesta, vastoinkäymisistä, lupausten paikkansa pitämättömyydestä, sairastumisista, onnettomuuksista, ihmissuhteiden katkeamisista, jonkun läheisen kuolemasta. Pahimmillaan pettymys voi lähestyä petetyksi tulemista, jossa toinen osapuoli käyttää väärin toisen luottamusta.

Pettymys Jumalaan tarkoittanee pääsääntöisesti sitä, että uskova tai etsivä ihminen asettaa Jumalan Sanan lupausten tai muiden uskovien todistusten perusteella Jumalaan sellaisia toiveita tai odotuksia, että ne eivät toteudu.

Ilmenemismuotoja
Pettyminen Jumalaan voi ilmetä monella tavalla. Se voi herättää aidon kapinamielen Jumalaa vastaan. Ihminen saattaa kirota Jumalan, hyljätä koko uskon. Hänestä voi tulla ateisti tai hän saattaa lähteä etsimään apua uususkonnollisuudesta tai filosofiasta. Hän voi myös ilmaista pettymyksensä juoksemalla tahalliseen synnin, irstauden ja juoppouden harjoittamiseen. Hän saattaa heittäytyä myös aktiiviseksi kristinuskon vastustajaksi esim. Saatanan palvojaksi. Ennen äärimmäisyyteen menemistä Jumalaan pettynyt ihminen kulkee yleensä viha, katkeruus, masennus ja toivottomuus spiraalia varsin syvälle.

Lievemmässä muodossa ihminen saattaa jäädä uskovien puolelle, mutta hänen uskonsa kylmenee, hänellä on kasvavia älyllisiä epäilyksiä, hänestä saattaa tulla kyyninen tai sivullinen asenteissaan. Häneltä katoaa ilo ja palvelualttius eikä seurakuntayhteyskään enää kiinnosta. Hyperkriittisyys herkkäuskoisia uskovia kohtaan saattaa saada hänet valtaansa. Hän saattaa päästä myös tietynlaisen "kokeneen" kristityn kategoriaan, jossa "Siperian" opettamana turha intoilu ja kiihkoilu on onnistuttu karistamaan pois.

Pettymykseen liittyy aina muodossa tai toisessa katkeroitumista, joka on tehokkain mahdollinen ilon pilaaja elämässämme. Aito kiitos ja ylistys käy mahdottomaksi, jos ihminen heittäytyy katkeruuden valtaan. Katkeruuden lähtökohtana on aina riittävän hyvä arvostelukyky, siitä nouseva kateus, kiukku ja viha.

Jumalaan pettymisen syitä
Ratkaisevaa ihmisen elämässä ei ole se, mitä hänelle tapahtuu, vaan se miten hän ottaa vastaan sen, mikä hänelle tapahtuu. Kristityksi tulemisen eräs peruslähtökohta on se, että ihminen joutuu tunnustamaan, että hän ei kykene itse hallitsemaan oman elämänsä todellisuutta. Hän ei kykene pelastamaan itseään, ei parantamaan eikä muuttamaan itseään paremmaksi. Kun hän kuulee evankeliumin sanassa, että Kristus kykenee pelastamaan hänet, vapauttamaan ja tekemään hänet autuaaksi, ylen onnelliseksi, hän kääntyy pyytämään syntejään anteeksi, pyytää apua elämäänsä. Hän saattaa siis tulla aidosti tai aidon tuntuisesti uskoon.

Monelta varsinkin suomalaisen "pehmokristillisyyden" keskellä uskoon tulleelta jää kuitenkin huomaamatta yksi merkittävä asia. Jumala haluaa ei vain pelastaa hänet omakseen, vaan haluaa myös hallita häntä eli päättää hänen elämänsä asioista. Jeesus otetaan vastaan kyllä Vapahtajana, mutta ei enää Herrana. Hallintavalta elämän arkeen jää edelleen uskovalle itselleen. Tällainen vasta uskoon tullut on saattanut kokea varsin voimakkaita hengellisiä kokemuksia uskoontulonsa yhteydessä. Siksi hän saattaa jäädä jopa sellaisen ylpeän ajatuksen valtaan, että Jumalan tulee tehdä hänet jatkossakin onnelliseksi sillä tavalla, että Jumala toteuttaa ainakin merkittävimmän osan hänen toiveistaan. Oikeastaan Jumalan pitääkin nuo toiveet täyttää, sillä Hänhän on luvannut kuulla kaikki omiensa rukoukset ja vastata niihin, jopa juuri niin kuin pyynnöt on esitetty:
"Mitä ikinä te anotte...sen te saatte."

Koko uskonelämän keskukseksi jää edelleen oma itse, oma sydän ja elämä. Jumalan tulee antaa terveyttä, ajallista ja hengellistä menestystä, koulu-, opiskelu- ja työmenestystä. Jumalan tulee huolehtia ajallisten tarpeiden täyttämisestä. Rahaa pitää olla kyllin ja sopiva puoliso, asunto - mieluummin omakotitalo - ja auto tulee toki saada käyttöönsä. Jumalaa arvioidaan sen mukaan, miten hyvin Hän näihin tavoitteisiin vie. Toki Hänelle annetaan aikaa, mutta ei kohtuuttomasti.

Jos sitten terveys alkaa horjua, talous joutuu tiukoille, seurustelu menee pieleen, opiskelussa ja työssä tulee takaiskuja, niin aluksi niitä jonkin aikaa siedetään välttämättömänä hengellisenä kurituksena, mutta jos ja kun asiat eivät alakaan paranemaan, epäily, suuttumus, kateus ja viha hiipivät sydämeen.

Tunne Jumala!
Tällaisen Jumalaan pettymisen syy on siis ilmeisellä tavalla siinä, että ihminen ei tunne Jumalaa oikein. Jumalan tunteminen ei ole Hänen ilonsa, vaan Jumala on hänen keinonsa yrittää hallita omaa elämäänsä. Jumala ei kuitenkaan suostu meidän hallittavaksemme, vaan tahtoo viedä meidät omaan armonsa ja totuutensa hallintaan.

Tähän asiaan liittyy syvästi myös se, että emme tunne riittävästi Raamatun Jumalaa. Voi olla, että uskoon tultuammekin luemme erittäin valikoiden Raamattua. Raamattu puhuu itsensä kieltämisestä, päivittäisestä ristin ottamisesta ja Jeesuksen seuraamisesta. Jeesus ei ole meidän käytettävissämme, vaan meidän tulee antaa itsemme Hänen käytettävikseen.

Kaikki rukoukseen liittyvät suuret ja ihmeelliset lupaukset ovat sidottuja Jeesuksen nimeen, siis siihen, että Hän saa olla Vapahtajamme ja Herramme. Mikään rukous, joka on Heran tahdon vastainen, ei voi olla Jeesuksen nimessä rukoiltu. Tarvitaan tietoinen suostuminen Jeesuksen seuraajaksi - jolloin elämän syvimmäksi iloksi tulee Jeesus itse, Hänen rakkaudellinen läsnäolonsa kaikissa mitä vaikeimmissakin olosuhteissa. Tarvitaan Raamatun ilmoituksen kokonaisuuden hahmottamista. Jeesus lupaa seuraajilleen sekä rauhaa, että aitoa ahdistusta. Jeesus lupaa ilon yhteydessään ja maailman vihan. Jeesus lupaa ruoan ja vaatteet, mutta ei luksusta - sikäli kuin etsimme Jumalan vanhurskautta, emmekä taloudellisia etujamme.

Jeesuksen liha ja veri
Palatkaamme tekstiimme. Mitä Jeesus oikein tarkoitti noilla sanoillaan, joihin kuulijat loukkaantuivat:

”Ellette syö Ihmisen Pojan lihaa ja juo hänen vertaan, teillä ei ole elämää itsessänne.”

Mitä Jeesus tarkoitti puhuessaan "lihastaan"? Prologissa luimme: "Sana tuli lihaksi ja asui meidän keskellämme." Jeesuksessa alkoi kokonaan uusi ihmiskunta, kun neitsyt Mariasta syntyi Pyhästä Hengestä uusi ihminen, toinen Adam. Hänen lihansa on elämän leipä, joka antaa uuden elämän kuolleen ihmissuvun keskelle. Hänestä alkaa uusi pelastettujen suku, jonka elämäksi tulee Hän itse. Vain kun Herran elämä, lihaksi tullut Sana otetaan vastaan ja Hän pääsee muovaamaan ihmistä, hän löytää todellisen tyydytyksen elämäänsä.

"Liha" viittaa koko Jeesuksen ihmisluontoon ja "veri" viittaa Hänen kuolemaansa. Ellei ihminen syö Hänen lihaansa, tule osalliseksi Hänen elämästään, ja ellei ihminen juo Hänen vertaan, pääse osalliseksi siitä, mikä seuraa Jeesuksen veren vuodattamisesta Golgatalla, ihmisellä ei voi olla elämää itsessään. Seurauksena on elämän yhteys Kristuksen kanssa, jota Paavali kuvaa: "Minä elän, en enää minä, vaan Kristus elää minussa."

Jeesuksen käyttämät kielikuvat ovat niin vahvoja, että ei ole ihme, että ne herättivät kuulijoissa närää. Mutta että ei ole kysymys vain kielikuvista vaan konkreettisesta todellisuudesta näkyy sitten Golgatalla ja myös tänään ehtoollisen salaisuudessa, jossa Kristus itse jakaa elämäänsä oman lihansa ja verensä kautta.

Lihaan tulleen Jumalan Sanan täydellinen ja pyhä, puhdas elämä meidän puolestamme ja meidän sijastamme, luetaan meidän elämäksemme, kun Jumala lukee meille vanhurskaudeksi Jeesuksen elämän. Jeesus luettiin taas meidän sijastamme synniksi ja Hänen Golgatalla vuodattamansa veri, pyyhkii pois kaiken meidän syyllisyytemme ja häpeämme. Kun uskossa otamme Jeesuksen vastaan, Pyhä Henki vie meidät jatkuvasti turvautumaan vaelluksessamme vanhurskauttamisen tosiasiaan ja samalla omistamaan Jeesuksesta vuotavaa elämää arkielämämme voimaksi. Hänen elämänsä vaikuttaa meissä ja meidän kauttamme ulkopuolellemme.

Vaikutus opetuslapsiin
Kuultuaan tämän monet hänen opetuslapsistaan sanoivat: "Tämä on kovaa puhetta, kuka voi sitä kuulla?" Sana "kova" (skleros) tarkoittaa karkeaa, inhottavaa, kovaa. Monet Jeesuksen seurassa kulkeneet jättivät Hänet. Tänäkään päivänä ei ole harvinaista, että Jeesuksen rististä ja tuskista puhumista pidetään "raakana" tai "sivistymättömänä" tai "julmana".

Loukkaantuneita Jeesus kehotti vielä kerran nousemaan fyysiseltä tasolta hengelliselle tasolle ajattelussaan ja elämässään:
"Henki yksin tekee eläväksi. Liha ei hyödytä mitään. Ne sanat, mitkä minä olen puhunut teille, ovat Henki ja elämä."
Jeesuksen tuleminen lihaksi, vaikka siinä on kysymys Jumalan ilmoituksesta ja Jumalan armon suuresta ihmeestä, ei sellaisenaan vielä hyödytä ihmistä, ellei Jeesuksen sana saa viedä ihmistä näkemään hengellisellä tasolla, mistä Jumalan lihaksi tulemisesta oli kysymys. Ehtoollinenkaan ei ole muuta kuin leipää ja viiniä, ellei siinä ole läsnä Herran sana. Herran sanassa on Henki ja elämä. Mutta juuri sanan kanssa ehtoollisessa on Kristuksen elämän salaisuus läsnä.

Tahdotko mennä pois?
"Tämän johdosta monet hänen opetuslapsistaan vetäytyivät pois eivätkä enää vaeltaneet hänen kanssaan." Johannes ei tässä kohden jätä mitään arvailujen varaan. Todella suurin joukoin ihmiset hylkäsivät Jeesuksen.

Muistamme rikkaan, vilpittömästi kymmentä käskyä noudattaneen nuorukaisen, joka lähti murheellisena Jeesuksen luota pois, koska ei halunnut luopua siitä, mitä hän eniten rakasti, omaisuudestaan. Jeesus ei juossut miehen perään esittääkseen hänelle kompromissia, vaikka rakasti miestä syvästi. Jeesus antaa sen mennä pois, jolle Hänen asettamansa ehdot eivät kelpaa. Hän haluaa meidät kokonaan tai ei sitten ollenkaan.

Jeesus antoi jopa lähimmille 12 opetuslapselleen vapauden lähteä pois Hänen seurastaan. Jeesuksen seuraamiseen ei ole mitään pakkoa. Hän esitti opetuslapsilleenkin kysymyksen: *"Tahdotteko tekin mennä pois?"*

Simon Pietari vastasi hänelle: *"Herra, kenen luo me menisimme?"* Olisi ollut turha lähteä pois Jeesuksen luota. Syykin oli selvä: "Sinulla on iäisen elämän sanat." Pietari oli ymmärtänyt jotain Jeesuksen opetuksesta: "Ne sanat, mitkä minä olen puhunut teille, ovat Henki ja elämä." Noiden sanojen kautta Pietari ja muut opetuslapset olivat päässeet ymmärrykseen: "Me uskomme ja ymmärrämme, että sinä olet Jumalan Pyhä."

"Kenen luo me menisimme?" Pietari oli oikeassa. Jos emme ymmärrä kaikkea, mitä Jeesus puhuu, ja voi olla, että koko tämän ajan meille jää paljonkin salatuksi Jeesuksen sanoista ja opetuksista, niin kenen muunkaan luokse voisimme mennä? Kukaan muu ei voi nimittäin meidän sydämemme syvimpiä tarpeita tyydyttää. Kun on jotain saanut Herran sanojen kautta kokemuksellisesti maistaa siitä, että Jeesus on elämän leipä, ei löydy mitään eikä ketään toista Hänen kaltaistaan. Hän antaa elämän.

Opetuslapset jäivät Jeesuksen luo omasta halustaan, mutta saman aikaisesti on totta, että heidän halunsa perustui kokonaan Jeesuksen omaan valintaan. Valinta koski pelastusta ja tehtävää. Tosin Juudas Iskariotin osalta valinta rajoittui vain tehtävään kavaltaa Jeesus.

Pelastusvarmuus
Pelastuksemme varmuus lepää lopulta kokonaan sen varassa, mitä Jumala tahtoo ja tekee meidän pelastumiseksemme. Tämä teema toistuu Raamatussa epälukuisia kertoja, joten luen muutamia lainauksia:

”Ette te valinneet minua, vaan minä valitsin teidät ja asetin teidät sitä varten, että menisitte ja kantaisitte hedelmää ja että teidän hedelmänne pysyisi ja että Isä antaisi teille, mitä sitten anottekin hänelta minun nimessäni.” (Joh. 15:16)

Ananias jatkoi: ”*Isiemme Jumala on valinnut sinut tuntemaan tahtonsa, näkemään Vanhurskaan ja kuulemaan hänen suunsa äänen. Sinusta tulee hänen todistajansa kaikkien ihmisten edessä, sen todistaja, mitä olet nähnyt ja kuullut. Ja nyt, mitä viivyttelet! Nouse ja huuda avuksi hänen nimeään, anna kastaa itsesi ja pestä pois syntisi.” (Apt. 9:14-16)*

”Sillä ne, jotka hän on ennalta tuntenut, hän on myös ennalta määrännyt Poikansa kuvan kaltaisiksi, että hän olisi esikoinen monien veljien joukossa. Mutta ne, jotka hän on ennalta määrännyt, hän on myös kutsunut, ja ne, jotka hän on kutsunut, hän on myös vanhurskauttanut. Ja ne, jotka hän on vanhurskauttanut, hän on myös kirkastanut.” (Room. 8:29-30)

”Jo ennen maailman perustamista hän valitsi meidät Kristuksessa olemaan pyhiä ja nuhteettomia hänen edessään.” (Ef. 1:4)

”Jumala itse vaikuttaa teissä tahtomisen ja tekemisen, että hänen hyvä tahtonsa tapahtuisi.” (Fil. 2:13)

”Mutta me olemme aina velvollisia kiittämään Jumalaa teistä, te Herralle rakkaat veljet, koska Jumala valitsi teidät ensi hedelmänä pelastukseen Hengen pyhittäessä teidät, kun uskotte totuuteen. Juuri siihen hän kutsui teidät meidän evankeliumimme kautta, että te omistaisitte Herramme Jeesuksen Kristuksen kirkkauden.” (2 Tess. 2:13-14)

”Sitä (petoa) kumartavat kaikki maan päällä asuvat - kaikki ne, joiden nimi ei ole kirjoitettuna maailman perustamisesta alkaen teurastetun Karitsan elämänkirjaan.” (Ilm. 13:8)

Michika Umazumen tarina
Oli aurinkoinen sunnuntai aamu marraskuussa 1988. Jumalanpalvelus Ananin seurakunnassa Japanissa oli juuri alkanut, kun nuori sairaanhoitajatar Michika Umazume astui kirkon ovesta sisään Raamattu kainalossaan. Hän oli ensimmäistä kertaa elämässään kirkossa. Jumalanpalveluksen päätyttyä hän kertoi tätinsä kehotuksesta jo kolme vuotta lukeneensa Raamattua. Tämä toisella puolella Japania asuva täti oli tullut uskoon ja kastettu. Hänessä tapahtunut muutos ja hänen rakkaudelliset kirjeensä olivat saaneet Michikan kiinnostumaan kristinuskon sanomasta. Mutta mitä enemmän Michika luki Raamattua, sitä tuskallisemmaksi hänen olonsa kävi. Jumalan sanan totuus paljasti hänelle kipeästi, miten hän oli syvästi juuttunut synnin karille. Lopulta hän oli

tehnyt rohkeutta vaativan päätöksen lähteä etsimään apua kirkosta. Puhelinluettelosta hän löysi Ananin luterilaisen kirkon osoitteen ja tuli jumalanpalvelukseen.

Michikalla oli voimakas Jumalan sanan kuulemisen nälkä. Hänen koko olemuksensa huusi apua. "Haluan nähdä Jeesuksen, sen Jeesuksen, joka on muuttanut tätini elämän uudeksi. Miten minäkin pääsisin kohtaamaan Vapahtajan ja saisin sisimpääni rauhan ja vapauden?"

Pari kuukautta hän kävi ankaraa sisäistä taistelua samalla, kun kävi lähes joka päivä opiskelemassa Raamattua. Jouluaattona hän oli jo tehnyt julkisen ratkaisun, kun hän tuli uskovien joulukuoroon keskelle vilkkainta kauppakatua. Hän halusi samaistua kristittyihin, joilla oli se jokin, joka häneltä yhä puuttui.

Mutta toisaalta hän pysyi edelleen kiinni synnin ja syyllisyyden kahleissa. Eräänä sunnuntai-iltana hän tuli jälleen kerran kirkolle. Ennen kuin ehdimme aloittaa Raamatun tutkimisen, hän painoi päänsä alas ja alkoi itkeä. Sitten hän kertoi elämänsä raskaat painot ja taakat, jotka olivat hänen omalla tunnollaan. Sain julistaa hänelle Jeesuksen nimessä ja veressä kaikki synnit anteeksi. Koko hänen olemuksensa muuttui. Herran ristin tuskassa hankittu armo vapautti hänet synnin kahleista ja vei hänet rauhan ja ilon valtakuntaan. Kuukautta myöhemmin hänet liitettiin kasteessa Jeesuksen kuoleman ja ylösnousemuksen osallisuuteen. Ilo Herrassa suorastaan pursui hänen olemuksestaan.

Mutta Michika ei vain saanut nähdä Jeesusta, vaan hänestä tuli myös Herran todistaja. Hänen kotinsa on muuttunut paikaksi, jossa tutkitaan yhdessä Raamattua. Pian hänen uskoon tulemisensa jälkeen eräs hänen potilaistaan sairaalassa alkoi kysellä, voisiko hänkin päästä kirkkoon. Pian tämä puolisokea mieskin pääsi sisälle Jumalan valtakuntaan ja kastettiin.

Uskoon tulo ei vielä kaikkia Michikan sydämen haavoja parantanut, vaikka hän saikin kaikki syntinsä anteeksi. Alkoi prosessi, jossa hän joutui työstämään lapsuudesta asti sydämeen viiltyneitä kipeitä haavoja.

Michikan isä oli alkoholisti, joka oli tosin Michikan uskoon tuloa ennen päässyt AA:n avulla viinakierteestään. Mutta koko lapsuutensa hän oli joutunut elämään tilanteessa, jossa kotia hallitsi "virtahepo" tai niin kuin Helsten asian ilmaisi läheisriippuvuudessa. Vanhimpana lapsena äiti oli tukeutunut häneen ja häneltä oli vaadittu aikuisuutta, vaikka hän oli vielä lapsi. Sen seurauksena Michika pienestä pitäen joutui kohtuuttoman paljon kantamaan kipunaan toisten ihmisten kipuja, mikä puolestaan aiheutti toisaalta katkeruutta ja toisaalta äärimmäistä herkkyyttä toisten ihmisten kivuille. Yhdistettynä lähes täydellisyyden vaatimukseen, joka läheisriippuvuuteen usein liittyy, sairaanhoitajan työssä hän joutuu jatkuvasti kohtaamaan toisten kipua ja se ajoittain muodostuu musertavaksi taakaksi ja vie voimat.

Hänen uskoon tulonsa jälkeen kodin ilmapiirissä tapahtui voimakas muutos ja Michika lukee Raamattua ja rukoilee perheensä jäsenten kanssa. Hänellä on kolme jo naimisissa olevaa sisarta. Sisaret on vihitty Ananin luterilaisessa kirkossa avioliittoon ja koko perhe on avoin evankeliumille. Herra on hoitanut perheen sisäisistä katkeruuden kierteistä vapauteen.

Myös kysymyksessä yliherkkyydestä toisten kivuille Michika on löytänyt perusvastauksen Herran armossa, kun eräs sielunhoitaja sanoi hänelle:
"Jumalan tapoihin toimia kuuluu ottaa käyttöönsä juuri meidän kipumme ja heikkoutemme, kun ne sellaisenaan viedään Hänelle."
Michika on saanut huomata, että juuri tuo hänen lapsuutensa haava on se, jota Herra voi nyt käyttää. Samalla Herra on askel askeleelta vienyt häntä ymmärtämään, miten Herrassa on lepo, ei tarvitse ponnistella yli voimiensa.

Michika toimii Ananin seurakunnan jäsenenä ja kantaa vastuuta sisarensa lapsen kasvattamisesta, kun molemmat vanhemmat sairastuivat psyykkisesti.

Entä Sinä?
Mikä on Sinun vastauksesi Jeesukselle, kun Hän kysyy Sinulta: ”Tahdotko Sinä mennä pois minun luotani?”

Joh. 7:1-24 Oppi Jumalalta

1. Tämän jälkeen Jeesus kulki Galileassa. Hän ei näet halunnut kulkea Juudeassa, koska juutalaiset etsivät häntä tappaakseen hänet.
2. Kun juutalaisten lehtimajanjuhla oli lähellä,
3. Jeesuksen veljet sanoivat hänelle: "Lähde täältä ja mene Juudeaan, että opetuslapsesikin näkisivät ne teot, joita sinä teet.
4. Eihän kukaan, joka tahtoo esiintyä julkisesti, tee mitään salassa. Jos kerran teet tällaisia tekoja, tee itsesi tunnetuksi maailmalle."
5. Hänen veljensäkään eivät näet uskoneet häneen.
6. Jeesus sanoi heille: "Minun aikani ei ole vielä tullut, mutta teille aika on aina sopiva.
7. Teitä maailma ei voi vihata, mutta minua se vihaa, koska minä todistan siitä, että sen teot ovat pahoja.
8. Menkää te juhlille. Minä en vielä lähde näille juhlille, koska minun aikani ei ole vielä tullut."
9. Näin hän sanoi ja jäi Galileaan.
10. Mutta kun Jeesuksen veljet olivat lähteneet juhlille, silloin myös hän lähti sinne, ei julkisesti vaan salaa.
11. Juhlan aikana juutalaiset etsivät häntä ja kyselivät: "Missä se mies on?"
12. Kansan parissa oli hänestä paljon kiistelyä. Toiset sanoivat: "Hän on hyvä", toiset taas sanoivat: "Ei, vaan hän eksyttää kansan."
13. Kukaan heistä ei kuitenkaan puhunut hänestä avoimesti, koska he pelkäsivät juutalaisia.
14. Kun juhla oli jo puolivälissä, Jeesus meni ylös temppeliin ja opetti.
15. Juutalaiset sanoivat ihmetellen: "Kuinka tämä tuntee kirjoituksia, vaikka on oppimaton?"
16. Jeesus vastasi heille: "Minun oppini ei ole minun vaan hänen, joka on minut lähettänyt.
17. Jos joku tahtoo tehdä hänen tahtonsa, hän tulee tietämään, onko tämä oppi Jumalasta vai puhunko minä omiani.
18. Se, joka puhuu omia ajatuksiaan, etsii omaa kunniaansa. Mutta se, joka etsii lähettäjänsä kunniaa, on luotettava, eikä hänessä ole vääryyttä.
19. Eikö Mooses ole antanut teille lakia? Kukaan teistä ei kuitenkaan täytä lakia. Miksi te pyritte tappamaan minut?"
20. Ihmiset vastasivat: "Sinussa on riivaaja. Kuka sinut pyrkisi tappamaan?"
21. Jeesus vastasi heille: "Yhden ainoan teon minä tein, ja te kaikki ihmettelette sitä.
22. Mooses on antanut teille ympärileikkauksen - tosin se ei ole Moosekselta vaan isiltä - ja sapattinakin te ympärileikkaatte ihmisen.
23. Jos ihminen saa ympärileikkauksen sapattina, ettei Mooseksen lakia rikottaisi, niin miksi te olette vihoissanne minulle siitä, että minä sapattina tein koko ihmisen terveeksi?
24. Älkää tuomitko sen mukaan, miltä asia päältäpäin näyttää, vaan langettakaa oikea tuomio."

Kiistakapula Jeesus
Miksi ihmeet eivät voi vakuuttaa ihmistä, joka ei usko Jeesukseen? Miten on mahdollista vakuuttua siitä, että Raamattu on Jumalan sana? Millaiselta Sinun elämäsi näyttää, jos annat kymmenen käskyn lain koko terävyydessään osua sydämeesi? Miksi asiat eivät ole sellaisia, kuin ne näyttävät olevan? Miten löytyy totuuden mitta?

Näihin asioihin antaa valoa tekstimme. John Stott nimitti Jeesusta ”Suureksi Kiistannostattajaksi”. Tekstimme tapahtumat kuvaavat, miten rajusti Jeesukseen otettiin kantaa puolesta ja vastaan. Tänäänkin vastaus edellä esiin nostamiini kysymyksiin löytyy vain sikäli, kun tänäänkin jatkuvassa kiistassa Jeesuksen persoonasta, löydämme totuuden Jeesuksesta ja pääsemme tuntemaan Hänen omana Herranamme ja Vapahtajanamme.

Viimeiselle puolivuotisjaksolle
Luvusta seitsemän alkaa Johanneksen kuvaus Jeesuksen julkisen toiminnan viimeisistä kuudesta kuukaudesta. Ensimmäinen Johanneksen tallentama tapahtuma tältä jaksolta oli lehtimajan juhla. Jeesus oleskeli Galileassa, koska vihamielisyys Juudeassa oli kärjistymistään kärjistynyt - Hänet haluttiin tappaa. Jeesuksen ympärillä vallitsi levottomuus ja rauhattomuus, joka kosketti myös Hänen ystäviään. Jeesuksesta väiteltiin, Häntä vihattiin ja seuraajien rivit harvenivat. Mutta tämän kai-

ken keskellä Jeesus itse kulki majesteetillisella rauhallisuudella eteenpäin. Vaikka Jeesus pysytteli pääsääntöisesti Galileassa, lehtimajan juhlan muutaman päivän ajaksi Hän meni Jerusalemiin.

Jeesuksen veljien epäusko
Lehtimajan juhla oli vuoden iloisin uskonnollinen juhla, joka kesti seitsemän päivää plus yhden lisäpäivän, jona ilo saavutti huippunsa. Kun karavaanit olivat lähdössä kohti juhlia, Jeesuksen veljet tulivat esittämään ehdotuksensa:
"Lähde täältä ja mene Juudeaan, että opetuslapsesikin näkisivät, millaisia tekoja sinä teet."
He viittasivat niihin Juudeassa asuviin Jeesukseen uskoviin, joilla ei ollut ollut mahdollisuuksia nähdä Hänen tekojaan viime aikoina juuri lainkaan toisin kuin galilealaisilla. He perustelivat ehdotuksensa:
"Eihän kukaan julkisuutta haluava tee mitään salassa. Kun kerran teet näitä tekoja, ilmoita itsesi maailmalle."
Johannes ei jätä meitä epäselvyyteen siitä, mikä veljien ehdotuksen taustalla syvimmiltään oli:
"Hänen veljensäkään eivät näet uskoneet häneen."
Se ei tarkoita, että heillä olisi ollut torjuva asenne Jeesukseen. Tunnemme nimeltä kaksi Jeesuksen veljistä Jaakobin ja Juudaksen, jotka lienevät olleet noin 29 ja 30 ikäisiä, kun keskustelu käytiin.

Kaikki he olivat kasvaneet yhdessä Jeesuksen kanssa, he olivat myös nähneet Jeesuksen julkisen toiminnan kolme vuotta kaikkine tunnustekoineen. He olivat olleet mukana Kaanaan häissä. Vähän myöhemmin he olivat tulleet yhdessä äitinsä kanssa ja yrittäneet taivuttaa Jeesusta luopumaan julkisesta toiminnastaan ja tulemaan kotiin heidän kanssaan, koska Maria oli veljien kanssa tullut siihen lopputulokseen, että Jeesus oli poissa tolaltaan eli kansanomaisemmin oli mennyt "sekaisin". Silloin Jeesus oli sanonut:
"Kuka on äitini ja sisareni? Ne, jotka tekevät taivaallisen Isäni tahdon."

Nyt he tulivat jälleen, mutta vieläkään he eivät olleet vakuuttuneet Jeesuksen toiminnasta ja Hänen messiaanisuudestaan. He tulivat antamaan Jeesukselle neuvoja tämän maailman viisaudella. Kaikki, mitä he sanoivat oli itsessään järkevän kuuloista:
"Miksi jäät tänne Galilean syrjäseuduille? Jos väitteesi todellakin pitävät paikkansa, niin lähde tapahtumien keskukseen Jerusalemiin ja näytä koko maailmalle, kuka olet!"
Maailman mittapuin neuvo oli todella viisas. Rakkaus ja vilpitön tarkoitus, josta se nousi, oli varmasti myös aito. Juuri siksi se muodosti Jeesukselle todellisen kiusauksen, sillä "Hän oli kaikessa kiusattu niin kuin mekin". Kuitenkin maailman viisaus on saatanallista viisautta. "Mene joukkojen keskelle, tee jotain, mikä ei jätä ketään epäilysten valtaa!" Niin, Jeesus oli kiusattu, mutta Hän ei langennut syntiin. Jeesus ei antanut tuumaakaan periksi tälle kiusaukselle.

Älä neuvo Jeesusta!
Uskovan ei ole viisasta lähteä neuvomaan Jeesusta omien tai tämän ajan arvojen ja ajatusten mukaan. Viisautta on ottaa Jeesuksen sana sellaisenaan vastaan, olla kuuliainen Hänen puheelleen ja johdatukselleen. Sitä mukaan, kun toimimme Herran sanan mukaan, opimme myös ymmärtämään, mikä todellinen viisaus Hänellä on.

Ei ilman ristiä ja ylösnousemusta
Miten Jeesus vastasi veljilleen? Ensin sanoin ja sitten toiminnallaan. Sanat kuuluivat: *"Minun aikani ei ole vielä tullut."*
Kysymys on samoista sanoista, joilla Hän vastasi äidilleen Kaanaan häissä. "Aika" viittaa Jeesuksen ristiin. Ristin tien lisäksi ei ole olemassa mitään muuta keinoa saada maailma uskomaan. Jeesuksen vastauksen jatko, jossa ei ollut mitään epäystävällistä, *"teille aika on aina sopiva"* viittasi siihen, että veljiä ei oltu kutsuttu samanlaiseen tehtävään kuin Hänet. He saattoivat kulkea normaalia tietään, mutta Hänen tiensä oli toinen. Lisäksi hän korosti itsensä ja veljiensä ratkaisevaa eroa:
"Teitä ei maailma voi vihata," - teidän lähdöllenne ei ole mitään estettä - *"mutta minua se vihaa, sillä minä todistan siitä, että sen teot ovat pahoja."*
Vihamielinen maailma ei voi nähdä, kuka olen. Viha sokaisee heidät. Vasta sitten, kun ihmisten viha on saatu murretuksi, he voivat nähdä minut oikein. Tulee vielä hetki, jona kirkkauteni tulee julki. Se tapahtuu, kun menen ristille ja kun minut nostetaan ylös maasta. Vasta ristin sovittava rakkaus kykenee murtamaan ihmisten vihamieliset sydämet.

Jeesus meni kuitenkin juhlille
Tämä oli Jeesuksen sanallinen vastaus. Mutta sitä seurasi jatko. Jeesus meni juhlille. Jumalan toimenpiteiden johdonmukaisuus hämärtyy usein meidän inhimillisen viisautemme pikkumaiseen johdonmukaisuuteen. Jeesus sanoi, ettei Hän mene näille juhlille ja meni kuitenkin. Mutta Hän ei mennyt sinne tekemään jotain näyttävää saadakseen aikaan vakuuttuneisuutta. Johannes sanoo, että Hän meni ikään "kuin salaa". Maantieteellisesti salaa meneminen saattoi viitata reittiin Samarian kautta.

Jeesus oli silloin Jerusalemissa kaiken mielenkiinnon keskipisteessä. Hänen maineensa oli levinnyt hyvin laajalle ja tuhannet ja taas tuhannet ihmiset olivat nähneet Hänet ja Hänen tekojaan. Monet olivat terveitä, koska Hän oli parantanut heidät. Siksi *"kansan keskuudessa oli hänestä paljon kiistelyä. Jotkut sanoivat: 'Hän on hyvä', toiset väittivät: 'Ei ole, vaan hän villitsee kansaa'."* Jeesus meni tämän kiistelyn, uteliaisuuden ja kyselyn keskelle. Mutta ilmassa oli johtajien katkeran vihan aiheuttamaa jännitystä, jota kuvataan:
"Kukaan ei kuitenkaan puhunut hänestä julkisesti, koska he pelkäsivät juutalaisia."

"Kun jo puoli juhlaa oli kulunut, Jeesus meni ylös temppeliin ja opetti."
Kyseessä lienee ollut juhlan neljäs päivä. Kuinka kauan Hän oli jo ollut paikalla ei selviä tekstistä, mutta nyt Hän astui avoimesti julkisuuteen ja alkoi opettaa, vaikka tiesikin johtajien vihamielisyyden, niin kuin Hän oli veljilleen kertonut. Mutta Hänellä oli kansalle sanottavaa näillä juhlilla. Yksi Hänen suuria kutsujaan oli esitettävä siellä ja silloin.

Jeesuksen oppineisuus
Jerusalemin temppeli oli kansallisen elämän ja oppineisuuden keskus. Kansan ja johtajien vihamielisyyden voittaa hetkesi ihailu ja ihmettely:
"Kuinka tämä tuntee kirjoituksia, vaikka ei ole saanut koulutusta?"
Jälleen kerran heidän ihmettelynsä osoitti, miten he eivät nähneet asioiden ytimeen. He eivät ymmärtäneet Jeesuksen hengellistä sanomaa. Ruokkimisihmeen nähdessään he eivät nähneet hengellistä merkitystä, vain ruokaa ja ajallisia etuja. Nytkin heidän ihmettelynsä oli aivan väärässä paikassa. Kun heidän olisi pitänyt taipua Jeesuksen totuuden alle, he alkavatkin ihailla Hänen oppineisuuttaan, vaikka Hänellä ei ollutkaan mitään muodollista koulutusta takanaan.

Vaikka kuulijoiden ihmettely paljastikin heidän hengellisen sokeutensa, se osoitti samalla, että oppineiden parissa Jeesus puhui oppineiden kieltä. Galilealaisten kalastajien ja maanviljelijöiden parissa Jeesus puhui heidän kieltään. On täysi harhakuvitelma, ettei Jeesuksen puhe olisi saavuttanutkaan muita kuin vailla koulutusta olevia.

Mikä oli Jeesuksen vastaus oppineiden ihmettelyyn?
"Minun oppini ei ole minun, vaan hänen, joka on minut lähettänyt."
Tällä Jeesus osoitti ensi kertaa, että kaikki se, minkä Hän sanoi, oli suoraan Jumalalta tulevaa. Myöhemmin Jeesus toisti saman totuuden useaan kertaan. Mutta on huomattavaa, että Jeesus ei viitannut puhetapaansa vaan puheensa sisältöön. Älkää tarttuko ilmaisumuotoihin vaan sisältöön! Minä olen Jumalan suu. Ja jos haluatte koetella sanojeni sisällön, siihen on olemassa tie:

Tie totuuden tuntemiseen
"Jos joku tahtoo tehdä hänen tahtonsa, hän tulee tuntemaan, onko tämä oppi Jumalasta, vai puhunko minä omiani."
Lause ei tarkoita sitä, että tekemällä Jumalan tahdon saamme tietää, mikä on Jumalan tahto. Kysymys on siitä, että toimimalla johdonmukaisesti Jumalan sanan ilmoituksen mukaan tulemme lopulta täysin vakuuttuneeksi Jumalan sanan auktoriteetista. Omistautumalla Jeesuksen sanan noudattamiseen ihminen tulee havaitsemaan, että Kristuksen opetus ja oppi on jumalallista. Se on Jumalan puhetta.

Sanan opettajien salakuoppa
Jeesuksen kuulijoiden asenteeseen kätkeytyy myös salakuoppa niille, jotka tänään julistavat ja opettavat Jumalan huoneissa. Jeesus kuvaa sitä tekstissämme näin:
"Se, joka esittää omia ajatuksiaan, tahtoo kunniaa itselleen. Mutta se, joka tahtoo kunniaa lähettäjälleen, puhuu totta, hänessä ei ole vääryyttä." (18)

Vaikka kuulijat eivät ottaisikaan vastaan Herran sanaa, he saattavat olla hyvinkin alttiita antamaan saarnaajille ja opettajille myönteistä palautetta heidän puheittensa tyylistä ja oppineisuudesta, niiden synnyttämistä ajatuksista tai tunteista. Siksi puhujilla on aina vaara julistaa kuulijoiden korvasyyhyyn saadakseen heiltä kiitosta ja tunnustusta. Jumalan huone on kuitenkin paikka, jossa meillä ei ole oikeutta julistaa omia hienoja ajatuksiamme tai sykähdyttäviä uusia tulkintojamme Jumalan sanasta. Vain silloin, kun kirkossa julistetaan sitä, mitä Jeesus lähetti seurakuntansa julistamaan, kirkko on Jumalan huone. Siksi Raamattu asettaakin Sanan julistajat erityisvastuuseen Jumalan edessä. Etsimmekö omaa vai Lähettäjämme kunniaa?

Jumalan sana ei ole automaatti
Vaikka Jumalan sanaa julistettaisiinkin oikein ja puhtaasti, se ei vaikuta automaatin tavoin. Ei riitä, että sitä vain kuunnellaan. Ei riitä sekään, että sitä pidetään totena jopa totuutena. Jumalan sana on Jumalan persoonallista puhetta. Kun Hän puhuu, on ratkaisevaa se, **Kuka** puhuu. Hän on elävä Persoona, joka edellyttää, että Hänen puheeseensa vastataan persoonallisella tasolla. Jumalan sana ei ole vain oppeja vaan paljon enemmän. Kaikkivaltias pyhä iankaikkinen Jumala puhuttelee Sinua. Hänellä on asiaa Sinulle. Sinun on vastattava persoonallisella tavalla, kun Hän puhuu. Tunnusta Herralle, että Hän on oikeassa ja Sinä oman viisautesi varassa väärässä. Taivuta sydämesi kuuliaisuuteen Hänen puheelleen. Jos niin teet, saat kokea myös persoonallisella tasolla, että Jumala on elävä ja pitää lupauksensa. Hän, Kaikkivaltias ja Kaikkitietävä, on omien sanojensa takana.

Jumalan asia
Mistä asioista sitten Jumala Sinulle haluaa tänään puhua. Sinun elämäsi arkeen liittyvistä asioista. Jumalalla on kyllä Sinulle paljon puhuttavaa myös hengellisistä ja taivaallisista salaisuuksistaan, mutta Hän ei koskaan aloita niistä. Hän puhuu Sinulle ensin Sinun elämäsi ajallisista asioista, joiden Hän tahtoo tulevan Pyhän tahtonsa mukaiseen kuntoon. Hän puhuu ihmissuhteistasi, rahankäytöstäsi, veroilmoituksistasi, tavastasi puhua muista, työtavoistasi, asenteistasi, aarteistasi, sinua orjuuttavista himoistasi jne. Jeesus sanoi tämän asian Nikodeemukselle näin:
"Jos te ette usko, kun puhun teille tämän maailman asioista, kuinka voisitte uskoa, kun puhun taivaallisista!" (Joh 3:12)

Ainoa tapa, jolla voit päästä täyteen varmuuteen siitä, että Raamattu on kokonaan totuus ja Jumalan sanaa viimeistä pilkkua myöten, on ottaa sana sellaisenaan vastaan ja tehdä sen mukaan, kun se puhuu Sinun oman elämäsi asioista.

Oma vai Jumalan kunnia
Sitten Jeesus vie kansan johtajat siihen kipeään sisältöön, jota he eivät halunneet kuulla:
"Omiaan puhuva etsii kunniaa itselleen, mutta joka etsii kunniaa Lähettäjälleen, on luotettava, eikä hänessä ole vääryyttä."
Johtajat etsivät omaa kunniaansa eivätkä siksi halunneet ottaa vastaan Jumalan lähettämää Messiasta. Kunnian himo ja vallan himo oli sokaissut heidän silmänsä. Heidän tehtävänsä oli opettaa Jumalan lakia, mutta he eivät halunneet kuulla Jumalan lähettämän Messiaan puhetta. Näin he tekivät itse asiassa johdonmukaisesti, koska he eivät kunnianhimossaan halunneet kuunnella liioin sitä Moosesta, jota väittivät opettavansa:
"Mooseshan antoi teille lain, eikö niin? Kukaan teistä ei sitä kuitenkaan täytä."
Jos kansa olisi ollut kuuliainen Mooseksen laille, se olisi tunnistanut Jeesuksen Messiaaksi. Mutta sen lain tuntemus oli pitkälle taidetta, jolla Jumalan selkeä ilmoitus saatiin selitetyksi pois ja korvatuksi ihmisopeilla. Tänäänkin lain hylkääjä hylkää samalla Kristuksen.

Murhanhimoinen epäusko
Epäuskon syvin olemus näkyy Jeesuksen läpitunkevissa sanoissa:
"Miksi te pyritte tappamaan minut?"

Jeesusta vihattiin, koska Hän vaati, että Hän oli Jumalan Lähettämä, Jumalan Poika, Messias ja että Hänen sanansa oli Jumalan sanaa ja että sitä oli siksi ei vain kuunneltava, vaan myös noudatettava. Jeesuksen olemuksen pyhyys ja rakkaus paljastivat ihmisten synnin. Kun Jeesus kertoi kuulijoiden sydämissä asuvan murhanhimon, he väittivät, että Jeesuksessa asuu riivaaja, paha henki.

Joka kerta kun ihminen alkaa vastustaa Jumalan sanan totuutta sydämessään, hän alkaa pohjimmiltaan surmata Jeesusta elämästään. Sen hän voi tehdä nousemalla ylpeästi Sanan yläpuolelle ja julistamalla: "Minä tiedän paremmin kuin Raamattu!" Tai hän voi tulkita sanan mielensä mukaan tai yksinkertaisesti olla piittaamatta kuulemastaan sanasta. Hän voi myös lykätä kuulemastaan sanasta johtopäätösten tekemisen tuonnemmaksi. Hän voi jopa myöntää kuulemansa sanan totuuden, mutta ihmispelosta jättää sen tottelemisen sikseen. Pahinta on se, kun hän joutuu sellaisen sokeuden valtaan, että ei kuulemassaan sanassa enää kuulekaan mitään.

Kansa vastasi: *"Sinussa on riivaaja. Kuka sinut yrittäisi tappaa?"* Torjunta, syyllisyyden kieltäminen ja vastahyökkäys on synnissään sokean tapa toimia, kun Jeesus haluaa kutsua hänet luokseen.

Jeesus palaa sitten Betesdan lammikon tapahtumaan, josta kansan johtajien viha sai alkunsa:
"Yhden teon minä tein, ja sitä te kaikki ihmettelette. Mooses antoi teille ympärileikkauksen. Se ei kuitenkaan ole Moosekselta, vaan isiltä. Te ympärileikkaatte ihmisen sapattinakin. Jos siis ihminen saa ympärileikkauksen sapattina, ettei Mooseksen lakia rikottaisi, miksi te olette minulle vihaisia siitä, että tein koko ihmisen terveeksi sapattina?"
Jeesus ei tyydy vain yleisiin periaatteisiin, vaan Hän osoittaa kouriintuntuvin esimerkein, missä ihmiset olivat rikkoneet. Jos he olisivat Mooseksen lain hengessä, he olisivat iloinneet sapattina tapahtuvasta parantamisesta. Mutta nyt he eivät sokeudessaan nähneet mitään muuta kuin sapattisäädösten rikkomista. Jeesus tiivistää johtajiin kohdistamansa kritiikin:
"Älkää tuomitko näön mukaan, vaan tuomitkaa oikein."

Yukarin tie
Meillä kävi vierailulla talvella 1993 eräs buddhalainen Yukari niminen 20-vuotias neito yhdessä kristityn opiskelutoverinsa Emin kanssa. Mietin sitten, mikä mahtaisi saada Yukarin kiinnostumaan evankeliumista ja siitä, mitä se saa aikaan ihmisessä. Siksi päätin viedä hänet ja Emin Invalidiliiton palvelutaloon Kuopiossa tapaamaan Seija Turusta, joka oli jo 20 vuotta ollut rikoksen uhrina kaulasta alaspäin täysin halvaantunut. Hänen luotaan he kävelivät sanattomina ulos. Vasta illalla he kykenivät pukemaan hämmästyksensä sanoiksi. Heistä oli käsittämätöntä kuulla Seijan kertovan:
"Olen onnellinen. Vietän täällä iloisia ja onnellisia päiviä. En tosin soisi kenellekään liikuntakyvyttömyyttä, mutta silti olen onnellinen. Saan nimittäin elää yhdessä Jeesuksen Kristuksen kanssa. Tiedän sitä paitsi saavani uuden ylösnousemusruumiin, kun pääsen taivaalliseen uuteen olotilaan tämän ajan jälkeen."
Yukari ja Emi näkivät, miten Seijan koko olemus huokui iloa, rauhaa ja toivoa. Heidät yllätti vuoteeseen sidotun rakkaus. Hänen sanoillaan oli ilmeistä katetta. Illalla he kyselivät, mistä he voisivat löytää samanlaisen onnen.

Ystävykset palasivat Japaniin ja kiireinen työ kehitysvammaisten lasten kodissa vei Yukarin mukanaan. Mutta silloin tällöin hän luki saamaansa Uutta testamenttia ja kävi muutamassa kristillisessä tilaisuudessakin. Mutta hän oli edelleen buddhalainen. Hänen kiinnostuksensa kristinuskoa kohtaan pysyi ulkopuolisen, sivustakatsojan mielenkiintona.

Sitten tuli 17.1.1995 ja raju maanjäristys Kobeen. Yukari joutui näkemään hävityksen ja ahdistuksen ympärillään. Kuoleman pelko hänen sydämessään nousi tietoisuuteen.

Maaliskuun lopussa hän päätti luopua työpaikastaan, koska ei tullut toimeen hoitokodin johtajan kanssa. Juttelimme toukokuussa siitä Osakassa käydessäni. Totesimme, ettemme voi vaatia toisten ihmisten muuttumista, mutta itse ehkä voisimme muuttua selviytyäksemme toisten kanssa paremmin. Pian Suomeen palattuani sain Yukarilta kirjeen: "Olet oikeassa, minun pitäisi muuttua, mutta miten se olisi mahdollista. Minusta tuntuu, että kokosydämisistä yrityksistäni huolimatta en kykene muuttumaan paremmaksi."

Toukokuussa Yukari ja Emi tekivät pikapäätöksen. He tulevat toistamiseen Suomeen, tällä kertaa nähdäkseen Suomen kesän. Kesäkuun 20. päivä heidän koneensa laskeutui Helsinki-Vantaan lentokentälle ja jo matkalla Ryttylään oli keskustelu käynnissä: "Kuule Yukari, vaikka sinä et kykenekään itseäsi muuttamaan, Jeesus Kristus kykenee siihen, Hän voi antaa Sinulle aivan uuden elämän."

Illalla 22.6. Yukari ja Emi olivat vetäytyneet jo yöpuulle Ryttylän kartanon vanhan päärakennuksen toisessa kerroksessa. Mutta keskustelu alkoi kulkea jälleen Jeesukseen Kristukseen. Yukari tajusi, että hänelle ei riittäisi enää se, että hän on ulkopuolisena tarkkailijana kiinnostunut kristinuskosta. Hänen on otettava selkeä kanta

Jeesukseen, joko puolesta tai vastaan. Sinä iltana hän teki ratkaisunsa. Hän halusi tulla kristityksi, hän halusi kristillisen kasteen.

Aamulla Emi ja Yukari ilmaantuivat meille kertomaan uutisen ja esittivät pyynnön: "Voisiko Yukari saada kasteen vielä Suomessa ollessaan - aikaahan oli vielä runsas viikko?" Kerroimme, että kasteessa on kysymys myös seurakuntayhteydestä ja että sitä varten tarvittaisiin myös riittävä kasteopetus. Soitimme siksi Yukarin kotia lähellä sijaitsevan Himejin ev.lut. seurakunnan pastori Hironolle ja pyysimme häntä antamaan kasteopetuksen ja kastamaan sitten Yukarin sopivana ajankohtana. Ilomielin hän otti pyynnön vastaan.

Yukari palasi Japaniin ja ensi töikseen soitti kaikille ystävilleen: "Minusta tulee pian kristitty." Kaikki suhtautuivat asiaan ikään kuin Yukari olisi mennyt Suomessa sekaisin. Itse hän ymmärsi kyllä heidän asenteensa, mutta ei voinut sydämensä ilolta olla kertomatta asiaa heille. Kodissa häntä odotti hillitty vastustus. Mutta Jumalan sana alkoi aueta ihmeellisellä tavalla. Kasteopetuksen tunnit hän äänitti kaseteille voidakseen kuunnella niitä uudelleen. Vaikka sydämessä edelleen vanha luonto, lihakin, oli tallella, uusi suhde Herraan osoittautui suuremmaksi. Ilo täytti sydämen.

Lokakuun 29. päivänä Yukari kastettiin Himejin kirkossa. Häneltä tuli iloinen ja kiitollinen viesti asiasta. Hän on hyvää vauhtia oppimassa Kristuksen todistajan tehtävää niin läheisilleen kuin kauempana oleville.

Entä Sinä?

Oletko Sinä jo tullut Jumalan sanan valossa näkemään totuuden omasta sydämestäsi?Jos tajuat, että olet syntiesi orja ja syyllinen, tule Herran valoon. Tunnusta kaikki syntisi, joista Pyhä Henki Sinua nuhtelee! Pyydä, että Herra vapauttaisi sinut hirvittävistä kahleistasi. Jeesus on kuollut puolestasi. Hän haluaa armahtaa Sinut ja päästää Sinut uuteen elämään.

Kun Herra armahtaa, Hän antaa suunnattomasti enemmän kuin, mitä Sinä voit kuvitellakaan. Siitä kertoo se, mitä Jeesus teki juhlan viimeisenä päivänä. Hän nousi ja huusi väenpaljoudelle:
"Jos jonkun on jano, tulkoon minun luokseni ja juokoon! Joka uskoo minuun, 'hänen sisimmästään kumpuavat elävän veden virrat', niin kuin kirjoituksissa sanotaan." Tällä Jeesus tarkoitti Henkeä, jonka häneen uskovat tulisivat saamaan." (Joh. 7:37-38)

Jumalan sanan kuuliaisuuteen taipuvat saavat kokea Pyhän Hengen elämän pulppuavan heihin ja heistä eteenpäin toistenkin pelastukseksi. Kun Herra kutsuu meitä tänään kuuliaisuuteen omaa sanaansa kohtaan, Hän kutsuu meitä Pyhän Hengen temppeliksi. He saavat elää alati Herran kanssa.

Mutta voi meitä, jos Herran sanan kuultuamme, unohdamme sen ja lähdemme kulkemaan omia teitämme. Herran on pakko silloin sanoa niin kuin juutalaisille aikanaan:
"Te kyllä tutkitte kirjoituksia, koska luulette niistä löytävänne ikuisen elämän - ja nehän juuri todistavat minusta. Mutta te ette tahdo tulla minun luokseni, että saisitte elämän." (Joh. 5:39-40)

Elämä on tarjolla vain niille, jotka kuulevat sanan ja tekevät sen mukaan. Siksi sydämissämme käydään tänäänkin taistelua. Miten Sinä vastaat, kun Herra puhuu Sinulle Sinun asioistasi?

Joh. 7:25-39 Suuri kutsu

25. Silloin jotkut jerusalemilaiset sanoivat: "Eikö tämä ole se, jota he tavoittelevat tappaakseen?
26. Tuossa hän nyt puhuu julkisesti, eivätkä he sano hänelle mitään. Ovatkohan hallitusmiehet tosiaan saaneet selville, että hän on Kristus?
27. Tästä miehestä me kuitenkin tiedämme, mistä hän on lähtöisin, mutta kun Kristus tulee, ei kukaan tiedä, mistä hän on lähtöisin."
28. Opettaessaan temppelissä Jeesus huusi kovalla äänellä: "Te tunnette minut ja tiedätte, mistä minä olen lähtöisin. En minä ole tullut omasta aloitteestani, vaan minut on lähettänyt hän, joka on luotettava, ja häntä te ette tunne.
29. Minä tunnen hänet, koska tulen hänen luotaan, ja hän on minut lähettänyt."
30. Niin he halusivat ottaa hänet kiinni, mutta kukaan ei käynyt häneen käsiksi, sillä hänen hetkensä ei ollut vielä tullut.
31. Monet kansasta kuitenkin uskoivat häneen ja sanoivat: "Kun Kristus tulee, tuskinpa hän tekee enemmän tunnustekoja kuin tämä on tehnyt."
32. Fariseukset kuulivat kansan näin kiistelevän Jeesuksesta. Silloin ylipapit ja fariseukset lähettivät temppelipalvelijoita pidättämään hänet.
33. Mutta Jeesus sanoi: "Vielä vähän aikaa minä olen teidän kanssanne ja sitten menen pois hänen luokseen, joka on minut lähettänyt.
34. Silloin te etsitte minua ettekä löydä, ja sinne, missä minä olen, te ette voi tulla."
35. Niin juutalaiset sanoivat toisilleen: "Minne tämä mies aikoo mennä, niin ettemme löydä häntä? Ei kai hän aio mennä niiden luo, jotka asuvat hajallaan kreikkalaisten keskuudessa, ja opettaa kreikkalaisia?
36. Mitä hän tarkoittaa sanoessaan: 'Te etsitte minua ettekä löydä' ja 'Sinne, missä minä olen, te ette voi tulla' ?"
37. Juhlan viimeisenä, suurena päivänä Jeesus nousi seisomaan ja huusi: "Jos jonkun on jano, tulkoon minun luokseni ja juokoon.
38. Joka uskoo minuun, niin kuin Raamatussa sanotaan, hänen sisimmästään juoksevat elävän veden virrat."
39. Tämän hän sanoi Hengestä, jonka häneen uskovat tulisivat saamaan. Sillä Henki ei ollut vielä tullut, koska Jeesusta ei ollut vielä kirkastettu.

Mitä Sinä janoat?
Mitä Sinä syvimmin kaipaat elämääsi? Millainen on sydämesi jano? Mikä voisi sen janon tyydyttää? Tekstimme johtaa meidät Jeesuksen suureen kutsuun tulla Hänen luokseen juomaan elävää vettä. Hän lupaa suunnattoman lahjan Sinunkin elämääsi, jos tulet ja juot.

Kiista Jeesuksesta
Olemme edelleen lehtimajan juhlassa Jerusalemissa, joka kiehui kiistaa Jeesuksen persoonasta samalla kun kansan johto mietti ankarasti, miten pääsisivät Jeesuksesta eroon. Kansan johtajat eivät näyttäneet ryhtyvän mihinkään toimenpiteisiin ottaakseen Jeesuksen kiinni, vaikka Hän oli julkisesti keskellä Jerusalemia. Asia herätti kyselyä tavallisessa kansassa, joka tiesi johtajien päätöksestä surmata hänet:
"Eikö tämä ole se, jonka he haluaisivat tappaa? Hän puhuu kuitenkin vapaasti, eivätkä he sano hänelle mitään."
He yrittivät hahmottaa syytä tilanteeseen:
"Ovatkohan hallitusmiehet tosiaan saaneet tietoonsa, että tämä on Kristus?"
Mutta kansa hylkäsi välittömästi oman selitysmallinsa:
"Me kuitenkin tiedämme, mistä tämä on kotoisin. Kun Kristus tulee, kukaan ei tiedä, mistä hän on."
Tuon ajan kansanomainen ja rabbien laajasti opettama käsitys oli, että Messias ilmestyisi yllättäen eikä kukaan tietäisi, mistä Hän tulee. Käsitys perustui ilmeisesti Jesajan kirjan 53:8 väärinymmärrykseen. Koska he kuvittelivat tuntevansa Jeesuksen alkuperän, he hylkäsivät oman ajatuksensa.

Tunnetko Kristuksen?
Jeesus tiesi kansan hämmennyksen ja puheen. Siksi Hän keskeytti heidät huutamalla temppelissä. Sana "huutaa" on voimakas ja kuvaa puhetta vahvassa paineessa ja syvän tunnelatauksen vallassa. Jeesuksen huudossa oli voimakas protesti:
"Te tunnette minut ja tiedätte, mistä minä olen."
Tarkoittiko Jeesus kirjaimellisesti tätä vai oliko kysymys ironiasta "Tekö muka tietäisitte, mistä minä tulen!" jääköön avoimeksi. Ehkä molemmat puolet olivat mukana. Mutta tämä ei ollut vielä koko vastaus:
"Minä en ole tullut omasta tahdostani, vaan hän, joka on minut lähettänyt, on oikea lähettäjä, ja häntä te ette tunne. Minä tunnen hänet, sillä minä olen hänestä, ja hän on minut lähettänyt." Ratkaisevaa ei ollut tunsivatko ihmiset Jeesuksen vai eivät, vaan se, etteivät he tunteneet Jumalaa. Sen sijaan Jeesus tunsi Jumalan, koska Hän oli Jumalasta.

Jeesuksen huuto lisäsi kansan murhanhimoa:
"Heillä oli halu ottaa Jeesus kiinni."
Heidän mielestään Jeesus pilkkasi Jumalaa, sillä he ymmärsivät Jeesuksen väitteiden sisällön, vaikka eivät niitä hyväksyneetkään.

Jumalan käden varjeluksessa
Mutta johtajat eivät kyenneet ottamaan Jeesusta kiinni. Miksi eivät?
"Kukaan ei kuitenkaan käynyt häneen käsiksi, sillä hänen hetkensä ei ollut vielä tullut."
Vastaus paljastaa syvimmän totuuden Herran olemuksesta, läsnäolosta ja toiminnasta. Vaikka johtajat olisivat halunneet tappaa Hänet ja vaikka kansa olisi ollut valmis ottamaan Hänet kiinni viedäkseen Hänet tuomittavaksi jumalanpilkasta, Jumalan varjeleva voima ympäröi Jeesuksen niin, etteivät he kyenneet nostamaan sormeaan Jeesusta vastaan. Kysymys ei ollut poliittisesta laskelmoinnista tai muista luonnollisista syistä. Silloin kuin johtajat olisivat halunneet vangita Jeesuksen, he eivät milloinkaan onnistuneet. Mutta kun hetki tuli, Jeesus vangittiin vaikka johtajat olivat nimen omaan päättäneet, että se ei saisi tapahtua pääsiäisjuhlan aikana.

Jeesuksen sanat vaikuttivat kansassa myös uskoa, joka ilmeni kyselynä:
"Kun Kristus tulee, tehneekö hän enemmän tunnustekoja kuin tämä on tehnyt?"
Kun fariseukset kuulivat tällaista puhetta, heille tuli hätä käteen. He kääntyivät uskonnollis-poliittisen johdon puoleen ja tehtiin nopea:
"Ylipapit ja fariseukset lähettivät palvelijoita pidättämään hänet."
Kysymys oli virallisesta toimenpiteestä.

Kun Jeesus näki pidättäjien tulevan, Hän sanoi:
"Minä olen vielä vähän aikaa teidän parissanne. Sitten minä menen pois lähettäjäni luo. Silloin te etsitte minua, mutta ette löydä. Missä minä olen, sinne te ette voi tulla."
Sanojen merkitys paljastuu vasta tarkastelemalla kreikan kielen verbimuotoja. Lauseessa "Minä olen vielä vähän aikaa teidän parissanne," kysymys on preesensistä. Olen täällä te lähetetyt, mutta en omalla arvovallallani. Vähän ajan kuluttua menen takaisin Lähettäjäni luo (futuuri). Jeesus ei kertonut heille milloin. Hän ei kertonut myöskään millä tavalla. Hän sanoi vain, että olen nyt täällä Lähettäjäni asettaman ohjelman mukaisesti. Te tulette etsimään minua (futuuri). Mutta lopuksi tuleekin preesens: *"Missä minä olen, sinne te ette voi tulla."*

Kysymys ei ollut siis tulevasta, vaan siitä, että Jeesusta vangitsemaan lähetetyt eivät kykenisi tulemaan siihen, missä Hän juuri silloin oli. Jeesus puhui taivaallisesta tietoisuudesta käsin Häntä pidättämään lähetetyille viranomaisille. Jeesus julisti heille, että he eivät kykenisi tekemään Hänelle mitään, eivät kykenisi lähestymään Häntä. Sanoissa oli valtava majesteetillisuus. Vasta kun Jumalan suunnittelema aika tulee, minut voidaan vangita. Siihen asti kaikki yritykset ovat turhia. Eivätkä he pidättäneet Häntä. He kuuntelivat Jeesusta ja palasivat lähettäjiensä luo tyhjin käsin. He perustelivat sitä, miksi eivät ottaneet Jeesusta kiinni:
"Kukaan ihminen ei ole koskaan puhunut niin kuin se mies puhuu."
Me menimme vangitsemaan Häntä, mutta Hän vangitsi meidät sanoillaan. Hän halvaannutti meidät puheensa majesteetilla.

Rajun ulkoisen paineen ja vihamielisyyden keskellä Jeesus kulki majesteetillisesti viimeiset kuusi kuukautta tietään. Hän ei ollut olosuhteiden eikä ihmisten vihan uhri. Hän oli lihaan tullut Sana, Jumalan Poika, jolla oli kaikki valta ja iankaikkinen majesteetti. Jeesuksen valta vaikutti ja vaikuttaa Hänen sanojensa kautta.

Lehtimajajuhla
Luvun alkuosa on valmistusta lehtimajajuhlassa Jeesuksen esittämään suureen kutsuun. Jeesuksen suhde eri Vanhan testamentin juhliin on mielenkiintoinen aihe. Jeesus tuli täyttämään Vanhassa liitossa määrättyjen juhlien syvimmän merkityksen. Pääsiäisjuhla viittasi täyttymykseensä ristillä. Helluntai Pyhän Hengen vuodattamiseen.

Nyt Jeesus osoittaa, miten Hän on myös lehtimajajuhlan varsinainen sisällys. Lehtimajajuhla, joka alkoi ja loppui sapattina, kuvaa Jumalan kansan tulevaa lepoa. Samoin kuin sapatti on lepopäivä viikon lopulla, niin tämä juhla oli vuodessa erityinen ilojuhla. Sen tarkoituksena oli samalla kertaa muistuttaa menneistä murheen ajoista Egyptissä ja viitata tulevaan lepoon Jumalan valtakunnassa.

Lehtimajajuhlan jokaisena seitsemänä päivänä pappien juhlallinen saattue kantoi kulta-astioissa Siloan lammikosta tai Kidronin purosta vettä temppeliin. Se vuodatettiin kansan läsnä ollessa juomauhriksi Jumalalle. Kulkue lauloi psalmeja vettä noutaessaan. Veden kantaminen muistutti siitä, että Jumala oli erämaavaelluksen aikana huolehtinut kansansa tarpeista antamalla vettä kalliosta. Mutta asiaan liittyi myös lupaus hengellisistä elämän veden virroista, jotka herättävät erämaan kukkaan.

Juhlan viimeisenä päivänä, joka oli siis sapatti, tätä veden haku kulkuetta ei ollut. Sillä oli syvä merkitys. Ensinnäkin se muistutti siitä, että kansa oli päässyt erämaasta perille luvattuun maahan, joka ei ollut enää erämaa vaan "maa, joka vuosi maitoa ja mettä". Siellä ei tarvittu enää erityisjärjestelyä veden saannin takaamiseen. Samalla se oli muistutus siitä, että lupaus hengellisen virvoituksen ja yltäkylläisyyden ajasta oli vielä täyttymättä.

Suuri kutsu
Tätä taustaa vasten ihmiset tajusivat, että Jeesuksen nousemisessa seisomaan ja huutamisessa temppeliin kokoontuneelle kansalle oli erityismerkitys. Hän huusi toden näköisesti juuri sinä hetkenä, jona kansa täydellisen hiljaisuuden vallitessa oli syntiuhrien uhraamisen jälkeen kumartuneena rukoukseen.

Juhlan viimeisenä suurena päivänä Jeesus seisoi ja huusi sanoen: *"Jos joku janoaa, tulkoon minun luokseni ja juokoon. Joka uskoo minuun sillä tavalla kuin Raamattu sanoo, hänen sisimmästään on juokseva elävän veden virtoja."*

Johannes sanoo: *"Jeesus seisoi ja huusi."*
Juutalainen perinne edellytti, että opettaminen tapahtui istualta. Nyt Jeesus seisoo ja ottaa airueen, uutisen kuuluttajan asennon. Sanaan "huusi" sisältyy jälleen ei vain voimakas ääni, joka oli tarkoitettu jokaisen kuultavaksi, vaan myös vahva tunnelataus. Jeesus haluamalla haluaa ihmisten tulevan luokseen juomaan.

Jakeessa 39 Johannes antaa selityksen:
"Hän sanoi tämän Hengestä, jonka häneen uskovat tulivat saamaan. Henki ei ollut vielä tullut, koska Jeesus ei vielä ollut kirkastettu."
Tämän selityksen antaessaan Johannes katseli tapahtumaa Jeesuksen ylösnousemuksen, taivaaseen astumisen ja Pyhän Hengen vuodattamisen jälkeisestä ajankohdasta käsin. Opetuslapsetkaan eivät tuon huudon kuullessaan vielä sitä ymmärtäneet. Mutta sanat kertovat sen, mikä Jeesuksen sydämellä oli noita ihmisiä kohtaan, jotka olivat niin ajallisen ja tämän puoleisen sitomia, etteivät ymmärtäneet Hänen puhettaan hengellisestä todellisuudesta ja Hänen kutsuaan siihen. Jeesus tiesi, että vasta Pyhän Hengen avaamin silmin ihmiset tulisivat käsittämään Hänen kutsunsa merkityksen. Mutta kutsu on voimassa. Kutsun lupaus toteutuu, kun ihminen saa sydämeensä Pyhän Hengen, uuden elämän ja uuden sydämen.

Johannes selittää myös, miksi Pyhää Henkeä ei voitu tällä uudella tavalla antaa vielä, vaikka Jeesus tämän ennakoivan kutsunsa esittikin. *"Jeesus ei vielä ollut kirkastettu."* Myöhemmin kun kreikkalaiset halusivat nähdä Jeesuksen, Jeesus sanoi:
"Hetki on tullut, että Ihmisen Poika kirkastetaan. Totisesti minä sanon teille: jos vehnänjyvä ei putoa maahan ja kuole, se jää yksin. Mutta jos se kuolee, se tuottaa runsaan sadon."
Jeesus viittasi kirkastumisellaan ristiin. Johannes viittaa selityksessään samaan ristiin ja ylösnousemukseen kuin Jeesuskin. Pyhää Henkeä ei voitu vuodattaa muuta kuin sovitetun ihmissuvun ylle. Silti Jeesus lausui kutsunsa, jonka todellinen merkitys paljastui Hänen ristinsä ja ylösnousemuksensa hedelmänä vuodatetussa Pyhässä Hengessä.

Jos joku janoaa
Kutsussaan Jeesus lausui kaksi erillistä asiaa, jotka Hän kuitenkin liitti toisiinsa. Ensimmäinen oli:
"Jos joku janoaa, tulkoon minun luokseni ja juokoon."
Kutsu on universaali, se kohdistuu jokaiseen ihmiseen, se ei sulje ketään ulkopuolelleen. Sanaan "jano" ei myöskään liity mitään rajoittavaa määrettä. Oli jano sitten hengellistä köyhyyttä, puhtautta kaipaavaa, voimaa ikävöivää tai tunne-elämän tyhjyyttä, laadulla ei ole merkitystä. Kaikella tavalla tuskaisille ja janoisille, ahdistetuille ja puutteellisille kuuluu sama kutsu. "Jos joku janoaa", oli se millaista janoa tahansa, "tulkoon minun luokseni ja juokoon." Jeesus lupaa, että Hän kykenee sammuttamaan millaisen janon tahansa.

Kutsu kohdistuu yksilöön. Siinä on vain Jeesus ja janoinen ihminen. Kutsu ei koske joukkoa eikä ryhmää, vaan jokaista yksityistä ihmistä, vaikka kutsun kuulijoita oli paikalla tuhansittain. Jeesus ja minä. Mitä minä janoan? Mikä sieluni syvimmässä huutaa puutettaan? Kristus kutsui silloin ja kutsuu tänään luokseen ja lupaa tyydyttää janoni.

Lähteeksi
Kutsun jälkiosa ei jää enää puhtaasti persoonalliselle tasolle, vaan koskettaa kaikkia ympärilläni olijoitakin:
"Joka uskoo minuun" - se, joka kuulee kutsuni ja noudattaa sitä - *"sillä tavalla kuin Raamattu sanoo, hänen sisimmästään on juokseva elävän veden virtoja."* Elävä vesi, jonka Jeesus antaa ei koskaan jää vain saajan omaisuudeksi. Sen vaikutus leviää ympärille ehkä useammalle kuin osaamme aavistaakaan. Kaikki ne virrat, jotka vuotavat alttarilta, niin kuin asiaa kuvaa Hesekiel, synnyttävät elämää kaikkialle, mihin ne ulottuvat.

Lehtimajan juhla viittasi viime kädessä kansan pääsyyn perille lopulliseen lepoonsa. Se oli siis myös lupaus taivaasta. Mutta Ilmestyskirja kuvaa taivaan juuri sellaisena todellisuutena, jossa Jumalan ja Karitsan valtaistuimesta vuotaa elämän veden virta kirkkaana kuin kristalli. Tuo elämää jakava Pyhän Hengen virta on taivaallisen rakkauden ihmeellinen olemus.

Jeesuksen kutsuu kuuluvaa kahta lausetta ei saa eikä voi erottaa toisistaan. Kukaan ei voi ohittaa ensimmäistä päästäkseen toiseen. Niin kauan kuin olen janoissani, en kykene kenkään toisenkaan janoa sammuttamaan. Kristus on kaikki, mitä tarvitsen. Hänessä on enemmän kuin kaikki. Hänessä on ylipursuava elämä, joka sammuttaa janon ja täyttää sielun ja sieluja.

Juuri tämän kutsun kuulivat nuo miehet, jotka oli lähetetty pidättämään Jeesusta. Juuri niissä he tajusivat sellaista, mitä he kuvailivat:
"Kukaan ihminen ei ole koskaan puhunut niin kuin se mies puhuu."

Kutsu janoisille
Tänäänkin Jeesus huutaa ja kutsuu juuri Sinua luokseen. Kysymys on Jeesuksen kutsusta, joka etsii sitä yhtä, jolla on jano ja toisaalta jokaista, jolla on jano. Yhtään ainoaa janoista ei kutsu sulje pois. Se on laaja-alainen kutsu.

Onko Sinulla kaipausta Jumalan puoleen? Oletko halukas pääsemään eroon jostain synnistä? Oletko huolissasi siitä, miten pääsisit taivaaseen? Kaipaatko rauhaa, jonka vain Jeesus antaa? Kaipaatko puhtautta, pyhyyttä? Haluatko tulla paremmaksi?
Mikä kaipauksesi sitten lieneekin, kutsu: "Tule Jeesuksen luo!" kuuluu Sinulle.

Toisaalta kutsu on kuitenkin kapea-alainen. Se koskee vain niitä, jotka ovat janoisia. Monia kutsutaan, mutta he kulkevat silti kutsun ohi. Omatunto nukuksissa he etsivät vain tämän ajan etuja ja hyvää. Hengellisesti janoisia ei ole joka oksalla. Kutsu on kuitenkin selkeä. Jokainen janoinen tietää sitä myös olevansa, joskus tietoisuus on jopa tuskallisen voimakas.

Jeesus ei tyydy esittämään kutsuaan vain kerran. Hän toistaa sitä Sanan julistajien suun kautta. Jeesus on kohdattavissa tänään. Voit tulla Hänen luokseen nyt. Rukous vie Sinut Hänen luokseen, huokaus saavuttaa Hänet. Käy Jeesuksen luo, Hän tyydyttää sydämesi.

Mistä janossa sitten oikein on kysymys? Jano on puutteen ja tarpeen tuntoa, tyhjyyden tuntoa. Kysymys on sellaisen puutteesta, jota ilman ei voi elää. Jeesus ei kysy kuinka suuri on janosi. Hän kutsuu luokseen jokaisen, jolla on jano!

Tulkoon minun luokseni ja juokoon - janon sammuttamisen suunta
Jeesus antaa elävää vettä, Pyhän Hengen, joka sammuttaa hengellisen janon. Hän kehottaa meitä kääntymään itsensä puoleen. "Tule minun - Henkilön - luokseni!" Jeesus on henkilö, Hän itse on lähde. Hän on se sama Henkilö, joka ristiinnaulittiin Sinun tähtesi, kuoli, haudattiin, nousi haudasta ylös ja astui taivaaseen. Hän rukoilee puolestasi Isää ja Hän antaa Pyhän Hengen.

Tämän Jeesuksen luo meitä kutsutaan. Meitä ei kutsuta jonkun ihmisen, pastorin, kirkon, opin, tunteiden, kokemusten tms luo. Meitä kutsutaan Jeesuksen luo. Hän rakastaa Sinua suunnattomasti, on kärsinyt Sinun puolestasi hirvittävät tuskat ja haluaa antaa Sinulle parasta. Hän haluaa täyttää Sinut hyvyydellään. Mikä ikinä onkin hengellinen janosi, Hän voi sen sammuttaa.

Jeesus täyttää tarpeemme ylenpalttisesti. Hänen täyteytensä on kuin meri. Juo meri tyhjäksi! Hänen tarjouksensa on monipuolinen. Hän kykenee tyydyttämään millaisen janon tahansa. Hän antaa rauhattomille rauhaa, unettomille lepoa, syyllisille anteeksiantoa, saastaisille puhtautta, kasvua ikävöiville lisääntyvää elämää, voimattomalle voimaa, aralle rohkeutta, kärsimättömälle kärsivällisyyttä. Hänen käyttöään ikävöivästä Hän tekee aseensa.

Tule Jeesuksen luokse sellaisena kuin olet. Älä tuo mitään mukanasi, sillä rikkaat Hän lähettää tyhjinä pois. Herra ei ole kaukana, vain askeleen päässä sinusta. Pane luottamuksesi Häneen ja olet Hänen luonaan. Jeesuksen luo tulo ei ole voiman käyttöä, vaan voiman käytöstä luopumista. Anna itsesi Jeesukselle, anna Hänen olla kaikkesi ja olet Jeesuksen luona.

Juo
Vastasyntynyt vauvakin osaa juoda, sillä se on sen vastaanottamista, mitä äidin rinnoista tulee. Avaa sydämesi ja Jeesus täyttää sen. Ota vastaan oma Jeesuksesi, Vapahtajasi.

Kuka saa tulla?
Jeesuksen luo tulemisessa ei ole merkitystä sillä, mitä olet aiemmin elämässäsi tehnyt. Syntisi saat kaikki tuoda Jeesukselle ja Hän antaa ne anteeksi ja pyyhkii ne pois.

Asiaan ei vaikuta myöskään se, mistä tähän asti olet apua elämääsi etsinyt. Jos olet lain tiellä väsynyt, harhojen ja uususkonnollisuuden keskellä petetty, saat silti tulla. Jeesus ei Sinua petä.

Mitkään puutteesi eivät myöskään ole este. Jeesus täyttää Sinut. Jos sanot, että et ole tarpeeksi janoinen, niin tule kuitenkin. Tule ja juo, niin tulet entistä janoisemmaksi ja Jeesus tyydyttää janosi.

Muista, että kukaan toinen ihminen ei voi estää Sinua tulemasta Jeesuksen luo. Saatana, paha omatunto eikä mikään muukaan kykene estämään, kun Jeesus sanoo: "Tule minun luokseni!" Jeesus ei mitään niin paljon halua, ikävöi ja odota, kuin sitä, että Sinä käyt Hänen luokseen.

Jeesus antaa Pyhän Hengen
Pyhä Henki tulee meihin ja kirkastaa meille Jeesusta. Hän antaa meille uskon ja uuden sydämen, uuden voiman. Pyhän Hengen työ on sisäistä työtä ja siksi sydämestä alkaa myös vuotaa elävää vettä. Niin kuin siunaava aurinkokaan ei pidä meteliä noustessaan aamulla, samoin Pyhä Henki vaikuttaa elämää.

Hänen työnsä on runsasta, Jumala ei ole kitsas. Jos koet hengellisen elämän kitukasvuisuutta, käy Jeesuksen luo. Hän vie syvemmälle elämään. Pyhän Hengen elämä on spontaania, se pulppuaa. Siihen ei tarvita mitään pumppaamista, ei keinotekoista pinnistelyä tai ponnistelua. Pyhän Hengen virta on jatkuva, se juoksee aina. Käy rukoillen ja pyytäen Jeesuksen luo. Hän antaa mielellään Pyhän Henkensä elämän. Hän antaa ensikertalaiselle, mutta Hän jakaa yhä uudestaan Hänen luokseen tuleville samalla rikkaudellaan. Tule Jeesuksen luo!

Esimerkki janoisen miehen elämästä pastori Itoon kertomana

Vuoden 1987 jouluna kastettiin Kooji Fujita niminen noin 3-400 oppilaan alakoulun rehtori 58 vuoden iässä.

Kooji Fujitan kristitty isä, Takeo Fujita, oli kuollut kolme vuotta aikaisemmin 83 vuoden iässä. Isä oli ollut erittäin innokas ja palava kristitty ja palvellut monella tavalla seurakunnassa. Isä oli liikuntavammainen ja oli elänyt valtion maksamalla vammaiseläkkeellä. Hän oli asunut poikansa Koojin ja Koojin vaimon kanssa yhdessä. Häneltä oli kirkkoon tuloon kestänyt noin viisitoista minuuttia vammaisuuden vuoksi. Siitä huolimatta hän oli osallistunut uskollisesti joka sunnuntain aamu ja iltajumalanpalveluksiin ja keskiviikon raamattupiireihin sekä viisi kertaa viikossa klo 5.30 pidettäviin aamurukouskokouksiin. Hän oli syventynyt sanaan ja elänyt rukouksessa.

Hän oli ollut varsin vähäpuheinen vaari. Kokousten päätyttyä muiden jo lähdettyä koteihinsa hän oli aina jäänyt viimeiseksi liikuntavammansa vuoksi. Sitten hän oli lukemattomia kertoja pyytänyt minulta esirukousta poikansa Koojin puolesta, joka oli alakoulun opettaja. Sitten vähän myöhemmin Kooji oli saanut siirron keskikoulun opettajaksi.

Japanissa opettajat saavat hyvää palkkaa ja heitä yleensä arvostetaan yhteiskunnassa. Siksi olin kysynyt, mitä Takeo halusi minun rukoilevan poikansa puolesta. Hän oli vastannut:
”Pastori, pojallani on kyllä hyvä työ, mutta hän pitää aivan liikaa riisiviinasta. Lähes joka päivä illansuusta ilta myöhään asti hän viettää riisiviinaa juoden siirtyen aina yhdestä kapakasta toiseen yömyöhään asti. Siihen menee hirveästi rahaa. Sen lisäksi hän viettää aikaa myös opettajatoveriensa ja muiden ystäviensä kanssa iltoja yömyöhään asti pelaten uhkapelejä. Viinaan menee rahaa, mutta uhkapeleissä menee sitä vielä enemmän. Työnsä puolesta hänen tulisi olla esimerkki koululaisille, mutta yksityiselämässään hän on viinan ja pelien orja. Hänen elämäntapansa on sekä Jumalan edessä että vanhempien ja lasten edessä häpeällistä. Pyytäisin, että pastori rukoilisi, että poikani oppisi tuntemaan Jeesuksen ja pelastuisi ja että hänestä voisi tulla oikeanlainen kasvattaja.”

Takeo Fujitalla oli ollut isän sydän omaa poikaansa kohtaan. Niin sitten joka kerta kokousten päätyttyä olimme rukoilleet yhdessä Koojin pelastumista. Lisäksi olin käynyt myös heillä kotona ja aina silloinkin rukoillut yhdessä isän kanssa. Rukoiltuamme kolme vuotta mitään muutosta pojassa ei ollut tapahtunut. Viidentenä vuonna tilanne oli ollut sama. Kymmenen vuoden paikkeilla tilanne oli jopa muodostunut huonommaksi ja viinan juonti vain lisääntynyt. Rukousta jatkui viisitoista, sitten kaksikymmentä vuotta, mutta muutosta ei ollut tapahtunut.

Jumala kuulee rukoukset ja vastaa niihin. Mutta kahdenkymmenen vuoden rukouksen jälkeenkään vastausta ei vielä ollut tullut. Jokainen elävä kristitty tajuaa kuinka tärkeää rukous on uskovalle. Mutta kun rukoilemalla rukoilee eikä sittenkään saa vastausta, heikkouttamme ajattelemme helposti, että Herra ei kuule meidän rukouksiamme.

Näin siis oli 20 vuotta rukoiltu, Kooji Fujita oli koulumaailmassa edennyt urallaan, mutta viina- ja peliriippuvuus olivat rukouksista huolimatta pahentuneet. Mutta isä Takeon suusta ei ollut kuulunut valituksia vaan hän oli jatkanut uskollisesti rukoilemista. Luukkaan evankeliumin 18. luvun alun vertauksella, jossa Jeesus opettaa kärsivällistä rukousta. Vaikka vastausta ei vielä näkyisi, meidän tulee silti rukoilla edelleen. Niin hän oli rukoillut 25 vuotta eikä vastausta ollut tullut. Siitä edelleen hän oli jatkanut kolme vuotta rukousta. Siinä vaiheessa Kooji oli edennyt jo keskikoulun vararehtoriksi asti. 28 vuoden rukouksen jälkeen Takeo sairastui syöpään ja muutaman kuukauden kuluttua sai kutsun Herran luo. Hautajaiset pidimme Kamojiman kirkossa. Koska Kooji ja hänen vaimonsakin olivat opettajia, kirkkoon kokoontui runsaasti eri koulujen opettajia ja koulu-hallinnon ihmisiä.

Hautajaisissa vallitsi voimakas Pyhän Hengen läsnäolo. Oli kuin olisimme olleet evankelioimiskokouksessa. Takeo Fujitan syvä halu siitä, että hänen hautajaisissaan saisi kaikua kirkas evankeliumin sana, toteutui.

Hautajaisten jälkeisenä päivänä Kooji Fujita saapui kotiimme tervehdyskäynnille. Hän kiitti arvokkaista hautajaisista ja kertoi, että hän ei ollut koskaan aikaisemmin osallistunut kristillisiin hautajaisiin, ja ne olivat tehneet häneen syvän vaikutuksen. Hän sanoi ymmärtäneensä myös sen, että hänen isänsä oli varmasti päässyt taivaaseen. Kiitin tästä kohteliaasta tervehdyksestä.

Mutta sen jälkeen Kooji jatkoi:
”Minäkin haluaisin tästä lähtien alkaa käydä kirkossa. Käyköhän se päinsä?”
Vastasin:
”Iloitsen siitä. Tiedän kuinka syvästi isäsi olisi halunnut sitä, että olisitte voineet yhdessä käydä kirkossa. Hän iloitsee suuresti taivaassa päätöksestäsi, joten tule kirkkoon ujostelematta.”

Sitten hän palasi kotiinsa. Katsellessani hänen peräänsä, mietin, mahtoiko hän olla tosissaan vai oliko kysymys vain kohteliaisuudesta. Mutta parin kolmen päivän kuluttua sunnuntaina hän todellakin saapui jumalanpalvelukseen. Seuraavana sunnuntaina hän osallistui myös iltakirkkoon ja keskiviikon raamattupiiriin. Jonkin ajan kuluttua hän alkoi käydä myös aamurukouskokouksissa niin kuin hänen isänsäkin.

Tuossa vaiheessa hänet oli juuri nimitetty alakoulun rehtoriksi. Hän kävi näin uskollisesti kirkossa noin kolme vuotta. Sitten eräänä lokakuun päivänä hän tuli käymään luonani.
”Pastori, olisiko minun mahdollista saada ensi jouluna kaste ja tulla tämän seurakunnan jäseneksi, sillä haluaisin vaeltaa isäni uskon jälkiä.”
Hänen pyyntönsä kosketti minua syvästi. Mutta minun piti vielä varmistaa yksi asia:
”Isäsi oli syvästi huolissaan sinun viinan käytöstäsi ja uhkapelien harrastamisestasi. Miten niiden laita on nyt?”
”Pastori, yli puoleen vuoteen en ole enää tarvinnut juoda viinaa. Noita typeriä pelejäkään en enää harrasta.”
”Sinut on siis Herra vapauttanut niistä.”
”Monia kertoja kyllä yritin aikaisemminkin, mutta omassa voimassa en millään päässyt irti viinasta ja pelihimosta. Päin vastoin juutuin entistä syvemmin niihin. Mutta alettuani käydä kirkon eri tilaisuuksissa, lukemalla Raamattua ja rukoilemalla, ilman mitään erityistä yrittämistä aivan itsestään huomasin, etten enää tarvitse niitä. En osannut kuvitellakaan, että näin pian pääsisin vapaaksi elämään, jossa sydämen täyttää päivittäin ilo.”
Siihen vastasin:
”Herra on vastannut isäsi rukouksiin. Et arvaakaan, miten suuri on ilo isälläsi taivaan kirkkaudessa. Valmistaudumme jouluna pidettävään kasteeseesi.”

Niin sitten joulujumalanpalveluksen jälkeen Kooji Fujita kastettiin. Koin siinä syvästi, miten Herra kuulee ja vastaa rukouksiin. Meidän tulee pysyä kestävinä rukouksessa. Vaikka itsessämme olemme pieniä, niin Jeesuksen nimessä rukoiltu rukous saa paljon aikaan.

Kooji Fujitan pelastuminen oli suureksi todistukseksi koulumaailmassa, jossa on paljon opettajia ja lasten vanhempia, jotka kulkevat samoissa syövereissä kuin Koojikin oli kulkenut. Myös Koojin lapsuuden ystävät tietävät, että Kooji käy kirkossa, sillä hän todistaa rohkeasti siitä, miten Herra hänet pelasti ja vapautti.

Niin sitten 61 -vuotiaana Kooji pääsi eläkkeelle. Monelle eläkkeelle jääneelle ongelma on miten viettäisi eläkepäivänsä. Jotkut Koojin ystävät ovat ihmetelleet, eikö hänellä ole huolia, kun hän on aina iloinen, vaikka on jo joutunut eläkkeelle. Kun he kysyvät hänen salaisuuttaan, hän kertoo, miten hänestä vanhalla iällään on tullut seurakunnan jäsen. Kirkossa Jumala ruokkiin hänen sieluaan sanallaan ja rukouksessa hän saa kokea yhteyttä Jumalan kanssa. Näin vanhuudessakaan ei tarvitse olla yksin, vaan saa vaeltaa yhdessä Jumalan kanssa.

Entä Sinä?
Herra kutsuu Sinua tänään luokseen juomaan elävän veden lähteestä. Herra haluaa tyydyttää Sinun janosi.

Joh. 7:40-52 Usko ja epäusko

40. Nämä sanat kuultuaan jotkut väkijoukosta sanoivat: "Tämä on varmasti se profeetta."
41. Toiset sanoivat: "Tämä on Kristus." Mutta toiset sanoivat: "Eihän Kristus Galileasta tule?
42. Eikö Raamattu sano, että Kristus on Daavidin jälkeläisiä ja tulee Beetlehemistä, kaupungista, josta Daavid oli kotoisin?"
43. Näin väkijoukossa syntyi kiistelyä Jeesuksen tähden.
44. Jotkut heistä tahtoivat ottaa hänet kiinni, mutta kukaan ei käynyt häneen käsiksi.
45. Kun temppelipalvelijat palasivat ylipappien ja fariseusten luo, nämä kysyivät heiltä: "Miksi ette tuoneet häntä?"
46. Temppelipalvelijat vastasivat: "Ei koskaan ole ihminen puhunut sillä tavoin kuin hän."
47. Fariseukset vastasivat heille: "Onko teidätkin johdettu harhaan?
48. Onko kukaan hallitusmiehistä uskonut häneen tai kukaan fariseuksista?
49. Mutta tuo kansa, joka ei tunne lakia, on kirottu."
50. Niin Nikodemos, yksi fariseuksista, hän, joka aikaisemmin oli käynyt Jeesuksen luona, sanoi heille:
51. "Eihän meidän lakimme tuomitse ketään, ellei häntä ole ensin kuultu ja saatu tietää, mitä hän on tehnyt?"
52. He vastasivat hänelle: "Et kai sinäkin ole Galileasta? Tutki ja näe, ettei Galileasta nouse profeettaa."

Usko vai epäusko
Muistan hyvin, kun ensi kertaa pyöräilin Tampereen seurakuntien kesäkodille noin 15 kesäisenä. Rakennuksen seinälle oli levitetty suuri valkoinen teksti, jossa luki: ”Jeesus on täällä ja kutsuu sinua!” Sanat pysäyttivät. Ne löytyvät myös Johanneksen evankeliumin 11. luvusta. Alkujaan sanat sanottiin Marialle, Martan sisarelle, mutta ne ovat yhä voimassa meihinkin nähden täällä ja tänään. Jeesus on täällä ja kutsuu Sinua.

Millaisen kutsun Jeesus sitten esittää? Se löytyy aivan tämän päivän tekstin edeltä ja kuuluu näin:
"Jos joku janoaa, tulkoon minun luokseni ja juokoon. Joka uskoo minuun sillä tavalla kuin Raamattu sanoo, hänen sisimmästään on juokseva elävän veden virtoja."

Jeesus esitti tämän suuren kutsunsa Lehtimajanjuhlassa temppelissä suurelle kansanjoukolle. Tänään Hän esittää aivan saman kutsun Sinulle.
"Jos joku janoaa, tulkoon minun luokseni ja juokoon."

Kummalle puolelle Sinä astut, kun kuulet Jeesuksen kutsun? Kuulutko niihin, jotka ottavat sen vastaan ja tulevat Hänen luokseen ja niihin, jotka torjuvat sen tavalla tai toisella, joko rajummin tai hillitymmin? Jeesukseen on pakko ottaa kantaa. Jeesus Kristus ja Hänen esittämänsä kutsu jakaa ihmiset.

Jeesuksen julkinen toiminta oli jatkuvaa kuohuntaa ja riitelyä siitä, kuka tuo Nasaretin Mies oikein on? Mutta Jeesus jakaa edelleen. Ei ehkä kiiltokuvien ja lasimaalausten Jeesus, mutta se todellinen ja elävä, joka tänäänkin liikkuu keskellämme ja puhuu sanansa kautta, niin että meidän on täysin mahdollista luonnollisilla korvillamme kuulla, mitä Hän sanoo ja ajattelee. Siksi meidän on myös pakko ottaa kantaa Häneen ja Hänen esittämiinsä väitteisiin ja Hänen suureen kutsuunsa tulla Hänen luokseen.

Valinnan väistelymekanismeja
Monella tavalla itsensä yksinäisyyden loukkuun ajanut aikamme suomalainen pyrkii tosin kaikin keinoin välttämään mustavalkoisia asetelmia. Hän haluaisi, että voisimme kaikki kuulua samaan joukkoon ilman intohimoja herättäviä jakoja ja kärkeviä mielipiteitä. Olisi niin paljon kivempaa, kun ei tarvitsisi katsella toisia siihen ja siihen ryhmään, puolueeseen, uskontoon tai kansallisuuteen kuuluvana ulkopuolisena. Kaikilla suomalaisilla on kai jonkinmoinen yhteyden kaipuu vähän siihen malliin, että ollaan kavereita, sillä mehän käydään kuitenkin samassa marketissa ostoksillakin.

Hyvinä hetkinään hän saattaa kyetä jopa sanomaan rakastavansa koko ihmiskuntaa. Sen osoituksena hän antaa silloin tällöin roponsa kauempana kärsivien ihmistenkin hyväksi. Hänelle Jeesuksenkin pitäisi pikemminkin edustaa suurta ihmiskunnan yhdistäjää, laajan rakkauden esitaistelijaa. Jeesuksen oppien seuraavien kiusallinen jako moniin ryhmittymiin syystäkin kiusaa häntä. Eikö tosi uskonnollisuuden pitäisi viedä juuri maailmaa syleilevään yhteyden kokemiseen. Eikö idyllinen joulu Jeesus-lapsineen juuri tätä ihmiskunnalle pyrikin tarjoamaan. Kirkon kaarikattojen hämyssä Jeesuksen tehtävä on toki sisältä päin hiljentää ja valmistaa ihmiset tällaiseen laajasydämiseen yhteyden kokemiseen.

Elämän todellisuus ei välttämättä tosin tätä idylliä ihmiskunnan yhteisyydestä tuo. Kun yhtäällä putoilevat pommit ja toisaalla heiluvat terroristien puukot, elämän rajut vastakkainasettelut ovat jälleen edessämme. Ei silti, usein se suomalainen, joka sanoo rakastavansa koko ihmiskuntaa, ei voi millään sietää lähellään jotakin hankalaa tyyppiä.

Usko
Raamatun Jeesus, joka puhuu meille tänäänkin, jakaa ihmiset tiukasti kahteen leiriin: niihin, jotka uskovat Häneen ja tulevat Hänen luokseen, ja niihin, jotka työntävät Hänet luotaan. Jako uskon ja epäuskon välillä on selkeä ja voimakkaasti elämän todellisuutta muovaava.

Usko kuulee Jeesuksen kutsun, menee Hänen luokseen ja saa Hänen tuntemisessaan sydämensä syvintä tyydyttävän vastauksen. Uskova jää Jeesuksen seuraan, liikkuu ja kulkee Herran kanssaan saaden kaiken aikaa uutta elämää Häneltä. Uskovan ja Jeesuksen välillä vallitsee keskusteluyhteys, persoonallinen kommunikaatio, jossa Pyhä Henki jakaa Raamatun sanan kautta Jeesuksen elämää Häneen uskovalle.

Epäusko
Epäuskossa taas ei ole suinkaan kysymys jonkinmoisesta uskon puutteesta, jolle ei nyt oikeastaan voi mitään. Joku sanoo:
”Kun kerran en satu olemaan uskonnollista tyyppiä, minkä sille sitten voin, jos en usko. Tai oikeastaan ei minulla olisi mitään uskomista vastaan - hyvähän asia se näyttää monelle olevan - se ei vai minulta onnistu.”
Ei epäusko ole uskon puutetta, vaan selkeää ja tietoista Jeesuksen ja Hänen kutsunsa torjumista. Torjunta tapahtuu tietenkin monella eri tavalla. Joku hylkää Jeesuksen intohimoisella vastustuksella, joku ottaa vain lievän halveksivan tai kyynisen asenteen. Jollekulle riittää vain uteliaaksi sivustakatselijaksi heittäytyminen. Mutta oli tapa mikä tahansa, samasta epäuskosta on kysymys.

Moni osaa puolustella epäuskoaan varsin kristillisesti:
"Ettekö te opetakin, että usko on Jumalan lahja? Minkä minä sille voin, ettei minulla ole sitä. Jumala ei vain ole antanut sitä minulle."
Totta on, että usko on Jumalan lahja, mutta se ei ole ikään kuin jonkinmoinen ruiske, jonka saatuaan sitten automaattisesti uskoo. Kysymys on persoonasuhteeseen suostumisesta, kun Hän lähestyy Sinua sanallaan.

Kun joku ihminen sanottuaan jonkun asia Sinulle lisää siihen: "Usko vain minua!" joudut välittömästi tekemään valinnan. Otatko sen vastaan, mitä toinen luotettavana sanoi, vai torjutko sen sillä perusteella, että et pidä henkilöä luotettavana tai tiedät itse mielestäsi paremmin. Jos valitset uskon, se perustuu toisen luotettavuuteen ja sanotuin asian vakuuttavuuteen. Tällainen luottaminenkin ihmiseen on siksi toisen "antamaa" eikä Sinun itsesi aikaansaamaa. Jos kuitenkin torjut sanotun, et usko sitä, se perustuu siihen, että luotat enemmän itseesi ja omaan arvostelukykyysi.

Jeesus tulee siis luoksesi, puhuu Sinulle ja tekee Sinulle tarjouksen totuudellisella tavalla. Usko tarttuu Herraan ja suostuu Herran sanan alle. Usko syntyy siksi Jeesuksen totuudellisen ja armollisen sanan kautta. Epäusko taas uskoo enemmän itseensä ja kykyynsä selviytyä elämän asioista omalla viisaudellaan ja kyvyillään ja torjuu Jeesuksen pois jonkinmoisena vapauden rajoittajana tai mahdottomien asioiden vaatijana.

Suuri kutsu
Tekstimme jatkaa Lehtimajajuhlan viimeisen suuren päivän tapahtumien käsittelyä. Jeesus oli juuri esittänyt tuon suuren kutsun kaikille janoisille tulla Hänen luokseen juomaan ja omistamaan Pyhän Hengen pulppuava rakkauden virta sydämeensä. Jeesuksen kutsu jakaa ihmiset uskoviin ja epäuskoisiin. Kansa jakaantui. Tänäänkin siellä missä Kristus liikkuu, ihmiset jakaantuvat. Niin tulee jatkumaan suureen ja lopulliseen kahtiajaon päivään asti.

Ainutlaatuista puhetta
Juuri tämän kutsun kuulivat ne miehet, jotka Sanhedrin, juutalaisten korkeinta tuomio- ja hallintavaltaa pitävä korkein neuvosto, oli lähetetty pidättämään Jeesusta. Siinä he tajusivat sellaista, mitä he kuvailivat:
"Kukaan ihminen ei ole koskaan puhunut niin kuin se mies puhuu."

Toiset sanoivat: *"Tämä on totisesti se profeetta."* He viittasivat tällä Mooseksen lupaamaan suureen profeettaan, jota he eivät kuitenkaan samaistaneet Messiaaseen. Toiset sanoivat: *"Tämä on Kristus."* Mutta sitten toiset: *"Eihän Kristus tule Galileasta!"* He eivät olleet vain hengellisesti tietämättömiä. He eivät tienneet sitäkään, että Jeesus oli syntynyt Betlehemissä.

Lopulta oli niitä, jotka ilmaisivat avoimen vihamielisyytensä Jeesusta kohtaan:
"Jotkut heistä tahtoivat ottaa hänet kiinni" viedäkseen Hänet korkeimman neuvoston tuomittavaksi. Miksi he olisivat halunneet vangita Jeesuksen? Siksi, että he ymmärsivät Jeesuksen sanojen merkityksen. Vain Jumala kykenee tyydyttämään ihmisen hengellisen janon, vain Jumalasta voi virrata elävän veden virrat. Heidän mielestään Jeesus pilkkasi Jumalaa, koska he eivät voineet hyväksyä sitä, mitä ymmärsivät Jeesuksen tarkoittavan.

Tyhjin käsin takaisin
Jeesuksen suuri kutsu jakoi kansan ja herätti osalla halun vangita Hänet. Mutta miten kävi? Häntä pidättämään lähetetyt miehet palasivat tyhjin käsin takaisin. Sandedrin oli lähettänyt nämä poliisivoimiinsa kuuluvat miehet pidättämään Jeesuksen, joka oli kansan keskellä temppelissä. Neuvosto istui kokouksessaan odottaen, että Jeesus tuotaisiin tuomittavaksi. Kokous oli muuten lain vastainen, sillä neuvostolla ei ollut lupaa kokoontua sapattina, mutta viha Jeesusta kohtaan oikeutti heidät rikkomaan lakia. Mutta nyt miehet, joiden olisi pitänyt vangita Jeesus, joutuivatkin tunnustamaan, että Jeesus oli vanginnut heidät puheellaan. Se oli aika erikoinen selitys esimiesten käskyjen laiminlyömiseen.

Mutta miehet olivat oikeassa:
"Kukaan ihminen ei ole koskaan puhunut niin kuin se mies puhuu."
Heille oli puhunut enemmän kuin ihminen, Jumala ihmisenä. Jumalan sanojen merkillinen valta oli sitonut heidät. Mutta kansan johtajat vastasivat heille pilkalla ja halveksunnalla:
"Oletteko tekin antaneet eksyttää itsenne? Onko kukaan hallitusmies uskonut häneen, tai kukaan fariseus?"

On kovin inhimillistä vedota "merkittäviin ihmisiin, tutkimustuloksiin ja mielipidejohtajiin". Kysymys oli puhtaasti ylpeydestä. Nämä miehet, joiden tehtävä olisi ollut huolehtia kansan hengellisestä elämästä, paimentaa ja johtaa heitä Jumalan tuntemiseen lopulta kiroavat kansan, joka heille oli uskottu:
"Mutta tuo kansa, joka ei tunne lakia, on kirottu."

Yksi ääni nousi Jeesuksen puolustukseksi. Nikodeemus, joka kuului siis Sanderiniin, vetosi tiukasti lakiin: *"Tuomitseeko lakimme ketään, kunnes häntä on kuulusteltu ja otettu selville, mitä hän on tehnyt?"*
Mutta hän sai osakseen vain halveksunnan:
"Oletko sinäkin Galileasta? Tutki ja näe, ettei Galileasta nouse profeettaa."

Yksinkertainen usko - monenkirjava epäusko
Usko on yksinkertaista jäämistä Jeesuksen ja Hänen sanojensa varaan. Usko ei ole vaikeaa. Pieni lapsikin voi turvata Jeesukseen. Jeesus on läsnä ja puhuu ja tarjoaa jokaiselle mahdollisuuden uskoa. Ketään ei torjuta pois.

Epäusko voi esiintyä kyselevänä hämmennyksenä, se voi kuultuaan Jeesuksen sanat, jäädä niiden vangitsemiksi ja silti lähteä Hänen luotaan pois. Se voi esiintyä halveksuntana ja aktiivisena vihana.

Nikodeemus
Selkeää uskoa tekstissämme ilmaisi Nikodeemus. Hän kuului juutalaisten hallitsevaan eliittiin, oli eräs aikansa suosituimpia rabbeja, Vanhan testamentin selittäjiä. Vaikka hän yhdessä Arimatian Joosefin kanssa edustivat pienetä vähemmistöä neuvostossa, hän nousi puolustamaan Jeesusta ja vaatimaan Jumalan lain mukaista toimintaa. Tiivistyneen epäuskon luonnetta kuvaa se, että hänelle tuhahdettiin ja hänet leimattiin Jeesuksen seuraajaksi. Uskova joutuu ennemmin tai myöhemmin törmäyskurssilla epäuskoisten ihmisten kanssa silloinkin, kun hän menettelee laillisesti ja oikein.

Mikä oli Nikodeemuksen uskon ja uskosta nousseen rohkeuden salaisuus? Hänen rohkeutensahan ei jäänyt vain tähän. Myöhemmin näemme, miten hän yhdessä Joosefin kanssa otti Jeesuksen ristiltä ja hautasi hänet. Näillä toimenpiteillä hän samalla menetti lopullisesti asemansa neuvostossa ja hallitsevassa eliitissä. Usko maksoi hänelle ajallisen aseman, mutta toi hänelle iankaikkisen elämän Herran yhteydessä. Miten Nikodeemus kykeni kaikkeen tähän saman aikaisesti kun Jeesuksen opetuslapset olivat hajaantuneena ja piilossa koloissaan?

Tekstimme kertoo syyn:
"Nikodeemus oli aikaisemmin käynyt Jeesuksen luona."
Hän oli saanut kohdata Jeesuksen oman elämänsä kipeissä kysymyksissä. Jeesus oli osoittanut Hänelle, miten ihminen voi päästä sisälle Jumalan valtakuntaan vain syntymällä uudesti vedestä ja Hengestä. Jeesus oli avannut hänelle uskon salaisuuden.

Jeesus oli palauttanut Nikodeemuksen mieleen Vanhan testamentin tekstin, jossa napiseva Israelin kansa erämaassa sai sekaansa synnin tuomiona tappavia myrkkykäärmeitä. Vasta omien syntiensä ahdistavista seurauksista, noista käärmeistä, he tajusivat kapinoineensa Jumalaa vastaan. Kun kansa tunnusti syntinsä ja Mooseksen kautta pyysi Jumalalta vapautusta käärmeistä, Jumala ei vapauttanutkaan heitä niistä. Sen sijaan Hän käski nostaa vaskisen käärmeen seipään päähän, niin että jokainen käärmeen purema pelastuisi katsomalla siihen.

Jeesus oli selittänyt Nikodeemukselle, että Hän on se Jumalan lähettämä Uhrikaritsa, joka korotetaan ristin puulle, että jokainen, joka nostaa katseensa Hänen pyhään ristinkärsimykseensä saa kaikki syntinsä anteeksi ja Pyhän Hengen elämän sydämeensä.

Vaikka Nikodeemus ei vielä ensimmäisellä tapaamisella tajunnutkaan asioiden koko syvyyttä, hän tiesi, että Jeesus tietää ja tuntee kaiken hänestä ja vain Jeesuksella on iankaikkisen elämän avaimet. Hän oli tajunnut, että Jeesus oli Jumalan lähettämä, Jumalan ainokainen Poika, joka oli tullut hänenkin syntiensä sovittajaksi. Golgatalla Jeesuksen ruumista ristiltä irrottaessaan hän näki se vaskikäärmeen, jonka katsominen tuo iankaikkisen elämän. Helluntaina Nikodeemus oli varmasti niiden joukossa, jotka saivat tuntea, miten Pyhän Hengen elävän veden virta täytti hänet ylistyksellä ja virta alkoi vuotaa eteenpäin hänen kauttaan.

Nikodeemuksen usko syntyi, kun hän tuli Jeesuksen luo ja sai kuulla Hänen puhettaan. Tänäänkin on mahdollista ylittää epäuskon ja uskon välinen raja. Siitä esimerkki Japanista:

Tomoko Fukumoton tie uskoon
Nuori rouva Tomoko Fukumoto kertoi kasteena yhteydessä, miten hänen elämässään kääntyi uusi lehti hänen täytettyään 20 vuotta. Hän sairastui paniikkihäiriöön, mutta sinnitteli 10 vuotta ilman lääkehoitoa, kunnes se oli pakko aloittaa.
”Vähin erin aloin toipua siinä määrin, että pystyin aloittamaan työssä käynnin,”
Tuossa vaiheessa Tomokon käsiin osui lehtinen, jossa kerrottiin hänen kotikaupunkinsa, Hat Koben luterilaisen seurakunnan toiminnasta.
”Kiinnostuin pohjoismaisesta ruoanlaitosta ja kielipiireistä. Pian istuinkin ruokapiirissä kuuntelemassa suomalaisen lähetystyöntekijän ohjeita.”

”Ruoka-asioiden lomassa hän puhui myös Raamatusta ja Jumalasta. Sain häneltä lahjaksi Uuden testamentin, jonka lukemisesta ja tarkoituksesta en ymmärtänyt mitään.”
Selaillessaan kirjaa Tomoko löysi sivun, jossa luki: ”Mistä löydät avun ollessasi eri elämäntilanteissa.” Tomoko valitsi kohdan ”sairaana ja kärsimyksessä”. Se ohjasi avaamaan Roomalaiskirjeen jakeet: ’…kerskaamme myös ahdistuksista, tietäen, että ahdistus saa aikaan kärsivällisyyttä, kärsivällisyys koetuksen kestämistä ja koetuksen kestäminen toivoa. Mutta toivo ei tuota pettymystä, sillä Jumalan rakkaus on vuodatettu meidän sydämiimme Pyhän Hengen kautta…’
”Ihmeellistä, miten nämä jakeet kevensivät mieltäni,” Tomoko muistelee.

Tomoko alkoi käydä yhä useammin seurakunnassa. Hän iloitsi lämmöstä, jota sai siellä tuntea. Vähin erin hän rohkeni avata sydäntään ja kertoa toisille huolistaan.
”Tuntui hyvä kun puolestani rukoiltiin. Päätin, että olipa elämäni lyhyt tai pitkä, se on Jumalalta saatu ja haluan elää sen tuntien Jumalan.”
Tomoko pyysi saada kasteen. Lähetystyöntekijä alkoi opettaa Tomokolle Lutherin Vähäkatekismusta ja kristinoppia, jotta tämä ymmärtäisi, mistä kasteessa ja sielun pelastuksessa on kyse.

Siitä alkoi taistelu. Raamattuopetuksen edetessä Tomoko meni yhä lujemmin lukkoon. Lopulta hän ei enää kyennyt ymmärtämään Jumalan Sanaa. Opetus alkoi tuntua tuskalliselta.
”Päivittäiset työt veivät kaiken voimani. En jaksanut avata raamattua ja jäin pois rukouspiiristä. Olin aivan jäässä, sisäisesti kuollut. Tein tai katselin mitä tahansa, en tuntenut mitään.”
”Välillä huusin hädissäni Jumalalle: ’Miksi et pelasta minua?” Turvallisuudentunteeni Jumalaa kohtaan alkoi kääntyä epäuskoksi. En kyennyt enää rukoilemaan ja lopulta Jumalan olemassaolo kävi minulle käsittämättömäksi.”

Sisimmässään Tomoko tiesi, etteivät hänen ajatuksensa olleet totta. Silti hän halusi hävitä olemattomaksi. Ajatuksia alkoi hallita kuoleman kaipuu.
”En kyennyt enää nukkumaan. Ahdistuneena ja tuskaisena tajusin, ettei minulla ollut rohkeutta kuolla mutta ei liioin voimaa elää.”
Tämän tiedostaminen mursi Tomokon. Kyyneleet valuivat virtanaan. Se oli hämmentävää, sillä hän ei ollut kyennyt aikoihin itkemään.
”Sinä hetkenä tartuin raamattuuni, ristin käteni ja huusin koko sydämeni pohjasta: ’Anna anteeksi syntini, armahda tällaista minua, pelasta minut tästä tuskasta, auta minua!’ Ja niin aivan huomaamattani nukahdin’”.

Oli kulunut viikko. Tomoko oli tapansa mukaan koiransa kanssa aamulenkillä. Yhtäkkiä hän havahtui. Puiden vihreys ja sinisenä kaartuva taivas näyttivät aivan uusilta ja tuoreilta. Lintujen liverrys ja tuulenhyminä soivat kauniisti.
”Täytyin sanomattomalla ilolla! Saman tien ymmärsin, että Jumala oli ollut kaiken aikaa vierelläni. Nyt hän antoi minun nähdä, miten noissa itsestään selvinä pitämissäni maisemissa oli kysymys hänen antamastaan uudesta elämästä ja armosta. Tiesin, että olin löytänyt lopulta rauhan. Tämän kokemuksen jälkeen kykenin aivan uudella mielellä opiskelemaan raamattua.”
”Voin omasta kokemuksestani vakuuttaa kaikille, että Jumala rakastaa meitä syvästi riippumatta siitä, millaisessa tilassa olemme. Onhan hän itse sanonut: ”En minä sinua hylkää enkä sinua jätä.”

Entä Sinä?
Niin, miten on Sinun laitasi? Kun Jeesus tulee sanassa lähellesi ja alkaa jakaa ihmisiä uskoviin ja epäuskoisiin, kummalle puolelle Sinä asetut? Jos Sinä haluat päästä sisälle uskoon, niin ota Jeesuksen kutsu vastaan, käy Hänen luokseen ja ala katsella Raamatun sanan kautta Hänen kärsimysmuotoaan ja ylösnousemusmuotoaan. Jeesuksessa löydät elämän. Mutta älä sitten hämmästele, että tämä maailma ei Sinua ymmärrä vaan halveksii Sinuakin tuon Galilealaisen seuraajana.

Joh. 8:1-11 Vanhurskaus ja laupeus

(7:53) [Kukin heistä lähti kotiinsa,
1. mutta Jeesus meni Öljymäelle.
2. Varhain aamulla hän saapui taas temppeliin. Kaikki ihmiset tulivat hänen luokseen, ja hän istuutui ja opetti heitä.
3. Silloin kirjanoppineet ja fariseukset toivat hänen luokseen aviorikoksesta tavatun naisen. He asettivat hänet väkijoukon keskelle
4. ja sanoivat: "Opettaja, tämä nainen on tavattu itse teosta, aviorikosta tekemästä.
5. Mooses on laissa antanut meille käskyn kivittää tuollaiset. Mitä sinä sanot?"
6. Näin he sanoivat pannakseen Jeesuksen koetukselle ja päästäkseen syyttämään häntä. Mutta Jeesus kumartui ja kirjoitti sormellaan maahan.
7. Kun he toistamiseen kysyivät häneltä, hän suoristautui ja sanoi heille: "Joka teistä on synnitön, se heittäköön ensimmäisenä häntä kivellä."
8. Taas hän kumartui ja kirjoitti maahan.
9. Kuultuaan Jeesuksen sanat he lähtivät pois toinen toisensa jälkeen, vanhimmista alkaen. Jäljelle jäi ainoastaan Jeesus ja nainen, joka oli hänen edessään.
10. Jeesus suoristautui ja kysyi: "Nainen, missä ovat syyttäjäsi? Eikö kukaan ole sinua tuominnut?"
11. Hän vastasi: "Herra, ei kukaan." Niin Jeesus sanoi hänelle: "En minäkään sinua tuomitse. Mene, äläkä enää tee syntiä."]

Ishimoto

Tapasin hänet ensi kerran junassa Tokushimasta Ananiin. Normaalisti kuljin tämän 25 kilometrin matkan omalla autollani, mutta sinä iltana jouduin jostain syystä käyttämään junaa. Pian junan nytkähdettyä liikkeelle viereeni istahti japanilaiseksikin pienehkö, mutta erittäin lihaksikas ikäiseni mies. Hän tuoksahti vähän riisiviinalta ja alkoi välittömästi jutella kanssani. En ihmetellyt, että hän alkoi puhua Japanista, sillä ulkomaalaisen kohdatessaan japanilainen aivan luonnostaan joutuu peilaamaan omaa itseään ja kansallisuuttaan tähän muukalaiseen nähden. Se, että hänen puheensa olivat pelkkää Japanin ylistystä, ei ollut minulle myöskään yllätys, sillä tiesin, että kansallistunne tai voitaisiinpa sanoa jopa nationalismi maassa on erittäin voimakasta. Kansallisuskonnosta shintolaisuudesta on sanottu, että sille voitaisiin antaa aivan hyvin nimeksi myös Japani-uskonto. Kuuntelin häntä ne parikymmentä minuuttia, jotka yhteinen matkamme kesti. Kun hän oli nousemassa junasta aseman väilä ennen minua, ojensin hänelle nimikorttini ja toivotin hänet tervetulleeksi käymään kotonani. Mielessäni epäilin, mahtaisiko hän tulla, sillä olin epälukuisalle joukolle muitakin japanilaisia ojentanut saman kutsun eikä sitä juuri monikaan ollut noudattanut.

Olin siksi jonkin verran yllättynyt, kun pari päivää myöhemmin mies, Ishimoto nimeltään, käveli kotiimme iso kakkurasia kädessään. Japanilaiseen kohteliaisuuteen kuuluu tulla vierailuille aina tuliaisia mukana - myöhemminkään hän ei juuri tätä tapaa laiminlyönyt. Tällä kertaa hän oli täysin selvä, mutta hänen puheidensa sisältö ei silti ollut olennaisesti muuttunut. Huomasin, että hän ei ollut mitenkään tyypillinen japanilainen - paitsi mitä tulee hänen rakkauteensa lapsiin. Aivan erityisesti hän ihastui nuorimpaan lapseemme Kaarinaan ja muisti häntä jollain tavalla lähes joka kerta meillä käydessään.

Kun ihmettelin, miksi hänen molempien kättensä pikkusormensa olivat juuresta asti poikki, hän ilmeisellä ylpeydellä kertoi, että hän oli kuulunut Japanin järjestäytyneen rikollisuuden eli yakuzan suurimpaan ja vaikutusvaltaisimpaan noin 12.000 jäsenen Yamaguchikumi-nimiseen liigaan. Hän oli edennyt liigassa myös varsin korkealle tasolle. Sittemmin kun liigan karismaattinen johtaja Taoka kuoli ja liiga jakautui kahteen kilpailevaan leiriin, Ishimoto sanoutui siitä irti, mutta se merkitsi nimen omaa noiden pikkurillien menetystä, sillä liittyessään liigaan hän oli tehnyt uskollisuudenvalan, jonka purkamiseen kuului sormien leikkaus. Irtautumiseen liigasta lienee vaikuttanut myös hänen terveytensä heikkeneminen - hän poti vakavaa sydänsairautta - ja toisaalta perheen painostus ja alkoholisoituminen. Tavatessamme hän oli siis entinen yakuzan jäsen, mutta hän muisteli aikaa suurella rakkaudella ja erityisesti hän ihannoi edesmennyttä Taoka-johtajaa, jonka määräyksestä hän olisi ollut valmis esimerkiksi murhaamaan kenet tahansa.

Voidaan sanoa, että yakuzassa elää vanhan Japanin samuraiperinne tosin varsin kielteisessä suhteessa vallitsevaan yhteiskuntajärjestykseen. Samuraihenkihän edellyttää sotilailta ehdotonta uskollisuutta johtajiaan koh-

taan ja johtajilta taas hyvin pitkälle menevää huolenpitoa alaistensa kaikkinaisista tarpeista. Yakuzan menettelytavat eivät ole kovinkaan väkivaltaiset verrattuna monien muiden maiden mafia-järjestöihin, vaan ne perustuvat pitkälle Japanin lain porsaanreikien sekä ihmisten peli- ym himojen hyväksikäyttöön ja japanilaisen valmiuteen maksaa varsin suuriakin summia oman tai yrityksensä maineen puhtaana pitämisestä. Näin yakuzan jäsenen tunnistaa helposti ulkonäöltä eikä poliisinkaan ole vaikea heitä löytää, mutta heidän saamisensa lailliseen vastuuseen toiminnastaan on osoittautunut poliisille lähes ylivoimaiseksi tehtäväksi. Eivät vain heidän menettelytapansa ole äärimmäisen taitavia, vaan myös japanilaisen yhteiskunnan monet tahot ovat tulleet siinä määrin riippuvaisiksi yakuzalta saamastaan rahoituksesta, että heillä on merkittävä määrä suojelijoita jopa poliisivoimienkin sisällä. Yakuzan eri ryhmittymien väliset keskinäiset välienselvittelyt saattavat kyllä olla erittäin verisiäkin.

Ensivisiitistä luonamme meidän perheemme ja Ishimoton välille kehittyi ystävyys, jota kesti noin kaksi ja puoli vuotta aina hänen 44-vuotiaana tapahtuneeseen kuolemaansa asti. Hän asui yksin noin kahdeksan kilometrin päässä meiltä omassa lapsuudenkodissaan. Hän oli alkoholisti eikä tehnyt työtä. Hänen vanhempi veljensä, isohkon kirjapainon johtaja Osakassa, lähetti hänelle kerran kuussa elämiseen tarvittavan summan rahaa ilmeisesti sillä sopimuksella, että hän saisi rahat säännöllisesti sikäli kuin pysyi Shikokulla toisella saarella eikä tullut Osakaan sotkemaan veljen liiketoimia. Käytännössä Ishimoto joi kaksi ensimmäistä viikkoa saamillaan rahoilla ja kituutti sitten selvin päin loppukuun siihen asti kun uusi rahalähetys saapui. Juuri noina selvinä jaksoina hän tuli keskimäärin pari kolme kertaa kuussa meille käymään.

Joka kerta, kun hän tuli luoksemme, avasin jonkin kohdan Raamatusta ja selitin sitä hänelle. Ensimmäisellä kerralla annoin hänelle Uuden testamentin. Muutaman päivän kuluttua hän saapui uudelleen luoksemme ja kertoi lukeneensa sen läpi, mutta kertoi heittäneensä sen sitten likaojaan. Eräs raamatunkohta oli kuitenkin jättänyt häneen lähtemättömän vaikutuksen ja hän palasi siihen lähes joka kerta meillä käydessään. Se oli tämän kertainen tekstimme. Vaikka hän usein toisti minulle lausetta: "Kuule, Sinä olet täsmälleen saman ikäinen kuin minä, olet lahjakas ja kielitaitoinen. Jätä tuo kristinuskohömpötys, niin tulet todella menestymään tässä maassa!" samalla tuo raamatunkohta jatkuvasti jylläsi hänen sisimmässään.

Ei ole vaikea ymmärtää, miksi juuri tuo kohta häntä kosketti. Hänen ei ollut vaikea samaistua naiseen, joka oli kiinniottajiensa hampaissa ja heidän sormella osoittamanaan. Hän itse oli japanilaisessa yhteiskunnassa merkitty mies, jonka kanssa kukaan kunniallinen kansalainen ei halunnut olla missään muussa tekemisissä kuin rahaa vasten antamassa tavaraa tai palveluksia. Japanilaisen yhteisön sisällä vaikuttava erilaisiin tai eri kastiin luokiteltuihin ihmisiin kohdistunut syrjintä olisi sinänsä riittänyt entisen rikollisen katsomiseen ulos sen kesketä. Mutta kun Ishimoto oli lisäksi alkoholisti ja tarvittaessa erittäin väkivaltainen käytökseltään, ei ole ihme, että pienen kauppalan ja naapurikaupungin asukkaat tekivät aina kaikkensa päästäkseen hänestä mahdollisimman vähällä eroon.

Hänen turvautumisensa erittäin vahvoihin hauislihaksiin ilmeni joskus siten, että hän pakeni kaupungin keskustasta meille sieltä täältä verta valuen ja pyysi meitä ottamaan hänet sisään. Ilmeisesti poliisi ajoi häntä takaa, koska hän oli tapellut jonkun kanssa kadulla. Joskus hän taas saattoi lihaksillaan uhaten tuoda lähes väkisin meille ihmisiä, jotta kertoisimme heille kristinuskosta. Kerran hän raahasi kaupungissa toimintansa aloittaneen uususkonnon papin meille päästäkseen nauttimaan uskonnollisesta väittelystä papin ja minun välillä. Kirkkoon saimme hänet houkutelluksi kerran, mutta se jäi ainoaksi siitä yksinkertaisesta syystä, että hänen ja seurakunnan nuoren evankelistan välille syttyi ilmiriita, joka oli vähällä johtaa tappeluun. Lea syöksyi heidän väliinsä ja sai jotenkin tilanteen asettumaan. Meillä ollessaan hän ei koskaan osoittanut pienintäkään väkivaltaisuuden merkkiä ja kirkossa tapahtunutta välikohtaustakin hän pyysi moneen kertaan meiltä myöhemmin anteeksi.

Syy, miksi hän oli meillä aina rauhallinen, lienee ollut siinä, että kotimme oli ainoa paikka maan päällä, jossa häntä pidettiin ihmisenä. Myös uskovilla japanilaisilla saattaa olla vielä varsin nurjat asenteet kansansa syrjittyihin vähemmistöihin. Sitä kuvasti tilanne, jossa Ishimoton meillä vierailulla ollessa meille poikkesi naapurikirkon pastori hoitamaan joitakin asioita. Hän havaitsi ensi silmäyksellä, mitä Ishimoto oli miehiään, eikä tervehtinyt häntä eikä puhunut hänelle sanaakaan, vaikka tuli samaan huoneeseen, missä olimme. Kesken asian hoidon Ishimoto pomppasi pystyyn ja lähti mitään sanomatta ulos. Noin tunnin kuluttua hän palasi mukanaan jälleen kakku ja hän pyysi anteeksi: "Olen pahoillani, että lähdin kesken kaiken epäkohteliaasti pois, mutta minun oli pakko, sillä muuton olisin lyönyt tuota pappia, joka tänne tuli." Niin kipeästi ja herkästi hän koki, kun ihmiset sanattomasti hylkäsivät hänet ja sulkivat yhteytensä ulkopuolelle.

Joku aika sitten eräs ystävämme muisteli Ishimotoa toteamalla, että hän ei liene tavannut ketään niin synkännäköistä miestä kuin hän oli. En ihmettele hänen lausuntoaan, sillä ystävyytemme aikana merkillinen "kuoleman saatto" kulki hänen ohitseen saavuttaakseen lopulta hänet itsensä. Hänen tätinsä kuoli, sitten kuoli hänen nuorempi veljensä ja kaikkein kipeimmin kosketti häntä hänen oman tyttärensä kuolema auto-onnettomuudessa. Hän oli nimittäin ollut lyhyen aikaa naimisissa ja eronnut.

Noin vuosi ensitapaamisestamme hänen käyntinsä luonamme keskeytyivät kolmeksi kuukaudeksi. Ihmettelimme asiaa, mutta sitten hän taas tuli luoksemme ja kertoi olleensa avosydänleikkauksessa Osakan Yliopistollisessa sairaalassa. Hänelle oli suoritettu ohitusleikkaus, joka oli onnistunut. Hänelle oli kuitenkin sanottu, että myöhemmin olisi suoritettava vielä toinen leikkaus. Tämän kalliin leikkauksen oli kustantanut hänen veljensä. Ishimoton vointi oli selvästi kohentunut ja hän jopa selvästi vähensi alkoholinkäyttöäänkin.

Hänen käyntinsä luonamme jatkuivat entiseen tapaan, kunnes eräänä päivänä soi puhelin. Langan päässä oli Ishimoto, joka kertoi seuraavaan tapaan:
"Sydämeni alkoi taas reistailla. Tuuperruin keskellä kaupunkia ja minut kuljetettiin tänne Harada-sairaalaan. Voisitko olla niin ystävällinen, että toisit minulle yöpuvun ja hammasharjan ja tahnaa sekä pyyhkeen."
Japanilaisissa sairaaloissa ei näitä tarvikkeita noihin aikoihin vielä saanut talon puolesta, vaan ne on tuotava itse mukanaan sairaalaan. Vein hänen pyytämänsä tarvikkeet ja lisäsin pussiin jälleen Uuden testamentin. Hän oli täydellisessä vuodelevossa ja arveli, että hänet siirrettäisiin vielä Osakan Yliopistolliseen sairaalaan niin pian, kuin hänen kuntonsa sallisi siirron. Seuraavalla kerralla hänen luonaan käydessäni huomasin, että jättämäni Uusi testamentti oli kunniapaikalla vuoteen vierellä ja että sitä oli selvästi myös luettu. Iloitsin siitä, juttelin jotain ja rukoilin hänen puolestaan ja palasin kotiin. Kolmannen kerran sairaalaan mennessäni hänen huoneensa oli tyhjä ja kävi selville, että hän oli kuollut.

Jäin mietiskelemään, miten hänen pelastumisensa laita lopulta oli. Hänet tuomitsee Jumala enkä minä, mutta voi olla, että tulen tapaamaan hänet pelastettujen joukossa taivaan kirkkaudessa. Raamatun ilmoittama pelastustie on minittäin hämmästyttävän lyhyt ja selkeä: *"Jokainen, joka huutaa avuksensa Herran nimeä, pelastuu."* Voi olla, että hän viime "metreillään" huusi avukseen sitä Herraa, joka oli niin toisenlainen kuin syyttävät ihmiset ja joka armahti aviorikoksen tehneen naisen. Hän ei koskaan päässyt eroon sanasta, joka kertoi tästä Herrasta.

Väärin ymmärretty teksti
Luvun 8 alkuosa on eräs kaikkein useimmin lainattuja Raamatun tekstejä. Se on kuitenkin merkitty sulkuihin – ei sen vuoksi, ettei se löytyisi kaikkein vanhimmistakin käsikirjoituksista, vaan siksi, että Johannes ei ole sitä kirjoittanut. Vanhoissa käsikirjoituksissa se esiintyy parissa eri paikassa ikään kuin liitteenä. Mutta sen sijoittaminen juuri Johanneksen evankeliumin 8. luvun alkuun perustuu siihen, että sen kuvaama tapahtuma sijoittuu ajallisesti juuri lehtimajajuhlan jälkeiseen päivään ja aihepiiri on sama: taistelu uskon ja epäuskon välillä.

Harvaa raamatunkohtaa täällä Suomessakaan lainataan niin usein kuin tekstiämme. Kuitenkin luulen, että se on eräs kaikkein väärinymmärretyimpiä kertomuksia Raamatussa. Kun olemme joskus kuulleet jonkun selittävän jotain tekstiä, olemme erittäin taipuvaiset lukemaan oppimamme tulkinnan tekstiin siinä määrin, että myöhemmin meidän saattaa olla erittäin vaikea lukea sitä, mitä sanassa on todellakin kirjoitettu. Näin käy erittäin helposti kaikkein tutuimmille teksteille kuten Tuhlaajapoika, Laupias Samarialainen jne.

Muistan kouluvuosiltani, miten kotiimme oli kokoontunut naisten raamattupiiri. Sillä kertaa käsiteltiin juuri tätä tekstiä. Mieleeni jäi lähtemättömästi naisten ensimmäinen reaktio tekstin lukemisen jälkeen. Se oli ilmaus syvästä moraalisesta närkästymisestä: "Miksei sitä miestäkin otettu kiinni, hänhän oli ainakin yhtä syyllinen kuin nainenkin. Aina heikommista eli naisista tehdään syyllisiä!" Tietenkään näin ilmaistussa asiassa ei sinänsä ole mitään totuuden vastaista. Ikävä kyllä halki aikain naiset ovat saaneet paljon kärsiä eivät vain omista vaan myös miesten synneistä.

Syyttäjien tavoite
Kuitenkin tekstin lukeminen tällä tavalla on lähes täydellistä luetun väärinymmärtämistä. Jae 6 kuitenkin kuuluu: *"He puhuivat näin pannakseen Jeesuksen koetukselle ja saadakseen sitten aiheen*

syyttää häntä" Se osoittaa aivan selvästi, etteivät lainopettajat ja fariseukset tavoitteena ollut suinkaan naisen tuomitseminen kuolemaan ja niin saattaminen vastuuseen synnistään. Nainen oli heille itse asiassa aivan yhdentekevä. He olivat ainoastaan kiinnostuneet Jeesuksen itsensä saattamisesta pois päiviltä. He olivat jo pitempään etsineet tilaisuutta voidakseen syyttää Jeesusta jostakin sellaisesta, jolla he saisivat raivatuksi Hänet pois heidän tieltään. Jeesuksen suosio oli alkanut käydä heidän omalle asemalleen uhkaksi, ja heidän uskonnollinen ylpeytensä ja halu pitäytyä uskonnolliseen valheeseen ajoivat heitä etsimään tilaisuutta Jeesuksen itsensä surmaamiseen. Lopullinen surmaamispäätös oli vielä tekemättä, mutta laillisia perusteita sen tekemiseen etsittiin. Jos ne olisi löytynyt, olisi myös ryhdytty nopeaan toimintaa Jeesuksen raivaamiseksi pois tieltä.

He olivat jo pitkään seuranneet Jeesuksen menettelytapoja, olivat nähneet Hänen anteeksiantavan mielensä syntisiä kohtaan ja toisaalta Jeesuksen äärimmäisen ankaran totuudellisuuden vaatimuksen. Näitä Jeesuksen ominaisuuksia he päättivät käyttää hyväkseen saattamalla ne ristiriitaan keskenään. He olivat tarkkaan valmistelleet aamun tapahtuman. Naisen kiinnisaaminen aviorikoksesta ei ollut mikään ongelma. Tietyllä alueella kaupungissa harjoitettiin prostituutiota. Muutama mies lähetettiin pidättämään joku onneton, ja nyt heillä olisi Mooseksen lain mukaiset pitävät todisteet tätä naista vastaan.

Tarkoin laskettu ansa
He olivat laskeneet, että heidän kysymykseensä aviorikoksesta kiinniotetun naisen kohtalosta, Jeesus voisi vastata vain kahdella tavalla. He tiesivät, että Mooseksen laki oli heidän puolellaan. Siellähän lukee selvästi (5.Moos. 22:22-24):
”Jos joku tavataan makaamasta naisen kanssa, joka on toisen miehen aviovaimo, niin kuolkoot molemmat, sekä mies, joka makasi vaimon kanssa, että vaimo. Poista paha Israelista. Jos joku neitsyt on kihloissa miehen kanssa ja toinen tapaa hänet kaupungissa ja makaa hänen kanssaan, niin viekää molemmat sen kaupungin portille ja kivittäkää heidät kuoliaaksi, tyttö siksi, että hän ei huutanut apua kaupungissa, ja mies siksi, että hän teki väkivaltaa lähimmäisensä morsiamelle. Poista paha keskuudestasi.”

Jeesuksen olisi joko pakko yhtyä Mooseksen lain vaatimukseen tai sitten hyljätä se. He olivat varautuneet siihen, että kummalla tavalla tahansa Jeesus vastaisi, he voisivat saattaa Hänet pois päiviltä. Jos Jeesus yhtyisi Mooseksen lain vaatimukseen naisen kuolemantuomiosta, he voisivat raastaa Jeesuksen Pilatuksen eteen ja syyttää Häntä yllytyksestä kapinaan Rooman valtaa vastaan. Roomalaiset olivat pidättäneet nimittäin kuolemantuomion julistamisen ja toimeenpanon omiin tuomioistuimiinsa. Fariseukset ja lainopettajat tiesivät, että rangaistus kapinaan yllyttämisestä olisi kuolema. Heillä olisi mitä parhaat todisteet Jeesusta vastaan. Varomaton sana on aina diktatuureissa riittänyt kuolemantuomion saamiseen.

Jos taas Jeesus osoittaisi armoa naista kohtaan, mitä he pitivät todennäköisenä vaihtoehtona Jeesuksen aiemmin vastaavissa tilanteissa osoittaman käytöksen nojalla, he pääsisivät syyttämään Häntä vääräksi profeetaksi. Samainen Mooseksen laki langettaa kuolemantuomion jokaiselle väärälle profeetalle, joka opettaa vastoin Jumalan sanaa:
”Mutta se profeetta tai unennäkijä surmattakoon, sillä hän on julistanut luopumusta Herrasta, teidän Jumalastanne, joka vei teidät pois Egyptin maasta ja vapahti sinut orjuuden pesästä, ja on tahtonut vietellä sinut siltä tieltä, jota Herra, sinun Jumalasi, käski sinun vaeltaa. Poista paha keskuudestasi.” (5.Moos.13:5)

Jos siis Jeesus päästäisi onnettoman naisen vapaaksi, he olivat varautuneet ottamaan Hänet kiinni ja viemään hänet vähin äänin kaupungin ulkopuolelle Rooman silmän kantamattomiin ja kivittämään Hänet siellä, aivan niin kuin he muutamia kuukausia myöhemmin tekivät Stefanokselle. He tiesivät, että kukaan juutalainen ei tulisi heitä syyttämään roomalaisten edessä tästä syystä. Olihan kyseessä Jumalan Sanan pyhyyden puolustaminen.

Jeesus yllättää
Mutta heidän laskelmansa pettivät Jeesuksen edessä. Kun he Mooseksen lakiin vedoten vaativat vastausta kysymykseen, mitä Jeesuksen mielestä naiselle oli tehtävä, Hän ei vastannutkaan mitään, vaan kyyristyi maahan ja alkoi kirjoittaa siihen jotain. Arvelut siitä, mitä Jeesus kirjoitti, ovat

kulkeneet kovin moniin suuntiin, mutta silti esitän yhden niistä, joka on uskottavan tuntuinen, koska se perustuu Vanhan testamentin sanaan. Jeremian kirjassa (17:13) sanotaan:
”Israelin toivo, sinä Herra! Kaikki, jotka sinut hylkäävät, joutuvat häpeään. ’Jotka minusta luopuvat, ne kirjoitetaan tomuun.’(Japanilainen käännös: ’heidän nimensä kirjoitetaan tomuun’) *Sillä he ovat hyljänneet elävän veden lähteen, Herran."*

Uskoisin, että Jeesus kirjoitti maahan naisen nimen. Sillä Hän osoitti Vanhan testamentin ulkoa osanneille lainoppineille ja fariseuksille, että nainen oli todellakin synnillään hyljännyt elävän veden lähteen Herran. Siksi hänen nimensä kirjoitettiin tomuun.

Syyttäjät saivat Jeesuksen käytöksestä uutta vettä myllyynsä ja vaatimalla vaativat Häneltä suullista vastausta kysymykseensä. Silloin Jeesus nousi ylös ja lausui: *"Joka teistä on synnitön, se heittäköön häntä ensimmäisenä kivellä".*

Naisen ja syyttäjien tuomio
Jeesuksen vastauksen on usein ymmärretty tarkoittaneen armahdustuomiota naiselle, mutta siitä ei todellakaan ollut kysymys. Jeesus yhtyi tiukasti Mooseksen lakiin ja naisen korvien kuullen julisti hänelle kuolemantuomion. Nainen jäi odottamaan ensimmäisen kiven lentämistä. Kuitenkin Jeesus liitti tuomioonsa ehdon, että vain synnittömällä oli oikeus heittää ensimmäinen kivi. Toisen ja kolmannen kiven heittäjille ei asetettu enää mitään vaatimuksia.

Sen jälkeen Jeesus kumartui jälleen maahan ja alkoi kirjoittaa siihen toistamiseen. Uskoisin, että tällä kertaa Hän alkoi kirjoittaa syyttävien fariseusten ja lainoppineiden nimiä vanhimmasta alkaen nuorimpaan asti. Kun he näkivät omien nimiensä ilmestyvän näkyviin, heidän omatuntonsa todisti heistä, että he olivat täynnä murhan himoa Jeesusta kohtaan ja heidän muista synneistään. Ja niin he lähtivät vanhimmasta alkaen pois paikalta.

Omantunnon voima ja heikkous
Fariseukset ja lainopettajat eivät olleet ottaneet laskelmissaan huomioon sitä, että omatunto on lahjomaton tuomari, jonka Jeesuksen käytös ja sanat herätti väkevästi toimimaan. Se paljasti heidän murhanhimonsa, kateutensa ja vallanhimonsa. Mutta omatunto, joka toistuvasti paadutetaan menettää kuitenkin lopulta kykynsä estää ihmistä tekemästä suunnittelemaansa syntiä. Fariseukset ja lainopettajat menivät pois ja paaduttivat sydämensä siihen asti, että kun he seuraavan kerran saivat tilaisuuden Jeesuksen surmaamiseen, heitä ei enää mikään pidätellyt. Jeesus toimitettiin ristille ja siinä vaiheessa eivät he enää kyselleetkään sitä, mahtoiko heidän oma käytöksensä olla Mooseksen lain kanssa sopusoinnussa vai ei. Hirvittävää on Jeesuksen Sanan ja omantunnon tuomitsemana lähteä Jeesuksen luota pois. Niin tehdessään ihminen jää Jeesukselta kuulemansa tuomion alle ja voi jopa lopullisesti paaduttaa sydämensä.

Omantunnon kiinniottama
Kun Jeesus ojensi toistamiseen itsensä, kaikki naisen syyttäjät olivat poistuneet paikalta. Usein on ihmetelty, miksi nainen ei tämän tilaisuuden tullen ottanut jalkoja alleen ja paennut hänkin pois. Mutta hän ei voinut, sillä Jeesuksen julistama tuomio hänestä oli osunut hänen sydämeensä ja omaantuntoonsa niin, että hän ei kyennyt pakenemaan Jeesuksen luota. Hänen oli pakko tunnustaa, että kuolemantuomio oli hänelle oikein ja nyt hän vain odotti.

Usko ja epäusko
Uskovan ja epäuskoisen sydämen ero paljastuu naisen ja lainoppineiden tavasta toimia omantunnon syyllistäminä. Kun uskona sydän kuulee tuomion itsestään, se ei voi muuta kuin jäädä Tuomarin eteen ja jättää kohtalonsa Tuomarin totuudellisuuden ja armon varaan.

Epäusko taas tuomion kuultuaan uskoo edelleen omiin mahdollisuuksiinsa jotenkin selviytyä ja lähtee Tuomarin luota pois - paaduttaakseen itsensä ja jäädäkseen tuomion alle. Epäusko on olemukseltaan suunnatonta uskoa omaan itseensä eikä suinkaan uskon puutetta.

Armon sanat
Jeesuksen käsiin ja tuomion alle jäänyt nainen sai kuulla ihmeelliset armon sanat: *"En minäkään sinua tuomitse; mene, äläkä tästedes enää syntiä tee".*

Mutta joku nyt saattaa ihmetellä, millä oikeudella Jeesus, joka oli se ainoa synnitön ja siis se ainoa, jolla olisi ollut oikeus heittää ensimmäinen kivi, jättää sen heittämättä. Eihän noiden syyttäjien syntisyys naisen syntisyyttä tyhjäksi tehnyt. Ihmisten edessä me helposti puolustaudumme vetoamalla muidenkin syyllisyyteen. Mutta muiden syyllisyys ei ole minkäänlainen lieventävä asianhaara Jumalan pyhyyden edessä.

Asettuiko Jeesus lopultakin Mooseksen lakia vastaan armahtaessaan naisen ja kutsuessaan hänet uuteen elämään. Joutuiko Jeesuksen julkinen opetus ja Hänen yksityissielunhoitonsa ristiriitaan keskenään.

Ei, siitä ei todellakaan ollut kysymys. Jeesus saattoi armahtaa naisen siitä syystä, että Hän itse otti naisen synnin kantaakseen. Naisen synti sai kuolemantuomion, kun Jeesus lyötiin alastomana ristin puuhun. Jeesus ei tullut Mooseksen lakia kumoavaan vaan täyttämään. Hänellä on oikeus julistaa Sinullekin anteeksiantamuksen ja armon sana siksi, että Hän on jo kärsinyt syntiesi tuomion Golgatan ristillä.

Tänään sinulta kysytään: Oletko valmis tuomittuina jäämään Jeesuksen eteen, vai lähdetkö pois omille teillesi? Jos Herran tuomion omassatunnossasi kuulleena lähdet pois, jäät Herran tuomion alle. Mutta jos satutetulla sydämellä jäät Jeesuksen eteen saat kuulla ihanat sanat: "Poikani, tyttäreni, sinun syntisi annetaan sinulle anteeksi. Mene rauhaan ja lähde uuteen elämään Kristuksen kanssa ja Hänen evankeliuminsa kanssa."
Mene, äläkä enää syntiä tee

Jeesuksen sanoihin: *"En minäkään sinua tuomitse; mene, äläkä tästedes enää syntiä tee"*, sisältyi anteeksiantamuksen lisäksi myös vapautus. "Mene!" tarkoittaa sitä, että nyt olet vapaa. Kun Poika tekee totuuden sanallaan ihmisen vapaaksi, hän pääsee synnin ja lain alta vapauden ja armon alle. Se merkitsee uutta elämän piiriä, jossa elämän sisällöksi muodostuu tuo suuri Vapauttaja Jeesus Kristus. Saat lähteä liikkeelle, vapaana mutta rakkauden siteellä nyt Jeesukseen itseensä liitettynä. Armahdettu ja vapautettu saa tehtäväkseen noudattaa iloiten Vapauttajan tahtoa.

Mutta Jeesus tiesi, että armahdetussakin ja vapautetussakin asuisi edelleen syntinen luonto ja maailma olisi edelleen houkutuksineen ympärillämme. Siksi Herra antoi myös kehotuksen tietoiseen taisteluun syntiä ja kiusauksia vastaan. Mutta kysymys ei ole enää taistelusta omin voimin. Taistelu syntiä ja kiusauksia vastaan on verinen, mutta Herra Jeesus Kristus on itse kanssamme tässä taistelussa. Hän lahjoittaa Pyhän Hengen sydämiimme kuolettamaan turmeltunutta luontoamme ja viemään meidät uuteen vapaaseen elämään.

Herran armahdus ei siis merkitse paluuta entiseen syntielämään, vaan vapautusta, jossa elämä järjestetään kokonaan uudestaan. Keskipisteeksi ja hallitsijaksi tulee nyt Herra, Hänen rakkautensa, Hänen tahtonsa, Hänen sanansa ja Hänen evankeliuminsa.

Herran kehotukseen ja sanaan sisältyy myös aina lupaus Hänen voimastaan. Voiman kiusausten voittamiseen Sinä saat sillä hetkellä, kun suostut Herran sanan alle eli olet kuuliainen Hänelle. Vaikka Herran seuraaminen on ankaraa sotaa syntiä vastaan ja vaikka syntinen luontomme saa ajoittain meistä yliotteen ja lankeamme, niin silti se on voittoisaa. Jokaista tappiosta saa nousta Herran uuden armon avulla ja jokaiseen uuteen kiusaukseen Herra antaa sanansa: "Älä enää syntiä tee!" Tässäkin on kysymys viime kädessä siitä, uskommeko Herran sanaa vai pidämmekö kilvoituksessakin ohjat omissa käsissämme.

Entä sinä?
Herra kysyy Sinulta: Haluatko Sinä jäädä Herran armon alle ja noudattamaan Hänen sanansa, vain kuljetko oman tiesi? Herra asettaa eteesi elämän ja kuoleman. Valitse siis elämä Hänen seurassaan!

Joh. 8:12-30 Maailman valo

12. Jeesus puhui taas kansalle ja sanoi: "Minä olen maailman valo. Se, joka seuraa minua, ei kulje pimeässä, vaan hänellä on elämän valo."
13. Fariseukset sanoivat hänelle: "Sinä todistat itse itsestäsi, ei sinun todistuksesi ole pätevä."
14. Jeesus vastasi: "Vaikka minä todistankin itsestäni, todistukseni on pätevä, sillä minä tiedän, mistä olen tullut ja minne menen. Te sitä vastoin ette tiedä, mistä minä tulen ja minne menen.
15. Te tuomitsette niin kuin ihmiset ainakin, minä en tuomitse ketään.
16. Ja jos tuomitsenkin, minun tuomioni on pätevä, sillä minä en ole yksin, vaan kanssani on Isä, joka on minut lähettänyt.
17. Sanotaanhan teidän laissannekin, että kahden todistajan todistus pätee.
18. Minä todistan itsestäni, ja minusta todistaa myös Isä, joka on minut lähettänyt."
19. "Missä sinun isäsi on?" he kysyivät. Jeesus vastasi: "Te ette tunne minua ettekä Isääni. Jos tuntisitte minut, tuntisitte myös Isäni."
20. Tämän Jeesus puhui opettaessaan kansaa temppelialueella uhriarkun luona. Kukaan ei ottanut häntä kiinni, sillä hänen hetkensä ei ollut vielä tullut.
21. Puhuessaan taas kansalle Jeesus sanoi: "Minä menen pois. Silloin te etsitte minua mutta kuolette synteihinne. Minne minä menen, sinne ette te pääse."
22. Juutalaiset kummastelivat: "Ei kai hän aio tappaa itseään, kun sanoo: 'Minne minä menen, sinne ette te pääse' ?"
23. Jeesus sanoi heille: "Te olette lähtöisin alhaalta, minä ylhäältä. Te kuulutte tähän maailmaan, mutta minä en tähän maailmaan kuulu.
24. Siksi sanoin teille, että te kuolette synteihinne. Ellette usko, että minä olen se joka olen, te kuolette synteihinne."
25. "Kuka sitten olet?" he kysyivät. Jeesus vastasi: "Miksi minä ollenkaan puhun teille?
26. Minulla on teistä paljon sanottavaa, ja paljosta minun on teidät tuomittava. Mutta minun lähettäjäni puhuu totta, ja minä vain ilmoitan maailmalle sen, minkä olen häneltä kuullut."
27. He eivät ymmärtäneet, että Jeesus puhui Isästä.
28. Niinpä Jeesus jatkoi: "Sitten kun olette korottaneet Ihmisen Pojan, te ymmärrätte, että minä olen se joka olen enkä tee mitään omin neuvoin, vaan puhun niin kuin Isä on minua opettanut.
29. Hän, joka lähetti minut, on minun kanssani. Hän ei ole jättänyt minua yksin, koska minä teen kaiken hänen mielensä mukaan."
30. Monet uskoivat Jeesukseen kuullessaan hänen puhuvan näin.

Kuka Jeesus on?
Vastaus kysymykseen: ”Kuka Jeesus on?” on avain kysymykseen: ”Mitä Jeesuksen seuraaminen merkitsee?”

Tekstimme edellä Jeesus esitti suuren kutsunsa: *"Jos jonkun on jano, tulkoon minun luokseni ja juokoon. Joka uskoo minuun, niin kuin Raamatussa sanotaan, hänen sisimmästään juoksevat elävän veden virrat."*

Nyt Jeesus kertoo, mitä Hänen luokseen tuleminen ja Hänen kanssaan yhdessä vaeltaminen merkitsee ihmiselle. Jotta kukaan olisi valmis seuraamaan Jeesusta, hänen on ymmärrettävä, kuka ja millainen on Jeesus, joka kutsuu häntä luokseen. Siksi Johanneksen evankeliumi toistaa Jeesuksen suuria ”Minä olen...” julistuksia. Aiemmin Jeesus oli julistanut: ”Minä olen elämän leipä”. Ruokkimisihmeellään Hän oli myös osoittanut, että Hän kykenee niin ajalliset kuin sydäntemme syvimmätkin tarpeet tyydyttämään. Nyt Hän kuvaa itseään ”maailman valona”. Hän julistaa olevansa aina yhdessä ja yhtä Isän kanssa (16). Isä todistaa Hänestä. (18) Hän on tullut ylhäältä Jumalan luota (23). Hän ei ole tästä maailmasta. (23) Hän on ”se, joka on” eli Hän on Kristus, Jumala ihmisenä (24, 28, 58)

Jeesuksen silloiset kuulijat ymmärsivät aivan oikein, mitä Jeesus näillä väitteillään tarkoitti. Jotkut uskoivat ne ja lähtivät Jeesuksen seuraan, suuri osa torjui ne jumalanpilkkana. Moni oli valmis jopa kivittämään Jeesusta, koska ymmärsivät, mitä Hän sanoi.

Tule ja seuraa minua!
Jeesus esitti minulle kutsun: ”Tule ja seuraa minua!” Tämän saman kutsun olet sinäkin varmasi kuullut kerran tai ehkä useinkin. Moni kutsun saaneista torjui kutsun vedoten kaikenlaisiin verukkeisiin. Jotkut ottivat kutsun vastaan, vaikka se merkitsi omien suunnitelmien ja jopa omaisuutensa hylkäämistä. Kun Jeesus liittää kutsuunsa vielä ehtoja itsensä kieltämisestä, ristin ottamisesta ja Hänen tahtoonsa suostumisesta, moni tämän päivän ihminen katsoo menettävänsä liikaa, jos lähtee seuraamaan Jeesusta. Mutta pohjimmiltaan kutsu on verrattavissa sulhasen esittämään kosintaan morsiamelle. Jos morsian vastaa kutsuun myöntävästi, hän toki joutuu kulkemaan yhtä matkaa miehensä kanssa, luopumaan entisestä elämänympäristöstään ja joutuu suostumaan myös puolisonsa tahdon alaisuuteen. Jos hän kuitenkin rakastaa puolisoaan, miehen matkassa kulkeminen ei ole hänelle taakka vaan ilo.

Jeesuksen seuraaminen merkitsee aivan todellisiakin menetyksiä kutsuun vastanneelle. Mutta se, että saa olla sen valon keskellä, jonka Jeesus antaa ja sellaisen rakkauden kohteena, jonka Jeesus omaansa kohdistaa, tekee elämästä sanan varsinaisessa mielessä elämisen arvoista. Jeesuksesta tulee seuraavan elämän sisältö. Jeesus tulee seuraajansa elämän valoksi.

Minä olen maaliman valo
Juuri edellä Jeesus oli armahtanut aviorikoksesta kiinniotetun naisen ja vapauttanut hänet uuteen elämään. Siihen viitaten Jeesus kääntyi nyt kokoontuneen kansanjoukon puoleen ja julisti toisen suuren "Minä olen" lauseensa. Sen alkuosa *"Minä olen maailman valo"* kuvaa Hänen persoonaansa ja jatko *"Joka minua seuraa, ei vaella pimeässä, vaan hänellä on elämän valo"* suhteuttaa Hänet ihmiskuntaan.

"Maailma" sana kreikan kielessä on kosmos, joten lauseen voisi sanoa:
"Minä olen kosmoksen valo."
Koska sanaa kosmos käytetään nykyään myös uususkonnollisena ilmaisuna, on syytä muistaa, että Joh. 3:16 käyttää samaa sanaa:
"Niin on Jumala kosmosta (maailmaa) rakastanut, että Hän antoi ainoan Poikansa."
Toisaalta samaa sanaa käytetään kielteisessä merkityksessä:
"Joka rakastaa kosmosta (maailmaa), Isän rakkaus ei ole hänessä." (1 Joh)
Tässä suuressa lauseessa Jeesus julistaa itsensä maailman valoksi, sekä Jumalan rakkauden kohteena olevalle että pimeydessä olevalle.

Jeesus jatkaa:
"Joka minua seuraa, ei vaella pimeässä."
Jeesuksen seuraaja pääsee osalliseksi Hänen valostaan. Valo merkitsee hänelle kykyä nähdä asiat oikein totuuden ja rakkauden mukaisesti. Se merkitsee johdatusta Jumalan tahdon mukaisella tiellä. Se merkitsee pääsyä Kristuksen veren synneistä puhdistavassa vaikutuspiirissä. Se merkitsee voimaa ja energiaa elää ja kasvaa Kristuksen seurassa. Mutta Jeesuksen valon merkitys ei rajoitu pelkästään Hänen seuraajaansa itseensä. Jeesus jatkaa:
"Vaan hänellä on elämän valo."

Kristuksen seuraajasta itsestäänkin tulee valon lähde. Hänen kauttaan Kristuksen kirkkaus pääsee evankeliumin sanan ja rakkauden palvelun kautta leviämään ja yhä uudet ihmiset tulevat Jeesuksen elämää antavan valon osallisuuteen. Ajatus on sama kuin lehtimajanjuhlan suuressa julistuksessa:
"Jos joku janoaa, tulkoon minun luokseni ja juokoon. Sen sydämestä, joka uskoo minuun, on vuotava elävän veden lähteet."
Nyt Hän toistaa saman valon suhteen. Jeesus on valo. Häntä seuraava pääsee itse valoon, mutta samalla hänestä tulee valon levittäjä.

Väittely
Jeesuksen suurta julistusta seurasi heti kiivas väittely. Fariseukset sanoivat Hänelle:

"Sinä todistat itsestäsi. Sinun todistuksesi ei ole pätevä."
Viidennessä luvussa kuvatussa aiemmassa keskustelussa Jeesus oli sanonut:
"Jos minä todistaisin itsestäni, todistukseni ei olisi pätevä."
Nyt fariseukset lainasivat Jeesusta itseään vastaan. He halusivat osoittaa, että Jeesuksen puheet olivat ristiriitaisia, koska Jeesus väitti nyt olevansa maailman valo. Mutta he eivät saaneet häntä ansaan, koska se mitä Hän sanoi oli totta. Jumalan iankaikkisuuden johdonmukaisuus selittää näennäiset ajan epäjohdonmukaisuudet.

Jeesus tietää
Jeesus vastasi selittämällä heille, että vaikka Hän todistaisikin itsestään, kaikki Hänen puheensa perustuvat varmaan tietoon. Jeesus ei spekuloinut.
"Minä tiedän, mistä olen tullut ja mihin menen."
Fariseusten puheet ja ajattelu oli puolestaan lihallista. He arvioivat ja tuomitsivat ihmisiä synnin turmeleman luontonsa mukaisesti. He olivat tomuun sidottuja sokeita ajattelussaan.

Jeesuksen tieto perustui taas siihen, että Isä oli kaikessa Hänen kanssaan. Vaikka Jeesus ei ollut tullut tuomitsemaan ihmisiä - vaan pelastamaan, Hänen jokainen tuomionsakin on oikea, koska sen todistaja ja lähde on Isä. Jeesus jakaa kuulijoilleen Pyhän Kolminaisuuden salaisuutta logiikkansa perusteeksi. Vain Jumala-keskeinen logiikka on iankaikkisen pätevää.

Sitten Jeesus muistutti, että juutalaisten lainkin mukaan kaksi todistajaa on kyliksi. Hän ja Isä ovat kaksi, kuitenkin niin, etteivät he koskaan olleet toisistaan erotettavissa.

Näytä Isäsi!
Tähän Jeesus sai vastaansa rajun ja paikallisen hyökkäyksen:
"Missä sinun isäsi on?"
He vaativat Jeesusta marssittamaan Isän paikalle ja väittivät, ettei heillä Jeesuksen väitteiden lisäksi ollut mitään muuta todistetta. Vaikka heidän kysymyksensä oli vihamielinen, sen sisältö oli sama kuin Filippuksen myöhempi kysymys jäähyväispuheen yhteydessä:
"Näytä meille Isä, niin me tyydymme."
Jeesus antoi itse asiassa saman vastauksen kuin Hän antoi Filippuksellekin:
"Jos te tuntisitte minut, te tuntisitte myös minun Isäni."
"Jeesus puhui nämä sanat uhriarkun ääressä opettaessaan temppelissä. Kukaan ei ottanut häntä kiinni, sillä hänen hetkensä ei ollut vielä tullut."
Jeesus kulki tietään vihamielisyydenkin keskellä täydessä turvassa siihen asti, kunnes Hänen hetkensä koitti.

Tuomio ja rakkaus
Sitten Hän jatkoi: *"Minä menen pois, ja te etsitte minua ja kuolette synnissänne. Mihin minä menen, sinne te ette voi tulla."*
Sanat sisälsivät tuomion. Ja jälleen juutalaiset joutuivat hämmennyksiin ja kyselivät, aikoiko Jeesus ehkä tehdä itsemurhan. Siihen Jeesus jatkoi samalla ankaruudella:
"Te olette alhaalta, minä olen ylhäältä. Te olette tästä maailmasta, minä en ole tästä maailmasta. Siksi minä sanoin teille, että te kuolette synneissänne. Jos te ette usko, että minä olen, te kuolette synneissänne."
Juutalaisten perusasennoituminen asioihin oli lihallista ja siksi saatanallista. Jeesuksen näkökyky ja tavoitteet lähtivät liikkeelle taivaallisesta todellisuudesta.

Kiivastuksissaan he sinkosivat Jeesusta vastaan kysymyksen: *"Kuka sinä olet?"* Hän vastasi olevansa se, mitä Hän alusta lähtien on väittänytkin olevansa. Kun sitten he ylentäisivät Ihmisen Pojan, hekin tulisivat ymmärtämään asian. Ei ole mitään uuta tietä asioiden oikeaan ymmärtämiseen kuin ristin ja ylösnousemuksen tie.

Sitten Hän esitti tämän keskustelun viimeisen väitteensä:
"Hän, joka on minut lähettänyt, on kanssani. Hän ei ole jättänyt minua yksin, sillä minä teen aina sitä, mikä on hänelle mieluista."

Tämä liittyy saumattomasti sitä edeltävään. Vaikka Jeesus nuhteli kuulijoita tiukasti heidän lihallisuudestaan ja heidän synninalaisuudestaan ja vaikka Hänen äänensä sävy oli tiukka, siihen sisältyi kuitenkin lupaus siitä, että hekin voisivat vielä päästä ymmärtämään, mistä Hänen ja Isän välisessä suhteessa oli kysymys. Sitä varten Hänen tuli kuitenkin ensin kulkea kärsimyksen ja tuskien tie Golgatalle ja ylösnousemuksen voiton tie. Jumalan armo ja lempeys sävytti myös näitä Jeesuksen jyrkkiä tuomion sanoja hengellisen sokeuden keskellä.

Positiivinen palaute
Johtopäätöksenä tapahtumista ja käydystä keskustelusta oli, että aika moni reagoi positiivisesti Jeesukseen. *"Monet uskoivat Häneen."* Mutta jatko osoittaa, miten ailahtelevaa tämä usko lopulta oli. Se osoittautui arvottomaksi.

Jumala on valo
Palatkaamme vielä tekstimme alun suureen julistukseen:
"Minä olen maailman valo. Se, joka seuraa minua, ei kulje pimeässä, vaan hänellä on elämän valo."

Ilmestyskirja kuvaa taivasta paikkana, jonka valona ei tarvita aurinkoa eikä kuuta, koska Jumalan ja teurastettu Karitsa, Jeesus itse on sen valo. Taivaallinen valo avautuu ihmeellisenä kauneutena, parantavana valohoitona, loistavana värikylläisyytenä, läpitunkevana mutta uudistavan ja elävöittävänä hohteena. Siellä saamme kasvoista kasvoihin katsella tätä rakkauden valoa ilman, että sokaistuisimme sen kirkkaudesta. Mutta jo nyt Herran oma saa vaeltaa Herran valossa. Vanhassa testamentissa tuota valossa vaeltamista ennakoitiin mm näin:

- *"Kuun valo on silloin kuin auringon valo, ja auringon valo on seitsenkertainen, kuin seitsemän päivän valo, sinä päivänä, jona Herra sitoo kansansa vammat ja parantaa siihen isketyt haavat." (Jes. 30:26)*
- *Moni sanoo: "Kunpa saisimme osaksemme jotakin hyvää!" Herra, käännä meihin kasvojesi valo. Sinä annat sydämeeni suuremman ilon kuin muilla on sadonkorjuun aikaan runsaasta viljasta ja viinistä. (Ps. 4:7-8)*
- *Sillä sinun luonasi on elämän lähde, sinun valossasi me näemme valon. (Ps. 36:10)*
- *Lähetä valosi ja totuutesi, ne johdattakoot minua. Vieköot ne minut pyhälle vuorellesi, sinun asuntoihisi, että saan tulla Jumalan alttarin eteen, Jumalan eteen, joka on iloni ja riemuni.(Ps. 43:3-4)*
- *Sinun sanasi on jalkojeni lamppu ja valo minun polullani. (Ps. 119:105)*
- *Minä kuljetan sokeat tietä, jota he eivät tunne, annan heidän astella polkuja, joita he eivät ennen tunteneet. Minä muutan pimeyden heidän edellään valoksi ja louhikot tasangoksi. Nämä asiat minä teen enkä niitä tekemättä jätä. (Jes. 47:16)*
- *Sillä katso, pimeys peittää maan ja synkeys kansat, mutta sinun ylitsesi koittaa Herran kirkkaus, sinun ylläsi näkyy hänen kunniansa. Kansat vaeltavat sinun valoasi kohti, kuninkaat kohti aamunkoittosi kirkkautta. (Jes. 61:2-3)*

Valkeudessa vaeltaminen
Ensimmäisessä kirjeessään Johannes kuvaa Jumalaa kahdella sanalla: *"Jumala on valo"* ja *"Jumala on rakkaus"*. Jumalan valossa vaeltamista hän kuvaa seuraavasti:
5. Tämä on se sanoma, jonka olemme häneltä kuulleet ja jonka julistamme teille: Jumala on valo, hänessä ei ole mitään pimeyttä.
6. Jos sanomme, että meillä on yhteys hänen kanssaan, mutta vaellamme pimeydessä, me valehtelemme emmekä toimi totuuden mukaan.
7. Mutta jos me vaellamme valossa, niin kuin hän on valossa, meillä on yhteys keskenämme ja Jeesuksen, hänen Poikansa, veri puhdistaa meidät kaikesta synnistä.
8. Jos sanomme, ettei meillä ole syntiä, me eksytämme itsemme eikä totuus ole meissä.
9. Jos me tunnustamme syntimme, niin Jumala, joka on uskollinen ja vanhurskas, antaa meille synnit anteeksi ja puhdistaa meidät kaikesta vääryydestä. (1 Joh. 1:5-9)

Valossa vaeltaminen ei siis merkitse Jeesuksen seuraajalle synnittömyyttä, vaan sitä, että Jumalan valo saa paljastaa sydäntemme syvyyksiinkin kätketyt synnit, pahat teot, laiminlyönnit, kieroutuneet asenteet ja himomme. Kun ne avoimesti ja rehellisesti tuomme Jumalan kasvojen eteen, Jeesuksen

Kristuksen Golgatalla vuodatettu uhriveri puhdistaa meidät kaikesta synnistä. Kaikki tarkoittaa todellakin kaikkia. Anteeksiantamus ja puhdistus koskee siis kaikkia sekä menneitä, nykyisiä että myös tulevia syntejä. Jeesuksen seuraaminen merkitsee siis jatkuvaa puhdistettavana olemista.

Jakeen 9 oikea ymmärtäminen on tärkeätä: Jos me tunnustamme syntimme, niin Jumala, joka on uskollinen ja vanhurskas, antaa meille synnit anteeksi ja puhdistaa meidät kaikesta vääryydestä.
Itse ymmärsin se aikanaan yhtä väärin kuin Lutherkin aikanaan. Kuvittelin, että anteeksi saamisen syy olisi ollut siinä, kuinka hyvin ja perusteellisesti kaikki syntini olin tunnustanut. Mutta sanalla ”jos” alkava lause ei ole syy, vaan ehto. Syytöntä ei voi armahtaa, sillä hän ei ole mitään pahaa tehnyt. (Tunnetusti vankilat ovat täynnä ”syyttömiä ihmisiä” eli niitä, jotka kiistävät syyllisyytensä ja väittävät yhteiskunnan ja olosuhteiden pakottaneet heidät rikoksiin!)

Vain syyllistä voidaan armahtaa. Syytön ei tarvitse muuta kuin tuomion, jolla hänet todetaan syyttömäksi eli vapauttavan tuomion. Jos syntien tunnustaminen olisi anteeksiantamuksen syy, niin rikollistenhan kannattaisi mennä ja kertoa poliisille rikkeensä, koska he saisivat heti sen perusteella armahduksen. Mutta niinhän asiat eivät mene.

Syy Jumalan anteeksiantamukseen ei siis ole syntien tunnustus, niin tärkeää kuin onkin, että annamme Jumalan valon paljastaa kaiken saastan sydämestämme. Syy on se, että Jumala on uskollinen ja vanhurskas. Joskus aikanani ihmettelin, miksi Johannes ei ilmoita anteeksiantamuksen syyksi Jumalan rakkautta, vaan Hänen uskollisuutensa ja vanhurskautensa. Itse asiassa ihmettelin asiaa, sillä Jumalan oikeudenmukaisuus ja vanhurskaushan vaativat synnistä rangaistusta. Mutta lopulta minulle valkeni, että Jumala on uskollinen oman Poikansa Golgatalla vuodattamaa verta kohtaan. Koska siinä meidän syntimme saivat jo rangaistuksen aivan loppuun asti, niin Jumala on oikeudenmukainen antaessaan meille kaikki synnit anteeksi. Jos Hän rankaisisi toistamiseen siitä, mistä Jeesus meidän sijaisenamme sai jo rangaistuksen, Hän ei olisi enää oikeudenmukainen. Jumalan rakkaus ilmestyi siis Golgatan sovitusuhrissa ja nyt Hän vapauttaa meidät kaikesta vääryydestä vanhurskautensa vuoksi.

Jeesuksen seuraaja saa siis vaeltaa elämää puhdistavassa valossa. Jumalan kasvojen kirkkaus ei ole hänelle enää pelon aihe, vaan ihana puhtauden ja siunauksen lähde. Siksi hän haluaa myös päivittäin rukoilla: ”Kirkasta minulle kasvosi!” Anna minun saada katsella kasvojesi valkeutta, saada niistä uusi vakuutus armostasi, uusi voima, uusi johdatus tälle päivälle.

Kawashitan todistus esimerkkinä valossa vaeltamisesta
Pastori Ei'ichi Itoon kertomus rouva Shigemi Kawashitan elämästä kertomus Kamojima-Wakimachin työn ajoilta 1950 luvulta.

Rouva Shigemi Kawashita tuli uskoon Wakimachin seurakunnassa, jossa sain hänet kastaa. Hänen miehensä työskenteli Tsutsuin lankayhtiön Wakimachin tehtaalla puuseppänä. Vaikka rouvan oli lahjakas ja älykäs, synnyinkoti oli ollut niin köyhä, ettei hän ollut käynyt muuta kuin kansakoulun.

Kawashitan mies ei juonut, eikä pelannut, vaan oli raitis ja hyvä työntekijä. Siinä suhteessa rouvalla ei ollut mitään valittamista miehessään, mutta kaikilla ihmisillä on heikkoutensa. Tämän miehen ongelma oli hänen tavaton rakkautensa rahaan. Hän pyrki mahdollisimman nopeasti keräämään itselleen säästöjä ja rikastua. Sodan jälkeisessä köyhässä Japanissa se kyllä oli ymmärrettävääkin. Mutta heillä oli parhaassa kasvuiässä olevat neljä poikaa. Silti tämä mies ei antanut vaimolleen lainkaan rahaa. Mies kävi aina itse ostamassa riisin, polttopuut jne ja antoi ne sitten vaimolleen. Vaimo sai vain 10 jeniä hankkiakseen muut ruokatarvikkeet perheelleen. Mutta sodan jälkeinen 10 jeniäkään ei riittänyt alkuunkaan päivän kolmeen ateriaan kasvuiässä oleville pojille. Näin ollen rouvan täytyi itse mennä ansaitsemaan lisää ruokarahaa, koska mies ei suostunut antamaan hänelle enempää. Hän toimi päiväpalkkalaisena yhden viikon yhdessä paikassa, toisen seuraavassa ja kolmannen taas uudessa paikassa saadakseen ruokaa perheelleen ja voidakseen hankkia vaatteita ja myös voidakseen uhrata seurakunnan hyväksi.

Mies vastusti kovasti sitä, että rouva kävi kirkossa. Kirkossa ei hänen mielestään tehty muuta kuin vietiin ihmisten rahat kolehteina. Papit ja buddhalaiset munkit pettävät ihmisiä saadakseen heidän rahansa. Siksi kir-

kossa käynti oli hänen mielestään turhaa ja vahingollista. Mutta huolimatta miehensä vastustuksesta rouva kävi ahkerasti kirkossa. Toisinaan mies repi hänen Raamattunsa, toisinaan löi häntä.

Alussa rouva kantoi katkeruutta miestään kohtaan, mutta sitä mukaan kuin hänen uskonsa syveni ja kasvoi, hän tajusi, että miehen tila johtui siitä, että hän ei tuntenut Jumalaa ja siksi hän turvautui mammona -epäjumalaan. Siksi rouva tajusi, että hänen tulisi rukoilla miehensä pelastusta. Silloin mies vapautuisi ja he löytäisivät yhteisen pelastuksen ilon. Niin hän alkoi hartaasti rukoilla miehensä puolesta.

Usein rouva itki saarnojeni aikana ja tajusin, että jälleen hän oli joutunut kärsimään mieheltään väkivaltaa. Siksi rukoilin yhdessä rouvan kanssa. Lohdutin rouvaa psalmin 30:6 sanoilla:
”Sillä silmänräpäyksen kestää hänen vihansa, eliniän hänen armonsa. Illalla on itku vieraana, mutta aamulla ilo.”
Vielä tulee päivä, jona surun kyyneleet vaihtuvat ilon kyyneleiksi. Rohkaisin häntä jatkamaan esirukousta.

Eräänä rukouspiiri-iltana hän jälleen vuodatti kyyneleitä ja ajattelin, että taas hän oli saanut kokea miehensä vainoa. Kokouksen päätyttyä hän tuli luokseni ja pyysi esirukousta. Hän aloitti sanoen, että nyt on loppu edessä. Sitten hän kertoi, että lähtiessään rukouspiiriin mies oli sanonut, että hän aikoo ottaa eron vaimostaan, koska tämä vastustuksesta huolimatta jatkaa kirkossa käymistä. Ottakoon sitten asunnokseen kirkon. Jos hän haluaa jatkaa avioliittoa, hänen tuli lopettaa kirkossa käynti.

Vieressäni istui Kyoozoo Iwai, entinen pataljoonan komentaja Kiinan ajoilta, joka toimi Wakimachin seurakunnan maallikkoevankelistana työnsä ohella. Hänkin rohkaisi rouva Kawashitaa seuraavasti:

”Jos nyt lopetat kirkossa käynnin miehesi vastustuksen vuoksi, menetät mahdollisuuden johtaa miehesi pelastukseen ja oma pelastuksesi joutuu myös vaakalaudalle. Usein on niin, että vaimo tulee uskoon ensin ja sitä mukaan kuin vaimo kasvaa Herran tuntemisessa, mies alkaa huomata, miten ajalliset asiat eivät hänenkään sydämensä syvintä tyydytä. Voi olla, että et itse ole havainnut sitä, mutta voi olla että, miehesi kokee sinun hengellinen elämäsi jonkinmoisena ylpeytenä, vaikka oletkin vilpitön uskossasi. Se ehkä ärsyttää häntä entistä enemmän vastustamaan uskoasi. Siksi palaa kotiisi ja mieti, missä mahdollisesti asenteesi on ylpeä häntä kohtaan. Pyydä sitten anteeksi hengellistä ylpeyttäsi vetoamalla omaan heikkouteesi. Kerro, että ollaksesi hyvä vaimo ja hyvä äiti lapsillenne, et selviä oman viisautesi varassa, vaan tarvitset siihen Jumalan työtä omassa elämässäsi. Pyydä sitten, että miehesi antaisi sinulle luvan jatkaa uskon elämää, jotta sinusta voisi tulla parempi vaimo ja parempi äiti. Eli eikö olisi parasta, että sinä nöyrtyisit näin tässä asiassa. Jos miehesi suostuisi, voisit näin jatkaa kasvuasi kristittynä ja rukousta miehesi puolesta. ”
”Mutta jos miehesi sanoo, että sinussa ei ole mitään vikaa vaimona eikä äitinä. Vika on ainoastaan sinun uskossasi. Siinä tapauksessa tee selkeä valinta: Jatkat uskossa vaikka sinut pakotettaisiin avioeroon.”

Niin hän palasi kotiinsa. En tiedä, mitä siellä kotona puhuttiin, mutta senkin jälkeen hän jatkoi säännöllistä kirkossa käyntiään. Ajattelin, että jotenkin asia oli ratkennut. Sitten runsaan kahden kuukauden kuluttua erään iltakokouksen jälkeen hän hymyili iloisesti ja kertoi:
”Nyt vihdoin mieheni pelastuksen hetki on tulossa. Olen todella kiitollinen. Pastori, niin kuin tiedät, petollinen Hozen Keizai niminen sijoitusyhtiö, joka lupasi sijoituksille mahdottoman suuria voittoja, teki eilen konkurssin.”
Tämä sodan jälkeinen pahamaineinen finanssiyhtiö lupasi 1000 yenin sijoitukselle jo seuraavana vuona toisen mokoman voittoa. Monet, jotka halusivat pikavoittoja, sijoittivat rahojansa siihen. Kawashitan mieskin oli sijoittanut kaikki rahansa tuohon yhtiöön.
”Mieheni menetti kaikki rahansa ja on nyt kaksi päivää ollut puulla päähän lyöty eikä ole kyennyt edes töihin menemään. Jumala on tällä tavalla osoittanut miehelleni, että rahaan ei voi luottaa. Ihminen tarvitsee paljon paremman turvan elämäänsä. Uskon, että pian mieheni löytää uskon.”

Hämmästyin kuulemaani. Rouva, joka oli joutunut eniten kärsimään siitä, ettei ollut saanut tarvitsemiaan rahoja mieheltään, olikin nyt iloinen, kun oli menettänyt toivonsa saada niitä edes tulevaisuudessa osakseen. Hänelle rahojen menetys oli pikemmin ilo, kun se tulisi johtamaan miehen pelastukseen. Hämmästyin tämän rouvan suurta rakkautta miestään kohtaan.

Sinä iltana rouva oli lohduttanut miestään. Tärkeää ei ollut raha, vaan se, että he saivat elää yhdessä. Mies oli pelännyt kaikkein eniten sitä, että hänen vaimonsa olisi haukkunut hänet pata luhdaksi, mutta yllätyksekseen

saikin osakseen vaimonsa lohdutuksen. Sen seurauksena mies alkoi pikku hiljaa ilmestyä jumalanpalveluksiin mukaan.

Pari kolme vuotta sen jälkeen rouva Kawashita sairastui vaikeaan syöpään. Oltuaan ensin parissa muussa sairaalassa hänet siirrettiin Tokushiman yliopistolliseen sairaalaan, jossa hän vietti elämänsä viimeiset pari kolme kuukautta. Kaikki, jotka kävivät häntä sairaalassa katsomassa häntä lohduttaakseen, saivatkin päin vastoin kokea suurta rohkaisua hänen suunnaltaan. Hän osoitti kiitollisuutta tulijoita kohtaan ja joka kerta kun he olivat poistumassa, hän pyysi, että he laulaisivat yhdessä hänen kanssaan kiitosvirsiä. Hän lauloi vuoteeltaan vakavan sairautensa keskeltä:

> ”Herran rakkauden käsi johtaa minua.
> Saan levollisesti vaeltaa maailmassa
> edetessäni kohti taivaallista asuntoani,
> jossa ilo on rajaton.
> Oi, miten suuri ilo ja riemu,
> kun Herran käsi johtaa minua.
> Taivaaseen matkalla riemu on rajaton.”

Kawashita lauloi tämän ei vain silloin, kun minä kävin häntä katsomassa, vaan jokaisen seurakuntalaisemme kanssa, jotka kävivät häntä katsomassa. Kaikki kokivat saaneensa häneltä rohkaisua omaan elämäänsä, vaikka olivat ajatelleet rohkaisevansa häntä.

Heinäkuun 31. päivä, kuuman päivän iltana klo 20.15 hän sai kutsun Herransa luo. Iltapäivällä neljän korvilla kävin häntä tapaamassa. Hän kiitti minua, kun olin Kamojimasta asti tullut häntä katsomaan.
”Tiedän, että pastori ei ole vain minun yhden ihmisen pastori. Olet suuren seurakunnan pastori. Tiedän, että olet kiireinen. Näin kuumana päivänä ei pelkästään minun vuokseni olisi tarvinnut varta vasten tulla. Riittää, kun tulet silloin, kun sinulla on muutakin asiaa Tokushimaan.”
Tämä hänen asenteensa kosketti minua syvästi. Sitten rukoiltuamme ja aikoessani palata, hän jälleen sanoi:
”Pastori, emmekö veisaisi kiitosvirttä?” Niin lauloimme tuon edellä olevan virren. Sinä päivänä mukanani piti olla seurakunnan naistenpiirin lähettämänä neljä yukataa (kesäkimonoa), joita Kawashita voisi käyttää yöpukuinaan, koska hikoili kuumuudessa paljon. Mutta olin unohtanut paketin kotiin. Kerroin sen hänelle ja lupasin seuraavana tai sitä seuraavana päivänä ne tuoda. Siihen hän sanoi, että ei minun tarvitsisi tulla varta vasten. Riittäisi, kun minulla olisi muutakin asiaa Tokushimaan.

Aika pian sen jälkeen olin palannut kotiin, tuli puhelu, jossa kerrottiin hänen tilansa kääntyneen kriittiseksi. Kun ehdin takaisin sairaalaan kello oli noin 20.05. Hän oli vielä elossa. Sitten hän nukkui pois syvä rauha kasvoillaan. Menin sitten hoitavan lääkärin toimistoon kiittämään häntä hyvästä hoidosta. Siihen ei-kristitty lääkäri totesi:
”Pastori, minä en uskosta juuri mitään ymmärrä, mutta tuo rouva oli suurenmoinen. Tässä sairaudessa kivut ovat kovat ja monet menettävät hallintansa niiden vuoksi ja alkavat riehua, mutta hän oli aina rauhallinen ja oli aina lääkäreitä kohtaan yhteistyöhaluinen, noudatti ohjeita ja hän oli monien rakastama ja moni kävi häntä katsomassa. Hän oli hieno ihminen.”
Sen kuuleminen synnytti sydämeeni suuren kiitollisuuden. Kawashita sai olla Herran todistaja aivan elämänsä loppuun asti.

Shigemi Kawashita kuoli 1950-luvun lopulla Tokushiman yliopistollisen sairaalan osastolla kuusi. Hautajaisista muodostui lämmin ja kiitollisuutta tulviva juhla, jossa evankeliumi kaikui kirkkaana. Seuraavana sunnuntaina Kawasitan mies tuli kirkkoon ja kiitti seurakuntalaisia, jotka olivat hänen vaimoaan käyneet katsomassa. Sitten hän jatkoi:
”Parasta mitä minä voin tehdä ja mistä vaimoni eniten iloitsee on se, että alan vaeltaa hänen uskonsa jälkiä.”
Niin hänet sitten kastettiin ja hän on vaeltanut vuosikymmenet uskollisena Herran omana.

Entä Sinä?
Miten Sinä vastaat, kun Jeesus kutsuu: ”Seuraa minua!”

Jos seuraat jo Jeesusta, Herra kutsuu Sinua tänään puhdistautumaan uudelleen, jotta Hänen valonsa voisi loistaa Sinun ympärilläsi olevien elämään.

Joh. 8:31-47 Totuus tekee vapaaksi

31. Sitten Jeesus sanoi niille juutalaisille, jotka uskoivat häneen: "Jos te pysytte minun sanassani, te todella olette minun opetuslapsiani
32. ja tulette tuntemaan totuuden, ja totuus tekee teistä vapaita."
33. He vastasivat hänelle: "Me olemme Abrahamin siementä emmekä ole koskaan olleet kenenkään orjia. Kuinka sinä sitten voit sanoa: 'Teistä tulee vapaita' ?"
34. Jeesus vastasi heille: "Totisesti, totisesti minä sanon teille: jokainen, joka tekee syntiä, on synnin orja.
35. Orja ei pysy talossa iäti, mutta poika pysyy.
36. Jos siis Poika vapauttaa teidät, te olette todella vapaita.
37. Minä tiedän, että te olette Abrahamin siementä. Mutta te haluatte tappaa minut, koska minun sanani ei saa teissä sijaa.
38. Minä puhun, mitä olen Isäni luona nähnyt. Niin tekin teette, mitä olette omalta isältänne kuulleet."
39. He vastasivat Jeesukselle: "Abraham on meidän isämme." Jeesus sanoi heille: "Jos te olisitte Abrahamin lapsia, te tekisitte Abrahamin tekoja.
40. Nyt te kuitenkin haluatte tappaa minut, miehen, joka on puhunut teille totuuden, sen, minkä on Jumalalta kuullut. Niin ei Abraham tehnyt.
41. Te teette isänne tekoja." He sanoivat hänelle: "Me emme ole haureudesta syntyneitä, meillä on yksi Isä: Jumala."
42. Jeesus sanoi heille: "Jos Jumala olisi teidän Isänne, te rakastaisitte minua, sillä Jumalasta minä olen lähtenyt ja tänne tullut. En minä ole tullut omasta aloitteestani, vaan hän on minut lähettänyt.
43. Miksi te ette ymmärrä minun puhettani? Siksi, että te ette siedä kuulla minun sanaani.
44. Te olette isästä Paholaisesta, ja isänne himoja te tahdotte noudattaa. Hän on ollut murhaaja alusta asti, eikä hän pysy totuudessa, koska hänessä ei ole totuutta. Kun hän valehtelee, hän puhuu omiaan, sillä hän on valehtelija ja valheen isä.
45. Mutta koska minä puhun totta, te ette usko minua.
46. Kuka teistä voi osoittaa minut syylliseksi syntiin? Jos minä puhun totta, miksi ette usko minua?
47. Se, joka on Jumalasta, kuulee Jumalan sanat. Te ette kuule, koska ette ole Jumalasta."

Itsenäisyys ja vapaus
Oletko Sinä vapaa? Mitä todellinen vapaus merkitsee? Miten siihen voi päästä?

Kun tänä vuonna vietetään Suomen itsenäisyyden 100 vuotisjuhlaa, meidän on syytä tehdä selkeä ero itsenäisyyden ja vapauden välille. Itsenäisyys kansallisella merkitsee sitä, että kansakuntana voimme laatia lakeja ilman ulkovaltojen painostusta tai sanelua. Kansallisella itsenäisyydellä on kuitenkin rajansa. Suomi on monella tavalla riippuvainen muista valtioista, niin Euroopan Unionin kautta kuin suhteessa Venäjään ja moniin muihinkin valtioihin. Kansallinen itsenäisyytemme on toki suuri lahja, josta saamme kiittää Jumalaa. Jumalan tahto oli vapauttaa Israel Egyptin orjuudesta ja kansakuntien itsemääräämisvapaus on Jumalan tahto. Suomikin on saanut vuosisatojen saatossa kokea kipeästi, mitä sorto merkitsee. Siksi uskova kristitty samalla, kun hän kiittää yhteiskunnan ulkoisesta vapaudesta, rukoilee Jumalalta kansakunnallemme ja sen johtajille viisautta, varjelusta ja siunausta, niin että saisimme viettää rauhallista ja hiljaista elämää uskovina kristittyinä ja niin voisimme toteuttaa sitä tehtävää, jonka Jumala on omilleen antanut viljelläkseen ja varjellakseen meille uskottua maata ja täyttääksemme tehtävämme sekä oman kansamme että muiden kansojen evankelioimiseksi.

Maa on varsinkin Vanhassa testamentissa erittäin keskeinen asia ja se liittyi nimen omaan vapauteen. Mutta autuaaksi julistuksissa Jeesus puhuu nöyristä ja hiljaisista, jotka saavat periä maan – sekä nykyisen että uuden maan lopullisessa kirkkaudessa. Historiassa Jumalan menettelytapana on usein ollut riistää kansalta sen ulkoinen vapaus ja oikeus omaan maahansa, jotta Hän saisi vieraantunut kansakunta takaisin yhteyteensä parannuksessa ja uskossa evankeliumiin. Tämän hetkistä Suomen kansan hengellistä tilaa ajatellen ei olisi mikään ihme, vaikka Jumala veisi kansamme uu-

delleen ulkonaisen ikeen alle saadakseen sen kääntymään puoleensa ja todelliseen sisäiseen vapauteen.

Vapaus irstauden nimenä
Tämän päivän kielenkäytössä sanalla vapaus tarkoitetaan usein ihmisen riippumattomuutta ulkoisista auktoriteeteista, kykyä toteuttaa omia kykyjään ja tavoitteitaan ilman ulkoisia rajoitteita. Pitkälle sillä ymmärretään myös sellaista riippumattomuutta toisista, että hän saa ajatella ja tehdä ja uskoa mitä tahansa halujensa ja himojensa mukaan ainakin niin kauan kuin hänen ”vapaudestaan” ei ole haittaa muille ihmisille. Näin on jo pitkään vaadittu vapautta kaikkiin mahdollisiin tapoihin toteuttaa seksuaalisia halujaan, vapautta päättää omasta kuolemastaan – mikä pahinta myös omien syntymättömien lastensa kuolemasta. Vaaditaan vapautta tuhota omaa elämäänsä huumeilla. Pitkälle vaaditaan myös sen kaltaista sananvapautta, että Jumalaa ja kristittyjä saa pilkata ja vaientaa, koska he ovat suvaitsemattomia tuomitessaan toisten ihmisten elämän syntisenä.

Tällaista vapautta Paavali kuvaa Efesolaiskirjeessä näin:
”Jumala on eläviksi tehnyt teidät, jotka olitte kuolleet rikkomuksiinne ja synteihinne. Niissä te ennen vaelsitte tämän maailman menon mukaan, ilmavallan hallitsijan tahdon mukaan, sen hengen, joka nyt vaikuttaa tottelemattomuuden lapsissa. Heidän joukossaan mekin kaikki ennen elimme lihamme himoissa tyydyttäen lihan ja mielen haluja ja olimme luonnostamme vihan lapsia niin kuin muutkin.” (Ef. 2:1-3)

Monella ihmisellä on harhakuvitelma, että he ovat vapaita, kun he saavat toteuttaa omia lihallisia himojaan. Todellisuudessa halujensa mukaan elävä ihminen on synnin orja. Hän ei kykene tekemään mitään muuta kuin mitä hänen himonsa vaativat. Puhuessaan ”mielen” haluista, Paavali viittaa inhimillisesti katsoen hyviin asioihin kuten työhön, taiteisiin ja moninaiseen kulttuuritoimintaan. Mutta kun niissä liikkeelle panevana voimana on kunnianhimo, maineen tavoittelu, rahan himo jne, hyvistä ulkonaisista saavutuksista huolimatta ihmiset ovat niissäkin synnin orjia, ellei Jeesus Kristus saa heitä vapauttaa.

Syntiä tekevä ihminen ei ole ainoastaan synnin orja, vaan myös Saatanan orja, niin kuin Jeesus jakeessa 48 osoittaa. Saatanan menetelmät ovat himot, valhe ja väkivalta – murhanhimo. Hallitessaan ihmisiä Saatana kätkee itsensä heiltä, niin että he uskovat valheellisesti olevansakin todella vapaita. Sitten Saatana pyrkii sitomaan ihmiset mahdollisimman syvälle erilaisten riippuvuuksien seittiin päästäkseen lopulta tuhoamaan heidät niin hengellisesti, sielullisesti kuin ruumiillisestikin.

Jeesus määritteli Saatanan. Hän sanoi Sielunvihollisesta kaksi asiaa. Saatana on murhaaja ja valehtelija. Se kertoo itse asiassa kaiken merkittävän Saatanasta. Alusta alkaen hän on ollut molempia, valehtelija ja murhaaja. Saatana on armoa ja totuutta täynnä olevan Kristuksen vastakohta. Jumala on täynnä armoa, Saatana murhaa. Jumala on totuus, Saatana valehtelija.

Jumalan sana tekee täysin selväksi, että ihmiset kuuluvat joko Jumalan valtakuntaan tai Saatanan valtakuntaan. Heidän tahtoaan, elämäänsä ja käytöstään hallitsee siis jompikumpi, Jumala tai Saatana. Mitään neutraalia eli harmaata aluetta Raamattu ei näiden valtapiirien välillä tunne. Lisäksi nämä valtakunnat ovat jatkuvassa sadassa toisiaan vastaan siihen lopulliseen voittoon asti, jonka Jumalan Poika on saava pimeyden valloista tulemuksensa hetkellä. Mutta tie pimeyden valtakunnasta valoon on avattu, Jumalan Poika, Jeesus Kristus kykenee siirtämään ihmisen Saatanan vallasta Jumalan valtakunnan sisälle. Paavali kuvaa, miten hän saa olla Jeesuksen työtoverina tässä vapautustehtävässä, kun Herra puhui hänellä näin:
”Minä pelastan sinut oman kansasi ja pakanoiden käsistä, joiden luo minä sinut lähetän avaamaan heidän silmänsä, että he kääntyisivät pimeydestä valoon ja Saatanan vallasta Jumalan puoleen ja uskon kautta minuun saisivat synnit anteeksi ja perintöosan pyhitettyjen joukossa.” (Apt. 26:17-18)

Kristityn vapaus
Kuuluisassa kirjassaan ”Kristityn vapaudesta” Luther määrittelee vapauden näin:
”Kristitty on vapaa herra, joka hallitsee kaikkea eikä ole kenenkään alamainen. Kristitty on kaikkien altis palvelija ja jokaisen alamainen.”

Nämä kaksi peruslausetta Paavali esittää selvästi: *"Vaikka olen kaikesta vapaa, olen tehnyt itseni kaikkien palvelijaksi" (1. Kor. 9:19)*; samoin: *"Älkää olko ketään kohtaan mihinkään velvoitettuja paitsi siihen, että rakastatte toisianne" (Room. 13:8)*. — Mutta rakkaus palvelee kohdettaan ja on alamainen sille, jota se rakastaa.

Uskovan kristityn vapaus ei siis ole vapautta toteuttaa halujaan ja himojaan, vaan Jeesuksen Kristuksen antamaa vapautta synnin ja himojen vallasta toteuttamaan rakkautta sekä Jumalaa että lähimmäisiä kohtaan. Vapautta epäitsekkyyteen, vapautta palveluun, vapautta etsimään Jumalan tahtoa ja toisten ihmisten parasta.

Tie vapauteen
Jokainen, joka on joutunut pahojen puheiden verkkoon tietää hyvin, että ihmissuhteissa ei voi elää vapaasti muuten kun puhumalla totta aina. Silloin ei tarvitse muistella, mitähän mahdoin sanoa siitä ja siitä henkilöstä tai asiasta sille ja sille, vaan voi aina olla vapaa. Mutta tarvitsemme paljon syvemmällä tasolla myös totuutta.

Koska Saatana pitää ihmisiä valheen vankilassa, niin ainoa tie vapauteen on päästä osalliseksi totuudesta. Totuus Jumalasta, totuus omasta itsestä ja totuus pelastuksesta löytyy ainoastaan Jeesuksen sanasta. Kun Herra ensin paljastaa meidän todellisen tilamme lain sanan välityksellä, joudumme epätoivoon omista mahdollisuuksistamme vapautua syyllisyydestämme ja orjuudestamme. Mutta sitten Jeesus paljastaa evankeliumin sanan kautta omat armolliset ja rakastavat kasvonsa. Hän osoittaa, miten hän on Golgatan ristillä sovittanut syntimme ja voittanut ylösnousemuksellaan Saatanan ja kuoleman mahdin. Hän avaa Pyhän Hengen voimalla sydämemme ottamaan vastaan Hänen vapauttavan sanansa ja saamme kokea uudestisyntymisen Jumalan lapsiksi, Hänen valtakuntaansa, jossa vallitsee totuus ja rakkaus.

Taistelu totuuden ja valheen välillä
Kun Herra Jeesus lähestyy meitä totuuden sanalla viedäksemme meidät pimeydestä valoon, Saatanan vallasta Jumalan valtakuntaan alkaa raju taistelu sielustamme. Sitä kuvaa keskustelu, josta tekstimme on osa. Jeesuksen julistus siitä, että Hän on maailman valo ja sitä seurannut väittely synnytti tietynlaisen myönteisen reaktion kansassa. Sen pinnallisuus näkyy tavassa, jolla Jeesus käsittelee niitä, joiden sanottiin uskoneen Häneen.

Väittely päättyy luvun lopussa siihen, että nämä samaiset ihmiset noukkivat kiviä heittääkseen niillä Jeesusta. Tunnevaltainen "uskonpuuska" on Jumalan silmissä merkityksetön. Jeesuksen tie käy yhä yksinäisemmäksi. Hänet eristetään, kunnes Hän on lopulta täysin yksin. Mutta kaikessa tässä Herra kulki tietänsä suurella majesteetillisuudella ja arvokkuudella.

Jakeet 31-33:
"Jeesus sanoi häneen uskoville juutalaisille: 'Jos te pysytte minun sanassani, te olette todella minun opetuslapsiani, ja te tulette tuntemaan totuuden, ja totuus on tekevä teidät vapaiksi'."
Jeesus antoi juutalaisille, joissa Hänen puheensa olivat herättäneet uskoa, lyhyen opetuksen todellisesta opetuslapseudesta. Ratkaisevaa ei ollut tunnevaltainen kiinnostus, joka heissä oli syntynyt Jeesusta kohtaan, vaan pysyminen Jeesuksen sanassa. Ei riitä, että olemme ihastuneita Jeesuksen opetuksista. Tarvitaan täyttä suostumista niiden alle ja niiden alla pysymistä. Pysymällä Jeesuksen sanassa ihminen oppii tuntemaan totuuden. Ja vasta totuus tekee ihmisen todella vapaaksi.

Kuulijat torjuivat heti Jeesuksen vaatimuksen väittämällä, että he olivat jo vapaita:
"Me olemme Aabrahamin jälkeläisiä emmekä ole koskaan olleet kenenkään orjia. Kuinka sinä sanot: 'Te tulette vapaiksi'?"
Heidän vastauksensa oli merkittävä sikäli, että siihen sisältyi totuuselementti. Vaikka juutalaiset olivat epälukuisia kertoja historiansa aikana joutuneet vieraan vallan hallintaan niin Egyptissä kuin Babyloniassa ja nyt Rooman vallan alle, heidän kansallista selkärankaansa ei koskaan oltu kyetty murtamaan. Jeesus ei lähtenyt kiistämään sitä, mitä he sanoivat, vaan vei asian syvemmälle hengelliselle tasolle.

Jakeet 34-39a:
Jeesus vastasi heille: "Totisesti minä sanon teille: Jokainen, joka tekee syntiä, on synnin orja. Orja ei pysy talossa iäti. Poika pysyy iäti. Jos siis Poika tekee teidät vapaiksi, teistä tulee todella vapaita. Minä tiedän kyllä, että te olette Aabrahamin jälkeläisiä. Te kuitenkin yritätte tappaa minut, koska sanani ei saa tilaa teissä. Minä puhun, mitä olen nähnyt Isäni luona. Tekin teette, mitä olette kuulleet omalta isältänne."
He vastasivat ja sanoivat hänelle: *"Aabraham on meidän isämme."*

Jeesus osoitti, ettei Hän tarkoittanut kansallista vapautta vaan eettistä vapautta. Vaikka kansakunnan sielua ei koskaan oltukaan nujerrettu, he olivat olleet ja oivat yhä synnin orjia. Synnin orjat sanovat aina itsensä irti Jumalan valtakunnasta. Vain vapaa poika voi pysyä Jumalan ikuisessa valtakunnassa.

Kuulijat toimivat niin kuin heidän isänsä, joka ei ollut Aabraham. He olivat kyllä Aabrahamin luonnollisia jälkeläisiä, mutta heidän käytöksensä kielsi heidän suhteensa Aabrahamin uskoon. He olivat synnin vallassa vailla suhdetta elävään Jumalaan ja siksi kyvyttömiä ymmärtämään, kun Jumalan Poika puhui heille Isästään.

Heidän vastauksensa oli ylpeilyä lihallisesta suhteestaan Aabrahamiin:
"Aabraham on meidän isämme."

Jakeet 39-41:
Jeesus sanoi heille: *"Jos te olisitte Aabrahamin lapsia, te tekisitte Aabrahamin tekoja. Mutta nyt te haluatte tappaa minut, miehen, joka on puhunut teille totuuden, minkä on kuullut Jumalalta. Niin ei Aabraham tehnyt. Te teette isänne tekoja."*
He sanoivat hänelle: *"Me emme ole aviorikoksesta syntyneitä. Meillä on yksi Isä, Jumala."*

Jeesus toki myönsi kuulijoittensa lihallisen sukulaissuhteen Aabrahamiin, mutta osoitti, että he eivät olleet Aabrahamin hengellisiä jälkeläisiä. Roomalaiskirjeessä Paavali pukee saman asian sanoihin:
"Eiväthän kaikki israelilaiset kuulu Israeliin. Eivät kaikki ole lapsia sen tähden, että ovat Aabrahamin jälkeläisiä."
Yllättävän monet aikamme kristityt eivät näitä Jeesuksen ja Paavalin sanoja tajua. Suhde, joka perustuu lihaan, on arvoton, ellei ole hengellistä yhteyttä Jumalaan. Hengellinen suhde tulee näkyviin teoissa.

Kuulijat selvästikin ymmärsivät, mitä Jeesus tarkoitti. Ilman Aabrahamin uskoa he eivät olisi Aabrahamin hengellisiä lapsia. Mutta he torjuivat Jeesuksen väitteen sillä, että heillä mielestään oli juuri tuo vaadittu hengellinen yhteys Jumalaan. He eivät olleen mitään aviorikoksesta syntyneitä lapsia. Jumala oli heidän Isänsä.

Jakeet 42-48:
Jeesus sanoi heille: *"Jos Jumala olisi teidän Isänne, te rakastaisitte minua, sillä minä olen Jumalasta lähtenyt ja tullut. Minä en ole tullut itsestäni, vaan hän on minut lähettänyt. Miksi te ette ymmärrä minun puhettani? Siksi, että te ette siedä kuunnella, mitä minä sanon. Te olette isästä Perkeleestä, ja isänne himoja te tahdotte tyydyttää. Hän on ollut murhaaja alusta asti, eikä hän pysy totuudessa, koska hänessä ei ole totuutta. Puhuessaan valhetta hän puhuu omaansa, sillä hän on valehtelija ja valheen isä. Te ette usko minua, koska minä sanon totuuden. Kuka teistä voi näyttää minut syypääksi syntiin? Jos minä puhun totuutta, miksi te ette usko minua? Joka on Jumalasta, kuulee mitä Jumala sanoo. Te ette kuule, koska ette ole Jumalasta."*

Jeesuksen vastaus ei jätä mitään epäselväksi. *"Jos Jumala olisi teidän Isänne, te rakastaisitte minua."* Myöhemmin kun Filippus pyysi Jeesusta näyttämään Isän, Jeesus vastasi: *"Näin kauan olen ollut teidän kanssanne etkä sinä tunne minua. Joka on nähnyt minut, on nähnyt Isän."*
Kuvittelepa jonkun muun sanomaksi: Jos tuntisit Jumalan, rakastaisit minua. Tämän Jeesus sanoi kuulijoille täysin selkeästi. Hän osoitti, että he kuuroudessaan, sokeudessaan ja paatumuksessaan olivat isästään Saatanasta. Heidän hengellinen suhteensa oli pimeyden voimiin.

Ihmisen hengellinen suhde näkyy hänen toiminnassaan. Jos kuulijat olisivat olleet Jumalasta, he olisivat tunnistaneet armon ja vastanneet siihen, ja totuuden rakastamalla sitä. Mutta he halusivat tappaa Jeesuksen. Viha oli heidän sydämessään ja he olivat valheen vallassa. Se osoitti heidän suhteensa. Heidän isänsä oli Saatana. Todellinen suhde Jumalaan tulee aina näkyviin myös rakkauden ja totuuden tekoina. Elämä todistaa hengellisestä suhteestamme.
Kuulijat suuttuivat ja alkoivat nimitellä Jeesusta:
"Emmekö ole oikeassa, kun sanomme, että sinä olet samarialainen, ja että sinussa on riivaaja?"
Samarialaisuus edusti kaiken sen hyvän vastakohtaa, jota juutalaisuus heille merkitsi. Siksi he leimasivat Jeesuksen samarialaiseksi ja riivatuksi.

Jeesuksen äärimmäinen suoruus tässä väittelyssä ei oikein sovi meille, jotka olemme tottuneet siihen, ettei mitään asioita saisi sanoa kielteisesti ja ihmisiä pitäisi lähestyä pehmeästi, jotta he eivät loukkaantuisi. Mutta juuri Jeesuksen syvä rakkaus noita kuulijoitaan kohtaan vaati Häntä käyttämään kovaa kieltä, joka oli viimeistä kirjainta myöten totuutta noista kuulijoista ja myös meistä, jos lähdemme mestaroimaan Hänen sanaansa. Totuus tekee kipeää, mutta rakkaus ei voi toteutua muuten kuin totuuden kanssa.

Esimerkki tiestä vapauteen
Kaksi japanilaista nuorta käveli sanattomana ulos Invalidiliiton Palvelutalosta Kuopiossa. Vasta illalla he kykenivät pukemaan hämmästyksensä sanoiksi. He olivat tutustuneet talon erääseen asukkaaseen, joka oli jo 20 vuotta ollut rikoksen uhrina kaulasta alaspäin täysin halvaantunut. Nuorista oli käsittämätöntä kuulla hänen kertovan:
"Olen onnellinen. Vietän täällä iloisia ja onnellisia päiviä. En tosin soisi kenellekään liikuntakyvyttömyyttä, mutta silti olen onnellinen. Saan nimittäin elää yhdessä Jeesuksen Kristuksen kanssa. Tiedän sitä paitsi saavani uuden ylösnousemusruumiin, kun pääsen taivaalliseen uuteen olotilaan tämän ajan jälkeen."
Vierailijat näkivät, miten asukkaan koko olemus huokui iloa, rauhaa ja toivoa. He olivat tulleet katsomaan häntä, mutta heidät yllättikin vuoteeseen sidotun rakkaudellinen asenne. Hänen sanoillaan oli ilmeistä katetta.

Seija Turunen oli tuo halvaantunut ihminen. Hän oli mennyt noin 20 vuotiaana kihloihin erään miehen kanssa. He alkoivat asua yhdessä ja heille syntyi lapsi. Pian Seija kuitenkin huomasi, että heidän yhteiselämästään ei tulisi mitään. Pian lapsen syntymän jälkeen heille tuli ero. Jonkun ajan kuluttua Seija, joka ei ollut uskon asioista mitään välittänyt, päätti lähteä etsimään uutta miestä. Eräänä iltana hän oli tanssiravintolassa viettämässä iltaa, kun hänen entinen sulhasensa tuli pistooli kädessä paikalle, ampui mustasukkaisuuttaan Seijaa ja sen päälle itsensä.

Luoti lävisti Seijan kaulan. Kolme kuukautta hän samoili elämän ja kuoleman rajoilla Kuopion keskussairaalan teho-osastolla. Lopulta hän jäi eloon, mutta noina päivinä Jumala alkoi puhutella häntä Hän sai nähdä oman syntisyytensä, kaikki valintansa Jumalan totuuden valossa, mutta Herra alkoi puhua hänelle myös ihmeellisestä armostaan ja rakkaudestaan, joka ilmestyi Golgatan ristillä. Hän sai vakuutuksen siitä, että Golgatan veri riittää hänen syntiensä pois pyyhkimiseen. Samalla hän sai kyvyn antaa anteeksi entiselle sulhaselleen. Häntä tosin suretti, että mies päätyi epätoivoiseen tekoonsa.

Usein käydessäni Seijaa tapaamassa hän korosti: ”Muista sitten pitää julistuksesi ja opetuksesi keskuksessa Jeesuksen Golgatalla vuodatettu uhriveri!” Totuuteen taipuvalle tuo veri tuo puhdistuksen kakista synneistä ja uuden elämän, jonka yli kuolemalla ei ole valtaa. Seija sai viettää yli 40 vuotta halvattuna, mutta läheisessä rukousyhteydessä Herran kanssa, kunnes hän pari vuotta sitten pääsi kaipaamaansa kotiin.

Entä sinä?
Onko Sinun elämässäsi vielä sellaisia osa-alueita, joihin et ole antanut Jeesuksen sanan valon tunkeutua? Herra haluaa viedä myös jo armahtamansa ja pelastamansa yhä syvemmälle totuuden tuntemiseen, sillä Hän haluaa tehdä meistä todella vapaita. Vapaita rakastamaan Häntä ja lähimmäisiämme. Anna Hänen valonsa osua sydämeesi. Se tekee kyllä aluksi kipeää, mutta tien päässä o särkyneille uusi eheys, uusi syvempi suhde rakastavaan Herraan.

Joh. 8:48-59 Ennen kuin Aabraham syntyi - Minä olen

48. Niin juutalaiset vastasivat Jeesukselle: "Emmekö ole oikeassa, kun sanomme, että sinä olet samarialainen ja että sinussa on riivaaja?"
49. Jeesus vastasi: "Ei minussa ole riivaajaa, vaan minä kunnioitan Isääni, mutta te häpäisette minua.
50. En minä etsi omaa kunniaani. On yksi, joka etsii ja tuomitsee.
51. Totisesti, totisesti minä sanon teille: jos joku pitää minun sanani, hän ei ikinä näe kuolemaa."
52. Juutalaiset sanoivat hänelle: "Nyt me ymmärrämme, että sinussa on riivaaja. Abraham on kuollut, samoin profeetat, ja sinä sanot: 'Jos joku pitää minun sanani, hän ei ikinä maista kuolemaa.'
53. Et kai sinä ole suurempi kuin isämme Abraham, joka on kuollut? Myös profeetat ovat kuolleet. Keneksi sinä itsesi teet?"
54. Jeesus vastasi: "Jos minä ottaisin itselleni kunnian, minun kunniani ei olisi minkään arvoista. Minun Isäni antaa minulle kunnian. Hän on se, josta te sanotte: 'Hän on meidän Jumalamme.'
55. Kuitenkaan te ette tunne häntä, mutta minä tunnen hänet. Jos sanoisin, etten tunne häntä, olisin valehtelija kuten tekin. Mutta minä tunnen hänet ja pidän hänen sanansa.
56. Abraham, teidän isänne, riemuitsi siitä, että hän saisi nähdä minun päiväni. Hän näki sen ja iloitsi."
57. Niin juutalaiset sanoivat hänelle: "Et ole vielä viidenkymmenen vuoden ikäinen ja olet nähnyt Abrahamin!"
58. Jeesus sanoi heille: "Totisesti, totisesti minä sanon teille: ennen kuin Abraham syntyi, minä olen ollut."
59. Silloin he poimivat kiviä heittääkseen häntä niillä. Mutta Jeesus kätkeytyi ja lähti temppelistä.

Ei kuolemaa
Uskotko omaan kuolemaasi? Mistä johtuu se, että ylipäänsä meidän on kuoltava? Miten Sinä selviät kuolemasta? Mitä kuolemassa oikein tapahtuu? Pelkäätkö kuolemaa vai kaipaatko sitä? Millaista on oikea kuolemaan valmistautuminen? Millaista on väärä kuoleman kaipuu?

Jeesus oli julistanut olevansa ”Maailman valo”. Tätä julistusta seurasi kipakka väittely, josta tekstimme on loppuosa. Siinä Hän esittää häkellyttävän julistuksen:
”Totisesti, totisesti minä sanon teille: jos joku pitää minun sanani, hän ei ikinä näe kuolemaa."

Ennen kuin tarkastelemme tätä suurta sana lähemmin, luemme väittelyn loppuosan:

Keneksi Sinä itsesi teet?
Jeesus vastasi: *"Minussa ei ole riivaajaa, vaan minä kunnioitan Isääni, ja te häpäisette minua. Minä en etsi omaa kunniaani. On yksi, joka etsii ja tuomitsee. Totisesti minä sanon teille: jos joku noudattaa minun sanojani, hän ei ikinä näe kuolemaa."*
Juutalaiset sanoivat Jeesukselle: *"Nyt me ymmärrämme, että sinussa on riivaaja. Aabraham on kuollut ja profeetat, ja sinä sanot: 'Jos joku noudattaa minun sanojani, hän ei ikinä maista kuolemaa'. Oletko sinä suurempi kuin isämme Aabraham, joka on kuollut? Myös profeetat ovat kuolleet. Keneksi sinä teet itsesi?"*

Kuulijat eivät kyenneet nousemaan Jeesuksen opetuksen tasolle vaan alkoivat herjata Häntä jälleen riivatuksi. Aabraham oli kuollut, profeetat olivat kuolleet. "Keneksi sinä itsesi teet?"

Aabraham riemuitsi Jeesuksesta
Jeesus vastasi: *"Jos minä itse otan itselleni kunnian, minun kunniani on mitätön. Minulle antaa kunnian Isä, hän, josta te sanotte: 'Hän on meidän Jumalamme', vaikka ette tunne häntä. Minä taas tunnen hänet. Jos sanoisin, etten tunne häntä, olisin valehtelija kuten tekin. Mutta minä tunnen hänet ja noudatan hänen sanaansa. Teidän isänne Aabraham riemuitsi siitä, että oli näkevä minun päiväni.*

Hän näki sen ja iloitsi." Juutalaiset sanoivat hänelle: *"Et ole vielä 50-vuotias, ja olet nähnyt Aabrahamin!"*

Ellemme olisi tottuneet Raamattuumme, emme voisi olla ihmettelemättä jälleen sitä, mitä Jeesus sanoi vastauksena heidän kysymykseensä: "Miksi sinä itsesi teet?" Itse asiassa Jeesus sanoi, ettei Hän tehnyt itseään miksikään. En ollenkaan korota itseäni. Isä korottaa minut. Sitten Hän lausui sellaista, mikä ensin ällistytti kuulijat, mutta pani heidät heti sen jälkeen pilkkaamaan Häntä entistä rajummin: *"Teidän isänne Aabraham riemuitsi siitä, että oli näkevä minun päiväni. Hän näki sen ja iloitsi."*

Mitä Hän tarkoitti? On mielenkiintoista nähdä, millaisia selitysmalleja tähän on tarjoiltu. Jotkut sanovat Jeesuksen tarkoittaneen, että Aabraham oli yhä henkimaailmassa elävä ja seurasi tapahtumien kulkua.

Toiset tarjoavat vaihtoehtoa, että Jeesus tässä puhui asioista olemuksensa iankaikkisuuden näkökulmasta, johon Hän usein viittasi. "Minun olemassaoloni ei alkanut syntymästäni, vaan olen hamasta iankaikkisuudesta. Olen koko historian Herra."

Mutta näissä Jeesuksen sanoissa voidaan nähdä aivan selkeä historiallinen sovellus. Melkisedekin ilmestyminen Aabrahamille saattoi olla yksi Vanhan testamentin Kristus-ilmestyksistä. Häntähän kuvataan *"vanhurskauden ja rauhan Kuninkaana"*. Hän tuli Aabrahamia vastaan tämän tullessa voitolliselta sotaretkeltään ja siunasi tätä. Vähäisempi sai siunauksen suuremmaltaan. Aabraham seisoi kasvokkain siis ehkä Kristuksen kanssa, kun Melkisedek kohtasi hänet.

Kuulijat vastasivat pilkalla:
"Et ole vielä 50-vuotias, ja olet nähnyt Aabrahamin!"
Heidän lauseensa viittaa siihen, että Jeesus näytti heidän silmissään lähes 50 -vuotiaalta, vaikka tosi asiassa Hän oli vasta 33 -vuotias. Elämä synnin maassa oli painanut jälkensä Jeesuksen ulkoiseen hahmoon.

Minä olen
Tulemme nyt Jeesuksen kolmanteen suureen "Minä olen" julistukseen tässä evankeliumissa. Ensimmäinen oli "Minä olen elämän leipä", toinen "Minä olen maailman valo." Tämän kolmannen johdantona on Jeesuksen usein toistama vahvistava formula:
"Totisesti, totisesti minä sanon teille: Ennen kuin Aabraham syntyi minä olen."
Tässä on kysymys siitä, että Jeesus julistautui Jumalaksi. "Minä olen" on Jumalan nimi. Se sisältää iankaikkisen olemassaolon preesensin. Kysymys on juuri siitä nimestä, jolla Jumala ilmoitti itsensä Moosekselle.

"Silloin he poimivat kiviä heittääkseen niillä Jeesusta."
Kuulijat ymmärsivät täsmälleen sen, mitä Jeesus tarkoitti. Ja koska he eivät pitäneet väitettä oikeana, he näkivät siinä Jumalan pilkan, mitä se olisikin ollut, ellei se olisi ollut totta. Siksi he tarttuivat kiviin tappaakseen Jeesuksen.
Luvun viimeisiin sanoihin sisältyy merkillistä majesteettisuutta:
"Mutta hän poistui heidän näkyvistään ja lähti temppelistä."

Lukua kahdeksan alkoi aviorikoksen tehneen naisen armahtamisesta ja jatkui kipeiden totuuksien julistamisella. Se päättyi siihen, että Jeesus julisti olevansa Jumala. Kaiken tämän voi tiivistää Johanneksen evankeliumin alun sanoihin: *"Me katselimme Hänen kirkkauttaan - täynnä armoa ja totuutta."*

”Minä olen” puhuu
Meille on ratkaisevaa tietää, että julistuksen *”Totisesti, totisesti minä sanon teille: jos joku pitää minun sanani, hän ei ikinä näe kuolemaa."* lausui nimenomaan ihmiseksi tullut Jumala. Vain Hän on se, joka sanoi *”Älä pelkää! Minä olen ensimmäinen ja viimeinen, ja minä elän. Minä olin kuollut, mutta nyt minä elän aina ja iankaikkisesti, ja minulla on kuoleman ja tuonelan avaimet.” (Ilm. 1:17-18)*

voi julistaa jotain niin radikaalia kuin tuo suuri julistus. Jeesuksen ristin kärsimys, kuolema ja ylösnousemus on syy siihen, että kuolema on menettänyt voimansa uskovan ihmisen elämään.

Uskotko omaan kuolemaasi?
Jokainen meistä tietää kerran kuolevansa. Lisäksi tiedämme, että emme voi tietää milloin kuolema tulee. Nuorten mielestä se tulee aikaisintaan 50 vuoden kuluttua, keski-ikäisten mielestä 30 vuoden, ja eläkeläisen mielestä siihen kestää ainakin 10 vuotta. Lisäksi jokainen tietää, että ihminen voi kuolla milloin tahansa. Ihminen pelkää kuolemaa ja siksi haluaa torjua koko ajatuksen mielestään mahdollisimman nopeasti.

Valta osa ihmisistä ei usko omaan kuolemaansa, vaikka tietää sen tulevan milloin tahansa. Tietäminen ja uskominen kulkevat aivan eri tasoilla niin tässä kuin monissa muissakin asioissa. Jos Sinä uskot omaan kuolemaasi – tai ihannetapauksessa pääset ilman kuolemaa Jeesuksen toisessa tulemisessa – niin kaiketi Sinun pitäisi tehdä valmisteluja siltä varalta, että kuolemasi voi tulla Sinulle tänä yönä, niin kuin Jeesuksen vertauksessa rikkaasta maanviljelijästä, joka rakensi tulevaisuuden suunnitelmansa omaisuutensa varaan ja sulki niistä pois kuoleman mahdollisuuden. Jeesus kuvaa sellaista tapaa elää ”mielettömäksi”.

Kotiin
Miten sitten kuolemaan voisi valmistautua? En tarkoita nyt sitä, että uskovien olisi hyvä kirjoittaa testamentti, jolla jakaisivat omaisuutensa järkevästi jälkeen jääville ja kirjoittaisivat todistuksen omasta uskoon tulemisestaan ja vaelluksestaan Herran yhteydessä, niin että se voitaisiin sitten lukea hautajaisissa. Ne ovat sinänsä hyödyllisiä valmisteluja. Jeesus osoittaa meille tien, jossa meidän ei ylipäänsä tarvitse huolehtia koko asiasta. ”Jos pidät Jeesuksen sanat, sinun ei koskaan tarvitse nähdä eli kokea kuolemaa.” Jos vaellat päivittäin Jeesuksen seurassa niin että Hänen pyhä verensä puhdistaa sinut synnistä, jos kuuntelet Herran puhetta ja olet sille kuuliainen, sinulla ei ole kuolemassa mitään pelättävää. Ruumiillisen kuoleman hetkellä et koe mitään kuolemaa, vaan silmiesi eteen avautuu ihmeellinen näky Sinun tähtesi kuolleesta ja ylösnousseesta Vapahtajasta. Olet kotona.

Kuoleman kaipuu
Toisaalta on monia ihmisiä, jotka yksinäisyyttään, masentuneisuuttaan tai kipujensa vuoksi elättelevät jatkuvasti kuoleman kaipuuta sisimmässään. Joukossa on myös monia uskovia ihmisiä. Näille se voi vaikuttaa hyvinkin kristilliseltä taivaskaipuulta, mutta kysymyksessä voi olla myös sielunvihollisen ansa, sillä Heprealaiskirje puhuu kuolemasta aika erikoisella tavalla:
Koska siis lapsilla on liha ja veri, myös hän tuli niistä samalla tavoin osalliseksi, jotta hän kuoleman kautta kukistaisi sen, jolla oli kuolema vallassaan, nimittäin Paholaisen, ja vapauttaisi kaikki, jotka kuoleman pelosta olivat koko elämänsä ajan olleet orjuudessa. (Hepr. 2:14-14)

Lainaan tähän todistuksen vuodelta 1999. Sen otsikko on ”Vahva linnoitus”:
Kasvoin kristityssä kodissa. En osaa sanoa tarkasti, milloin aloin henkilökohtaisesti uskoa Jeesukseen. Oli suurta armoa, että vanhempani opettivat minut tuntemaan Jumalan rakkauden pienestä pitäen. Koska seurakunta, johon kuuluimme, noudatti lapsikastetta, minut kastettiin, kun olin 3 kuukauden ikäinen. 15 -vuotiaana tunnustin uskoni nuorten leirillä. Siksi voin sanoa, että tunsin Jumalan aivan pienestä pitäen. Mutta ajoittain halusin olla lähempänä Jumalaa ja ajoittain kauempana Hänestä. Yleensä ihmiset etsivät Jumalaa, kun eteen tulee vaikeuksia. Minäkään en ollut poikkeus. Teini-iän koin erityisen ahdistavana ja siksi suhteeni Jumalaan muuttui erityisen läheiseksi.

Olen lähetystyöntekijöiden lapsi. Vanhempieni työn vuoksi jouduimme muuttamaan usein, tähän mennessä muuttoja on ollut jo 22. Niistä kymmenen oli muuttoja maasta toiseen. Jokaisen muuton jälkeen oli vaikea löytää uusia ystäviä uusista kouluista. Sen vuoksi pienestä pitäen perusturvallisuuteni oli heikko ja olin arka. Mutta suurena tukena oli se, että saatoin uskoa Jumalan rakkauden ainoana muuttumattomana asiana elämässäni.

Kaksitoistavuotiaana muutimme vuodeksi Suomeen ja siirryin kaupungin suureen yläkouluun. Siellä törmäsin maahanmuuttajille tyypilliseen kulttuurishokkiin, yksinäisyyteen ja koulukiusaamiseen. Koulun käynti oli yhtä tuskaa. Menin, koska oli pakko, mutta kaiket päivät luin kirjoja, pakenin todellisuutta kirjojen maail-

maan. Siksi en kyennyt oppimaan tärkeää tapaa, miten ihmissuhteita pidetään yllä ja yksinäisyyteni vain syveni.

Yliopiston ensimmäinen vuosi oli minulle kaikkein raskain. Aloin elätellä itsemurha-ajatuksia. Syitä oli monia, mutta kaikkein syvimmän syyn Jumala paljasti minulle useita vuosia myöhemmin. Se merkitsi omassa uskonelämässäni tärkeää käännekohtaa, joten haluan sen lyhyesti jakaa kanssanne.

Me ihmiset elämme maan päällä hyvän ja pahan, Jumalan ja Saatanan välisessä taistelussa.(1 Piet. 5:8-10) Taistelu tapahtuu ihmisen sydämessä. Jos vertaamme ihmissydäntä linnaan, niin uskoon tulo merkitsee sitä, että luovutamme linnan herruuden Jeesukselle. Sitten voittaaksemme taistelussa linnaan hyökkääviä Saatanan kiusauksia vastaan meidän on annettava Jumalan lujittaa sen muurit. Mutta päivittäin sydämen pohjasta (lihasta, syntisestä luonnosta) nousevat ajatukset ja teot, joilla pyrimme kutsumaan Saatanaa sisään. Olemme olentoja, jotka itse pettävät Jeesusta. Normaalia uskonelämän taistelua on se, että kun viemme nuo ajatukset ja teot Jeesuksen luo ja pyydämme syntien anteeksiantamusta, Hän ottaa ne pois armahtaen ja saamme rauhan sydämeemme.

Mutta vaikka Jumala asui sydämessäni, yksi linnan porteista oli auki. Saatana pääsi siitä vapaasti tulemaan sisälle. Sitten se pikku hiljaa hyökkäsi linnaan, joka oli annettu Jumalan hallintaan. Tuo avoin portti oli synti, josta halusin pitää kiinni, ja parantumattomat sydämen haavat.

Minun tapauksessani synti, jota hellin, oli yksi ajatus. ”Kun elämä nyt on joka tapauksessa raskasta, niin haluaisin kuolla pian ja päästä taivaaseen.” Ehkei se kuulosta kovin pahalta asialta, mutta sillä, että halveksin sitä elämää, jonka olin Jumalalta saanut, olin kapinassa Jumalaa vastaan. En halunnut tunnustaa sitä synniksi enkä tehdä siitä parannusta. Siksi tuo ajatus avasi portin ja sitä kautta yhä useammat pimeät ajatukset alkoivat tulvia sisimpääni. Seuraavaksi aloin kysellä: ”Miksi minun oikein täytyy elää. Parempi oli ollut, jos en olisi syntynytkään. Jumalan vika se on.” Lopulta jouduin erittäin voimakkaisiin kiusauksiin hypätä junan alle, aina kun juna kulki ohitseni. Selvää on, että koska en pitänyt omaa elämääni tärkeänä, suhtauduin muihin ihmisiin samalla lailla.

Synti synnyttää väistämättä hengellistä, sielullista tuskaa ja ihmissuhdeongelmia. Noissa kivuissani etsin Jumalan apua. Sydämeni oli ristiriitainen. Toisaalta vastustin Jumalaa, mutta toisaalta uskoin, että Jumala oli ainoa, joka kykenee minua auttamaan. Ja niin Jumala armahti minua, että jaksoin aina yhden päivän kerrallaan elää eteenpäin. Sitten vuotta myöhemmin sain kaksi hyvin konkreettista vastausta rukouksiini.

Ensimmäinen oli se, että tutustuin nykyiseen mieheeni. Kykenimme puhumaan kakista asioista ja rukoilemaan yhdessä ja niin vapauduin yksinäisyydestäni ja sain elämänhalun takaisin. Siitä vuotta myöhemmin menimme naimisiin. Mutta tämä ei ollut syvimmän ongelman ratkaisu. Kun olin kovin heikko, Jumala vapautti minut joksikin ajaksi noista kiusauksista ja alkoi myöhemmin tekemään syvempää työtään sydämessäni.

Toinen oli se, että kahden vuoden päästä avioitumisestamme mieheni työn tähden muutimme ulkomaille ja pääsin vapaaksi Suomessa kokemista vaikeista ihmissuhteista. Voi kai sanoa, että pakenin Suomesta, mutta koen, että Jumala vapautti minut Suomesta. Ilman sitä etäisyyttä en olisi voinut objektiivisesti käsitellä ihmissuhteitteni ongelmia eivätkä haavani olisi parantuneet. Uudessa seurakunnassa ja uusien ystävien keskellä Jumala opetti minulle sellaista, mitä en olisi Suomessa voinut oppia.

Lopulta Jumala osoitti sielunhoidossa syvimmän syntini, joka oli kaiken taustalla. Vaikka oli kulunut jo viisi vuotta siitä, kun mietin itsemurhaa, ajatus siitä, että olisi hyvä kuolla pian, ei ollut kadonnut. Heti kun masennuin, tuo ajatus pulpahti sydämeeni. On väärin kuvitella, että synti ja haavat paranevat ajan kanssa. Pitää uskaltaa kohdata ne ja yhdessä Jumala kanssa saatava niihin ratkaisu. Odottelemalla asiat eivät korjaannu koko elämän aikana. Minun oli nähtävä, mistä tuo ajatus ”Haluan kuolla” tuli, oli tehtävä parannus ja sain sen anteeksi Jeesuksen tähden. Siihen liittyvät sydämen haavat paranivat, saatoin alkaa elämään kiitollisena ja toiveikkaana siitä, että elämä on Jumalan lahja. Näin portti, josta Saatana oli helposti päässyt sisään, suljettiin. Jeesus pääsi jälleen lujittamaan linnan muurit. Sain kokea armon ihmeen.

Tietysti tämä on vain yksi esimerkki. Taistelen toki monien muidenkin syntien kanssa. Taistelu tulee Jumalan avulla jatkumaan läpi koko elämäni. Ilman muuta on selvä, että lopullinen vapautus synnistä kärsimyksestä on vasta taivaassa. Mutta tämä sydämen muutos tuotti yhden hyvin käytännöllisen seurauksen. Kun en aiemmin

osannut pitää omaa elämääni tärkeänä, en ymmärtänyt muidenkaan ihmiselämän arvoa, niin vaikka olin mennyt naimisiin, en halunnut saada lasta. Mutta päästyäni vapaaksi noista ajatuksista ja peloista, olen nyt kahdeksannella kuukaudella raskaana. Olen kiitollinen, että saan synnyttää lapsen.

”Kuolema, missä on sinun voittosi? Kuolema, missä on sinun pistimesi?" Kuoleman pistin on synti, ja synnin voima on laki. Mutta kiitos Jumalalle, joka antaa meille voiton Herramme Jeesuksen Kristuksen kautta. (1 Kor. 15:55-57)

Kuoleman kaksi merkitystä
Raamatussa sanalla kuolema on kaksi eri merkitystä, sen sijaan meidän arkikielessämme lähinnä vain yksi. Raamatun perusmerkitys sanalle kuolema on olemassaolon jatkuessa tapahtuva tuomio ja rangaistus synnistä ja sen hirvittävät seuraukset kaikilla eri tasoillaan (hengellinen, ajallinen ja iankaikkinen). Kuolema on synnin palkka. Raamattu käyttää sanaa myös arkikielen merkityksessä eli tämän ajallisen elämänmuodon päättymisenä.

Yhdennentoista luvun Jeesuksen kuuluisa sana Martalle oli:
"Minä olen ylösnousemus ja elämä. Joka uskoo minuun, se elää, vaikka olisi kuollut. Eikä yksikään, joka elää ja uskoo minuun, ikinä kuole. Uskotko tämän?"(Joh. 11:25-26)
Siinä Jeesus käyttää sanaa kuolema näissä kahdessa eri merkityksessä ja siitä selittyy näennäinen ristiriitaisuus. Jae voitaisiin kirjoittaa muotoon: ""Minä olen ylösnousemus ja elämä; joka uskoo minuun, se elää, vaikka olisi nukkunut pois (kuollut). Eikä yksikään, joka elää ja uskoo minuun, ikinä kuole (ei saa mitään tuomiota synneistään). Uskotko sen?"

Uskovan kuolema jo takanapäin
Kun Ilmestyskirja sanoo: *"Autuaat ovat ne kuolleet, jotka Herrassa kuolevat tästedes", (14:13)* tai Paavali sanoo: *"Elämä on minulle Kristus ja kuolema voitto (= liikevoitto)"*, kysymys on samasta asiasta. Herraan turvautuneen uskovan kuolema niin hengellisessä, ajallisessa kuin iankaikkisessakin merkityksessä on takanapäin. Se rangaistusmerkityksessä kärsittiin Golgatalla. Kun kaste ja usko liittää meidät Kristuksen kuolemaan ja hautaamiseen ja ylösnousemiseen, niin meidän kuolemamme on lopullisesti ohi. Se on takanapäin.

Kun Paavali toteaa, että hänen lihansa on Kristuksen kanssa ristiinnaulittu, sekin viittaa samaan asiaan. Synnillinen liha ja kaikki sen aiheuttamat ja vastaisuudessakin aiheuttamat lankeemukset ovat jo lopullisesti saaneet rangaistuksensa Jeesuksen uhrissa Golgatan ristillä. Mitään tuomiota ei ole sillä, joka on Kristuksessa Jeesuksessa.

Nukahtamista Herran syliin
Näin uskovalla ei ole syvimmässä raamatullisessa merkityksessä mitään kuolemaa edessään. Kuolla Herrassa tarkoittaa siis samaa kuin nukkumista Herran syliin. Käytännössähän se tarkoittaa sitä, että tämä katoavainen puku vaihdetaan katoamattomaan ja iankaikkiseen ylösnousemusruumiiseen tosin lyhyen odotusajan jälkeen, mutta henki saa välittömästi käydä Paratiisiin Herran luo. Sieltä se on tuleva Herran paluussa ja saa myös oman lopullisen ylösnousemusruumiinsa Jeesuksen kirkkauden ruumiin kaltaisuudessa.

Kun Jeesus ja apostolit käyttävät sanaa nukkuminen tästä asiasta, se on paras mahdollinen luonnollisen tason kuva, jolla siirtymistä Herran tykö voidaan kuvata. Niin kuin nukkumisessa ruumis on hiljaa sängyllä, mutta sielu liikkuu unimaailmassa vapaasti, samoin ruumiin nukahtaessa pois sielu ja henki lähtee vapaaseen taivaalliseen olotilaan saadakseen sitten myöhemmin paluun uuteen ylösnousemusruumiiseen.

Sekä Jairuksen tyttären että Lasaruksen henkiin herättämisen yhteydessä Jeesus käytti ruumiillisesti kuolleesta sanaa ”nukkua”. Ihmiset nauroivat Jeesukselle eivätkä opetuslapsetkaan ymmärtäneet, ennen kuin Jeesus selitti asian.

Poisnukkumiseen eli uskovan ruumiin "kuolemaan" ei sisälly enää mitään rangaistusmerkitystä silloinkaan, kun sitä saattavat edeltää kipeät riisumisen ja ruumiin ja sielun tuskat. Rangaistus sekä ajallisessa, hengellisessä että iankaikkisessa merkityksessä kärsittiin kokonaan ja loppuun Golgatal-

la. Poisnukkumista edeltävät taistelut kuuluvat Jumalan pyhittävään työhön, sen riisumiseen, mitä ei taivaassa enää tarvita. Ylösnousemusruumiissa pyhitys tulee ruumiinkin osalta täydelliseksi.

Jeesus itse on ylösnousemus

Kun Jeesus kysyi Martalta: *"Uskotko sen?"* Hän ei tarkoittanut vain sitä, että Lasarus nousisi ylös kuolleista - sitäkin, vaan ennen kaikkea sitä, että oliko Martta valmis ottamaan vastaan sen ihanan tosiasian, että myös hänen oma kuolemansa tulisi Kristus kuolemaan hänen sijastaan ja että hän itsekin tulisi osalliseksi ylösnousemuksesta Jeesuksen kautta. ***"Minä** olen ylösnousemus ja elämä"* ei tarkoita, että Jeesus tulisi joskus antamaan ylösnousemusruumiin, vaan sitä, että Hän on nyt sillä tavalla omiensa elämä, että he ovat osallisia ylösnousemuselämästä jo täällä ajassa. Sen johdonmukainen seuraus on sitten tietysti myös uuden ruumiin saaminen Jeesuksen tullessa takaisin.

Ehto

Jeesus liittää kuitenkin ehdon sille, ettei meidän tarvitse nähdä eli kokea kuolemaa. Se kuuluu: ”*Jos joku pitää minun sanani.”* Voimme olla täysin luottavaisella mielellä kuoleman edessä, jos otamme Jeesuksen sanat vastaan, kuulemme ne, uskomme ne ja pidämme niistä tiukasti kiinni. Joudumme ottamaan vastaan myös Hänen nuhteensa synnistä. Jos ja kun taivumme parannukseen, tunnustamme ja hylkäämme synnin, saamme Golgatan uhriveressä omistaa kaikkien syntiemme anteeksiantamuksen tänäänkin. Saamme kiitollisena Hänen sanomattomasta rakkaudestaan pyytää Häneltä kuuliaista sydäntä noudattaaksemme Hänen sanojaan arkielämän palvelussa. Ratkaisevaa on, että pidämme kiinni evankeliumin suloisista lupauksen sanoista. Ne koskevat jokaista, joka tulee totuuden valoon ja haluaa seurata Häntä.

Älä pelkää!

Tänään Herra haluaa vakuuttaa Sinulle: *”Älä pelkää! Minä olen ensimmäinen ja viimeinen, ja minä elän. Minä olin kuollut, mutta nyt minä elän aina ja iankaikkisesti, ja minulla on kuoleman ja tuonelan avaimet.”*

Joh. 9:1-41 Sokeana syntynyt mies

1. Jatkaessaan matkaa Jeesus näki miehen, joka oli ollut sokea syntymästään saakka.
2. Opetuslapset kysyivät: "Rabbi, kuka teki syntiä, hänkö vai hänen vanhempansa, niin että hän syntyi sokeana?"
3. Jeesus vastasi: "Ei hän tehnyt syntiä eivätkä hänen vanhempansa, vaan näin on tapahtunut, että Jumalan teot tulisivat hänessä julki.
4. Niin kauan kuin on päivä, meidän tulee tehdä lähettäjäni tekoja. Tulee yö, jolloin kukaan ei voi tehdä työtä.
5. Niin kauan kuin olen maailmassa, minä olen maailman valo."
6. Tämän sanottuaan Jeesus sylki maahan, teki syljestä tahnaa, siveli sitä miehen silmiin
7. ja sanoi hänelle: "Mene peseytymään Siloan altaalle" - nimi merkitsee: lähetetty. Niin hän meni, peseytyi ja palasi näkevänä.
8. Silloin naapurit ja ne, jotka ennen olivat nähneet hänet kerjäläisenä, sanoivat: "Eikö tämä ole se, joka istui kerjäämässä?"
9. Toiset sanoivat: "Hän se on." Toiset taas väittivät: "Ei ole, hän on vain samannäköinen." Mies itse sanoi: "Minä se olen."
10. Niin he kysyivät häneltä: "Miten sinun silmäsi sitten ovat auenneet?"
11. Hän vastasi: "Se mies, jota sanotaan Jeesukseksi, teki tahnaa, siveli sitä silmiini ja käski minun mennä Siloan altaalle peseytymään. Minä menin ja peseydyin ja sain näköni."
12. He kysyivät häneltä: "Missä hän on?" Mies vastasi: "En tiedä."
13. Mies, joka oli ennen ollut sokea, vietiin fariseusten luo.
14. Se päivä, jolloin Jeesus teki tahnan ja avasi hänen silmänsä, oli sapatti.
15. Myös fariseukset kyselivät mieheltä, miten hän oli saanut näkönsä. Hän vastasi heille: "Hän pani tahnaa minun silmiini, minä peseydyin ja nyt minä näen."
16. Silloin muutamat fariseuksista sanoivat: "Se mies ei ole Jumalasta, koska hän ei pidä sapattia." Toiset sanoivat: "Kuinka voi syntinen ihminen tehdä tällaisia tunnustekoja?" He olivat keskenään eri mieltä.
17. Sen tähden he kysyivät jälleen sokealta: "Mitä sinä sanot hänestä, avasihan hän sinun silmäsi?" Mies vastasi: "Hän on profeetta."
18. Juutalaiset eivät kuitenkaan uskoneet, että hän oli ollut sokea ja saanut näkönsä, ennen kuin he kutsuivat näkönsä saaneen vanhemmat
19. ja kysyivät heiltä: "Onko tämä teidän poikanne, jonka te sanotte syntyneen sokeana? Miten on mahdollista, että hän nyt näkee?"
20. Hänen vanhempansa vastasivat: "Sen me tiedämme, että tämä on meidän poikamme ja että hän on syntynyt sokeana.
21. Mutta että hän nyt näkee, sitä emme tiedä. Emme myöskään tiedä, kuka on avannut hänen silmänsä. Kysykää häneltä itseltään, hän on täysi-ikäinen, puhukoon itse puolestaan."
22. He sanoivat näin, koska pelkäsivät juutalaisia. Juutalaiset olivat näet jo sopineet keskenään, että se, joka tunnustaisi Jeesuksen Kristukseksi, erotettaisiin synagogasta.
23. Sen tähden hänen vanhempansa sanoivat: "Hän on täysi-ikäinen, kysykää häneltä."
24. Niin he kutsuivat toistamiseen miehen, joka oli ollut sokea, ja sanoivat hänelle: "Anna kunnia Jumalalle. Me tiedämme, että se mies on syntinen."
25. Hän vastasi: "Onko hän syntinen, sitä en tiedä, mutta sen tiedän, että minä, joka olin sokea, nyt näen."
26. He kysyivät häneltä: "Mitä hän teki sinulle? Miten hän avasi sinun silmäsi?"
27. Mies vastasi heille: "Johan minä sen teille sanoin, mutta te ette kuunnelleet. Miksi te taas tahdotte sen kuulla? Tahdotteko tekin ruveta hänen opetuslapsikseen?"
28. Niin he herjasivat häntä ja sanoivat: "Sinä olet hänen opetuslapsensa, mutta me olemme Mooseksen opetuslapsia.
29. Me tiedämme, että Jumala on puhunut Moosekselle, mutta tästä miehestä emme tiedä, mistä hän on lähtöisin."
30. Mies vastasi heille: "Sehän tässä on ihmeellistä, että te ette tiedä, mistä hän on lähtöisin. Ja kuitenkin hän on avannut minun silmäni!
31. Me tiedämme, ettei Jumala kuule syntisiä, mutta sitä hän kuulee, joka kunnioittaa häntä ja tekee hänen tahtonsa.
32. Ei ole ikinä kuultu, että joku olisi avannut sokeana syntyneen silmät.

33. Ellei hän olisi Jumalasta, hän ei voisi tehdä mitään."
34. He vastasivat hänelle: "Sinä olet täysin synneissä syntynyt mies. Sinäkö opetat meitä!" Ja he ajoivat hänet ulos.
35. Jeesus sai kuulla, että mies oli ajettu ulos. Tavatessaan hänet Jeesus kysyi: "Uskotko sinä Ihmisen Poikaan?"
36. Hän vastasi: "Herra, sano kuka hän on, että voisin uskoa häneen."
37. Jeesus sanoi: "Sinä olet nähnyt hänet. Hän on se, joka puhuu kanssasi."
38. "Herra, minä uskon", mies sanoi ja kumartui palvomaan häntä.
39. Jeesus sanoi: "Tuomioksi minä olen tullut tähän maailmaan, että ne, jotka eivät näe, näkisivät, ja ne, jotka näkevät, tulisivat sokeiksi."
40. Muutamat fariseukset, jotka olivat hänen lähellään, kuulivat tämän ja kysyivät häneltä: "Emme kai me ole sokeita?"
41. Jeesus vastasi heille: "Jos te olisitte sokeita, teillä ei olisi syntiä, mutta nyt te sanotte: 'Me näemme', ja sen tähden teidän syntinne pysyy."

Näetkö oikein?
Näetkö ympärilläsi olevan todellisuuden oikein? Näetkö Jumalan suuret teot? Näetkö toiset ihmiset ja oman tilasi oikein? Kenet näet Jeesuksessa? Tunnistatko oman tietämättömyytesi ja ennakkoluulosi? Miten ihmisen silmät voivat avautua näkemään hengellisen todellisuuden? Millaisiin vaikeuksiin ympäristön kanssa voi joutua, kun oppii tuntemaan Jeesuksen?

Kaikkiin näihin kysymyksiin vastaa Johanneksen evankeliumin 9. luku. Sehän kertoo, miten Jeesuksen sanan saanut syntymästään asti sokea mies saa näkönsä ja miten se lopulta avaa myös hänen hengelliset silmänsä uskomaan ja tunnustamaan Jeesuksen Jumalan Pojaksi. Yksittäisen ihmisen tie Jeesuksen tuntemiseen on tänäkin päivänä hyvin samanlainen kuin tuon sokean ja vastavoimatkin ovat yhä samat, vaikka ilmenemismuodot vaihtelevatkin.

Tapahtumien kuluessa Jeesus teki jotain sellaista, mitä Hän ei ollut siihen mennessä tehnyt. Hän veti selkeän erottavan rajan Hänessä ilmestyneen uuden armotalouskauden ja järjestäytyneen uskonnollisuuden välille. Tapahtuma jakautuu viiteen osaan. Itse tunnusteko on jakeissa 1-7. Se nostatti keskustelun 8-23, jonka seurauksena parannettu mies erotettiin järjestäytyneestä uskonnosta 24-34. Sitten kuvataan, miten Jeesus otti miehen vastaan uuden liiton puolelle 35-38. Lopuksi Jeesus lausuu tuomion eräille fariseuksille, jotka luulivat olevansa näkeviä, mutta olivatkin hengellisen sokeuden vallassa.

Tunnusteko 1-7
"Kulkiessaan ohi Jeesus..."
Missä ikinä Jeesus kulkikin, Hän näki aina mahdollisuuksia toteuttaa Messiaan kutsumustaan. Hänen seuraajiensakin on yhä tänään mahdollista kaikkialla nähdä tilaisuuksia kulkea "Jumalan ennalta valmistamissa teoissa". Meidän tulee pitää silmämme auki, sillä ympärillämme on paljon niitä, joille Herra haluaisi meidän ojentavan rakkauden käden ja evankeliumin ilosanoman.

Kärsimyksen ongelma
"Jeesus näki miehen, joka syntymästään asti oli ollut sokea."
Tässä on kysymys ainoasta kerrasta, jossa selkeästi kerrotaan Jeesuksen parantaneen perinnöllisestä syystä sairaan ihmisen. Monia muita vastaavia lienee ollut, mutta vain tässä yhteydessä asia nimenomaan todetaan. Mies ei ollut koskaan elämässään nähnyt yhtään mitään. Kun opetuslapset tiesivät tämän ja huomasivat Jeesuksen silmien lepäävän miehessä, se herätti heissä kysymyksen:
"Rabbi, kuka on tehnyt syntiä, tämäkö vai hänen vanhempansa, että hänen piti syntyä sokeana?"
Opetuslapset olivat varmasti nähneet miehen usein, koska hän eli almujen varassa.

Opetuslasten kysymys koski kärsimyksen ongelmaa. Heidän elämänfilosofiansa mukaan kaikki kärsimys johtui synnistä. Miehen näkeminen herätti kysymyksen. Kysymyksessään he itse asiassa tarjosivat kahta eri vastausmallia, ainoita, mitä heidän mieleensä tuli. Toisen mukaan kysymys oli miehen omasta synnistä ja toisen mukaan vanhempien synnistä. Edellinen vaihtoehtohan edellyttäisi jonkinlaista sielun olemassaoloa, ennen syntymää. Tällä kohdalla onkin uususkonnollisissa piireissä pyritty todistamaan, että Raamattukin opettaisi muka jälleensyntymistä. Jälkimmäisen vaihtoehdon mukaan miehen sokeus olisi johtunut vanhempien synnistä. Opetuslapset perustivat käsityksensä

osaksi 2. Moos. 34:7 sanoihin: *”Hän (Jumala) pysyy armollisena tuhansille ja antaa anteeksi pahat teot, rikkomukset ja synnit. Hän ei kuitenkaan jätä rankaisematta, vaan vaatii lapset ja lasten lapset tilille isien pahoista teoista aina kolmanteen ja neljänteen polveen saakka."*

Jeesus vastasi: *"Ei tämä tehnyt syntiä eivätkä hänen vanhempansa."*
Näin hän torjui kummankin vaihtoehdon. Näin kumpaakaan väitettä ei voida tällä Raamatun kohdalla perustella. Jeesus ei sanonut mitään sielun olemassaolosta ennen syntymää. Mutta mitä Jeesus sitten vastasi? Vastaus voidaan lukea kahdella eri tavalla riippuen siitä, mihin asetetaan pisteet ja pilkut, joita kreikan alkukielessä ei ole. Sekä vanhan että uuden käännöksen mukainen välimerkkien asettelu on seuraava: Jeesus vastasi: *"Ei tämä tehnyt syntiä eivätkä hänen vanhempansa, vaan että Jumalan teot tulisivat hänessä ilmi. Niin kauan kuin on päivä, minun on tehtävä lähettäjäni tekoja. Tulee yö, jolloin kukaan ei voi tehdä työtä."*

Jos tämä välimerkkien käyttö hyväksytään, niin Jeesus olisi tarkoittanut, että mies ei ollut syntynyt sokeana oman tai vanhempiensa synnin vuoksi, vaan sitä varten, että Jumalalle tulisi tilaisuus osoittaa, mitä Hän kykenee tekemään sokealle miehelle. Kieltäydyn hyväksymästä tällaista tulkintaa, sillä se on täysin ristiriidassa sen kanssa, mitä Raamattu muuten opettaa Jumalasta. Siksi on aihetta sijoittaa välimerkit toisella tavalla, tavalla jossa ei tarvitse muuten muuttaa käännöstä mitenkään:
"Ei tämä tehnyt syntiä eivätkä hänen vanhempansa. Vaan että Jumalan teot tulisivat hänessä ilmi, minun on tehtävä lähettäjäni tekoja, niin kauan kuin on päivä. Tulee yö, jolloin kukaan ei voi tehdä työtä." Näin sanajärjestyskin on alkuperäisen kreikan mukainen. Kumpi tahansa tapa asettaa välimerkit on kieliopillisesti mahdollinen. Koska merkitys kuitenkin muuttuu ratkaisevasti, asia on ratkaistava Raamatun kokonaisopista käsin.

Jeesuksen vastaus tarkoitti siis sitä, että Hän ei ollut tullut jakamaan vastauksia tuon kaltaisiin kysymyksiin. "En ole täällä selvittääkseni teille pahuuden salaisuutta. Minun tehtäväni ei ole ratkaista teille kärsimyksen ongelmaa, vaan poistaa se sairaus ja rajoittuneisuus, joka herättää teissä tuon kysymyksen. Tähän vastaukseen sisältyy ilmoitus siitä, että synnynnäinen sokeus ei ole Jumalan tahto kenenkään ihmisen kohdalla. Jeesus tuli poistamaan sokeuden eikä selittämään sitä.

Tulee yö
Mitä mahtoi Jeesus tarkoittaa puhuessaan yöstä, jona kukaan ei voi tehdä työtä? Jeesus viittaa siihen, että Hän on maailman valo, niin kauan kuin Hän on maailmassa. Siksi yö viittaa toisaalta ehkä Golgatan ja Ylösnousemuksen väliseen aikaan ja toisaalta sellaiseen lopunajalliseen tilanteeseen, josta Jeesus totesi: ”Löytäneekö Ihmisen Poika uskoa maan päältä” toisen tulemisensa yhteydessä? Yö vallitsee siellä, missä ei ole enää ketään, joka julistaisi evankeliumin valoa antikristillisen maailman keskellä.

Parantaminen ja sen menetelmä
Vastattuaan opetuslapsilleen Jeesus toimi. Hän sylkäisi maahan, teki syljestä tahnaa, siveli sitä miehen silmille ja käski tämän mennä peseytymään. Tässä tilanteessa Jeesus käytti parantavassa työssään välineitä. Toisissa tilanteissa Hän paransi pelkällä sanallaan. Kun parantamisesta puhutaan, usein asetetaan vastakkain rukouksella parantaminen ja lääketieteellinen välineellinen parantaminen. Jeesus osoittaa, että oli kysymys kummasta tahansa, parantaja on sama Herra. Jeesus ei selittänyt, miksi Hän käytti tätä menetelmää tällä kertaa. Emme siksi tiedä, vaikka erilaisia mahdollisia syitä voikin ajatella. Kun mies oli saanut voiteen silmilleen, hän meni ja peseytyi. Hän oli kuuliainen Jeesuksen sanalle ja palasi näkevänä.

Ehkä Jeesuksen käyttämä menetelmä antoi miehelle mallin siitä, mistä uskossa on kysymys ja mahdollisuuden uskon harjoittamiseen ja niin myös mahdollisuuden kasvaa uskossa ja Jeesuksen tuntemisessa. Mies sai Sanan Herralta ja otti sen vastaan kuuliaisesti eli noudatti sitä. Silloin hän sai kokea Jumalan ihmeen elämässään. Kysymys ei kuitenkaan ollut siitä, että mies olisi uskonut Jeesuksen sanan, vaan Jeesuksen sana synnytti hänessä uskon, joka tarttui sanaan.

Keskustelu 8-23
Tapaus herätti heti keskustelua. Ensin hänen naapurinsa alkoivat kysellä, mitä hänelle oli tapahtunut. Naapurit ihmettelivät, miten sokea saattoi nähdä ja alkoivat epäillä, oliko kysymys samasta ihmisestä. Tähän mies itse vastasi: *"Minä se olen."* Sitten hän kertoi heille, miten kaikki oli tapahtunut.

Itse asiassa hän tiesi vasta varsin vähän, kun hän totesi: *"Mies, jonka nimi on Jeesus..."* Mutta mitä hän tiesi, sen hän myös kertoi. Hän antoi ensimmäisen todistuksensa.

Todistus
Tapa, jolla mies kertoi avoimesti ja sen hetkisen ymmärryksensä valossa, mitä Jeesus oli hänelle tehnyt ja kuka ja millainen Jeesus on, antaa myös meille mallin siitä, miten voimme ja saamme Herrasta todistaa. Sitä mukaan kuin hän oppi tuntemaan Jeesusta paremmin, todistuskin sai uutta syvyyttä. Samoin on meidänkin kohdallamme.

Meidän kohdallamme todistus lähtee siitä ihmeiden ihmeestä, että hengellisesti kuollut on saanut uuden elämän, kun Jeesus herätti meidät uuteen elämään antamalla meille synnit anteeksi Golgatan uhrin tähden ja lahjoittamalla meille Pyhän Hengen. Saamme aina ihmetellä pelastuksen ihmettä, mutta sitä mukaan kuin näemme hengellisen kuoleman koko syvyyden ja taivaallisen perintömme suuruuden, opimme syvemmin tuntemaan ihmeellistä Vapahtajaamme.

Uskonnollisen tuomioistuimen kuulustelu
Naapurit veivät parannetun uskonnollisten viranomaisten luo. Syykin selitetään. Parantumisihme tapahtui sapattina. Luvussa 5 rampa parannettiin sapattina ja se synnytti vihan Jeesusta kohtaan. Nyt asia toistui ja viha Jeesusta vastaan syveni. Uskonnolliset johtajat eivät nytkään nähneet tapahtunutta ihmettä, sitä, että sokeana syntynyt seisoi heidän keskellään näkevänä. He näkivät vain sapattirikoksen. He kyselivät tarkkaan, miten Jeesus oli parantanut miehen, sillä tahnan teko edusti heille mitä ilmeisintä työn tekoa sapatin päivänä. He olisivat hyväksyneet parantamisen sapattina vain siinä tapauksessa, että ihmisen henkiin jääminen olisi ollut kyseessä.

Profeetta
Mies seisoi fariseusten edessä. He kysyivät:
"Mitä sinä sanot hänestä, koskapa hän avasi silmäsi?" Hän vastasi: *"Hän on profeetta."* Näemme, miten miehen ymmärrys siitä, mitä hänelle oli tapahtunut, oli syvenemässä. Hän tajusi, että hänet parantaneen Jeesuksen täytyi olla profeetta. Parannettu mies tiesi Vanhan testamentin kertomuksista, että Jumalan lähettämät profeetat tekivät usein myös parannusihmeitä.

Sitten hämmentyneet johtajat kutsuivat paikalle miehen vanhemmat. Vanhemmat tiesivät täsmällisesti, mitä seuraisi, jos he olisivat tunnustaneet Jeesuksen messiaanisuuden. Heidät olisi erotettu synagogasta. He olivat peloissaan. Mutta toisaalta he eivät voineet kieltää ihmettä, joka oli heidän pojalleen tapahtunut. Poika oli heidän ja poika oli ollut sokea, mutta näki nyt. Mutta he kieltäytyivät ottamasta kantaa siihen, miten asia oli tapahtunut. *"Kysykää häneltä. Hän on aikuinen, puhukoon hän itse puolestaan."* Saatamme aavistaa vanhempien sisikunnan sekavat tunteet: ilon pojan paranemisesta ja pelon viranomaisten edessä. Mitä me olisimme vastaavassa tilanteessa valmiit sanomaan?

Parannetun erottaminen synagogaseurakunnasta 24-34
Parannettu mies kutsuttiin uudelleen kuultavaksi ja häntä vastaan esitetään virallinen vaatimus luopua "vääristä" käsityksistään Jeesuksesta: *"Anna kunnia Jumalalle. Me tiedämme, että se mies on syntinen."*

Ymmärtääksemme miehen vastauksen, meidän on syytä pitää mielessämme, että hän ei ollut siihen päivään mennessä koskaan nähnyt äitinsä kasvoja. Jeesus oli pannut savea hänen silmiinsä, käskenyt hänen peseytyä Siiloan lammikossa ja nyt hän ensi kertaa elämässään näki. Ja nyt uskonnolliset viranomaiset vaativat häntä julistamaan Jeesus syntiseksi. Ensimmäisessä vastauksessaan hän toisti tosiasiat: *"Onko hän syntinen, sitä en tiedä. Sen vain tiedän, että minä, joka olin sokea, nyt näen."*

Mutta tämä uskonnollisten johtajien ryhmä ei kyennyt näkemään tapahtunutta tunnustekoa. He alkoivat jälleen inttää, miten kaikki oli tapahtunut. Kysymys oli heidän kannaltaan vain siitä, mitä tehtiin sapattina ja mitä ei. He kyselivät: *"Mitä hän sinulle teki? Miten hän avasi sinun silmäsi?"*
Miehen kärsivällisyys alkoi loppua ja hän vastasi satiirilla: *"Johan minä teille sanoin, ettekä te kuunnelleet. Miksi taas tahdotte sen kuulla?"*

Samalla miehen taju siitä, kuka ja millainen Jeesuksen täytyi olla syveni. Hänen sielunsa syvyyksistä nousi kysymyksen muodossa tunnustus: *"Tahdotteko tekin tulla hänen opetuslapsikseen?"*

Miksi hän käytti päätettä "-kin" sanassa tekin? Mies alkoi tajuta, että mitä hänelle muuten tapahtuisikin, hän ei enää kykenisi pääsemään eroon tuosta Jeesuksesta. Keskustelun kestäessä miehen suhde Jeesukseen syveni syvenemistään.

Sitä mukaan kuin meidän käsityksemme Jeesuksesta syvenee, me tajuamme, että meille ei riitä se, että olemme kiinnostuneita Jeesuksesta. Meidän on joko seurattava Häntä tai jäätävä Hänen elämänsä ulkopuolelle.

Hän on Jumalasta
Asia suututti fariseukset. He alkoivat ivata parantunutta, joka oli tunnustautunut Jeesuksen opetuslapseksi. He hylkäsivät Jeesuksen ja sanoivat pitäytyvänsä Moosekseen. Tämä iva vei miehen lausumaan sellaista, mikä vei hänen ajatuksensa entistä pitemmälle siihen suuntaan, mitä hän oli edellä jo kulkenut. Hetkeä aikaisemmin hän oli sanonut: "Onko hän syntinen, sitä en tiedä." Mutta nyt hän alkoi ajatella ääneen ja opettaa itseään. "*Syntinen*!" Sanoinko, etten tiedä?
"Jos hän ei olisi Jumalasta, hän ei voisi tehdä mitään."
Mies kasvoi kovaa vauhtia ymmärryksessä.

Nyt fariseukset erottivat hänet synagogasta heittämällä hänet ulos. Johannes oli selittänyt edellä, mitä Jeesuksen tunnustaminen merkitsi: *"Juutalaiset olivat näet sopineet keskenään, että joka tunnustaisi Jeesuksen Kristukseksi, olisi erotettava synagogasta."*
Synagogasta erottaminen merkitsi ihmisen sulkemista oman kansansa uskonnollisuuden ulkopuolelle. Sen jälkeen hänellä ei ollut oikeutta astua temppelin kynnysten yli eikä osallistua synagogajumalanpalveluksiin. Hänet suljettiin kaikkien hurskaiden ja uskonnollisten ihmisten seuran ulkopuolelle. Kysymys ei ollut siis pikku asiasta.

Järjestäytynyt uskonto erotti hänet yhteydestään, koska hän oli saanut näkönsä ja siitä oli johdonmukaisesti noussut ymmärrys ja vakuuttuneisuus siitä, että hänet parantaneen täytyi olla Jumalasta. Miehen logiikka oli niin pitävää, että meistä tuntuu lähes uskomattomalta, että joku kieltäytyy ymmärtämästä sitä. Mutta juuri siksi, että mies tunnusti Jeesuksen Jumalasta tulleeksi, hänet erotettiin.

Tänäänkin eri puolella maailmaa, niin jopa Suomessa kristityksi kääntyneet muslimit, joutuvat painostuksen alaisiksi omien yhteisöjensä keskelle. Monet heitetään kirjaimellisesti ulos normaalista yhteiskunnasta. Kun asia tulee vielä usein lähiperheen suunnalta, kysymys Kristuksen seuraamisesta merkitsee elämästä luopumista Kristuksen elämän hyväksi. Herra ei ole meillekään luvannut helppoa tietä, jos ja kun haluamme kulkea Hänen askelissaan.

Jeesuksen toimenpiteet 35-38
"Jeesus kuuli, että hänet oli ajettu ulos," ja etsi miehen käsiinsä. Meidän on syytä pitää mielessämme tausta, jonka Jumalan armotalous tälle kohtaamiselle luo. Jumala oli asettanut vanhan liiton ja siihen liittyi suuri määrä lupauksia ja Herran ihmeellisiä pelastustekoja. Tämä liitto juonsi juurensa aina Moosekseen asti. Se oli kestänyt vuosisatoja ja siihen oli kuulunut Jumalan säätämiä seremonioita, uhreja ja paljon muuta. Mutta nyt tuo kaikki oli pelkkää kuollutta muotomenoa, turmeltunutta ja vailla elämää. Tämä kuollut uskonnollisuus erotti nyt yhteydestään miehen, joka oli ollut köyhä, sokea kerjäläinen mutta joka nyt näki. Tässä tilanteessa Jeesus tapasi hänet. Nyt tapahtuu jotain sellaista, missä vedettiin rajaviivaa vanhan kuolleen ja uuden pettämättömän Jumalan armotalouskauden väliin.

Ihmisen Poika
"Tavatessaan hänet Jeesus kysyi häneltä: 'Uskotko sinä Jumalan Poikaan?'"
Tässä kohden käsikirjoituksissa on kahta eri tyyppiä. Toisissa lukee "Jumalan Poikaan", toisissa "Ihmisen Poikaan". Ero näkyy mm uuden ja vanhan kirkkoraamatun käännöserona. Varmuudella on vaikea sanoa, kumpi on vanhempi ja alkuperäisempi, mutta voi olla, että uusi käännös on parempi, sillä Jeesus käytti usein itsestään tätä nimitystä Ihmisen Poika. Nimityksellä Hän liitti itsensä toisaalta aitoon ihmisyyteen, mutta samalla viittasi suunnattomasti enempään eli jumalalliseen alkuperäänsä. Danielin kirjan antama merkityssisältö nimelle Ihmisen Poika on tämän jumalallisuuden taustalla.

Tämä nimitys kuvastaa siis toisaalta Häntä Jumalan Poikana ja toisaalta Häntä suhteessaan ihmiskuntaan.

Parannettu vastasi tähän kysymykseen: *"Herra, kuka hän on, että uskoisin häneen?"*
Nyt Jeesus julisti selkeän myönteisesti ja yksiselitteisesti: *"Sinä olet nähnyt hänet. Hän on tässä ja puhuu kanssasi."*
Käytti Jeesus kumpaa nimitystä tahansa, miehen kaikki epäilyt hälvenivät. Jeesus oli voittanut miehen sydämen:
Mies sanoi: *"Herra, minä uskon."* Hän kumartui maahan Jeesuksen eteen. (KR 1938: "hän kumartaen rukoili häntä.")
Kreikan sana "*proskyneo*", jonka vanha käännös kääntää "rukoili", uusi käännös "lankesi maahan hänen eteensä" ja JKR "kumartui maahan", RK ”kumartui palvomaan häntä” on suhteellisen harvinainen sana ja kaikissa tapauksissa, missä se esiintyy Uudessa testamentissa, se tarkoittaa aina Jumalan palvontaa. Apostolien teoissa Pietari kieltäytyy ottamasta vastaan Korneliukselta juuri tällä verbillä ilmaistua kunnioitusta, koska se kuuluu vain Jumalalle.

Miehen käsitys Jeesuksesta nousi askel askeleelta yhä korkeammaksi. Ensin hän totesi: "Mies, nimeltä Jeesus", sitten "Hän on profeetta", sitten "Jos hän ei olisi Jumalasta, hän ei voisi tehdä mitään" ja lopulta "Herra, minä uskon." Hän kumartui maahan Jeesuksen eteen. Mies tunnusti Jeesuksen Jumalaksi.

Ulos vanhasta ja sisälle uuteen
Tapahtumasarja päättyi siihen, että Jeesus otti vastaan palvonnan mieheltä, joka oli erotettu synagogaseurakunnasta! "Jumalan kansasta" erotettu mies pääsee todellisen Jumalan kansan yhteyteen kumartamalla ja palvomalla Jeesusta.

Tapahtuman merkitys on todella syvä. Juutalaisuuden systeemi oli vajonnut niin syvään sokeuteen, ettei se nähnyt tapahtuneiden tunnustekojen merkitystä. Se oli sokaistunut pitäytymisessään perinteittensä pikkutarkkaan noudattamiseen, jotka vain erottavat ihmisen sielun todellisesta elämästä. Tämä järjestelmä sylki parannetun miehen ulos. Mutta heti näemme lihaksi tulleen Sanan, Jumalan Ainosyntyisen Pojan, joka "on täynnä armoa ja totuutta", ottamassa vastaan tämän hylätyn miehen palvonnan ja uskontunnustuksen. Uusi armotalouskausi oli alkanut.

Tosi asiassa sinä päivänä järjestäytynyt uskonnollisuus ei erottanut parannettua sokeaa yhteydestään, vaan tämä mies Jeesuksen kanssa erotti järjestäytyneen uskonnollisuuden todellisesta Jumalan kansasta.

Tie pimeydestä valoon on tänäänkin auki
Tänäkin päivänä tie Jeesuksen yhteyteen alkaa siitä, että tavalla tai toisella ihminen saa kokea Herran tekoja elämässään. Ne pakottavat hänet tapahtumasarjaan eli prosessiin, jossa hänen on otettava kantaa Jeesukseen. Siinä hänen käsityksensä Jeesuksesta syvenee ja hän voi lopulta langeta Jeesuksen eteen ja tunnustaa Hänet oman elämänsä Vapahtajaksi ja Herraksi. Matkalla hän joutuu kuitenkin miettimään, mitä Jeesuksen seuraaminen merkitsee hänen suhteessaan perheeseensä, ympäröivään uskonnollisuuteen ja yhteiskuntaan. Jeesuksen seuraaminen vaikuttaa näihin kaikkiin. Jokaisessa vaiheessa ihminen joutuu ratkaisemaan, astuuko askeleen valon suuntaan, vai haluaako hän jäädä pimeyteen, missä ei tarvitse nähdä omaa sokeuttaan eikä pimeyttään.

Hengellinen sokeus 39-41
Luvun lopussa Jeesus osoittaa, mitä on todellinen sokeus. Se on ensinnäkin kyvyttömyyttä ja haluttomuutta nähdä omia syntejään ja sen seurauksena myös sokeutta nähdä Jeesuksen pelastava työ.

Myös hengellinen sokeus on ihmisissä synnynnäistä. Siitä vapautuakseen ihmisen on kuultava Jeesuksen sana, joka osoittaa hänet syntiseksi. Hänen on myös oltava kuuliainen Herran sanalle ja tunnustettava syntinsä katumuksessa ja parannuksessa. Tuo koko syntisyyden tuominen Herralle on se meidän Siloan lammikkomme, johon meidän on mentävä peseytymään. Se on Golgatan ristillä vuodatettu pyhä sovintoveri, jonka saamme ottaa vastaan. Herran sana vakuuttaa:

7. Mutta jos me vaellamme valossa, niin kuin Hän on valossa, meillä on yhteys keskenämme, ja Jeesuksen Kristuksen, hänen Poikansa, veri puhdistaa meidät kaikesta synnistä. 8. Jos sanomme, ettei meissä ole syntiä, me petämme itseämme, ja totuus ei ole meissä. 9. Jos me tunnustamme syntimme, Jumala on uskollinen ja vanhurskas, niin että antaa meille synnit anteeksi ja puhdistaa meidät kaikesta vääryydestä.(1 Joh. 1:7-9)

Niiden osaksi, jotka eivät parannukseen taivu, jotka näkevät kyllä muiden synnit, mutta eivät tunnusta omiaan, tulee jääminen tuomion alle. Jeesus ei ole tullut tähän maailmaan ihmisiä tuomitsemaan ja kadottamaan, vaan pelastamaan heidät. Mutta tämän ainoan pelastuksen hylkääville ei ole valmistettu mitään toista pelastustietä. He jäävät sokeuteensa ja syntiensä tuomion alle niin tässä ajassa kuin iankaikkisuudessakin. Sokeuteen jääminen on tietoinen valinta.

Silmät avautuvat - Ishiwakan pariskunnan tie

Vuoden 2013 pääsiäisenä kastettiin noin 63 vuotias opettajapariskunta Kenji ja Chinae Ishiwaka Awajin seurakunnassa Japanissa. Heidän tyttärensä Misaki oli kastettu aiemmin samassa kirkossa. Taustalla oli se tosiasia, että Ishiwakan pariskunnan ainoa lapsi, sairaanhoitajatar, oli joutunut viettämään vuoden tutkintovankeudesta, jossa häntä syytettiin pienen lapsen pahoinpitelystä. Asianomainen oli erään aseman läheltä löytänyt lapsen, jolla oli päässään ruhjevamma. Kun lapsen vanhempia ei näkynyt missään, tyhmyyttään hän vei lapsen aseman vieressä olevaan kotiinsa hoitaakseen hänen vammaansa. Sitten hän palasi lapsen kanssa asemalle, jossa hänet pidätettiin ja häntä syytettiin lapsen ryöstöstä ja aivovamman aiheuttamisesta. Hän kiistää syyllisyytensä, mutta kaikki oikeusasteet läpi käytyään hän sai kuitenkin 7½ vuoden vankeusrangaistuksen. Kun hän tajusi, että maan päältä ei hänelle löytyisi oikeutta, hän tutkinto vankeudesta vapaaksi päästyään hakeutui kirkkoon, löysi evankeliumin ja hänet kastettiin Awajin kirkossa pari vuotta ennen vanhempiaan. Tytär on tätä kirjoittaessani (tammikuussa 2018) vankilassa. Ennen vankeuteen joutumista hän ehti käydä noin puoli vuotta Koben Luterilaista Raamattukoulua. Yksi syy vanhempien uskoon tuloon olikin se ahdistus, mikä heille tyttären epäoikeudenmukaisesta tuomiosta koitui.

Kenji Ishiwakan todistus kasteen yhteydessä 31.3.2013

Ensi kertaa elämässäni vierailin tässä kirkossa (Awajin kirkko) 17.7.2011. Oli kysymys tilanteesta, jossa seurakunnan edellisen pastorin Jukka Kallioisen ja hänen Helena vaimonsa lähtöjuhlasta heidän palatessaan Suomaan työkauden päättyessä. Tyttäremme Misaki oli saanut Kallioisten aikana kasteen ja hänestä oli monella tavalla huolehdittu seurakunnassa. Osoittaakseni siitä kiitollisuuttamme osallistuin yhdessä vaimoni kanssa lähtöjuhlaan.

Sitä ennenkin muutamat ihmiset olivat kutsuneet minua kirkkoon, mutta en siihen mennessä ollut tuntenut vetoa kirkon suuntaan. Mutta noissa lähtöjuhlissa tutustuin moniin seurakunnan jäseniin ja ajattelin, että tulen tänne toistamiseen.

Ei niin, etteikö minulla olisi ollut aiemminkin kiinnostusta uskontoihin, mutta en ollut halunnut sitoutua minkään uskonnon harjoittamiseen. Nuoruudessani minua oli kutsuttu erinäisten niin sanottujen uususkontojen kokouksiin ja olin myös osallistunut niihin. Minulla oli siis ollut tilaisuus kuulla erilaisia opetuksia, mutta mikään niistä ei ollut saavuttanut vastakaikua sisimmässäni enkä kokenut niissä mitään sellaista, mikä olisi vaikuttanut sydämeeni.

Tämä koski myös vuonna 1994 Gideon järjestöltä lahjaksi saamaani Raamattua, jota jonkin verran myös lueskelin silloin. Lukemastani jäi mieleeni lähinnä seuraavat sanat, jotka merkitsin Raamatun marginaaleihin:
”Kaikki, minkä tahdotte ihmisten tekevän teille, tehkää myös te samoin heille."
"Anokaa, niin teille annetaan. Etsikää, niin te löydätte. Kolkuttakaa, niin teille avataan.” (Matt. 7:12, 7)
"Joka teistä on synnitön, se heittäköön ensimmäisenä häntä kivellä." (Joh. 8:7)

Nyt kun olen ottamassa vastaan kastetta, koen sen merkillisenä johdatuksena, että kirjoitin ylös noita sydäntäni koskettaneita Raamatun kohtia ja sen, että säilytin Raamatun enkä hävittänyt sitä. Se kertoo minulle siitä, että Herra piti kaiken aikaa käsiään avoinna minuun päin kutsuen minua luokseen: ”Olen valmis ottamaan sinut vastaan milloin tahansa.” Totisesti Herra itse on ohjannut minut kirkkoon.

Osallistumisemme Kallioisten lähtöjuhliin muodostui kimmokkeeksi ja siitä lähtien aloin silloin tällöin käydä jumalanpalveluksissa. Sitten sinä hetkenä, kun ensi kertaa kuulin pastori Nummelan suusta sanat: ” *"Sinun*

syntisi ovat anteeksi annetut." "Sinun uskosi on sinut pelastanut. Mene rauhaan." (Luuk. 7:48-50), Herran sana tunkeutui syvälle sydämeeni.

Silloin tunsin, kuinka sydäntäni vallinnut merkillinen painava ja pimeä möykky pestiin pois. Kun lähdin kirkosta ulos palatakseni kotiin, oloni tuntui jotenkin kevyeltä ja mieli oli valoisa. Se oli jotain sellaista, mitä en koskaan aiemmin ollut kokenut ja ihmettelin, mistä mahtoi olla kysymys. Myöhemmin tajusin, että siinä oli kysymys valon syttymisestä sydämeeni eli hetki, josta aloin uskoa Jumalaan. Juuri silloin Herra myös teki parantavan työnsä sydämessäni. Siitä eteenpäin aloin käydä säännöllisesti kirkossa, sikäli kuin se vain oli mahdollista. Aina jumalanpalveluksissa Jumalan sana puhuttelee, saan päästä osalliseksi seurakunnassa käyvien yhteydestä ja paluumatkalla koen aina, miten sydämeni on kevyt.

Viime aikoina olen kokenut, että Jumala on aina vierelläni. Uskoni Herraan ja haluni jättää kaiken Hänen käsiinsä on kasvanut voimakkaaksi. Niin sitten yhdessä vaimoni kanssa aloimme pastori Nummelan kanssa kasteopetuksen, joka on johtanut tähän kastepäiväämme.

Olen kiitollinen pastoreille Nummela ja Kooriki, jotka ovat opettaneet meitä saarnoillaan samoin kuin seurakuntaan kokoontuneelle väelle. Ennen kaikkea olemme kiitollisia Jumalalle, joka johdatti meidän yhdessä vaimoni kanssa kirkkoon ja kasteelle.

Chinae Ishiwakan todistus kasteen yhteydessä 31.3.2013

Siitä, kun ensi kertaa tulin tähän kirkkoon, on kulunut viisi vuotta. Tyttäreni kertoi, että kirkkoon oli tulossa kuuluista puhuja ja pyysi minua tulemaan mukaan. Osallistuin jumalanpalvelussaarnan jälkeen myös keskinäisen yhteyden hetkeen, jossa tarjottiin itsetehtyjä kakkuja ja keksejä. Siinä vallitsi erittäin rauhallinen ja lämmin ilmapiiri. Olin helpottunut siitä, miten luontevasti joukkoon sulautuen tyttäreni keskusteli seurakuntalaisten kanssa ja sydämeni iloitsi suuresti.

Kun tyttäreni alkoi opiskella Raamattukoulussa, olin syvästi helpottunut ja kiitollinen seurakuntalaisten ja pastorien sekä opiskelutovereiden asenteesta. Mailis Janatuinen (silloin yksi Raamattukoulun opettajista) sanoi, että oli tosi hyvä, että Misaki pääsi Raamattukouluun. Koulun rehtori Takuwa puolestaan totesi, että Misaki on Jumalan hyvässä varjeluksessa ja että siitä saa olla kiitollinen. Vaikka tyttärenikään ei ole vielä pitkään ollut kristitty, tajusin, että Jeesus näkee, miten tosissaan hän on. Minulle, joka en aiemmin ollut ajatellut Jeesusta tai uskoa, käynti kirkossa merkitsi ensimmäistä kertaa, jona aloin miettiä, kuka Jeesus on. Samalla käynti vaikutti parantavalla tavalla sydämeeni.

Sitten tuli Kallioisten lähtöjuhla, johon saimme kutsun ja osallistuimme yhdessä mieheni kanssa. Siinä koin jälleen saman rauhallisen ja lämpimän ilmapiirin. Lähtösaarnassaan Jukka Kallioinen puhui siitä, miten Jeesus paransi halvatun miehen. Kun miehen kantaneet toverit eivät päässeet Jeesuksen luo, he purkivat kattotiiliä ja laskivat miehen Jeesuksen luo. Mieleeni jäi erityisesti se, että miehet purkivat kattotiilet, mutta muuten minulle, joka en tuntenut yhtään Raamattua, puhe tuntui vaikealta. Mutta siitä lähtien aloin käydä kirkossa. Osallistuin myös jumalanpalvelusten jälkeisiin yhteyden aterioihin ja iloitsin siitä, miten sain kokea sisäistä lepoa yhdessä muiden kanssa. Jumalan palveluksiin osallistuminen antoi virvoitusta sisimpääni. Päätin, että taas viikon kuluttua tulen uudelleen! Niin viikko toisensa jälkeen jatkui, mutta koin silti Raamatun ymmärtämisen vaikeaksi. Mutta lukiessani saarnatekstejä ja kirjoittaessani muistiinpanoja kuulemastani koin, että Jumalan sana parantaa sisintäni. Minulle tuli todella tärkeäksi opiskella Sanaa kotona.

Kun pastori Nummela tuli jatkamaan työtä, alkoi raamattupiiri, jossa käytiin läpi Raamatun punainen lanka ja Jumalan pelastussuunnitelma. Aloin nähdä jotain Raamatun kokonaissanomasta ja se oli minulle hyvin tuoretta, koska en aiemmin ollut Raamattua tuntenut. Jumalan luomistyö, Aadamin ja Eevan syntiinlankeemus ja perisynti käytiin läpi ja se, että ihminen on syntinen. Ensi kertaa elämässäni kaikkea tätä kuulin ja ihmetys seurasi toistaan. Aloin kuin sukeltautua Raamatun syvyyksiin. Lopulta jouduin ajattelemaan Jumalan olemusta ja suhdettani Häneen.

Jumala lähetti meidän syntisten Pelastajaksi Jeesuksen tähän maailmaan. Ristiinnaulittu Jeesus huusi tuskansa keskellä *"Jumalani, Jumalani, miksi minut hylkäsit."* Sitä katselevan äiti Marian katselu pakahdutti rintaani ja aloin itkeä.

Osallistuin Mailis Janatuisen pitämään luentosarjaan aiheena Raamatun naiset. Minua kosketti syvästi, kun hän kohdisti huomion, miten Jumala käsitteli Raamatun naisia yksitellen.

Aloin pikku hiljaa ymmärtää Raamattua. Saarnoissaan pastori Nummela korosti, että Jumala rakastaa jokaista, Jumalaan uskomiseen ei tarvita meidän ponnistelujamme eikä voimaamme. Riittää, kun Jumalaan luottaen jätämme itsemme Hänen haltuunsa. Pelastumme yksin Jumalan rakkaudesta. Synnit saa anteeksi, kun parannusta tehden rukoilee. Yksi toisensa jälkeen nuo sanat tunkeutuivat syvälle sydämeeni. Niin koin sisäistä paranemista.

Kun ehtoollisen aikana ensi kertaa kävelin etuosan riviin saadakseni siunauksen, minua jännitti. Mutta eräällä kerralla, kun pastori pani kätensä olalleni, koin miten olemukseni helpottui ja minun ahdistukseni otettiin pois. Mahtoivatkohan Jeesuksen parantamat sairaat kokea samoin kuin minä nyt?

Olin ajatellut, että omasta tahdostani ja omilla jaloillani kävin kirkossa, mutta tajusin, että Jeesushan oli minut löytänyt ja kutsunut seurakuntaan. Eräänä aamuna, kun olin huonossa kunnossa ja olo oli tuskallinen, huomasin rukoilevani ja sydämessäni huusin Jeesusta auttamaan.

Kun sitten sain kuulla, että Jeesus tietää kaiken, mitä haluamme rukoilla, ja on aina sydämemme ovella kolkuttamassa, aloin joka päivä tarrautua Häneen ja rukoilla. Seurakuntalaisten lämpö, pastori Takuwan ja Mailis Janatuisen huolenpito Raamattukoululla, ystävien rohkaisu, kaikki tämä oli Jeesuksen rakkautta. Tajusin mitä on evankeliumi.

Ihmisenä kyselin itseltäni ja vastailin itselleni ja jouduin itseinhon valtaan. Yritin omin voimin esiintyä vahvana. Mutta juuri sellaiset hartioitteni taakat Jeesus nosti pois. Pääsin kokemaan, miten Hänen rakkautensa pikku hiljaa kasvattaa minua ihmisenä. Tajutessani, millainen todellisuudessa olen, uskoin Jeesukseen ja luovutin itseni Hänen varaansa. Näin sain kokea, että Hän parantaa minua. Tämän kokiessani mieleeni nousi Paavalin sana: *”Suurin niistä on rakkaus.”*

Niin minulle syttyi halu saada kaste mahdollisimman pian. Kun aikanani sain Helena Kallioiselta Raamatun, pidin sitä vain yhtenä kirjana. Mutta sen tutkimisen tuloksena se on minun aarteeni. Jeesus on totuus, Häneen uskon.

Vaikka kirkko oli silmieni edessä, en siitä välittänyt, mutta Jumala johti minut sinne. Nyt saan osakseni kasteen. Kiitän Jumalan rakkautta. Kiitän, että koko kolmihenkinen perheemme on saanut tulla kristityiksi. Lisäksi haluan kiittää pastori Nummelaa ja kaikkia seurakuntalaisia rakkaudestanne. Kiitos!

Sen jälkeen

Kenji Ishiwaka sairasti sydäntään ja syöpää saadessaan kasteen. Hän oli päässyt eläkkeelle ala-asteen vararehtorin virasta. Hän osallistui joka viikko jumalanpalveluksiin ja raamattupiiriin. Hänen toiveensa oli saada kertoa entisille työtovereilleen Jeesuksesta, mutta eläkeläisenä hänellä ei enää ollut mahdollisuuksia tavata heitä usein. Vuoden 2015 joulujumalanpalveluksessa hän lauloi terveen näköisenä kuorossa joululauluja, mutta seuraavana aamuna hän sai sydäninfarktin ja menehtyi siihen pian sairaalaan päästyään.

Hänen hautajaisiinsa Awajin uudelle kirkolle kokoontui toista sataa hänen entistä työtoveriaan. Näille hänen vaimonsa Chinae – itsekin entinen opettaja – piti aivan suurenmoisen evankelioivan puheen. Näin hänen miehensä suuri toive pääsi toteutumaan. Hän sai vielä kuoltuaankin puhua.

Entä Sinä?

Jeesus Kristus lähestyy Sanassaan myös Sinua tänään? Millaisena Sinä näet hänet? Vasta polvistumalla Hänen eteensä saat kokea, miten syntisi pyyhitään pois Golgatan uhriveren tähden, saat Pyhän Hengen ja uuden elämän Jeesuksen kanssa. Mutta niin kuin silloin, myös tänään se voi merkitä Sinulle ei vain suurta sisäistä valoa ja johdatusta eteenpäin Herran kanssa vaan myös perheen ja yhteisösi hylkäystuomion. Mutta vaikka olisit yksin Jeesuksen kanssa, olet kuitenkin Voittajan puolella. Herra kutsuu Sinua seuraansa, valoon ja samalla ahtaalle tielle, joka vie elämään, elämään jo nyt ja lopulta iankaikkiseen kirkkauteen.

Joh. 10:1-21 Herra on minun paimeneni

1. "Totisesti, totisesti minä sanon teille: se, joka ei mene ovesta lammastarhaan vaan nousee sinne muualta, on varas ja rosvo.
2. Mutta joka menee ovesta sisälle, on lampaiden paimen.
3. Hänelle portinvartija avaa oven, ja lampaat kuulevat hänen äänensä. Hän kutsuu omia lampaitaan nimeltä ja vie ne ulos.
4. Laskettuaan ulos kaikki omat lampaansa hän kulkee niiden edellä. Lampaat seuraavat häntä, sillä ne tuntevat hänen äänensä.
5. Mutta vierasta ne eivät seuraa vaan pakenevat häntä, koska ne eivät tunne vieraiden ääntä."
6. Jeesus kertoi heille tämän vertauksen, mutta he eivät ymmärtäneet, mitä hänen puheensa tarkoitti.
7. Siksi Jeesus sanoi vielä: "Totisesti, totisesti minä sanon teille: minä olen lampaiden ovi.
8. Kaikki, jotka ovat tulleet ennen minua, ovat varkaita ja rosvoja, mutta lampaat eivät ole kuulleet heitä.
9. Minä olen ovi. Kuka ikinä tulee sisälle minun kauttani, hän pelastuu. Hän käy sisälle ja ulos ja löytää laitumen.
10. Varas ei tule muuta kuin varastamaan, tappamaan ja tuhoamaan. Minä olen tullut tuomaan elämän ja yltäkylläisyyden."
11. "Minä olen se hyvä paimen. Hyvä paimen antaa henkensä lampaiden edestä.
12. Mutta kun palkkalainen, joka ei ole paimen ja jonka omia lampaat eivät ole, näkee suden tulevan, hän jättää lampaat ja pakenee. Susi saa lampaat saaliikseen ja hajottaa lauman.
13. Palkkalainen pakenee, sillä hänet on palkattu, eikä hän välitä lampaista.
14. Minä olen hyvä paimen. Minä tunnen omani, ja minun omani tuntevat minut,
15. niin kuin Isä tuntee minut ja minä tunnen Isän. Minä annan henkeni lampaiden edestä.
16. Minulla on myös muita lampaita, jotka eivät ole tästä lammastarhasta. Niitäkin minun tulee johdattaa, ja ne kuulevat minun ääneni, ja on oleva yksi lauma ja yksi paimen.
17. Isä rakastaa minua, koska minä annan henkeni ottaakseni sen takaisin.
18. Kukaan ei sitä minulta ota, vaan minä annan sen itse. Minulla on valta antaa se, ja minulla on valta ottaa se takaisin. Tämän käskyn minä olen saanut Isältäni."
19. Nämä sanat aiheuttivat taas erimielisyyttä juutalaisten kesken.
20. Monet heistä sanoivat: "Hänessä on riivaaja, hän on järjiltään. Miksi te häntä kuuntelette?"
21. Toiset sanoivat: "Tämä ei ole riivatun puhetta. Ei kai riivaaja voi avata sokeiden silmiä?"

Elämänjano - muistutus kadotetusta paratiisista
Ihmisellä on väkevä elämän jano. Hän haluaisi elää voimakasta, rikasta, tyydytystä tuottavaa, mielekästä ja yltäkylläistä elämää. Sanalla sanoen onnellista elämää. Tämä hänen elämän janonsa on seurausta siitä, että Jumala loi hänet alun perin elämään yhteydessään eli elämään itse elämän Lähteen kanssa, elämän virrassa. Kun hän kuitenkin synnissään erossa Herrasta lähti tavoittelemaan Jumalasta riippumatonta elämää, hän on tuomittu kyltymättömään elämänjanoon. Tämä jano on hänelle kuitenkin jatkuva muistutus menetetystä paratiisista ja siis myös kutsu palaamaan Jumalan yhteyteen.

Ihmisen synnin ehkä järkyttävin piirre on kuitenkin siinä, että hän lähtee mieluummin etsimään tyydytystä tälle janolleen muualta kuin parannuksessa ja uskossa Herraan Jeesukseen tapahtuvassa paluussa Jumalan luo. Mutta mitä hän ikinä yrittääkin, hänen pohjaton elämänjanonsa ei sammu eikä tyydy.

Tyydytyksen etsintätapoja
Tavat, joilla eksyksissä oleva ihminen etsii elämäänsä tyydytystä voivat vaihdella laidasta toiseen. Joku pyrkii hyvään ja siveelliseen elämään, toinen ponnistaa kaikkensa yltääkseen tyydytystä antaviin työsuorituksiin, saadakseen tunnustusta ja arvonantoa. Joku taas pyrkii etsimään mahdollisimman paljon myönteisiä kokemuksia taiteiden ja harrastusten, matkustelun ja uusien virikkeiden parista. Joku luulee löytävänsä elämän aineellisesta hyvinvoinnista. Joku taas antautuu koko sielullaan uus-uskonnolliseen mietiskelyyn tai mystisiin kokemuksiin löytääkseen elämän. Monenlaiset virvatu-

let houkuttelevat: "Tule tänne, täältä löydät elämän!" Joku taas lähtee nautinnon, huvittelun tai lihallisten himojen hillittömän tyydyttämisen linjalle löytääkseen todellisen elämän. Joku taas vaatii, että toisten ihmisten on kyettävä täyttämään hänen rakkauden tarpeensa. Jollekin antautuminen yhteiskunnalliseen tai poliittiseen toimeliaisuuteen voi olla yritystä elämän löytämiseen.

Onni pakenee
Kaiken tällaisen elämän etsinnän surkea tulos on kuitenkin aina sama. Elämä, sydäntä tyydyttävä yltäkylläinen elämä, pakenee aina pois juuri silloin, kuin luuli sen kiinni saaneensa. Etsintä jatkuu ja ponnisteluja tavoitteeseen pääsemiseksi joudutaan lisäämään. Lopulta väsymys ja masennus, turhautuneisuus ja katkeruus alkavat hiipiä mieleen. Hetkeksi ne onnistutaan torjumaan uusilla yrityksillä, mutta lopulta joko alistutaan siihen surkeaan tosiasiaan, että elämä ei nyt kerta kaikkiaan kykene minulle tämän enempää tarjoamaan.

Tai sitten turvaudutaan valheellisiin kulisseihin: Annetaan edes toisille sellainen kuva, että hyvin minulla pyyhkii, ja usein aletaan varsin pian uskoa itsekin tämä oma valhe. Tai sitten turvaudutaan toiseen tyypilliseen itsepetoksen muotoon: Olenhan kuitenkin ainakin vilpitön etsijä. On jotenkin hienoa, kun ei voi väittääkään löytäneensä, sehän olisi perusteetonta itsekehua.

Miksi elän?
Jossakin sisikunnassa kuitenkin nakertaa jatkuva eksyksissä olevan kysymys: "Mitä mieltä koko tällä elämälläni oikein on? Mitä varten ylipäänsä olen tänne syntynyt?" Jumalasta erossa olevan ja janoissaan erämaata laahustavan ihmisen tuntomerkki onkin juuri tuo kysymys: "Miksi elän?" Tämä kysymys "Miksi elän?" on itse asiassa virheellinen ja väärä kysymys. Siihen kätkeytyy valheellinen asenne, että ihminen ylipäätään voisi itse elää omaa elämäänsä. Raamattu osoittaa, että et elä sanan varsinaisessa merkityksessä, ennen kuin olet palannut Luojasi ja Lunastajasi yhteyteen. Ja kun olet päässyt Herran yhteyteen, kysymyksesi ei enää olekaan, "miksi elän" vaan "kuka ja millainen oletkaan Sinä, joka minut pelastit ja annoit minulle oman elämäsi". Kysymys muuttuukin siksi haluksi oppia paremmin tuntemaan Vapahtajaa ja haluksi antaa elämänsä kokonaan Hänen käyttöönsä. Vähän samaan tapaan kuin syvästi rakastuneen ihmisen kysymys ei ole "miksi elän", vaan "ketä varten elän", pelastettukin suuntaa elämänsä rakasta Vapahtajaa kohti.

Jeesus on vastaus elämän janoon
Jeesus on vastaus elämän janoomme, mutta ei sillä tavalla, että Hän antaisi meille hyvät neuvot ja ohjeet, siitä miten meidän tulisi elää rikasta elämää. Sen sijaan Hän julistaa: "Minä olen tullut, että teillä olisi elämä ja olisi yltäkylläisyys. Minä olen elämä." Herra Jeesus itse on omansa elämä. Henkilökohtainen Jeesuksen tunteminen, Hänen rakkautensa ja Hänessä olevan turvan kokeminen, Hänen palvelemisensa on uskovan elämää. Elämää ei syvässä merkityksessä voi esiintyä erossa Hänestä. Elämä on henkilösuhdetta, rakkaussuhdetta, luottamussuhdetta Jeesuksen kautta taivaalliseen Isään. Jeesus antoi elämänsä ristin kärsimyksiin, jotta me uskomalla Hänen uhriinsa pääsisimme takaisin Jumalan yhteyteen, tähän rakkaussuhteeseen. Jeesus antaa myös oman ylösnousemuselämänsä sen ihmisen sydämeen, joka uskossa ottaa vastaan Hänen armahtavan Sanansa.

Kristus elää minussa
Pelastettu ihminen ei ainoastaan elä Ylösnousseen Jeesuksen seurassa, vaan vieläpä Pyhässä Hengessä Jeesus Kristus ottaa pelastetun omaksi asunnokseen siihen määrään asti, että uskova saa Paavalin kanssa huudahtaa:
"Minä olen Kristuksen kanssa ristiinnaulittu, ja minä elän, en enää minä, vaan Kristus elää minussa; ja minkä nyt elän lihassa, sen minä elän Jumalan Pojan uskossa, hänen, joka on rakastanut minua ja antanut itsensä minun edestäni." (Gal. 2)

Jeesus lupaa Pyhän Hengen, niille jotka uskovat Häneen sanoessaan:
"Jos joku janoaa, niin tulkoon minun tyköni ja juokoon. Joka uskoo minuun, hänen sisimmästään on, niin kuin Raamattu sanoo, juokseva elävän veden virrat." (Joh. 7)

Vertaukset
Jaksomme opetukset muodostavat välittömän jatkon syntymästään saakka sokean miehen parantamiselle ja sille, että Jeesus otti hänet, juutalaisten ulos heittämän, vastaan uuteen liitoon. Jaksoon sisältyy kaksi suurta "Minä olen" julistusta: *"Minä olen ovi (portti)"* ja *"Minä olen Hyvä Paimen"*. Yh-

deksännen luvun loppujakeet muodostavat perusväitteen, jota Jeesus kymmenennen luvun jakeiden 1-21 vertauksilla selittää ja tarkentaa:

Jeesus sanoi: *"Tuomioksi minä olen tullut tähän maailmaan, että ne, jotka eivät näe, näkisivät, ja ne, jotka näkevät, tulisivat sokeiksi."* Muutamat fariseukset, jotka olivat hänen lähellään, kuulivat tämän ja kysyivät häneltä: *"Emme kai me ole sokeita?"* Jeesus vastasi heille: *"Jos te olisitte sokeita, teillä ei olisi syntiä, mutta nyt te sanotte: 'Me näemme', ja sen tähden teidän syntinne pysyy." (9:39-41)*

Jeesus aloitti vertauksensa lammastarhasta, ovesta ja Hyvästä Paimenesta vahvistavilla sanoilla: "Totisesti minä sanon teille:" Kuva, jota Jeesus käytti on tyypillisen itämainen. Vertaus oli Paimenesta ja lammaslaumasta. Sikäläisessä kielenkäytössä paimen viittaa kuninkaaseen, jolla on lopullinen ja ehdoton valta. Tämä ehdoton valta perustui kuitenkin siihen, että hän oli samalla lauman paimen, joka huolehti lampaistaan.

Lammastarha edusti koko Kuningaskuntaa, jota Paimen hallitsi. Lauma viittasi kaikkiin Hänen alamaisiinsa, joita Hän hallitsi. Tätä yleistä kuvaa Jeesus käytti selvittääkseen, millainen on se uusi Valtakunta, jonka Hän tuli perustamaan.

Minä olen ovi
Sitten Hän sanoi: *"Minä olen ovi."*
Ovi on tie, jota myöden päästään tarhaan sisälle. Ihmiset olivat heittäneet parannetun sokean ulos tarhastaan ja Jeesus otti hänet sisälle toiseen. Ovi edustaa siis pääsyä sisälle ja paimen valtaa kaikkien niiden yli, jotka ovesta sisälle tulevat.

Jeesus on ovi, Hän on tie todelliseen elämään ja uuteen elämänpiiriin. Tässä yhteydessä Jeesus totesi myös:
"Kaikki ennen minua tulleet ovat varkaita ja rosvoja."
Jeesus ei tietenkään tarkoittanut, että kaikki Hänen edellään kulkeneet kuten Mooses ja Johannes Kastaja, olisivat olleet rosvoja. Hän viittasi niihin moniin, jotka olivat tulleet ja väittäneet olevansa kristuksia.

Jeesus seisoo teiden risteyksessä ja sanoo: *"Minä olen ovi."* Tällä Jeesus osoittaa, että Hänen kauttaan on pääsy lopulliseen valtakuntaan, mutta vain Hänen kauttaan. Tässä valtakunnassa vallitsee täydellinen vapaus, *"hän on käyvä sisälle ja käyvä ulos"*. Siinä myös kaikki tarpeet tyydytetään, *"ja löytävä laitumen."* Nämä ovat ilmaisuja Jeesuksen perustaman valtakunnan laajuudesta, kauneudesta ja siunauksellisuudesta. Valtakuntaan ovat kaikki tervetulleita. Kuka ikinä käy Jeesuksen kautta sisälle, löytää lopullisen elämän yltäkylläisyyden.

Minä olen Hyvä Paimen
Sitten Jeesus tuli viidenteen suureen "Minä olen" sanaansa. *"Minä olen Hyvä Paimen."*

Jos noudatamme kreikan sanajärjestystä, lause kuuluu: "Minä olen Paimen, se Hyvä". Tähän ilmaisuun sisältyy vastakkain asettelua: *"Kaikki ennen minua tulleet ovat varkaita ja rosvoja.... Varas ei tule muuta kuin varastamaan, tappamaan ja tuhoamaan."* Sen vastakohtana: "Minä olen Paimen, se Hyvä"

Sitten Jeesus selittää, mitä Hänen hyvyytensä tarkoittaa:
"Hyvä Paimen antaa henkensä lammasten puolesta. "
Hyvä Paimen kuolee lampaiden puolesta. Vähän myöhemmin Jeesus toistaa saman asian:
"Minä annan henkeni lammasten puolesta."
Tämä merkitsee enemmän kuin kuolemaa. Se tarkoittaa, että Paimenen elämä annetaan lampaiden hyväksi, lampaiden käyttöön. "Annan henkeni heidän hyväkseen, jotta he saisivat sen omaisuudekseen." Hän kuoli taistelussa sutta vastaan ja tällä kuolemallaan Hän antoi oman elämänsä, jotta lampaat pääsisivät siitä osalliseksi. Pääsemällä Jeesuksen elämästä osallisiksi lampaista tulee voittajia, joita ei tuhoisa susikaan kykene kukistamaan.

Yksi lauma
Sitten Jeesus valotti sitä laajuutta, mihin asti Hän tulee saattamaan laumansa ulottumaan:

"Minulla on myös muita lampaita, jotka eivät ole tästä lammastarhasta. Niitäkin minun tulee johdattaa, ja ne saavat kuulla minun ääneni. Niin on oleva yksi lauma ja yksi Paimen."
Todellinen kristittyjen yhteys löytyy vain sieltä, missä kokoonnutaan ristillä kuolleen ja ylösnousseen Kristuksen sovintotyön ääreen ja jäädään sen varaan.

Minä annan henkeni
Tässä yhteydessä Jeesus selittää sitä yhteyttä, joka Hänen ja Isän välillä vallitsee:
"Isä rakastaa minua, koska minä annan henkeni, että ottaisin sen takaisin."
Tätä seuraavat yli-inhimilliset sanat:
"Ei kukaan ota sitä minulta, vaan minä annan sen itsestäni."
Mahtoiko Jeesus sanoa koskaan mitään tämän ällistyttävämpää. Mutta eivätkö ihmiset sitten riistäneet Jeesukselta henkeä? Eivät todellakaan! Kaikki, mihin he kykenivät, oli Hänen ruumiinsa tuhoaminen, niin kuin Hän itse oli ennustanut. Mutta Hänen varsinaiseen elämäänsä he eivät kyenneet koskemaan. Sen Hän itse antoi. Tässä on sovituksen salaisuus ja sen sydän. Jeesusta ei kukaan pakottanut kuolemaan lammasten puolesta, ei edes ihmisten pahuus. Hän teki sen vapaaehtoisesti.
"Ei kukaan ota sitä minulta, vaan minä annan sen itsestäni."
Tämä oli ainoa tilanne koko Johanneksen evankeliumin sisällä, jossa Jeesus sanoi tekevänsä jotain itsestään. Mutta jatko osoittaa heti, että tämänkin Hän teki yhdessä Isän kanssa:
"Minulla on valta antaa se, ja minulla on valta ottaa se takaisin. Sen ohjeen olen saanut Isältäni."
Tässä ei ole mitään ristiriitaista. Jeesus toimi itsenäisesti kuollessaan antaakseen laumalle elämän, mutta valtuutus tähän tuli suoraan Isältä.

Jälleen Jeesuksen opetus jakoi kuulijat kärkevään ja terävään väittelyyn keskenään. Toiset tulivat vihaisiksi ja sanoivat, ettei riivatun sanoja kannata kuunnella, mutta toiset, jotka tajusivat jotain muuta, torjuivat sen:
"Nämä eivät ole riivatun sanoja. Eihän riivaaja voi avata sokeain silmiä?"

Lampaiden vaarat
Kun Jeesus vertaa itseään sekä lammasten oveen että Hyvään Paimeneen, Hän antaa realistisen kuvan siitä todellisuudesta, jossa elämme. Hän osoittaa, että niin kuin lampailla on todelliset vihollisensa niin jokaisella ihmiselläkin. Niitä eivät ole ainoastaan sudet ja muut villipedot, vaan myös palkkapaimenet ja rosvot ja varkaat. Lampaiden vaarana on myös joutua eksyksiin ja menehtyä ravinnon ja juomaveden puutteeseen.

Lampaan heikkous
Lammas on eläin, joka on täysin riippuvainen paimenesta. Se on puolustuskyvytön villipetoja vastaan aivan niin kuin Herrasta erossa ihminenkin on synnin, kuoleman ja Sielunvihollisen vallan armoilla.

Lampaalla ei ole vaistoja, joilla se löytäisi kuivien maitten keskeltä ravintoa tai juotavaa kauempaa, se on täysin riippuvainen siitä, että paimen johtaa sitä niittyjen ja purojen varrelle. Ihminen ei ilman Herraa voi löytää tyydytystä elämäänsä. Herra johdattaa hänet todelliseen vapauteen ja tyydyttää kaikki hänen todelliset tarpeensa.

Lammas ei myöskään kykene eksyksiin jouduttuaan koiran tavoin löytämään tietä laumansa luo takaisin. Eksyksiin jouduttua sen ainoa toivo on siinä, että paimen lähtee sitä etsimään lammaskoirineen. Paimen joutuu sitä koiran kanssa jäljittäessään käytännössä kulkemaan täsmälleen saman reitin, minkä lammaskin. Vain Hyvän Paimenen etsivä rakkaus, joka vei Hänet antamaan henkensä lammasten edestä, kulkemaan koko meidän tiemme synnin kauhean velan maksaen, voi meidätkin palauttaa Hänen luokseen.

Lampaan vahvuus
Lammas on kuitenkin eläin, joka tuntee paimenensa ja osaa erottaa hänet vieraista. Sen se tekee paimenen puheen perusteella. Samalla tavalla Jumalan lapsi tuntee Jeesuksen Hänen puheensa perusteella. Pyhä Henki hänen sydämessään on sopusoinnussa Raamatun kautta kuuluvan Hyvän Paimenen äänen kanssa. Sen sijaan kun palkkalaiset, uskonnolliset ym harhaopettajat, jotka julistavat muuta kuin evankeliumin totuutta tunnistetaan vieraiksi ja heitä kavahdetaan. Vailla Jeesusta oleva maailma taas tervehtii näitä palkkapaimenia usein vapauttavan uuden uskonnollisuuden tuoji-

na. Mutta hädän tullen ihmiskeskeinen uskonnollisuus romahtaa ja palkkapaimenet vetäytyvät vastuusta.

Turvattu ihminen
Hyvän Paimenen lammashuoneessa lammas tietää olevansa myös turvassa varkaiden ja rosvojen hyökkäyksiä vastaan. Kuoleman voittanut Jeesus Kristus kykenee suojelemaan omansa sielujen varkaan, Saatanan, hyökkäyksiä vastaan siihen määrään asti, että Herran oma saattaa laulaa Daavidin kanssa:
"Sinä valmistat minulle pöydän minun vihollisteni silmien eteen."

Jeesus on ovi
Jeesus sanoi: *"Minä olen ovi; jos joku minun kauttani menee sisälle, niin hän pelastuu, ja hän on käyvä sisälle ja käyvä ulos ja löytävä laitumen."* Jeesuksen ajan lammastarhaa ympäröivät korkeat muurit ja niihin johti sisälle vain yksi pieni aukko. Aukosta mahtui lammas juuri ja juuri sisään ja ihminen vain kontaten. Aukossa ei ollut yleensä avattavaa ovea, vaan paimen itse asettui yöksi nukkumaan oviaukkoon. Näin yksikään lammas ei päässyt tarhasta ulos muuta kuin paimenen yli eikä yksikään peto tarhaan muuten kuin paimenen ruumiin yli. Näin Paimen oli itse myös ovi.

Vertauksellaan Jeesus osoitti, että Hän on Jumalan turvallisen Valtakunnan Kuningas ja samalla ainoa tie siihen sisälle. Yksikään ei voi päästä elämään ja pelastukseen sisälle muuten kuin Jeesuksen kautta. Kun tunnustat Jeesuksen Herraksesi ja sen, miten olet synteinesi ollut Häntä rakastavaa ja hyvää Kuningasta vastaan kapinassa ja pyydät anteeksiantamusta, Jeesus sanoo:
"Sinun syntisi maksoin verelläni, saat kaikki syntisi ja oman tien kulkemisesi anteeksi, ja saat käydä nyt sisälle minun Isäni valtakuntaa." Kun Hän Kuninkaallisella arvovallallaan avaa sinulle oven, niin tiedä, olet turvassa, olet vihdoin löytänyt todellisen elämän ja vapauden, vapauden, joka ei merkitse oikeutta tehdä mitä mieleen juolahtaa, vaan vapauden seurata Herran ääntä ja vapauden palvella Häntä.

Kenellekään ihmiselle ei ole mitään muuta tietä pelastukseen, kuin tuleminen Jeesuksen luo. Hän on ovi, ahdas portti, josta ei pääse lävitse muuten kuin kontaten eli nöyrtymällä tunnustamaan, että minä olin väärässä ja Herra oikeassa ja tunnustamalla, että ilman Herraa hukun.

Avoin ovi
Mutta Jeesus-ovi on tänään selkosen selällään. Yhtään ainoaa, joka tulee valoon ja tunnustaa kaikki salatut syntinsä ja pyytää päästä armosta ja pelastuksesta osalliseksi, Hän ei heitä ulos. Ovi on auki kaikille elämänjanoisille, jotka pyytävät elävää vettä Jeesukselta.

Jeesus-ovi on myös "katutason" ovi. Yhtään valmistavaa askelta ylemmäs tai parempaan elämään Sinun ei tarvitse ottaa päästäksesi Jeesus oven luo. Hänen luokseen saat tulla sellaisena kuin olet. Mutta Hän ei jätä Sinua sellaiseksi mitä olet. Hän puhdistaa sydämesi synnistä ja syyllisyydestä. Hän antaa Sinulle itsensä ja elämänsä, iankaikkisen elämän. Saat astua pelastettujen valtakuntaan.

Sisään ja ulos
Jeesus vie sitten laumansa myös ulos lammastarhasta. Hän antaa niin yltäkylläisen elämän lampailleen, että he voivat jakaa siitä niille, jotka eivät vielä Ylipaimenta tunne. Hän johdattaa laumansa taisteluun, merkilliseen taisteluun, jossa Hän sanoo vievänsä meidät lampaansa kuin sutten keskelle. Mutta siinä taistelussa, joka käydään evankeliumin sanalla ja rakkauden teoilla, jotta kaikkialta maailmasta saataisiin kootuksi pelastettujen lauma, Hän huolehtii omalla läsnäolollaan ja kuninkaallisella vallallaan, että lauma varjeltuu lopulliseen taivaalliseen voittoon asti.

Perille pääsevä ostolauma
Jeesus lupaa: *"Minulla on myös muita lampaita, jotka eivät ole tästä lammastarhasta. Niitäkin minun tulee johdattaa, ja ne saavat kuulla minun ääneni. Niin on oleva yksi lauma ja yksi Paimen."* Kun Herra antoi lähetyskäskyn viedä evankeliumi kaikkeen maailmaan, Hän myös lupasi, että tehtävä tulisi onnistumaan. Hän itse kärsinyt ja ylösnoussut Hyvä Paimen vastaa siitä, että kaikkialta maailmasta kootaan Hänen nimillensä pelastettujen laumoja. Kustakin kansasta ja kielestä Hän on johdattava oman "ostolaumansa" perille pelastettuja suureen lopulliseen päämäärään, yhteen kirkastet-

tuun seurakuntaan. Hän ei jätä yhtään laumasta eksynyttä pois matkasta, vaan etsii kadonneet, sitoo haavoittuneet ja kantaa väsyneet olallaan.

Vastenmielinen lammasvertaus
Luonnollisessa tilassa olevaa ihmistä kuva lampaasta ja laumasta ei välttämättä kiinnosta:
"En halua olla mikään lauhkea lammas, jonkinmoinen laumasielu. Haluan mieluummin itse kulkea oman tieni, avata tien eteenpäin ja raivata elämääni tulevat vaikeudet itse tieltäni. Haluan elää voimakasta ja ehjää elämää."
Näin ylevästi osaamme perustella omaa ylpeyttämme ja suuruudenhulluuttamme. Tarvitaan aimo annos nöyryyttä suostua heikoksi lampaaksi, joka ei oikeastaan ymmärrä omista asioistaankaan juuri mitään. Mutta ihmisen suurinta sokeutta onkin se, että hän kuvittelee ymmärtävänsä oman elämänsä asiat oikein, vaikka hän olisikin tullut jo huomaamaan jotain omasta moraalisesta heikkoudestaan ja tunteittensa ailahteluista. Vasta se, joka nöyrtyy tunnustamaan koko sokeutensa, löytää avun ja löytää Hyvän Paimenen.

Japanilaisen kadonneen lampaan tie - Oka Toshiakin todistus 21.9.2016
Etsikää ennen kaikkea Jumalan valtakuntaa ja hänen vanhurskauttaan, niin teille annetaan lisäksi myös kaikki tämä. (Matt. 6:33)

Tämä Raamatun kohta oli ripustettu sielunhoitoterapeutin toimiston seinälle, kun 33 -vuotiaana sain toimia hänen avustajanaan. Siitä lähtien tuo Herran sana on toiminut liikkeelle panevana voimanani.

Aloin käydä kirkossa 33 vuoden iässä. Siihen antoi kimmokkeen se, mitä vuoden kestäneellä sielunhoito kurssilla eräs lääkäri totesi: ”Kun teen terapiatyötä, olen törmännyt lukuisia kertoja tilanteeseen, jossa en kykene auttamaan ihmistä pitemmälle. Itse asiassa en olisi omassa voimassani kyennyt tätä työtä jatkamaankaan, mutta saan aina voimaa Jumalalta. Jumala on kaikkein parasta.”

Mietin silloin, millainen se henkilö on, joka panee tuon lääkärin jatkamaan sielunhoitoa. Opiskeluaikana olin hyvin kiinnostunut buddhalaisuudesta, mutta ajattelin, että ehkäpä kristinusko saattaisi olla ihan hyvä vaihtoehto antamaan minulle vihjeen siitä, miten saisin ratkaisun tuskaani, jota en kyennyt sanoiksi ilmaisemaan.

Valmistuttuani yliopistosta 23 vuotta vanhana vietin kolme vuotta omaan huoneeseeni sulkeutuneena (*hikikomori*). Joko nukuin tai pelasin pelejä. Pakenin osallistumista elämään, jossa olisin ollut kosketuksessa muiden ihmisten kanssa. Muistikuvani tuolta ajalta ovat hämärät, koska niiden ajattelukin on tuskallista. Olin täynnä vihaa siksi, että en kyennyt sopeutumaan yhteiskuntaan. Koin olevani täysin arvoton, jonka kuuluisi vain kadota olemattomiin.

Ylitettyäni 26 vuoden iän ryhdistäydyin hylkäämällä ajatuksen töihin menosta. Sen jälkeen uskalsin jälleen mennä ulos. Aloin harrastaa liikuntaa ja Japanin kansallisen radioyhtiön lukiotason kursseja. Oli toisaalta mukava yrittää tehdä jotain, mutta 70% ajastani kului turhuuden ja mitään saamattomuuden vallassa.

29 -vuotiaana aloin toimia vapaaehtoisena keskuksessa, jossa kokoontui koulunkäynnistä kieltäytyneitä ja koteihinsa syrjäytyneitä (*hikikomori*). Ensi kertaa kuuteen vuoteen olin jälleen kosketuksessa muitten ihmisten kanssa. Ensimmäisenä vuonna minulla ei ollut vaikeuksia ihmissuhteissa, koska otin harjoittelijan asenteen. Mutta sitten jouduin pikku hiljaa törmäyskurssille keskuksen henkilökunnan kanssa, koska toimintatapoja ei selitetty johdonmukaisella tavalla.

Ollessani 32 -vuotias vetäydyin pois tästä koulukieltäytyjien ja syrjäytyneiden keskuksesta, koska siellä itse kukin halusi välttää sotkeutumista toistensa asioihin. Sellainen vapaus oli toisaalta mukavaa, mutta koin sen piittaamattomuutena. Totesin, että minunlaisista ongelmista kärsivät eivät siellä löydä ratkaisua. Minun ongelmani oli se, mistä löytyisi elämälleni mielekkyys.

Niin sitten 33 -vuotiaana aloin käydä kirkossa ja minut kastettiin 35 vuoden iässä. Nyt olen 36 ja Jumalan johdatuksesta opiskelen nyt Raamattukoulussa.

En kykene työskentelemään normaalissa yhteiskunnassa. Siinä minun on pakko pitää itseäni yhteiskunnallisena ”nollana”. Se on asia, jolle en voi mitään. Vaikka sanotaan, että ei pidä vertailla itseään muihin, se on minulle mahdotonta.

Yhteiskunnallisena ”nollana” perustava itsetuntoni on kielteinen. Elän siis maailmassa, jossa ”en ole OK.” Toisaalta samaan aikaan maailmaani kuulu se, että muut – erilaiset kuin minä – ovat okei. Kun nämä kaksi maailmaa yrittää yhdistää, niin päädytään tilaan, joka on tyypillinen syrjäytymisessä ja eristäytymisessä.

Jumalan silmissä tällainen yhteiskunnallinen ”nolla” on vielä suuremmassa määrin ”nolla”. Mutta Jumala onkin armossaan runsas ja uskovalle hellasydäminen. Hän lukee vanhurskaaksi syntinsä tunnustavan, niin Jumalan silmissä olen jopa 100 pisteen arvoinen. (Japanissa 100 pistettä on täydet pisteet eli suomalainen kymppi). Syntien tunnustaminen on minunlaiselleni arvottomalle luonnollinen asia.

Vaikka olen edelleen yhteiskunnallisesti nolla, silti Jumala antoi minulle 100 pistettä ja siksi voin ajatella elämää hyvänä asiana. Saan katsella peiliin ja harjoitella uutta itsetuntoa: ”Olet rakastettu”. Siksi elämä ei ole enää tyhjää ja tarkoituksetonta. Vaikka en voikaan väittää olevani täysin vapaa yhteiskunnallisen nollan tunnoista, Jumala on antanut minulle merkityksen ja arvon, jotka saan tuntea hyvänä todellisuutena.

On onnellista saada etsiä Jumalan valtakuntaa ja Hänen vanhurskauttaan. Jumala edelleen varustaa minua kulkemaan uskon tietä. On Jumalan työtä, että pastori pariskunta suositteli minulle Raamattukoulua. Jumala myös valmisti minut ottamaan sen luontevasti vastaan. Myös se, että olen sopeutunut hyvin Raamattukouluun, on Jumalan työtä.

Heti, kun yritän omin voimin kulkea, täyttää sydämeni tyhjyyden tunne. Siksi minulle on välttämätöntä etsiä Jumalaa elämässäni. Jumalalta saatu 100 on minulle ehdottoman tarpeellinen. Raamattukoulun opetuksessa minulle on uskonoppi vielä vaikeaa, mutta toivon voivani ymmärtää evankeliumin oikein. Rukoilen, että saisin syvemmän pelastusvarmuuden ja selkeän kutsumuksen.

Kysymys Sinulle

Tänään Sinulta kysytään: Oletko Sinä jo sisällä Herran laumassa ja Hänen yltäkylläistä elämästään osallinen? Ellet ole, käy tänään syntisi tunnustaen ja kaikkine asioinesi Herran luo, Hän odottaa Sinua, Hän ottaa Sinut omakseen, Hän vie sinut yltäkylläiseen elämään. Mutta muista, että milloinkaan et tule mitään toista tietä elämään löytämään kuin sen, että syntisi tunnustaen käyt Herran luo. Vain Jeesus on ovi.

Jos olet jo päässyt Herran ostolaumaan, niin nosta katseesi Herraan. Katso millainen Hän on, muista, ketä sinä saat palvella "ojentaessasi vaikka vain lasillisen kylmää vettä Herran omalle". Herra tuntee Sinut ja huolehtii tarpeistasi. Lähde Hänen kanssaan ulos viemään sanaa todellisesta elämästä lähelle ja kauas.

Joh. 10:22-42 Uskon perustus

22. Jerusalemissa vietettiin temppelin vihkimisen muistojuhlaa, ja oli talvi.
23. Kun Jeesus käveli temppelialueella Salomon pylväskäytävässä,
24. juutalaiset piirittivät hänet ja sanoivat: "Kuinka kauan sinä pidät meitä epätietoisina? Jos olet Kristus, sano se meille suoraan."
25. Jeesus vastasi: "Minä olen sanonut sen teille, mutta te ette usko. Teot, joita minä teen Isäni nimessä, todistavat minusta.
26. Mutta te ette usko, sillä te ette ole minun lampaitani.
27. Minun lampaani kuulevat minun ääneni. Minä tunnen ne, ja ne seuraavat minua.
28. Minä annan heille iankaikkisen elämän. He eivät ikinä joudu hukkaan, eikä kukaan ryöstä heitä minun kädestäni.
29. Isäni, joka on antanut heidät minulle, on kaikkia muita suurempi, eikä kukaan voi ryöstää heitä Isäni kädestä.
30. Minä ja Isä olemme yhtä."
31. Silloin juutalaiset poimivat jälleen kiviä kivittääkseen hänet.
32. Jeesus sanoi: "Minä olen antanut teidän nähdä monta hyvää tekoa, jotka ovat lähtöisin Isästä. Mikä niistä on se, jonka tähden te kivitätte minut?"
33. Juutalaiset vastasivat: "Emme me sinua hyvän teon tähden kivitä vaan jumalanpilkan tähden, koska sinä, joka olet ihminen, teet itsesi Jumalaksi."
34. Jeesus vastasi heille: "Eikö teidän laissanne ole kirjoitettu: 'Minä sanoin: te olette jumalia.'?
35. Jos hän sanoo jumaliksi niitä, joille Jumalan sana tuli - eikä Raamattu voi raueta tyhjiin -
36. niin hänellekö, jonka Isä pyhitti ja lähetti maailmaan, te sanotte: 'Sinä pilkkaat Jumalaa', kun sanoin olevani Jumalan Poika?
37. Jos minä en tee Isäni tekoja, älkää uskoko minua.
38. Mutta jos teen, uskokaa minun tekojani, vaikka ette minua uskoisikaan. Silloin te tulette tietämään ja ymmärtämään, että Isä on minussa ja minä olen Isässä."
39. Niin he yrittivät taas ottaa Jeesuksen kiinni, mutta hän lähti pois heidän käsistään.
40. Jeesus meni jälleen Jordanin toiselle puolelle, siihen paikkaan, missä Johannes oli ensin kastanut, ja viipyi siellä.
41. Monet tulivat hänen luokseen ja sanoivat: "Johannes tosin ei tehnyt yhtään tunnustekoa, mutta kaikki, mitä Johannes sanoi tästä miehestä, on totta."
42. Ja monet uskoivat siellä Jeesukseen.

Mihin uskosi nojaa?
Jokaisten ihmisen elämää määrää se, mihin hän uskoo. Jos uskot itseesi, elät itseäsi varten. Jos uskot Jeesukseen, elät Häntä varten. Meidän käytöksemme ja tavoitteemme määrää uskomme ja vakuuttuneisuutemme kohde ja sisältö. Siksi on äärimmäisen tärkeätä kysyä, millä perusteella uskot sen, mitä uskot. Mihin uskosi oikein nojaa?

On paljon kyllä niitä ihmisiä, joiden uskolla ei ole mitään muuta perustaa kuin se, että he haluavat uskoa jotain. Usein tällaiset ihmiset vetoavat siihen, että kun oikein uskoo asiaansa, niin mahdotonkin tulee mahdolliseksi. Tällainen usko ei kuitenkaan ole kristillistä uskoa. Elämän todellisuutta ei kestä usko, jonka uskon kohde ja perusta on valheellinen.

Moni perustaa oman uskonsa myös tunnelmiinsa ja kokemuksiinsa. Niin kauan kuin tunnelmailmasto saadaan pysymään toivottuna, jaksetaan uskoa, mutta kun tunteet ovat poissa, masennutaan ja joudutaan epäuskon syövereihin.

Sanaan perustuva usko
Kristillinen usko ei perustu toiveisiin eikä hyviin tunnelmiin, vaan Jeesuksen tekoihin ja sanoihin. Usko merkitsee Jeesuksen sanojen ja lupausten vastaanottamista ja niihin turvautumista silloinkin kun inhimilliset toiveet ja tunteet puhuisivat sitä vastaan. Usko ottaa Jeesuksen sanan vastaan totuutena silloinkin, kun se ei kykene ymmärtämään Jumalan ajatuksia ja tekoja. Usko valitsee siis pitäytymisen Jumalan Sanan totuuteen ja hylkää valheena jokaisen ajatuksen, mieliteon, toiveen ja

tunnetilan, jotka sotivat Raamatun selkeää Sanaa vastaan. Usko on selkeää asettumista Jeesuksen tekojen ja sanojen varaan.

Usko on Jumalan teko meissä. Kysymys ei siis ole siitä, että meillä olisi usko, jolla sitten otamme vastaan Jumalan puheen tai jollaa voisimme halumme mukaan ottaa vastaan meille mieluisempia asioita. Usko ei ole meidän valintamme. Jumalan sana tulee meitä kohti ja se synnyttää uskon, avaa korvamme ja sydämemme, tunkee omaantuntoomme, taivuttaa meidät parannukseen ja ottamaan vastaan Golgatan uhriverellä hankitun syntien anteeksiantamuksen ja vanhurskauden lahjan. Kun Herra, Hyvä Paimen tulee luoksemme ja kuulemme Hänen äänensä saamme uskon lahjan. Koska uskokin on Herran meille antamaa, pelastuksemme on 100% Jumalan armon ihme, josta saamme häntä kiittää ja ylistää.

Valheelliset odotukset ja perusteettoman uskon kiihko
Uskosi kestää vain silloin, kun sinä uskot totuuden. Valheen uskominen on ihmiselle kohtalokasta ja aivan erityisesti silloin kuin valhe näyttää erehdyttävästi totuudelta. Omat uskonnolliset, mutta Raamatun vastaiset mielikuvat Jumalasta ja Vapahtajasta ovat siksi kaikkein vaarallisinta valheen muotoa. Ellet ole valmis tarkistamaan omia käsityksiäsi Jeesuksen omalla sanalla ja Hänen Raamatussa ilmoitetuilla pelastusteoillaan, olet suuressa vaarassa joutua samanlaiseen tilaan kuin ne ihmiset, jotka kiihtynein mielin ympäröivät Jeesuksen Jerusalemissa temppelin vihkimisen muistojuhlassa. He tarttuivat kiviin heittääkseen niillä, Jeesusta, mutta eivät lopulta kyenneet siihenkään.

***Hanukka* – temppelin vihkimisjuhla**
Edellisestä lehtimajajuhlasta, joka sijoittuu lokakuun puolenne väliin, oli kulunut parisen kuukautta. Jeesus saapui jälleen Jerusalemiin temppelin vihkimisjuhlille. Juhla oli suhteellisen nuori eikä se kuulunut Mooseksen lain mukaan vietettäviin suuriin juhliin. Sitä vietettiin joulukuun 25 päivänä Juudas Makkabealaisen aikana tapahtuneen temppelin uudelleenvihkimisen muistoksi. Juhlaa oli valoisa, sen aikana oli valaistusta, palmun lehvien kantamista ja iloista laulua. Siksi sitä kutsuttiin myös valojen juhlaksi. Kysymys oli Jeesuksen viimeisestä käynnistä Jerusalemissa ennen ristiä ja Golgataa.

Oletko Kristus?
Jeesukselle esitettiin selkä haaste. Johannes kertoo jopa paikan, missä se tapahtui:
"Jeesus käveli temppelissä Salomon pylväikössä."
"Juutalaiset ympäröivät Hänet" niin tiukasti, ettei Hän pääsisi miltään suunnalta poistumaan, sillä he olivat päättäneet ottaa Jeesuksesta nyt irti vastauksen kysymykseen, jonka he tekivät Hänelle:
"Kuinka kauan sinä pidät mieltämme jännityksessä? Jos olet Kristus, sano se meille suoraan."
Kysymys oli yksiselitteinen eikä jäänyt mitään epäilystä siitä, mitä he sillä tarkoittivat. Se sisälsi itse asiassa väitteen, että Jeesus ei ollut ollut kyllin selkeä lausunnoissaan. Jeesus ei heidän mielestään ollut tehnyt riittävän selväksi sitä, oliko Hän Messias vai ei.

Kaikkien kysymyksen asettajien asenteen ei välttämättä tarvinnut olla vihamielisen. Joukossa oli varmasti niitä, jotka aivan tosissaan halusivat vastauksen. Mutta joukossa oli myös niitä, jotka vihasivat Jeesusta ja halusivat tällä kysymyksellä etsiä tilaisuutta Jeesuksen vangitsemiseen. Näistä erilaisista syistä he esittivät pyyntönsä: "Kerro meille selkeästi, niin että saamme kuulla sen Sinun omilta huuliltasi, että olet Messias, jos niin todella väität!"

Epäilystäkään ei ole siitä, etteikö Jeesus olisi moneen kertaan ja erittäin selkeästi ilmaissut olevansa Messias. Ongelma oli siinä, että Hänen väitteensä eivät koskaan olleet sopineet heidän käsitykseensä Messiaan tehtävästä ja virasta. Heidän näkökulmastaan Jeesuksen väitteet olivat tuntuneet epäselviltä ja epävarmoilta.

Näillä Jeesuksen piirittäjillä oli selkeä käsitys siitä, millainen Messiaan tuli olla. Heidän Messiaansa tuli olla vapauttajakuningas, joka toisi kansalleen poliittisen itsenäisyyden Rooman vallan ikeestä ja takaisi heille ajallisen menestyksen ja hyvinvoinnin.

Uuden testamentin dokumenttien valossa emme näe Jeesuksen kertaakaan väittävän olevansa sellainen Messias, jota kansa odotti. Mutta Hänen väitteensä siitä, että Hän oli Vanhan testamentin lupaama Messias oli sitäkin selkeämpi.

Tätä taustaa vasten on ymmärrettävää, ettei Jeesus voinut vastata heidän kysymykseensä vain kyllä tai ei vaihtoehdoilla kylmän logiikan lakien mukaan. Siitä huolimatta Jeesuksen vastaus oli yksiselitteisen selkä ja todellinen vastaus heidän kysymykseensä.

Jeesuksen vastaus
Ensiksi Jeesus vastasi: *"Minä olen sanonut sen teille, mutta te ette usko."*
Kun he väittivät, että Jeesus oli ollut epäselvä, Jeesus osoitti, että mitään epäselvää ei ole Hänen väitteissään ollut. Ongelma oli heidän epäuskossaan, joka ei ottanut vastaan Hänen sanaansa. Sitten Jeesus selitti, millä tavalla Hän oli asian kertonut:
"Teot, joita minä teen Isäni nimessä, todistavat minusta."
Kun he vaativat sanoja, Jeesus osoitti omia tekojaan, jotka olivat juuri tämän asian viestittäneet kautta koko Hänen julkisen toimintansa. Hänen tekonsa todistivat sisällöstä. Ilman sisältöä suuretkaan sanat eivät merkitse mitään.

Toki Jeesus oli sanallisestikin pariin otteeseen kertonut olevansa Messias, mutta Hän oli tehnyt sen yksityisille ihmisille. Esimerkiksi Samarian naiselle Hän oli kertonut sen. Nainen oli sanonut:
"Minä tiedän, että Messias tulee, Hän, jota sanotaan Kristukseksi. Kun hän tulee, hän ilmoittaa meille kaiken."
Jeesus oli vastannut: *"Minä se olen, minä, joka puhun kanssasi."*

Mutta missään julkisessa tilanteessa Jeesus ei pelkin sanoin kuitenkaan ollut julistautunut Messiaaksi. Siitä huolimatta Jeesus väitti näille kysyjille, että Hän oli asian heille kertonut, joskaan ei sanoin vaan teoillaan. Tällä Hän viittasi ei vain yhteen tekoonsa vaan kaikkeen siihen, mitä paikalla olijat olivat Jerusalemissa nähneet. He olivat nähneet Hänen puhdistavan temppelin ensimmäisenä toimintavuonna. Se olivat nähneet Betesdan lammikon ramman parantamisen. He olivat pari kuukautta aiemmin nähneet syntymästään sokean miehen saavan näkönsä. Ne olivat tekoja, jotka kertoivat Hänen messiaanisuudestaan ja sen oikeasta luonteesta.

Sen lisäksi Jeesus ei ollut jättänyt heitä ilman sanallistakaan ilmoitusta näissä tilanteissa. Vaikkeivät he olleet ymmärtäneet, Hän oli temppelin puhdistamisen jälkeen sanonut heille:
"Hajottakaa maahan tämä temppeli, niin minä pystytän sen kolmessa päivässä."
Ramman parantamisen yhteydessä Hän oli sanonut:
"Minun Isäni tekee yhä työtä, ja niin teen myös minä."
Silloin he olivat aivan hyvin ymmärtäneet, että Hän oli väittänyt olevansa yhdenvertainen Jumalan kanssa ja he olivat alkaneet vihata Häntä. Sokean parantamisen yhteydessä Hän oli osoittanut oman kuninkuutensa ja arvovaltansa julistamalla olevansa Ovi ja Hyvä Paimen.

Vika kuulijoiden korvien välissä
Jeesuksen teot ja sanat eivät siis olleet jättäneet mitään epäselväksi. Jeesus oli Messias. Mutta kysyjät eivät sitä ymmärtäneet. Siksi Jeesus jatkoi, selitti syyn, miksi he eivät ymmärtäneet:
"Te ette usko, koska ette ole minun lampaitani."
Jeesus palautti näin heidän mieleensä pari kuukautta aiemmin käydyn keskustelun, jossa Hän oli sanonut olevansa Ovi ja Paimen. Heidän ymmärtämättömyytensä syy oli siinä, etteivät he kuuluneet Jeesuksen lampaisiin. Sitten Jeesus sovelsi aiempaa kuvaa uudesta näkökulmasta:
"Minun lampaani" - ne siis, jotka tulevat sisään Oven kautta ja jotka tulevat sisälle karsinaan, jossa Minä olen Paimen - *"kuulevat minun ääntäni, minä tunnen ne, ja ne seuraavat minua. Minä annan heille iäisen elämän, eivätkä he ikinä huku, eikä kukaan ryöstä heitä minun kädestäni. Isäni, joka on antanut heidät minulle, on kaikkein suurin, eikä kukaan voi ryöstää heitä Isäni kädestä. Minä ja Isä olemme yhtä."*

"Minä ja Isä olemme yhtä."
Kreikan kielessä sana "yhtä" on neutri muodossa. Olemme yksi, emme sama persoona, mutta olemukseltamme olemme yhtä. Jeesus ei sanonut näille kysyjille: "Poika ja Isä ovat yhtä" vaan *"Minä ja Isä olemme yhtä."* Hän ei myöskään tässä sanonut "minun Isäni" vaan "Isä", jolla Hän viittasi nimen omaan Jumalaan. *"Minä ja Isä olemme yhtä."*

Kysyjät vaativat vastausta siihen, onko Jeesus heidän odottamansa Messias, joka vapauttaisi heidän Rooman ikeestä ja palauttaisi heille Israelin etuoikeudet. Jeesuksen vastaus oli enemmän, kuin mitä heidän ajattelunsa. Todellisen Messiaan tehtävä ja olemus määräytyy Hänen olemuksellisesta yhteydestään Jumalan kanssa.

Keskustelu 31-39
"Juutalaiset ottivat taas kiviä maasta kivittääkseen häntä."
Sana "taas" kertoo, että ei ollut ensimmäinen kerta, kun Jeesusta aiottiin kivittää. Luvussa 8 he olivat jo olleet kivi kourassa, kun Jeesus oli sanonut:
"Ennen kuin Aabraham syntyi, Minä olen."
Nyt kun Jeesus samaistui Jumalaan, heillä oli jälleen kivet käsissään. Mutta he eivät kyenneet heittämään niitä. He olivat täysin voimattomat, koska Jeesuksen hetki ei ollut vielä tullut. Mutta se, että he ottivat kivet käsiinsä, kertoo, että he ymmärsivät, mitä Jeesus sanoillaan tarkoitti. Hän väitti olevansa yhtä Jumalan kanssa, samaa olemusta kuin Jumala.

Jeesus protestoi. Hän ymmärsi kyllä hyvin, miksi he halusivat kivittää Hänet. Mutta Hän sivuutti sen ja palauttaakseen heidät siihen, missä he hetki sitten olivat olleet, kysyi:
"Minä olen näyttänyt teille monta hyvää tekoa, jotka ovat Isästä. Mikä niistä antaa teille aiheen kivittää minua?"
Jeesuksen teot todistivat Hänen väitteensä tosiksi ja Hänen suhteensa Isään. Siksi Hän korosti jälleen, mistä Hänen tekonsa ovat peräisin. Ne ovat Isän tekoja. Hän Hänen tekonsa olivat juuri niitä tekoja, joita Vanhan testamentin Jumala, johon he väittivät uskovansa, teki. Kysymys oli siis Jumalan teoista Hänen kauttaan.

Juutalaisten vastaus sisälsi kaksi eri syytettä:
"Hyvän teon tähden me emme sinua kivitä, vaan jumalanpilkan tähden ja koska sinä teet itsesi Jumalaksi, vaikka olet ihminen."
Heidän mielestään Jeesuksen sanat edustivat jotain vielä pahempaa kuin jumalanpilkkaa. He kyllä ymmärsivät, mitä Jeesus tarkoitti, mutta he eivät uskoneet Häntä. He johdonmukaisesti kieltäytyivät näkemästä niitä tekoja, jotka osoittivat Jeesuksen väitteet tosiksi. He vain sivuuttivat ne. Heillä olivat niin perinteittensä, väärien käsitystensä ja kieroutuneen jumalakuvansa vallassa, että he syyttivät Jeesusta jumalanpilkasta ja siitä, että Hän teki itsensä Jumalaksi.

Nyt Jeesus vetosi heihin heidän omista kirjoituksistaan, Vanhasta testamentista käsin, sillä eivät vain Jeesuksen teot vaan Vanha testamentti muodostivat todistuksen Jeesuksesta:
"Eikö teidän laissanne ole kirjoitettuna: 'Minä sanoin: Te olette jumalia'?"
Hän lainasi Psalmia 82:6. Siinä nimitetään jumaliksi niitä, joille Jumalan sana tuli. Heidät korotettiin Jumalan nimen kunnialla, koska he toimivat välineinä, joiden kautta Jumalan sana tuli. Jeesus osoitti, että se oli täysin hyväksyttävää. Ratkaisevaa ei ollut, mitä he olivat itsessään, vaan se, että Jumalan sanan kantajina heitä sai syystä nimittää jumaliksi.

Tähän asiaan liittyy myös Paavalin opetus 2. Korinttolaiskirjeessä 5:18-20:
"Kaikki tämä on Jumalasta, joka on sovittanut meidät itsensä kanssa Kristuksen kautta ja antanut meille sovituksen palveluviran. Sillä Jumala oli Kristuksessa ja sovitti maailman itsensä kanssa eikä lukenut heille heidän rikkomuksiaan, ja hän uskoi meille sovituksen sanan. Kristuksen puolesta me siis olemme lähettiläinä, ja Jumala kehottaa meidän kauttamme. Me pyydämme Kristuksen puolesta: antakaa sovittaa itsenne Jumalan kanssa."

Kuitenkin Jeesuksen ja noiden muiden jumaliksi nimitettyjen välillä on suunnaton ero, johon Hän viittaa:
"Kuinka te sanotte sille, jonka Isä on pyhittänyt ja lähettänyt maailmaan: 'Sinä pilkkaat Jumalaa', kun minä sanoin: 'Minä olen Jumalan Poika'?"
Jälleen Jeesus vetosi tekojensa todistukseen:
"Jos minä en tee Isäni tekoja, älkää uskoko minua."
Elleivät nuo teot, temppelin puhdistaminen, ramman parantaminen ja sokealle näön antaminen, ole Jumalasta, niin kertokaa, mistä ne sitten ovat kotoisin.
"Mutta jos niitä teen, niin, vaikka ette uskoisikaan minua, uskokaa tekojani, että tulisitte tuntemaan ja ymmärtäisitte Isän olevan minussa ja minun olevan Isässä."

He pyysivät selkeää vastausta ja saivat myös sellaisen. Mutta millaisin seurauksin?
"He tahtoivat taas ottaa Jeesuksen kiinni, mutta hän lähti pois heidän käsistään."
Jälleen näemme sen majesteetillisuuden, jolla Jeesus poistui heidän keskeltään. He eivät kyenneet ottamaan Häntä kiinni. Vaikka he olivat ympäröineet Hänet joka puolelta. Merkillisellä helppoudella Jeesus poistuu heidän keskeltään. Milloinkaan Häntä ei kyetty ottamaan kiinni. Ei edes Getsemanen puutarhassa. Häntä vangitsemaan tulleet sotilaat kaatuivat Hänen yhteen sanaansa. Hän itse luovutti itsensä vangiksi - pelastuksemme tähden.

Poistuminen
Jaksomme lopussa on lyhyt kuvaus Jeesuksen poistumisesta kaupungista:
"Hän meni jälleen Jordanin tuolle puolelle paikkaan, missä Johannes alussa oli kastanut, ja oleskeli siellä."
Jeesus palasi sille paikalle, jonka nimi mainitaan 1:28. Se oli Betania Jordanin toisella puolella (ei siis Jerusalemin lähellä ollut Betanian kylä). Siellä Johannes oli ensi kertaa julkisesti ilmoittanut, kuka on Messias. Se oli Jeesuksen julkisen toiminnan alkupiste ja sinne eräässä mielessä Hänen julkinen toimintansa myös päättyi.
"Monet tulivat hänen luokseen ja sanoivat: 'Johannes ei tehnyt yhtään tunnustekoa. Mutta kaikki, mitä Johannes sanoi hänestä, on totta.'"
Johanneksen työn vaikutus tuntui kylässä yhä edelleen.
"Monet uskoivat siellä Jeesukseen."
Korostus on sanassa "siellä". Jerusalemin epäuskon vastakohtana tuossa kylässä löytyi niitä, jotka Johanneksen todistuksesta lähtien olivat uskoneet Jeesukseen ja joiden uskon Jeesuksen teot olivat vahvistaneet.

Jerusalemin asukkaiden epäusko ei siis ollut mitään sellaista, jota voitaisiin millään puolustaa. Vaikka Jeesus selkeästi teoillaan osoitti, kuka Hän on, ja vaikka Hän opetti selkeästi omasta iankaikkisesta olemuksestaan ja jumalallisuudestaan, Häntä ei otettu vastaan. Mutta oli betanialaisia Johanneksen todistuksen uskoneita ja Jeesuksen teot nähneitä. Epäusko on aina sitoutumista pimeyteen ja valheeseen. Usko syntyy vain siten että ihminen taipuu totuuden alle.

Jeesuksen vastustajat
Tänä aikana ei pidetä suotavana, että ihmisiä jaetaan sen perusteella, miten he uskovat, mutta Jeesuksen vastaus jakaa ihmiset kahteen ryhmään. Niihin, jotka eivät ole Hänen omiaan, ja niihin, jotka ovat Hänen omiaan. Jeesus osoittaa, että kysymys siitä, kuka Hän on, ei voi olla vain tiedon asia, vaan se koskettaa koko elämäämme. Et voi koskaan tulla tuntemaan Jeesusta Kristuksena - eli Herrana ja Vapahtajana - muuten kuin taivuttamalla sydämesi ja mielesi kuuliaiseksi Hänen tahdolleen. Se tarkoittaa myös Sinun omia vääriä käsityksiäsi siitä, millainen Jeesus saa olla tai millainen Hänen pitää olla.

Omatekoiset jumalat
Tämän ajan ihmiset haluaisivat oman mielensä mukaisen jumalan. Jumalan, joka ajaisi heidän valtapyyteitään. Jumalan, joka ei vaadi mahdottomia. Jumalan, jonka voi komentaa apuun, silloin kun apua tarvitaan. Jumalan, joka olisi riittävän suurpiirteinen eikä välittäisi vähäisistä rikkomuksista. Jumalan, joka olisi lempeä Taivaan Taatto, joka ei pelottelisi ihmisiä hukkumisella tai rangaistuksella. Jumalan, jonka kanssa tulisi toimeen mukavasti synneistä parannusta tekemättäkin. Sanalla sanoen ihmiset haluaisivat ihmiskasvoisen jumalan, joka muistuttaisi mahdollisimman paljon heidän omaa peilikuvaansa.

Mutta tällaisessa omien jumalakuvien rakentamisessa tulee näkyviin myös epäuskon taustalla oleva hirvittävä ylpeys ja ihmisen itsekorotus: Minä päätän, millainen minun jumalani on ja saa olla. Suuri MINÄ on epäuskon olemus. Epäusko ei ole siis vain uskon puutetta, vaan oman pienen järjen ja tunteiden ja kokemusten korottamista Jumalan yläpuolelle. Mutta nämä itse tehdyt jumalat ovat kuuroja ja sokeita epäjumalia, omia mielikuviamme, jotka eivät hädän tullen apua anna, eivät vastaa ahdistetun huutoon eivätkä pelasta kuoleman kauhut kohdatessamme.

Tie Herran luo
Miten ihmisen on sitten mahdollista päästä Jeesuksen omaksi? Missä kulkee tie epäuskosta uskoon? Jeesuksen teot kohdattuaan epäilevä Tuomas polvistui Jeesuksen eteen ja tunnusti: "Minun Herrani, Minun Jumalani!" Tutki ja näe, mitä Herra Jeesus on tehnyt ja tekee tänään. Tunnusta sitten, että Sinä olet väärässä, Jeesus oikeassa. Pyydä anteeksi oma itsekorotuksesi, jossa mittasit kaikki asiat omilla kokemuksillasi. Nöyrry Jeesuksen hallintavaltaan. Pyydä syntisenä Häneltä apua. Aseta Raamattu oman elämäsi mitaksi, äläkä mittaa omalla elämälläsi Raamattua!

Jeesus haluaa sanoa vastustajilleen tänäänkin: "Näe ylpeytesi! Nöyrry ja katso minun hyviä tekojani! Kuuntele minun ääntäni!" Jeesuksen vastaus ei miellyttänyt Hänet ympäröineitä juutalaisia. He tarttuivat kiviin surmatakseen Jeesuksen - mutta eivät sitä voineet vielä tehdä. Jeesus kävi ristille vasta Jumalan säätämänä aikana ja Jumalan ennakkopäätöksellä. Jeesusta ei saanut ristille ihmisten viha, vaan Hänen sanomaton rakkautensa ihmisiä kohtaan.

Mutta kohtalokasta on se, että tänäänkin Jeesuksen kutsu armoon ja pelastukseen voidaan hylätä. Hänet voidaan hylätä hymähdyksellä, kirouksin, vastaväittein tai myöntelemällä Hänen puheensa tosiksi, mutta sulkemalla silti niiltä sydän. Ethän Sinä vain ole työntämässä Jeesuksen kutsua luotasi.

Herran oman tuntomerkkejä
Jeesuksen vastaukseen sisältyy myös ihania sanoja omista lampaistaan. Jos sinulla on epäilyksiä siitä, kuulutko Jeesuksen omiin lampaisiin, niin mieti, miten tunnistatko Herran äänen Jumalan sanassa Raamatussa. Vain ne, jotka ovat Herran pelastamia ja joilla on Hänen antamansa Pyhä Henki ovat halukkaat kuulemaan Jeesuksen ääntä ja myös ymmärtävät Herran puhuttelevan juuri heitä.

- He kuulevat Jeesuksen äänen. He tietävät, että Herra on oikeassa, Hän tekee parhaiten, vaikka me emme Häntä ymmärtäisikään.
- He elävät Jumalan Sanasta. Heidän suurin ilonsa on saada viipyä Jeesuksen jalkojen juuressa Raamattua tutkien.
- Jeesus tuntee heidät läpikotaisin. Heidän ei tarvitse peittää eikä salata mitään Häneltä. He kuulevat Jeesuksen äänen, koska he elävät läheisessä rukousyhteydessä Hänen kanssaan.
- He seuraavat Jeesusta. He noudattavat Jeesuksen tahtoa, ovat kuuliaisia Raamatuin sanalle. Sana on heidän yläpuolellaan. Se on heidän ajatustensa, tunteidensa ja ymmärryksensä yläpuolella. Siksi Sana vapauttaa heidät, uudistaa heidät ja virvoittaa heitä.

Herran lahjat omilleen
Mitä Jeesus antaa omilleen? He omistavat iankaikkisen elämän. Iankaikkinen elämä alkaa jo täällä maan päällä. Se on laadultaan Jeesuksen ja Isän henkilökohtaista tuntemista ja se on kestoltaan iankaikkista. Kun se alkaa täällä ajassa, se jatkuu iankaikkisesti myös ajan rajan tuolla puolella. Jeesuksen oman elämä on Jumalan omaa elämää. Siksi se ei voi koskaan päättyä.

Jeesuksen oma ei voi ikinä hukkua. Jumala jo ennen maailman luomista teki armopäätöksen valita heidät Kristuksessa pelastukseen. Valmistautuessaan kuolemaan he ovat täysin turvatut. Jeesus on ruumiillisella ylösnousemuksellaan kukistanut kuoleman vallan. Herran omalle ruumiin kuolema on vain nukahtamista, siihen ei sisälly enää mitään rangaistusluonnetta. Jeesus kärsi jo hänen kuolemansa. Se on jo takanapäin. Se päättyi Golgatalla. Herran oma ei ole näkevä mitään kuolemaa, vaan poisnukkumisessaan Herran ihanat kasvot. Hän tietää saavansa myös Jeesuksen ylösnousemusruumiin kaltaisen uuden ruumiin Jeesuksen toisessa tulemisessa. Uskovan kristityn hautajaiset ovat taivaaseen pääsyn riemujuhlat.

Jeesuksen oman ei tarvitse pelätä pelastumisensa vuoksi. Pelastus ei enää riipu siitä, mitä me teemme tai yritämme. Herran oma saa levätä koko painollaan Jeesuksen kädessä, kädessä, joka lävistettiin hänen pelastamisekseen. Mikään mahti maailmassa, mitkään pimeyden voimat, kuolema eikä tuonela eivät voi riistää häneltä pelastusta.

"Niin ei nyt siis ole mitään kadotustuomiota niille, jotka Kristuksessa Jeesuksessa ovat." (Room 8:1)

"Kuka voi meidät erottaa Kristuksen rakkaudesta? ...Sillä minä olen varma siitä, ettei kuolema eikä elämä, ei enkelit eikä henkivallat, ei nykyiset eikä tulevaiset, ei voimat, ei korkeus eikä syvyys, eikä

mikään muu luotu voi meitä erottaa Jumalan rakkaudesta, joka on Kristuksessa Jeesuksessa, meidän Herrassamme." (Room. 8:35-39)

Herran omat saavat oppia vielä tuntemaan Jumalan suuruutta ja ihmeellisyyttä. He saavat oppia jotain Pyhän Kolmiyhteyden salaisuudesta. Jeesus ja Isä ovat yksi olemus, vaikka he ovatkin eri persoonia. Viime kädessä Herran oman pelastuksen varmuus lepää Pyhän Kolminaisuuden salaisuudessa. Jeesus ei ikinä petä omiaan. Isän suuruus on tae siitä, että Herran omat pääsevät perille kirkkauteen ylistämään Jumalan ääretöntä rakkautta.

Entä jos luovun uskosta?
Yksi kysymys vaivaa monia uskovia. Entä jos minä kuitenkin viime hetkillä elämässäni kuitenkin romahdan pois Jeesus-yhteydestä. Jos uskoni silloin pettää? Jos kuoleman tuskissa sorrun vielä vaikka kiroilemaan ja Herraa pilkkaamaan. Jos kaiken lopuksi kuitenkin joudun hukkaan. Voiko olla varma, että kuoleman hetkelläkin testamentti on minuun nähden voimassa?

Ratkaisevaa ei silloin ole se, että sinä tunnet Jeesuksen vaan se, että Jeesus tuntee omansa. Kun ruumiisi ja psyykeesi kuolinvuoteella romahtaa, niin saat romahtaa koko painollasi Jeesuksen käsiin. Hän kykenee pitämään sinusta kiinni ja viemään sinut oman valtaistuimensa eteen kiittämään ja ylistämään Jumalan ihmeellistä armoa Kristuksessa.

Daikichin todistus
Vuosia sitten minulle soitettiin Tokiosta, että 41-vuotias rouva, joka oli 5 vuotta aikaisemmin sairastunut vatsasyöpään, oli joutunut kolmannen kerran sairaalaan ja että hänelle olisi aikaa enää korkeintaan viikko tai kaksi. Edellisten kahden leikkauksen aikana Herra oli ihmeellisesti hoitanut häntä. Hän oli tullut uskoon, saanut Herralta rauhan ja hänet oli kastettu. Hän oli myös huolella valmistautunut omaa kuolemaansa ja taivasta varten. Hän oli laatinut mm testamentin, jossa hän toivoi, että hänen miehensä ja ainoa tyttärensäkin tulisivat kristityiksi ja pääsisivät samaan taivaaseen hänen kanssaan.

Nyt oltiin sitten loppu suoralla. Ensimmäinen viikko sujui aivan hämmästyttävän sydämen rauhan vallitessa. Kun syöpäosaston monet potilaat rukoilivat epätoivoissaan epäjumalia, hänellä oli rauha. Mutta kun toinen viikko alkoi, tapahtuikin romahdus. Usko alkoi horjua, piinallisia kysymyksiä nousi esiin, ja joitakin selvittämättömiä asioita jälkeen jäävien ihmisten kanssa pulpahti esiin. Sielunvihollinen teki viimeisen rajun hyökkäyksen Jeesuksen omaa vastaan viimeisissä kiusauksissa.

Huolissani matkustin Tokioon asti häntä tapaamaan ja rohkaisemaan. Seuraavat kolme päivää hän oli tajuttomana ja hetkeksi hänen sydämensäkin pysähtyi, mutta hänet saatiin elvytetyksi. Tuona aikana hän kuitenkin alkoi yllättäen laulaa kovalla äänellä ylistystä Herralle. Hän palasi sitten tajuihinsa, ja kertoi, että Herra oli näyttänyt hänelle taivaan. Hän kertoi myös miten sanoinkuvaamattoman todellinen ja ihmeellinen taivas oli. Hän vapautui myös kaikista epäilyistä ja rauha palasi. Kun kaikki näytti romahtavan, Jumala näytti hänelle taivaan. Kun romahdus tulee, romahdammekin Jeesuksen ihmeellisiin käsiin. Tämä rouva sai vielä noin puolen vuoden jatkoajan ja kaksi viikkoa ennen hänen kuolemaansa hänen miehensä ja tyttärensä kastettiin hänen potilashuoneessaan.

Entä Sinä?
Oletko Sinä jo Herran oma vai vieläkö vastustat Hänen armokutsuaan?

Jos vielä vastustat, niin nöyrry, tunnusta syntisi ja pyydä Häneltä armoa. Hän kuoli juuri Sinun tähtesi, että Sinä saisit elämän. Hän haluaa Sinun pelastustasi.

Jos olet jo Herran oma, tunne, kuinka suuri on Herrasi ja kutsumuksesi Herran omana. Käy uudelleen omistamaan Herran armon rikkautta. Hän tuntee Sinut ja voi ja haluaa Sinua auttaa ja viedä syvemmälle itsensä tuntemiseen. Kerro myös muille Jeesuksen armosta.

Muita vaihtoehtoja ei ole. Joko olet Herran oma tai et. Varmistaudu asiasta! Se on elämäsi tärkein ja kiireellisin kysymys!

Joh. 11:1-16 Ei tämä ole kuolemaksi, vaan Jumalan kirkkaudeksi

1. Eräs Lasarus-niminen mies oli sairaana. Hän asui Betaniassa, Marian ja tämän sisaren Martan kylässä.
2. Maria oli se, joka voiteli Herran hyväntuoksuisella voiteella ja kuivasi hänen jalkansa hiuksillaan, ja sairaana oli hänen veljensä Lasarus.
3. Niin sisaret lähettivät Jeesukselle sanan: "Herra! Hän, joka on sinulle rakas, on sairaana."
4. Sen kuultuaan Jeesus sanoi: "Tämä sairaus ei ole kuolemaksi vaan Jumalan kunniaksi, että Jumalan Poika tulisi kirkastetuksi sen kautta."
5. Jeesus rakasti Marttaa ja hänen sisartaan sekä Lasarusta.
6. Kun hän kuuli Lasaruksen olevan sairaana, hän viipyi vielä kaksi päivää sillä seudulla, missä oli.
7. Vasta sitten hän sanoi opetuslapsilleen: "Menkäämme takaisin Juudeaan."
8. Opetuslapset sanoivat hänelle: "Rabbi, vastahan juutalaiset yrittivät kivittää sinut, ja taasko sinä menet sinne?"
9. Jeesus vastasi: "Eikö päivässä ole kaksitoista tuntia? Se, joka kulkee päivällä, ei kompastu, sillä hän näkee tämän maailman valon.
10. Mutta se, joka kulkee yöllä, kompastuu, koska hänessä ei ole valoa."
11. Tämän puhuttuaan hän sanoi heille: "Ystävämme Lasarus nukkuu, mutta minä menen herättämään hänet."
12. Niin opetuslapset sanoivat hänelle: "Herra, jos hän nukkuu, hän paranee."
13. Jeesus puhui hänen kuolemastaan, mutta he luulivat, että hän puhui unessa nukkumisesta.
14. Silloin Jeesus sanoi heille suoraan: "Lasarus on kuollut.
15. Teidän tähtenne minä iloitsen siitä, etten ollut siellä, jotta te uskoisitte. Menkäämme nyt hänen luokseen."
16. Niin Tuomas, jota sanottiin Didymokseksi, sanoi toisille opetuslapsille: "Menkäämme mekin sinne kuolemaan hänen kanssaan."

Millaista on rukouksesi?
Millaista on sinun rukouselämäsi? Millaisia vastauksia olet saanut Herralta? Millaisia yhä odotat? Millaisia pettymyksiä olet joutunut kokemaan, kun rukouksiisi ei näytä tulevan lainkaan vastauksia tai asiat menevät aivan päin vastoin kuin toivoisit? Millä tavalla olet saanut kokea Herran vastaavan toisten esirukouksiin puolestasi?

Tekstimme on osa Johanneksen evankeliumin 11 luvun jakeiden 1-53 muodostavaa yhtä kaikkein suurenmoisimmista kuvauksista Jeesuksen toiminnasta. Se on täynnä väriä, elämää, liikettä, vahvoja tunteita ja voimaa, surua ja voittoa. Kertomuksesta heijastuu, millainen ihminen syvimmältä olemukseltaan on ja millainen on Herran voima ja kirkkaus. Jaksomme muodostuu tapahtumista, jotka johtivat viimeisen suuren tunnusteon tekemiseen. Seuraavat käsittelevät sitten itse ihmettä, Lasaruksen herättämistä eloon.

Jaksomme tapahtumat vuorottelevat Betanian kylässä ja Jordanin toisella puolella. Aluksi jakeissa 1-3 ollaan Betaniassa, ja jakeissa 4-16 Jordanin toisella puolella. Ensi jaksossa näyttämö siirtyy jälleen Betaniaan.

Hätä Betaniassa 1-3
Betaniassa oltiin hädässä, sillä Marian ja Martan veli Lasarus oli vakavasti sairaana. Johannes selvittää tarkkaan kenestä evankeliumien Marjasta oli kysymys:
"Tämä Maria oli se, joka voiteli Herran jalat hajuvoiteella ja pyyhki ne hiuksillaan."
Tämä hajuvoiteella voiteleminen tapahtui myöhemmin ja on kuvattu luvussa 12. Johanneshan kirjoitti paljon myöhemmin, ja juuri tuo Jeesuksen voitelu oli se, joka erityisellä tavalla kuvasi tätä Mariaa.

Näistä sisaruksista tiedämme yhtä ja toista Luukkaan evankeliumin 10. luvun lopun perusteella. Kun Luukas toteaa, että Martta oli talon emäntä ja Maria mainitaan vain hänen sisarenaan, Johanneksen kuvauksen mukaan koko kylä kuuluin Marialle. Hyvä nainen voi omistaa talon ja emännöidä sitä

aina kuolemaansa asti, mutta toisen tyyppinen nainen voi rakkaudellaan ja toiminnallaan pitää käsissään kokonaista kylää! On ilmiselvää, että heidän kotinsa, jossa Jeesus mielellään vieraili, oli paikka, jossa Hän koki olevansa "kotonaan".

Nyt Lasarus oli sairaana eikä Jeesus ollut siellä. Todennäköisesti Lasarus oli selvästi nuorempi kuin sisarensa, sillä hänellä ei tuntunut olevan vielä suurtakaan vastuuta kodin pyörittämisestä. Sisarukset ajattelivat, että tilanne olisi ollut aivan toinen, jos Jeesus olisi ollut paikalla. Ehkä he olivat oikeassa, mutta kertomuksen kulku osoittaa, että vaikka Jeesus ei ollut fyysisesti paikalla, Hän tiesi täsmälleen, mitä kodissa tapahtui ja oli siis kuitenkin "paikalla".

Rukous alkaa taivaasta
Meidänkin on hyvä muistaa aina, että Herra tietää ja näkee kaiken aikaa tilanteemme, hätämme ja tuskamme, paljon ennen kuin me alamme rukouksessa puhumaan Hänelle tai toiset alkavat rukoilla puolestamme. Itse asiassa rukouksemme ja pyyntömme alkavat taivaasta ja Pyhä Henki pukee ne sitten meissä tai esirukoilijoissamme sanoiksi, jotka nousevat jälleen Herran valtaistuimelle asti. Sieltä tulee sitten täsmällisen oikeaan aikaan vastaus. Rukous on siis Herran työtä meissä. Ilmestyskirjassa näemme jopa senkin, että seurakunnan esirukous vaikuttaa jopa Jumalan maailmanhallintaan siten, että Hän itse vaikuttaa seurakunnassaan mielensä mukaisen rukouksen ja vastaa siihen sitten toiminnallaan viemällä maailmanhistoria pelastettujen kannalta ihmeelliseen ja ihanaan lopputulokseen, jossa Herra itse on saava kiitoksen ja kunnian ja Jumala on oleva kaikki kaikessa.

Herra herättää rukouksen
Pieni esimerkki tavasta, jolla Jumala toimii tulkoon Etiopian lähetyksen rintamalta vuosien takkaa. Kyösti Jokimies, Kansanlähetyksen lähetti oli työssä Addis Abebassa. Eräänä yönä eräs suomalainen naishenkilö heräsi yöllä siihen, että häntä kehotettiin nousemaan rukoilemaan Jokimies-nimisen henkilön puolesta. Tämä nainen ei tuntenut ketään sen nimistä ihmistä, mutta kuuliaisena saamalleen kehotukselle kävi rukoukseen aamu varhaisella. Täsmälleen saman aikaisesti Etiopiassa Kyöstin kimppuun hyökkäsi kirvestä heiluttaen yksi etiopialaisista työmiehistä. Hän lähestyi takaa päin, mutta aivan ihmeen kautta Kyösti kääntyi oikealla hetkellä ja isku, joka oli suunnattu hänen päähänsä meni sen verran ohi, että lopulta Kyösti selvisi käsiluun murtumalla ja lommona kalloon. Hänen puolestaan rukoillut nainen alkoi kysellä Jokimies nimisiä henkilöitä ja sai myöhemmin kuulla, miten Jumala oli vastannut hänen rukoukseensa pelastamalla Kyöstin hengen. 20 vuotta myöhemmin iskun jälkivaikutuksena hän sairastui Parkinsonin tautiin ja on nyt ollut pari vuotta aivoverenvuodon tähden halvaantuneena. Hänen vaimonsa hoitaa häntä suurella rakkaudella ja rukoilee paranemista. Voi olla, että tähän viimeiseen rukoukseen vastaus tulee olemaan uusi ylösnousemusruumis kirkkaudessa. Mutta vaille vastausta sekään rukous ei jää.

Toinen esimerkki tavasta, miten Herra herättää rukouksen, tulee meidän perheestämme. Vuonna 1992 tyttäremme Sinikka, joka oli silloin 21 vuotias, sai sairauskohtauksen ja hyppäsi 6. kerroksen tasolta asfalttiin. Suureksi hämmästykseksemme hän jäi henkiin ja toipui jopa kävelijäksi. Hän sai myös toimia myöhemmin noin 13 vuotta kanssamme lähetystyössä Japanissa. Kun häntä Kuopion yliopistollisessa sairaalassa kolme lääkäriä leikkasi eri paikoista samaan aikaan minun ja Lean sydämiin laskeutui merkillinen taivaallinen rauha. Pari päivää tämän tapahtuman jälkeen sain puhelun Toivo Oksmannilta Kaavilta. Tieto Sinikan tilanteesta ei ollut ehtinyt hänelle asti, vaikka heti tapahtuman jälkeen pyysimmekin esirukoustukea lähettäjiltämme. Toivo kysyi: ”Mitä teille oikein toissapäivänä tapahtui, kun minun oli aamusta iltaan pakko rukoilla koko päivä teidän perheenne puolesta.” Herra oli herättänyt Toivon rukoilemaan ja vastasi pelastamalla Sinikan hengen ja antamalla meille syvän rauhan.

Viesti Jeesukselle
Hädässään Martta ja Maria lähettivät viestin Jeesukselle - mikä oli mitä luonnollisinta:
"Herra, sinulle rakas mies on sairaana."
On mielenkiintoista, että viestiin ei sisältynyt minkäänlaista pyyntöä. Se kertoi vain tosiasiat. He tiesivät, millainen Jeesus on. He luottivat siihen, että Jeesus tulisi apuun. Tässä on jotain olennaista rukouksesta. Uskossa on kysymys jäämisestä toisen varaan, kun tietää kuka ja millainen tuo toinen on.

Rakkautta ilmaiseva sana, jota tässä käytetään on fileo, joka sisältää ajatuksen vahvasta tunnevaltaisesta liittymisestä toiseen.

Sinänsä ei toki ole väärin, jos me rukouksessa kerromme, miten meidän mielestämme Jumalan pitäisi asioihin puuttua. Kyllähän Herra näkee ja tietää senkin. Eikä ole väärin purkaa tuntojaan Herralle niin rehellisesti kuin vain osaa ja voi. Kyllä Herra meidän nyrkin heristelymmekin kestää niin kuin Jobinkin. Mutta suurta uskoa ja luottamusta kuvastaa rukous, joka jättää asiat Herran hoidettavaksi ei vai ikään kuin hammasta purren sanoen: ”Tapahtukoon kuitenkin Herran sinun tahtosi!” Muistamme kuinka alkuseurakunta rukoili, kun se tajusi, että edessä olisivat vainojen ajat ja he pääsisivät niistä lopettamalla evankeliumin julistamisen:
”Ja nyt, Herra! Katso heidän uhkauksiaan ja anna palvelijoittesi puhua täysin rohkeasti sinun sanaasi. Ojenna kätesi, niin että sairaat parantuvat ja tunnustekoja ja ihmeitä tapahtuu sinun pyhän palvelijasi Jeesuksen nimen kautta." (Apt. 4:29-30)

Jordanin tuolla puolen 4-16
Sanansaattaja, joka oli itse asiassa myös esirukoilija, saapui Jeesuksen luo Jordanin toiselle puolelle. Jeesuksen reaktio viestiin herätti ymmärrettävästi kysymyksiä ja asetti muiden uskon koetukselle. Hän sanoi nimittäin:
"Tämä tauti ei ole kuolemaksi, vaan Jumalan kunniaksi, että Jumalan Poika sen kautta kirkastuisi."

Lause *"tämä tauti ei ole kuolemaksi"* ei tarkoittanut, etteikö Lasarus olisi fyysisesti kuollut. Hänhän kuoli. Itse asiassa Lasarus oli kuollut jo, kun viesti saapui Jeesukselle. Toden näköisesti Lasarus kuoli pian sen jälkeen, kun viestinviejä lähti Betaniasta. Jeesus tarkoitti, että kuolemalla ei olisi viimeistä sanaa. Hän tiesi, että Lasarus oli kuollut. Matka Betaniasta Jeesuksen olinpaikkaan kesti kaksi päivää. Jeesus viipyi siellä vielä kaksi päivää. Kun Hän tuli Betaniaan, Lasarus oli ollut jo *"neljä päivää kuollut"*. Joten Lasarus oli kuollut jo silloin kun viestin tuoja saapui. Siitä huolimatta Jeesus sanoi: *"Tämä tauti ei ole kuolemaksi."* Kuolemalla ei ollut viimeistä sanaa.

Kenellä sitten oli viimeinen sana? *"Tämä tauti ei ole kuolemaksi, vaan Jumalan kunniaksi, että Jumalan Poika sen kautta kirkastuisi."* Ajatus oli siis, että Lasarus oli kyllä fyysisesti kuollut, mutta tämä tosiasia loi tilaisuuden osoittaa Jumalan kunniaa, niin että Jumalan Poika kirkastuisi sen kautta.

Omistautuva rakkaus
Johannes lisäsi kertomuksen tähän kohtaan huomautuksen:
"Jeesus rakasti Marttaa ja hänen sisartaan sekä Lasarusta."
Lisäys oli välttämätön, koska se selittää seuraavan lauseen syyn:
"Kuultuaan tämän sairastavan hän viipyi vielä kaksi päivää siinä paikassa, missä oli."
Viipyminen oli siis rakkauden osoitus näitä kolmea sisarusta kohtaan.
Tässä kohden käytetty kreikan sana ei ole sama kuin jakeessa 3. Nyt käytetään sanaa *agapao*, joka ei ole tunnevaltaista rakkautta, vaan sellaista toisen hyväksi toimimista, joka perustuu harkintaan ja selkeään ajatteluun. *Agapao* sanan merkitys sisältää ajatuksen antaumuksellisesta omistautumisesta toisen hyväksi ja se sisältää siis paljon enemmän kuin vai tunnesiteen.

Jeesus siis omistautui Martalle, Marialle ja Lasarukselle. Ja juuri siitä syystä Hän ei pitänyt kiirettä, vaan jäi vielä kahdeksi päiväksi sinne, missä oli. Hän antoi kuolemalle riittävästi aikaa, ettei kenellekään jäisi mitään epäilyjä sitä, millaisen voiman ilmestymisestä oli kysymys, kun Jeesus herätti Lasaruksen.

Rakkaus ja Jumalan kunnia
Kun vastaukset meidän rukouksiimme näyttävät viipyvä, meidän on syytä pitää mielessämme kaksi asiaa. Ensiksikin Herra rakastaa meitäkin rakkaudella, jolla Hän omistautuu meidän asioihimme ja meidän elämäämme. Hänen rakkautensa on äärettömän suurta. Se mitattiin Golgatalla, kun Hän antoi oman elämänsä meidän hyväksemme. Siitä saamme vetää selkeät johtopäätökset:
”Hän, joka ei säästänyt omaa Poikaansakaan vaan antoi hänet alttiiksi kaikkien meidän edestämme, kuinka hän ei lahjoittaisi meille kaikkea muutakin hänen kanssaan!” (Room. 8:32)

Toiseksi vastatessaan rukouksiimme Herran päämäärä on aina Jumala kunnia kirkastaminen. Se voi merkitä meille lyhyessä juoksussa lisääntyviä vaikeuksia, sairauden kääntymistä pahemmaksi ja jopa kuolemaa, niin kuin Lasaruksen kohdalla. Kysymys ei kuitenkaan ole siitä, että Jumala nauttisi meidän kärsimyksistämme, vaan siitä, että se, mikä koituu Jumalan kunniaksi, koituu samalla myös meidän todelliseksi parhaaksemme. Älä siis murise Herralle, kun Hän vie sinua syvempään tuntemiseensa erilaisten ahdistustenkin kautta. Lopputuloksena on pyhitetty sydän, joka iloitsee saadessaan nähdä Herran kirkkauden suuruuden.

Kukaan uskova ei selviä ilman koettelemuksia. Siksi meidän kannattaa pitää mielessämme seuraavat sanat:

• *Emmekä ainoastaan siitä, vaan me kerskaamme myös ahdistuksista, tietäen, että ahdistus saa aikaan kärsivällisyyttä, kärsivällisyys koetuksen kestämistä ja koetuksen kestäminen toivoa. Mutta toivo ei tuota pettymystä, sillä Jumalan rakkaus on vuodatettu meidän sydämiimme Pyhän Hengen kautta, joka on meille annettu. (Room. 5:3-5)*

• *Isät kurittivat meitä vain muutamia päiviä varten, niin kuin he näkivät hyväksi, mutta Jumala kurittaa meitä tosi parhaaksemme, että pääsisimme osallisiksi hänen pyhyydestään. Mikään kuritus ei tosin sillä kertaa näytä olevan iloksi vaan murheeksi, mutta jälkeenpäin se antaa hedelmänään vanhurskauden ja rauhan niille, joita on sen avulla harjoitettu. (Hepr. 12:10-11)*

• *Siksi te riemuitsette, vaikka nyt, jos on tarpeen, vähän aikaa joudutte murehtimaan monenlaisissa koettelemuksissa, jotta teidän uskonne havaittaisiin koetuksissa kestäväksi, paljon kallisarvoisemmaksi kuin katoava kulta, joka sekin koetellaan tulessa, ja koituisi kiitokseksi, ylistykseksi ja kunniaksi Jeesuksen Kristuksen ilmestyessä. (1. Piet. 1:6-7)*

Voi olla, että kun koettelemus tulee toisensa jälkeen käy niin kuin Lea-vaimolleni, joka aiemmin oli rukoillut vapautusta koettelemuksista, mutta kun tuloksena oli yhä uusia ja lisääntyviä vaikeuksia, hänen rukouksensa muuttui: ”Herra tämä on ihan hyvä koettelemus minulle.”

Itse taas olen opetellut ajattelemaan: ”Ennen kysyin miksi juuri minulle tämä kaikki, mutta kun katselen muita Herran omia, jotka joutuvat kärsimään monenlaisia ahdistuksia, niin toisaalta ihmettelen, miksi minä olen päässyt näinkin vähällä, ja toisaalta kun minulle taas tulee uutta, niin toki minullekin, jos kerran muillekin Herran omille.” Kaiken taustalla on Herran suunnaton rakkaus, vaikka se ei ihan aina siltä tuntuisikaan.

Herran selitys

Jaksomme jälkeisessä osassa Jeesus kohtaa sekä Martan että Marian, jotka penäävät selitystä Jeesuksen viipymiselle. Herra ei ikään kuin ryntää Lasaruksen haudalle vain herättämään tämän kuolleista, vaan Hän ottaa Martan ja Marian tunnemyrskyt vastaan ja opettaa heille jotain ratkaisevan tärkeää omasta itsestään Elämänä ja Ylösnousemuksena ja he saavat selityksen Hänen menettelytavalleen. Sinäkin, joka et nyt kykene vähääkään ymmärtämään, mitä Herra on sinun elämässäsi tekemässä, saat kyllä aikanaan selityksen, joka saattaa yllättää sinut armon ihmeellisyydellä.

Marialla ja Martalla olisi kyllä jo Jeesuksen aiemman opetuksen perusteella pitänyt olla käsitys siitä, kuka ja millainen Jeesus on, mutta niin vain näyttää olevan, että parhainkin opetus jää helposti pään tasolle ja uppoaa sydämiimme vasta sitten, kun joudumme tavalla tai toisella kokemaan oman elämämme myrskyissä Herran konkreettisen avun.

Mutta palauttakaamme mieleemme, mitä Jeesus oli jo kuolemasta omilleen opettanut:

• *Niin kuin Isä herättää kuolleet ja antaa elämän, niin myös Poika antaa elämän niille, joille hän tahtoo. (Joh. 5:21)*

• *Minun Isäni tahto on, että jokaisella, joka näkee Pojan ja uskoo häneen, on iankaikkinen elämä. Ja minä herätän hänet viimeisenä päivänä." (Joh. 6:40)*

• *Mutta joka syö minun lihani ja juo minun vereni, sillä on iankaikkinen elämä, ja minä herätän hänet viimeisenä päivänä. (Joh. 6:54)*

• *Totisesti, totisesti minä sanon teille: jos joku pitää minun sanani, hän ei ikinä näe kuolemaa." (Joh. 8:51)*

• *Isä rakastaa minua, koska minä annan henkeni ottaakseni sen takaisin. Kukaan ei sitä minulta ota, vaan minä annan sen itse. Minulla on valta antaa se, ja minulla on valta ottaa se takaisin. Tämän käskyn minä olen saanut Isältäni." (Joh. 10:17-18)*

• *Minun lampaani kuulevat minun ääneni. Minä tunnen ne, ja ne seuraavat minua. Minä annan heille iankaikkisen elämän. He eivät ikinä joudu hukkaan, eikä kukaan ryöstä heitä minun kädestäni. (Joh. 10:27-28)*

Vaellusta valossa
Kahden päivän päästä hän sanoi:
"Menkäämme jälleen Juudeaan."
Juudea oli aluetta, jossa viha Jeesusta vastaan oli kiivainta. Siksi ei ole ihmeteltävää, että opetuslapset, jotka rakastivat Häntä ja halusivat suojella Häntä, esittivät protestin:
"Rabbi, äskettäin juutalaiset yrittivät kivittää sinua, ja taas sinä menet sinne!"
Jeesuksen vastauksessa on jälleen merkillinen majesteetillisuus. Hän kyllä tiesi juutalaisten vihan. Mutta sanoi:
"Eikö päivässä ole 12 tuntia? Päiväsaikaan liikkeellä oleva ei kompastu, sillä hän näkee tämän maailman valon. Mutta yöllä liikkuva kompastelee - eihän hänessä itsessään ole valoa."

Häneen sovellettuna se tarkoitti. "Mene Juudeaan, eikä teidän tarvitse pelätä mitään. Siellä ei tapahdu mitään kompastumista ei onnettomuuksia. Vihamielisyys ei voi saavuttaa minua, ennen kuin minun hetkeni tulee. En vaella pimeydessä vaan valossa. En tee mitään kokeita. Voitte olla huoleti."

Meihin sovellettuna se tarkoittaa tietenkin sitä, että emme ole hetkeäkään elämästämme sattuman oikkujen heiteltävinä, vaan vain ja ainoastaan Jumalan johdatuksen ja varjeluksen alla, kun vaellamme Herran valossa. Herralla on täsmällinen aikataulu meidän elämäämme varten aivan samoin kuin Hänen omaa ajallista tehtäväänsäkin varten. Meille on kuitenkin äärimmäisen tärkeää, että pysymme Herran suunnitelmassa ja aikataulussa. Se on mahdollista vain siten, että vaellamme valossa. Valossa vaeltaminen tarkoittaa sitä, että tuomme kaiken synnin, joka elämäämme taakoittaa aina nopeasti Jeesuksen ”ristin juurelle” eli tunnustamme sen ja omistamme Hänen Golgatalla vuotaneen verensä tähden nopeasti uuden puhtauden.

Nukkuminen ja kuolema
Sitten Jeesus jatkoi:
"Ystävämme Lasarus nukkuu, mutta minä menen herättämään hänet."
Kun opetuslapset tulkitsivat sen tarkoittavan parantavaa unta, niin Jeesus laskeutui heidän ymmärryksensä tasolle ja sanoi:
"Lasarus on kuollut. Minä iloitsen teidän tähtenne siitä, etten ollut siellä, jotta te uskoisitte. Mutta menkäämme hänen luokseen."
Voi olla, että sisarukset olivat oikeassa, kun he ajattelivat, että jos Jeesus olisi ollut paikalla, Lasarus ei olisi kuollut. Mutta nyt Jeesus oli iloinen. Miksi? Siksi, että opetuslasten usko pääsisi kasvamaan. Ilo ei ollut vain opetuslasten uskon vuoksi, vaan myös Martan, Marian ja Lasaruksen uskon tähden.

Se, mitä me kutsumme kuolemaksi, oli Jeesukselle nukkumista. Sanatarkasti "Lasarus on kuollut" pitäisi kääntää "Lasarus kuoli", koska verbimuoto on kertakaikkisen tapahtuman *aoristi*. Sen sijaan ilmaisu "hän nukkuu" on preesensissä, joka kuvaa jatkuvaa tilaa. Jeesus puhui siis Lasaruksen persoonallisuudesta sanan syvimmässä merkityksessä. Opetuslasten kielellä ilmaistuna Lasarus oli kyllä kulkenut läpi kertakaikkisen tapahtuman nimeltä kuolema, mutta hänen persoonallisuutensa ei ollut siitä muuttunut.

Jeesus ei käyttänyt ilmaisua ”nukkua” kuolemasta niin kuin tämän päivän ihminen puhuessaan eufemistisesti ikiunesta jonkinlaisena kaunistelevana ilmaisuna rumasta ja pahasta asiasta. Täydellisenä ihmisenä ja täydellisenä Jumalan Jeesus näki saman aikaisesti sekä tämänpuoleisuuden ja sen tuonpuoleisuuden, jossa Lasarus sillä hetkellä oli. Jeesukselle, Jumalan Poikana, ei Lasaruksen herättäminen kuolleista – ruumiillinen ihme – ei ollut sen kummempi asia kuin meille nukkuvan kutsuminen valvetilaan. Ihme on Jeesukselle luonnollista.

Jeesuksen ruumiillisen ylösnousemuksen jälkeen seurakunnalle oli myös itsestään selvää nimittää ruumiillista kuolemaa sanalla ”poisnukkuminen”, koska Golgatan uhrilla kuoleman rangaistusluonne on poistettu.

*Veljet, emme tahdo teidän olevan tietämättömiä **poisnukkuneiden** osasta, ettette murehtisi niin kuin ne, joilla ei ole toivoa. Jos kerran Jeesus on kuollut ja noussut ylös, niin kuin uskomme, niin samalla tavoin Jumala myös on Jeesuksen kautta tuova **poisnukkuneet** esiin yhdessä hänen kanssaan. Tämän me sanomme teille Herran sanana: Me, jotka olemme elossa ja jäämme tänne Herran tulemukseen, emme suinkaan ehdi **poisnukkuneiden** edelle, sillä itse Herra on tuleva alas taivaasta käskyhuudon, ylienkelin äänen ja Jumalan pasuunan kuuluessa, ja **Kristuksessa kuolleet** nousevat ylös ensin. Sitten meidät, jotka olemme elossa ja olemme vielä täällä, temmataan yhdessä heidän kanssaan pilvissä Herraa vastaan yläilmoihin, ja niin saamme aina olla Herran kanssa. (1 Tess. 4:13-17)*

Tuomaan päätös
Niin Tuomas, jota sanottiin Didymokseksi, sanoi toisille opetuslapsille: *"Menkäämme mekin sinne kuolemaan hänen kanssaan."*
Tuomas oli realisti, jos nimittäin realismilla tarkoitetaan sitä, mitä todella on havaittavissa ja jätetään kuviosta pois Jumalan todellisuus. Hän tajusi ehkä paremmin kuin muut opetuslapset, että Jerusalemissa heidän edessään olisi Jeesuksen kuolema. Tietenkin sen asian Jeesus oli monia kertoja heille etukäteen sanonut, vaikka opetuslapset eivät olleetkaan ymmärtäneet sen jälkeen tulevaa ylösnousemusta. Realistina Tuomas tajusi, että Jeesuksen vihamiehille tuskin riittäisi Jeesuksen surmaaminen, vaan he ennemmin tai myöhemmin pyrkisivät tappamaan myös Hänen opetuslapsensa – niin kuin sitten historian saatossa Johannesta lukuun ottamatta tapahtuikin.

Tuomaan me tunnemme ylösnousemuksen epäilijänä, mutta pohjimmiltaan hän oli suuri sielu, joka rakasti syvästi Jeesusta. Hän halusi seurata Jeesusta vaikka kuolemaan asti, niin kuin muutkin opetuslapset. Tuomaan sanat kertovat, mitä hän sydämestään sillä hetkellä tunsi, mutta hän ei vielä tuntenut omaa heikkouttaan. Opetuslapset eivät kykenisi seuramaan Jeesusta kuolemaan asti muuten kuin Pyhän Hengen voimalla.

Kun sitten pitkänperjantain tapahtumissa opetuslapset peloissaan pakenivat, luulen, että Tuomasta hävetti ehkä enemmän kuin muita, sillä juuri hänhän oli ehdottanut kulkemista Jeesuksen kanssa kuolemaan asti. Siksi hän ei pääsiäisiltana vielä kehdannut hakeutua muiden opetuslasten seuraan.

Meidän on ehkä oltava Tuomastakin realistisimpia ja tunnustettava: ”Herra kuulen, että Sinun omasi eri puolilla maailmaa kärsivät vainoa ja joitakin tapetaankin. Herra minua pelottaa, että jos joudun sellaisiin oloihin, peloissani kiellän Sinut. Siksi oi Herra, anna minulle Pyhä Henkesi jakamaan rohkeutta. Ole itse minun vierelläni, en selviä ilman Sinua.” Tähän rukoukseeni Herra vastaa sanassa: ”Älä pelkää! Minä olen sinun kanssasi joka päivä maailman loppuun asti.”

Hilja Tiilikaisen loppumetrit
Lopulta me joka tapauksessa joudumme oman ajallisen kuolemamme kohtaamaan, ellei Jeesus sitä ennen tule toista kertaa maan päälle noutamaan omiaan. Olin erään pitkäaikaisen lähettäjämme ja esirukoilijamme kuolinvuoteen äärellä. Tämä Hilja Tiilikainen Kuopiosta, suunnattoman uskollinen ja nöyrä Herran oma, oli eräänlainen sairauksien näyttely. Hän oli sairastanut tuberkuloosin, sittemmin syövän ja sydänsairauden. Viimeksi mainittuun hän sitten nukkui pois ja pääsi Herran luo. Viikkoa ennen kävin häntä sairaalassa tapaamassa ja luin hänelle hiukan muuttaen Joh. 17:24 seuraavasti:
”Isä, minä tahdon, että myös tämä Hilja, jonka olet minulle antanut, olisi kanssani siellä, missä minä olen, ja näkisi minun kirkkauteni, jonka sinä olet minulle antanut, koska olet rakastanut minua ennen maailman perustamista.”

Luettuani sen Hilja sanoi: ”Lue vielä kerran!” Ja niin toistin sen. Sitten hän pyysi minua lukemaan sen vielä kolmannen kerran. Hänen koko olemuksensa loisti. Hän tajusi, että lopulta kysymys ei ollutkaan hänen tai meidän rukouksistamme, vaan Jeesuksen rukouksesta, Jeesuksen tahdosta. Ja loppupäämäärä olisi selvä: Saamme olla Jeesuksen luona katselemassa Hänen kirkkauttaan.

Miten on Sinun laitasi?
Haluaisitko Sinä, että sinun rukouksiisi vastauksena olisi tuo sama: Nähdä Herran kirkkaus Hänen luonaan? Vai mitä sinä rukouksillasi haet tänään?

Joh. 11:17-44 Jeesus on ylösnousemus ja elämä

17. Kun Jeesus tuli Betaniaan, hän sai tietää, että Lasarus oli ollut haudassa jo neljä päivää.
18. Betania oli lähellä Jerusalemia, noin viidentoista stadionmitan päässä.
19. Useita juutalaisia oli tullut Martan ja Marian luo lohduttamaan heitä heidän veljensä kuoleman vuoksi.
20. Kun Martta kuuli, että Jeesus oli tulossa, hän meni tätä vastaan, mutta Maria istui kotona.
21. Martta sanoi Jeesukselle: "Herra, jos sinä olisit ollut täällä, veljeni ei olisi kuollut.
22. Mutta nytkin minä tiedän, että mitä tahansa sinä Jumalalta anot, sen Jumala sinulle antaa."
23. Jeesus sanoi hänelle: "Sinun veljesi nousee ylös."
24. Martta vastasi: "Minä tiedän hänen nousevan ylösnousemuksessa viimeisenä päivänä."
25. Jeesus sanoi hänelle: "Minä olen ylösnousemus ja elämä. Joka uskoo minuun, se elää, vaikka olisi kuollut.
26. Eikä yksikään, joka elää ja uskoo minuun, ikinä kuole. Uskotko tämän?"
27. "Uskon, Herra", Martta vastasi, "minä uskon, että sinä olet Kristus, Jumalan Poika, joka oli tuleva maailmaan."
28. Tämän sanottuaan Martta meni kutsumaan sisartaan Mariaa ja sanoi hänelle kahden kesken: "Opettaja on täällä ja kutsuu sinua."
29. Kun Maria sen kuuli, hän nousi nopeasti ja meni Jeesuksen luo.
30. Jeesus ei kuitenkaan ollut vielä saapunut kylään vaan oli yhä siinä paikassa, missä Martta oli kohdannut hänet.
31. Juutalaiset, jotka olivat huoneessa Marian kanssa häntä lohduttamassa, näkivät hänen nousevan nopeasti ja lähtevän ulos. Silloin he seurasivat häntä, koska luulivat hänen menevän haudalle itkemään.
32. Kun Maria tuli sinne, missä Jeesus oli, ja näki hänet, hän heittäytyi Jeesuksen jalkojen juureen ja sanoi: "Herra, jos sinä olisit ollut täällä, minun veljeni ei olisi kuollut."
33. Kun Jeesus näki Marian ja hänen kanssaan tulleiden juutalaisten itkevän, hän järkyttyi hengessään ja vapisi liikutuksesta.
34. "Mihin te panitte hänet?" hän kysyi. "Herra, tule katsomaan", he vastasivat.
35. Ja Jeesus itki.
36. Niin juutalaiset sanoivat: "Katsokaa, kuinka rakas Lasarus oli hänelle!"
37. Mutta muutamat heistä sanoivat: "Eikö hän, joka avasi sokean silmät, olisi voinut estää tämän miehen kuoleman?"
38. Jeesus järkyttyi jälleen sisimmässään ja meni haudalle. Se oli luola, ja sen suulla oli kivi.
39. Jeesus sanoi: "Ottakaa kivi pois." Martta, kuolleen sisar, sanoi hänelle: "Herra, hän haisee jo, sillä hän on ollut siellä neljättä päivää."
40. Jeesus vastasi: "Enkö minä sanonut sinulle, että jos uskot, saat nähdä Jumalan kirkkauden?"
41. Niin he ottivat kiven pois. Silloin Jeesus nosti katseensa ylös ja sanoi: "Isä, minä kiitän sinua, että olet kuullut minua.
42. Minä kyllä tiedän, että sinä kuulet minua aina, mutta kansan tähden, joka seisoo tässä ympärillä, minä sanon tämän, jotta he uskoisivat sinun lähettäneen minut."
43. Tämän sanottuaan Jeesus huusi kovalla äänellä: "Lasarus, tule ulos!"
44. Kuollut tuli ulos, jalat ja kädet siteisiin käärittyinä, ja hänen kasvojensa ympärille oli kääritty hikiliina. Jeesus sanoi heille: "Päästäkää hänet siteistä ja antakaa hänen mennä."

Miten voisimme lohduttaa surevaa?
Kansallisen työtoverimme Norio Yoshidan äiti joka oli useamman vuoden aikana silloin tällöin käynyt jumalanpalveluksissa, oli viikkoa ennen kuolemaansa lopulta halunnut saada kasteen. Jumala oli vastannut vuosien esirukoukseen ja Norio oli sydämestään kiitollinen Herralle. Kun sitten äidin hautajaiset pidettiin, Norio ilmoitti kolmelle lapselleen, että näissä hautajaisissa ei itketä, ne ovat kiitosjuhla Herran pelastavasta työstä ja siitä, että äiti oli päässyt Herran luo kirkkauteen. Kun sitten hautajaisia vietettiin, Yoshidan tytär otti erästä seurakuntalaista kädestä ja vei hänet viereiseen huoneeseen ja kaulakkain tuon seurakuntalaisen kanssa itki suurta ikäväänsä, sillä isoäiti oli ollut hänelle todella läheinen ja rakas.

Miettiessäni tuota tilannetta jouduin kysymään itseltäni, millainen on oikea tapa lohduttaa niitä, joiden uskova läheinen on kuollut. Onko niin, että ihan oikea opetuksemme ja tunnustuksemme ruumiin ylösnousemuksesta Jeesuksen toisen tulemuksen yhteydessä koetaan liian kaukaisena. Tai onko käsityksemme poisnukkuneen sielun pääsemisestä paratiisiin, Aabrahamin helmaan, sinne taivaallisen alttarin alle, niin kuin Ilmestyskirja kuvaa perille päässeiden sielujen olotilaa, liian epämääräinen tai epätodellisen tuntuinen? Lyhytaikaisenkin eron ikävä saattaa viedä monet jopa vuosiksi syvän surun syövereihin varsinkin silloin, kun on kysymys pitkän avioliiton päättymisestä tai oman lapsen kuolemasta. Usein tilanteeseen saattaa myös sisältyä pettymystä Jumalaan, joka ei parantanutkaan vakavasti sarasta omaista. Olemmeko menettäneet näköalan taivaalliseen todellisuuteen siinä määrin, että tarjoilemme surun murtaneelle vain psykologista prosessia surutyöstä ja siitä miten surun tunteita pitää käsitellä. Surutyö sinänsä ei nimittäin poista kuoleman todellisuutta.

Jeesus itse on lohdutus
Jeesuksen tapa käsitellä Martan ja Maria surua antaa meille viitteitä siitä, mikä on todellisen lohdutuksen lähde. Olemme nähneet Johanneksen evankeliumia lukiessamme, miten Jeesus toistuvasti joutuu ristiriitaan ja konfliktiin epäuskoisten ihmisten kanssa. Mutta nyt näemme Hänet antamassa syvää lohdutusta ja uskon vahvistusta sekä Martalle että Marialle ja myös opetuslapsilleen. Kohtaamme sielunhoitaja Jeesuksen.

Luvun alkuosassa näimme, miten Jeesus varta vasten viivyttelee saapumistaan Betaniaan, vaikka oli saanut viestin Martan ja Marian veljen vakavasta sairaudesta. Oli kuin Jeesus ei olisi kuullut sisarusten rukousta, joka oli Hänelle välitetty. Neljä päivää Lasaruksen kuolemasta on kulunut, kun Jeesus saapuu opetuslapsineen Betaniaan, kylään, jossa he olivat monia kertoja aiemminkin vierailleet Jerusalemin matkojensa yhteydessä.

Jeesus ei suinkaan mene suoraan haudalle herättämään Lasarusta, vaan Hän haluaa ensin osoittaa Martalle ja Marialle, että todellinen vastaus heidän pyyntöönsä ja rukouksiinsa ei suinkaan ollut Lasaruksen herättäminen eloon. Sen tehtävä oli vain vahvistaa heidän uskoaan. Todellinen vastaus oli Herra itse. Siksi Jeesus osoittaa Martalle ja Marialle, kuka Hän on. Jeesus julistaa itsensä Ylösnousemukseksi ja Elämäksi. Mikään kaukaisessa tulevaisuudessa oleva toivo ei voi surevaa sydäntä lohduttaa, ellei sureva saa kohdata läsnä olevaa Herraa Jeesusta Kristusta. Aivan samoin surun ja sairauksien murtamalle Jobille Jumala ei tarjonnut selityksiä, vaan alkoi puhua tälle. Herran puheessa Job sai kohdata itse Jumalan ja oppia tuntemaan Hänet aivan uudella tavalla. Vasta sen jälkeen Jobin ajallinenkin elämä muuttui. Surevalle todellisen lohdutuksen voi antaa Herran uusi kohtaaminen sanan kautta, Herran sydämellisen rakkauden kohtaaminen uudella syvemmällä tavalla.

Betaniassa
Jaksossamme tapahtumien näyttämö siirtyy nyt paikkaan, joka on vain vähän matkan päässä Betanian kylästä. Jeesus oli saapunut. Neljä päivää oli kulunut Lasaruksen kuolemasta ja Martan ilmeisellä tavalla oikean arvion mukaisesti mätänemisprosessi oli noissa lämpimissä oloissa päässyt jo hyvään vauhtiin. Jeesus oli herättänyt kuolleen kahdessa muussakin tilanteessa. Hän oli kutsunut Jairuksen tyttären ja Nainin lesken pojan takaisin. Molemmissa oli kysymys siitä, että keskeltä hautajaismenojen muutaman tunnin sisällä ruumiillisesta kuolemasta sielut oli kutsuttu takaisin. Mutta nyt Jeesus tarkoituksella odotti, jotta Hänen voimansa ilmenisi niin kirkkaana ja väkevänä, että mitkään selittelyt eivät sitä voisi hämärtää.

Martta ja Jeesus
Martta riensi talosta tielle Jeesusta vastaan. Tekemällä niin hän rikkoi hautajaistapoja vastaan. Maria taas pitäytyi niihin ja jäi taloon odottamaan Jeesuksen tuloa. Martta oli ilmeisellä tavalla aidon vihainen rientäessään Jeesuksen luo: *"Herra, jos sinä olisit ollut täällä, veljeni ei olisi kuollut."*
Kun Maria vähän myöhemmin tuli, hän sanoi täsmälleen samat sanat. Uskallan kuitenkin väittää, että se, mitä he sillä halusivat viestittää, oli erilaista. Martan viesti kuvasi hänen vilpitöntä pettymystään ja protestiaan, siitä että Jeesus oli viivytellyt. "Mikset pitänyt kiirettä?" Mutta silti Martta uskoi yhä Jeesukseen ja luotti Hänen kykyynsä: *"Nytkin minä silti tiedän, että Jumala antaa sinulle kaiken, mitä häneltä pyydät."* Hän oli kieltämättä aito ja rehellinen uskontunnustuksessaan, mutta lopultakaan hän ei tarkoittanut aivan sitä, mitä sanoi. Kun nimittäin oltiin haudalla ja Jeesus käski poistaa haudan suulla olleen kiven, hän sanoi, ettei siitä olisi mitään hyötyä, koska Lasaruksen ruumis oli jo mätänemässä. Martta ei siis odottanut sen tapahtumista, mikä tapahtui.

Ylösnousemus ja elämä
Sitten Jeesus sanoi: *"Veljesi nousee kuolleista."*
Vaikka Jeesus saattoi tällä viitata siihen, mitä Hän pian teki, todennäköisempää on, että Hän tarkoitti yleistä ylösnousemusta, niin kuin Marttakin sen ymmärsi. Kuolema ei ole loppu. Edessä on myös ruumiin ylösnousemus. Mutta Martta ei saanut mitään lohtua näistä Jeesuksen sanoista, koska ne viittasivat hänen mielestään niin kaukaiseen edessä olevaan yleiseen ylösnousemukseen. Käsillä oli siinä ja nyt viiltävä suru. Martan vastaus - oikeaoppinen uskontunnustus - kuvastaa monen tämän päivän surevan ihmisen vaikeutta. Ylösnousemus on liian etäällä, kaukana tulevaisuudessa:
"Minä tiedän hänen nousevan viimeisenä päivänä ylösnousemuksessa."

Mutta Jeesuksen kuudes suuri "Minä olen" lause osoittaa, että ylösnousemus ei ole jossain kaukana, vaan on ikuisesti läsnä siellä, missä on Herra Jeesus Kristus: *"Minä olen ylösnousemus ja elämä."*
"Minä olen" on ikuisuuden preesens. Ylösnousemus ei ole vain tapahtuma, jossa kaikki kuolleet herätetään haudoistaan. Se on enemmän. Se on Kristuksen kanssa jo nyt ylösnousemuselämää. Lauseen korostus ei ole "Minä olen ylösnousemus" vaan "Minä olen... elämä". Siksi emme tee väkivaltaa liittäessämme ne yhteen: "Minä olen ylösnousemuselämä ja Martta seison tässä sinun kasvojesi edessä. Sinun ei tarvitse lähteä etsimään kuoleman voittoa vasta kaukaisesta tulevaisuudesta."
Jeesus selitti itse tuota suurta lausetta: *"Joka uskoo minuun, elää, vaikka olisi kuollut."* Tämä lause on selkeän yksinkertainen. Jeesus ei sanonut: "Joka uskoo minuun, vaikka kuoleekin, saa kuitenkin sitten taas elämän." Se olisi tarkoittanut ylösnousemusta. Jeesus tarkoitti sitä, että se joka uskoo Häneen ja kuolee ja näyttää ajallisin mittapuin olevan täysin kuollut, ei missään vaiheessa todellisuudessa kuole vaan on elävä kaiken aikaa. Veljesi ei ole kuollut: *"Eikä yksikään, joka elää ja uskoo minuun, ikinä kuole."*

Tämä on suuri kristillisen uskon kohta, jota me niin kovin huonosti sovellamme elämään. Puhumme aivan pakanallisesti siitä, miten se ja se on kuollut. Meidän silmällemme näkyvä ei ole varsinainen todellisuus ruumiillisessa kuolemassa. Kun Jeesus kutsui Lasaruksen haudasta, Hän puhui Lasarukselle tavalla, joka edellytti sitä, että Lasarus todella kuuli, mitä hänelle sanottiin. Jeesus ei mumissut mitään maagisia sanoja hänen ylitseen vaan huusi: *"Lasarus, nouse ylös!"*
Lasarus ei ollut kuollut, vaan eli.

Uskotko?
Kun Jeesus katsoi Marttaa, Hän kysyi: *"Uskotko tämän?"*
Lukija saa vaikutelman, kuin Martta olisi tämän tutkivan kysymyksen edessä hetkeksi vaiennut ja käynyt sisäistä taistelua. Mutta lopulta hän antoi kuitenkin suurenmoisen uskontunnustuksen, josta hän ei kuitenkaan hetkeä myöhemmin kyennyt tekemään oikeita johtopäätöksiä.
"Uskon, Herra. Minä uskon, että sinä olet Kristus, Jumalan Poika, joka oli tuleva maailmaan."
Mutta juuri tämän uskon synnyttämisen ja syventämisen vuoksi Jeesus oli viivytellyt.

Kuoleman kohtaaminen ja kuoleman vaara olivat sellaisia, joissa niin opetuslasten kuin Martankin usko petti. Kun Jeesus ilmoitti lähtevänsä Juudeaan, sankarillinen mutta uskossaan horjuva Tuomas julisti: *"Menkäämme mekin sinne kuolemaan hänen kanssaan."*
Mutta kaiken tämän keskellä näemme, miten Jeesus kulkee tietään valossa. Jeesus on Ylösnousemus ja elämä pimeydenkin ja uskon horjumisen keskellä.

Jeesus ja Maria
Sillä aikaa kun Martta keskusteli Jeesuksen kanssa kylän ulkopuolella, Maria pysyi talossa noudattaen suruaikaan kuulunutta tapaa, että seitsemään päivään omaisen kuoleman jälkeen ei poistuta kotoa. Martta tuli takaisin ilmeisellä tavalla Jeesuksen lähettämänä ja sanoi: *"Opettaja on täällä ja kutsuu sinua."* Martta sanoi asian henkilökohtaisesti Marialle, mutta Marian poistuessa talosta itämaiseen tapaan lohduttamaan tulleet lähtivät hänen mukaansa ajatellen, että hän menisi haudalle.

Saavuttuaan sinne, missä Jeesus oli, ja nähtyään hänet, Maria lankesi hänen jalkojensa eteen ja sanoi hänelle: *"Herra, jos sinä olisit ollut täällä, ei veljeni olisi kuollut."*

Maria sanoi saman, mitä Martta, mutta tarkoitti ehkä hiukan eri asiaa. Kun Martta tarkoitti: "Miksi viivyttelit?" Marian ajatus oli: "Olisin niin toivonut, että Sinun olisi ollut mahdollista olla täällä." Samat sanat, mutta erilainen korostus.

Maria Jeesuksen jalkojen juuressa
Kun Maria tuli Jeesuksen luo, hän vaipui Jeesuksen jalkojen juureen toisin kuin Martta, joka oli käynyt keskustelunsa Jeesuksen kanssa seisten. Maria ilmaisi asennollaan kunnioitusta ja alamaisuuttaan Opettajalleen.

Tajuamme tämän parhaiten palauttamalla mieliimme, miten Luukkaan kertomuksessa Maria oli Jeesuksen jalkojen juuressa kuuntelemassa, kun Martta valmisti ateriaa. Maria oli toki hoitanut osuutensa kotitöistä, mutta nyt hän istui ja kuunteli. Aurinko paistoi heidän kodissaan silloin. Jeesus oli odotettu vieras. Martta yritti osoittaa rakkauttaan palveluksella, mutta lopulta hermostui. Ellei meillä palvelun paineiden keskellä ole aikaa hiljaisuuteen ja rukoukseen, emme mekään jaksa. Martta väsyi, hermostui ja alkoi lopulta arvostella niin Mariaa kuin Jeesustakin. Maria taas oli ottanut aikaa saadakseen viipyä Jeesuksen kuulla Jeesusta.

Nyt kun pilvet peittivät taivaan ja suru synkensi sydäntä, Maria löysi jälleen tiensä Jeesuksen jalkojen juureen. 12. luvussa löydämme hänet jälleen Jeesuksen jalkojen juuresta vuodattamasta hajuvoidetta niille.

Jeesuksen jalkojen juuressa Maria ilmaisi pahoittelunsa Jeesuksen poissaolosta, mutta suru vei hänet mukanaan. *"Kun Jeesus näki Marian ja hänen kanssaan tulleiden juutalaisten itkevän..."*
Maria itki ja hänen kanssaan tulleet itkivät. Jakeessa 35 sanotaan, että *"Jeesus itki"*. Mutta sana, jota käytetään Jeesuksen itkusta, on kreikan kielessä eri kuin Marian ja juutalaisten itkusta käytetty. Marian itku oli surun murtaman valitusta. Jeesuksen itku taas tarkoittaa kyynelten vuodattamista. Maria meni itkemään ja valittamaan Jeesuksen jalkojen juureen, mutta nimenomaan juuri Jeesuksen jalkojen juureen.

Jeesuksen sydän
"Kun Jeesus näki Marian ja hänen kanssaan tulleiden juutalaisten itkevän, hän järkyttyi hengessään ja vapisi liikutuksesta." Käännös (KR 1992) "liikutus valtasi hänet" on kovin puutteellinen. Sanatarkasti käännettynä lause kuuluisi: "Kun Jeesus näki Marian ja hänen kanssaan tulleiden juutalaisten itkevän, Jeesuksen sydämen täytti syyttävä viha ja Hän vaivasi sillä itseään." Jeesus tuli niin vihaiseksi, että se synnytti Hänessä tunnemyrskyn.

Silloin Hän kysyi: *"Mihin te panitte hänet?"* Tämä on ainoa kerta Uudessa testamentissa, jossa Jeesuksen kerrotaan pyytäneen tietoa joltakulta. En kuvittele, että Jeesus tätä tietoa olisi tarvinnut. Pikemminkin Hän ilmaisi tällä sen, että nyt Hän lähtee toimimaan.

Tämän jälkeen tulee sitten Uuden testamentin lyhin jae: *"Jeesus itki."*
Siitä on kirjoitettu ja sanottu paljon. Sitä on yritetty tulkita monella tavalla:

- Jeesus tunsi sympatiaa surevien kanssa.
- Jeesus itkee aina myötätunnosta, kun joku kuolee.
- Jeesus itki elämän haurautta ja tuhoa, jonka synti ja epätoivo aiheuttavat.
- Jeesus itki vihastuneena siitä epäuskosta, jonka Hän kohtasi ihmisissä kuoleman edessä.
- Jeesus itki sitä, että Hänen oli pakko kutsua Lasarus takaisin tämän elämän ahdistuksiin.

Mutta mistä siinä lopulta oli kysymys? Tilannehan oli se, että Jeesus seisoi kasvokkain kuoleman kanssa. Kuolema on synnin palkka. Koko Jumalan pyhä viha tunkeutui Jeesuksen lävitse, kun Hän seisoi kasvokkain ihmiskunnan hädän keskellä, hädän, jonka syynä on synti, synti, joka viime kädessä tuottaa kuoleman ja särkee sydämet. Juuri tämän todellisuuden Jeesus otti omaan sydämeensä ja siinä oli syy, miksi Hän joutui vihastuksen ja liikutuksen valtaan. Hän otti itsensä päälle kaiken ihmisen syntisyyden, otti itselleen ja vastattavakseen synnin kaikki hirvittävät seuraukset ja sen tuottaman tuskan, jota edustivat nyt Hänen ympärillään kuollut mies ja surun murtamat ihmiset. Jeesus siis samaistui vapaaehtoisesti suruun, jonka synti tuotti. Sen seurauksena Hänessä syttyi vanhurskas viha syntiä ja sen aiheuttamaa surua vastaan. Tilanne oli siis ilmoitusta Jeesuksen sydämen laadusta.

Jeesuksen kyyneleet olivat siis osanoton kyyneleitä Marian ja Martan suruun, ja kaikkeen suruun, jonka synti ja kuolema aiheuttaa. Jotkut ovat tosin väittäneet, että eihän Jeesus voinut surra Marian ja Martan kanssa, koska heti sen jälkeen Hän tiesi herättävänsä Lasaruksen kuolleista. Hänhän tulisi hetken kuluttua muuttamaan nuo surun kyyneleet iloksi. Mutta jos ja kun ajattelemme niin, emme ymmärrä sitä, että Jumalalla on sydän, joka on herkkä kaikelle inhimilliselle surulle.

Jumala on Jumala, joka kyllä tulee pyyhkimään pois lopulta kaikki kyyneleet omiensa silmistä. Mutta niin kauan kuin elämme vielä täällä kyynelten maassa, Herra itse tulee mukaan suruumme - vaikka onkin sen syyn jo kukistanut ylösnousemuksen voitolla.

Tunnusteko
On mielenkiintoista kuunnella, miten Marian mukana tulleet juutalaiset tulkitsivat tilannetta:
"Katsokaa, kuinka rakas Lasarus oli Hänelle!"
He ajattelivat sokeudessaan, että Jeesus vuodatti kyyneleitä, koska oli menettänyt Lasaruksen. Toki Jeesus rakasti Lasarusta, mutta Hänen kyyneltensä syy oli toinen, niin kuin edellä totesimme. Kuulemme sitten joidenkin esittävän huomautuksen:
"Eikö hän, joka avasi sokean silmät, olisi voinut estää Lasaruksen kuoleman?"
On vaikea sanoa, nousiko huomautus kyynisestä sydämestä, joka ei jaksanut uskoa Jeesukseen aiemmista tunnusteoista huolimatta, vai oliko kysymys aidosta ajatuksesta. Oli motiivin laita miten tahansa, kysymys vaatii vastauksensa.

Jotta uskoisimme
Olisiko Jeesus voinut estää Lasaruksen kuoleman? Totta kai Hän olisi voinut, mutta Hän ei estänyt. Jeesuksen valta ja voima on rajaton. Mutta nyt ei ollutkaan kysymys voiman suuruudesta, vaan Hänen päämäärästään. On asioita, jotka rajoittavat Jumalan toimintaa. Ne ovat Hänen omat suunnitelmansa ja päämääränsä. Jeesushan oli sanonut:
"Minä iloitsen teidän tähtenne siitä, etten ollut siellä, jotta te uskoisitte."
Jumalan suuri päämäärä on hävittää kaikki se, mikä on ristiriidassa Hänen tahtonsa kanssa, ja saattaa oma täydellinen ja hyvä tahtonsa voimaan koko täyteydessään.

Jälleen todetaan: *"Jeesus joutui jälleen liikutuksen valtaan."*
Ilmaus on sama kuin edellä ja syykin on sama sillä lisäyksellä, että ympärillä olevien ihmisten epäusko lisäsi Jeesuksen pyhää vihaa ja pani Hänet lähtemään haudalle. Tapahtumasarjassa on merkittävää se, että Jeesus herätti Lasaruksen haudasta vastoin ihmisten epäuskoa, tai ehkäpä paremminkin ihmisten epäuskosta huolimatta. Ja nyt ei ole puhe pelkästään Jeesuksen vihamiesten epäuskosta, vaan myös Martan epäuskosta.

Martta oli kyllä antanut suuren uskontunnustuksensa vastauksena Jeesuksen kysymykseen, uskotko tämän: *"Uskon, Herra. Minä uskon, että sinä olet Kristus, Jumalan Poika, joka oli tuleva maailmaan."* Mutta nyt kun seisottiin haudalla, neljä päivää siinä maanneet mätänevän ruumiin äärellä, Martta protestoi heti, kun Jeesus käski: *"Ottakaa kivi pois."* Martta ei siis kyennyt tekemään oikeita johtopäätöksiä omasta uskontunnustuksestaan. Hän ei sittenkään ymmärtänyt, kuka Jeesus todella on. Mutta vaikka Martan usko petti, Jeesus jatkoi eteenpäin. Hauta avattiin.
" Jeesus loi silmänsä ylös ja sanoi: 'Isä, minä kiitän sinua, että olet kuullut minua.'"
Ilman muuta Jeesus oli koko tapahtumasarjan ajan rukousyhteydessä Isän kanssa, mutta tällä julkisella rukouksella oli tehtävä auttaa ihmisiä uskoon, niin kuin jatko osoittaa:
"Minä kyllä tiedän, että sinä aina kuulet minua. Mutta tässä ympärillä seisovan kansan tähden minä sanon tämän, että he uskoisivat sinun lähettäneen minut."
Kaiken aikaa Jeesus oli korostamalla korostanut, että mikään Hänen tekonsa ei tapahtunut erillään Isästä. Jeesus teki ihmeen, mutta sillä tavalla, että ympärillä olijat tajuaisivat juuri sen yhteyden, mikä Isän ja Hänen välillään vallitsi.

Nouse ylös!
"Sen sanottuaan Jeesus huusi kovalla äänellä: 'Lasarus, nouse ylös!'"
Joku on ihmetellyt, miksi Jeesuksen täytyi käyttää niin kovaa ääntä. Tarvittiinko sitä siksi, että Lasarus olisi sen kuullut? Siitä ei tietenkään ollut kysymys. Se tarvittiin, jotta kaikki paikalla olleet ihmiset olisivat kuulleet, mitä Hän sanoi. Hän oli juuri rukoillut, että ihmiset uskoisivat. Juuri siksi Hän korotti äänensä, että he myös kuulisivat, mitä Hän oli tekemässä. Jeesus ei ole kuin spiritistit, jotka mumi-

sevat epäselviä kommunikoidessaan kuolleiden kanssa. Jeesus huutaa, niin että jokainen tietää, mistä on kyse: *"Lasarus tule ulos!"*

Mutta vielä merkittävämpää on, että Hän puhui niin, että edellytti Lasaruksen myös kuulevan häntä. Hänhän oli edellä sanonut, ettei Lasarus ollut kuollut, vaan nukkui. Samalla tavalla Jeesus sanoi Jairuksen tyttärelle: *"Talita kuum!"* "Pikku lampaani, nouse!" Hän edellytti, että tyttö kuuli Hänen äänensä.

Välittömästi tuli vastaus: *"Kuollut tuli ulos jalat ja kädet siteisiin käärittyinä."*
Miten kääreliinoissa oleva pääsee liikkumaan? Se riippuu tavasta, millä liinat oli kiedottu. Jos he olivat käyttäneet egyptiläistä tapaa, jossa kukin käsi ja jalka käärittiin erikseen, niin elävän miehen on mahdollista niiden kanssa nousta ylös, mutta liikkuminen on todella hankalaa. Siksi Jeesus jatkoi heti: *"Päästäkää hänet ja antakaa hänen mennä."*

Henkiin herättäminen ja ylösnousemus
Kysymys oli suuresta ihmeestä. Mitä Jeesus siinä oikein teki? Oliko kysymys ylösnousemuksesta? Ei siinä merkityksessä kuin Jeesuksen ylösnousemus. Nyt oli kysymys siitä, että henki kutsuttiin takaisin ruumiiseen ja ruumis palautettiin toimintakuntoon. Kysymys ei ollut ylösnousemuksesta vaan henkiin herättämisestä. Kun Jeesus nousu kuolleista, Häntä ei tarvinnut vapauttaa kääreliinoista. Kun Johannes ja Pietari kävivät haudalla, he näkivät kääreliinat käärittynä ja hikiliinan ilman, että niitä olisi avattu, mutta Jeesus ei ollut enää niiden sisällä. Se oli ylösnousemus.

Lasaruksen herättäminen oli suuri tunnusteko, jossa Jumala toimi Jeesuksen kautta ja kanssa:
"Tämä on kirjoitettu, että te uskoisitte Jeesuksen olevan Kristus, Jumalan Poika."

Kun luemme eri evankeliumikirjoja, näemme, miten Jeesus paransi lukemattomia ihmisiä, ajoi riivaajia ulos hyvin paljon, mutta henkiin herättämisiä on tallennettu vain kolme. Jeesus oli siis varsin vastahakoinen palauttamaan niitä ihmisiä rajan toiselta puolelta, jotka olivat jo päässeet tämän ajan vaivoista vapaaksi. Kaikissa näissä kolmessa tapauksessakin on ilmeistä, että Jeesus ei palauttanut heitä tänne ajan vaivoihin heidän itsensä tähden, vaan ympärillä olevien ihmisten tähden, uskon herättämisen tähden.

Lohdutus surussa
Surevien lohduttamisessa on siis tärkeintä, että sekä lohduttajat että lohdutettavat pääsevät kohtaamaan itse Herran Jeesuksen. Hän elää keskellämme ja juuri surun keskellä voimme oppia tuntemaan Hänet uudella tavalla. Hän tulee kyllä antamaan meille ylösnousemusruumiin, mutta Hän on jo nyt meidän ylösnousemuselämämme. Samalla meidän on pidettävä mielessämme, millaisessa tilassa ja tehtävässä poisnukkuneet ovat nyt.

Joskus kuulee sanottavan, että "sen ja sen siirryttyä Herran luo, olemme yhtä vastuunkantajaa ja esirukoilijaa vailla". Näin sanovat eivät yksinkertaisesti uskota Herran sanaa. Herran luo muuttaneet eivät suinkaan lakkaa hoitamasta esirukoustehtäväänsä tai vastuutaan rakkaistaan. He rukoilevat Herran luona ja rukoilevat myös ja aivan erityisesti omien rakkaittensa puolesta. Ei taivaaseen pääseminen toki rakkautta vähennä vaan tekee sen täydelliseksi. Kun me haluamme pitäytyä siihen, että emme rukoile nukkuneiden sieluja, se ei tarkoita, etteivät he rukoilisi Herraa. Herra kuulee heidän rukouksensa, Herra itsekin rukoilee meidän puolestamme taivaissa. Tässäkin Herran omat ovat Hänen seuraajiaan.

Taisteleva ja riemuitseva seurakunta
Sen tähden, kun meillä on näin suuri pilvi todistajia ympärillämme, pankaamme mekin pois kaikki, mikä meitä painaa, ja synti, joka niin helposti meidät kietoo, ja juoskaamme kestävinä edessämme olevassa kilvoituksessa, silmät luotuina uskon alkajaan ja täyttäjään, Jeesukseen, joka hänelle tarjona olevan ilon sijasta kärsi ristin, häpeästä välittämättä, ja istui Jumalan valtaistuimen oikealle puolelle. Ajatelkaa häntä, joka syntisiltä on saanut kärsiä sellaista vastustusta itseänsä kohtaan, ettette väsyisi ja menettäisi toivoanne. (Hepr. 12:1-2)
Kun Heprealaiskirje puhuu suuresta joukosta todistajia, jotka seuraavat Jeesukseen silmänsä kiinnittäneiden kilvoittelijoiden kamppailua kilparadalla, se viittaa vanhan liiton pyhiin. Mutta tänä päivänä se kertoo myös siitä, että kirkastettu seurakunta Herran luona on erittäin kiinnostunut siitä, miten

taisteleva seurakunta vaeltaa ja toteuttaa tehtäväänsä. Se on erityisen kiinnostunut siitä, että panemme pois kaiken, mikä painaa ja estää kilvoitusta, ja suuntaamme mielemme ja sydämemme Jeesukseen. Saamme raamatullisesti asettaa esikuvaksi ne, jotka ovat edellä juosseet ja voiton saavuttaneet. Siksi saamme rakkaitamme muistellessamme aina ensiksi palauttaa mieleemme sen, että meidän kaikki syntimme ovat anteeksi annetut, kaikki mitä teimme ja laiminlöimme myös suhteessamme heihin.

Lyhyen eron kyyneleet ovat kutsu rukoukseen
Herra ei kiellä meiltä kyyneleitä silloin kun on surun aika ja ikävä poisnukkuneita rakkaita emmekä voi nyt vähään aikaan tavata kasvoista kasvoihin ja keskustella heidän kanssaan. Kyynelten määrä ja syvyyshän kertoo rakkautenne suuruudesta. Mutta huomatkaa, me ja he saamme keskustella kyllä saman Henkilön, itse Herran kanssa! Siksi suruaika kutsuu rukoukseen. Surun keskellä meidän on saatava kohdata itse Herra Jeesus, Ylösnousemus ja elämä. Rakkaus on kuolemaa väkevämpi, sillä se ei pääty eikä sen tarvitsekaan tai oikeastaan se ei saakaan päättyä kuolemaan, kun on kysymys Herran oman nukkumisesta Kristuksen haavoissa.

Pastori Katsuharan rouvan todistus iäisyystoivosta
Samaan aikaan, kun Aon kirkolla vietettiin rovastikuntamme 11 seurakunnan yhteistä naisten päivää, yksi seurakunnista - alueen suurin Nishi-Akashin seurakunta - loisti poissaolollaan. Syy oli siinä, että seurakunnan paimenen ja radiopastori Katsuharan vaimo oli nukkunut pois ja pidettiin hänen hautajaisiaan. Mutta näiden hautajaisten yllä loisti kirkas kiitollisuuden valo. Rouva Chizuko Katsuhara (60) oli taistellut runsaan vuoden syöpää vastaan ja sai 3.6.2001 kutsun Herran luo. Pastori Katsuhara kirjoitti ylös vaimonsa viimeiset sanat ja niistä loisti valo. Tässä joitakin otteita niistä:

Olen kiitollinen Jumalalle.
Tämä oli ankara ja tuima taistelu. Mutta nyt tuo sielun, ruumiin ja hengen kappaleiksi repivä taistelu on ohi. Nyt Herran Jeesuksen tie avautuu eteeni kuin suuri tähtitarhain tie. Annan kaikkeni Jeesukselle, joka on tie, totuus ja elämä. Olen kiitollinen. Kiitos.

Olen kiitollinen seurakuntalaisille.
Kiitän kaikkia teitä, kun kärsivällisesti ja sitkeästi olette rukoilleet puolestani. Hetki sitten kaikkien teidän nimenne ja kasvonne nousivat silmieni eteen. Näin selkeästi, miten kyynelin kannatte minua rukouksissanne. Haluaisin halata väkevästi jokaisen teistä erikseen. Olen kiitollinen. Kiitos.”

Sitten hän kiitti sairaalan henkilökuntaa ja jokaista perheensä jäsentä erikseen. Lopuksi hän suuntasi kiitokset uudelleen Jumalalle näin:
"Psalmin 22 kokemus on nyt takanapäin. Psalmin 23 maailma on avautunut eteeni. Tie, jolla Jeesus minua vie, levittäytyy äärettömänä eteeni niin kuin linnunrata. Olen valmis. Nyt lähden. Rakkaat, menen hiukan ennen teit, mutta odotan teitä siellä. Kiitos.”

Sitten hän menetti tajuntansa ja muutaman tunnin kuluttua oli perillä Herran luona.

Todellista toivoa ja lohdutusta ei löydy mistään muualta kuin Jeesuksen luota. Siksi meidän kannattaa kaikkein synkimmilläkin hetkillämme kuulla, kun Hän sanoo:
"Sinulla on tulevaisuuden toivo.”

Entä sinä?
Lepääkö Sinun toivosi elämässä ja kuolemassa sen tosiasian varassa, että Jeesus on myös Sinun elämäsi ja ylösnousemuksesi? Oletko päässyt tuntemaan Jeesuksen Herranasi, joka jakaa myös Sinulle ylösnousemuselämänsä. Jos Sinulla on vielä epäilyksiä, tee niin kuin Tuomas: Pyydä saada nähdä ne haavat ylösnousseen Jeesuksen käsissä, jaloissa ja kyljessä, jotka kertovat sen lunastuksen kirkkaudesta, jonka Jeesus sinun synneistäsi maksoi. Pyydä sitten polvistua Hänen eteensä tunnustamaan Jeesus omaksi Herraksesi ja Jumalaksesi!

Joh. 11:45-12:11 Raha vai rakkaus

45. Monet niistä juutalaisista, jotka olivat tulleet Marian luo ja nähneet, mitä Jeesus teki, uskoivat häneen.
46. Mutta jotkut heistä menivät fariseusten luo ja kertoivat heille, mitä Jeesus oli tehnyt.
47. Niin ylipapit ja fariseukset kutsuivat neuvoston koolle ja kysyivät: "Mitä me teemme? Tämä mies tekee paljon tunnustekoja.
48. Jos annamme hänen jatkaa näin, niin kaikki uskovat häneen, ja roomalaiset tulevat ja ottavat meiltä sekä tämän paikan että kansan."
49. Mutta yksi heistä, Kaifas, joka oli sinä vuonna ylipappi, sanoi heille: "Te ette ymmärrä mitään
50. ettekä ajattele, että teille on parempi, jos yksi ihminen kuolee kansan puolesta, kuin että koko kansa tuhoutuu."
51. Mutta se, mitä hän sanoi, ei ollut lähtöisin hänestä itsestään, vaan koska hän oli sinä vuonna ylipappi, hän ennusti, että Jeesus oli kuoleva kansan edestä,
52. eikä vain tämän kansan edestä vaan myös kootakseen yhteen hajallaan olevat Jumalan lapset.
53. Siitä päivästä lähtien heillä siis oli päätös tappaa hänet.
54. Jeesus ei sen tähden enää vaeltanut julkisesti juutalaisten keskuudessa. Hän lähti sieltä paikkaan, joka oli lähellä autiomaata, Efraim-nimiseen kaupunkiin, ja oleskeli siellä opetuslapsineen.
55. Juutalaisten pääsiäinen oli lähellä, ja monet menivät maaseudulta ylös Jerusalemiin puhdistautumaan ennen pääsiäistä.
56. He etsivät Jeesusta ja puhelivat keskenään seisoskellessaan temppelialueella: "Mitä arvelette? Eikö hän aiokaan tulla juhlille?"
57. Mutta ylipapit ja fariseukset olivat antaneet käskyn, että jos joku saisi tietää, missä Jeesus oli, hänen oli siitä ilmoitettava, jotta he voisivat pidättää Jeesuksen.
1. Kuusi päivää ennen pääsiäistä Jeesus tuli Betaniaan. Siellä asui Lasarus, jonka Jeesus oli herättänyt kuolleista.
2. Jeesukselle valmistettiin sinne ateria. Martta palveli, ja Lasarus oli yksi niistä, jotka olivat asettuneet aterialle Jeesuksen kanssa.
3. Silloin Maria otti naulan aitoa, kallisarvoista nardusöljyä, voiteli Jeesuksen jalat ja kuivasi ne hiuksillaan. Ja huone tuli täyteen voiteen tuoksua.
4. Mutta yksi Jeesuksen opetuslapsista, Juudas Iskariot, joka oli kavaltava hänet, sanoi:
5. "Miksi tätä öljyä ei myyty kolmestasadasta denaarista ja rahoja annettu köyhille?"
6. Tätä hän ei kuitenkaan sanonut siksi, että olisi välittänyt köyhistä, vaan siksi, että oli varas. Hänellä oli hallussaan rahakukkaro, ja hän otti itselleen osan rahoista, joita siihen pantiin.
7. Jeesus sanoi: "Anna hänen olla, hän tekee tämän minun hautaamispäivääni varten.
8. Köyhät teillä on aina keskuudessanne, mutta minua teillä ei aina ole."
9. Suuri joukko juutalaisia tuli Betaniaan saatuaan tietää, että Jeesus oli siellä. He eivät tulleet sinne ainoastaan Jeesuksen tähden, vaan myös nähdäkseen Lasaruksen, jonka hän oli herättänyt kuolleista.
10. Mutta ylipapit päättivät tappaa Lasaruksenkin,
11. koska hänen tähtensä monet juutalaiset jättivät heidät ja uskoivat Jeesukseen.

Raha vai rakkaus

Eräs kauppias opasti uutta kauppa-apulaista seuraavasti: ”Kun näet ihmisen tuolla kadulla liikkeemme edustalla, niin muista, siinä kävelee lompakko!” Tämän päivän kristillisten hyväntekeväisyysjärjestöjen varainhankkijalle annetaan taas opastus: ”Ei riitä, että saat asiallesi ihmisten rahat, sinun on saatava heidän sydämensä myös asiasi puolelle. Siksi talouden turvaamista tärkeämpää on ihmisten kohtaaminen.” Tänään meiltä kysytään, rakastatko sinä rahaa vai ihmisiä? Jos rakastat rahaa, ihmiset ovat sinulle vain hyödyn välikappaleita. Mutta jos rakastat ihmisiä, rahasta voi tulla myös rakkauden välikappale. Mutta hiukan pidemmälle vietynä kysymys tiivistyy muotoon: ”Etsitkö elämää vai kuolemaa?” Jaksomme alkaa siitä, miten Jeesus oli herättänyt Lasaruksen eloon haudasta ja päättyy siihen, että ylipapit päättävät eivät vain tappaa Jeesusta vaan myös Lasaruksen.

Lasaruksen eloon herättämisen vaikutus
Johannes kuvaa Lasaruksen eloon herättämisihmeen välittömiä vaikutuksia. Tuloksena oli jälleen jakaantuminen.
"Monet juutalaisista, jotka olivat tulleet Marian luo ja nähneet, mitä Jeesus teki, uskoivat häneen."
Mutta osa joukosta lähti raportoimaan tapahtunutta uskonnollisille johtajille. Kuullun perusteella kutsuttiin kokoon neuvoston istunto, joka sinetöi lopullisesti heidän päätöksensä vangita Jeesus.

Kokouksen kokoonpano oli merkittävä:
"Ylipapit ja fariseukset kokosivat Neuvoston."
Ylipapit olivat saddukeuksia, joiden uskonnollinen filosofia oli täydessä ristiriidassa fariseusten uskonnollisuuden kanssa. Normaalisti he eivät tulleet toimeen keskenään, mutta nyt kun oli kysymys Jeesuksesta, he löysivät toisensa. Pidettiin neuvottelu kysymyksestä, mitä pitäisi tehdä Jeesukselle. Miten he saisivat Jeesuksen lopettamaan toimintansa. Ilmeisellä tavalla kokous oli sekasortoinen. Lopulta ylimmäinen pappi Kaifas, pahimmanlaatuinen poliitikko piti pirullisen älykkään puheen, jonka Johannes lyhyesti selostaa:
"Te ette käsitä mitään ettekä ajattele, että teille on parempi, että yksi ihminen kuolee kansan puolesta, kuin että koko kansa tuhoutuu."
Ainoa asia, mitä hänen mielestään piti tehdä, oli tappaa Jeesus. Mutta hän perusteli asian poliittisella hyödyllisyydellä ja kansan hyvinvoinnilla. Tämän raukkamaisempaa puhetta tuskin olisi voinut ajatella, mutta se voitti kokouksen puolelleen. Lopulta pilatuskin suostui sen sisältämään linjaukseen:
"Siitä päivästä lähtien heillä oli tehtynä päätös surmata Jeesus."

Jos puhe oli raukkamainen, niin Johanneksen kommentti on sitäkin loistavampi. Se kertoo, että ei ole mitään niin suuressa pimeydessä olevaa ihmistä, ettei Jumala tarvittaessa kykene ottamaan häntä tietämättäänkin omaksi puhetorvekseen. Jumala on suvereeni omassa maailmanhallinnassaan synnin ja pimeydenkin keskellä:
"Hän ei sanonut tätä omana ajatuksenaan, vaan sen vuoden ylimmäisenä pappina hän ennusti, että Jeesus oli kuoleva kansan puolesta, eikä ainoastaan tämän kansan puolesta, vaan myös kootakseen yhteen hajalla olevat Jumalan lapset."

Elämä vai kuolema
Lasaruksen henkiin herättäminen paljasti ylipapeille, ettei riittäisi, että vain yksi - Jeesus - kuolisi kansan edestä. Heidän "hyödyllisyys" ajatteluunsa - "on hyödyllistä, että yksi kuolee kansan edestä kuin että koko kansa hukkuu" - täytyi lisätä vielä toinenkin. Myös Lasarus piti tappaa, sillä liian moni uskoi Jeesukseen Lasaruksen tähden. Mutta se oli vasta alkua. Viha Jumalaa kohtaan on ilmaissut itsensä senkin jälkeen lukemattomia kertoja haluna päästä eroon Jeesuksesta. Tämän yrityksen tiimoilta on lukemattomia kristittyjä surmattu. Pilatuskin varmaan huokasi helpotuksesta tuomittuaan Jeesuksen kuolemaan. Nyt ainakin tästä päästiin eroon. Mutta turhaan. Muutaman vuosikymmenen sisällä sen hallinnon, jota hän edusti, täytyi kymmenin tuhansin kerroin toistaa se, mitä hän teki ja vielä itse Roomassa.

Voi olla, että Lasarusta ei surmattu, vaikka todellisessa vaarassa hän olikin. Mutta se viha, jonka kohteeksi hän joutui Jeesuksen vuoksi, on turhaa. Se ei ole milloinkaan kyennyt tukahduttamaan evankeliumin marssia. "Marttyyrien veri on seurakunnan siemen."

Jeesus vetäytyy Efraimiin 11:54-57
"Hän ei siksi enää vaeltanut julkisesti juutalaisten keskuudessa, vaan lähti sieltä erämaan lähellä olevaan paikkaan, Efraim nimiseen kaupunkiin. Hän oleskeli siellä opetuslapsineen."
Emme tiedä kuinka kauan Jeesus viipyi kaupungissa, ehkä noin 40 päivää. Hän vietti aikaansa opetuslasten kanssa maaseudun rauhassa. Oli kuin tyyntä myrskyn edellä.

Sitten evankelista Johannes siirtää huomiomme siihen, mitä Jerusalemissa tapahtui tuon jakson lopulla.
"Juutalaisten pääsiäinen oli lähellä. Maaseudulta menivät monet ylös Jerusalemiin ennen pääsiäistä puhdistusmenoja varten."
Kaikkialta maasta pyhiinvaeltajat alkoivat kerääntyä Jerusalemiin, jotka etsivät Jeesusta, sillä Häntä ei kaupungissa näkynyt. Se, että ihmiset etsivät Häntä, kertoo, millaisen sijan Hän oli heidän mielissään valloittanut. Jeesuksen nimi tunnettiin, monet olivat oppineet tuntemaan Hänet henkilökohtai-

sesti ja mielenkiinto oli yleistä. Jeesuksesta keskusteltiin: *"Mitä arvelette?"* Heidän jatkokysymyksensä oli kielteisessä muodossa: *"Eikö hän tulekaan juhlille?"* He tiesivät nimittäin päätöksen, jonka korkein neuvosto oli tehnyt.
"Ylipapit ja fariseukset olivat antaneet käskyjä, että jos joku tietäisi, missä Jeesus oli, siitä oli ilmoitettava heille, jotta he voisivat pidättää hänet."
Keskustelijoiden mielenkiinto oli siinä, kykenikö tämä päätös pitämään Jeesuksen kaupungista poissa.

Kohti Golgataa
Luvun 12 alussa viimeinen viikko tiellä kohti Golgataa oli alkamassa. Jeesuksen jokainen askel kohti ristiä luo häikäisevää valoa ihmisen synnin hirvittävyyteen samalla, kun Herran rakkaus kulkee kohti ihmeellistä kärsimyksen ja ylösnousemuksen voittoa. Juutalaisten korkein neuvosto oli tehnyt julkisen päätöksen Jeesuksen kiinni ottamisesta. Pääsiäisjuhlille kokoontunut kansa kävi kuumaa keskustelua siitä, tuleeko Jeesus juhlille vai ei?

Kansan uskonnolliset johtajat olivat nähneet, miten Jeesus oli parantanut 38 vuotta halvattuna maanneen Betesdan lammikolla. He olivat nähneet, miten Jeesus oli parantanut syntymästä asti sokean. He olivat kuulleet, että Lasarus oli noussut haudasta. Kaikessa tässä he eivät kuitenkaan olleet nähneet mitään muuta, kuin sapattisäädösten rikkomista ja uhkaa omalle asemalleen. Perinnäinen uskonnollisuus oli tappanut heissä kyvyn armahtavaisuuteen ja kärsivien säälimiseen.

Uskonnollisuus on tänäkin päivänä monissa maissa mitä julminta ja välinpitämättömintä kärsiviä kohtaan. Golgatan tie on tuomio uskonnollisuudelle, jolla on muodot, mutta jolta puuttuu rakkaus Jumalaan ja siksi myös rakkaus lähimmäiseen.

Jeesus saapui juhlille, koska Hänen aikansa sovittaa sokeuden vallassa olevan maailman synnit oli tullut. Jeesus ja opetuslasten joukko oli saanut Betanian kylässä ateriakutsun Simonin taloon, ennen juhlaparaatia aasin selässä Jerusalemiin ja temppeliin. Kysymys oli iloisesta yhdessä olosta. Kahdentoista opetuslapsen, Jeesuksen, isäntä Simonin ja naapurien Martan ja Marian lisäksi aterialla oli mukana kuolleista herätetty Lasarus.

Emännöinnistä huolehtii jälleen kerran Martta yksin, vaikka oltiinkin naapuritalossa. Mutta nyt hän teki sen suurella ilolla eikä nuristen niin kuin aiemmin. Hän oli oppinut läksynsä. Jeesuksen opetus oli löytänyt hänen sydämensä. Jeesuksen puhe itsestään ylösnousemuksena ja elämänä oli koskettanut Marttaa syvältä. Nyt hänen palveluksensa oli täynnä kiitollisuutta Jeesusta kohtaan.

Kokoontumista leimasi ilo, vaikka läheisen Jerusalemin jännittynyt ilmapiiri loikin pahaenteisen varjonsa joukon ylle. Kesken kaiken *"Maria otti naulan aitoa kallisarvoista nardusvoidetta ja voiteli Jeesuksen jalat, pyyhkien ne hiuksillaan. Huone tuli täyteen voiteen tuoksua."* Tämä Marian sydämen ylitsevuotavan rakkauden osoitus löikin yllättäen särön iloisen joukon yhteyden ateriaan ja jakoi joukon kahtia. Se paljasti, että pimeyden valta ei rajoittunutkaan ulkopuolisiin, vaan oli löytänyt tiensä kahdentoista apostolin omaan joukkoon. Marian teko nosti pintaan kysymyksen: "Rakastatko rahaa vai Jeesusta?"

Rakastatko rahaa vai Jeesusta?
Tämä kysymys jakaa yhä tänään jopa seurakuntien yhteiselle rakkauden aterialle, ehtoolliselle kokoontuvia. Mikä on viime kädessä Sinun ja minun rakkauteni kohde? Tämä kysymys: "Rakastatko rahaa vai Jeesusta?" voidaan muotoilla toisinkin. Oletko valmis luovuttamaan Jeesukselle tulevaisuuden varalle säästämäsi omaisuuden - vain voidaksesi osoittaa Hänelle kiitollisuutta? Tuottaako Sinulle iloa jakaa omastasi pois vain siksi, että ymmärrät jotain Jeesuksen sydämen rakkaudesta? Vai huolehditko sellaisella rakkaudella itsestäsi, omasta kukkarostasi ja tulevaisuudestasi maailmassa, joka vihaa ja hylkii Jeesusta, että olet valmis myymään Jeesuksen pois elämästäsi?

Jeesus sanoo: *"Ihminen ei voi palvella kahta herraa."* Kysymys ei ollut siitä, että hän ei saisi palvella kahta herraa, vaan hän ei yksinkertaisesti **voi**. Se on mahdotonta. Ihmisen on mahdotonta palvella saman aikaisesti Jumalaa ja mammonaa. Asetelma on mustavalkoinen niin modernia kuin lieneekin puhua laajemmasta väriskaalasta. Maria ja Juudas eivät edusta kahta ääripäätä, vaan ainoita mahdollisia vaihtoehtoja.

Meidän on toki nähtävä, että Juudas sai omissa silmissään ja muidenkin opetuslasten silmissä rakkautensa rahaan näyttämään lähes hurskaalta: "Noin kallis voide olisi voitu myydä ja antaa varat köyhille.” Hänen kannanottonsa oli niin vakuuttava, että osa muistakin opetuslapsista kallistui sen kannalle. Sehän vaikutti olevan sopusoinnussa Jeesuksen opetusten kanssa. Mutta Jeesus tiesi, että vaikka Juudas olisikin antanut voiteen hinnasta pääosan köyhille, hän olisi rahastonhoitajana pannut osan omaan taskuunsa.

Tutki sydäntäsi
Voi olla, että monessa tapauksessa tämänkin päivän hyväntekeväisyydessä jopa lähetysharrastuksessa innokkaasti toimivat ihmiset, järjestöt ja seurakunnat saattavat salaisesti olla kiinnostuneempia oman työnsä jatkuvuudesta ja yhteiskunnallis-kirkollisen asemansa turvallisuudesta kuin itse avun tarvitsijoista, vaikka pääosa lahjoitusvaroista menisikin ihan oikein tarkoitettuihin kohteisiinsa. Se, että olet liikkeellä Jeesuksen nimessä ja kuulut aivan läheisimpään Jeesuksen ystävien joukkoon, ei itsessään takaa sitä, ettetkö sinäkin voisi olla Juudaksen tavoin varas, anastaja ja rahaa enemmän kuin Jeesusta rakastava. Meillä on kaikki syy tutkia sydäntemme motiiveja.

Pieni vilppi ja pienet kompromissit Jumalan sanan valaiseman omantunnon kanssa johtavat pikku hiljaa tilanteisiin, joissa koko totuus tulee kaikessa alastomuudessaan julki. Jeesuksen sanat paljastivat Juudaksen sydämen asenteen. Ne sisälsivät Juudakselle vielä kutsun parannukseen. Mutta juuri tämä tilanne muodostui Juudakselle kohtalokkaaksi, koska hän ei taipunut tunnustamaan syntejään. Muut evankeliumit antavat ymmärtää, että juuri Betaniasta hän lähti suunnittelemaan oman taloudellisen tulevaisuutensa varmistamista. Hän tiesi ja tunsi muiden opetuslasten tavoin sen vaaran, joka leijui Jeesuksen ja Hänen liikkeensä yllä. Rahaa rakastava ja ylpeydeltään loukattu Juudas päätti vaihtaa leiriä. Samalla hän päätti varmistaa taloudellisen tulevaisuutensa senkin jälkeen, kun Jeesuksen liike olisi nujerrettu. Mutta kaiken tämän laskelmoinnin keskellä hän joutui sokeuden ja Saatanan valtaan, niin että hänen sekä ajallinen että iankaikkinen tulevaisuutensa murskautui.

"Rahan himo, rakkaus rahaan on kaiken pahan alku.” Tämä totuus seisoo muuttumattomana tänäkin aikana, joka lähes palvoo markkinavoimia ja kuuntelee niitä, joilla on rahaa annettavaksi. Et voi seurata Jeesusta Hänen kärsimystiellään, jos sydämesi on kiintynyt tähän maailmaan, omaisuuteen, menestykseen ja valtaan. Rahalla on merkillinen, kiehtova voima. Siksi Juudaksen tie on aina ajankohtainen varoitus Jumalan kansalle. Varo sydäntäsi! Älä anna pienissä asioissa vääryyden tunkeutua sydämeesi.

Petollinen on sydän
Mutta tekstimme osoittaa, että rakkaus Jeesukseen voi muodostua sellaiseksi, että ihmisen on mahdollista jopa ilolla tuhlata omansa Jeesuksen vuoksi. Tässä kohden tulee kuitenkin myös tutkia omat motiivinsa syvältä. On nimittäin aina ollut sellaisia uskonnollisilla, niin jopa hengellisillä asioilla toisia manipuloivia ihmisiä, että he ovat onnistuneet riistämään Jeesuksen nimeä taitavasti käyttäen monien vilpittömien ihmisten omaisuuden omien himojensa tyydyttämiseen sillä tavalla, että antajat kuvittelevat ilolla antavansa omastaan Jumalalle. Myöhemmin he ovat sitten saattaneet havahtua ei vain siihen, että heitä itseään petettiin, vaan myös siihen, että he itse pettivät itseään kuvitellen voivansa ikään kuin ostaa Jumalan suosion runsailla lahjoillaan. Pohjimmiltaan ei ollutkaan kysymys rakkaudesta Jeesukseen.

Tuhlaileva rakkaus
Mutta tänäänkin on toki niitä, jotka vaeltavat herkällä omallatunnolla Jumalan sanan valossa. Heidän on ei vain mahdollista selviytyä näistä kiusauksista voittajina, vaan he voivat päästä jopa samaan Jeesukselle omansa ilolla tuhlaavien joukkoon kuin Betanian Maria.

Mutta mikä sai Marian vuodattamaan Jeesukseen puoli kiloa kallisarvoista hajuvoidetta? Sen arvo 300 denaaria vastannee nykyrahassa yli 30 000 euroa. Eikö nyt vähempikin olisi riittänyt? Pitikö koko huone saada täyteen voiteen voimakasta ja miellyttävää tuoksua? Mitä Maria oikeastaan tarkoitti tuolla teollaan? Voi olla, että mekin olisimme Juudaksen tavoin kyselleet noita asioita, jos olisimme olleet paikalla ja vaikkemme olisikaan varkaita, niin kuin hän.

Emme kykenisi antamaan näihin kysymyksiin lopullisia vastauksia, ellei Jeesus, joka näki Marian sydämeen asti, olisi sitä kertonut: "Anna hänen toimittaa tämä minun hautaamispäivääni varten."

Rakkauden tie
Ilman Jeesuksen selitystä olisimme mekin toki voineet tehdä omat johtopäätöksemme. Maria oli usein istunut Jeesuksen jalkojen juuressa kuuntelemassa Hänen sydämestään nousevaa puhetta. Maria oli Martan nuhteistakin huolimatta jäänyt siihen hyvään osaan, jossa saa levätä ja kuunnella Herran ääntä. Marian sydän oli alkanut Jeesusta kuunnellessa ikään kuin lyömään samaan tahtiin Jeesuksen sydämen kanssa. Rakkaus Jeesukseen oli saanut aivan uutta syvyyttä, kun syvän surun keskellä, Lasarus-veljen kuoltua, Maria sai kutsun: *"Opettaja on täällä ja kutsuu Sinua!"* Silloinkin Maria oli tiennyt tien, minne mennä. Hän riensi Jeesuksen jalkojen juureen ja vuodatti koko sydämensä surun Jeesukselle. Maria oli nähnyt Jeesuksen vihastumisen kuoleman ja epäuskon läsnä ollessa, mutta myös Hänen kyyneleensä ennen Lasaruksen herättämistä.

Maria oli opetuslasten tavoin jo epälukuisia kertoja kuullut Jeesuksen suusta ruoskimisesta, ristiinnaulitsemisesta, kuolemasta, hautaamisesta ja ylösnousemuksesta, jotka toteutuisivat pian Jerusalemissa. Toisin kuin muut opetuslapset, Maria oli ymmärtänyt jotain ratkaisevaa tästä. Hän ei ollut torjunut Jeesuksen opetusta vaan avannut sydämensä sille. Syvä rakkaus Jeesukseen oli avannut Hänen sydämensä ymmärtämään enemmän kuin kukaan muu.

Jeesuksen sydämen raskauttava suru ja lähenevä ahdistus heijastui Jeesuksen silmistä ja rakastava sydän, Marian sydän kykeni jotain siitä ymmärtämään. Siksi hän meni ja otti kalleimman voiteen, mitä hän omisti ja vuodatti sen Jeesukselle. Hän teki sen Jeesuksen hautaamista varten. Hän siis vietti Jeesuksen hautajaisia vaikka vierellä oli kuolleista herännyt Lasarus.

Maria tajusi jotain Jeesuksen edessä olevan kuoleman todellisuudesta, mutta myös sen, että kysymys on enemmästä kuin kuolemasta. Hän joka oli sanonut: *"Minä olen ylösnousemus"* ei ehkä jäisi kuolemaan. Hautaamisen rakkauden osoituksia ei ehkä voisi Jerusalemin tragedia aikana kykenisi rauhassa osoittamaan. Hän halusi tehdä ne nyt, kun Jeesus oli juuri heidän lähimpien seurassa. Maria aavisteli Jeesuksen opetuksen perusteella siitä, että Jeesuksen tuska tulisi lopulta olemaan hänen pelastustaan varten. Sanoin Maria ei kyennyt ilmaisemaan tätä kaikkea, mutta hänen sydämensä ylistystä ja kiitollisuutta Jeesusta kohtaan kuvasi kalliin voiteen ihanan tuoksun leviäminen koko huoneeseen. Maria ymmärsi, koska hän rakasti Jeesusta. Maria oli valmis antamaan kaikkensa Jeesukselle, koska Jeesus oli menossa antamaan kaikkensa Hänen pelastamisekseen.

Vain rakkaus ymmärtää
Kukaan muu kuin Maria ei tätä ymmärtänyt. Ei kukaan opetuslapsista, vaikka hekin olivat kuulleet samat opetukset kuin Mariakin. Vain koko sydämensä ilon, sen koko surun kaikessa Jeesukselle avannut sydän kykeni ottamaan vastaan Jeesuksen sydämen sanat, Jeesuksen sydämen murheen ja kykeni ymmärtämään. Se, että löytyi yksi, joka ymmärsi ennen ristiä jotain Jeesuksen tuskasta ja sen merkityksestä, oli Jeesukselle niin suunnattoman tärkeä asia, että Jeesus antoi nimenomaisen lupauksen:
"Totisesti minä sanon teille: kaikkialla maailmassa, missä ikinä evankeliumia saarnataan, siellä sekin, minkä tämä teki, on mainittava hänen muistokseen." (Mark. 14:9)
Tänäänkin tässä kerromme Jeesuksen lupauksen mukaisesti Marian sydämen rakkaudesta ja siitä, mitä hän teki.

Evankeliumin ilosanoman kanssa saamme kuuluttaa: Löytyi yksi sydän, joka ymmärsi Jeesusta jo ennen ristiä ja ylösnousemuksen voittoa. Jeesukselle on suunnattoman suurta, kun Hän saa ottaa vastaan jonkun ihmisen aidon rakkauden ja kiitollisuuden. Marian rakkaus Jeesukseen ei noussut hänen omasta sydämestään. Sen synnytti Jeesus omalla sanallaan, hoitamalla Marian sydäntä ilon ja murheen aikana, kirkastamalla hänelle omaa olemustaan.

Marian tie on auki
Tänäänkin meille on auki Betanian Marian tie, asettuminen Jeesuksen jalkojen juureen kuuntelemaan Herran puhetta. Tänäänkin on auki Marian tie, mekin voimme ja saamme jakaa koko sydämemme rukouksessa Jeesuksen kanssa. Tänäänkin on auki Maria tie Golgatan pimeyteen ja ylösnousemuksen kirkkauteen, jossa Jeesus jakaa omaa armoaan, anteeksiantamustaan ja ylösnouse-

muselämäänsä sellaiselle sydämelle, joka ottaa vastaan. Tänäänkin on auki Marian tie yhteiselle aterialle Jeesuksen kanssa ehtoollisella. Tänäänkin on auki Marian tie, jossa saa ylistyksenä ja kiitoksena vuodattaa Herralle tuhlaillen omastaan.

Mutta juuri tällä Marian tiellä löytyy myös sellainen aito rakkaus kärsiviä ja köyhiä kohtaan, ettei vain puhuta vaan myös annetaan pois niin, että tuntuu. Tänäänkin on nimittäin mahdollista vuodattaa Jeesukselle hajuvoidetta osoittamalla rakkautta Hänen vähäisimpiään kohtaan. Mutta kysymys ei olekaan enää vain köyhistä, vaan sellaisista köyhistä, joiden suunnaton arvo näkyy siinä, että Jeesus kuoli ja haudattiin myös heidän vuokseen ja heidän tähtensä. Aito rakkaus köyhiin nousee vasta siitä, että vuodattaa koko sydämensä rakkauden Jeesukselle. Muuten meistä tulee vain varkaita kaikessa hyvältä näyttävässä toimeliaisuudessammekin.

Leskirouvan rakkaus

Jotain uskon synnyttämästä ilosta ja uhrialttiudesta kertoo Ananin seurakunnan kirkon rakentaminen. Eräs nuorena leskeksi jäänyt rouva lahjoitti kirkon tontin. Japanissa tontit ovat todella kalliita. Ja kun kirkon viereen valmistui pappila ja tarvittiin lisää tonttitilaa parkkipaikoiksi, hän lahjoitti lisää. Mutta kaiken sen keskellä hän ei etsinyt itselleen nimeä, vaan sen pienen kaupungin asukkaiden pelastusta ja evankeliumin menestystä.

Kun kirkko saatiin valmiiksi, hänen suurimmaksi huolekseen tuli saada sinne ihmisiä Sanan kuuloon. Hän osoittautui seurakunnan innokkaimmaksi Herrasta todistajaksi. Mutta mikä sen kaiken taustalla oli, sain sielunhoidossa usein nähdä. Vilpitön kilvoitus, että hänen omat asiansa olisivat Herran edessä kunnossa. Hän tarvitsee usein synninpäästön sanaa ja haluaa yhä syvemmin tuntea Herraa Sanan kautta. Hän oli uskollinen Kristus-suhteensa hoitamisessa ja siksi se näkyi myös uskollisuutena omaisuudenkäytössä.

Entä Sinä?

Miten on Sinun laitasi? Rakastatko Sinä rahaa vai Jeesusta? Herra haluaa Sinut sillä tavalla omakseen, että Jeesuksesta tulee elämäsi suuri rakkaus. Käy siksi parannuksessa Hänen eteensä. Tunnusta, että maailma ja raha on Sinuakin hallinnut. Pyydä, että Hän antaisi Golgatan uhriveren tähden kaiken anteeksi ja veisi Sinut Marian tielle, kuulemaan Jeesuksen sydänääniä ja ylistämään Jeesuksen kuolemaa ja ylösnousemusta, joka on juuri Sinua varten valmistettu. Jeesus kutsuu Sinua oman rakkautensa yhteyteen ja rakkauden tielle.

Joh. 12:12-19 Kuninkaasi tulee

12. Seuraavana päivänä suuri kansanjoukko, joka oli saapunut juhlille, sai kuulla, että Jeesus oli tulossa Jerusalemiin.
13. Silloin ihmiset ottivat palmunoksia, lähtivät häntä vastaan ja huusivat:
"Hoosianna! Siunattu olkoon hän, joka tulee Herran nimessä, Israelin kuningas!"
14. Saatuaan nuoren aasin Jeesus istui sen selkään, niin kuin on kirjoitettu:
15. "Älä pelkää, tytär Siion. Sinun kuninkaasi tulee istuen aasin varsan selässä."
16. Tätä hänen opetuslapsensa eivät aluksi ymmärtäneet. Vasta kun Jeesus oli kirkastettu, he muistivat, että näin hänestä oli kirjoitettu ja näin he olivat hänelle tehneet.
17. Kansanjoukko, joka oli ollut Jeesuksen kanssa, kun hän kutsui Lasaruksen haudasta ja herätti hänet kuolleista, todisti hänestä.
18. Ihmiset lähtivät häntä vastaan, koska olivat kuulleet hänen tehneen tämän tunnusteon.
19. Mutta fariseukset puhuivat keskenään: "Näettekö! Te ette saa mitään aikaan! Katsokaa, koko maailma juoksee hänen perässään."

Kuninkaasi tulee
Kuka tai mikä Sinua hallitsee? Kenen alamaisuuteen Sinä olet valmis suostumaan? Vai haluatko viime kädessä olla oman elämäsi kuningas eli elää halujesi ja tarpeittesi ja himojesi mukaan? Miten suhtaudut, kun ja jos joku yrittää ottaa sinun elämäsi omaan hallintaansa?

Meillä länsimaisilla ihmisillä on voimakas halu selviytyä elämästä ja pärjätä jos mahdollista omin avuin, vaikka tiedämme erinomaisen hyvin, että olemme kaiken aikaa erittäin riippuvaisia toisista ihmisistä ja ylipäänsä siitä että yhteiskunta ympärillämme toimii. Individualistinen itseriippuvuus on mahdotonta, vaikka sitä kovasti tavoitellaankin. Tuloksena on usein syvä yksinäisyyden tunto silloinkin, kun ollaan ihmisten keskellä.

Alistaminen ja alamaisuus
Tähän liittyy myös voimakas kaikenlaisen alistamisen vieroksuminen. Usein rakkauden synnyttämää alamaisuutta pidetään alistamisena. Aikamme huuto on: ”Kukaan ei saa olla minun yläpuolellani.”

Aito alamaisuus, joka perustuu järjestyksen vuoksi yläpuolellemme asetettujen rakkauteen alamaisiinsa, on mitä suurinta vapautta. Jopa Jumalan kolmen persoonan välillä vallitsee järjestys ja alamaisuussuhde, mikä ei kuitenkaan vähimmässäkään määrin merkitse kunkin persoonan jumaluudesta ja kunniasta. Jeesus oli kaikessa kuuliainen ja alamainen Isälle ja Pyhä Henki kirkastaessaan Kristusta on alamainen Pojalle. Isä taas korottaa omaa Poikaansa jne.

Alamaisuutta vierastavassa kulttuurissamme kuitenkin saman aikaisesti piilee myös merkillinen kaipaus löytää sellainen johtaja tai johtajuus, joka kykenisi arvovallallaan viemään läpi asioita, jotka yhteiselämäämme kaiken aikaa hiertävät. Perjantain uutisissa joku valitteli sitä, että sote-uudistusta ei saisi nopeasti läpi mikään muu kuin diktaattori, demokratia tuntuu olevan tuskallisen hidas ongelmien ratkaisija.

Vapauttajakuningas
Jumalan valtakunta tai kuningaskunta ei ole demokratia. Sillä on Kuningas, jolla on kaikki valta sekä maan päällä että taivaassa. Sen kuningas on Jeesus.

Jumalan sanan hyväksymä vanhatestamentillinen kuninkuus Israelissa poikkesi olennaisesti sitä ympäröivien maiden yksinvaltaisesta tai despoottisesta kuninkuudesta. Kuninkaan tehtävä ei ollut esiintyä diktaattorina vaan Jumalan laille alisteisena ja pappeuden ja profeettojen välityksellä Jumalan hallinnan tunnustavina huolehtia siitä, että kansalla oli ulkoinen vapaus ja turvallisuus. Kuninkuus, silloin kuin se tapahtui Jumalan tahdon mukaisesti, merkitsi siis kansalle vapautta palvella pelotta Jumalaa. Kuningas ei siis määrännyt mitä ihmisten piti tehdä, vaan vapauttajakuninkaana huolehti siitä, että kukaan eikä mikään päässyt kansaa orjuuttamaan.

Tätä vanhatestamentillista taustaa vasteen meidän on nähtävä Jeesuksen marssi kuninkaana Jerusalemiin. Tapahtuman merkityksen tiivisti profetian sana:

Katso, Sinun kuninkaasi tulee luoksesi!
Katso, Sinun kuninkaasi tulee luoksesi! Hän tulee sinun vuoksesi ja sinua varten. Hän tulee tänään, niin kuin Hän tuli silloinkin nöyränä ja hiljaisena. Muista, Hän on kuitenkin Kuningas. Kun Hän tänään tulee hiljaisesti oman totuutensa ja armonsa sanan välityksellä omantuntosi ovelle asti, Hän vaatii oikeutta hallita Sinua. Hän ei Kuninkaanasi tule koskaan tyytymään vähempään.

Jeesuksen ratsastus Jerusalemiin oli profetian täyttymys: *"Sanokaa tytär Siionille: 'Katso, sinun kuninkaasi tulee sinulle hiljaisena ja ratsastaen aasilla, ikeen alaisen aasin varsalla'."* Tämä profetia kertoo tapahtuman tarkoituksen. Profetia kehottaa meitä tänäänkin korottamaan äänemme ja julistamaan Jeesuksen tuloa. Sanoma on kerrottava "tytär Siionille", kansalle, jota Jumala rakastaa, jonka Hän on luonut itseään varten ja jonka Hän tahtoo nyt vapauttaa synnin ja kuoleman ja sielunvihollisen vallasta.

Kansalle on kerrottava, että sen tulee avata silmänsä ja nähdä mitä todella tapahtuu. Yhtä vähän kuin Jeesuksen ratsastusta Jerusalemiin kansan kykeni ymmärtämään Kuninkaan ja Hallitsijan marssiksi, yhtä vähän tämä maailma näkee julistetussa Jumalan Sanassa mitään kuninkaallista. Yhtä vähän tämä maailma näkee Jeesuksen toista tulemista edeltäviä merkkejä sellaisina. Mutta se, joka avaa silmänsä ja lukee Raamatusta Herran sanan ja Sanan valaisemin silmin katsoo tapahtumien kulkua, näkee ja tajuaa, että Jeesus on Kuningas ja Hän on tulossa takaisin.

"Sinun Kuninkaasi" on erilainen kuin kaikki muut hallitsijat. Hänen hallintansa ei ole ulkoista vaan sisäistä. Mutta muista! Ellet ole Jeesuksen totuuden ja armon hallittavana, jokin elämääsi joka tapauksessa hallitsee. Se on se, mille sinä kumarrat ja jota pidät tärkeimpänä. Jos olet rahan, maailman, sielunvihollisen, omien halujesi, kuolemanpelkosi tai toisten ihmisten hallittavana, olet tyrannin orja. Jeesus haluaa vapauttaa Sinut. Hän on uhrillaan hankkinut Sinulle rauhan, ilon ja iankaikkisen valtakunnan. Hän hallitsee tänään. Päästä Hänet oman sydämesikin valtaistuimelle! Kuninkaasi jakaa Sinulle suunnattoman aarteen.

"Hän tulee". Omin keinon ja omin yrityksin ja omin päätöksin et pääse Herran luo. Mutta Hän itse tulee Sinun luoksesi. Sinun on mahdollista päästä Hänen hallintaansa, sillä Hän on nyt täällä sanassaan läsnä. Avaa sydämesi ovi. Huuda: "Herra auta! Hoosianna!" Herra on valmis ratsastamaan hiljaa Sinun sydämesi ovesta sisään. Hän julistaa apua huutavalle: "Sinun syntisi annetaan Sinulle anteeksi minun vereni tähden! Minä olen turvasi!" Herra tulee luoksesi omasta aloitteestaan. Hän kutsuu Sinua, vaikka sinä et Häntä vielä tuntisikaan!

"Hän tulee Sinulle!" Herra ei tule vain Sinun luoksesi, vaan sisälle Sinun elämääsi. Kun Hän tulee Sinulle, saat omaksesi kaiken, mitä Hän kuninkuudessaan omistaa. Sinusta tulee Kuninkaan lapsi.

Hän tulee "*hiljaisena*". Hän lohduttaa hiljaisella sanallaan, antaa sydämeesi omantunnon levon ja rauhan. Sinun ei tarvitse pelätä, kun Hän nyt lähestyy Sinua. Tänään on armon ja pelastuksen päivä.

Jeesus ratsastaa Jerusalemiin
"Seuraavana päivänä" Jeesus tietoisesti omasta tahdostaan meni Jerusalemiin kohdatakseen "hetkensä", ristin tuskat ja ylösnousemuksen voiton. Hänen vihollisensa olivat moneen otteeseen yrittäneet vangita Häntä, mutta aina Hän oli majesteetillisesti poistunut heidän keskeltään. Nyt Hän itse vapaaehtoisesti käy Golgatan tielle. Puhumme Hänen ratsastuksestaan kuninkaallisena ja voitollisena marssina kaupunkiin ja sen temppeliin ja sellainen se oli taivaan näkökulmasta ja Jumalan ennalta tekemän armopäätöksen näkökulmasta.

Itse asiassa Jeesus kulki kolmesti sisälle kaupunkiin. Ensimmäisellä kerralla Hän ratsasti kaupunkiin ja meni temppeliin ja katseli, mitä siellä tapahtui ja poistui sanomatta sanaakaan. Seuraavana päivänä Hän meni uudestaan temppeliin ja puhdisti sen. Kolmantena päivänä kansan johtomiehet kokoontuivat Hänen ympärilleen. Johannes kuvaa vain ensimmäisen näistä ja senkin hyvin tiivistetysti. Hänen tavoitteenaan ei ollut niinkään kertoa tapahtumien yksityiskohtia kuin sen, millaisen vaikutuksen Jeesuksen tulo kaupunkiin teki. Hän kertoo, miten kansa tervehti Jeesusta:

He ottivat palmunoksia, menivät häntä vastaan ja huusivat: *"Hoosianna, siunattu olkoon hän, joka tulee Herran nimessä, Israelin kuningas!"*

Hoosianna tarkoittaa "auta, pelasta nyt". "Siunattu olkoon hän, joka tulee Herran nimessä, Israelin kuningas!" On merkittävää, että kansa lauloi ja huusi näin Jeesuksen ratsastaessa. Johtajat vihasivat Jeesusta ja kansakin horjui kahden vaiheella, mutta siitä huolimatta se hetkeksi intoutui laulamaan suuren innostuksen vallassa Jeesukselle. Toiset evankelistat kertovat, että johtajat pyysivät Jeesusta vaientamaan huudot, mutta Hän vastasi:
"Jos nämä olisivat vaiti, niin kivet huutaisivat."
Lainaamalla suuresta Hallel- ylistyspsalmista kansa julisti Jeesuksen "Israelin kuninkaaksi."

Usein kuulee sanoittavan, että kansanjoukko, joka hetkeä aiemmin oli huutanut "Hoosianna", alkoi kohta huutaa "Ristiinnaulitse!" Henkilökohtaisesti en ole tästä kuitenkaan vakuuttunut. Todennäköistä oli, että kansanjoukko, joka huusi "Hoosianna!" oli Galileasta tulleita, mutta "Ristiinnaulitse!" huutaneet olivat Juudeasta tulleita. Tietenkään asiasta ei voi mitään dogmaattista sanoa. Joka tapauksessa pian galilealaisetkin hylkäsivät Kuninkaansa, joksi he Jeesuksen olivat tunnustaneet. Mutta ratkaisevaa on se, että Jeesus itse otti tunnustuksen vastaan ja valitsi tavakseen ratsastaa kaupunkiin kuninkaallisesti. Aasi oli nimittäin juutalaisille kuninkaallinen ratsu.

Johannes julistaa, että kysymys oli Jeesusta koskeneen profetian täyttymyksestä, vaikka opetuslapsetkaan eivät sitä silloin ymmärtäneet. Vasta Jeesuksen ylösnousemuksen jälkeen he tajusivat, mitä oli tapahtunut. Vaikka Jeesuksen ulkoinen hahmo oli vaatimaton, Hän on kuningas. Taivaan näkökulmasta Jeesus oli marssilla kohti valtaistuintaan kuningasten Kuninkaana.

Jeesus on Kuningas
Jeesuksen ratsastusta Jerusalemiin on joskus tulkittu Hänen viimeiseksi yrityksekseen päästä kansansa hallitsijaksi, yritykseksi, jossa Hän epäonnistui siinä määrin, että hetken huumassa ylistystä huutanut kansa viiden päivän kuluttua oli valmis huutamaan: "Ristiinnaulitse!" Siitä ei ollut kysymys. Jeesus ei palmusunnuntaina tullut esittämään pyyntöä siitä, että Hänet hyväksyttäisiin Kuninkaaksi. Hän tuli Kuninkaana, jonka oli lopulta itkien hyljättävä Suuren Kuninkaan kaupunki Jerusalem, koska se hylkäsi oman Kuninkaansa. Kaupungista ei jäänyt kiveä kiven päälle maahan repimättä. Hän on Kuningas tunnustimme Hänet sellaiseksi tai emme. Mutta voi meitä, jos hylkäämme Hänet.

Jeesusta ei liioin vienyt ristin kärsimyksiin ja tuskiin kansanjoukkojen mielenailahtelu, vaan Hänen oma kuninkaallinen suunnitelmansa vapauttaa synnin, kuoleman ja perkeleen valtaan joutuneet ihmiset Jumalan valtakuntaan, Jumalan armon ja totuuden ja rakkauden hallittaviksi. Jeesus on suuri Vapauttajakuningas. Hänen käsiään ja jalkojaan eivät pitäneet ristillä ruostuneet naulat, vaan Hänen suunnaton rakkautensa Hänen kuninkuuttaan vastaan nousseita ihmisiä kohtaan.

Jeesus temppeliin
Kuningas Jeesus ratsasti kaupunkiin, meni suoraan sen temppeliin ja seuraavana päivänä ajoi vihassa kaupustelijat siitä ulos. Herran rukoushuone oli tehty rosvojen luolaksi, markkinapaikaksi, jossa rehotti väärän voiton pyynti. Kaadettujen myyntipöytien ja ulkoisen kaaoksen keskellä Hän saattoi muuttaa temppelin edes hetkeksi jälleen Jumalan rukoushuoneeksi. Jeesuksen luo kokoontuneet sokeat ja rammat saivat terveytensä ja lapset alkoivat laulaa ja ylistää Herran nimeä. Herran nimi sai tältä kansansa hylkyjoukolta kiitoksen ja temppeli pääsi vielä kerran oikeaan käyttöönsä. Mutta kansan johtajat ja suuret massat hylkäsivät Kuninkaansa, joka oli tullut heidän luokseen. Siksi Kuningas hylkäsi oma kansansa, antoi temppelin tuhottavaksi ja evankeliumi pakanoille. Mutta Hänen omasta kansastaan pelastui kuitenkin jäännös: nuo sokeat, rammat ja lapsenmieliset, ne jotka tarvitsivat Vapauttajaa ja korottivat Jeesuksen Kuninkaakseen.

Jumala vai mammona
Kun Kuningas Jeesus lähestyy tänä päivänä meidän kansaamme, tänäänkin Hän käy ensin temppeleihin. Hän tulee totuutensa ja armonsa sanalla omantuntomme temppelin ovelle ja vaatii pääsyä sinne. Hän vaatii saada hallita Sinua. Jos kirkkoihin ja seurakunnan kokouksiin tulevien ihmisten sydämiä ei hallitse Herra, vaan heidän pankkitiliensä viimeinen saldo, oli se sitten oikein tai vääryydellä hankittu, Herra ei voi myöskään tätä kansaa armahtaa. Mammonaa palveleva kansakunta ei voi palvella todellista kuningastaan. Ette voi palvella Jumalaa ja mammonaa. Jeesus ei sanonut, ette

saa, vaan ette voi. On mahdotonta palvella samanaikaisesti rahaa ja Jumalaa. Annatko Jeesuksen kaataa rahan vallan sydämestäsi. Antaako seurakunta ja kirkko Herran kaataa mammonan vallan keskeltään. Ellei, kansamme tulevaisuus on yhtä synkkä kuin Jerusalemin siitä huolimatta, että itse Kuningas on vielä meidän keskellämme.

Avuttomien Apu
Jeesus joutuu yhä kulkemaan aasilla ja aasin varsan selässä, siellä missä vain sokeat ja rammat ja lapsenmieliset kokoontuvat, ne, jotka näkevät sokeutensa, ne, jotka tuntevat kurjuutensa, ne, jotka tietävät oman avuttomuutensa. He tietävät, että vain Jeesus Kristus tuo heille avun ja vapauden. He huutavat yhä sydämissään ja huokauksissaan: "Hoosianna, Herra auta!" Jeesuksen Kristuksen voikin korottaa Kuninkaakseen vain se sydän, joka joutuu oman syntisyytensä ja pahuutensa tunnustaen huutamaan: "Herra, auta!" Kun näet, että et itseäsi voi auttaa, huuda Herralle: "Hoosianna, Herra auta!" Niin annat Jeesukselle kuninkaallisen kunnian tunnustaessasi, että Hän voi ja tahtoo auttaa Sinua.

Vaatteet tielle
Vaatteiden levittäminen hallitsijan kulkutielle, josta puhuvat yhä meidänkin aikamme punaiset matot on kuva siitä, miten muinaiset itämaiset yksinvaltiaat kirjaimellisesti kävelivät jonoon makuulle heittäytyneitten alamaistensa ylitse. Sillä he osoittivat olevansa täydellisesti yksinvaltiaan päätösvallan ja hallintavallan alaisia. Opetuslasten joukko tunnusti Jeesuksen ehdottomaksi hallitsijakseen, vaikka heidän Hoosianna -huutonsa saikin varsinaisen täyttymyksen vasta, kun Kuningas oli ristin tuskillaan ja ylösnousemuksen voitollaan vapauttanut heidät varsinaisista vihollisista synnin, kuoleman ja Saatanan vallasta. Vasta Pyhä Henki heidän sydämessään taivutti heidät kuuliaisiksi Kuninkaan äänelle ja teki heille mahdolliseksi taivuttaa tahtonsa Herran Kuninkaallisen tahdon tekemiseen.

Puiden lehvät
Palmujen lehvät kuvasivat vapautta, voittoa ja iloa. Jeesuksen ympärille kokoontunut joukko tunnusti, että todellinen vapaus oli saavutettavissa vain tunnustamalla Jeesus Kuninkaaksi. Hän on se Daavidin Poika, joka antaa synnit anteeksi, vapauttaa omantunnon syyllisyyden taakoista. Hän on kuoleman voittanut ja vapauttaa seuraajansa kuoleman pelosta iankaikkisen elämän varmuuteen. Hän on voittanut sielunvihollisen ja Hänen totuutensa sanan alle sydämensä taivuttava pääsee vapaaksi pimeyden valheen verkosta, palvelemaan Jumalaa totuudessa ja vanhurskaudessa. Jeesus on myös se voittaja, joka antaa seuraajilleen kuninkaalliset voittoseppeleet kirkkauden valtakunnassa ja antaa ahdistustenkin ja vaikeuksien keskellä vakuutuksen siitä, että Hänen rakkautensa on muuttumaton. "Hoosianna" huutaneet tajusivat myös, että todellista iloa ei voi löytää mistään muualta, kuin sydämen yhteydestä Jeesukseen Kristukseen, yhteydessä, jossa saa jakaa kaikki asiansa Kuninkaan kanssa ja missä Kuningas lahjoittaa koko sydämensä rakkauden omalleen.

Ylistäjien juhlajoukko
Jospa Herra saisi tehdä omasta seurakunnastaan kiitosta ja ylistystä laulavan juhlajoukon. Jospa meidän kasvomme saisivat sillä tavalla loistaa ilo Herran armosta ja hyvyydestä, että meidät näkevät ulkopuoliset tulisivat hyvässä mielessä kateellisiksi ja alkaisivat kysellä meidän elämämme salaisuutta. Jospa meidän huuliltamme kuultaisiin myös todistuksia Herran suurista teoista meidän omassa ja toisten pelastettujen elämässä.

Herraa kiittävän, Häntä ylistävän seurakunnan huuto on aina myös Hoosianna: "Auta, pelasta". Ylistyshuuto on samalla myös avun ja pelastuksen pyyntö. Pelastettu kiittää ja ylistää vapauttaja Kuningastaan, koska on saanut pelastuksen ja koska hän tietää saavansa avun ja pelastuksen myös tulevaisuudessa aina iankaikkista kirkkautta myöten.

Pikku aasi - evankeliumi
Jeesusta kantavaksi "aasiksi" osoittautuu tänä päivänä evankeliumin sana. Hyvä uutinen siitä, että Jeesus Kristus kuoli Sinun syntiesi edestä, Hänet haudattiin, hän nousi kuolleista ja ilmestyi monille, on evankeliumi. Tässä uutisessa, joka voidaan muutamalla lauseella kirjoittaa tai lausua, ei maailma näe yhtään mitään. Kun maailma tavoittelee valtaa ja kunniaa, kysymys on rahasta, asemasta, aseista ja vaikutusvallasta, omaisuudesta ja arvovallasta. Mutta kun kuningasten Kuningas lähestyy ihmissydäntä, se tapahtuu evankeliumin sanan vaatimattomassa muodossa.

Evankeliumin voi sivuuttaa olan kohautuksella tai sen voi nauraa vanhanaikaisena ulos modernista suomalaisesta yhteiskunnasta. Silti se on merkillinen "pikku aasi". Se kantaa selässään itse kuoleman, synnin ja Sielunvihollisen vallan kukistanutta Herraan Jeesusta ja Hänen ihmeellisiä pelastustekojaan Golgatan ristillä ja ylösnousemuksen voitossa. Evankeliumi ei siis vain kerro meille noista 1988 vuotta sitten tapahtuneista pelastusteoista, vaan tuo itse niiden Tekijän Jeesuksen Sinun sydämesi ovelle asti. Jos siis kuulet tänään noissa evankeliumin hyvän uutisen sanoissa kutsun, joka kantautuu sinun ahdistuneeseen, pimeään ja pelokkaaseen, monella tavalla syntien sitomaan sydämeen asti, niin nosta Sinäkin huuto: "Herra auta, pelasta! Hoosianna!" Jos niin teet tunnustaen tosiasiat omasta elämästäsi, niin saat kokea ihmeitten ihmeen. Evankeliumin sanan sisällä ja keskellä Herra itse astuu sydämeesi ja vapauttaa Sinut syyllisyyden, synnin ja pelon kahleista. Hän lahjoittaa sydämeesi kokonaan uuden elämän. Hän ei lähde parantelemaan Sinua, vaan tulee itse Sinun sisimpääsi asumaan, Hän itse tulee Sinun elämäksesi.

Sisälle kaupunkiin ja temppeliin
Jeesus marssi kaupungin avoimesta portista sisälle. Jospa Hän saisi Kuninkaana käydä Sinun sydämesi avoimesta ovesta sisään. Tänään Jeesus ei nimittäin tee mitään väkivaltaa. Hän ei murtaudu suljettujen sydänten ovien ja muurien läpi, vaan jää odottamaan ulkopuolelle kutsuen siihen asti, kunnes Sinä itse avaat oven Hänelle huutamalla "Herra auta, pelasta!"

Jos sydämesi ovi on auki, Jeesus tulee elämäsi Jerusalemiin ja menee aivan sen keskuksessa sijaitsevaan temppeliin, siihen sinun sydämesi syvimpään, mistä käsin sinun elämääsi on tähän asti hallinnut ehkä rahanhimo, kunnianhimo tai jokin muu himo eli epäjumala. Jeesus kävi ajamaan temppelistä ulos rahanvaihtajia ja kaupantekijöitä. Sinun elämäsi keskukseen on päästävä itse Herran, niin että sydämesi temppeli olisi rukouspaikka.

Mutta niin pian kuin Jeesus saa murtaa sydämesi väärät ja orjuuttavat hallitsijat, Hän alkaa myös ihmeellisen parantavan työnsä. Jeesus paransi rampoja ja sokeita temppelissä. Sinunkin hengelliset silmäsi Hän kykenee avaamaan ja antamaan sinulle lamaannuksen sijaan toimivat jäsenet Hänen palveluksessaan.

Jumalan voima
Merkillinen on evankeliumin sana, tuo pikku aasi. Se on voimaton, sille voidaan sulkea ovet, mutta niin pian kuin sydämesi avautuu, se osoittautuukin Jumalan suurimmaksi voimaksi. "Sana rististä on Jumalan voima." Ei ole mitään suurempaa voimaa kuin evankeliumi, sillä siinä tulee itse Herra Jeesus Kristus, herättää hengellisesti kuolleen elämään, asettuu ihmeellisellä nöyryydellään, totuudellaan ja rakkaudellaan hallitsemaan sydäntä niin, että pelastettu aivan halusta ja vapaaehtoisesti alkaa tehdä Hänen tahtoaan. Mutta vielä enemmän. Juuri tuolla evankeliumin sanalla Jeesus tulee toisen tulemisensa suurena päivänä herättämään meidän maatuneet ruumiimmekin uusiksi ylösnousemusruumiiksi.

Evankeliumin sanan kautta tulee siis itse Kristus Sinun elämääsi. Vain ne, jotka avaavat sydämensä evankeliumille voivat pelastua, sillä ei ole mitään muuta pelastuksen tietä, kuin Hän ja Hänen ristin verensä ja ylösnousemuksensa. Asettakaamme siis itsemme tuon evankeliumin alle, niin kuin opetuslapset levittivät omaansa, omia vaatteitaan Jeesusta kantavan aasin kavioiden alle. Asettakaamme palmunlehvät, kiitoksemme ja ylistyksemme, evankeliumin tieksi ihmissydämiin. Niin omalla pienellä tavallamme mekin voimme toimia "pikku aaseina", evankeliumin eteenpäin viejinä. Mutta huomatkaamme, että eteenpäin ei kulje vain hyvä uutinen, vaan itse Jeesus Kristus evankeliumin sanassa.

Perille asti riittävä evankeliumi
Paavali kertoo evankeliumista näin:
"Veljet, minä palautan teidän mieliinne sen evankeliumin, mitä teille julistin, minkä te myös olette ottaneet vastaan ja missä olette pysyneet. Sen kautta te myös pelastutte, jos pidätte siitä kiinni sellaisena kuin minä sen teille julistin." (1.Kor. 15:1-2)

Evankeliumilla on voima viedä Sinut perille asti. Jeesus Kristus tulee kirkkaudessaan takaisin toisen kerran. Kaikki ihmiset saavat nähdä hänet ja Hän tulee kokoamaan maailman ääristä kaikki omansa taivaalliseen valtakuntaansa ja tuomitsemaan muut syntiensä mukaiseen rangaistukseen. Jos olet

täällä ajassa elänyt tuon ihmeellisen evankeliumin varassa, niin tiedät pääseväsi Herran kirkkauteen taivaaseen asti. Oman hyvyytesi tai parhaankaan kristillisen vaelluksesi varassa Sinulla ei ole mitään asiaa Jumalan valtakunnan kirkkauteen. Mutta jos olet pannut turvasi Jeesukseen, Hänen kärsimykseensä ja kuolemaansa Sinun syntiesi tähden, tulet pääsemään perille. Vain evankeliumi riittää Jumalalle ja Sinulle.

Esimerkki evankeliumin marssista ihmissydämeen

26.7. Viimeinen päivä omin voimin

Tähän sunnuntaipäivään laitoin otsikon, koska se sopii niin hyvin. Kerta kaikkiaan osuvasti... Ehkä lukija tietää miksi, ehkei vielä. Joka tapauksessa mä sain tietää ja tajuta sen aivan pian.

Sunnuntaipäivä olisi näyttänyt kenen tahansa muun ihmisen silmissä kauniilta ja ihanalta päivältä. Niin, eikö se olekin Raamatun mukaan lepopäivä. Mulle tää päivä ei näyttänyt yhtään kauniilta ja ihanalta, enkä mä levännyt henkisesti. Kyllähän mä näytin muitten silmissä ihan normaalilta, joku näki mut varmaan hymyilevänkin sinä päivänä, mutta...

Vieraat olivat tulleet katsomaan tänä kauniina päivänä leiriämme. Varmaan monen leiriläisen isät ja äidit olivat saapuneet näkemään lastaan. Mun vanhemmat eivät luonnollisesti olleet tulleet, olihan Kuopiosta pitkä matka ja sitä paitsi olinhan mä jo isonen. Silti yksi isä oli siellä kattomassa mua, vaikka mä en nähnyt sitä. Hän katsoo meitä jokaista aina. Se kiusasi mua hirveesti. Ei mua tarvinnut katella ja hoivata, kyllä mä selviän omin voimin. Sen tähden mä en levännyt, enkä mä nähnyt kaunista päivää.

Jumalanpalvelus alkoi puolenpäivän jälkeen. Vanhempia oli tullut sankoin joukoin katselemaan leiriläisiä ja osallistumaan kirkkoon. Olihan se isäkin siellä. Aluksi leirin opettajat esittelivät itsensä ja isosetkin kertoivat itsestään ja omista ryhmäläisistään. Minä, isonen, siis Kristityn esikuva, esittelin myös itseni kuin paraskin hurskauden ruumiillistuma. Kauniisti hymyillen. Laulut, jotka lauloimme jumalanpalveluksen aikana kuoromme kanssa olivat kauniita, mutta yksi laulaja oli onneton. Se riittikin siitä jumiksesta ja mä lähdin kesken pois. Syynä oli vaikkapa Baseball-matsi Riihimäellä. Mä pelasin sen matsin ihan onnettomasti ja olin koko ajan ihan muissa maailmoissa. Kaiken kukkuraks se isä oli kattomassa sitä ottelua.

27.7

Kun hiiri kurkisti kolostaan Teinilän kolmannen kerroksen kylpyhuoneessa joskus kahden maissa aamuyöstä maanantaina, se näki hampaanpesijän, jolla ei ollut kaikki hyvin. Hän nimittäin itki hillittömästi peiliä vasten. Hiiri ymmärsi oitis, mitä oli tapahtunut. Se suuri Isä, joka oli luonut hiirenkin, oli pelastanut tämän hampaanpesijän. Hampaanpesijän, homo sapiens ja Tomio Pihkala, joka oli luotu Jumalan kuvaksi, ihmiseksi maailmaan ja pysymään Jumalan tahdossa, oli hyljännyt Hänet kaiken hyvän jälkeen, tehnyt itsestä jumalan, kulkenut omaa tietä ja lopulta suistunut. Silloin Jumala punnitsi oman Poikansa Jeesuksen ja Tomio Pihkalan vaa'assa ja katsoi Tomion arvokkaammaksi. Hän heitti Jeesuksen kadotukseen ja mä pääsin Jumalan luo. Mutta Raamattu sanoo, että Jeesus taisteli kadotuksessa sielunvihollisen kanssa, voitti kuoleman, nousi ylös taivaaseen Isänsä oikealle puolelle.

Käännekohta, josta olin maininnut oli tää maanantaiaamuyö. Siellä kylppärissä tehtiin melkoinen suurpesu, kun kaikki synnit imuroitiin musta pois. Ei ihme, että sen jälkeen tuntui puhtaalta. Mutta se on kyllä jännää, että vaikka me edelleen liataan itseämme synnillä, meissä asuu kokopäivätoiminen siivooja, Jeesus.

Sen jälkeen, kun Pyhä henki on vaikuttanut ihmisessä, ihminen rupeaa tajuamaan asioita. Mä huomasin sen, kun me keskusteltiin isosten ja Tapsan kanssa elämän peruskysymyksistä: Miksi on kärsimystä? Miten käy niille ihmisille, jotka eivät koskaan saa kuulla evankeliumia? Miksi juuri minä uskon? Mitä tarkoittaa kolmiyhteinen Jumala? Minkä näköinen on Jumala? Mitä me teemme taivaassa? Minkä näköisiä ja minkä ikäisiä me ollaan siellä? jne. jne. Mulle välähti moni asia ja ajattelin, että siksikö ne uskovat oli aina puhuneet tollaista....

28.7

Tiistaina opettajien ja isosten aamupalaverissa, mä ilmoitin pontevasti pitäväni iltahartauden ja todistuspuheenvuoron iltaohjelman lopussa, ilman ihmeellisempiä selityksiä. Kukaan ei erityisemmin ihmetellyt yllättävää käytöstäni vaan päivän suurena puheenaiheena pidettiin illan iltaohjelmaa, jossa isosilla olisi viimeisen kerran mahdollisuus esittää sketsejä ym. omaa ohjelmaa....

Todistuspuheenvuoroni oli tietenkin kaikille melkoinen yllätys, ja huomasin sen muutamien ilmeestä. Kun Tapsa oli pitänyt loppurukouksen, tuntui mahtavalta halata isosia, opettajia ja kaikkia muita saman tien kulkijoita. Oli semmoinen tunne, että "samassa junassa ollaan".

29.7
Todellakin silloin mulla oli mahtava tunne, mä tunsin, että nyt ollaan hurskaita, nyt on helppo olla iloisella mielellä. Mun uskoni eli tunteiden varassa. Mut tunteiden varassa ei voida selvitä elämän vaikeuksista ja esteistä. Sen mä sain huomata heti seuraavana iltana. Mä tunsin itteni aivan onnettomaksi ja epäonnistuneeksi. Mä olin tehnyt jotain väärin ja mä ymmärsin, etten mä pysty olemaan synnitön ja hyvä. Mut valtasi yleinen masennus. Onneksi mua viisaampia ihmisiä oli tässäkin asiassa ja mä selvitin Tapsan avustuksella alttarilla Jumalalle asiat sinä iltana ja ymmärsin, että ei tää uskonelämä oo tunneasiaa vaan mä voin tiedostaa, että vaikka mä edelleenkin teen syntiä, niin Jeesus on kantanu kaikki meidän tulevatkin synnit ristillä. Eihän meillä ole muuten mitään jakoja taivaaseen.

1.8 Joka päivä Jumalan voimin
Tähän konfirmaatiopäivään mä panin tän otsikon, koska se sopii tästä lähtien jokaiseen päivään, jonka mä elän täällä maanpäällä.... Päivässä oli todella juhlan tuntua. Isät, äidit, veljet, siskot, sukulaiset ja tutut olivat tulleet katsomaan konfirmoitavia. Mun vanhemmat eivät luonnollisesti olleet tulleet, olihan Kuopiosta pitkä matka ja sitä paitsi olinhan mä jo isonen. Silti eräs Isä isolla iillä oli siellä katsomassa mua ja mä tiesin sen. Mä nautin siitä hirveesti. Mun teki mieli esitellä sitä Isää kaikille.

Konfirmaatiojumalanpalvelus meni hyvin. Laulu, jonka leiriläiset lauloivat konfirmaation jälkeen, oli kaunis, mutta yksi kuuntelija oli onnellinen.

Entä Sinä?
Hallitseeko Jeesus jo Sinua? Ellei, niin kuule: Kuninkaasi on tänään täällä lähelläsi. Hän haluaa astua sydämesi valtaistuimelle. Avaa sydämesi hänelle!

Jos tunnet jo Herran, pyydä: Herra auta, että voisin vikuroimatta olla Sinun käytössäsi. Herra hallitse minua armossasi!

Joh. 12:20-36 Haluamme nähdä Jeesuksen

20. Niiden joukossa, jotka tulivat ylös juhlille palvomaan Jumalaa, oli muutamia kreikkalaisia.
21. Nämä menivät Filippoksen luo, joka oli Galilean Beetsaidasta, ja pyysivät häneltä: "Herra, me haluamme nähdä Jeesuksen."
22. Filippos meni ja sanoi sen Andreakselle, ja Andreas ja Filippos menivät puhumaan siitä Jeesukselle.
23. Mutta Jeesus vastasi heille: "On tullut hetki, jolloin Ihmisen Poika kirkastetaan.
24. Totisesti, totisesti minä sanon teille: jos vehnänjyvä ei putoa maahan ja kuole, se jää yksin, mutta jos se kuolee, se kantaa paljon satoa.
25. Joka rakastaa elämäänsä, menettää sen, mutta joka vihaa elämäänsä tässä maailmassa, säilyttää sen iankaikkiseen elämään.
26. Jos joku minua palvelee, seuratkoon hän minua, ja missä minä olen, siellä myös minun palvelijani on oleva. Jos joku palvelee minua, niin Isä kunnioittaa häntä."
27."Nyt minun sieluni on järkyttynyt. Mitä sanoisin? Isä, pelasta minut tästä hetkestä! Mutta tätä vartenhan minä olen tähän hetkeen tullut.
28. Isä, kirkasta nimesi!" Silloin taivaasta kuului ääni: "Minä olen sen kirkastanut ja vastedeskin kirkastan."
29. Kansa, joka oli paikalla, kuuli äänen ja sanoi ukkosen jyrisseen. Toiset sanoivat: "Hänelle puhui enkeli."
30. Jeesus vastasi: "Ei tämä ääni tullut minun tähteni vaan teidän tähtenne.
31. Nyt on tämän maailman tuomion hetki. Nyt tämän maailman ruhtinas heitetään ulos.
32. Ja kun minut korotetaan maasta, minä vedän kaikki luokseni."
33. Mutta tämän hän sanoi ilmaistakseen, millaisella kuolemalla hän kuolisi.
34. Väkijoukko sanoi hänelle: "Me olemme laista kuulleet, että Kristus pysyy iankaikkisesti. Kuinka sinä voit sanoa, että Ihmisen Poika on korotettava? Kuka on tämä Ihmisen Poika?"
35. Niin Jeesus vastasi: "Vielä vähän aikaa valo on teidän keskellänne. Vaeltakaa niin kauan kuin teillä on valo, ettei pimeys saisi teitä valtaansa. Joka vaeltaa pimeässä, ei tiedä, minne menee.
36. Niin kauan kuin teillä on valo, uskokaa valoon, että teistä tulisi valon lapsia." Tämän sanottuaan Jeesus lähti pois ja kätkeytyi heiltä.

Haluatko nähdä Jeesuksen?
Haluatko Sinä nähdä Jeesuksen? On yllättävän paljon ihmisiä, joilla on kiinnostusta nähdä, millainen Jeesus on. Jeesushan kelpaa tänä päivänä lähes millaiseen uususkonnollisuuteen tahansa. On ihmisiä, jotka sanovat etsivänsä Jeesusta, mutta eivät halua nähdä Jeesusta totuutena. Mutta toisaalta on mahdollista löytää Jeesus ja nähdä Hänet sellaisena, kuin Hän todella on. Mutta se onnistuu vain tiellä, jolla ihmisen on suostuttava valon läpivalaisuun ja kuoltava itselleen löytääkseen todellisen elämän. Jeesus paljastaa itsensä vain ristin juurelle nöyrtyville. Muilta Hän kätkeytyy, vaikka he näkisivät Jeesuksen aivan silmiensä edessä.

Kreikkalaiset etsijät
Temppelialue oli tupaten täynnä pääsiäisjuhlille tulleita ihmisiä. Jeesus oli juuri ratsastanut "hoosianna" -huutojen saattelemana Jerusalemiin. Ylipapit ja fariseukset olivat tehneet päätöksen surmata Jeesuksen, mutta olivat lähes epätoivon partaalla, kun Lasaruksen kuolleista herättämisen seurauksena kansa oli hullaantunut osoittamaan Jeesukselle kuninkaallista kunnioitusta.

Juhlaan rukoilemaan tulleiden joukossa oli muutamia synnynnäisiä kreikkalaisia. He olivat juutalaisuuteen kääntyneitä pakanoita. He ehkä tunsivat Filippuksen entuudestaan, koska kääntyivät hänen puoleensa ja esittivät kohteliaan pyynnön: "Herra, me haluamme nähdä Jeesuksen." He eivät olleet tavanneet Jeesusta, mutta se, mitä he olivat Hänestä kuulleet, oli herättänyt heissä kunnioitusta. Siksi heidän pyyntönsä oli nöyrä ja kohtelias. Filippus epäröi viedä kreikkalaisia Jeesuksen luo, sillä hän ei vielä tajunnut, että Jeesus Messias voisi tulla koko maailman Vapahtajaksi. Siksi hän kääntyi Andreaan puoleen, joka oli 5000 ruokkimisesta oppinut sen, että kysymykset oli syytä viedä suoraan Jeesuksen käsittelyyn.

Syy
Syy, miksi kreikkalaiset halusivat nähdä Jeesuksen, saattoi olla pelkkä uteliaisuus, sillä koko kaupunki oli täynnä puhetta ja väittelyä Jeesuksesta. Mutta todennäköisesti heidän pyyntönsä nousi syvemmältä. He olivat kreikkalaiseen epäjumalanpalvelukseen pettyneinä kääntyneet etsimään elämänsä syvimpiin kysymyksiin vastausta juutalaisuudesta. Mutta heidän kohtaamansa kuolleiksi muotomenoiksi turmeltunut juutalaisuuskaan ei ollut vastannut heidän sydämensä kaipuuseen. Se, mitä he olivat kuulleet Jeesuksesta, oli herättänyt heissä toivon löytää todellisen vastauksen.

Kätkeytyvä Jeesus
Jeesuksen vastaus miesten pyyntöön oli hämmästyttävä. Hiukan tekstimme jälkeen sanotaan nimittäin: *"Jeesus puhui tämän, meni pois ja kätkeytyi heiltä."* Kreikkalaiset miehet halusivat nähdä Jeesuksen, mutta loppujen lopuksi Jeesus kätkeytyi heiltä. Kysymys ei kuitenkaan ole siitä, etteivätkö nämä kreikkalaiset olisi päässeet niin lähelle Jeesusta etteivätkö he olisi luonnollisilla silmillään nähneet Häntä ja luonnollisilla korvillaan kuulleet kaiken, mitä Jeesus puhui.

Hetki on tullut
Jeesus vastasi miesten pyyntöön: *"Hetki on tullut, että Ihmisen Poika kirkastetaan. Totisesti minä sanon teille: jos vehnänjyvä ei putoa maahan ja kuole, se jää yksin. Mutta jos se kuolee, se tuottaa runsaan sadon."*

Ensiksi Hän viittasi hetkeen, joka nyt oli tullut. Sana "hetki" on Johanneksen evankeliumissa erityismerkityksessä. Ensi kerran se esiintyy tilanteessa, missä Jeesus muutti veden viiniksi. Äidilleen Jeesus sanoi silloin: *"Minun hetkeni ei ole vielä tullut."* Veljiensä kehotukseen astumisesta julkisempaan toimintaan Hän vastasi samalla tavalla: *"Minun hetkeni ei ole vielä tullut."* Edelleen Jeesuksen vastustajista todetaan kahdessa yhteydessä, että he eivät olleet kyenneet viemään Häntä mukanaan, koska *"Hänen hetkensä ei vielä ollut tullut."* Mutta nyt Jeesus julisti: *"Hetki on tullut, että Ihmisen Poika kirkastetaan."*

Kirkastuminen
Mitä Jeesus tarkoitti sitten kirkastamisellaan? Jatkossa Jeesus lausui: *"Nyt minun sieluni on järkytetty. Mitä minun pitäisi sanoa? Isä, pelasta minut tästä hetkestä. Kuitenkin: sitä vartenhan olen tullut tähän hetkeen. Isä, kirkasta nimesi!"* Taivaasta kuului ääni: *"Minä olen sen kirkastanut, ja olen sen vielä kirkastava."* Mutta Jeesus sanoi: *"Ei tämä ääni tullut minun tähteni, vaan teidän tähtenne. Nyt tuomio kohtaa tätä maailmaa. Nyt tämän maailman ruhtinas heitetään ulos. Kun minut ylennetään maasta, minä vedän kaikki luokseni."* Näillä sanoilla Jeesus antoi tietää, millaisella kuolemalla hän oli kuoleva.

Jeesus oli johdonmukaisesti kulkenut aina seimestä asti kohti tätä hetkeä. Kun kreikkalaiset esittivät pyyntönsä nähdä Jeesuksen, Hän ei sanonut, että nyt Hän kuolisi ristillä, vaan nyt Hän kirkastuisi. Jeesukselle Hänen riippumisensa ristillä ja Hänen käsittämätön tuskansa Isän hylkäämänä ja koko maailman syntejä kantaen oli kirkkauden ilmestymisen hetki. Samaa kuvaa Heprealaiskirje näin:
"Hänet, Jeesuksen, joka vähäksi aikaa oli asetettu enkeleitä alemmaksi, me näemme kuolemansa kärsimyksen tähden kirkkaudella ja kunnialla seppelöidyksi, että hän Jumalan armosta olisi kaikkien puolesta maistanut kuolemaa." (Hepr. 2:9)

Jeesus piti suurimpana kunnianaan ja kirkkautenaan saada kärsiä ihmisten sijasta synnin tuomion ja Jumalan lain vaatiman rangaistuksen. *"Isä rakastaa minua, koska minä annan henkeni, että ottaisin sen takaisin. Ei kukaan ota sitä minulta, vaan minä annan sen itsestäni. Minulla on valta antaa se, ja minulla on valta ottaa se takaisin. Sen ohjeen olen saanut Isältäni." (Joh. 10:17-18)*

Taivas Teurastetun Karitsan ylistystä
Jumalan Isän rakkaus syntiin langennutta ihmistä kohtaan kirkastui syvimmin juuri Jeesuksen tuskissa Golgatalla. Jumalan koko rakkaus, lyhentämätön pyhyys ja iankaikkinen kunnian ilmestyi Golgatan hirvittävän pimeyden keskellä. Kun kerran ihmiset tämän uhrin tähden pääsevät taivaalliseen kirkkauteen, heidän loputon ylistysvirtensä tulee olemaan Teurastettu Karitsa, tuo ristillä iankaikkisessa syvyydessä kärsinyt Vapahtaja. Taivaallisen kirkkauden ihmeellisen loiston keskuksessa on Ylösnoussut Herra Jeesus, jonka ruumiissa näkyvät iankaikkisesta iankaikkiseen naulojen arvet ja

keihään haavan arpi Hänen kyljessään. Mutta ne tulevat olemaan todistus Jumalan armon kirkkauden kiitokseksi.

Vehnänjyvä
Sitten Jeesus selittää asiaa kuvalla vehnänjyvästä. Kuvittele, että sinulla olisi kädessäsi jyvä. Sinä katselet sitä, mutta näetkö todella, mitä siinä on? Tietysti näet itse jyvän, mutta et sittenkään näe. Vasta sitten näet, mitä se sisältää, kun panet sen mullan peittoon, annat sen kuolla ja odotat. Jyvästä nousee taimi, korsi ja lopulta uusi tähkä täynnä uusia jyviä. Tämä kaikki oli siemenessä, mutta sinä et nähnyt sitä. Mutta nytkään et vielä näe kaikkea. Ota tähkästä siemenet ja kätke ne maahan ja anna kasvun jatkua. Lopulta yhdestä jyvästä tulee suunnattoman rikas sato. Kaikki se oli kätketty yhteen jyvään.

Jeesuksen vastaus kreikkalaisten pyyntöön oli siis: "Nämä miehet eivät voi nähdä Minua. Tulee kyllä päivä, jona ihmiset tulevat näkemään Minut. Se tulee olemaan seurausta siitä, että annan elämäni ihmisten puolesta. Siitä alkaa prosessi, joka on kulkeva läpi sukupolvien ja vuosisatojen. Se kulkee kuoleman kautta elämään. Sato on kerran oleva niin suuri, ettei kukaan ihminen kykene sitä laskemaan."

Tänäänkin on vain yksi tie, jolla Jeesus voidaan nähdä. Se kulkee ristin kautta elämään, kuoleman kautta elämään. Vain ne, jotka kohtaavat Jeesuksen omien syntiensä kanssa Golgatan ristin kärsimyksen juurella, pääsevät näkemään, kuka ja millainen on Jeesus. Tie elämään vie vain Jeesuksen kuoleman kautta.

Elämä alttiiksi
"Joka rakastaa elämäänsä, kadottaa sen. Mutta joka panee elämänsä alttiiksi tässä maailmassa, säilyttää sen iäiseen elämään."
Kreikan alkukielessä tässä lauseessa käytetään kanta eri sanaa "elämästä". "Joka rakastaa elämäänsä (*psyche*), kadottaa sen. Mutta joka vihaa sitä (panee elämänsä alttiiksi) tässä maailmassa, säilyttää sen iäiseen elämään (*zoe*)." Psyche viittaa luonnolliseen henkiseen elämään. Kun Paavali puhuu "luonnollisesta ihmisestä" voisimme yhtä hyvin kääntää "psyykkisestä ihmisestä". Kysymys on ihmisestä, joka elää pelkästään sielullisella tasolla. Jos haluat pitää elämäsi vain tällä tasolla, tulet menettämään sen. Mutta jos vihaat tätä, panet sen alttiiksi, löydät todellisen elämän (*zoe*) täyteydessään. Syntiinlankeemuksen seurauksena ihmisestä tuli sielullinen vailla henkeä. Voidakseen elää hengellisen elämän täyteyttä, ihmisen on hylättävä sielullisen elämän kutsut ja vaatimukset.

Edelleen: *"Jos joku palvelee minua, hän seuratkoon minua. Missä minä olen, siellä on palvelijanikin oleva. Jos joku palvelee minua, Isä kunnioittaa häntä."*
Nyt ei ole kysymys vain kreikkalaisista vaan jokaisesta ihmisestä. Jeesuksen hetki on tullut. Jos haluat nähdä Jeesuksen, sinun on kuljettava Jeesuksen tietä. Siellä missä Jeesus on, itselleen kuolemisen tiellä, siellä on myös Hänen seuraajansa. Kaikessa opetuksessaan Jeesus korosti ristin tien välttämättömyyttä, sillä vain se tie vie ylösnousemuksen voittoon ja elämään sen tuolla puolen. Jos haluat nähdä Jeesuksen, ei ole muuta tietä kuin Jeesuksen tie. Se on ristin tie, ylösnousemuksen ja elämän tie.

Suorastaan järisyttävä on Jeesuksen lupaus niille, jotka lähtevät palvelemaan Jeesusta: *"Isä kunnioittaa häntä".* Selvää on, että uskova kunnioittaa Jumalaa, mutta että Isä Jumala tulee niin alas, että ilmaisee kunnioituksensa ihmislasta kohtaan, on suorastaan mullistavaa. Jeesuksen seuraaja on monella tavalla puutteellinen ja lankeaa usein syntiin, mutta silti Isä kunnioittaa häntä. Kysymys on siitä, että Jeesuksen palvelijan vierellä on Jeesus itse ja Jeesuksen täydellinen vanhurskauden lahjan vuoksi Isä ei lue palvelijalle mitään syntiä, niin jopa kunnioittaa häntä. Isän ja Pojan suuruus näkyy siinä syvässä alentumisessa, jolla Isä ja Poika lähestyy meitä.

Järkyttynyt Jeesus
Sitten Jeesus ilmoitti, millaiseen "hetkeen" Hän oli nyt tullut, kun silmien edessä oli Golgatan kumpu. *"Nyt minun sieluni on järkytetty. Mitä minun pitäisi sanoa? Isä, pelasta minut tästä hetkestä. Kuitenkin: sitä vartenhan olen tullut tähän hetkeen."*
Tässä Jeesus ei käytä sanaa *zoe* vaan *psyche*, siis juuri sitä, josta tulee luopua päästäkseen osalliseksi todellisesta elämästä. Kuulen Jeesuksen sanovan: *"Nyt minun sieluni on järkytetty."* Tajuan nii-

hin sisältyvän surun, mutta en osaa edes aavistella niihin sisältyvän tuskan suuruutta. Tuska oli niin syvää, että Hän jatkaa kysymällä: *"Mitä pitäisi minun sanoa?"*
"Pitäisikö minun sanoa, Isä, pelasta minut tästä hetkestä?"
Mutta vähääkään epäröimättä Jeesus jatkoi: *"Kuitenkin: sitä varten olen tullut tähän hetkeen."*
Sitten Jeesus pyysi: *"Isä, kirkasta nimesi!"*

Johannes ei evankeliumissaan kerro Getsemanen puutarhan tapahtumista, mutta hän ilmoittaa Getsemanen kokemuksen ja tuskan sisällön. Getsemane ei ollut vain tunnin tai parin tuskaa puutarhassa, vaan se oli Herran sydämen kokemusta koko Hänen tiensä ajan kohti ristiä. "Pitäisikö minun pyytää vapautusta tästä, ei sitä varten olen tullut. Isä kirkasta nimesi!"

Isän vastaus
Tuolla hetkellä tuntuu kuin Isä ei olisi kyennyt pysymään vaiti. Taivas vastasi, ja sanat olivat selkeitä, niille, jotka kykenivät niitä seuraamaan.
Taivaasta kuului ääni: *"Minä olen sen kirkastanut, ja olen sen vielä kirkastava."*
"Minä olen sen kirkastanut." Se sisälsi kaiken menneisyyteen liittyvän niin vanhan liiton historian luomisesta lähtien kuin erityisesti Jeesuksen julkisen toiminnan siihen asti. Isä oli Jeesuksessa kirkastanut, millainen sydän Hänellä on ihmisiä kohtaan. *"Olen sen vielä kirkastava"* kertoo Golgatan tiestä, ylösnousemuksesta, Jeesuksen taivaaseen astumisesta, Pyhän Hengen vuodatuksesta ja lopulta Jeesuksen toisesta tulemisesta suuressa kirkkaudessaan.

Kolmannen kerran Jeesuksen julkisen toiminnan aikana taivas katkaisi vaitiolonsa. Mutta miksi?
Jotkut paikalla olijoista esittivät käsityksenään, että ukkonen jyrisi. Toiset puhuivat enkelin puheesta. On mielenkiintoista, miten ihmiset kuulevat saman asian eri tavalla riippuen siitä, mitä he ovat itsessään. Herra tiesi, kuka puhui. Hän kuuli ja ymmärsi. Hän kertoi, että ääni ei ollut tullut Hänen itsensä tähden vaan ympärillä olevien ihmisten vuoksi.

Tuomio
Isän puheen jälkeen Jeesus jatkoi kirkastumisensa hetken merkityksen selittämistä:
"Nyt tuomio kohtaa tätä maailmaa. Nyt tämän maailman ruhtinas heitetään ulos."
Tuomio? Niin, nyt maailma seisoo tuomiolla. Tuomio on lausuttu. Ihmiskunnan ja maailmanhistoria tuomio lausuttiin nyt julki. Sen teki Jeesus, joka oli kohta seisova roomalaisen tuomioistuimen tuomittavana. Golgatalla ihmiskunnan tuomio pantiin toimeen.
"Nyt tämän maailman ruhtinas heitetään ulos."
Kysymys on futuurista tulevaisuuden muodosta. Sielunvihollisen ulosheitto on siis prosessi. Ristillä Jeesus murskasi käärmeen pään, mutta prosessi jatkuu vielä viimeiseen tuomioon asti.

Tapaa, millä maailman ruhtinas heitetään ulos, Jeesus kuvaa:
"Kun minut ylennetään maasta, minä vedän kaikki luokseni."
Maasta ylentäminen sisältää enemmän kuin vain ristin. Siihen kuuluu myös ylösnousemus, taivaaseen astuminen ja istuminen Isän oikealle puolelle.
"Kun minut ylennetään maasta, minä vedän kaikki luokseni."
Kaikki eivät Jeesuksen vedettäviksi suostu, mutta Jeesus on oleva se kokoontumispaikka, josta ihmiset vedetään Hänen luokseen.

Vain valoon tuleva voi nähdä Jeesuksen
Sitten ihmiset esittivät Jeesukselle kysymyksen: *"Kuka on Ihmisen Poika?"*
Jeesus sivuutti tämän teologisen kysymyksen. Mikään itsessään oikeakaan vastaus ei nimittäin hyödytä ihmistä, ellei hän ole valmis seuraamaan siihen sisältyvää valoa. Kysyjät olivat päin vastoin valmistautuneet surmaamaan Jeesuksen eli sammuttamaan sen valon, joka oli heidän keskellään. Siksi Jeesus vielä kerran muistutti kuulijoitaan, että valo, Hän itse, Hänen sanansa ja tekonsa, oli heidän keskellään, heidän kuultavissaan ja nähtävissään, mutta sen ohi kulkeminen johtaisi heidät auttamattomasti pimeyteen

Jos haluat tietää, onko Jeesus Messias, Sinut vapaaksi tekevä Vapauttajakuningas, Sinun on suostuttava seuraamaan valoa, jonka olet saanut ja joka on lähelläsi. Ellet tee niin, Sinä joudut lopulta pimeyteen. Vain kuuliaisuus sille ehkä vielä vähäiselle valolle, jonka jo nyt näet ja ymmärrät Jeesuksesta ja Hänen sanastaan, voi viedä Sinut suuremman valon tuntemiseen.

Evankeliumin valo
Kristus-valon tulee meidän luoksemme ilmoituksen sanassa, laissa ja evankeliumissa. Pyhässä Hengessä julistettu sana vie ihmisen Kristuksen valoon. Mutta valon vastaanottamisessa ei milloinkaan riitä pelkkä oikea tieto, vaan Hänen valonsa vaatii väistämättä vaeltamista valon mukaan, Hänen yhteydessään, Hänen tahtonsa mukaan ja Hänen puhdistamanaan. Kristus valo koskettaa siis toki meidän järkeämme, tietomme tasoa, elämän asennoitumistamme, vaelluksen puhtautta ja hengellisen todellisuuden tuntemista. Mutta mitään näistä ei tapahdu omasta itsestämme käsin, vaan Jeesuksen Kristuksen ilmoituksesta, Hänen totuudestaan ja Hänen persoonansa tuntemisesta käsin. Valossa vaeltaminen merkitsee siis henkilökohtaista yhteyttä Herraan Jeesukseen ja Hänen kanssaan kulkemista.

Tähän valoon pääseminen edellyttää myös aina sitä, että Jeesus tulee ensin meidän luoksemme valona. Kun Hän on keskellämme ja kutsuu meitä, voimme päästä valoon. Muussa tapauksessa jäämme parhaankin oman yrittämisemme kanssa vain pimeyteen. Siksi on kohtalokkaan tärkeää, että otat vaarin siitä valosta, joka Kristuksessa lähestyy Sinua. Jos Hänen seuraansa et lähde silloin, kun Hän kutsuu, myöhempää mahdollisuutta ei välttämättä enää tule:
"Niin kauan kuin teillä on valo, uskokaa valoon, että teistä tulisi valon lapsia."

Pimeys ei kykene tukahduttamaan valoa
Kristuksen ilmoituksessa meihin kohdistuvan valon luonteeseen kuuluu myös se, että ei ole mitään niin suurta pimeyttä, ettei Hän kykenisi sitä valaisemaan, kunhan Hänen valonsa alle suostutaan. Ei ole mitään niin suurta syntisyyttä, niin suurta tietämättömyyttä, niin suurta epätoivoa, niin pimeitä harhapolkuja, ettei Jeesus kykenisi sen keskeltä viemään ihmistä valoon, uuteen elämään Hänen yhteydessään.

Kristus-valossa vaeltamiseen kuuluu turvallisuus. Jeesuksen seurassa vaeltaminen ei merkitse välttämättä helppoa ja tasaista tietä. Mutta valon tie on turvallinen. Johdattaja kulkee valaisten omansa kanssa. Vaikka Sinä et itse näkisikään kauas eteenpäin, tiedät, että Herra joka vierelläsi kulkee osoittaa Sinulle askeleen kerrallaan.
"Sinun sanasi on minun jalkaini lamppu."
Riittää, että Sinä näet ottaa yhden askeleen, sillä Hän näkee kokonaisuuden ja ohjaa tietä, jolta mitkään pimeyden voimat eivät voi sinua suistaa pois. Omaa valoa Herran omalla ei ole, vaan hän riippuu kiinni Jeesuksessa, jolla on valo. Siksi ei tarvitse pelätä. Siksi ei myöskään tarvitse joutua masennuksen syövereihin. Myös sydämemme tunteet voivat löytää valon Herran lähellä.

Valossa vaeltamisen luonne
Valossa vaeltaminen ei merkitse synnittömyyttä. Päin vastoin se merkitsee sitä, että Jeesuksen totuuden sana saa päivittäin osoittaa meidän syntimme. Jumalan lapsen tuntomerkki on se, että hän joutuu tunnustamaan synneiksi, aidoiksi rikkomuksiksi Jumalaa ja lähimmäisiä vastaan sellaisia asioita, joita tämä maailma tai tähän maailmaan rakastunut kristillisyys "avaramielisyydessään" ei ole enää aikoihin pitänyt synteinä.

Valossa vaeltaja joutuu kipeästi tarkistamaan sydämensä kateuden, ylpeyden, itsekkyyden, katkeruuden, petollisuuden ja himokkuuden synnyttämiä ajatuksia ja asenteita. Hän joutuu tunnustamaan ne Herralle lihallisena pimeytenään. Valossa vaeltaja joutuu tutkimaan omia vääriä sanojaan, kiivastumisiaan, huolimattomia lausuntojaan muista ja kiittämättömyyttään. Valossa vaeltaja myöntää synneiksi myös työnantajan ajan, puhelinajan ja tietokoneohjelmien varastamisen ja pienimmätkin verovilpit.

Mutta missä valo saa paljastaa syntisyyden, ja herättää aidon anteeksipyynnön ja siinä Jeesuksen Golgatan uhriveri pyyhkii pois kaikki synnit.
"Minkä valo paljastaa, sen veri puhdistaa."
Jeesuksen valo vie toistuvasti Golgatan uhriveren ja täydellisen sovituksen turviin. Missä pienetkin asiat nähdään suurina rikkomuksina, koska niissä on murehdutettu käsittämättömän suurta Isän rakastavaa sydäntä, siellä anteeksiantamuksen lahja on aina suurta armon ihmettä. Missä kirkas valo osoittaa synnit suuriksi, siellä armo on ylenpalttinen. Seurauksena rakkaus Herraan ja lähimmäisiin kasvaa, sillä *"joka on paljon anteeksi saanut, rakastaa paljon."* Valossa vaeltaminen, herkällä ja

aralla tunnolla Jumalan kasvojen edessä eläminen, synnyttää syvän yhteyden Herraan ja myös toisiin samalla tavalla vaeltaviin. Tällaisen yhteyden keskellä pääsee myös käytännöllinen rakkaus ja palvelu toteutumaan ja syventämään jälleen keskinäistä yhteyttä.

Parasta valon tiessä on kuitenkin se, että se vie lopulta täydelliseen ja riemulliseen taivaan valon valtakuntaan, jossa pelastettu saa kasvoista kasvoihin katsella kirkastettua Herraa.

Esimerkki ihmisestä, joka pääsi näkemään Jeesuksen
Ren Sugimuran todistuspuheenvuoro hänen konfirmaatiojuhlassaan 14.2.2010.

Eräänä päivänä kun valmistelin todistuspuheenvuoroani, juttelin isäni kanssa ja kyselin, mitähän sitä oikein sanoisi. Isäni vastasi näin: Jos menneisyydestäsi poistetaan pahanteko, niin eipä taida jäädä jäljelle mitään.

Useimmat teistä tiedättekin, että yläasteen toiselta lukion toiselle luokalle asti olin suoraan sanottuna jonkin sortin huligaani. Kun nyt katson taaksepäin tuota aikaa, sitä voisi kuvata parhaiten sanalla elämän haaksirikko. Aiheutin todella monille kärsimystä ja surua. Kaikkein eniten kuitenkin murehdutin Jumalaa.

Vanhempani ovat kristittyjä ja niinpä kävin pienestä pitäen heidän kanssaan kirkossa. Sen tähden sydämessäni uskoin Jumalan olemassaoloon, mutta se ei ollut todellisuutta elämässäni. Myönsin, että Jumala on olemassa, mutta en etsinyt Häntä.

Ala-asteen loppupuolella aloin vihaamaan kristinuskoa. Japanissa ja varsinkin täällä Awajin saarella on hyvin vähän kristittyjä ja siksi, ei ainoastaan se, että on kasvanut kristityssä kodissa, vaan se, että itse on kristitty, tuntui hyvin oudolta ja vieraalta. Juuri noihin aikoihin lopetin kirkossa käymisen.

Yläasteelle meno oli elämäni käännekohta. En halunnut enää tehdä mitään, vaan lopetin kaiken opiskelun ja pakenin aina vain helpommalta tuntuvaan elämäntyyliin. Koska luulin vanhempieni pakottavan minut uskoon, hyökkäsin voimakkaasti heitä vastaan. Mitä enemmän villiinnyin, sitä enemmän perheeni hajosi. Noihin aikoihin menetin kokonaan rauhan ja toivon.

Vaikka olin, mitä olin, pääsin kuitenkin Hokkaidon saarella olevaan kristilliseen lukioon. Lukion toisen luokan loppupuolella luokanvalvojani kutsui minut kanssaan kirkkoon. Opettajani oli tullut kristityksi vaimonsa kautta. Kun hieman epäröin kutsua, hän ehdotti, että menisimme kirkosta paluumatkalla jonnekin syömään. Tuon sanan houkuttelemana häpeilemättä lähdin mukaan. Olin ollut pitkään kristinuskoa vastaan, mutta kirkkoon saavuttuani lämpimät muistot palautuivat mieleeni ja koin, että tämä on minun paikkani. Kun yhteislaulu alkoi, sanoin kuvaamattoman ihmeellinen tunne valtasi minut. Paluumatkalla bussissa hyräilin päivän virttä ”En enää palaa entiseen”. Koin, kuinka sydämeni kaipuu täytettiin ja että Jumala elää tehden työtään minussa. Siitä päivästä lähtien olen käynyt säännöllisesti kirkossa.

Luukkaan evankeliumin 15 luvussa jakeessa 20 on seuraavat sanat: ”Niin hän lähti isänsä luo. Kun poika oli vielä kaukana, isä näki hänet ja heltyi. Hän juoksi poikaa vastaan, sulki hänet syliinsä ja suuteli häntä.”
Minä olin pitkään Jumalasta erossa. Elin kuin tuhlaaja omien halujeni mukaan, mutta Jumala armahti minut tuollaisenaan. Olen onnellinen, että Jumala käänsi hyväksi menneisyyteni ja kaiken pahuuden.

Käyn opiskelupaikkakunnallani Yokohamassa Sakae Shalom kirkossa. Seurakunnan pastori Eiji Koyama on sanonut: Kristinusko ei ole uskonto eikä historiaa. Kun otamme henkilökohtaisesti elävän Jeesuksen Kristuksen Vapahtajana vastaan, saamme kokea pelastuksen. Eikä ainoastaan sitä, vaan saamme paljon siunausta. Suurin siunaus minulle on kuitenkin se, että Jeesus tuli minun ystäväkseni. Voin päivittäin puhua Jeesuksen kanssa. Jeesus puhuu paljon joka päivä Raamatun sanan kautta. Ihmiselämä ei ole aina tyyntä. *”Maailmassa te olette ahtaalla, mutta pysykää rohkeina, minä olen voittanut maailman”. (Joh.16:33)* Kuinka onnellista onkaan, kun tällä tavoin julistanut Jeesus kulkee kanssamme päivittäin.

On aikoja, jolloin ei tiedä, mitä tulisi tehdä. Ei ole näkyvissä mitään toivon kipinää. Sellaisinakaan hetkinä Jumala ei hylkää, Hän rakastaa ja puhuu minulle. Raamattu sanoo: ”Jumala on tehnyt kaiken alun alkaen hyväksi.”

Tästä lähtien haluan kulkea loppuelämäni Jumalan kanssa uskoen, että elämäni on Herran käsissä.

Entä sinä?
Oletko Sinä jo päässyt näkemään, kuka Jeesus todellakin on? Hän on Sinun syntiesi tähden kärsinyt ja kuollut Vapahtaja. Hän on myös haudasta ruumiillisesti ylösnoussut Herra, joka istuu Isän oikealla puolella kirkkaudessa. Sinä voit päästä näkemään Hänen kirkkautensa vain tulemalla Hänen eteensä syntisenä ja tuomalla valoon kaikki ne synnit, jotka olet sydämeesi kätkenyt. Syntien tunnustamisen tie on ahdas portti, jossa on kuoltava omalle ylpeydelle, mutta vasta Jumalan valoon tullut saa kokea sen ihmeellisen rauhan ja ilon, jonka vain Jeesuksen uhriveri voi sydämelle antaa.

Mutta Sinulta, joka et halua suostua totuuteen omista pahoista teoistasi, Jeesus tulee kätkeytymään. Vaikka kuulisit hänen äänensä, et voi koskaan tuntea Hänen armonsa suuruutta, ellet taivu Jumalan eteen parannuksessa ja uskossa. Sillä Golgatan salaisuus, jossa Jeesuksen kirkkaus tänäänkin ilmestyy, avautuu vain niille, jotka tunnustavat omiksi synneikseen ne, joiden tähden Jeesus ristillä kärsi ja kuoli.

Maailmassa on paljon ihmisiä, jotka haluavat nähdä Jeesuksen, mutta eivät tiedä vielä tietä Hänen luokseen. Siksi Hera kutsuu Sinua, joka olet jo päässyt maistamaan Golgataan uhrin armoa ja kirkkautta, lähettilääkseen. Herra halua käyttää Sinua evankeliumin hyvän sanoman levittämisessä. Ethän vai jää ikään kuin katsomoon ja estämään niidenkin näkyvyyttä, jotka kaipaisivat saada nähdä Jeesuksen.

Joh. 12:37-50 Välitilinpäätös

37. Vaikka Jeesus oli tehnyt niin monta tunnustekoa heidän nähtensä, he eivät uskoneet häneen,
38. että toteutuisi profeetta Jesajan sana, jonka hän on puhunut: "Herra, kuka uskoi meidän saarnamme, ja kenelle Herran käsivarsi ilmoitettiin?"
39. He eivät voineet uskoa sen tähden, että Jesaja on myös sanonut:
40. "Hän on sokaissut heidän silmänsä ja paaduttanut heidän sydämensä, etteivät he silmillään näkisi eivätkä sydämellään ymmärtäisi ja kääntyisi ja etten minä heitä parantaisi."
41. Tämän Jesaja sanoi, koska hän näki Kristuksen kirkkauden ja puhui hänestä.
42. Kaikesta huolimatta monet hallitusmiehistäkin uskoivat Jeesukseen. Mutta fariseusten tähden he eivät sitä tunnustaneet, etteivät joutuisi erotetuiksi synagogasta,
43. sillä he rakastivat ihmiskunniaa enemmän kuin Jumalan kunniaa.
44. Mutta Jeesus huusi sanoen: "Joka uskoo minuun, ei usko minuun vaan häneen, joka on minut lähettänyt.
45. Joka näkee minut, näkee hänet, joka on minut lähettänyt.
46. Minä olen tullut valoksi maailmaan, ettei yksikään, joka uskoo minuun, jäisi pimeyteen.
47. Jos joku kuulee minun sanani eikä noudata niitä, en minä häntä tuomitse, sillä minä en ole tullut tuomitsemaan maailmaa vaan pelastamaan maailman.
48. Joka halveksii minua eikä ota vastaan minun sanojani, hänellä on tuomitsijansa: se sana, jonka minä olen puhunut, tuomitsee hänet viimeisenä päivänä.
49. Sillä en minä ole puhunut omia ajatuksiani. Isä, joka on minut lähettänyt, on antanut minulle käskyn, mitä minun on sanottava ja mitä puhuttava.
50. Minä tiedän, että hänen käskynsä on iankaikkinen elämä. Minkä minä siis puhun, sen minä puhun niin kuin Isä on minulle sanonut."

Oletko onnistuja?
Oletko Sinä onnistunut elämässäsi? Oletko päässyt tavoitteisiisi ja ovatko saavutuksesi odotustesi mukaisia? Kysymys menestyksestä koskettaa jollain tavalla jokaista meistä? Jokainen toki halaisi vastata myönteisesti näihin kysymyksiin, mutta jos rehellisesti tutkii mennyttä elämäänsä, useimman kai on pakko tunnustaa, että odotukseni olivat liian suuret.

Muistan, miten eräs japanilainen ei-kristitty rouva kysyi minulta, kuuluinko menestyjiin. Vastasin vähääkään empimättä: "En todellakaan!" Elin juuri niihin aikoihin keski-iän kriisiä. Vuosien uurastus lähetystyössä alkoi asettua pikku hiljaa oikeisiin ja varsin vaatimattomiin mittasuhteisiinsa. Kysymyksen tehneen rouvan mies oli juuri kuollut syöpään. Kuolinvuoteellaan tämä mies oli tullut uskoon ja kastettu. Rouva oli nähnyt sen yllättävän muutoksen, joka miehessä oli aivan viimeisillä viikoilla tapahtunut, mutta siitä huolimatta hän ei tahtonut uskoa Jeesukseen. En lähtenyt selittämään tarkemmin hänelle, miksi koin itseni epäonnistujaksi. Taustalla oli tietenkin aiheellista suuruuden hulluuden romahtamista, mutta vielä syvempääkin. Vaikka iloitsin siitä, että mies oli tullut uskoon ja pelastanut, koin, että vaimon sydän oli entistä syvemmin kiinni. Hänen tyttärensä oli tullut jo aiemmin uskoon ja hänen iäkäs äitinsäkin tuli Kristuksen luo pian noiden tapahtumien jälkeen, mutta hänen oma sydämensä pysyi suljettuna. Evankeliumin julistaja ei voi kokea olevansa työssään menestynyt, elleivät ne, jotka sanan kuulevat taivu parannukseen synneistään ja käänny uskossa pyytämään armahdusta Jumalalta. Jumalan työ ei kuitenkaan jäänyt kesken tuon rouvankaan kohdalla, vaikka sydämen pehmenemiseen ja parannukseen taipumiseen meni vielä parikymmentä vuotta.

Ei kaduttavaa
Kysellessäni japanilaisilta näitä asioita olen usein törmännyt vastaukseen: "En osaa asettaa elämälleni mitään erityistä tavoitetta tai päämäärää, mutta pyrin elämään niin täysipainoisesti joka päivä, että vanhuuden päivinäni voisin katsella taaksepäin ilman, että minun tarvitsee katua mitään." Vastaus ei minua tyydytä, sillä se kertoo lähinnä sen, että asianomainen ei tiedä, mihin hän on matkalla eikä siksi halua tai uskalla asettaa itselleen mitään tavoitteita. Sitä paitsi en jaksa uskoa, että kukaan pääsee elämänsä iltaan niin, ettei hänellä olisi mitään kaduttavaa. Rehellisempää olisi todeta, että jo tähän päivään mennessä on kasaantunut monenlaista katumuksen ja suunnan tarkistamisen aihetta.

Negatiiviset välitilinpäätökset
Kuluneiden vuosien vaikeus monelle suomalaiselle on ollut siinä, että on joutunut vaikkapa vastoin tahtoaankin tekemään jonkinmoista välitilinpäätöstä omasta elämästään. Taloudellisen turvallisuuden tunnon mureneminen on vienyt monen paljon syvempään ja kipeämpään itsetutkisteluun. Olenko saanut elämässäni aikaan mitään todella arvokasta ja pysyvää? Tällaisten kysymysten tekeminen ei siis kuulu vain keski-iän kriisiin tai eläkkeelle jäämisen sopeutumisprosessiin? Näitä kysymyksiä tulee jokaisen rehellisen ihmisen toki kysellä säännöllisin välein.

Jeesuksen julkisen toiminnan tilinpäätös
Tekstimme kuvaa Jeesuksen elämän ratkaisevaa taitekohtaa, jossa kolmen ja puolen vuoden julkinen toiminta oli nyt takanapäin. Edessä oli ristin tie ja ylösnousemuksen voitto. Johannes tiivistää tekstissämme koko julkisen toiminnan tapahtumat ja esittää juuri tuon meidän kysymyksemme, mutta nyt Jeesukselle:
"Saavuttiko Jeesus tavoitteensa, menestyikö Hänen julkinen toimintansa?" Ristin ja ylösnousemuksen jälkeen tätä taitekohtaa tallentaessaan Johannes on viimeiseen asti totuudellinen:
"Vaikka Jeesus oli tehnyt niin monta tunnustekoa ihmisten nähden, he eivät uskoneet häneen."

Johannes oli edellä kuvannut otoksen omaisesti Jeesuksen kahdeksaa tunnustekoa: veden muuttamisen viiniksi, temppelin puhdistamisen, toisessa kaupungissa kuolemaisillaan olleen kuninkaan virkamiehen pojan parantamisen sanalla, ramman parantamisen Betesdan lammikolla, 5000 ruokkimisen, myrskyn tyynnyttämisen, sokeana syntyneen silmien avaamisen ja kuolleen Lasaruksen herättämisen eloon. Lukemattomia muitakin ihmetekoja Jeesus teki. Jeesuksen toiminta oli tunnustekojen sarjaa samalla, kun Hän julisti ja opetti evankeliumia. Hän korostamalla korosti, että Hän itse on Jumalan lähettämä Pelastaja kansalle. Jeesuksen sanat eivät olleet jääneet epäselviksi:
"Minä olen elämän leipä. Minä olen tie, totuus ja elämä. Minä ole Ovi. Minä olen Hyvä Paimen. Minä olen ylösnousemus. Minä ja Isä olemme yhtä. Isä on antanut kaiken tuomiovallan Pojalle. Joka on nähnyt minut, on nähnyt Isän. Tulkaa minun luokseni kaikki työn raskauttamat, minä annan teille levon. Jos joku janoaa, tulkoon minun luokseni ja juokoon!"

Ajoittain Jeesuksen ympärillä liikkui suurin joukoin ihmisiä, mutta kaiken tämän jälkeen, Johanneksen sanat vaikuttavat lähes toivottomuuden sävyttämiltä:
"Vaikka Jeesus oli tehnyt niin monta tunnustekoa ihmisten nähden, he eivät uskoneet häneen."
Silti kysymys ei suinkaan ollut toivottomuudesta, vaan siitä, että Johannes kertoo asiallisesti sen, mitä Jeesus julkisella toiminnallaan sai aikaan. Tuskin kukaan meistä uskaltaa väittää, että Jeesus olisi epäonnistunut, sillä olihan niitäkin, jotka uskoivat Hänen ihmeidensä ja puheidensa perusteella. Olihan hänellä 12 läheistä opetuslasta, olihan helluntaina koolla sentään 120 henkeä ja nousihan Hänen ylösnousemuksensa todistajienkin määrä sentään 500 henkeen. Mutta jos ajattelemme valtavia kansanjoukkoja ja Jeesuksen tunnustekojen näyttävyyttä ja suuruutta, pakko on kai todeta, että tilastollisesti Jeesuksen julkista toimintaa tuskin voidaan kuvata menestykseksi varsinkin, kun vielä lähipiiristäkin nousi pettäjä ja ylösnousseen luokse kokoontuneiden joukossakin oli vielä epäileviä.

Opetus vai merkit
Kun tänään Suomessa ja monilla lähetyskentillä kipuillaan sen kanssa, miten voisimme saavuttaa suuremman määrän ihmisiä, reseptinä esitetään toiselta suunnalta sitä, että Raamattu-opetukseen täytyy panostaa ja sen tulee olla syvällistä ja vastata tämän päivän ihmisten tarpeisiin. Toiselta suunnalta taas painotetaan, että ilman merkkejä emme voi odottaa hyviä tuloksia: vasta kun ihmisiä paranee ja monella tavalla koetaan Jumalan voiman vaikutusta, ihmiset kiinnostuvat ja tukevat uskoon.

Kummassakaan näistä pyrkimyksistä ei ole sinänsä mitään vikaa. Ongelma on vain siinä, että ihmiset ovat siinä määrin synnin ja pimeyden valtojen vallassa, että oikeasta raamatullisesta opetuksesta ja aidoista Pyhän Hengen vaikuttamista ihmeteoista huolimatta ihmiset eivät tule uskoon. Jeesuksen julkisessa toiminnassa ei kummastakaan ollut puutetta. Jumalan totuuden sana oli viiltävän terävää ja armon sana kykeni vapauttamaan syvimmällekin vajonneen syntisen. Parantamisihmeitä ja muita voimatekoja riitti jokaisen asiasta kiinnostuneen nähtäväksi. Mutta siitä huolimatta ihmiset paaduttivat sydämensä eivätkä uskoneet.

Suurin merkki vielä edessäpäin
Mutta meidän on toki huomattava, että Jeesus ei ollut viimeisintä ja suurinta tunnustekoa vielä suorittanut. Itse asiassa Hänen julkinen toimintansa oli sen osoittamista, että ilman Golgatan tuskan tietä ja sen jälkeen tullutta ylösnousemuksen voittoa ja niiden siunauksena tapahtunutta Pyhän Hengen vuodatusta, ihmiskunnalla ei olisi ollut mitään toivoa. Vain Jeesus kärsimällä meidän syntiemme iankaikkisen rangaistuksen Jumalan pyhän vihan tulessa Golgatan ristillä kykeni vapauttamaan meidät synnin syyllisyydestä ja vallasta. Mikään muu ei syntiin pure. Vain Jeesuksen ruumiillinen ylösnousemus haudasta kykeni vapauttamaan saaliin kuoleman valloilta ja vain Jeesus kykeni murskaamaan Saatanan pään ja viemään saaliina pimeyden voimien sitomat Jumalan lasten ihmeelliseen vapauteen. Ilman Herran pelastustekoja ihmisillä ei ole toivoa.

Kun katselemme helluntain jälkeistä seurakunnan marssia tässä maailmassa vielä mitä suurimman epäuskon ja taisteluiden keskellä, kukaan ei voi väittää, että Jeesus ei olisi menestynyt ja menestyisi ihmisten pelastamisessa. Mutta tämä kaikki tapahtuu sen jälkeen, kun Jeesuksen julkinen toiminta oli osoittanut ihmisen täysin toivottomaksi tapaukseksi.

Toivottomasti paatunut ihminen
Todettuaan tilanteen, ihmisten loputtoman epäuskon, Johannes selittää mistä se johtuu:
"Näin kävi toteen profeetta Jesajan sana: "Herra, kuka uskoo meidän sanomamme, ja kenelle Herran käden voima ilmoitetaan?" He eivät voineet uskoa, koska Jesaja on vielä sanonut: *"Hän on sokaissut heidän silmänsä ja paaduttanut heidän sydämensä, että he eivät silmillään näkisi, eivät sydämellään ymmärtäisi, eivät kääntyisi, ja etten minä heitä parantaisi."* Jesaja sanoi tämän nähdessään Hänen kirkkautensa ja puhuessaan Hänestä."

Jumala oli jo ajat sitten selittänyt profeetalleen kaiken tämän. Jesaja oli jopa saanut kovaksi tehtäväkseen julistaa paatumusta kansalle. Ei toki siksi, että Jumala haluaisi paaduttaa ihmistä, vaan siksi, että ihmiset näkisivät kuinka paatuneita he ovat, jotta he havahtuisivat näkemään hirvittävän tilansa ja kääntyisivät ja tekisivät parannuksen.

Pelastuksen tie
Tie pelastukseen kulkee tänäänkin Jesajan profetian mukaisessa järjestyksessä:
1. Ensin on sinun silmiesi ja korviesi avauduttava kuulemaan ja katselemaan Herran sanaa ja Hänen tekojaan. Jos pidät silmäsi ja korvasi kiinni, et voi pelastua. Pelastus tulee vain evankeliumin sanan kautta - sen sanan, joka kuvaa sinun sydämesi silmille Sinun tähtesi ristillä kärsineen ja ylösnousseen Kristuksen.
2. Vain sellainen joka pitää silmänsä ja korvansa auki, voi päästä ymmärtämään sydämellään oman pelastuksensa tarpeen ja oman paatumuksen hirvittävyyden ja synnin ja pimeyden hirmuvallan.
3. Mutta kaiken tämän ymmärtäneellä on toivo. Hän voi kääntyä sen Jeesuksen puoleen, joka yksin on kaiken synnin ja pimeyden voittanut.
4. Mutta sillä hetkellä, kun ihminen kääntyy apua huutaen Herran puoleen, tapahtuu armon ihme: Herra itse parantaa, pelastaa ihmisen. Syntinen pääsee Jumalan armoon, saa Kristuksen vanhurskauden, kelpaa Jumalalle ja saa perinnöksi iankaikkisen taivaan.

Koska pimeyden vallatkin tietävät tämän, niiden varsinainen tavoite oli saada ihmiset paatumaan, heidän silmänsä sokeiksi ja korvansa kuuroiksi pelastuksen evankeliumille, jossa on voima pelastaa syntinen. Vain sellainen ihminen joka ymmärtää, että hän ei ymmärrä pelastuksen salaisuutta, voi sen käsittää. Siksi ihmisille on julistettava paatumusta, heille on kerrottava, missä on vika, kun he eivät ymmärrä. Heille on julistettava heidän sokeuttaan, jotta edes se saisi heidät havahtumaan paatumuksesta ja heidän sydämensä avautuisivat.

Jumala paaduttaa paatuneen
Syntiin langenneen ihmisen tilasta järkyttävintä tietoa antaa se tosiasia, että kun Jumalan kirkkaus ilmestyisi Kristuksessa ihmisten keskelle, he eivät uskoneet Häneen. Suurempaa ja väkevämpää todistusta kuin, minkä Jeesus antoi, ei enää ole. Mutta he eivät uskoneet. Kaikkein syvintä sokeutta kuvaa se, minkä tekstimme hiukan yllättävällä tavalla toteaa:
"Useat hallitusmiehetkin uskoivat Jeesukseen, mutta fariseusten tähden eivät tunnustaneet sitä, etteivät olisi joutuneet synagogasta erotetuiksi. Ihmisten antama kunnia oli heille rakkaampi kuin Jumalan antama."

Täydellinen älyllinen usko on epäuskon huippu. Ei ole sen suurempaa sokeutta kuin tietää ja tuntea evankeliumi, olla sen totuudesta vakuuttunut ja kuitenkin hylätä se ihmiskunnian vuoksi. Se on suurinta pimeyttä.

Kun ihminen paaduttaa Kristuksen puheen kuullen ja teot nähden sydämensä, lopputulos on se, että Jumala ratifioi eli vahvistaa ihmisen paatumuksen paaduttamalla paatuneen.

Kansa paatui, se hylkäsi Jumalan Pojan. Mutta me tiedämme myös jatkon. Jumala jatkoi työtään. Jumala hylkäsi Oman Poikansa, tuon kansan hylkäämän, että vielä kerran suurimman ja ihmeellisimmän tunnusteon jälkeen helluntaina tuo paatunut kansa saisi vielä kuulla ja nähdä.

Evankeliumin ihme
Jeesus lupasi omilleen: *"Te teette suurempia kuin minä teen"* Hän ei tietenkään tarkoittanut, että Hänen seuraajansa voisivat ajallisten merkkien alueella tehdä mitään suurempaa kuin mitä Hän teki. Kysymys oli paljon suuremmasta. Tuli se päivä, jona Jeesuksen seuraajien suussa oli uusi sanoma. Tänäänkin keskellämme on tuo sana, joka ei ole tunnusmerkkejä eikä viisautta, vaan sellaista Jumalan voimaa, että paatuneetkin sydämet murtuvat ja sokeain silmät avautuvat. Herran omilla on suussaan Jumalan hulluuden sanoman, sanoman ristiinnaulitusta ja ylösnousseesta Kristuksesta. Se on se Jumalan lopullinen voima, joka kykenee tänäänkin vapauttamaan synnin, kuoleman ja Sielunvihollisen valtaan joutuneet. Menestyksen salaisuus tässä pimeässä maailmassa eivät ole merkit, eivätkä opetus vaan ristiinnaulitun Kristuksen julistaminen Pyhän Hengen voimassa. Tuo evankeliumin sana kykenee tunkeutumaan paatuneeseenkin sydämeen. Evankeliumin sana kykenee synnyttämän uskon epäileviin sydämiin. Evankeliumin voima on nyt keskellämme.

Ajallisia ihmeitä suunnattomasti suurempi on, kun syntinen ihminen saa korvilla kuulemansa evankeliumin sanan kautta sydämeensä omantunnon rauhan ja sisimpäänsä Kristuksen Hengen asumaan. Se on iankaikkinen ihme, sillä siitä alkaa katoamaton elämä Jumalan yhteydessä.

Tänään on pelastuksen päivä
Mutta jos ihminen tai kansa kääntää selkänsä itse evankeliumille, niin sen jälkeen ei sille ole oleva mitään toivoa. Siksi jos kuulet vielä Herran kutsuvan äänen evankeliumin sanassa, älä kulje sen ohi. Tänään on pelastuksen päivä. Tänään voit avata sydämesi evankeliumin sanalle. Tänään sana tuo Sinun sydämeesi ristin ja ylösnousemuksen siunauksen, syntien anteeksi antamisen ja iankaikkisen elämän. Niin itse Ylösnoussut ratsastaa siinä sydämeesi.

Vaikka olisit paaduttanut sydämesi ihmeille ja opetuksille, älä paaduta sitä, kun Herra itse haluaa tulla ja jakaa Sinulla verensä armossa rauhaa ja ylösnousemuksen voitossa iloa. Hänen armonsa ja voimansa varassa voit selvitä myös taistelussa pimeyden valtoja vastaan. Sana rististä on Jumalan voima, jota pimeyden vallat eivät kestä. Hera kutsuu Sinua tänään vapauteensa!

Uskovalle ei ole mitään muuta menestyksen tietä, kuin usko evankeliumin Kristukseen ja kulkeminen Hänen askeleissaan. Vaikka tie ajoittain näyttäisi tappioiden tieltä, Herran oma tietää: Ratkaiseva voitto on jo saatu. Herramme elää ja tulee pian takaisin suuressa kunniassaan. Mikä riemun hetki se on niille, jotka ovat tänään avanneet silmänsä, korvansa ja sydämensä evankeliumin sanalle. Se sana vakuuttaa:
"Poikani, tyttäreni, ole turvallisella mielellä, Jeesuksen uhriveren tähden sinun syntisi ovat sinulle anteeksi annetut."

Viimeiset sanasi
Jos tietäisit, että elämäsi päättyy muutaman päivän sisällä ja joutuisit pitämään elämäsi viimeisen julkisen puheen, niin mitä haluaisit siinä kertoa jälkeen jääville? Kysymys ei ole vain teoreettinen, vaan jokaisen asioita loppuun asti ajattelevan uskovan kristityn tulisi laatia testamentti, jonka sisältö voitaisiin sitten lukea esimerkiksi hänen omissa hautajaisissaan. Yoshinogawan seurakunnassa olin pitkään Herran tietä vaeltaneen miehen hautajaisissa, joiden virret ja Raamatun kohdat hän oli huolella valinnut etukäteen. Hän halusi antaa todistuksen siitä, mitä Herra oli hänelle antanut, mihin hän oli siirtynyt ja mikä oli hänen elämässään ollut tärkeintä, minkä vuoksi hän oli elänyt ja mihin hän oli aikansa ja voimansa halunnut käyttää.

Surkea on tänä päivän lukemattomien ihmisen osa, kun he eivät tiedä miksi ovat syntyneet, mitä varten elävät ja mihin lopulta elämänsä päätyttyä joutuvat. He elävät päivästä toiseen ikään kuin ajelehtien sinne tänne maailman menossa ja ajan virrassa. Kukaan rehellinen ihminen ei voi tyytyä siihen, että jää vaille vastauksia elämänsä perimmäisiin kysymyksiin, vaikka meille toitotetaankin monen tuutin suulla, että suurimmat ja rohkeimmat ovat ne, jotka uskaltavat kohdata elämän mielettömyyden ja sen, että kaikki täällä on lopulta vain sattumaa ja vailla mitään päämäärää.

Jeesus huutaa
Tekstimme loppuosa on Jeesuksen viimeinen julkinen puhe ennen Hänen ristiinnaulitsemistaan ja ylösnousemustaan. Siinä Hän kiteyttää kaikkein tärkeimmän siitä, mitä Hän oli julkisen toimintansa aikana puhunut. Se on siis Jeesuksen opetusten yhteenveto. Sen johtolauseessa sanotaan, että Jeesus "huusi ja sanoi". Johannes osoittaa tällä, että se tiivistelmä, jonka hän Jeesuksen opetuksia lainaamalla tässä esittää, oli niin voimakkaasti ja selvästi kuulijoilla halki Jeesuksen julkisen toiminnan esitetty, että kenellekään ei ollut voinut jäädä epäselväksi Jeesuksen sanoman sisältö riippumatta siitä otettiinko se vastaan vai hylättiin.

Isä ja Poika
Aluksi Jeesus kuvaa suhdettaan Isään: *"Jeesus huusi ja sanoi: 'Joka uskoo minuun, ei usko minuun, vaan lähettäjääni. Joka näkee minut, näkee lähettäjäni'."*
Jeesus korostamalla korosti suhdettaan Isään. Kaikki, minkä Hän sanoi ja puhui, tapahtui Hänet lähettäneen Isän valtuutuksella. *"Joka uskoo minuun, uskoo Isään. Joka näkee minut, näkee Isän."*
Vähän myöhemmin jäähyväispuheensa yhteydessä Hän jälleen toisti asian Filippukselle:
"Joka on nähnyt minut, on nähnyt Isän."
Usko Jeesukseen on uskoa Isään.

Jeesus tuli tähän maailmaan näyttämään meille millainen Isä on. Voimme toki aavistella Jumalan luomisteoista Hänen suunnatonta suuruuttaan, ääretöntä voimaansa ja Hänen käsittämätöntä viisauttaan. Siihen riittää, kun katsomme avaruuden mittaamattomiin korkeuksiin tai tutkimme elämän ihmeellisyyttä DNA:n valtaavissa tietomäärissä tai atomimaailman voimakentissä.

Mutta vasta Jeesuksessa me näemme, millainen on Isän sydän meitä kohtaan. Jeesuksen olemuksen pyhyys ja puhtaus, Hänen rakkauden tekonsa ja viime kädessä Hänen täydellinen uhrinsa meidän syntisten pelastamiseksi, kertovat, miten käsittämättömän syvä on Isän rakkaus meihin Hänen luomiinsa siitä huolimatta, että olemme juosseet synnissä pois Hänen luotaan.

Valo pimeyteen
"Minä olen tullut valoksi maailmaan, ettei kukaan, joka uskoo minuun, jäisi pimeyteen."
"Olen tuonut maailmaan sen, minkä se oli menettänyt: elämän valon, joka tulee Jumalasta." Elämä tulee sinne, missä Jeesuksen valo otetaan vastaan. Se tulee Hänen lausumiensa sanojen (*rhemata*) välityksellä. Kysymys on siis yksittäisistä lausumista eikä vain jonkinlaisesta epämääräisestä kokonaisuudesta. Jos Jeesuksen sanoille olaan kuuliaisia, löydetään elämä.

Ensimmäinen asia, jossa ihmisen tulee taipua kuuliaiseksi Herran sanan valolle päästäkseen sisälle elämään, on kääntyminen Herran puoleen parannuksessa ja ottamalla vastaan kasteen Jeesuksen nimeen syntien anteeksi saamiseksi. Silloin ihminen saa Pyhän Hengen ja osan iankaikkiseen elämään. Sen jälkeen valossa vaeltaminen merkitsee Johanneksen kirjeen mukaan muun muassa seuraavaa:
Jumala on valo, hänessä ei ole mitään pimeyttä. Jos sanomme, että meillä on yhteys hänen kanssaan, mutta vaellamme pimeydessä, me valehtelemme emmekä toimi totuuden mukaan. Mutta jos me vaellamme valossa, niin kuin hän on valossa, meillä on yhteys keskenämme ja Jeesuksen, hänen Poikansa, veri puhdistaa meidät kaikesta synnistä. (1.Joh. 1:5-7)

Pimeyteen jäävien osa
"Jos joku kuulee minun sanani eikä noudata niitä, minä en tuomitse häntä. Sillä minä en ole tullut tuomitsemaan maailmaa, vaan pelastamaan maailman. Joka halveksii minua eikä ota vastaan sanojani, hänellä on tuomitsijansa: se sana, minkä olen puhunut, on tuomitseva hänet viimeisenä päivänä."

Jeesus tuli pelastamaan maailman eikä tuomitsemaan sitä, mutta juuri ne Jeesuksen sanat, joiden kautta pelastus on löydettävissä, kun niiden alle taivutaan ja olaan kuuliaiset, muodostuvat tuomion perusteeksi viimeisenä päivänä niille, jotka hylkäävät ne täällä ajassa.

Viimeinen tuomio on kyllä välttämätön, sillä sitä vaatii Jumalan pyhyys ja rakkaus. Jos Jumalan maailmankaikkeuteen jää lopulta jotakin vääryyttä, niin Jumala ei ole Jumala. Siksi jokainen ihminen on saava lopullisen ja oikean tuomion viimeisenä päivänä. Jokainen meistä kulkee vääjäämättömästi kohti tuota suurta tuomion päivää. Tuomi tulee tapahtumaan sen valon mukaan, minkä ihmiset ovat elämänsä aikana Jumalalta saaneet niin yleisessä ilmoituksessa (luonnossa ja omassatunnossa) kuin erityisessä ilmoituksessa eli Jumalan sanassa. Raamatun sana on siis kerran mittaava meitä, joka olemme sitä täällä ajassa lukeneet. Siksi Jeesuksen sanojen kuulemiseen sisältyy syvä vastuu ja vakavuus. Jeesus vielä korostamalla korostaa, että Hänen sanansa eivät ole mitä tahansa uskonnollista opetusta, vaan itse taivaallisen Isän puhetta:

Herran sana
"Enhän minä ole puhunut itsestäni, vaan Isä, joka on minut lähettänyt, on itse määrännyt, mitä minun on sanottava ja mitä puhuttava. Minä tiedän, että hänen käskynsä on ikuinen elämä. Mitä minä siis puhun, minä puhun niin kuin Isä on minulle sanonut."
Kaikessa, mitä Jeesus sanoo, on suunnaton määrä itsensä tyhjentävää nöyryyttä, mutta samalla suunnatonta rohkeutta ja voimaa. Se, mitä ihmiset omin korvin kuulivat Jeesuksen suusta, eivät olleet Hänen sanojaan vaan Jumalan sanoja. Vuosisatojen saatossa lukemattomat ovat kuulleet Jeesuksen puheissa Jumalan äänen ja pelastuneet.

Isän käsky: iankaikkinen elämä
Jeesuksen tulon tarkoitus ei kuitenkaan rajoitu pelkästään siihen, että Hän ilmoittaa, millainen Isä on. Sen lisäksi Hän sai erityisen käskyn Isältä. Se oli tehdä ihmisille mahdolliseksi päästä iankaikkiseen elämään. Se merkitsi koko ihmiskunnan syntitaakan ottamista omille hartioilleen ja synnin rangaistuksen kärsimistä meidän sijastamme. Vain Jeesuksen verellä sovitettu ihmissuku voi päästä osalliseksi iankaikkisesta elämästä.

Jeesus vastasi Isän käskyyn kuuliaisuudella. Isän käsky Jeesukselle kertoo sen, mikä oli tärkeintä Jeesukselle. Kuuliaisuus Isälle ja Isän rakkaustahdon täyttäminen meidän pelastukseksemme. Meille tämä merkitsee myös käskyä: Ota vastaan iankaikkisen elämän lahja Jeesukselta. Se tapahtuu taipumalla parannukseen synneistä ja turvautumalla Golgatan uhriveren sovitukseen. Niin olet osallinen iankaikkisesta elämästä jo täällä ajassa ja viimein taivaassa. Edelleen Isän käsky Jeesukselle vie meidät lähetyskäskyn ääreen: Iankaikkisen elämän sana on tänään vietävä niille, jotka elävät vielä pimeydessä. Herra haluaa, ettei yksikään hukkuisi vaan kaikki saisivat pelastuksen: Sillä minä en ole tullut tuomitsemaan maailmaa, vaan pelastamaan maailman.

Entä Sinä?
Suuntaudutko Sinä elämässäsi lopulliseen päämäärään vai annatko ajallisten asioiden hallita koko elämääsi. Herran käsky vaatii meitä suuntaamaan katseemme taivaalliseen ja lopulliseen. Jos ja kun niin teemme, voimme päivittäisen elämämme viettää Herran valossa ja Hänen johdatuksessaan.

Joh. 13:1-20 Herran johdolla palvelemaan

1. Pääsiäisjuhla oli tulossa, ja Jeesus tiesi, että oli tullut hänen hetkensä siirtyä tästä maailmasta Isän luo. Hän oli rakastanut omiaan, jotka olivat maailmassa, ja osoitti heille rakkautta loppuun asti.
2. He olivat aterialla, ja Paholainen oli jo pannut Juudaksen, Simon Iskariotin pojan, sydämeen ajatuksen, että tämä kavaltaisi Jeesuksen.
3. Jeesus tiesi, että Isä oli antanut kaiken hänen käsiinsä ja että hän oli lähtenyt Jumalan luota ja oli palaava Jumalan luo.
4. Niin hän nousi aterialta, riisui viittansa, otti pellavaliinan ja sitoi sen vyötäisilleen.
5. Sitten hän kaatoi vettä pesuastiaan ja alkoi pestä opetuslastensa jalkoja ja kuivata niitä pellavaliinalla, joka oli hänen vyötäisillään.
6. Kun hän tuli Simon Pietarin kohdalle, tämä sanoi: "Herra, sinäkö peset minun jalkani?"
7. Jeesus vastasi: "Mitä minä teen, sitä sinä et nyt käsitä, mutta myöhemmin sinä sen ymmärrät."
8. Pietari sanoi hänelle: "Sinä et ikinä saa pestä minun jalkojani!" Jeesus vastasi: "Ellen minä pese sinua, ei sinulla ole osuutta minun kanssani."
9. Simon Pietari sanoi: "Herra, älä pese vain jalkojani vaan myös kädet ja pää."
10. Jeesus vastasi: "Sen, joka on kylpenyt, ei tarvitse pestä muuta kuin jalat, ja niin hän on kokonaan puhdas. Te olette puhtaita, ette kuitenkaan kaikki."
11. Hän tiesi kavaltajansa. Sen tähden hän sanoi, etteivät he kaikki olleet puhtaita.
12. Kun hän oli pessyt heidän jalkansa, pukenut viitan ylleen ja asettunut taas aterialle, hän sanoi heille: "Ymmärrättekö, mitä minä olen teille tehnyt?
13. Te kutsutte minua opettajaksi ja herraksi, ja oikeassa olette, sillä se minä olen.
14. Jos siis minä, teidän herranne ja opettajanne, olen pessyt teidän jalkanne, tekin olette velvolliset pesemään toistenne jalat.
15. Minä olen antanut teille esikuvan, että tekisitte niin kuin minä olen tehnyt teille.
16. Totisesti, totisesti minä sanon teille: ei palvelija ole herraansa suurempi eikä lähettiläs lähettäjäänsä suurempi.
17. Te olette autuaita, jos tämän tiedätte ja näin teette.
18. En minä teistä kaikista puhu. Minä tiedän, ketkä olen valinnut. Mutta tämän raamatunkohdan on käytävä toteen: 'Joka minun leipääni syö, on nostanut kantapäänsä minua vastaan.'
19. Sanon tämän teille jo nyt, ennen kuin se tapahtuu, jotta sen tapahtuessa uskoisitte, että minä olen se, joka olen.
20. Totisesti, totisesti minä sanon teille: joka ottaa vastaan sen, jonka minä lähetän, ottaa vastaan minut. Mutta joka ottaa vastaan minut, ottaa vastaan hänet, joka on minut lähettänyt."

Maljallinen kylmää vettä
"Opettaja, saisimmeko vähän vettä!" Joukko ekaluokkalaisia ihka uusissa koulupuvuissaan oli taas ties kuinka monetta kertaa ilmestynyt kirkkomme ovelle. Oli japanilainen kesä-heinäkuun helle. Lapset olivat kävelleet jo puolitoista kilometriä koulusta kotiin päin. Edessä oli vielä kilometri. Helle janotti. He olivat kerran uskaltautuneet pyytämään vettä matkan varrella olevasta kirkosta ja nyt siitä oli jo tullut tapa. Juoksin iloisin mielin keittiöön, täytin lasit vedellä ja vein ne eteiseen. Lapset joivat ja jatkoivat matkaansa. Pysähdyin miettimään Jeesuksen sanaa: *"Joka antaa yhdellekin näistä vähimmistä maljallisen raikasta vettä vain siksi, että tämä on opetuslapsi - totisesti: hän ei jää palkkaansa vaille." (Mt. 10:42)*

Mahtaisinko saada noista vesilasillisista taivaassa palkan, vaikka nuo lapset eivät olleetkaan vielä Herran opetuslapsia. Lupaushan koskee vain opetuslasten palvelua eikä palvelua sinänsä, vaikka kaikkien ihmisten palvelu kuuluu toki opetuslapsen tehtävään. Lapset eivät olleet kuulleet vielä evankeliumia, mutta ehkä saivat noista vesilasillisista huomata, että kristillisessä kirkossa saa virvoitusta. Kutsuin heitä pyhäkouluun ja joku heistä taisi tullakin. Rukoilin ja rukoilen, että heistä tulisi Herran opetuslapsia.

Ketä palvelet?
Vesihanan aukaiseminen ja veden tarjoaminen on vähäinen teko. Vai onko? Millä tekojen suuruutta ja pienuutta oikein tuleekaan mitata? Näyttävä palvelu, josta saa aplodit ja kunniamerkkejä - eikö se ole suurta? Pieni ja huomaamaton taas mitätöntä? Jeesus ei suostu tähän meidän väärään ajatteluumme. Palvelua ei tee suureksi se, mitä tehdään, vaan se **kenelle** palvelus kohdistetaan. Kättelyssä ei ole itsessään mitään erityisen suurta, mutta jokainen muistaa pitkään, jos hän saa tilaisuuden esimerkiksi kätellä presidenttiä. Kristillisen palvelun arvo määräytyy siitä, että se kohdistuu viime kädessä Herraan itseensä.

Jeesuksen esikuva
Pesemällä opetuslastensa jalat ennen kärsimistään ja paistamalla samoille opetuslapsille kalaa ja tarjoilemalla heille leipää ylösnousemuksensa jälkeen Jeesus osoitti, että ihmismitoin pieneksi arvioitu palvelu sopi Hänelle. Palvelun arvo määräytyy Herrasta, joka ottaa palvelumme vastaan. Tärkeää ei ole siis, millaiset lahjat sinulla on tai kuinka suuria tekoja saat tehdyksi, vaan se palveletko Herraa vai elätkö vain itsellesi. Onnellinen eli autuas on se, joka palvelee Herraa.

Etsiessämme elämän tarkoitusta olemme väärillä jäljillä, jos teemme kysymyksen: "Mitä minun pitää tehdä elääkseni rikasta ja onnellista elämää?" Väärään kysymykseen ei koskaan voi saada oikeaa vastausta. Oikea kysymys kuuluu: "Ketä minä nyt palvelen näissä arkissa askareissani?" Voi olla, että tämän kysymyksen tekeminen voi sitten ratkaisevasti muuttaa myös tekojemme sisältöä. Vain Herran palvelu, Herran eduksi ja hyväksi eläminen, on tie todelliseen onneen.

Herran johdolla palvelemaan
Saarnan aiheena on Herran johdolla palvelemaan. Voidaksemme palvella, Herran itsensä on avattava meille tie ja Hänen täytyy saada johtaa meitä. Herran sana lupaa nimittäin, että Jumala on valmistanut etukäteen ne hyvät työt, jotka me Herraa palvellessamme saamme tehdä. Ratkaisevaa on siksi, kysyä, mihin Herra Sinä haluat nyt minua käyttää? Missä voin Sinua tänään ilahduttaa? Herran johdatusta kyselevä löytää aina palvelumahdollisuuksia.
Tekstimme antaa meille Jeesuksen esimerkin ja opetuksen palvelusta. Siinä Jeesus korostaa, että paraskaan palvelun teorian tunteminen ei tee meistä autuaita eli onnellisia. Vasta sitten, kun me todella käytännössä elämme Jeesuksen opetuksen mukaan, olemme autuaat eli tosi onnelliset.

Herran lahjat Herran hyväksi
Palveleminen on Herran lahjojen käyttöä sen Herran hyväksi, jolle ne kuuluvat. Palvelulla ei siis Herran oma ansaitse mitään, mutta saa silti suunnattoman armopalkan. Hänen pelastumisensa oli armoa ja hän saa armoa armon päälle, kun hänen palveluksensa saa taivaallisen palkkansa. Herran palvelu ei ole siksi ansioiden hankkimista, vaan kiitosta saadusta armosta. Ihanin armopalkka, minkä uskova voi taivaassa saada on se, että joku hänen palveluksensa kautta evankeliumin kuullut ja Herran rakkaudesta osalliseksi tullut pääsee yhdessä hänen kanssaan ylistämään iankaikkisesti Jeesusta. Ajallisella palvelulla ei ole vain iankaikkista arvoa, koska palveluksen kohde Herra on iankaikkinen, vaan sillä on aina myös iankaikkinen päämäärä. Mitä ikinä Herran työssä teemmekin, pyrimme aina siihen, että yhä useampi ihminen pääsisi taivaalliseen kirkkauteen ylistämään meidän tähtemme kuollutta ja ylösnoussutta Jeesusta Kristusta.

Kestämätön palveluideologia
Mutta mikä sitten oikein saa ihmisen palvelemaan? Koko yhteiskuntamme läpi on viety viime vuosien aikana tietty palvelun ideologia, jolla on selkeästi kristilliset juurensa. Olemme rakentaneet palveluyhteiskunnan, jota nyt ollaan purkamassa. Miksi tuo palveluideologia osoittautui niin surkean voimattomaksi kylmien markkinavoimien ja rahan vallan edessä? Siksi, että se rakentui uskoon ihmisen hyvyyteen ja luontaiseen kykyyn ja haluun palvella toisia. Näemme nyt ihmisluonnon itsekkyyden ja omanvoiton pyynnin. Palvelu, joka perustuu siitä saatavaan hyötyyn, ei tule koskaan kestämään. Se on vain itsekkyyttä kauniissa vaatteissa.

Voiko syntinen palvella?
Kiirastorstai-illan aterialla Jeesus pesi opetuslastensa jalat ja kehotti opetuslapsiaan seuraamaan esimerkkiään käytännössä. Jeesuksen opetus palvelusta on realistista. Se lähtee liikkeelle ihmisten aidosta syntisyydestä. Jeesus tiesi, että luonnollisessa tilassaan ihminen on synnin, kuoleman ja Sielunvihollisen orja eikä kykene eikä itse asiassa haluakkaan palvella ketään muuta kuin itseään ja

omia etujaan. Ihminen voi kyllä tehdä hyvää, mutta tekee niin viime kädessä vain oman voiton pyynnistä.

Vain Herran hallitsema voi palvella
Jeesus antoi mallin siitä, miten uskovan tulee palvella nöyrästi itsensä alentaen. Palveluun ei riitä pelkästään kauniit sanat, vaan sen tulee olla käytännön elämää. Mutta Jeesuksen opetuksen ydin ei kuitenkaan ollut siinä esimerkissä, jonka Hän antoi. Ihmiselle ei ole nimittäin mitään hyötyä parhaastakaan esimerkistä, ellei hän kykene sitä noudattamaan. Jeesuksen opetuksen ydin olikin siinä, että opetuslapset voisivat palvella Hänen esimerkkinsä mukaisesti vain sikäli kuin he tunnustaisivat Jeesuksen Herrakseen ja Opettajakseen. "Minä olen teidän Herranne ja Opettajanne. Jos pidätte minua sellaisena ja seuraatte minun jälkiäni, palvelu on teille mahdollista. Ilman minua ette voi tehdä yhtään mitään."

Jeesus ristin varjossa
Jeesus ei antanut esimerkkiään palvelusta yleisenä opetuksena, vaan yläsalissa kiirastorstai-illan pääsiäisaterian yhteydessä omille opetuslapsilleen. Tekstimme alussa Johannes kuvaa, mitä Jeesus teki, ajatteli ja mistä Hän oli tietoinen riisuessaan viittansa ja sitoessaan orjan tunnusmerkin, pellavaliinan, vyötäisilleen ja pestessään opetuslastensa jalat.
"Jeesus tiesi, että oli tullut se hetki, jolloin hänen oli määrä siirtyä tästä maailmasta Isän luo. Hän oli rakastanut omiaan, jotka olivat tässä maailmassa, ja hän osoitti heille täydellistä rakkautta loppuun asti." (13:1) "Jeesus tiesi, että Isä oli antanut kaiken hänen valtaansa ja että hän oli tullut Isän luota ja oli nyt palaamassa hänen luokseen." (13:3)

Jeesus tiesi, että kukaan ihminen ei luonnollisessa tilassaan, synnin, kuoleman ja Sielunvihollisen orjana voi Häntä eikä Jumalaa palvella. Vain osoittamalla täydellistä rakkautta opetuslapsiaan kohtaan, antamalla oman henkensä heidän syntiensä sovitukseksi, kukistamalla kuoleman ja Perkeleen vallan, Jeesus saattoi avata heille tien sekä taivaaseen että palvelevaan rakkauteen - joka on taivaan olemus. Kun taivaassa ylistetään ja rakastetaan tapettua Karitsaa, se on palvelevaa rakkautta loputtomiin. Iankaikkinen elämä ilmenee täällä ajassa jo palvelevana rakkautena niiden elämässä, jotka ovat uskossa Jeesuksen ristin sovitustyöhön ja Hänen ylösnousemuksensa voittoon tulleet hänen omikseen.

Kylpy ja jalkojen pesu
Jeesus tiesi myös, että yksikään ihminen ei pääsisi vapaaksi synnin vallasta, ellei Jeesus itse pesisi häntä puhtaaksi synnin syyllisyydestä ja vapauttaisi häntä synninvallasta Jumalan valtakuntaan. Siksi pestessään opetuslastensa jalat Hän antoi samalla opetuksen siitä, miten ihminen pääsee sisälle Jumalan vapauttamien valtakuntaan. Kun ihminen ensi kertaa tunnustaa ja hylkää syntinsä ja pyytää niitä anteeksi, Jeesuksen ristillä vuotanut veri puhdistaa hänet kokonaan, hänet pestään kokonaan puhtaaksi. Kylpy, johon Jeesus viittaa, tarkoittaa siis kastetta, jonka sisällön eli Jeesuksen kuoleman ja ylösnousemuksen uskomalla ihminen uudestisyntyy ja pelastuu. Hän pääsee osalliseksi koko Golgatan uhrin ja ylösnousemuksen voiton siunauksesta.

Kaste ja usko
Kun Pietari esteli jalkojensa pesua, Jeesus sanoi, ettei Hänellä ja Pietarilla olisi mitään tekemistä keskenään, ellei Jeesus saisi pestä Pietarin jalkoja. Kun Pietari sen kuultuaan vaati koko ruumiin pesua, Jeesus sanoi, ettei se ollut Pietarille enää tarpeen. Kerran lahjaksi saatu uusi elämä, uudestisyntymisen armo, riittää. Yksi kaste ja yksi usko riittää pelastukseen. Kaste ja usko tekee palvelemisen mahdolliseksi. Vain pelastetut voivat palvella Jumalaa?

Päivittäinen parannus
Mutta pelastuneetkaan eivät voi elää päivääkään ilman jatkuvaa Herran puhdistavaa työtä. Vain sellainen Herran oma, jota Jeesus saa päivittäin pestä liasta, jota palvelun tiimellyksessä on jalkoihin tarttunut, voi pysyä Herran johdossa ja Herran hallinnassa. Mutta juuri tätä puhdistusta Jeesus tänäänkin meille täydellisessä rakkaudessaan tarjoaa, jotta voisimme lähteä iloisin mielin palvelemaan Häntä.

Anna pelastaa itsesi!
Ellet ole Jeesuksen oma, ellet ole vielä päässyt osalliseksi Hänen elämästään, palveleminen on Sinulle mahdotonta. Sinun täytyy päästä osalliseksi Hänen täydellisestä rakkaudestaan ennen kuin voit rakastaa muita. Mutta Hänen täydellinen rakkautensa näkyy tänäänkin Golgatan keskimmäiseltä ristiltä. Tunnusta, että elämäsi varsinainen synti on siinä, että et rakasta Herraa, et rakasta lähimmäisiäsi etkä palvele heitä. Pyydä Häneltä anteeksiantamusta, pyydä Hänet elämäsi Herraksi, pyydä Hänet ohjaamaan elämääsi ja johdattamaan sinua. Jos taivutat itsesi Hänen puhdistettavakseen ja hallittavakseen varaamatta itsellesi mitään erivapauksia tai asettamatta mitään ehtoja, saat kokea sen ihmeen, että hän pesee sinut puhtaaksi, antaa Sinulle uuden sydämen. Hän antaa sinulle elämän ja rakkauden, joka vie sinut palvelemaan Häntä silloin, kun Sinä tiskaat, siivoat, tarjoilet ruokaa, jaat varoistasi ja kerrot ilouutista Jeesuksen rakkaudesta lähimmillesi ja kauempana oleville.

Esimerkki palvelevan rakkauden vaikutuksesta
Yoi'ichiroo Iseki oli alun perin erään Yamaguchin läänissä arvostetun suvun päätalon isäntä.
Kun tapasin (pastori Ei'ichi Itoo) hänet ensi kerran, hän oli sairas ja oli jo sairastanut kokonaiset seitsemän vuotta. Hänestä huokui korkean koulutuksen tuoma jalostuneisuus. Mutta oli ihmisen tausta millainen tahansa, ihminen on heikko synnin houkutusten edessä. Raamatussa sanotaan, että himo synnyttää synnin ja synti kuoleman. Alkoholin, seksin ja rahan ahneuden kiusauksiin ei auta paraskaan koulutustausta tai syntyperä. Ihminen sortuu niihin kuin alas vierivä pallo.

Kuulin, että Iseki oli nuorena ollut erittäin komea mies, jota geishat suosivat. Niin hän sortui syvälle ilotalojen haureuden harjoitukseen, jota pidettiin vielä noihin aikoihin asiaan kuuluvana. Mutta sellainen elämäntapa johti sairauksiin. Kun siis tapasin hänet, hän oli jo pitkään sairastellut vanha mies ja oli joutunut syvälle köyhyyteen. Hänellä oli vaimo ja kolme lasta, mutta kyvyttömänä heitä elättämään pienessä asunnossa asuva perhe oli joutunut sosiaalihuollon varaan, joka ei ollut lähimainkaan nykyistä tasoa. Suvun varakkaat jäsenet olivat pitkään kyllä auttaneet perhettä taloudellisesti. Mutta suku oli kyllästynyt hänen jatkuviin rahapyyntöihinsä ja oli hylännyt hänet sosiaalihuollon varaan. Tämä taas oli synnyttänyt miehessä syvän vihan ja katkeruuden sukulaisiaan kohtaan ja niitä kohtaan, joille hän oli aiemmin tehnyt palveluksia, mutta jotka olivat sitten hänet hyljänneet. Päivät päästään hän oli elänyt purkamalla katkeruuttaan ja kiukkuaan muita kohtaan. Sen seurauksena lopulta kukaan ei halunnut häntä enää tavata ja hän joutui syvään yksinäisyyteen kaikkien hylkäämänä.

Tällaisessa tilanteessa aivan hänen naapuristossaan asunut lämminhenkinen miesopettaja Kei'ichi Ogura, joka oli kristitty, kävi päivittäin aamulla kouluun mennessä tervehtimässä ja kyselemässä sairaan tilaa ja toivottamassa hänelle Jumalan siunausta. Koulusta palatessaan hän jälleen kävi kyselemässä Isekin vointia. Näin tapahtui lähes joka päivä, vaikka hän ei ollut Isekin sukulainen vaan ventovieras. Kun näin oli jatkunut puolisen vuotta, Iseki alkoi ihmetellä, miksi Ogura osoitti hänelle, sairaalle ja omaisuutensa menettäneelle ja sukunsa hylkäämälle miehelle. Aina silloin tällöin opettaja Ogura toi Isekin perheelle myös jotain pientä syötävää tuliaisiksi käytyään oppilaittensa kanssa luokkaretkillä. Tällaisesta ystävällisyydestä Iseki tuli kovin iloiseksi ja alkoi kysellä, mistä tuollainen ystävällisyys mahtoi juontaa juurensa. Iseki sai selville, että Ogura oli kristitty ja kävi joka sunnuntai kirkossa.

Tällainen oli tilanne, kun Ogura eräänä päivänä tuli luokseni ja kertoi, että eräs Iseki niminen sairas mies hänen naapurustossaan osoitti mielenkiintoa kristinuskoa kohtaan, ja pyysi minua käymään hänen luonaan.
Kun menin Isekien yhden huoneen asuntoon, tapasin miehen vuoteen omana. Siitä alkoivat käyntini heillä. Juttelimme kaikkea ja kuuntelin Isekin elämän tarinaa. Annoin hänelle Raamatun ja selitin, miten pelastus löytyy Jeesuksen ristin rakkaudesta. Kun kirkossa oli erityiskokous, kävin vierailevan puhujan kanssa Isekin luona ja tämä puhuja puolestaan jakoi sanaa hänelle. Lisäksi vein miehelle viikoittain jotain hyvää hengellistä luettavaa, sillä hyvän koulutuksen saaneena hän ymmärsi luettua. Toisinaan kävin julistusmatkoilla ja niiltä lähetin Isekille aina kortin, jossa kerroin, että rukoilen hänen toipumistaan, niin että hänkin pääsisi käymään jumalanpalveluksissa.

Noin vuosi jatkuin näin. Sitten eräänä päivänä käydessäni Isekin luona, hän pyysi, voisiko hän saada kasteen ja tulla seurakunnan jäseneksi. Lisäksi hän esitti toivomuksen, että kaste voitaisiin suorittaa kirkossa, vaikka hän olikin vuoteeseen sidottu. Siihen aikaan ei ollut helppo vuokrata autoa. Mutta ihmiset huomasivat, miten Isekissa oli tapahtunut muutos.

Tuli sitten kastepäivä. Ogura ja muut nostivat Isekin peittojen sisällä rattaille ja vetivät rattaat kirkkoon ja kantoivat hänet sisään. Niin siellä suoritettiin kaste ja hänestä tuli seurakunnan jäsen. Kotona hänen vuoteensa yläpuolelle ripustettiin teline, jolle asetettua Raamattua ja muuta hengellistä kirjallisuutta hän saattoi lukea makuullaan. Hän eli rukouselämää. Hänessä tapahtunut muutos tuli yhä ilmeisemmäksi.

Kerran Hoofuun tuli Kimura niminen pastori. Hän tuli evankelioimiskokouksemme vierailevaksi puhujaksi. Pyysin häntäkin tulemaan kanssani Isekin luokse jakamaan hänelle sanaa ja rukoilemaan hänen kanssaan. Niin hän lähti ja avasi Isekien kodissa Raamatun ja jakoi Isekille Herran armon sanaa. Sitten Iseki sanoi pastori Kimuralle kyyneliin asti iloisena:
”Olen äärimmäisen kiitollinen, että kaukaa tulitte Hoofun kirkkoa palvelemaan ja vieläpä minuakin katsomaan. Kovin mielelläni antaisin pastorille lahjan kiitokseksi, mutta niin kuin näette, olen köyhä eikä minulla ole mitään annettavaa. Siksi haluaisin kiitokseksi laulaa pastorille virren, josta kaikkein eniten pidän. Itse asiassa viettäessäni huonoa elämää lauloin paljon kaikenlaisia renkutuksia. Mutta nyt en niitä laula, mutta aina herätessäni ja levolle käydessäni laulan paria virttä.”

Niin Iseki alkoi laulaa:
”Kun nostan silmäni taivaalliseen kotiini,
kyynelsilmiini loistaa paiste.”
Olin yllättynyt siitä, miten kauniilla äänellä hän lauloi. Hän selitti, että nuorena hän oli soitellut pianoa ja lauleskellut huvinaan. Nyt hän oli köyhä, mutta taivaallista kotimaata katsellessa ajalliset murheet väistyvät ilon tieltä. Tämä virsi sopi juuri tämän sairaan miehen tilanteeseen. Toisessa säkeistössä sanotaan:
”Herra torjuu tämän maailman viholliset,
eikä minun tarvitse pelätä tulisia nuolia.”
Taivaallisiin suuntautuva Herran oma saa olla turvassa. Kolmannessa säkeistössä sanotaan:
”Lyökööt vain huolen laineet,
satakoon vain murheet!”
Neljäs säkeistö:
”Sille, joka on nousemassa kohti taivaallista kotia,
nuo eivät mitään voi.”
Viides säkeistö:
”Olen matkalla Herran asuntoon, johon myrskyt eivät lyö,
siellä saa väsynyt sielu ikuisen levon.”

Nämä kaikki viisi säkeistöä laulettuaan Iseki kääntyi kiittämään pastori Kimuraa, jonka silmistä valuivat kyyneleet.
Kun kävelimme kapeata kujaa kohti kirkkoa ja siellä odottavaa iltakokousta, pastori Kimura sanoi minulle:
”Olipa suurenmoinen potilas. Vaikka tapasin hänet ensi kertaa hänen kasvojaan katsellessani, mietin, että hänessä oli jotain tuttua. Nyt tajuan, hänhän muistutti erästä taulussa näkemääni säteileväkasvoista Jeesusta.”
Totesin siihen, että todellakin hän on nyt säteilevän näköinen, mutta aiemmin, kun hän kantoi katkeruutta, hänen olemuksensa oli ollut aivan erilainen.
Siihen pastori Kimura sanoi sellaista, mitä en hevin unohda: ”Toden totta, evankeliumi muuttaa ihmisen!”

Seitsemän vuotta katkeruuden vallassa elänyt Iseki kastettiin siis kahdeksantena vuonna. Sairastelu jatkui siitä vielä kuusi vuotta. Joka kerta, kun seurakunnan jäsenet kävivät häntä katsomassa, hän lauloi heille kiitokseksi jonkun virren, josta hän erityisesti piti. Näin hän antoi todistuksen Herrasta, niille, jotka kävivät hänen luonaan. Sitten hän pääsi Herran luo. Vaikka olisi vuoteeseen sidottu, voi todistaa Herrasta, jos sydän on suuntautunut taivaalliseen majaan.

Anna pestä jalkasi!
Jos olet jo Herran oma, Herra haluaa tulla luoksesi, ja pestä Sinun jalkasi. Sinun vapahtajasi lähestyy Sinua yhä tänäänkin alhaalta päin. Tarvitset uuden puhdistuksen. Tarvitset uuden anteeksiantamuksen voidaksesi palvella Häntä ja muissa uskovissa Häntä. Tarvitset Herran täydellistä rakkautta. Sinun tulee uudella tavalla ymmärtää, että Jeesus ei ole vain esikuva, vaan myös Herra, joka haluaa päättää, missä ja miten sinä palvelet Häntä.

Joh. 13:21-35 Kristuksen kirkkaus

21. Tämän sanottuaan Jeesus järkyttyi hengessään ja vakuutti: "Totisesti, totisesti minä sanon teille: yksi teistä kavaltaa minut."
22. Silloin opetuslapset katsoivat toisiinsa käsittämättä, kenestä hän puhui.
23. Yksi hänen opetuslapsistaan, se, jota Jeesus erityisesti rakasti, oli aterialla Jeesuksen vieressä.
24. Simon Pietari nyökkäsi hänelle ja sanoi: "Kysy, kenestä hän puhuu."
25. Opetuslapsi nojautui Jeesuksen rintaa vasten ja kysyi häneltä: "Herra, kuka se on?"
26. Jeesus vastasi: "Se, jolle minä annan tämän leivänpalan kastettuani sen." Sitten hän otti palan, kastoi sen vadissa ja antoi Juudakselle, Simon Iskariotin pojalle.
27. Sen leivänpalan jälkeen Saatana meni Juudakseen. Jeesus sanoi hänelle: "Minkä teet, tee se pian!"
28. Mutta kukaan aterialla olevista ei ymmärtänyt, miksi Jeesus sanoi hänelle näin.
29. Koska rahakukkaro oli Juudaksella, jotkut luulivat, että Jeesus oli käskenyt hänen ostaa jotakin, mitä tarvittiin juhlaa varten, tai antaa jotakin köyhille.
30. Saatuaan leivänpalan Juudas meni heti ulos. Oli yö.
31. Kun Juudas oli mennyt ulos, Jeesus sanoi: "Nyt Ihmisen Poika on kirkastettu, ja Jumala on kirkastettu hänessä.
32. Jos Jumala on kirkastettu hänessä, Jumala on myös kirkastava hänet itsessään ja tekee sen aivan pian.
33. Lapset, vielä vähän aikaa minä olen teidän kanssanne. Te tulette etsimään minua. Ja niin kuin sanoin juutalaisille, niin sanon nyt myös teille: minne minä menen, sinne te ette voi tulla.
34. Uuden käskyn minä annan teille: rakastakaa toisianne. Niin kuin minä olen rakastanut teitä, rakastakaa tekin toisianne.
35. Siitä kaikki tuntevat teidät minun opetuslapsikseni, että teillä on keskinäinen rakkaus."

Mihin Sinä suuntaat sydämesi ja mielesi?
Mitä Sinä syvimmiltäsi tavoittelet, mitä elämässäsi haluat? Mihin suuntaudut? Vastaus näihin kysymyksiin määrää elämäsi sisällön. Suuntaudutko Kristukseen vai etsitkö ehkä kristillisyydessäkin jotain omaasi? Katseletko yön pimeyttä vai Kristuksen kirkkautta?

Jaksomme jakautuu kahteen osaan. Ensin on itse Juudaksen yhteyden ulkopuolelle sulkeminen jakeissa 21-30 ja sitten Jeesuksen kommentit siihen 31-35.

Juudaksen sulkeminen ulos yhteydestä (ekskommunikointi) 21-30
Juudaksen petturuus on monille Raamatun lukijoille ongelmallinen asia. Tässä niin kuin monessa muussakin kysymyksessä tehtävämme on mennä itse Raamatun teksteihin eikä omaan ehkä hyvinkin älykkään tuntuiseen selitysmalliimme.

Kuka Juudas oli? Löydämme kolme selkeää lausuntoa Juudaksesta. Kaksi niistä tulee Jeesuksen suusta ja kolmas löytyy Apostolien teoista. Puhuessaan opetuslapsistaan miehinä, jotka Herra itse oli valinnut, Hän lisäsi:
"Enkö minä ole valinnut teidät kaksitoista? Kuitenkin yksi teistä on paholainen." (Joh. 6:70)
Toinen yhtä selkeä viite Juudakseen "kadotuksen lapsena" tulee ylimmäispapillisessa rukouksessa:
"Kun minä olin heidän kanssaan, minä varjelin heitä sinun nimessäsi, jonka olet antanut minulle. Minä suojelin heitä, eikä heistä joutunut kadotetuksi kukaan muu kuin se kadotuksen lapsi, että kirjoitus kävisi toteen." (Joh. 17:12)
Kolmas viite kuuluu:
"... apostolinvirkaan, mistä Juudas luopui mennäkseen omaan paikkaansa." (Apt 1:25)
Kaikki nämä kolme kohtaa voidaan ottaa aivan kirjaimellisesti. Siitä seuraa johtopäätös, että Juudas ei ollut samanlainen ihminen kuin muut. Uskoisin, että hän oli ruumiillistunut Saatana. Hän oli kadotuksen lapsi ja kuollessaan hän meni "omaan paikkaansa." Juudas nostettiin esiin suorittamaan pimein teko ihmiskunnan historiassa. Hän oli siis todellakin pahuuden ruumiillistuma.

Juudas oli myös aito ihminen, vaikka hän olikin Saatanan ruumiillistuma. Koska Saatanalle ei Jumala ole valmistanut mitään pelastusta, Juudaskin oli alusta asti kadotuksen lapsi, eikä hänelle kuulunut mitään pelastuksen lupausta - niin kuin Sana selkeästi opettaa.

Johanneksen kuvaus Juudaksen ekskommunikoinnista, yhteydestä erottamisesta on traaginen.
"En minä puhu teistä kaikista. Minä tiedän, ketkä olen valinnut. Mutta tämän kirjoituksen on käytävä toteen: Joka syö minun leipääni, on nostanut kantapäänsä minua vastaan."

Nyt Jeesus on kasvokkain Saatanan kanssa, joka Juudaksen kautta lähtee suorittamaan petosten petosta, kavallusten kavallusta. Tässä Jeesuksen sisäinen tuska saa syvimmän ilmaisun: "järkytetty hengessään". Tällaisessa syvimmässä hengellisessä tuskassa Jeesus lähtee toimimaan ja erottamaan Juudasta opetuslasten yhteydestä.

Mutta koska Jeesuksen "hetki" oli tullut, Hänen oli välttämätöntä ryhtyä toimenpiteisiin. Jotta muut opetuslapset ymmärtäisivät mistä oli kysymys, Jeesus kertoo asian:
"*Tämän sanottuaan Jeesus tuli hengessään järkytetyksi, todisti ja sanoi: 'Totisesti, totisesti minä sanon teille: yksi teistä kavaltaa minut'."*

Opetuslapset katselevat hämmästyneinä toisiaan. He tiesivät kyllä, miten monta kertaa itse kukin heistä oli epäonnistunut Jeesuksen seuraamisessa, mutta silti heistä tuntui täysin uskomattomalta, että joku heistä pettäisi Hänet. Pietarin ehdotuksesta Johannes pyysi Jeesukselta merkin siitä, kenestä oli kysymys ja sen Jeesus myös antoi:
"'Se, jolle minä annan tämän leivänpalan.' Hän otti palan, kastoi sen ja antoi Juudaalle, Simon Iskariotin pojalle."

Viiniin kastetun leipäpalan antaminen yhteisellä aterialla merkitsi ystävyyden osoitusta. Ellemme ymmärrä tätä, käsitämme väärin sen, mitä Jeesus teki ja sanoi tuossa syvän sisäisen järkytyksen tilassa. Jeesus tiesi, mitä Juudas tekisi, mutta tämä jumalallinen edeltä tietäminen ei tarkoita sitä, että Jeesus olisi pannut Juudaksen kavaltamaan itsensä. Viimeiseen asti Jeesus pyrki pysäyttämään Juudaksen ja kääntämään hänet pois väärältä tieltään. Jos Juudas olikin ruumiillistunut Saatana, niin inhimillisyytensä puolesta hän oli vastuullinen olento, jolla oli myös mahdollisuus tehdä valintoja. Siksi viimeiseen asti Jeesus piti Juudakselle oven auki.

Juudas otti palan. Hän vastasi siis ystävälliseen eleeseen. Mutta sitten sanotaan, että Saatana meni häneen. Miten Saatana pääsi Juudakseen? Siten, että Juudas päästi hänet. Juudas istui nyt siinä saatanallinen petossuunnitelma pääsään ja lopullinen päätös sen toteuttamisesta tehtynä. Jeesuksen antama leivänpala oli siis Juudaksen viimeinen mahdollisuus. Saatana oli kärkkymässä kokoajan sydämen ovella. Juudas epäröi hetken sillä hän seisoi Jeesuksen ystävyyden osoituksen ja Saatanan viekoituksen välissä. Hän antoi Saatanalle periksi ja menetti viimeisen mahdollisuutensa pelastua.

Jeesus hallitsee
Nyt seurasi Jeesuksen käsky: *"Minkä teet, tee se pian."*
Jeesus ratifioi, vahvisti Juudaksen valinnan. "Annoin Juudas sinulle mahdollisuuden, sinä teit valintasi. Älä enää epäröi. Toimi nopeasti." Jeesus omalla kuninkaallisella arvovallallaan määrää hetken ja ajankohdan, jona pimeyden vallat päästetään valloilleen. Juudas meni välittömästi ulos.
"Oli yö."
Juudas meni yön pimeyteen. Hän oli syönyt ystävyyden leipäpalan, mutta nosti kantapäänsä Jeesusta vastaan. Jeesus oli viimeiseen asti osoittanut hänelle vain rakkautta. Pahuuden ruumiillistuma ilmaisi itsenä äärimmillään ja pahimmillaan.

Mitä tapahtui tämän jälkeen? Alkukielen ilmaisu *"hänen mentyään ulos"* kertoo, että Juudaksen poistuminen oli tapahtunut hänen omasta tahdostaan. Hän sulki itse itsensä yhteyden ulkopuolelle. Jumalan seurakunnalle on välttämätöntä, että Saatana ja Saatanan valtaan antautuneet suljetaan sen yhteyden ulkopuolelle. Siksi näemme nyt joukon ilman Juudasta. Saatana, joka on karkotettu ulos, joutuu lopulta työskentelemään Jumalan päämäärien hyväksi. Siksi tuo käsky:
"Minkä teet, tee se pian!"

Synti ja Saatana luovuttivat Kristuksen, mutta Jumalan ääretön rakkaus ja armo ottavat tämän petoksen hallintaansa niin, että siitä tuli ihmissuvulle lunastuksen väline. Juudaskin joutui lopulta toteuttamaan Jumalan suunnitelmaa. Kun synti ja Saatana suljetaan seurakunnasta ulos, ne pakotetaan samalla lopulta edistämään Jumalan suunnitelman toteutumista.

Ihmisen Pojan kirkastaminen
"Hänen mentyään ulos Jeesus sanoi: 'Nyt Ihmisen Poika on kirkastettu, ja Jumala on kirkastettu hänessä'."
Oli yö ja Juudas toteuttamassa pimeyden suunnitelmaa. Vähän myöhemmin Jeesus sanoi Juudaksen Getsemaneen opastamalle vangitsijoiden joukolle:
"Tämä on teidän hetkenne ja pimeyden valta."
Tästä huolimatta Jeesus julisti, että juuri nyt Ihmisen Pojan kirkkaus loisti esiin.

Sekä Ihmisen Poika että Isä tulevat kirkastetuksi samalla tavalla ja samassa tapahtumasarjassa.
"Jos Jumala on kirkastettu hänessä, niin Jumala kirkastaa myös hänet itsessään ja kirkastaa hänet pian."
Jumala kirkastaa Ihmisen Pojan. Kun Jeesus ihminen nousi ylösnousemuksen jälkeen taivaaseen Isän oikealle puolelle, kirkastettiin Ihmisen Poika. Jeesuksessa aito ihmisyys istuu Jumalan valtaistuimella. Taivaan keskuksessa on Ihmisen Poika ja Jumalan Poika.

Mutta me näemme Jeesuksen kuolemansa ja kärsimyksensä tähden kirkkaudella ja kunnialla seppelöitynä. Hänet oli tosin vähäksi aikaa tehty enkeleitä halvemmaksi, jotta hän Jumalan armosta maistaisi kuolemaa kaikkien ihmisten puolesta. (Hepr. 2:9)

Kolminaisuuden salaisuudesta liikkeelle
Kristuksen kirkkaus on Johanneksen evankeliumin keskeisin teema. Jo Kaanaan häiden viini-ihmeen yhteydessä opetuslapset uskoivat Jeesukseen, joka oli ilmoittanut heille kirkkautensa. Kaikki alkoi siitä, että Jeesuksen ylle laskeutui Pyhä Henki kyyhkysen muodossa ja taivaalta puhui Isä, joka vakuutti, että Jeesus oli Hänen mielensä mukainen ja Jeesusta tuli kuulla kaikessa. He saivat siis heti alkuun nähdä, että Isä asetti Jeesuksen kaiken keskukseen.

Totuuden kirkkaus
Jeesuksen seurassa kulkiessaan opetuslapset joutuivat kokemaan, miten Jeesuksen totuus riisui heidät kaikista naamioista. Jeesuksen kirkkaus alkoi näkyä, kun he tajusivat, että Hänen läsnäolossaan ei mikään valhe voinut elää.

Vastaus syntiin ja suruun
Jeesuksen kirkkaus alkoi näkyä heille myös, kun Jeesuksella on vastaus ihmisten jokaiseen tarpeeseen. Jeesus tunsi ihmisen synnin ja surun. Jeesus ei koskaan hyväksynyt pienintäkään syntiä. Jeesus ei koskaan myöntänyt, että synti olisi jotain välttämätöntä pahaa, jota Jumala käyttäisi jonkin jalon aikaan saamiseen. Jeesus tuomitsi kaiken synnin, mutta osoitti myös sen, että ei ole yhtään syntiä, johon Häneltä ei löytyisi apua! Jeesus tuli ottamaan pois synnin, Hän tuli antamaan avun syntisille! Jeesuksen sanavarastoon ei kuulunut "toivoton tapaus".

Jeesuksen kirkkaus näkyi, kun Hän käsitteli surua ja murhetta, jonka Hän kohtasi. Sairaat parannettiin, riivatut saivat vapauden, kuolleita herätettiin. "Jeesus oli kipujen Mies ja sairauden tuttava." Mutta koskaan Jeesus ei surun keskellä suostunut epätoivoon. Ristin tien päätöksessä oli ylösnousemuksen voitto. Synti, kuolema ja Saatanan valta oli murtuva.

Kirkastusvuori
Opetuslapsista osa sai kirkastusvuorella nähdä Kristuksen kirkkauden hahmon. Samalla kun heille loisti jotain Jeesuksen olemuksen kirkkaudesta, todellinen ihminen on samalla myös Jumalan Poika, he saivat myös ilmoituksen siitä, millainen on pelastetun ja taivaaseen päässeen ihmisen kirkkaus, kun hän pääsee Kristuksen kaltaisuuteen.

Helluntain kautta Golgatalle
Mutta kaikkein suurin kirkkaus oli opetuslapsille loistava, kun he helluntaipäivänä pääsivät ymmärtämään Pyhän Hengen valaisemin silmin, että Jumalan kirkkaus on suurin Golgatan tuskan ja pimeyden syvyyden syövereissä.

Kristuksen kirkkauden tähden he iloitsivat, kun saivat kunnian kärsiä Kristuksen nimen tähden. Pyhä Henki valaisi heille sen, minkä Jeesus oli jäähyväispuheessaan heille kertonut: "Nyt Ihmisen Poika on kirkastettu, ja Jumala on kirkastunut hänessä. Ja kun Jumala on hänessä kirkastunut, on Jumala myös itsessään kirkastava hänet, ja Jumala tekee sen aivan pian."

Katse kirkastettuun Kristukseen
Meille Jeesuksen kirkkauden katselu avautuu jo nyt evankeliumin sanassa. Kun käännymme Herran puoleen tunnustaen syntimme ja ottaen vastaan armahduksen Jeesuksen Golgatan uhriveren kautta, silmämme avautuvat ja Raamatun sana muuttuu meille uudeksi, kuvastimeksi, josta saamme jo nyt katsella Herran kirkastettuja kasvoja:

Vielä tänäänkin peite on heidän sydämensä päällä Moosesta luettaessa, mutta kun heidän sydämensä kääntyy Herran puoleen, peite otetaan pois. Herra on Henki, ja missä Herran Henki on, siellä on vapaus. Me kaikki, jotka peittämättömin kasvoin katselemme Herran kirkkautta kuin kuvastimesta, muutumme saman kuvan kaltaisiksi kirkkaudesta kirkkauteen, niin kuin muuttaa Herra, joka on Henki. (2 Kor. 3:15-18)

Tästä silmien avautumisesta kertoi joitakin aikoja sitten eräs Oulussa asuva nainen näin:
Hei! Jos olette SE Jorma Pihkala, joka on kirjoittanut Johanneksen evankeliumin selitysteoksen Avain-sarjaan siis Uuden Tien kustantama, niin sitten saatte nyt tietää, että aikaa sitten sananne juurtui ja on kasvanut hedelmää kohta jo 20 vuotta. Tulin nimittäin uskoon siitä Nikodemus-kohdasta, josta luin kirjastanne, että meidän tulee rukoilla, jotta Jumala antaisi meille Pyhän Hengen avaamaan Jumalan Sana....tein niin. Ihmettelin seuraavan päivänä, että luinkohan aiemmin tätä samaista Raamattua jotenkin nurin päin, koska nyt ymmärrän sitä...Olen sittemmin ollut tällainen etä-kansanlähetysläinen ja yleensä vitonen, koska en sairauksien takia pääse seurakuntaan. No radio ja kristilliset lehdet ja kirjat tarjoavat myös ajankohtaista tietoa uskovien yhteydestä. Siunausta täällä Oulusta.

Kristuksen kirkkaus taivaassa
Täällä ajassa näköämme hämärtää vielä syntinen luontomme ja lankeemuksemme, joihin toistuvasti tarvitsemme Jeesuksen veren puhdistusta, mutta perillä Herran luona saamme kasvoista kasvoihin katsella Hänen kirkkauttaan.

Pelastetut eivät suinkaan ammenna tyhjäksi Kristuksen kirkkautta sillä hetkellä, kun he pääsevät taivaalliseen päämääräänsä. Koko taivas ja iankaikkisuus on sitä, että saamme aina syvemmälle ja syvemmälle ammentaa Jeesuksen kirkkautta, Hänen armonsa ja rakkautensa syvyyttä. Taivaallisen ylistyksen ja kiitoksen keskuksessa on nimenomaan Teurastettu Karitsa. Loputtomasti saamme taivaassa päästä syvemmälle Jeesuksen ristin salaisuuteen. Siinä Kristuksen ja Jumalan koko kirkkaus tuli ilmi koko täyteydessään. Sen merkityksen pituutta, leveyttä, korkeutta ja syvyyttä saamme koko iankaikkisuuden tutkia, emmekä sitä voi milloinkaan loppuun ammentaa. Hän, teurastettu Karitsa Isän oikealla puolella on oleva kasvavan ylistyksen ja riemun iankaikkinen ja aina uusi aihe ja sisältö.

Jumalan kirkkauden virta
Taivaassa ei ole ratkaisevaa, miltä meistä siellä tuntuu, vaan että saamme nähdä Isän kirkkauden ja Pojan kirkkauden ja Pyhän Hengen elävän veden virran, joka vuotaa Isästä ja Pojasta meihin aina uutena ja elävöittävänä. Taivaassa olemme Jumalan suunnattoman rakkauden ja kirkkauden virrassa, mutta mielenkiintomme kohdistuukin Jumalaan eikä omiin kokemuksiimme. Unohdamme itsemme kokonaan ja sydämemme täyttää käsittämätön ilo ja riemu siitä, miten Isä antaa Jeesukselle Kristukselle kunnian ja kirkkauden ja miten Jeesus antaa kaikessa kunnian Isälle. Riemuitsemme, kun näemme Isän sanoin kuvaamattoman rakkauden omaan Poikaansa.

Jumalan rakkaus Poikaansa
Koko Johanneksen evankeliumin suuri teema on Jumalan rakkaus. Me olemme tietysti erittäin kiinnostuneita siitä, kuinka paljon Jumala rakastaa meitä itseämme. Tiedämme, että Hänen rakkautensa meitä kohtaan oli niin suunnaton, että Hän oli valmis antamaan Oman ainoan Poikansa meidän siastamme kärsimään syntiemme tuomion ja sovittamaan syntiemme velan ja ylösnousemuksellaan valmistamaan myös tien siihen, että kaikkien syntien seurauksetkin tullaan kirkkaudessa lopullisesti poistamaan. Tämän rakkautensa Isä siis osoitti, kun Hän antoi Jeesuksen ristin pimeyteen ja tuskiin.

Emme kuitenkaan voi ymmärtää Jumalan meihin kohdistaman rakkauden suuruutta, ellemme ymmärrä kuinka suunnattoman rakas ja kallis Jeesus itse on Isälle. Johannes evankeliumissaan korostamalla korostaa Isän ja Jeesuksen suhdetta ja miten suunnaton rakkaus siinä vallitsee. Jeesus ei tehnyt mitään muuta kuin sen, mitä Isä käski Hänen tehdä. Hän oli kaikessa kuuliainen Isälle, koska Hän rakasti täydellisellä rakkaudella Isää ja Isä Häntä. Jeesus ja Isä ovat yhtä, Jeesus ei tee mitään erillään Isästä. Jeesuksen meihin kohdistama rakkaus on Isältä saatua ja Hän ilmoitti Isän kirkkauden itsessään ja omilleen. Vasta Isän rakkauden suuruus Jeesukseen paljastaa meille myös kuinka suunnaton uhri Isältä oli antaa Jeesus ristin tuskiin.

Kun uhriveistä pitävä Aabrahamin käsi oli kohotettu, kuului Herran ääni: "Seis!" Mutta kun samalla vuorella 2000 vuotta myöhemmin Isä antoi oman pyhän vihansa uhriveitsen kulkea oman Poikansa sydämen lävitse, mitään seis -komentoa ei tullut. Kun Jeesus kärsi, Isä kärsi Hänen kanssaan. Golgatan tuska oli koko Pyhän Kolminaisuuden tuskaa.

Lapset, rakastakaa!
Palatkaamme tekstiimme. Jeesus jatkaa puhuttelemalla opetuslapsiaan tuolla lempeällä nimityksellä "lapset". Vaikka itse ilmaukseen liittyy lämpöä, ratkaisevaa on muistaa, missä tilanteessa ja tilassa Jeesus sitä käytti. Pettäjä oli matkalla pimeydessä, Jumalan kunnia oli kirkastumassa ja nyt sisäisen järkytyksen keskeltä Jeesus puhuu "lapsilleen", rakkailleen. Jumalallisen pelastussuunnitelman syvä olemusta on se, että Jeesus kulkee tuskien tiensä kirkkauteen ja kirkastaa Isän juuri sillä, että Hän valmistaa omista lapsistaan pelastettujen morsiusseurakunnan.

Jeesus selittää heille edessä olevien tapahtumien sisältöä. Hän joutuisi jättämään heidät hetkeksi yksin, sillä vain Hän saattoi kulkea sen tien, joka oli kuljettava heidän pelastumisekseen:
"Lapset, vielä vähän aikaa minä olen teidän kanssanne. Te etsitte minua, ja kuten sanoin juutalaisille: 'Mihin minä menen, sinne te ette voi tulla', niin sanon nyt teillekin."
Mutta: "*Uuden käskyn minä annan teille: rakastakaa toisianne! Kuten minä olen rakastanut teitä, rakastakaa tekin toisianne. Kaikki tuntevat teidät minun opetuslapsikseni, jos teillä on keskinäinen rakkaus."*
Petturi Juudas oli mennyt. Mutta jäljelle jääneistä 11 alkaisi seurakunta, jonka tunnusmerkkinä olisi keskinäinen rakkaus.

Mitä Jeesus tarkoitti ilmaisulla *"uusi käsky"*. Eräässä merkityksessähän kehotus keskinäiseen rakkauteen ei suinkaan ollut mikään uusi käsky. Jo Mooses oli sanonut:
"Rakasta Herraa sinun Jumalaasi koko sydämestäsi, koko sielustasi ja kaikesta voimastasi." ja *"Rakasta lähimmäistäsi niin kuin itseäsi!"*

Uuden käskyn sisältö ei siis ollut uusi. Kysymys ei ollut edes siitä, että Jeesuksen antama rakkauden malli asettaisi rakkauden syvyydelle ja laajuudelle uudet ulottuvuudet. Kysymys oli siitä, että Jeesus tuli antamaan omilleen uuden rakkauden lähteen. Golgatan uhrista kumpuava Pyhän Hengen rakkaus synnyttää Jeesuksen seuraajissa aivan uuden rakastamisen mahdollisuuden.

"Kaikki tuntevat teidät minun opetuslapsikseni, jos teillä on keskinäinen rakkaus."
Ihmiset eivät tunnista Jeesuksen seuraajia siitä, että he tunnustavat yhteen ääneen uskontunnustuksensa. Heitä ei tunnisteta yhteisestä puvusta tai puheenparresta, ei lauluista, joita he laulavat eikä toimituksista, joita he suorittavat. Heidät tunnistetaan siitä, että he rakastavat toisiaan.

Sikäli kuin kristityt kieltäytyvät osoittamasta rakkautta toisilleen, siinä määrin maailma myös kieltäytyy uskomasta heidän puheitaan. Viimeinen testi, jolla kristillisyys mitataan, on uskovien keskinäinen rakkaus.

Iranin kristittyjen kärsimystie
Iranissahan kristityt ovat eläneet useita vuosia vainojen keskellä. Viime vuosina Iranissa on ollut merkittävää herätystä ja kristittyjen vainot ovat myös pahentuneet. Vuoden 1993 syksynä teloitettiin eräs piispa ja joulukuun lopulla Sarin vallankumoustuomioistuimessa tuomittiin kuolemaan 9 vuotta vangittuna ollut pastori Mehdi Dibaj. Pari viikkoa oikeuden päätöksen jälkeen 16.1.1994 pastori Mehdi Dibaj kuitenkin vapautettiin kristittyjen esirukousten ja kansainvälisen painostuksen vuoksi. Mutta hänen vapauttamisekseen toiminut piispa Hovsepian-Mehr murhattiin muutama päivä hänen vapauttamisensa jälkeen. Kesäkuun lopulla 1994 hänet ja Hovsepian-Mehrin seuraajaksi valittu pastori Tateos Michaelian löydettiin murhattuina.

Tammikuun alussa heti kuolemantuomionsa saatuaan Mehdi Dibaj kirjoitti kirjeen veljelleen. Hän aloitti näin:

Testamentti
"Kunnia Jumalalle korkeuksissa ja maassa rauha ihmisille, joita kohtaan Hänellä on hyvä tahto." Luuk. 2:14

Veljelleni Herrassa Jeesuksessa Kristuksessa
"Rukoilen, että saisit olla Pyhässä Hengessä Jumalan temppeli, Jeesus Kristus asuisi uskon kautta sydämessäsi ja ruumiisi saisi olla Pyhän Hengen asumus. Rukoilen edelleen, että Pyhän Hengen hedelmä ja lahjat olisivat runsaat elämässäsi ja sinusta tulisi Herran kädessä kiitettävä astia Hänen käyttöönsä. Anon, että olisit puhdas ja kantaisit hedelmää tehden iloiten kaikkinaisia hyviä tekoja. Rukoilen, että niin voisit täällä maan päällä kirkastaa Jumalan kunniaa.

"Tuo kaikki on mahdollista, koska Herra itse on uskonut meille evankeliumin julistettavaksemme. Tiedän, että jo nyt tuohon kaikkeen pyrit. Siksi rukoilen, että sydämesi saisi aina loistaa Herran Jeesuksen tuntemisen valosta.

"Rakas veljeni! Vaikka en voikaan ruumiillisesti olla kanssasi, sydämessäni olen aina luonasi ja haluaisin, että voisin olla osa sinun iloasi. Sillä Herran edessä on ylenpalttista iloa, Hänen oikeassa kädessään on iankaikkinen riemu. Ylistäkäämme Herraa! Olimme missä tahansa ja millaisissa olosuhteissa tahansa, Herrassa meillä on voitto. Herralta tulee voitto. Ja Herra antaa meidän päästä osalliseksi Herran voittoon. Halleluja!

"Totisesti meidän uskomme voittaa tämän maailman. Vanhurskas elää uskosta. Meidän tulee pelätä Saatanan juonia. Mutta koska Jeesus Kristus on kanssamme, voitto on meidän. Kun usko astuu ovesta sisään, pelko pakenee ikkunasta ulos. Tämä uskokin on Jumalan ja Pyhän Hengen lahja. Sillä Jumala on vastaus meidän kaikkiin tarpeisiimme ja Jeesus on Vapahtajamme. Herra vastaa meidän tarpeisiimme ja parantaa kipumme ja ratkaisee kysymyksemme. Halleluja!

"Apostoli Paavali sanoo: *"Varma on tämä sana; sillä: jos olemme kuolleet yhdessä hänen kanssaan, saamme myös hänen kanssaan elää; jos kärsimme yhdessä, saamme hänen kanssaan myös hallita."* (2.Tim. 2:11-12)

"Miten suuri kunnia ja etuoikeus onkaan saada seurata Vapahtajaa! Miten valtavaa on saada elää Hänen kanssaan! Mitä sulohedelmää onkaan elämä, jonka saa viettää Hänen siipiensä suojassa, Hänen sulkiensa kätkössä, Isän rakkauden alla! Siunattu kristitty! Olemme Jumalan lapsia. Iloitsemme ja kiitämme Jumalan rakkauden alla. Emmekö ylistäisi ikuisesti Jumalan armoa. Kohottakaamme sydämestämme riemuhuuto! Miten suuri onkaan Jumalan laupeus meitä kohtaan! Miten suurenmoinen onkaan Jumalamme! Miten ihana Vapahtajamme!

"Haluaisin kiittää siitä hengellisestä ja taloudellisesta tuesta, jota olet tässä tilanteessa antanut minulle ja lapsilleni. Rakkautesi on aivan painanut minut maahan. Kiitän Jumalaa Hänen lahjastaan! Aamen. Olen kiitollinen kaikkien seurakuntien rukouksesta, paastosta, kyyneleistä ja taistelusta. Se kaikki on vuodatettu Jumalan eteen ja sitä yhä vuodatetaan. Se on valmistusta sen päivän varalta, jona koettelemus saavuttaa täyteytensä.

"Kun kuolemantuomioni lausuttiin, sydämen täyttyi ilolla. Sillä saan nimeni niiden luetteloon, jotka ovat saaneet kuolla marttyyreina Jeesuksen Kristuksen nimen tähden. Tietysti tämä on samalla uskon koetus, jossa kysytään, mihin asti olen valmis seuraamaan Herraa."

Entä Sinä?
Elätkö Sinä tänään sellaisessa elämänyhteydessä Herraan, että sydämesi täyttää ilo Hänestä. Ilo Herran kirkkauden näkemisestä tarkoittaa sitä, että vaikka kaikki muut ilon aiheet meiltä vietäisiin, Herran läsnäolo riittää kiitoksen ja ylistyksen lähteeksi. Jos Sinulta puuttuu ilo Herrassa, Herra kutsuu Sinua yhteyteensä:
"Minä seison ovella ja kolkutan. Jos joku kuulee minun ääneni ja avaa oven, minä tulen hänen luokseen, ja me aterioimme yhdessä, minä ja hän." (Ilm 3:20)

Hänen yhteydessään saat lähteä kasvamaan niin, että Herrasta tulee suuri, Hänen kirkkautensa alkaa loistaa, ja sinä opit iloitsemaan myös ahdistusten ja kärsimysten keskellä. Saat käydä kohti Hänen kirkkautensa salaisuutta, ristin kärsimystä ja Jumalan rakkautta, joka siellä loistaa häikäisevämpänä kuin auringon valo kesän helteellä. Herra kutsuu Sinua seuraansa!

Joh. 13:36-14:7 Tie Isän kotiin

36. Simon Pietari kysyi: "Herra, minne sinä menet?" Jeesus vastasi hänelle: "Minne minä menen, sinne sinä et nyt voi minua seurata, mutta myöhemmin sinä seuraat."
37. Pietari sanoi hänelle: "Herra, miksi en voi seurata sinua nyt? Henkeni minä annan sinun puolestasi."
38. Jeesus vastasi: "Sinäkö annat henkesi minun puolestani? Totisesti, totisesti minä sanon sinulle: ei ehdi kukko laulaa, ennen kuin sinä kolmesti kiellät minut."
1. "Älköön teidän sydämenne olko levoton. Uskokaa Jumalaan, uskokaa myös minuun.
2. Minun Isäni kodissa on monta huonetta. Ellei niin olisi, sanoisinko teille, että menen valmistamaan teille sijaa?
3. Vaikka minä menenkin valmistamaan teille sijaa, tulen takaisin ja otan teidät luokseni, että tekin olisitte siellä, missä minä olen.
4. Ja minne minä menen, tien sinne te tiedätte."
5. Tuomas sanoi hänelle: "Herra, me emme tiedä, minne sinä menet. Kuinka sitten voisimme tietää tien?"
6. Jeesus vastasi: "Minä olen tie, totuus ja elämä. Ei kukaan tule Isän luo muuten kuin minun kauttani.
7. Jos te tunnette minut, tulette tuntemaan myös minun Isäni. Tästä lähtien te tunnette hänet ja olette nähneet hänet."

Mihin elämäsi nojaa, kun joudut kriisiin?
Mihin sinä olet matkalla? Mikä on elämäsi päämäärä? Mikä on tie tavoitteeseesi? Mistä tiedät, että olet oikealla tiellä? Millä voimalla jaksat kulkea tien? Kenen kanssa tiesi kuljet? Mihin elämäsi nojaa, kun joudut kriisiin?

Moni ihminen alkaa etsiä elämäänsä kestävää pohjaa, sisällystä, määränpäätä ja tarkoitusta vasta sitten, kun hänen elämänsä tukipilarit alkavat horjua, kun kulissit romahtavat, turvallisuus pettää ja sydän joutuu syvän hämmennyksen valtaan. Pelkkä elämän tyhjyyden ja tarkoituksettomuuden tunto ei vielä vie välttämättä ihmistä etsimään apua, sillä jopa 85% japanilaisista ei tiedä olemassaolonsa syytä, mutta silti yli puolet heistäkin kokevat olevansa elämäänsä tyytyväisiä. Tosin jopa 11% heistä toivoo, ettei olisi koskaan syntynytkään. Kun sairaus, onnettomuus, kuoleman läheisyys, talousahdinko ja muut kriisit osuvat elämään, saattaa niiden keskellä syntyä aito kysely siihen, mistä voisi löytyä apu.

Opetuslasten kriisi
Opetuslasten kriisi oli vielä astetta vakavampaa luokkaa. Pietari ja muut opetuslapset tajuavat, että Jeesus, heidän suuri Mestarinsa, Opettajansa, Messiaansa ja Profeettansa on käymässä kärsimään ja kuolemaan. Koska he eivät Jeesuksen selkeästä opetuksesta huolimatta ymmärtäneet, mitä ylösnousemus merkitsee, he joutuivat syvään hengelliseen kriisiin. Heidän rakkauttaan Jeesukseen kuvastaa kyllä heidän uhonsa siitä, että he ovat valmiit kuolemaan Jeesuksen kanssa, jos sikseen tulee.

Tämän päivän suomalainen uskova kristitty voi joutua myös vakavaan hengelliseen kriisiin, kun hän huomaa oman syntisyytensä pohjattoman syvyyden elämänsä kriiseissä tai tämän päivän Jumalan sanan hylkäävien uskonnollisten ja muiden virtausten viimojen osuessa hänen sydämeensä. Hän huomaa, miten hänen käsityksensä oman kristillisyytensä riittävyydestä pala palalta murenee maan tasalle. Jäljelle jäävät ehkä katumuksen kyyneleet tai epätoivon huokaukset.

Kuitenkin Herra Jeesus tietää täsmälleen, millaista tekoa olemme. Hän tuntee ja tietää etukäteen meidän ruumiilliset, henkiset ja hengelliset romahduksemme. Siksi Hän jatkoi opetuslapsilleen ja kertoo myös meille mullistavan totuuden:
"Älköön sydämenne olko levoton. Uskokaa Jumalaan ja uskokaa minuun."

Nyt joku väittänee vastaan: "Mitä mullistavaa tuossa sitten muka on? Sitähän minä tässä juuri huokailen, että sydämeni levottomuudessa minulla ei riitä usko Jumalaan eikä Jeesukseen. Jospa jaksaisinkin uskoa paremmin, niin selviäisin elämässäni helpommalla."

Uskon luonteesta
Mutta tuo vastaväite kuvastaa sitä, ettei ymmärretä, mitä usko oikein tarkoittaa. Usko ei ole meidän tunnetilamme, ei meidän sielumme ponnistelua parempaan sisäiseen tilaan, vaan hyvin yksinkertaista asioiden ja itsensä jättämistä toisen, siis tässä tapauksessa Isän ja Jeesuksen käsiin. Jeesus tahtoo sanoa yksinkertaisesti, että kun teidän uskonne ja kristillisyytenne romahtaa, niin sen jälkeen Isä ja Minä hoidamme ”homman”. Usko ei ole turvautumista omaan uskoonsa tai uskonnollisiin kokemuksiinsa, vaan jättämistä asia sellaisen toisen Henkilön hoidettavaksi, joka osaa, kykenee ja tahtoo tehdä sen, mihin me emme parhaalla tahdollammekaan pysty.

Omaa synnin tähden turmeltunutta sydäntämme emme saa parhailla yrityksillämme kuin entistä surkeampaan kuntoon. Ainoa mahdollisuutemme on sydänten lääkäri Jeesus Kristus, synnin ja kuoleman kukistanut Ylösnoussut. Hän kykenee meidän kokonaisvaltaisen epäonnistumisemme, lankeemuksemme ja elämämme pahimman kriisin jälkeen vielä hoitamaan asiat niin, että pääsemme Hänen luokseen taivaalliseen asuntoon.

Jäähyväispuhe ja ylimmäispapillinen rukous
Ehtoollinen oli juuri asetettu, Jeesuksen kavaltaja Juudas oli lähtenyt pimeyteen ja edessä oli Getsemanen tuskalliset rukoukset ja Golgatan kärsimys ja kuolema sekä ylösnousemuksen voitto. Jäähyväispuhe ei ole yksinpuhelua, vaan kysymysten ja vastausten sarja, joka huipistuu Jeesuksen ylimmäispapilliseen rukoukseen luvussa 17. Siinä Jeesus rukoilee Isää, jotta kaikki se, mitä Hän oli edellä puhunut ei jäisi vain opetukseksi vaan muuttuisi opetuslasten ja myös meidän elämämme todellisuudeksi.

Tekstissämme Jeesus opetti: *"Vaikka minä menen valmistamaan teille sijaa, minä tulen takaisin ja otan teidät luokseni, että tekin olisitte siellä, missä minä olen."* Ylimmäispapillisessa rukouksessa Hän puki asian asia rukouksen muotoon:
Isä, minä tahdon, että missä minä olen, siellä nekin, jotka olet minulle antanut, olisivat minun kanssani ja näkisivät minun kirkkauteni, jonka sinä olet antanut minulle, koska olet rakastanut minua jo ennen maailman luomista. (Joh. 17:24)

Taivaaseen pääseminen ei siis ole viime kädessä kiinni siitä tahdommeko me sinne päästä vai emme. Se on kokonaan kiinni siitä, että Jeesus tahtoo sitä. Sitä varten Hän avasi myös tien taivaaseen asti. Se tapahtui, kun Hän Golgatan ristin verellä sovitti meidän kauheat syntimme, ylösnousemisellaan kukisti kuoleman ja Saatanan vallan ja taivaaseen astumisellaan astui Ylimmäisen papin virkaansa ja lähetti helluntaina sovittamilleen ihmisille Pyhän Hengen. Jeesus on nyt taivaassa toivon ankkurina ja ankkuriketjun toisessa päässä uskovan ihmisen sydämessä pitää Pyhä Henki kiinni. Tämä ankkuriketju, jota ei voi elämän myrskyt, eivät pimeyden vallat eikä kuolema katkaista, vetää vääjäämättömällä voimalla Herran oman taivaalliseen kirkkauteen.

Taivaan kodin tekee taivaaksi se, että siellä saamme aina olla Jeesuksen kanssa ja saamme katsella Hänen ihmeellistä kirkkauttaan. Taivaallisen ylistyksen kohteena on Isä ja Teurastettu Karitsa, siellä ylistetään Jeesusta Golgatan uhrin rakkaudesta ja ylösnousemuksen voitosta. Evankeliumin julistuksen tarkoitus kaikkialla maailmassa on juuri siinä, että edes yksikin uusi ihminen pääsisi tuntemaan Jeesuksen ja pääsisi lopulta Häntä taivaassa kiittämään. Jos sitä nimitetään haukkuen ”käännyttämiseksi” niin se olkoon sitä, mutta mikään muu ei lopulta ihmiselämässä lopullisen kuoleman kriisin kohdatessa merkitse kuin se, että hän voi olla varma pääsystään kirkkauden valtakuntaan Herran Jeesuksen luo.

Kysymykset ja vastaukset
Neljä opetuslapsista esitti kysymyksen, jotka heijastavat muidenkin kokemaa levottomuutta ja ahdistuneisuutta hämmentävässä tilanteessa. Kaikki esitetyt kysymykset liittyvät ylimaalliseen todellisuuteen. Jeesus oli kuuden kuukauden ajan kertonut heille kuolemastaan ja ylösnousemuksestaan, jotka olisivat nyt käsillä. Opetuslasten levottomuus ja suru johtuivat pohjimmiltaan siitä, etteivät he missään vaiheessa olleet ymmärtäneet Jeesuksen opetusta ylösnousemuksesta. Toki he olivat ymmärtäneet Jeesuksen puheista, että kuoleman edessäkään Hän ei ollut epätoivon vallassa, vaan kaikki Hänen puheensa ilmaisivat merkillistä majesteetillista tietoisuutta siitä, että Hän oli kulkemassa Jumalan tahdon tietä. Mutta heille ajatuskin Jeesuksen kuolemasta oli kauhea ja pelottava. Hehän ei-

vät enää saisi olla Hänen kanssaan. Siksi heidän kysymyksensä suuntautuivat tuonpuoleiseen todellisuuteen. Pietari kysyi: *"Herra, mihin sinä menet?"*, Tuomas: *"Herra, me emme tiedä, mihin sinä menet. Kuinka sitten tietäisimme tien?"*, Filippus: *"Herra, näytä meille Isä, ja se riittää meille."* ja Juudas: *"Herra, mistä syystä sinä aiot ilmoittaa itsesi meille etkä maailmalle?"* Tänään keskitymme Pietarin ja Tuomaksen kysymyksiin ja Jeesuksen vastauksiin niihin.

Mihin Sinä menet?
Pietarin kysymys *"Herra, mihin sinä menet?"* osoittaa selkeästi, että hän samoin kuin muutkin opetuslapset ymmärsivät Jeesuksen kuoleman olevan aivan käsillä. Jeesuksen ei aloittanut vastaamalla heti itse kysymykseen vaan kertoi ensin Pietarille: *"Mihin minä menen, sinne et nyt voi seurata minua, mutta vastedes kyllä olet seuraava minua."* Pietari saisi siis kyllä lopulta tulla samaan paikkaan kuin Jeesuskin, mutta ajoitus olisi Herran käsissä. Tähän Pietari sanoi sellaista, mikä on hienointa hänen milloinkaan lausumaansa:
"Herra, miksi en nyt voi seurata sinua? Henkeni minä annan sinun puolestasi."

Pietari oli täysin vilpitön. Ongelma oli vain siinä, että hän ei tuntenut itseään, omaa heikkouttaan lihassaan. Siihen Jeesus vastasi:
"Henkesikö sinä annat minun puolestani? Totisesti, totisesti minä sanon sinulle: Ennen kuin kukko laulaa, sinä kolmesti kiellät minut. Älköön teidän sydämenne olko murheellinen. Uskokaa Jumalaan ja uskokaa minuun."

Simon oli sanonut, että Hän oli valmis antamaan henkensä Jeesuksen puolesta. Asiallisesti ottaen Jeesus vastasi: Niinkö? Siltäkö sinusta tuntuu? Sitäkö todellakin haluat? Simon, minä tunnen sinut paremmin kuin sinä itse. Tiedän kaikkein pahimmankin, mikä sinussa asuu. Tiedän, että ennen kuin pääsiäisaamu koittaa, sinä olet kolmesti pettänyt minut. Mutta älä jää sydämesi murheen ja ahdistuksen alle.

Siten Jeesus jatkoi kertomalla sen ehdon, jonka vallitessa sydän pääsee vapaaksi levottomuuden ja murheen vallasta:
"Uskokaa Jumalaan ja uskokaa minuun."
Jeesus edellytti, että opetuslapset voisivat ja saisivat uskoa Isään ja Häneen samalla uskolla.

Luvun 13 viimeinen jae ja luvun 14 ensimmäinen kuuluvat yhteen siitäkin huolimatta, että Jeesus vaihtoi sinä -muodon te -muotoon lukujen taitteessa. Sanoessaan: *"Älköön teidän sydämenne olko murheellinen. Uskokaa Jumalaan ja uskokaa minuun."* Jeesus ei sulkenut Pietaria ulkopuolelle. Luukkaan kuvauksessa samasta tilanteesta saamme lisävaloa. Siinä taas muita ei suljettu pois vaikka kohde oli erityisesti Pietari: *"Simon, Simon, Saatana on tavoitellut teitä"* - monikko - *"valtaansa seuloakseen teitä kuin viljaa. Mutta minä olen rukoillut sinun"* - yksikkö - *"puolestasi, ettei uskosi raukeaisi tyhjiin. Kun olet palannut takaisin, vahvista veljiäsi."* (Luuk. 22:31-32)

Isän koti
Tämän jälkeen Jeesus antoi laajemman vastauksen Pietarin kysymykseen:
"Isäni kodissa on monta asuinsijaa. Sanoisinko minä muuten teille, että menen valmistamaan teille asuinsijaa?"
Isän koti viittaa koko Jumalan maailmankaikkeuteen, joka sisältää sekä meidän universumimme että taivaallisen valtakunnan. Jos tämä maailma olisi ainoa asuinpaikka, Jeesus olisi sen toki omilleen kertonut. Opetuslapset olivat huolissaan siitä, mihin Jeesus oli menossa. Jeesus antoi ymmärtää, että Hän oli siirtymässä vain yhdestä Isän asunnosta toiseen. Jeesuksen siirtymisellä oli selkeä päämäärä valmistaa sijaa myös opetuslapsille:
"Vaikka minä menen valmistamaan teille sijaa, minä tulen takaisin ja otan teidät luokseni, että tekin olisitte siellä, missä minä olen."

Opetuslapset tulisivat myös pääsemään siihen Isän kotiin, johon Jeesus oli menossa. He tulisivat kokemaan tämän uuden paikan todelliseksi kodikseen, koska Jeesus olisi myös siellä. Jeesus lupasi myös tulla - ei uudelleen - vaan takaisin ottaakseen omansa luokseen.

Vastaus Pietarille sisälsi siis sen, että vaikka Pietari ei tuntenutkaan itseään ja vaikka hän surkeasti tulisi jo seuraavana yönä epäonnistumaan, Jeesus tiesi Pietarista kaiken pahimmankin täysin, mutta

siitä huolimatta, jos Pietari vain luottaisi Häneen, Hän kykenisi saamaan sen aikaan, että Pietarin valmius antaa elämänsä Jeesuksen puolesta tulisi toteutumaan ja Jeesus tulisi antamaan Pietarille ja muille elämän koko täyteydessään taivaallista kirkkauden asuinsijaa myöten.

Minä tulen takaisin
Jeesuksen poistuminen opetuslasten silmien näkökentästä ei siis tulisi merkitsemään Hänen läsnäolonsa päättymistä heidän elämässään.
"Minä tulen takaisin".
Miten on sitten syytä tulkita "tuleminen" tässä yhteydessä? Monia tulkintoja on esitetty ja luulen, että ne kaikki sisältyvät Jeesuksen sanaan. Hän tuli takaisin ylösnousemuksessaan. Hän tuli takaisin täydessä ja uudessa merkityksessä, kun Pyhä Henki laskeutui heidän päälleen. Hän tuli heitä vastaan, kun enemmistö heistä kärsi marttyyrikuoleman Hänen nimensä tähden. Hän kohtasi heidät, kun he siirtyivät ajasta kirkkauden puolelle. Viime kädessä Jeesus viittasi tietenkin myös toiseen tulemiseensa. Jeesuksen toisen tulon lupaus ei painotu siihen, että Hän tulisi takaisin näihin meidän olosuhteisiimme, vaan Hän tulee takaisin viedäksemme meidät valmistamiinsa uusiin olosuhteisiin.

Pietari pyysi siis Jeesusta valottamaan jotain tuonpuoleisen elämän salaisuudesta. Jeesus vastasi, että tuonpuoleisuus on todellista. Isän kodissa on monia ja myös monenlaisia asuinsijoja. Menen teidän silmienne ulottumattomaan, mutta tulen luoksenne teidän hyväksenne Pyhässä Hengessä. Valmistan teille kodin ja sitten tulen luoksenne takaisin viedäkseni teidät lopulliseen kotiin, jossa olen iankaikkisesti kanssanne. Jeesus päätti vastauksensa Pietarille sanoihin:
"Te tunnette kyllä tien sinne, minne minä menen."

Minä olen tie, totuus ja elämä
Aina loppuun asti rehellinen Tuomas, joka ei teeskennellyt uskovansa tai ymmärtävänsä sellaista, mihin usko ei riittänyt, keskeytti Jeesuksen esittämällä vastaväitteen:
"Herra, me emme tiedä, mihin sinä menet. Kuinka sitten tietäisimme tien?"
Et Jeesus vastannut Pietarin kysymykseen. Eihän kukaan voi tietää tietä, ellei hän tiedä minne hän on matkalla?

Tähän vilpittömään erimielisyyden ilmaukseen Jeesus vastasi suurella julistuksella:
"Minä olen tie, totuus ja elämä. Kukaan ei pääse Isän luo muutoin kuin minun kauttani."
Jeesus oli menossa Isän luo.
"Minä olen tie Isän luo. Siksi olen tie myös kaikkiin paikkoihin Isän kodissa. Minä olen totuus Isästä ja siksi myös viime kädessä koko luomakunnasta, koko maailmankaikkeudesta ja kaikesta olevaisesta. Minä olen elämä, Isän oma elämä. Siksi olen se, jossa kaikki pysyy voimassa ja josta kaikki on."

Hän on Tie
Jos haluaa löytää tien uuteen paikkaan suurkaupungissa, niin periaatteessa se on mahdollista joko niin, että kulkijalla on käytettävissään hyvä kartta ja riittävä paikallisvaisto. (Nykyään navigaattorit pyrkivät hoitamaan nämä kaksi tehtävää.) Toinen vaihtoehto on se, että joku joka tuntee tien lähtee oppaaksi ja kulkee koko tien yhtä matkaa.

Kun Jeesus sanoo, että Hän on tie, kysymys ei ole siitä, että Hän antaisi kartan ja ohjeet ja sitten niitä noudattamalla löytäisimme tien taivaalliseen päämääräämme. Se olisi lain noudattamisen tie, jonka ongelma on ilmeinen:

Huolimatta oikeista ohjeista ja täydellisestä kartasta, vaeltajat eksyisivät ja uupuisivat matkalla ja lopulta menehtyisivät. Laissa, kartassa ja Jumalan Sanan ohjeissa ei sinänsä ole mitään vikaa, mutta kun matkaajat tekevät syntiä, väsyvät taakkojensa alla ja ovat väkevän vastustajan, pimeyden valtojen riepoteltavina, perille pääsy ei onnistu lain tietä yhdeltäkään ihmiseltä, vaikka ponnistuksia lisättäisiin äärimmäiseen asti.

Jeesus Itse on tie. Hän kulkee kanssamme, meille riittää vain seurata Hänen askelissaan. Hänen totuutensa ohjaa joka hetki meitä oikeisiin valintoihin ja Hänen elämänsä antaa meille voimaa jatkaa vaellusta askel askeleelta. Hän puhuu kaiken aikaa Sanansa kautta meille ja Pyhä Henki antaa sen kautta meidän päästä osalliseksi Hänen elämästään, Hänen voimastaan ja Hänen rakkaudestaan.

Niinä hetkinä, kun meistä tuntuu, että olemme uupuneina jääneet tienpuoleen, käykin ilmi, että Hän Tie itse kantaa meitä ja vie perille taivaalliseen valtakuntaansa Isän luo.

Hän on Totuus
Jeesus on Totuus. Hänellä ei ole vain vastausta kaikkiin niin teoreettisiin kuin käytännöllisiin kysymyksiimme, vaan Hänen totuutensa on ennen kaikkea sydämemme valaiseva totuus. Se ajaa tutkivalla liekillään meidät päivittäiseen parannukseen, tunnustamaan kaiken totuuden vastaisen elämässämme, hylkäämään sen ja ottamaan vastaan armahduksen Golgatan sovintoveren tähden. Ilman Hänen totuutensa valkeudessa vaeltamista emme lopulta voi päästä myöskään Hänen kirkkautensa valtakuntaan.

Hän on elämä
Mutta ennen kaikkea Jeesus on elämä. Elämän olemus on persoonallista yhteyttä Jeesuksen kanssa. Fyysisen elämän tarpeet Hän tyydyttää jakamalla meille ajallista ravintoa, henkisen elämän tarpeet Hän tyydyttää antamalla meille yhteyden toisiin ihmisiin. Sen Hän teki mahdolliseksi sovittamalla meidän syntimme ja avaamalla tien keskinäiseen anteeksiantamiseen ja sydänten yhteyteen. Mutta ilman hengellistä elämää ihminen jää lopulta pimeyteen. Hengellinen elämä on persoonallista yhteyttä Häneen Pyhässä Hengessä. Siinä keskinäisen yhteyden välineenä on Jumalan Sana ja rukous.

Se taivaallinen elämän veden virta, joka kirkkaana kuin kristalli on kerran vuotava Isän ja Karitsan valtaistuimesta, Pyhän Hengen rakkauden ja elämän virta on jo nyt tiellä perille kanssamme. Uskovan kristityn elämä ei ole pohjimmiltaan hänen omaa elämäänsä, vaan Kristuksen elämää hänessä. Siksi hän voi jo täällä tiellä monenlaisten taisteluiden ja vaivojen keskellä aloittaa Karitsan ylistysvirren veisuun.

Jeesuksen jumaluus
Jeesuksen väitteiden syvyys selittää sen, miksi opetuslasten oli niin suunnattoman vaikeaa ymmärtää Häntä. Jeesus on tie Isän luo ja samalla tie kaikkeen Jumalan maailmankaikkeudessa. Kaikki tiet, jotka ylittävät meidän ymmärryksemme ja herättävät meissä unelmia ja saavat meidät näkemään näkyjä, yhdistyvät Jeesuksessa. Jeesus on samalla totuus, viimeinen selitys kaikelle olemassaolon salaisuudessa. Hän on kaiken lähde, Hän on itse elämä.

Jeesuksen ihmeet eivät ensi sijassa todista Hänen jumaluuttaan, vaan sen, että Jumala vaikutti, toimi ja puhui Hänessä ja Hänen kauttaan. Sen sijaan Jeesuksen suunnattoman suuret väitteet todistavat Hänet Jumalaksi. Vaikka maailmalla on kautta aikojen ollut paljonkin niitä, jotka ovat yrittäneet väittää samaa kuin Jeesus, syvimmiltään vain Jeesuksen suuhun sopivat sanat:
"Minä olen tie, totuus ja elämä."

Jeesus selitti julistustaan jatkamalla:
"Jos te olette tulleet tuntemaan minut, te tulette tuntemaan myös minun Isäni. Tästä lähin te tunnette hänet ja olette nähneet hänet."
Jeesuksen tekojen autenttisella todistusvoimaisuudella nämä sanat paljastavat meille, että Jeesus on itse Jumala. Seuraa Jeesusta, niin löydät oikean tien kaikkialla maailmankaikkeudessa. Seuraa Jeesusta, niin saat lopulta selityksen kaikkiin salaisuuksiin, löydät totuuden. Seuraa Jeesusta, niin pääset siihen yhteyteen Isän kanssa, joka on elämää syvimmässä merkityksessä, se on iankaikkista elämää. Jeesus on Isän elämä keskellämme.

Ainoa tie
Jeesuksen vastaus sisältää myös ehdottoman torjunnan sille, että tietä, totuutta tai elämää voisi löytyä mistään muualta kuin Hänestä. Isän luo on tie, mutta vain yksi. Se on Jeesus. Kristillisyys, joka tekee kompromisseja ei-kristillisten uskontojen kanssa, paljastaa sillä, että se ei tunne Jeesusta, vaikka saattaa kuinka esiintyä Hänen nimissään. Kiusaus mukautua edes hiukan maailman paineeseen on todella kova. Siksi tätä on erityisen tärkeä korostaa tänä päivänä.

Myöhemmin Pietari haastettuna toisti asian muodossa:
"Jeesuksen Kristuksen, Nasaretilaisen, nimessä, hänen, jonka te ristiinnaulitsitte mutta jonka Jumala herätti kuolleista, hänen nimessään tämä mies seisoo terveenä teidän edessänne. Hän on se kivi,

jonka te rakentajat hylkäsitte mutta josta on tullut huippukivi. Eikä ole pelastusta kenessäkään toisessa, sillä ei ole taivaan alla ihmisille annettu muuta nimeä, jossa meidän tulisi pelastua." (Apt. 4:10-12)

Ichiroo Matsumoton ja Kristuksen kohtaaminen (kastetodistus 40 vuotiaana)

- Ensi kertaa elämässäni törmäsin kristilliseen kirkkoon ala-asteen ekaluokkalaisena, kun aloin käydä läheisen kirkon pyhäkoulussa. Yhä muistan lasten hengelliset laulut ja erityisesti mieleeni on jäänyt kuvakertomus profeetta Joonasta. Mutta kun tyttö, joka oli minut kutsunut pyhäkouluun, muutti muualle, minäkin jäin pois.

- Seuraavan kerran kristinusko tuli vastaani, kun lukio, johon pääsin oli kristillisen lähetystyön perustama. Viikoittain oli kaksi aamuhartautta ja tunti Raamatun opetusta. Mutta en henkilökohtaisesti tuolloin katsonut tarvitsevani pelastusta, mutta jatkoin saman ylläpitäjän yliopistoon. Yleissivistäviin opintoihin kuului pakollisena vain yksi opintoviikko kristinuskoa ja koska aamuhartaudet eivät enää olleet pakollisia, hyvin harva opiskelija niihin osallistui. Niin valmistuin.

- Kolmas kohtaaminen tapahtui noin kaksi kolme vuotta siitä, kun siirryin työelämään. Soitan saksofonia ja eräs trumpettia soittava ystäväni pyysi minua näin: "Eräässä Nishinomiyan kirkossa on soittokunta. Etkö tulisi siihen mukaan? Muuallahan ei juuri ole tilaisuuksia soittamiseen." Naapuruston valitusten vuoksi en juuri ollut päässyt soittamaan ja se stressasi minua. Siksi aloin käydä tuossa soittokunnassa joka viikko lauantai-iltaisin. Mutta tälläkin kertaa se jäi siihen, kun tämä ystäväni muutti muualle.

- Tämän kaiken seurauksena aloin lueskella Raamattuun ja buddhalaiseen kirjallisuuteen opastavia kirjoja. Se johtui siitä, että minua vaivasi kysymys elämän tarkoituksesta, miksi oikein elän. Mutta ajattelin, että löydän kyllä itse vastauksen eikä minun tarvitse sitoutua mihinkään uskontokuntaan. Toisaalta ympäristössäni ei ollut ketään sellaista ihmistä, joka olisi myöskään minua kutsunut mukaansa. Mutta vastausta ei vain löytynyt ja aika valui eteenpäin.

- Noihin aikoihin kiinnostuin Koreasta ja sen kielestä. Aloitin korean kielen kurssin ja rupesin vaihtamaan sähköpostiviestejä koreaksi sikäläisten ihmisten kanssa. Matkustin sitten Koreaan tapaamassa heitä ja he vuorostaan vierailivat Japanissa. Oli todella mukavaa saada yöpyä siellä heidän luonaan ja opastella heitä Japanissa. Näissä merkeissä tutustuin myös Park Jong Su nimiseen opettajaan, jolle olen paljosta kiitollisuudenvelassa. Kun hän tuli Japaniin keskustelimme paljon politiikkaan, kulttuuriin ja kansallisiin ajattelutapoihin liittyvistä asioista. Tällaisen avoimen keskustelun kuluessa tämä kristitty Park koki voimakkaasti, että minun suurin tarpeeni oli löytää pelastus. Lähtiessään hän pyysi minua tulemaan luokseen Koreaan.

- Seuraavan kerran tapasin sitten Parkin marraskuussa 2000. Kun olimme kierrelleet eri paikkoja ja syöneet hyvin, Park sanoi, että hänen veljensä haluaisi sinä iltana tarjota illallisen luonaan. Kun sitten mukava ja kotoinen illallinen oli syöty ja astiat korjattu pöydästä, havaitsin, miten ilmapiiriin syntyi tiettyä jännitystä. Sitten Parkin veli otti esiin pienen kirjasen ja sanoi, että itse asiassa hän oli kutsunut minut luokseen, koska halusi kertoa tuon kirjasen sanoman minulle. Kirjanen oli Campus Crusade for Christ järjestön julkaisema "Neljä asiaa pelastuksesta". Sen mukaisessa järjestyksessä hän selitti, että Jumala rakastaa minua, että olen tehnyt syntiä ja että vain Kristus voi pelastaa meidät. Sitten neljänneksi kun hän selitti, että voidaksemme pelastua meidän on otettava Kristus sydämeemme, kirjasessa oli kahden sydämen kuva. Toista hallitsi minä ja toista Kristus.

- Sillä hetkellä tajusin, että juuri Kristuksen asettuminen sydämeeni oli se, mitä olin pitkään etsinyt. Mutta jäljellä oli vielä yksi vaikea ongelma. "Onko usko todellakin ainoa tie pelastukseen?" Olin siihen mennessä jo lukenut toistuvasti Raamatun sanaa, mutta kykenisinkö todella pohjia myöten uskomaan Raamatun sanan. Itse asiassa en ollut uskonut, vaikka olin lukenut Sanaa kuinka monta kertaa tahansa. Kysyin siksi Parkin veljeltä: "Eikö ole muta tietä kuin usko?" Hän vastasi syvän vakaumuksen äänellä: "Vain usko, ei tarvitse tehdä mitään, saa pelkästään uskoa." Silloin minä päädyin sanomaan: "Minä uskon."

- Silloin veli pyysi minua rukoilemaan osoituksena siitä, että todella uskoin. Mutta selitin, etten tiennyt, mitä minun pitäisi rukoilla. Hän vastasi, ettei ole kysymys musta kuin siitä, että puhuu omin sanoin Jumalalle.

Niin sitten rukoilin: "Jumala. Olen elänyt tähän asti tyhjää elämää pyrkien täyttämään vain omia halujani. Mutta nyt tajuan, että päästäkseni tällaisesta elämästä, minulle ei ole muuta tietä kuin uskoa Sinuun. Siksi haluan uskoa. Johda minua niin, että voi koko sydämestäni turvata Sinuun."

Kun nyt ajattelen asiaa, korean kielen opiskelu, korealaisiin kristittyihin tutustuminen oli Pyhän Hengen johdatusta, jotta pääsisin osalliseksi Jumalan opetuksesta. Jouduin kulkemaan kiertotietä, mutta Jumalalla ei ollut muuta tietä minun löytämisekseni. Sydämeni on täynnä kiitosta Jumalan suurten ajatusten ja suunnitelmien edessä. Minulle on suuri ilo saada seistä tässä, ja kertoa tästä.

Entä sinä?

Oletko sinä ehkä elämässäsi kriisissä tai ahdingossa. Jeesus tulee tänään luoksesi ja sanoo: ”Usko Isään ja usko Minuun!” Jätä itsesi Jeesuksen käsiin, niin löydät Tien, joka vie Totuuden kohtaamisen kautta Elämään. Ei vain rikkaaseen elämään täällä ajassa, vaan perille iankaikkiseen kirkkauteen asti.

Joh. 14:8-31 Pelastusvarmuus

8. Filippos sanoi hänelle: "Herra, näytä meille Isä, niin me tyydymme siihen."
9. Jeesus vastasi: "Näin kauan aikaa olen ollut teidän kanssanne, etkä sinä tunne minua, Filippos! Joka on nähnyt minut, on nähnyt Isän. Kuinka sinä voit sanoa: 'Näytä meille Isä'?
10. Etkö usko, että minä olen Isässä ja Isä on minussa? Niitä sanoja, joita minä puhun teille, en puhu omasta aloitteestani. Isä asuu minussa, ja teot ovat hänen tekojaan.
11. Uskokaa minua, että minä olen Isässä ja Isä on minussa. Jos ette muuten usko, uskokaa edes tekojeni tähden.
12. Totisesti, totisesti minä sanon teille: joka uskoo minuun, myös hän tekee niitä tekoja, joita minä teen, ja suurempiakin kuin ne, sillä minä menen Isän luo.
13. Ja mitä hyvänsä te anotte minun nimessäni, sen minä teen, jotta Isä kirkastettaisiin Pojassa.
14. Jos te anotte minulta jotakin minun nimessäni, sen minä teen."
15. "Jos te rakastatte minua, te pidätte minun käskyni.
16. Ja minä rukoilen Isää, ja hän antaa teille toisen Puolustajan olemaan teidän kanssanne iankaikkisesti,
17. Totuuden Hengen, jota maailma ei voi ottaa vastaan, sillä se ei näe eikä tunne häntä. Mutta te tunnette hänet, sillä hän pysyy teidän luonanne ja on teissä.
18. En minä jätä teitä orvoiksi vaan tulen luoksenne.
19. Vielä vähän aikaa, niin maailma ei enää näe minua, mutta te saatte nähdä minut, sillä minä elän ja tekin saatte elää.
20. Sinä päivänä te ymmärrätte, että minä olen Isässäni ja te olette minussa ja minä teissä.
21. Se, jolla on minun käskyni ja joka noudattaa niitä, rakastaa minua. Ja joka rakastaa minua, häntä minun Isäni rakastaa, ja minä rakastan häntä ja ilmaisen itseni hänelle."
22. Juudas - ei se Iskariot - sanoi hänelle: "Herra, mistä syystä sinä aiot ilmaista itsesi meille etkä maailmalle?"
23. Jeesus vastasi hänelle: "Jos joku rakastaa minua, hän pitää minun sanani. Minun Isäni rakastaa häntä, ja me tulemme hänen luokseen ja jäämme hänen luokseen asumaan.
24. Se, joka ei rakasta minua, ei pidä minun sanojani. Mutta sana, jonka te kuulette, ei ole minun vaan Isän, joka on minut lähettänyt.
25. Tämän minä olen puhunut teille ollessani teidän luonanne.
26. Mutta Puolustaja, Pyhä Henki, jonka Isä lähettää minun nimessäni, opettaa teille kaiken ja muistuttaa teitä kaikesta, mitä minä olen teille sanonut."
27. "Rauhan minä jätän teille: minun rauhani - sen minä annan teille. En minä anna teille niin kuin maailma antaa. Älköön teidän sydämenne olko levoton älköönkä pelätkö.
28. Te kuulitte minun sanovan: minä menen pois ja tulen takaisin teidän luoksenne. Jos rakastaisitte minua, te iloitsisitte siitä, että minä menen Isän luo, sillä Isä on minua suurempi.
29. Olen sanonut sen teille jo nyt, ennen kuin se tapahtuu, jotta uskoisitte, kun se tapahtuu.
30. Paljon en enää puhu teidän kanssanne, sillä tämän maailman ruhtinas on tulossa. Minuun hänellä ei ole mitään valtaa,
31. mutta jotta maailma tietäisi, että minä rakastan Isää ja teen niin kuin Isä on minua käskenyt: nouskaa, lähtekäämme täältä!"

Asuuko Sinussa Pyhä Henki?
Asuuko Sinussa Pyhä Henki vai ei? Jos tiedät, niin mistä sen olet päätellyt? Jos Pyhä Henki asuu sinussa, niin myös Jeesus on ottanut Sinut asunnokseen. Päivän tekstissä Jeesus antaa meille erittäin selkeän ja kirkkaan kuvauksen Pyhän Hengen toiminnasta niin omiensa kuin myös tämän maailman keskellä? Joku saattaa tietysti torjua tämän kysymyksen: "Mistä sitä voisi tietää ja eikö olisi jotenkin itsensä korotusta väittää, että Pyhä Henki asuu minussa?" Tällainen vastaväite on ymmärrettävä tämän päivän tilanteessa, jossa Pyhän Hengen toiminnasta ja läsnäolosta esitetään mitä merkillisimpiä väitteitä.

Salattu Pyhän Hengen työn
On niitä, jotka sanovat, että Pyhän Hengen työ on jotain niin salattua ja kätkettyä, ettei kukaan voi tietää missä ja milloin Hän on tekemässä työtään. Kuitenkin kun helluntaina Pyhä Henki vuodatettiin seurakunnalle, Pietari saattoi viitata tapahtumaa ihmettelemään tulleille ja vielä Pyhän Hengen lah-

jasta osattomille kuulijoilleen: "Tämä on sitä, mistä profeetta Jooel sanoi: 'Viimeisinä päivinä on tapahtuva, sanoo Jumala, että minä vuodatan Henkeni kaiken ihmissuvun päälle." Pyhän Hengen työ oli heidän kaikkien nähtävissä ja kuultavissa siinä, miten opetuslapset ylistivät Herraa ja siinä, että Pietari itse julisti evankeliumia niin, että tuhannet tulivat synnin tuntoon ja pelastuivat.

Kyllä Pyhän Hengen työ on tänäkin päivänä niin avointa ja julkista, että jopa pelastuksen ulkopuolella oleva maailma joutuu pakostakin sen tunnustamaan. Jeesushan osoittaa, että Pyhän Hengen toiminta kohdistuu nimen omaan maailmaan paljastaen synnin, osoittaen todellisen vanhurskauden ja tuomion. Jos ja kun Pyhä Henki toimii ja vaikuttaa, niin jopa maailman on pakko tunnustaa se silloinkin, kun se saattaa nousta ankaraankin vastarintaan, niin kuin Jeesus lupasi tapahtuvan.

Elämyksiäkö?
Toisaalta olemme saaneet kuulla väitettävän, että Pyhän Hengen toiminta olisi nähtävissä ja kuultavissa silloin, kun ihmiset kieriskelevät lattialla, nauravat tai itkevät hysteerisesti tai karjuvat kuin leijonat. Kuitenkaan mikään Raamatun kuvauksista ei viittaa siihen, että Pyhän Hengen tukahduttaisi ihmisen arvostelukyvyn ja sivuuttaisi hänen tahtonsa ja vetoaisi vain ihmisen tunteisiin saattaen hänet kontrolloimattomaan tilaan. Tällaisen ääri-ilmiön taustalla on usein ajattelutapa, että Pyhän Hengen toiminta voidaan päätellä siitä, millaisia kokemuksia ja tunteita ihmisellä on. Näin ajatteleva ihminen ei voi olla oikein varma Jumalan rakkaudesta, ellei hänellä ole jatkuvasti riittävää määrää myönteisiä tunteita todistamassa Pyhän Hengen läsnäolosta elämässään.

Entä visualisoimalla?
Joku saattaa mielessään kysyä itseltään: Onko ehkä kysymys siitä, että jotenkin yritän sieluni silmillä luoda kuvan taivaallisesta Herrasta ja Vapahtajasta ja näin mielikuvieni ja ajatusteni muodossa sitten Jeesus asuisi sydämessäni. Tekstimme osoittaa, että mistään sen kaltaisesta mielikuvamaailmasta ei voi olla kysymys. Jeesus toistamalla toistaa, että vaikka Hän menee Isän luo taivaaseen, Hän tulee näkymättömällä tavalla Pyhässä Hengessä takaisin luoksemme ja asettuu asumaan omiensa sydämiin. Samalla myös itse Isä Jumala asettuu heihin asumaan. Useissa Raamatun kohdissa luemme, miten Jeesus kolkuttaa ihmissydämien ovilla ja pyytää päästä asumaan meihin. Kun luemme vielä tarkasti tekstimme, huomaamme, että tämä Jeesuksen ja Isän asettuminen omiensa sydämiin Pyhässä Hengessä ei tarkoita sitä, että Hän tulisi vain vierailemaan tai käymään sydämissämme, vaan Hän jää pysyvästi – niin jopa ikuisesti – asumaan omiensa sydämiin.

Pelastuksen suuruus
Pelastuksessa on siis kysymys käsittämättömän suuresta asiasta. Kun Jeesuksen Golgatalla vuotaneen uhriveren tähden saamme kaikki syntimme anteeksi, saamme Kristuksen lahjavanhurskauden vaatteen ja vapaan pääsyn Jumalan sydämelle asti, samalla hetkellä itse Pyhä Kolminainen Jumala tulee ja asettuu asumaan meihin. Uusi elämä, joka siitä alkaa, ei ole enää meidän elämäämme vaan Kristuksen elämää meissä, niin kuin Paavali asian ilmaisee.

Se merkitsee myös sitä, että pelastunut ihminen ei ole enää milloinkaan yksin, Jeesus on joka päivä, joka hetki, joka silmänräpäys hänen kanssaan, niin suuren ilon kuin tuskan hetkinä, niin puhtauden ja rauhan kuin lankeemustemmekin hetkinä. Hän pysyy tiukasti omansa sydämessä, vaikka me saatamme yrittää monella tavalla synneillämme rajoittaa Hänen vapauttaan vaikuttaa ja muuttaa meitä – sanalla sanoen hallita meitä rakkautensa ja totuutensa välityksellä.

Mittaa sydämesi tila!
Nyt joku kysynee huolestuneena, mistä minä voin tietää, että Jeesus asuu minussa ja että minä asun Jeesuksessa, niin kuin Hän lupaa. Onko kysymys tietynlaisesta kokemuksesta tai tunteesta, jonka perusteella voi tietää asian? Jeesus lupasi, että Hän antaa meille oman rauhansa. Tarkoittaako se sitten sitä, että minulla on tietty rauhallinen mieliala päällä, kun Jeesus asuu minussa. Ellen taas tunne mitään erikoista, tarkoittaako se ehkä sitä, etten sittenkään omista Pyhää Henkeä?

Monet ovat tänään todella hämmentyneitä kysymyksemme edessä. Samalla kun Raamattu osoittaa, että kysymys on tärkeä, se antaa myös selkeän tien vastauksen löytämiseen. Paavali kirjoittaa: *"Koetelkaa itseänne, oletteko uskossa. Tutkikaa itseänne. Vai ettekö tunne itseänne, että Jeesus Kristus on teissä? Ellei, ette kestä koetusta.... Emmehän voi mitään totuutta vastaan, vaan totuuden puolesta." 2.Kor.13:5,8*

Paavali ei sanonut: "Ettekö tunne itse**ssä**nne, että Jeesus Kristus on teissä?" vaan: *"Ettekö tunne itseänne, että Jeesus Kristus on teissä?"* Kysymys ei siis ole suinkaan sisäisestä tunteesta eli fiiliksestä, vaan tietyllä mitalla tapahtuvasta itsensä arvioinnista. Tätä mittaa Paavali ei löydä itsestään eikä sisältään asuvasta Jeesuksesta, vaan "totuudesta". Raamatun totuus on se mitta, jolla meidän tulee arvioida itseämme.

Jeesus sanoi: *"Kun hän, totuuden Henki, tulee, hän johtaa teidät kaikkeen totuuteen. Mitä hän puhuu, ei ole hänestä itsestään, vaan minkä hän kuulee, sen hän puhuu, ja tulevat hän julistaa teille."* Kun siis Raamattua lukiessamme huomaamme, miten sisimpämme "resonoi, värähtelee samaan tahtiin" lukemamme totuuden - ehkä hyvinkin kipeän totuuden - kanssa, niin tiedämme, että olemme uskossa ja Jeesus Kristus asuu meissä Pyhän Henkensä kanssa.

Sinun Sanasi on totuus
Pyhä Henki ei yhdy mihinkään muuhun kuin totuuteen ja vain Raamatun kirjoitettu Sana sisältää totuuden ja on koko totuus. Kun Pyhä Henki vie omiaan kaikkeen totuuteen, se tarkoittaa nimen omaan kaikkeen Raamatussa ilmoitettuun Jumalan totuuteen. Kun Pyhä Henki julistaa meille tulevaa, kysymys ei ole vain profetiasta, joka löytyy esimerkiksi Ilmestyskirjasta vaan myös siitä koko pitkästä kirkkohistorian prosessista, jonka aikana Hän on toistuvasti osittanut, että Jumala toimii Raamatun lupausten mukaisesti.

Uskova löytää toki sanan totuuden edessä myös inhottavan lihansa, joka kaikin tavoin pyrkii torjumaan Jumalan kirjoitetun sanan. Mutta jos olet uskossa ja Herra Jeesus asuu Pyhän Hengen kautta sydämessäsi, niin viime kädessä liha ei voi päästä voitolle, vaan sinun on lopulta aina taivuttava totuuden alle ja tehtävä parannus synneistäsi. Pyhä Henki, joka asuu Heran omassa, iloitsee totuudesta. Pyhä Henki jakaa omilleen suurimmat ja parhaat ilon hetket silloin, kun he ottavat vastaan ihmeellisen totuuden sanoman Jeesuksen ristin sovitustyöstä ja ylösnousemuksen voitosta.

Ennen kuin katsomme esimerkin valossa, miten Pyhän Hengen synnyttämä, Golgatan työn ja ylösnousemuksen voittoon tarttuva pelastusvarmuus kestää kaikkein kauheimmissakin koetuksissa, käymme vielä järjestelmällisesti läpi Filppuksen ja Juudaan kysymykset ja Jeesuksen vastaukset niihin.

Filippuksen kysymys 8-21
Filippuksen pyyntö edustaa lukemattomien ahdistettujen ja huokaavien ihmisten sydämen huutoa: *"Herra, näytä meille Isä, ja se riittää meille."* Jeesus vastasi: *"Niin kauan aikaa olen ollut teidän kanssanne, etkä sinä tunne minua, Filippus! Joka on nähnyt minut, on nähnyt Isän."*
Jeesus osoitti tällä, että Hän on se, joka ilmoittaa Isän ihmisille. Jeesus on Jumalan Ilmoitus. Kun esittelemme jollekin ihmiselle Jeesuksen, saatamme hänet samalla kasvokkain Jumalan kanssa. Siitä kristinuskossa on kysymys.

Ilmoitus ja sen Selittäjä
Mutta Jeesus ei jättänyt asiaa siihen. Hän selitti, että jos Hän on Jumalan ilmoitus, niin Pyhän Hengen tulemisessa he saisivat tälle Ilmoitukselle selittäjän ja tulkitsijan: *"Minä olen pyytävä Isältä, ja hän antaa teille toisen Puolustajan olemaan teidän kanssanne iäti."*
Pyhän Hengen selittäessä ja avatessa Jeesusta ihmiselle, ihmiset löytävät Jumalan. Vain Pyhän Hengen kirkastama Kristus voi tyydyttää ihmiskunnan syvimmän janon saada nähdä Jumala. Emme voi koskaan lopulta löytää Jumalaa hapuilemalla Häntä kohti Hänen luomistekojaan tarkkaamalla. Ei ole mitään muuta tietä Isän luo kuin Pyhän Hengen valaisussa tapahtuva Kristuksen kohtaaminen.

Tämä kohtaaminen synnyttää uuden elämän Jumalan yhteydessä. Tätä elämää Jeesus kuvaa rakkautena, joka on luonteeltaan Hänen käskyjensä pitämistä. Kysymys ei kuitenkaan ole lainomaisesta yrityksestä selvitä itse Jumalan vaatimuksista, vaan siitä että Kristuksen elämä Pyhässä Hengessä jaetaan Hänen omilleen.

Tämä Herran elämän jakaminen ei tapahdu kuitenkaan ikään kuin itsestään tai huomaamatta, vaan jatkuvassa persoonallisessa rukous ja keskusteluyhteydessä Isän kanssa. Isä vastaa rukouksiin Jeesuksen nimen tähden. Kysymys on siis siitä, että Isä antaa kaiken rukoilijoille, koska Jeesus vahvistaa rukoukset, antaa niihin hyväksymisleimansa". Pyhän Hengen synnyttämä rukouselämä ei

ole siis mielivaltaista lihan mielihalujen tyydyttämiseen tähtäävää pakanain rukousta vaan se etsii Jeesuksen nimen kirkastamista: "Mitä hyvänsä te anotte minun nimessäni, sen minä teen, että Isä tulisi kirkastetuksi Pojassa. Jos te anotte minulta jotakin minun nimessäni, minä teen sen."

Suuremmat teot
Kristukseen uskova voi rukousyhteydessä Isään tehdä Pyhän Hengen voimassa suunnattoman suuria asioita: *"Totisesti minä sanon teille: joka uskoo minuun, myös hän on tekevä niitä tekoja, joita minä teen, ja suurempiakin hän on tekevä, sillä minä menen Isän luo."* Tämä ei tietenkään tarkoita sitä, että uskovat voisivat tehdä suurempia ajallisia ihmeitä kuin mitä Jeesus teki. Jeesushan herätti kuolleita ja paransi suuren määrän ihmisiä sekä osoitti voimansa luonnonvoimien suvereenina Hallitsijana. Jeesus kyllä jatkaa näitäkin ihmeitään seurakunnassaan Pyhässä Hengessä, mutta ne ovat vain tätä aikaa varten. Terveytensä saanut joutuu lopulta kuitenkin kulkemaan fyysisen kuoleman tien ennen ylösnousemusta.

Mutta ne suuremmat teot, joita Jeesus ei vielä silloin voinut tehdä, koska Golgatan sovitus ja ylösnousemus olivat vielä edessäpäin, ovat hengellisiä ihmeitä. Niissä on kysymys ihmeistä, joiden vaikutus ulottuu iankaikkisuuteen asti. Ihmisen pelastuminen ja uuden elämän ihme Pyhässä Hengessä julistetun evankeliumin kautta on suunnattomasti suurempi ihme kuin mitkään ajalliset ihmeet. Pelastusihmeissä Herran omat saavat olla Herran työtovereita.

Ei koskaan yksin
Pyhän Hengen tulo merkitsee Jeesuksen tuloa omiensa luo ja sydämeen. He eivät siksi voi koskaan jäädä syvimmässä mielessä yksin ja orvoiksi. Pyhää Henkeä ei liioin lähetetä ihmissydämeen vain käväisemään vaan pysymään ikuisesti. Siksi Pyhän Hengen läsnäolo on uskovalle ihmiselle pelastusvarmuuden sinetti: *"Minä olen pyytävä Isältä, ja hän antaa teille toisen Puolustajan olemaan teidän kanssanne iäti, totuuden Hengen, jota maailma ei voi ottaa vastaan, koska se ei näe häntä eikä tunne häntä. Te taas tunnette hänet, sillä hän pysyy teidän luonanne ja on oleva teissä. En minä jätä teitä orvoiksi. Minä tulen teidän luoksenne. Vielä vähän aikaa, niin maailma ei enää näe minua, mutta te näette minut. Koska minä elän, tekin tulette elämään."*

Pyhän Hengen työ
Pyhän Hengen elämä on luonteeltaan sellaista, että tämän maailman ihmiset eivät sitä voi ymmärtää, vaikka Pyhän Hengen vaikuttamat teot ja rakkaus ovatkin kaikkien nähtävissä. Pyhä Henki on Jeesuksen elämä Hänen omissaan.

Vaikka Pyhän Hengen toiminta on maailmalle salattua, siinä ei ole kysymys mystisistä kokemuksista tai selittämättömistä tietoisuuden tasoista, joita aikamme uususkonnollisuus korostaa. Pyhä Henki on Herran omien tunnettavissa ja Pyhä Henki jakaa heille selkeää ymmärrystä ja tietoa. Korkeinta tietoa on päästä Pyhän Hengen valaisemin silmin tajuamaan jotain Pyhän Kolminaisuuden salaisuudesta. Kysymys ei ole vain ulkokohtaisesta tiedosta vaan elimellisestä yhteydestä Kristukseen ja Hänen elämäänsä: *"Sinä päivänä te ymmärrätte, että minä olen Isässäni, ja että te olette minussa ja minä teissä."*

Pyhän Hengen työ ei jää pelkästään ymmärryksen alueelle - niin tärkeätä kuin onkin päästä syvältä tuntemaan pelastuksen salaisuutta. Pyhä Henki vaikuttaa rakkautta, joka ei ole pelkkää myönteistä tunnetta, vaan asiallista toimintaa lähimmäisten todellisten ongelmien ratkaisemiseksi. Rakkaus on arvokkaan pois antamista. Se on mm ajan, vaivannäön, rahan ja arvostuksen antamista. Rakkaus Jeesukseen on Hänen käskyjensä pitämistä. Lähetyskäskyn noudattaminen on siis keskeinen osa rakkautta. Rakkaus Isää ja Jeesusta kohtaan ilmenee siis Pyhän Hengen synnyttämää kiitoksena, ylistyksenä ja palveluksen tekoina, joilla on aina suhde Herraan, uuden käskyn Antajaan:
"Jolla on minun käskyni ja joka noudattaa niitä, hän rakastaa minua. Joka rakastaa minua, häntä Isäni rakastaa, ja minä rakastan häntä ja ilmoitan itseni hänelle."

Juudaksen kysymys 22-24
Juudas tarttui Jeesuksen sanaan siitä, että Jeesus ilmoittaa itsensä niille, jotka Häntä rakastavat. Hän kysyi Jeesukselta: *"Herra, mistä syystä sinä aiot ilmoittaa itsesi meille etkä maailmalle?"*

Eräässä merkityksessä Jeesus ei antanut suoraa vastausta. Kuitenkin vastaus oli täydellinen ja riittävä. Jeesus jatkaa siinä puhetta omasta käskystään ja rakkauden luonteesta. Jumalan luonne on sillä tavalla rakkautta, että vain rakkaudessa elävä voi päästä tuntemaan Häntä: *"Jos joku rakastaa minua, hän noudattaa minun sanaani, ja Isäni rakastaa häntä, ja me tulemme hänen luokseen ja teemme asumuksen hänen luonaan. Joka ei rakasta minua, ei noudata minun sanojani. Teidän kuulemanne sana ei ole minun, vaan Isän, joka on minut lähettänyt."*

Jos ihminen rakastaa Jeesusta ja pitää Hänen käskynsä tapahtuu jotain: *"Me, minä ja Isä teemme asunnon hänen sydämeensä."* Sana, jota Jeesus käyttää tässä yhteydessä, on täsmälleen sama, jota Hän käytti luvun alussa puhuessaan Isän kodin monista asuinsijoista ja jolla Hän oli viitannut koko Jumalan maailmankaikkeuteen. Nyt Jeesus sanoi asiallisesti: "Juudas, sinä kysyt, olenko hyljännyt maailman. En ole sitä hyljännyt. Minä ja Isä otamme teidät ja kaikki, jotka tulevat rakastamaan, asuinpaikaksemme. Te olette maailmassa. Teidän kauttanne Isä ja Minä ilmoittamme itsemme maailmalle."
Kysymys on samasta asiasta, jonka Jeesus aiemmin oli ilmaissut lauseparilla:
"Minä olen maailman valo." "Te olette maailman valo."
Jeesuksen puhuma sana oli Isän sanaa ja Jeesuksen omien julistama sana tulisi olemaan Pyhän Hengen voimassa Herran sanaa tälle maailmalle.

Yhteenveto 25-31
Yhteenvetona opetuslasten neljään kysymykseen ja vastauksiinsa Jeesus tiivistää sen, mikä tulisi pian tapahtumaan. Pyhä Henki, Puolustaja, tulisi pian olemaan heidän kanssaan. Jeesus ei jätä omiaan orvoiksi, vaille huolenpitoa ja ahdistuksen alle. Jeesus oli nimittänyt omiaan "lapsiksi" - pieniksi lapsiksi, mitä kreikan sana teknia tarkoittaa. Jeesus ei mitenkään voisi jättää heitä vaille hoitoa. Puolustaja, Pyhä Henki, tulee olemaan heidän puolellaan, Hän selittäisi kaikki asiat, Hän avaisi Jeesuksen puheet heille ja he tulisivat näkemään asiat aivan uudella tavalla, joka ei vielä ollut heille mahdollinen.

Oman rauhani teille
Sitten Jeesus vielä korostamalla korosti: *"Rauhan minä jätän teille. Oman rauhani minä annan teille. En minä anna teille niin kuin maailma antaa. Älköön teidän sydämenne olko murheellinen älköönkä pelätkö." "Minä menen Isän luo."*
Sitten Jeesus katsahti kohti edessä olevaa taistelua ja sen läpi: *"Maailman ruhtinas tulee, ja minussa hänellä ei ole mitään",* ei mitään sellaista, josta hän saisi kiinni ja jolla hän pääsisi voittamaan Jeesuksen. Sitten suuntautuen siihen lopulliseen voittoon, joka olisi ristin tien päässä Hän lausui: *"Jotta maailma ymmärtäisi, että minä rakastan Isää ja teen niin kuin Isä on minua käskenyt: nouskaa, lähtekäämme täältä."*

"Oman rauhani minä annan teille." Aiemmin Jeesus lupasi: *"Omat käskyni annan teille*",ja jatkossa Hän lupasi: *"Oman rakkauteni annan teille"*, *"Oman iloni annan teille"*. Kaikissa alkukielen sanallinen rakenne on: "Minä annan teille käskyt, jotka on minun omani." " Minä annan rauhani, joka on minun omani." "Minä annan rakkauteni, joka on minun omani." Minä annan iloni, joka on minun omani." Jeesus oli lähdössä, mutta Hän uskoi omilleen käskynsä, rauhansa, rakkautensa ja ilonsa, käskyt noudatettaviksi, rauhan koettavaksi, rakkauden omistettavaksi ja ilon koettavaksi.

Sitten Jeesus sanoi: *"Nouskaa, lähtekäämme täältä."*
Keskustelu oli ohi. Enää ei kukaan keskeyttänyt Häntä. Kaikkea hallitsevaksi säveleksi jäi: *"Älköön sydämenne olko murheellinen."* Älkää antako noiden kysymysten viedä rauhaanne. *"Minä olen tie, totuus ja elämä."* Minussa elämänne saa suunnan. Viime kädessä kysymyksenne saa vastaukset Minussa. Minussa on teille sellainen elämä, että se kykenee tyydyttämään sydämenne ja palveluksenne Minussa.
"Älköön teidän sydämenne olko murheellinen. Uskokaa Jumalaan ja uskokaa minuun."

Esimerkki pelastusvarmuuden kantavuudesta – Richard Wurmbrand
Wurmbrandit kävivät Suomessa ensimmäisen kerran 1970, jolloin heitä kuunteli Helsingin Jäähallin täyteinen yleisö. Wurmbrandin tunnetuinta kirjaa Kristus rautaesiripun takana myytiin vuosina 1969-1973 kaikkiaan 11 painosta eli 35.000 kpl. Wurmbrandeilta on ilmestynyt suomeksi monia muitakin kirjoja.

Richard Wurmbrand syntyi 1909 köyhään juutalaiseen perheeseen. Hänen isänsä kuoli varhain. Richard luki kaiken, minkä käsiinsä sai ja hänestä tuli epäilijä. Jo neljätoistavuotiaana hän oli vannoutunut ateisti ja marksilainen. Jumalan ja Kristuksen ajatteleminen herätti hänessä vain vihaa. Ainoastaan raha ja nautinnot olivat tärkeitä.

Sairastuttuaan tuberkuloosiin hän kuitenkin rukoili: "Jumala, tiedän varmasti, että et ole olemassa. Mutta jos sattuisit olemaan - minkä minä kiistän - minun velvollisuuteni ei ole uskoa Sinuun; Sinun velvollisuutesi on ilmaista itsesi minulle." Richard meni toipumaan sairaudestaan vuoristokylään. Siellä asui vanha kirvesmies, jonka elämän ainoana toiveena oli saada johdattaa joku juutalainen Kristuksen luo. Kirvesmies antoi Richardille Raamatun, jota tämä alkoi lukea. "Raamattu ei ollut kirjoitettu niinkään kirjaimin kuin hänen rukoustensa sytyttämin rakkauden liekein. Pystyin tuskin lukemaan sitä. Saatoin vain itkeä sen ääressä, kun vertasin pahaa elämääni Jeesuksen elämään, saastaisuuttani Hänen puhtauteensa, vihaani Hänen rakkauteensa; ja Hän hyväksyi minut omiensa joukkoon."

Richard opiskeli papiksi ja alkoi tehdä innokkaasti työtä venäläisten sotilaiden keskuudessa, joita oli tullut Romaniaan miljoona v. 1944.

Aikaisemmin kristittyjä olivat vainonneet natsit, nyt kommunistit. Monet viralliset kirkot sopeutuivat, hyväksyivät kommunismin ja papeista tuli valtion ilmiantajia. Piispa saattoi opettaa, että Jumala on ilmoittanut itsensä kolme kertaa, ensin Mooseksen, sitten Jeesuksen kautta ja kolmannen kerran Stalinin kautta. Wurmbrand oli yksi niitä taipumattomia, jotka eivät hyväksyneet kompromisseja, vaan uhkauksista huolimatta toiminnallaan synnyttivät "maanalaisen seurakunnan". Seurauksena oli, että Wurmbrand joutui useaan otteeseen vankilaan ja joutui kärsimään yli-inhimillisiä kidutuksia. Kommunistien kristittyjä kohtaan harjoittamat julmuudet ylittävät kaiken inhimillisen ymmärryksen.

Olen nähnyt kommunistien piinaavan kristittyjä, ja kiduttajien kasvot ovat loistaneet haltioitunutta iloa. "Me olemme paholainen", he huusivat rääkätessään kristittyjä.

Tämä oli vain hyvin pieni osa siitä, mitä tapahtui eräänä sunnuntaina ja monina muina sunnuntaipäivinä Pitestin vankilassa. On asioita, joita ei yksinkertaisesti voi kertoa. Sydämeni särkyisi, jos minun olisi kerrottava niistä uudestaan. Ne ovat liian kammottavia ja rivoja kirjoitettaviksi. Tällaista veljenne Kristuksessa kokivat ja kokevat tänä päivänä! " Milloin tahansa Wurmbrand voi riisua paitansa ja näyttää yläruumistaan peittävät kahdeksantoista syvää kidutushaavan arpea. Hän ei jaksa seistä pitkiä aikoja, vaan puhuu istualtaan.

Wurmbrand huusi maailmalle. Monet heräsivät tajuamaan tilanteen ja alkoivat auttaa suljettujen maiden kristittyjä toimittamalla heille raamattuja. Monet taas pitivät Wurmbrandia liioittelijana eivätkä hyväksyneet raamattujen "salakuljettamista". Kun Wurmbrand tuli toistamiseen Suomeen kokousmatkalle, kirkot sulkivat häneltä ovensa.

Wurmbrandin sanomana on rakkaus, joka antaa anteeksi vihamiehillekin.
"Kun meille annettiin leivänviipale viikossa ja likaista keittoa päivittäin, päätimme silloinkin uskollisesti maksaa kymmenykset. Joka kymmenes viikko annoimme leipäosuutemme heikommille veljille kymmenyksinämme Mestarille."
"Jokainen, joka on saanut kokea maanalaisen seurakunnan hengellisen kauneuden, ei enää voi tyytyä eräiden lännen kirkkojen tyhjyyteen", sanoo Wurmbrand.
"Kärsin lännessä enemmän kuin kommunistien vankityrmässä, koska nyt näen omin silmin länsimaisen sivistyksen kuolevan."

Entä sinä?
Jos sinä kipuilet tänään pelastusvarmuuskysymyksen kanssa, tartu Herran sanan lupauksiin. Ne osoittavat, että pelastuksen perusta on varma. Jeesuksen kärsimys ja kuolema riittävät myös sinulle. Käännä sydämesi silmät Jeesuksen verihaavoihin sinun puolestasi. Niissä on sinun pelastuksesi varmuus. Kun Sanan kautta katselet Herraa, Pyhä Henki toimii ja vaikuttaa sinun sydämessäsi ja sinun elämäsi kautta myös muissa ihmisissä heidänkin pelastuksekseen.

Joh. 15:1-10 Minä olen tosi viinipuu - yhteys Herraan

1. "Minä olen tosi viinipuu, ja minun Isäni on viinitarhuri.
2. Jokaisen oksan minussa, joka ei kanna hedelmää, hän karsii, ja jokaisen oksan, joka kantaa hedelmää, hän puhdistaa, jotta se kantaisi runsaamman hedelmän.
3. Te olette jo puhtaat sen sanan kautta, jonka olen teille puhunut.
4. Pysykää minussa, niin minä pysyn teissä. Niin kuin oksa ei itsestään voi kantaa hedelmää, ellei se pysy viinipuussa, niin ette tekään, ellette pysy minussa.
5. Minä olen viinipuu, te olette oksat. Se, joka pysyy minussa ja jossa minä pysyn, kantaa paljon hedelmää, sillä ilman minua te ette voi tehdä mitään.
6. Jos joku ei pysy minussa, hänet heitetään pois kuin oksa - ja se kuivettuu. Kuivat oksat kootaan yhteen, heitetään tuleen ja poltetaan.
7. Jos te pysytte minussa ja minun sanani pysyvät teissä, niin anokaa, mitä ikinä tahdotte, ja se tapahtuu teille.
8. Siinä minun Isäni kirkkaus tulee ilmi, että te kannatte paljon hedelmää ja niin osoitatte olevanne minun opetuslapsiani.
9. Niin kuin Isä on rakastanut minua, niin minäkin olen rakastanut teitä. Pysykää minun rakkaudessani.
10. Jos pidätte minun käskyni, te pysytte minun rakkaudessani, niin kuin minä olen pitänyt Isäni käskyt ja pysyn hänen rakkaudessaan.

Uudestisyntyminen ja pyhitys - yhteys Kristuksen kanssa
Mitä pysyminen Jeesuksessa merkitsee käytännössä?

Tapahtumien kulku
Johanneksen evankeliumin neljästoista luku suuntasi mielemme taivaalliseen todellisuuteen ja se päättyi Jeesuksen sanoihin: *"Nouskaa, lähtekäämme täältä."* Tässä vaiheessa siis Jeesus ja 11 opetuslasta lähtivät yläsalista, missä he olivat nauttineet pääsiäisaterian ja missä kristillinen ehtoollinen oli asetettu.

Tässä maailmassa
Jos neljännentoista luvun keskustelu liittyi siihen tuonpuoleiseen todellisuuteen, johon Jeesus oli ristin tietä kulkemassa, viidennessätoista luvussa Jeesus palauttaa opetuslapset tiiviisti maan päälle. Hän osoittaa heille, millainen heidän suhteensa tulee olla Häneen, tosi viinipuuhun, jotta he voisivat täyttää sen tehtävän maan, jonka Herra heille antoi. Itse vertaus viinipuusta on lyhyt, mutta sen sovellus ja laajennus ulottuu aina suurimpaan osaan lukua 16.

Minä olen tosi viinipuu
Kuva viinipuusta oli erittäin tuttu opetuslapsille, jotka kuulivat sen. Uskonnollinen kielenkäyttö ja pyhät kirjoitukset olivat halki vuosisatojen käyttäneet samaa ilmaisua. Siitä oli tullut Israelin kansallinen symboli.

Nyt Jeesus seisoi heidän keskellään ja sanoi: *"Minä olen se tosi viinipuu"*.
Muutama tunti aiemmin Jeesus oli käyttänyt samaa kielikuvaa puheessa, joka on tallennettu Matteuksen 21. lukuun. Tässä vertauksessa viinitarhasta hedelmää perimään tulleet kuninkaan palvelijat piestään tai tapetaan ja lopulta poikakin heitetään ulos ja surmataan. Tässä yhteydessä Jeesus käytti viinitarhakuvaa puhuessaan Israelin kansasta, jonka Hän sulki Jumalan valtakunnan ulkopuolelle:
"Jumalan valtakunta otetaan teiltä pois ja annetaan kansalle, joka tekee sen hedelmiä." (Matt. 21:42)

Nyt Jeesus antaessaan viimeisen opetuksensa otti saman kuvan viinistä käyttöön, kuvan jonka avulla profeetat olivat osoittaneet kansakunnan alennustilan, ja ennusti sen lopullisen toteutumisen. Vaikka kansan paatumuksen tähden Jeesus oli julistanut, että siltä otetaan pois Jumalan valtakunnan etuoikeudet ja vastuu, Jumala ei ollut epäonnistunut. Jumala ei ole hylännyt päämääriään. Häntä, joka loi viinipuun kantamaan hedelmää maailmaa varten, ei ole lyöty maahan.

"Minä olen tosi viinipuu."
Tällä suurella sanallaan Hän siirsi Israelin kansan etuoikeudet ja tehtävän Itselleen ja niille, jotka liitetään Häneen. Jakeessa 5 Hän toistaa kuvan, mutta laajentaa sen koskemaan kaikkia niitä, joilla on elämän yhteys Häneen: *"Minä olen viinipuu, te olette oksat."*

Eri käännökset Jeesuksen kahdeksannesta suuresta "Minä olen" julistuksesta kuuluvat:
"Minä olen totinen viinipuu" (KR 38), "Minä olen tosi viinipuu" (RK), "Minä olen tosi viiniköynnös." (JKR)
Kreikan kielestä suoraan kääntäen ilmaisu kuuluu kuitenkin:
"Minä olen viinipuu, se todellinen."
Ilmaisu sisältää voimakkaan vastakohdan kaikelle sille, joka on ollut ennen Jeesusta.

Kuva viinipuusta oli erittäin tuttu opetuslapsille, jotka kuulivat sen. Uskonnollinen kielenkäyttö ja pyhät kirjoitukset olivat halki vuosisatojen käyttäneet samaa ilmaisua. Siitä oli tullut Israelin kansallinen symboli.

Israel viinipuuna
Jesajan kirjan viidennessä luvussa on laulu viinitarhasta:
"Minä laulan ystävästäni, laulun rakkaani viinitarhasta. Ystävälläni oli viinitarha hedelmällisellä rinnemaalla." (Jes. 5:1)
Jumala etsi rypäleitä hedelmänä, mutta se tuottikin villimarjoja. Surkea oli tulos:
"Israelin heimo on Herran Sebaotin viinitarha, ja Juudan miehet ovat köynnös, josta hän iloitsi. Hän odotti oikeuden valtaa, mutta tuli mielivaltaa, ja vanhurskasta hallitusta, mutta tuli katkeraa valitusta." (Jes. 5:7)
Mutta luvussa 27 Jesaja näkee uuden ajan, jona viinipuu on tuottava hedelmänsä:
"Tulevina aikoina Jaakob juurtuu, Israel kukkii ja kukoistaa ja täyttää maanpiirin hedelmällään." (Jes. 27:6)

Jeremian 2. luku puhuu kansasta:
"Minä olin istuttanut sinut jaloksi viiniköynnökseksi, puhtaimmasta siemenestä: Kuinka olet muuttunut minulle villiköynnökseksi?" (Jer. 2:21)
Hesekiel käyttää samaa kuvaa useaan otteeseen. Sen 15. luku käyttää satiiria osoittaessaan, että viinipuun rungoista ei ole mihinkään hyötykäyttöön varsinkin kun se on molemmista päistä palanut. Luvussa 19 viitataan pakkosiirtolaisuuteen, kun puhutaan viinipuusta, joka on reväisty irti ja viety muualle:
"Mutta se temmattiin vihaisesti irti, viskattiin maahan, ja itätuuli kuivasi sen hedelmät. Ne revittiin hajalleen, ja sen uhkeat oksat kuivuivat, ne kulutti tuli. Nyt se on istutettuna erämaahan, kuivaan ja janoiseen maahan." (Hes. 19:12,13)

Oikea viinipuu
Nyt Jeesus seisoi heidän keskellään ja sanoi: *"Minä olen se tosi viinipuu".*
Muutama tunti aiemmin Jeesus oli käyttänyt samaa kielikuvaa puheessa, joka on tallennettu Matteuksen 21. lukuun. Tässä vertauksessa viinitarhasta hedelmää perimään tulleet kuninkaan palvelijat piestään tai tapetaan ja lopulta poikakin heitetään ulos ja surmataan. Tässä yhteydessä Jeesus käytti viinitarhakuvaa puhuessaan Israelin kansasta, jonka Hän sulki Jumalan valtakunnan ulkopuolelle:
"Jumalan valtakunta otetaan teiltä pois ja annetaan kansalle, joka tekee sen hedelmiä." (Matt. 21:42)

Nyt Jeesus antaessaan viimeisen opetuksensa otti saman kuvan viinistä käyttöön, kuvan jonka avulla profeetat olivat osoittaneet kansakunnan alennustilan, ja ennusti sen lopullisen toteutumisen. Vaikka kansan paatumuksen tähden Jeesus oli julistanut, että siltä otetaan pois Jumalan valtakunnan etuoikeudet ja vastuu, Jumala ei ollut epäonnistunut. Jumala ei ole hylännyt päämääriään. Häntä, joka loi viinipuun kantamaan hedelmää maailmaa varten, ei ole lyöty maahan.

"Minä olen tosi viinipuu."

Tällä suurella sanallaan Hän siirsi Israelin kansan etuoikeudet ja tehtävän Itselleen ja niille, jotka liitetään Häneen. Jakeessa 5 Hän toistaa kuvan, mutta laajentaa sen koskemaan kaikkia niitä, joilla on elämän yhteys Häneen: *"Minä olen viinipuu, te olette oksat."*

On vaikea kuvitella mitään häkellyttävämpää, arvovaltaisempaa, loistavampaa kuin tämä. Pimeyden voimat valloillaan Hänen ympärillään. Pettäjän lähestyessä ja turmeltuneen papiston vihamielisyyden saavuttaessa Hänet aivan kohta pannakseen Hänet katkeraan ristin kuolemaan, Herra julistaa: *"Minä olen totinen viinipuu"* ja *"Minä olen viinipuu, te"* - tuo pieni joukko miehiä - *"olette oksat."*

Jeesuksen ja Hänen omiensa yhteys 1-10
Jakeissa 1-10 Jeesus selittää sitä tosiasiaa, että Hänen ja Hänen omiensa välillä vallitsee ykseys. "Minä olen tosi viiniköynnös, ja minun Isäni on viinitarhuri."
Viinitarhuri on se, joka huolehtii viinipuusta, jotta se kantaisi hedelmää.

Prosessi
Sitten Jeesus kuvaa sitä prosessia, tapahtumasarjaa, jolla viinipuu tuottaa hedelmää ja runsaamman hedelmään: "Jokaisen minussa olevan oksan, joka ei tuota hedelmää, hän karsii pois. Jokaisen oksan, joka tuottaa hedelmää, hän puhdistaa, että se tuottaisi runsaampaa hedelmää." Tällä Hän osoitti, että nyt viinipuusta huolehtiminen on kokonaan Isän käsissä. Hän ja vain Hän suorittaa karsinnan. Hän myös suorittaa välttämättömän puhdistamisen, jotta hedelmä olisi runsas.

Ehto
Sitten Herra ilmoitti välttämättömän ehdon hedelmän kantamiseen:
"Pysykää minussa, niin minä pysyn teissä. Kuten oksa ei voi tuottaa hedelmää itsestään, ellei se pysy viiniköynnöksessä, niin ette tekään, ellette pysy minussa."
"Minä olen viiniköynnös, te olette oksia. Joka pysyy minussa, ja jossa minä pysyn, hän tuottaa paljon hedelmää, sillä ilman minua te ette saa aikaan mitään."
Ehto on pysyminen Jeesuksessa.

Lupaus
Mitä tämä Jeesuksessa pysyminen sitten merkitsee? Siihen vastaa lause:
"Jos te pysytte minussa, ja minun sanani pysyvät teissä, anokaa, mitä ikinä tahdotte, ja te saatte sen." Lause voitaisiin kääntää perustellusti myös näin:
"Jos te pysytte minussa, ja minun sanani pysyvät teissä, te saatte vaatia teille kuuluvana mitä tahansa, mihin halunne on, ja se tuotetaan teille."

Kyseessä on hämmästyttävä lupaus. Mutta milloinkaan ei saa unohtaa siihen sisältyvää "palavaa miekkaa", joka vartio tietä: *"Jos te pysytte minussa!"*
Jos teemme niin, niin mitä sitten? *"Voitte pyytää mitä ikinä haluatte, ja te saatte sen."* Voitte pyytää ja vaatia sitä teille kuuluvana. Kysymys on yhdestä voimakkaimmista sanoista, mitä rukouksesta on käytetty. *"Jos pysytte Minussa, ja Minun sanani pysyvät teissä"*, lausukaa pyyntönne, vaatimuksenne, mitä ikinä haluattekin. Se tapahtuu. Sana jota kreikka käyttää tarkoittaa "se saadaan aikaan, syntymään", luova voima tulee vaikuttamaan sen.

Jos me pysymme Hänessä ja Hänen sanansa pysyvät meissä, emme voi haluta mitään sellaista, mikä on ristiriidassa Hänen tahtonsa kanssa. Se on ehto. Mutta jos se on täytetty, silloin voimme pyytää meille kuluvaa, ja Jumala tarvittaessa vaikka luo sen, mitä on pyydetty siitä syystä, että elämme Kristus-yhteydessä.

Lupauksen tavoite, päämäärä on hedelmän kantaminen:
"Siinä minun Isäni tulee kirkastetuksi, että te tuotatte paljon hedelmää."
Kristus-yhteys merkitsee sellaista vapaata pääsyä Jumalan luo, joka kuuluisi muuten vasta taivaaseen päässeille. Kristus-yhteydessä saamme esittää Jumalalle sellaisia pyyntöjä ja vaatimuksia, joihin vastaamalla, Jumala tekee sellaista, mitä Hän ei tee muutoin kuin tämän Kristus-yhteyden vallitessa. Saaduissa vastauksissa on aina kysymys hedelmän kantamisesta. Mikään sellainen rukous, joka ei vaikuta elämääni niin, että se kantaa enemmän hedelmää, ei ole ollenkaan rukousta. Kristus-yhteys on anomisen etuoikeutta ja sen vaikuttamaa hedelmän kantamista.

Rakkaus
Sitten Jeesus kuvaa tuon yhteyden luonnetta: "Jos te pidätte minun käskyni, te pysytte minun rakkaudessani, kuten minä olen pitänyt Isäni käskyt ja pysyn hänen rakkaudessaan." Kristus-yhteys on rakkauden hallitsemaa elämää, joka osoittaa sitoutumisensa ja uskollisuutensa Herraa kohtaan ja sallii siksi Hänen ilmaista Itsensä meidän kauttamme kantamamme hedelmän muodossa.

Pyhitys - Kristuksessa pysyminen
Sanalla pyhittää ja pyhitys on kaksi perusmerkitystä, jotka molemmat kuuluvat pyhitykseen. Pyhitys on ensiksikin jonkin asian tai itsensä asettamista erilleen Jumalaa varten, Jumalan käyttöön ja palvelukseen. Toiseksi pyhityksellä tarkoitetaan sen tekemistä pyhäksi, mikä ei ollut pyhää, siis puhdistamista, muuttamista Kristuksen kuvan kaltaisuuteen. Siinä on kysymys etenevästä prosessista, tapahtumasarjasta. Ennen kuin pyhitys voi alkaa täytyy kuitenkin tapahtua jotain kertakaikkista: Jumala valitsee ihmisen, sitten Hän vanhurskauttaa ja uudesti synnyttää ihmisen. Vasta sitten voi alkaa pyhitys.

Pelastuminen laajassa merkityksessä
Ihmisen pelastuminen laajassa merkityksessä sisältää siis ensin vanhurskauttamisen, jossa Kristuksen Golgatalla täytetyn uhrin tähden ihminen luetaan Jumalalle kelpaavaksi. Saman aikaisesti tapahtuu uudestisyntyminen, jossa ihminen saa Pyhän Hengen ja Kristus tulee asumaan hänen sydämeensä. Pyhitys on sitten tämän Kristuksen elämän muuttavaa vaikutusta ihmisessä ja se päättyy ruumiin ylösnousemukseen, jossa ihminen pääsee lopullisesti vapaaksi syntisestä luonnostaan, lihasta, ja pääsee Kristuksen ylösnousemusruumiin kaltaisuudessa kirkkauteen. Koko tämän prosessin alusta loppuun asti saa aikaan yksin Pyhä Kolminainen Jumala. Usko, joka sekin on Jumalan lahja, ottaa vastaan kaiken tämän Herran työn lopullisen taivaalliseen kirkkauteen asti.

Pyhityksessä on siis kysymys keskeisestä osasta Jumalan työtä uskoon tulleen elämässä. Siinä on kysymys koko kristityn vaelluksesta ja Kristuksessa pysymisestä. "Pyhimyskehiä" välttelevä kotoinen kristillisyytemme on vanhastaan korvannut sanan mm sellaisilla käsitteillä kuin kilvoitus, uskonelämä, hengellinen elämä, Hengessä vaeltaminen, vaellus Kristuksessa jne.

Nämäkin käsitteet ovat viime aikoina joutuneet epäsuosioon ja koko kristillisestä vaelluksesta puhuminen on korvattu pitkälle toisaalta ylistyksestä, armolahjoista, hengellisistä kokemuksista, sisäisestä parantumisesta, sielunhoidosta ja toisaalta lähetyksestä, palvelusta, jumalanpalveluselämästä ja spiritualiteetista puhumisella. Viimeksi mainittuun näyttää liittyvän hiljaisuuden, mietiskelyn ja rukouksen korostamista. Kaikki nämä ovat varmasti aivan tarpeellisia ja hyödyllisiä asioita, mutta jos niillä pyritään ikään kuin korvaamaan pyhitys, seuraukset ovat kohtalokkaat. Tänä päivänä hurskasta ja pyhää kristillistä elämää näkyy varsin vähän ehkä juuri siksi, että pyhitystä ei enää haluta korostaa ikään kuin pyhitys olisi jonkinlainen vanhurskauttamisen kilpailija. Ei ole mitään pyhitystä ilman edeltä käyvää vanhurskauttamista ja uudestisyntymistä. Mutta jos vanhurskauttaminen ja uudestisyntyminen ovat tapahtuneet, pyhitys, elämä ja kasvu Kristuksessa on välttämätön.

Kristuksessa pysyminen
Jeesus antaa uskon lahjan saaneille vanhurskautetuille kehotuksen pyhitykseen muodossa: *"Pysykää minussa, niin minä pysyn teissä."*

Sanat ovat kehotus tietynlaiseen elämään ja toimintaan, jotta suhteemme Häneen säilyisi eheänä. Mutta samalla ne ovat lupaus Herran vaikutuksesta ja toiminnasta meidän elämässämme.

Kehotusta: *"Pysykää minussa"* ja lupausta: *"niin minä pysyn teissä"*, ei saa erottaa toisistaan. Ne kuuluvat yhteen. Ei ole toista ilman toista. Toisaalta on meidän toimintamme ja toisaalta Herran toiminta ja ne yhdessä muodostavat pyhityksen, uskossa elämisen. Herra antaa voimaa ja me toimimme. Pyhitys on siis kokonaan Herran toiminnasta riippuvaa elämää, mutta se on meidän elämäämme ja meidän toimintaamme. Olemme vastuussa tästä tekemisestämme, pysymisestä ja kaikesta toiminnasta, joka siihen liittyy.

Uudestisyntymisessä Pyhä Henki ja Hänessä Jumalan voima, rakkaus, pyhyys ja elämä asettuu asumaan sinuun. Näin syntyneen uuden elämän tulee saada hallintavaltaa sinussa, sen tulee siis kasvaa ja kehittyä ja se sisältää aina tietynlaista toimintaa. Kysymys on luonnollisen syntymään rin-

nakkaisilmiöstä. Siinä saatu elämä on myös Jumalan ihmeellistä lahjaa, mutta edellyttää syntyneeltä sitten kasvun myötä toimintaa elämän ylläpitämiseksi. Uudessa ihmisessä tahtomisen ja tekemisen vaikuttaa kyllä Herra itse, mutta ei automaatin tavoin, ei robotin tavoin, vaan juuri siksi että Herra vaikuttaa tahtomisen ja tekemisen, me tahdomme ja teemme. Meidän tulee ahkeroida pelolla ja vavistuksella, että pelastuisimme.

Uusi testamentti on täynnä kehotuksia uskoon tulleille ja pelastuneille Jumalan lapsille. Kristityn kasvu merkitsee sitä, että uskova noudattaa näitä kehotuksia, koska hän on jo pelastettu eli koska Jumalan voima Kristuksessa jo asuu hänessä ja siksi hänen on myös mahdollista niitä ilolla ja halulla noudattaa, vaikka vanha syntinen luonto haraakin kaikin keinoin vastaan.

"Helpon" pyhityksen harha
On harhaoppia - ja varsin suosittu sellainen - väittää, että pyhitys on vain sitä, että annamme Kristuksen tehdä ja vaikuttaa. Kaikki tapahtuu muka sitten niin helposti ja yksinkertaisesti: "Anna vain kaikki ongelmasi ja asiasi Herralle - älä tee mitään, lopeta taistelu, jätä se Hänen käsiinsä, antaudu vain Hänelle, ei ole mitään tarvetta taistella vaikeuksien kanssa. Antaudu vain Hänelle ja sillä selvä!"

Tässä kaikessa on sen verran totuutta, että omassa voimassa kilvoittelu Herran tiellä ei totisesti onnistu. Jeesus sanoo sen tekstissämme näin: *"Ilman minua te ette voi mitään tehdä."* Mutta Hän ei sano: "Minussa teidän ei tarvitsekaan tehdä mitään" vaan Hän antaa nimenomaisen käskyn ja kehotuksen pitää Hänen sanansa, Hänen käskynsä ja rakastaa toinen toistamme.

Kristillisyys on meidän tekemistämme, meidän pysymistämme Kristuksessa, siksi että Hän vaikuttaa meissä ja Hän pysyy meissä.
"Jos te Hengellä kuoletatte turmeltuneen luontonne teot, te saatte elää." (Room. 8:13)
Me kuoletamme turmeltuneen luontomme teot - mutta emme omassa voimassamme - vaan Hengellä, Pyhän Hengen kautta, Hänen voimallaan, joka meissä asuu. Kristillisyys ei ole koskaan voimakysymys - Herra itse pysyy meissä ja vaikuttaa meissä - ja Hän on totisesti voimallinen. Kristillisyys on aina uskon kysymys ja kuuliaisuuden kysymys. Kun uskomme Herran lupauksiin ja teemme niiden mukaan, näemme, että Herran oma voima tekee sen mahdolliseksi.

Raamatun kehotukset uskoville
Raamattu on täynnä kehotuksia uskoville. *"Kuolettakaa Hengellä lihan teot!" "Paetkaa haureutta ja epäjumalanpalvelusta!" "Puhdistautukaa kaikesta sydämen ja mielen saastutuksesta!"* Nämä ja lukemattomat muut kehotukset ovat äärettömän raskasta lakia sille, jolla ei ole Pyhää Henkeä. Mutta niissä, joissa Pyhä Henki asuu, Herra vaikuttaa noiden kehotusten kautta halua toimia Sanan mukaan ja totuuden mukaista toimintaa syntisen luonnon vastustuksesta huolimatta. Herra ei kuitenkaan vaikuta sydämissämme tahtoa ja tekemistä ikään kuin suoraan vaan epäsuorasti Sanan kautta.

Raamatussa ei ole yhtään kohtaa, jossa meitä kehotettaisiin tuomaan meitä masentavat synnit rukouksessa Herralle pyytäen, että Hän vapauttaisi meidät niistä, ja sitten luottamaan uskossa siihen, että Hän myös niin tekee. Ei, vaan sille, joka on varastanut ja tunnustanut sen ja saanut anteeksi Golgatan veressä annetaan kehotus lopettaa varastaminen ja antaa omastaan pois:
"Ennen varastanut älköön enää varastako, vaan tehköön työtä ja toimittakoon käsillään sitä, mikä on hyvää, että hänellä olisi, mitä antaa puutteessa olevalle." (Ef. 4:28)

"Kuten kuuliaisten lasten tulee, älkää mukautuko niiden himojen mukaan, joissa te ennen tietämättömyytenne aikana elitte, vaan sen Pyhän mukaan, joka on teidät kutsunut, tulkaa tekin kaikessa vaelluksessanne pyhiksi." (1 Piet 1:14-15)
Tajua kuka olet ja luovu tekemästä pahaa! Tee johtopäätökset siitä, mitä pelastettuna olet Kristuksessa. Herra tekee työtään kehottamalla ja varoittamalla sanansa kautta.

Ei kokemus vaan prosessi
Pyhitys ei ole kokemus, vaan tila ja prosessi, jossa muutumme Kristuksen kuvan kaltaisuutta kohti. Se on kasvamista armossa ja Herran tuntemisessa (2 Piet. 3:18). Pyhitykseen toki sisältyy kokemuksia, mutta se ei ole kokemus. Voimme kokea Jumalan rakkautta, Pyhällä Hengellä täyttämistä ja

pelastusvarmuutta. Vaikka tällaiset kokemukset rohkaisevat meitä pyhitykseen, ne eivät ole itse pyhitys.

Pyhitystä ei saada hetkessä. Se etenee, taistelu syntiä vastaan syvenee, armon suuruus syvenee, Jeesuksen kuva kirkastuu. Harhat lupaavat asioita hetkessä. Olemme kärsimättömiä ja haluaisimme asiat aina heti. Mutta Jeesus sanoo:
"Jos te pysytte minun sanassani, te olette todella minun opetuslapsiani, ja te tulette tuntemaan totuuden, ja totuus on tekevä teidät vapaiksi." (Joh. 8:31-32)
Pysy sanassa, sana tekee vapaaksi. Kasvu luonnossakin on hidasta eikä sitä saa nopeutumaan sillä, että kasvia ikään kuin revitään ylöspäin. Kasvuun voi vaikuttaa vain epäsuorin keinoin antamalla ravinteita, valoa, lämpöä ja rikkaruohoja kitkemällä.

Pyhitys ei ole helppoa. Siihen sisältyy taistelua ja ponnistelua. Se tapahtuu Hengen ja syntisen luonnon välisessä jännitteessä:
"Vaeltakaa Hengessä, niin ette täytä turmeltuneen luonnon himoa. Sillä turmeltunut luonto himoitsee Henkeä vastaan ja Henki turmeltunutta luontoa vastaan. Nämä ovat toisiaan vastaan, ettette tekisi mitä tahtoisitte. Mutta jos Henki johtaa teitä, te ette ole lain alaisia." (Gal. 5:16-18)

Pyhityksen voima
Jeesuksen sana halvatulle miehelle, joka oli juuri kuullut ja omistanut syntiensä anteeksiantamuksen, kuului: *"Nouse, ota vuoteesi ja mene kotiisi!"* Kysymys ei ollut laista. Eihän hän kyennyt kävelemään. Kysymys oli evankeliumin kehotuksesta, joka sisälsi ihmeen vaikuttavan voiman. Ollessaan kuuliainen sanalle mies sai nähdä, että Herra teki mahdottoman mahdolliseksi.

Pyhityksen, tämän kasvun Herran mielen mukaiseen elämään, vaikuttaa Jumalan sana, evankeliumin ihmeellinen vapauttava sana. Vaikka pyhitys on kuuliaisuutta Uuden testamentin kehotuksille oikeaan vaellukseen Jumalan edessä, voiman siihen antaa Golgatan ristillä kärsineen ja ylösnousemuksellaan kuoleman kukistaneen Herran kasvojen katselu evankeliumin sanassa. Vaikka pyhitys on taistelua syntiä vastaan, jopa verille asti, se on suurta vapautta, koska Herra on kilvoittelijan kanssa.

Pysyminen Herran yhteydessä
Mitä siis Kristuksessa pysyminen oikein on? Se on jatkuvaa persoonallista henkilön ja Henkilön välistä yhteyttä. Se on Kristus-suhteen ylläpitoa. Se on jatkuvaa kaiken elämän vastaanottamista Kristukselta. "Ilman minua te ette voi mitään tehdä." Se on sanassa pysymistä, sanan mukaan elämistä, sanan kuulemista, sen vastaanottamista ja käytännön elämään soveltamista. Sydän, jossa Kristus asuu ja hallitsee sanan kautta, on pyhityksessä elävä sydän.

Kristuksessa pysyminen ei ole kouristuksenomaista tarrautumista omaan kristillisyyteensä tai tiettyihin kristillisiin toimintoihin, niin että edes vähimmäisvaatimukset täyttämällä voisi selvitä kuiville. Sellainen on lainomaista puuhastelua ja itse asiassa omaan itseensä turvautumista.

Kristuksessa pysyminen on uskon kautta Kristuksesta riippuvaa elämää. Se on sen tekemistä, mitä Herra tahtoo ja sinne menemistä, minne Herra menee edeltä. Se on elämää Hänen voimassaan ja niin, että Hän päättää asioista. Hänen voimansa ei siis ole meidän käytettävissämme, vaan me olemme Hänen ja Hänen voimansa käytettävissä. Pyhityksessä on siis viime kädessä kysymys Jumalan pyhyydestä, Hänen nimensä pyhittämisestä sillä, että uskovat vaeltavat Hänen totuudessaan. Pyhityselämässä tulemme näkemään syntisyytemme yhä syvemmin, vaikka ihmisten edessä elämämme muuttuukin Herran mielen mukaiseen suuntaan, sillä Jumalan valossa näemme syntisyytemme entistä selkeämmin. Mutta toisaalta saamme ihmetellä Jumalan armon yhä kasvavaa vaikutusta elämässämme.

Miksi Herra rukoilee meidän pyhityksemme puolesta?
Mihin sitten pyhitystä oikein tarvitaan? Tämän päivän tunnevaltainen kristillisyytemme ohittaa pyhityksen siksi, että siihen ei sisälly mitään erityislupausta hyvästä olosta ja tunneilmaston paranemisesta.

Kärjistäen voitaisiin sanoa, että vanhurskauttaminen ja uudestisyntyminen ovat meitä itseämme varten, mutta pyhitys on Jumalaa varten:
”Siinä minun Isäni kirkkaus tulee ilmi, että te kannatte paljon hedelmää ja niin osoitatte olevanne minun opetuslapsiani.” (15:8)
”Niin loistakoon teidänkin valonne ihmisten edessä, että he näkisivät hyvät tekonne ja ylistäisivät Isäänne, joka on taivaissa."(Matt. 5:16)

Jotta varjeltuisimme pahasta
Evankeliumi ei saa aikaan vain sitä, että olisimme vähemmän syntisiä, vaan sitä, että meistä tulisi myönteisessä merkityksessä pyhiä. Evankeliumi ei vie uskovaa pois maailmasta vaan maailman pois uskovasta. Se tekee ihmisestä vapaan pimeyden raivon keskellä. Pyhityksessä ei ole liioin ratkaisevaa, millaisissa olosuhteissa uskova elää. Herra kykenee muuttamaan ihmisen sydämen ja elämän, vaikka olosuhteissa ei tapahtuisi mitään muutosta. Pyhittäessään meitä evankeliumi tekee meistä "immuuneja pahuuden bakteereille".

Syvimmiltään pyhityksessä onkin kysymys siitä, että Herra muovaa omiaan Kristuksen kaltaisuuden suuntaan:
"Rakkaani, nyt me olemme Jumalan lapsia, mutta vielä ei ole käynyt ilmi, mitä meistä tulee. Me tiedämme tulevamme hänen kaltaisikseen, kun hän ilmestyy, sillä me saamme nähdä hänet sellaisena kuin hän on." (1. Joh. 3:2)
"Isä, tee heistä minun kaltaisiani."

Jotta maailma voisi kuulla evankeliumin
Jeesus rukoili omilleen pyhitystä, koska Hän lähetti heidät maailmaan viemään evankeliumia. Jeesus rukoilee pelastusta niille, jotka uskovat Hänen omiensa julistaman sanan kautta. "Kirkasta minut heissä." Se millaisia olemme vaikuttaa toisiin ihmisiin. Evankelioinnissa eivät ratkaise järjestöt eivätkä menetelmät, vaan Herran omien pyhyys, heistä loistava Kristuksen totuus ja rakkaus. "Isä, pyhitä heidät, sillä muuten he eivät voi toteuttaa tehtäväänsä."

Aina on kuitenkin korostettava, että pyhitystä ei saa erottaa vanhurskauttamisesta. Pyhitys alkaa Jumalan antamasta pelastuksesta, jossa ihminen luetaan vanhurskaaksi ja hän saa Pyhässä Hengessä uuden elämän. Pyhitys on Kristuksen työtä omissaan. Pyhitystä ei saa liioin erottaa anteeksiantamuksesta, jossa rikkonut uskova saa aina uuden pääsyn Isän sydämelle ja näin puhdistautumisen ja elämän lähteelle.

Miten pyhitys tapahtuu?
Pyhityksen väline on totuus, Jumalan sana. Herra vie meidät aina suhteeseen omaan Sanaansa pyhittäessään meitä. Jumalan sana on persoonallista. Se vie meidät aina henkilökohtaiseen suhteeseen Herraan. Kysymys ei siis ole jonkinmoisesta Sanan maagisesta vaikutuksesta.

Pyhittävän totuuden sisältö
Pyhityksen ei riitä vain jokin erityisoppi tai osa Raamatusta. Siihen tarvitaan koko Raamatun totuus. Niin Jeesuksen kaikki opetukset, Uuden testamentin kaikki kirjat kuin koko Vanha testamentti ovat tarpeen, sekä kokonaisuus että osat. Pyhitys on Sanan laaja-alaista soveltamista elämämme kaikilla alueilla. Siksi meidän on ensin ymmärrettävä Sana. Tarvitsemme totuuden Jumalasta, itsestäsi, Kristuksen teoista ja asemastamme Hänessä.

Pyhitys ja totuuden ymmärtäminen
Pyhityksessä tarpeemme ei ole voima, vaan valo, opetus ja tieto. Saatana kyllä väittää: "Tarvitset voimaa" Se haluaa pitää meitä tietämättömänä totuudesta. Kristuksen voima on jo uskovassa, sillä Pyhä Henki asuu pelastetussa. Pyhityksen este on siinä, että pidämme härkäpäisesti kiinni omista ajatuksistamme, emmekä ota vastaan Uuden testamentin todistusta:
"Hän voi tehdä enemmän, monin verroin enemmän kuin kaikki, mitä me anomme ja ymmärrämme, sen voiman mukaan, mikä meissä vaikuttaa." (Ef. 3:20)

Tahtomme on väärä eikä kysymys ole voiman puutteesta. Moni kyllä sanoo: "Olen vaikka kuinka monta kertaa yrittänyt, mutta aina olen epäonnistunut." Ongelma on siinä, että tällaisen ihmisen tahto on jaettu. Mutta siihen ei auta, että teemme kerta toisensa jälkeen lujempia päätöksiä, jotka eivät

pidä kuitenkaan. Tarvitsemme sellaista Uuden testamentin totuuden ymmärtämistä, että tahtomme taipuu iloisesti totuuteen. Vasta silloin saamme voiton synnistä. Kun näet Sanasta Herran pyhyyden, tajuat, että sinunkin on tultava pyhäksi. Pakotetut päätökset eivät mitään auta. Tahtoa on lähestyttävä totuudella. Pyhityksessä on kysymys oikeasta suhteesta Jumalaan eikä meidän päätöksistämme. Se on antautumista totuudelle Jumalan totuuden perusteella.

Uusi testamentti ei keskity yhden synnin käsittelyyn, vaan asettaa sen aina kokonaisuuden valoon. Ratkaisevaa on tajuta oma asema Heran omana. Älä rukoile syntisi tai ongelmasi puolesta. Ajattele sen sijaan itsestäsi oikein Herran omana, Hänen vanhurskauttamanaan ja pelastamanaan Jumalan lapsena. Keskity myönteiseen kristillisyyteen.

Pyhittävä totuus sisältää totuuden Jumalasta, totuuden synnistä, totuuden uudesta luomuksesta ja totuuden taivaasta. Niistä lisää 17. luvun yhteydessä.

Päivittäinen pyhitys

1. Miten sitten Kristuksessa voi pysyä? - Ensinnäkin on erittäin tärkeätä, että päivittäin pitäydymme Jumalan sanan lupauksiin pelastuksemme varmuudesta. Aamun ensimmäiseksi tulee julistaa omalle sielulle evankeliumi: "Kiitä Herraa minun sieluni äläkä unohda mitä hyvää Hän on sinulle tehnyt!" Oman sielun pitää saada päivittäin kuulla evankeliumi siitä, että Jeesuksen uhri Golgatalla oli juuri minun syntieni tähden ja että Jeesus kukisti kuoleman juuri minun hyväkseni ja että saan tänään olla Jumalan lapsi ja iankaikkisen kirkkauden perillinen. Älä lakkaa kertaamasta Herran suuria lupauksia kuten:
"Mitään kadotustuomiota ei siis ole niille, jotka ovat Kristuksessa Jeesuksessa. " (Room. 8:1).
"Isäni, joka on antanut heidät minulle, on kaikkein suurin, eikä kukaan voi ryöstää heitä Isäni kädestä. " (Joh. 10:29)

Tähän liittyy myös pitäytyminen kaikenlaisiin muihin Herran lupauksiin, joita Hän Raamatussa jakaa mitä moninaisimpia elämän tilanteita silmällä pitäen. Herra lupaa pysyä meissä. Hän lupaa huolehtia meidän ajallisista tarpeistamme. "Niin kuin päiväsi, niin on voimasi." Jokaiseen päivään liittyy oma taakkansa, mutta juuri sen kantamiseen Herra lupaa voimansa.

2. Toiseksi on pysyttävä päivittäisessä ja jatkuvassa parannuksessa. Pyhä Henki osoittaa uskovan synnit herkästi. Anna lain sanan osua turmeltuneeseen luontoosi, jotta Pyhä Henki saisi kuolettaa sitä. Anna Jeesuksen veren puhdistaa syntisi. Pyydä siksi heti anteeksi, kun Pyhä Henki sinua nuhtelee. Tunnustamaton ja anteeksi saamaton synti on sillanpääasema Sielunvihollisen uusille kiusauksille.

3. Kolmanneksi tarvitsemme hengellistä ravintoa pysyäksemme Herrassa ja kasvaaksemme Hänen tuntemisessaan. Jeesus sanoo:
"Totisesti minä sanon teille: ellette syö Ihmisen Pojan ruumista ja juo hänen vertaan, teillä ei ole elämää itsessänne. Sillä, joka syö minun ruumiini ja juo minun vereni, on iäinen elämä, ja minä herätän hänet viimeisenä päivänä. Minun ruumiini on näet todellinen ruoka ja minun vereni on todellinen juoma. Joka syö minun ruumiini ja juo minun vereni, pysyy minussa ja minä hänessä." (Joh. 6:53-56)

Käytännössä tämä merkitsee Raamatun sanan kautta Kristuksen syömistä ja juomista. Lue siis Raamattua ja käytä aikaa Hänen kasvojensa katseluun sanan peilistä. Tunne Jeesus. Edelleen se merkitsee rukousyhteyttä, jossa ei ole ensi sijassa kysymys pyyntöjen esittämisestä, vaan sydämen pienten ja suurten asioiden jakamista Herran kanssa. Se on keskustelua Herran kanssa, kun Hän puhuu meille omassa sanassaan. Tietenkin kysymys on myös ehtoollisesta, jossa saamme osallisuuden Jeesuksen ruumiiseen ja vereen, Hänen elämämme ravinnoksi.

4. Edelleen Kristuksessa pysymiseen kuuluvat hengelliset harjoitukset, joissa on kysymys muiden uskovien kanssa rakentumisesta ja varustautumisesta vaikeiden päivien varalle. Se merkitse mm yhteisiä Raamatun tutkisteluja muiden kanssa, tiedon lisäämistä, yhteistä palvelua ja yhteistä määrätietoista evankeliumin levitystyötä.

5. Kielteisessä merkityksessä Kristuksessa pysyminen merkitsee sellaisen välttämistä ja torjumista, mikä häiritsee yhteyttämme Kristukseen. Herran oma välttää omilla teillään kulkemista ja oman tah-

tonsa härkäpäistä läpiviemistä. Hän ei puuhastele turhia, ei puhu turhia eikä kiistele tarpeettomista asioista. Toimettomuuden ja huonon seuran parista hän pyrkii hyvään seuraan ja rakentavaan toimintaan. Hän tietää, että maailma saastuttaa lehtien, radion TV:n ja internetin välityksellä. Maailman himoja ja saastutusta on paettava. Harhaoppien vaaraa ja rahan himoa on vastustettava viimeiseen asti. Ihmiskunnian etsimistä on myös vältettävä, jos mielimme pysyä Kristuksessa ja antaa kunnian Hänelle armosta ja ihmeellisestä pelastuksestamme.

Kristuksessa pysyminen ei kuitenkaan ole taakka, sillä ei ole mitään ihanampaa, kuin saada olla Hänen lähellään. Hänen luonaan on todellinen onni. Se on mahdollista siksi, että Herra itse lupaa: "Minä olen teidän kanssanne joka päivä maailman loppuun asti."

Vangitun pastorin vaimon taisteluita Kiinassa
Sitten esimerkki siitä, miten vaikeissa oloissa voidaan pysyä Kristuksessa. Esimerkki tulee Kiinasta.

Miten käy evankelistan vaimon ja perheen, kun mies joutuu vangituksi uskonsa tähden? Kiinan kotikirkoissa (maanalaisessa seurakunnassa) on paljon vaikeuksien keskellä eläneitä rouvia, jotka voivat kertoa kokemuksistaan. Eräs tällainen on Li Huihua (peitenimi). Hänen miehensä toimi erään kaupungin keskustassa evankelisen kirkon pastorina. Hän halusi olla kuuliainen Herralle ja julisti rohkeasti evankeliumia. Hänet pidätettiin 1958, koska ei suostunut liittymään viralliseen kommunistien valvonnassa olevaan ainoa hyväksyttyyn protestanttiseen kirkkoon. Hänet tuomittiin pakkotyöhön. Koko tämän ajan Li Huihua hoiti yksin perhettään. Hän kertoo itse näin:

Siihen aikaan perheeseeni kuului kuusi lasta ja äitini. Vanhin lapsista oli 17-vuotias ja nuorin 6-vuotias. Perheelläni ei ollut mitään tuloja, ja minulla ei ollut mahdollisuutta tehdä työtä saatuani "vastavallankumouksellisen" leiman. Inhimillisesti katsottuna tilanne oli toivoton.

Mutta ylistys Herralle! Niiden 21 vuoden ja 8 kuukauden ajan, jotka jouduin viettämään erossa miehestäni, Jumala lohdutti ja tuki minua psalmin 23 sanoin. *"Herra on minun paimeneni, ei minulta mitään puutu...Vaikka minä kulkisin pimeässä laaksossa, en pelkäisi mitään pahaa, sillä sinä olet minun kanssani..." (Ps. 23:1,4)* Sanasta tuli minun voimani lähde, vaikka kohtasimmekin monia huolia ja murheita tuona aikana.

Päivä toisensa jälkeen vaikeroin ja huusin Herran edessä: "Herrani, mieheni joutui vankeuteen Sinun tähtesi. Kahdeksan henkisen perheen elättäminen on liian raskas taakka harteillani. En pysty sitä kantamaan."
Mitä enemmän valitin Jumalalle, sitä painavammaksi taakka tuli. Jouduin pimeyteen, jossa töin ja tuskin pystyin enää hengittämään. Mutta kiitos Herran, eräänä päivänä, Hän puhui minulle. Yhtäkkiä kuulin Herran äänen sanovan: "Minä olen tämän kaiken sallinut. Minä olen tämän kaiken sallinut."
Nämä sanat tunkeutuivat sydämeeni.

Polvistuin Herran eteen ja vastasin: "Herrani, jos Sinä olet kaiken tämän sallinut, minä en pelkää."
Sain siitä hetkestä lähtien voiman, lohdutuksen ja valon elämääni ja luottamukseni Herraan vahvistui.

Noina pitkinä vuosina vastaan vyöryneet monenlaiset vaikeudet ne eivät saaneet minua luopumaan Herran armosta ja seurakunnan yhteydestä. Sana lupaa: *"Hän pelastaa köyhän, joka apua huutaa, kurjan ja sen, jolla ei ole auttajaa." (Ps. 72:12)*

Mieheni pidätyksen jälkeen menetimme asuntomme ja jouduimme muuttamaan toiselle paikkakunnalle. Pian koitti päivä, jona kotona ei ollut enää mitään syötävää. Tuijotin apaattisesti ruukkua, jossa ei ollut enää jyvääkään riisiä eikä vehnää. Äitini ei enää kestänyt puutetta, vaan sanoi muuttavansa toisen tyttärensä kotiin. Kuultuani sen käännyin Herran puoleen: "Herrani, meillä ei ole huomiseksi mitään ruokaa. Ellet Sinä järjestät meille syötävää, joudumme tyytymään haaleaan veteen."
Silloin mieleeni muistuivat Raamatun sanat:
"Katsokaa taivaan lintuja: eivät ne kylvä eivätkä leikkaa eivätkä kokoa aittoihin, ja teidän taivaallinen Isänne ruokkii ne. Ettekö te ole paljoa suurempiarvoiset kuin ne?" (Mt. 6:26)
Sydämeni valtasi ymmärryksen ylittävä rauha. Sinä iltana menin levolle iloisena. Seuraavana aamuna heräsin viittä vaille kuusi siihen, että joku koputti oveamme. Menin kiireesti avaamaan. Ovella seisoi minulle täysin tuntematon vanha nainen.

"Oletteko te Li Huihua?", hän kysyi.

"Kyllä olen," vastasin.
"Olette varmasti viettäneet vaikeita aikoja. Viime päivinä Pyhä Henki on jatkuvasti kehottanut minua tulemaan teidän luoksenne. Menin entiselle asunnollenne, mutta kuulin, että olitte muuttaneet." Sitten hän ojensi minulle pienen nyytin.
"Mikä teidän nimenne on?", kysyin. Hän ei vastannut kysymykseeni, vaan sanoi:
"Pyhä Henki käski minun tehdä näin. Kiitä vain Jumalaa."

Naisen lähdettyä avasin nyytin. Se sisälsi suuren 50 yuanin rahasumman. En voinut kuin itkeä ilosta. Äitinikin sanoi: "Kiitos Herralle! Minä en muuta täältä pois."

Sinä päivänä ostin kotiimme vehnäjauhoa ja kaikkea tarpeellista. Meidän ei tarvinnut nähdä nälkää. Vastoinkäymisen kautta Herrasta tuli läheisempi Henkilö. Rukoillessani tuntui aina, kuin olisin ollut kasvotusten Hänen kanssaan. Siitä lähtien saimme kokea moneen kertaan, minkälainen kaikkivaltias Jumala on. Hän on rikas antaja. Hänessä meiltä ei puutu mitään. Kun ihminen kohtaa mahdottomuutensa, Jumalan mahdollisuudet vasta alkavat. Miehen pidätyksen jälkeen vietimme Jumalan tekojen ihmettelyn aikaa perheessämme.

Saatuamme "vastavallankumouksellisen" leiman, työn löytäminen oli vaikeaa. Kun myöhemmin sain työtä, palkka ei riittänyt alkuunkaan perheemme elättämiseen. Mutta aina tavalla tai toisella rukouksia kuuleva Jumala järjesti koko kahdeksan henkiseen perheen ruokkimiseen niin jopa lasten koulunkäyntiin tarvittavat varat. Henkilöt, joita Herra lähetti meitä auttamaan, olivat täysin tuntemattomia ihmisiä. He tulivat aina Pyhän Hengen kehotuksesta. Näin Herra osoitti, että meidän tulee suunnata katseemme yksin Häneen.

Neljäs lapseni, jonka tarkoituksena oli edetä lukiosta tekniseen kouluun, tarvitsi opinnoissaan laskukonetta. Mutta siihen aikaan laskukone maksoi huikeat 16,4 yuania. Kun tiesin, että laskukone oli lapselle ehdottomasti välttämätön, sanoin hänelle:
"Rukoillaan Herraa. Meillä tuskin on varaa edes ruokaan. Jätetään tämä asia Jumalan huoleksi."
Seuraavana päivänä palattuani töistä huomasin, kuinka ulko-oven välistä pilkotti kirjekuori. Kuoren sisältä löytyi 20 yuania. Kiitin sydämessäni suurta Herraani, sillä Hän ei vain täyttänyt tarpeitamme vaan antoi ylen määrin.

Talvella nuorin lapsistani tarvitsi talvikengät. Käännyin tässäkin asiassa Herran puoleen ja kuinka ollakaan, palattuani töistä oven välissä oli jälleen kirjekuori, jossa oli 15 yuania.

Toisinaan ihmiset auttoivat lähettämällä shekkejä, joista löytyi tiedot lähettäjästä. Silloin yritin lähettää kiitoskirjeitä heille: "Otin vastaan teiltä rahalahjoituksen. Olkaa hyvä ja tulkaa käymään kodissani. Haluaisin mielellään tavata teidät."
Mutta parin kolmen päivän päästä kirje tuli takaisin. Kirjekuoreen oli kirjoitettu: "Osoite tuntematon".
Herra käytti näitä ihmisiä näyttääkseen ihmetekonsa.

Saman vuoden toukokuussa eräs tuntematon tyttö tuli kädessään kolme nyyttiä. Hän sanoi:
"Minun piti tuoda tämä teille. Lähettäkää iso nyytti pohjoisessa asuvalle sedällenne, keskikokoinen antakaa ihmisille, jotka sitä eniten tarvitsevat, ja pienin nyytti on teidän omaan käyttöönne." Kysyin tytöltä:
"Mikä sinun nimesi on?"
"Äiti kielsi sanomasta", hän vastasi.
"Onkohan se Chao vai Deng?", mainitsin tuttujen nimiä, joilla olisi nuori tytär.
"Ei", tyttö toisti yhä uudestaan, sitten hän yhtäkkiä kääntyi ja juoksi pois.
Avasin nyytit. Suurimmassa oli juustoa, keskikokoisessa 20 Raamattua ja pienimmässä 20 yuania rahaa.

Tytön tullessa kotonamme oli käymässä eräs puuseppä. Hän seurasi minun ja tytön välistä keskustelua. Se teki häneen syvän vaikutuksen.
"En yli 30 -vuotisen elämäni aikana ole nähnyt ketään niin rehellisiä ja jaloja ihmisiä kuten te Jeesukseen uskovat. Kuinka te ette edes laita nimeänne antamiinne lahjoihin!"
Kysyin silloin häneltä: "Haluaisitko uskoa Jeesukseen?" Puuseppä vastasi: "Kyllä".
Kerroin hänelle Jeesuksen valmistamasta pelastuksesta ja armosta. Sanoin, että meidän tulee tunnustaa syntimme. Lopuksi annoin hänelle yhden Raamatun.

Arkielämän paineiden lisäksi jouduin kärsimään väistämättä kovaa poliittista painostusta. Se ei ollut vain henkistä tai ruumiillista vaan ulottui aina hengelliseen elämään saakka. Vastavallankumouksellisen perheen jäse-

nenä jouduin kulkemaan pää painuksissa, minne vain meninkin. Jouduin elämään Raamatun kuvaamissa oloissa: *"Olen kansani hylkäämä, ihmisten pilkka" (Ps. 22:7)*

Poliittinen painostus oli aluksi lievää, mutta muuttui ajan myötä yhä aggressiivisemmaksi. Minua pidettiin vihollisten "kätyrinä" ja uskoani alettiin arvostella. Sanottiin, etten saisi uskoa Herraan Jeesukseen, joka nousi kuolleista. Kymmenet ihmiset painostivat minua jatkuvasti.

Seuraavaksi minun haluttiin ottavan avioeron miehestäni. Vaatimusten keskellä painoin vain pääni alas, suljin silmäni ja rukoilin Herraa. Painostus jatkui päivästä toiseen ja paheni entisestään.
"Ellet muuta mieltäsi, saat saman kohtalon kuin vastavallankumoukselliset! Vastustatko sinä proletariaattia? Mitä hyödyttää uskoa Jeesukseen? Kuvitteletko, että Jeesus pudottaa leipää taivaasta! Jos kiellät Jeesuksen, pääset puolueen jäseneksi." Vastasin heille:
"Jeesukseen uskominen on minulle välttämätöntä. Sen ei pitäisi mitenkään vaikuttaa työskentelyyni. Pikemminkin pystyn Jeesuksen avulla tekemään työni paremmin."
He suuttuivat entisestään ja huusivat: "Älä puhu potaskaa!"
En voinut muuta kuin rukoilla silmät kiinni. En enää sanonut mitään. He kiivailivat ympärilläni taukoamatta.
"Miten voit olla noin itsepäinen, vaikka yritämme kaikin voimin puhua sinulle järkeä! Sinä näytät vain nukkuvan." Sitten he taas usuttivat minua ottamaan eron miehestäni.

Päivittäin monet syyttivät minua. En voinut muuta kuin pudistaa päätäni. He sanoivat: "Aina kun puhumme kirkosta tai uskosta, sinä olet vaiti kuin muuri. Jos yrität paeta täältä, saamme kyllä sinut kiinni!"
He alkoivat käydä yhä häikäilemättömämmiksi:
"Sanoit, että uskosi on sydämen asia. Avioeron ottaminenkin on sinun yksityisasiasi. Emme enää puutu niihin. Mutta joudut kantamaan vastuun siitä, mitä olet omin käsin tehnyt. Olet varastanut työpaikan rahoja. Meillä on varmat todisteet siitä! Luulisi sinun tietävän, miten ankara rangaistus siitä seuraa. Mikäli tunnustat rikoksesi, puolue on suopea, mutta jos kiellät, ei hyvä seuraa. Jos tunnustat, saat myötätunnon osaksesi!"
Näin he yrittivät saada minua ansaan. Mutta kaiken keskellä turvauduin Herraa.
Sanoin sisimmässäni: "En ole varastanut penniäkään".
Raamatussa sanotaan: *"Annatko periksi ahdingon tullen? Vähätpä ovat voimasi." (Snl 24:10)* Herra antoi lupauksensa mukaan voimaa: *"Eihän Jumala ole antanut meille pelkuruuden henkeä, vaan voiman, rakkauden ja terveen harkinnan hengen." (2 Tim 1:7)*
Pysyin luottavaisella mielellä ja sanoin: "En ole varastanut, en ole varastanut penniäkään".
Silloin heidän silmänsä suurenivat ja he vimmastuivat. He löivät kädellä pöytään, tömisyttelivät jalkoja ja sanoivat: "Vieläkö uskallat väittää moista? Tietojemme mukaan perheeseesi kuuluu kahdeksan henkeä. Millä rahalla sinä heitä oikein elätät? Varojesi ei pitäisi riittää siihen. Mutta te syötte tietenkin varastetulla rahalle, eikö niin!"
Painoin pääni, suljin silmäni enkä vastannut enää mitään. He jatkoivat:
"Miksi olet kuin kuollut kala, etkä puhu mitään! Ei auta, vaikka kuinka yrittäisit peitellä tekojasi."
He huusivat yhtä aikaa täyttä kurkkua. Minä kiitin Herraa. Herra antoi painostuksen keskelläkin minulle suunnattoman rauhan. Vaikka kuinka he huusivat ja sättivät, Herra piti minua lujasti sylissään.

Tätä taistelua jatkui puolisen vuotta. Mutta mitään syytettä varkaudesta ei pystytty nostamaan. Painostus ulottui minun lisäkseni myös muihin ihmisiin. Monet niistä, jotka eivät uskoneet Herraan, sairastuivat henkisesti tai tekivät itsemurhan. Ellei Herra olisi ollut kanssani, en ole varma, olisinko itsekään kestänyt. Mutta katsomalla Herran puoleen sain aina Häneltä voimaa.

Vaikka kuinka jouduin ihmisten polkemiksi, olosuhteet muuttuivat pian toisenlaisiksi. En itse puolustautunut, vaan Herra, joka tuntee sydämeni perin pohjin, toimi puolustajanani. Kun asiat kääntyivät parempaan suuntaan, opin antamaan kunnian Herralle.

Mieheni pitkä poissaolo aiheutti poliittisten ja taloudellisten vaikeuksien lisäksi minulle suuria seksuaalisia kiusauksia, sillä olin vasta 30 vuoden ikäinen. Työpaikalla monet miehet alkoivat lähennellä ja ihmettelivät, miksi olen yksin, vaikka miehen paluusta ei ole mitään varmaa tietoa tai toivoa. He yrittivät vietellä minua monin tavoin, niin kuin Saatana vietteli Eevaa paratiisissa. Silmän viettelykset, lihan himot, maineen ja kunnian houkutukset kohtasivat minua. Joku tarjosi minulle hienoja vaatteita, huiveja ja rahaa. Joku taas ilmoitti voivansa kirjoittaa minun puolestani avioeropaperit.

On sanomattakin selvää, miten raskasta tämä kaikki oli lapsilleni. "Vastavallankumouksellisen" isän lapsia kohdeltiin kuin orpoja. Vaikka minulla oli mies, minua pidettiin leskenä. Jos olisin allekirjoittanut avioeropaperin, yhteiskunnallinen asemani olisi ollut turvattu ja vastavallankumouksellisen leima poistettu.

Mutta Herra, joka minua rakastaa, ei olisi sallinut sellaista. Herran Henki asui minun sydämessäni, vahvisti minua ja säilytti uskollisuuteni miestäni kohtaan. Luotin Herran voimaan, ja vaikka ihmiset kuinka yrittivät vietellä ja pyytää, minä kieltäydyin suoralta kädeltä. Olinhan luvannut mennessäni naimisiin Herran edessä ”rakastaa miestäni myötä ja vastoin käymisissä elämäni loppuun saakka”.

Olin töissä kiinteistönvälityksessä kaikkiaan vuodesta 1958 vuoteen 1979 saakka. Herra laski sinä aikana sydämelleni erityisesti ne ihmiset, jotka joutuivat minun laillani syrjinnän kohteeksi, mutta eivät tunteneet Herraa. Jotkut heistä eivät kestäneet vaan tekivät itsemurhan tai romahtivat. Herrani kuuluu kaikki kunnia siitä, että itse jaksoin kaiken läpi. Sain elää todeksi Herran Sanan:
”Vaikka he ryhtyvät sotaan, he eivät sinua voita, sillä minä, Herra, olen sinun kanssasi ja suojelen sinua.” (Jer. 1:19)

Rakkaitten veljien ja sisarien rukouksen ja Herran laupeuden ansiosta mieheni vapautettiin joulukuussa 1979 vankityöleiriltä. Hänellä oli mukanaan vain ne vaatteet, jotka olivat hänen yllään. Väliaikaisen työttömyyden jälkeen sain taas töitä ja onnistuin järjestämään miehelleni uudet vaatteet. Kristityt veljet ja sisaret lähettivät meille myös runsaasti vaatteita.

Vuonna 1983 otin lopputilin työpaikastani jälleen. Olin päättänyt, että uhraisin koko loppuelämäni Herran työhön. Vielä nytkin minua pyydetään tulemaan töihin korkealla palkalla, sillä rakennusalan suunnittelijoista on todella pulaa. He lupaavat 500 yuanin kuukausipalkkaa. (Kiinan keskipalkka oli tuolloin 100 yuania.) Mutta Herran palveleminen on kaikkein tärkeintä. Haluan käyttää loppuelämäni vanhusten ja sairaiden auttamiseen. Nämä ihmiset eivät itse kykene tulemaan kirkon tilaisuuksiin.

Li Huihua ja hänen miehensä jatkoivat työtään rekisteröimättömien kotikirkkojen työssä, vaikka painostus kotikirkkoja vastaan on yhä tänä päivänä Kiinassa voimakasta.

Entä sinä?
Mikä pitää sinut kiinni Kristuksessa, kun vaikeudet vyöryvät ylitsesi? Luja tahto ei meitä auta. Apu tulee yksin Herralta. Siksi pysyäksesi Hänessä sinun tulee tänään pysyä Jumalan sanassa ja tarttua sen suuriin lupauksiin. Herra itse vastaa lupauksistaan. Älä siksi juokse pois, vaikka jokin muu tie saattaisi houkutella helppoudellaan.

Joh. 15:10-17 Ilo Herrassa

11. Olen puhunut teille näistä asioista, jotta minun iloni olisi teissä ja teidän ilonne tulisi täydelliseksi.
12. Tämä on minun käskyni: rakastakaa toisianne, niin kuin minä olen rakastanut teitä.
13. Sen suurempaa rakkautta ei ole kenelläkään, kuin että hän antaa henkensä ystäviensä puolesta.
14. Te olette minun ystäviäni, jos teette, mitä minä käsken teidän tehdä.
15. En sano teitä enää palvelijoiksi, sillä palvelija ei tiedä, mitä hänen herransa tekee. Minä kutsun teitä ystäviksi, sillä olen ilmoittanut teille kaiken, mitä olen kuullut Isältäni.
16. Ette te valinneet minua, vaan minä valitsin teidät ja asetin teidät sitä varten, että menisitte ja kantaisitte hedelmää ja että teidän hedelmänne pysyisi ja että Isä antaisi teille, mitä sitten anottekin häneltä minun nimessäni.
17. Sen käskyn minä annan teille, että rakastatte toisianne."

Missä on elämäsi ilo?
Missä on Sinun elämäsi suurin ilo? Miten etsit iloa elämääsi? Entä mitä on ilo Herrassa?

Monelle suomalaiselle "ilon irti ottaminen" tarkoittanee sen kaltaista hauskanpitoa, jossa saa nauraa sydämen kyllyydestä tai huvitella niin paljon kuin sielu sietää. Usein se kuitenkin merkitsee jatkossa ilon irtoamista elämästä ja katkeria seurauksia.

Meitä suomalaisia ei todellakaan voi syyttää liiasta iloisuudesta. Muistan lähetystyömme alkuvuosilta Japanista, miten ystäväni radiopastori Ariki seurattuaan minun elämääni aikansa sanoi tähän tapaan: "Jos muuten aiot pärjätä täällä Japanin lähetystyössä, sinun täytyy oppia hymyilemään."

Suomalaiseen kristillisyyteen on perinteisesti kuulunut haudanvakavuutta, jossa iloisuus on ajoittain koettu jopa kristitylle sopimattomaksi asiaksi. Kuitenkin tekstissämme Jeesus lupaa antaa ei ainoastaan omaa iloaan meille, vaan jopa tehdä meidän ilomme täydelliseksi.

Yhteyden merkitys opetuslapsille ja Herralle
Luvun 15 alkuosassa Jeesus kuvasi omilleen, mistä heidän ja Herran välisessä uudessa suhteessa oli kysymys. Luvun jatkossa Jeesus siirtyi selittämään tämän suhteen merkitystä omilleen ja Hänelle itselleen: *"Minä olen puhunut tämän teille, että minun iloni olisi teissä, ja teidän ilonne tulisi täydelliseksi."*

Jeesuksen ilo
Opetuslapsille Kristus-yhteys merkitsi Herran omasta ilosta osalliseksi pääsemistä. Tässä kohtaamme ensi kerran koko Jeesuksen julkisen toiminnan ajalta tilanteen, jossa Hänen mainitaan viittaavan omaan iloonsa. Hän teki niin tilanteessa, jossa käsittämätön kuoleman suru oli lähestymässä Häntä. *"Minun iloni!"*

Yhteys Jeesukseen merkitsee sitä, että meillä on Hänen ilonsa. Ne, jotka tuntevat tämän ilon, tietävät, mitä ilo todella on, heidän ilonsa on täyttynyt. Sitä mukaan kuin opimme sitä iloa syvemmin tuntemaan, kaikki muu ilo muuttuu kuin palavien orjantappuroiden rätinäksi padan alla, yritykseksi tyydyttää sydän Sodoman omenilla.

Rakkauden laki
Sitten Jeesus ilmoittaa tämän yhteyden perustuslain:
"Tämä on minun käskyni: rakastakaa toisianne, kuten minä olen rakastanut teitä."
Viimeisissä puheissaan Jeesus piti nämä miehet kaiken aikaa kasvokkain rakkauden kanssa. *"Suurin on rakkaus." "Sen suurempaa rakkautta ei ole kenelläkään, kuin että hän antaa henkensä ystäviensä puolesta."*

Ystäväni
Sitten Jeesus kertoo kauniilla tavalla siitä uudesta nimityksestä, jolla Hän tulisi kutsumaan opetuslapsiaan:

"En minä enää sano teitä palvelijoiksi. Palvelija ei näet tiedä, mitä hänen isäntänsä tekee. Minä sanon teitä ystäviksi, sillä minä olen ilmoittanut teille kaiken, mitä olen kuullut Isältäni."
Jeesus selitti heille sitä, minkä Isä oli Hänelle antanut - pidättämättä heiltä mitään. Ystävyyden tunnusmerkki on täysi keskinäinen avoimuus ja ymmärrys. Te tulette olemaan Minun ystäviäni. Siksi käytän teistä nimitystä ystäväni.

Valinta
Sitten tulee suurenmoinen lause:
"Te ette valinneet minua, vaan minä valitsin teidät ja asetin teidät,..."
Jeesus puhui tietenkin noille yhdelletoista, mutta ei vain heille vaan kaikille, joita he edustivat. Hänellä oli mielessään oma seurakuntansa niin kuin näemme ylimmäispapillisessa rukouksessa 17. luvussa. Mitä varten Hän valitsi heidät:
"... että te menisitte ja tuottaisitte hedelmää, ja että teidän hedelmänne pysyisi, että mitä ikinä te anotte Isältä minun nimessäni, hän antaisi sen teille."
"Asetin teidät kahta asiaa varten: kantamaan hedelmää ja anomaan." Jeesus viittasi näihin jo edellä, mutta vasta nyt Hän osoitti mistä niissä viime kädessä oli kysymys. "Minä valitsin teidät kantamaan hedelmää, ja jotta voisitte tehdä niin, valitsin teidät rukoilemaan ja anomaan päästäksenne sillä tavalla kosketukseen Jumalan kanssa, että hedelmänne olisi runsasta."

Vastustus ja vaino
Yhteys Jeesukseen merkitsee hänen seuraajilleen myös maailman vihaa, mutta siihen palaamme seuraavassa jaksossamme.

Ilon olemus
Mutta palataan kysymykseen ilosta. Japanin kielessä sana ilo kirjoitetaan merkillä, joka alun perin muodostui sellaisesta kuviosta, missä samurai sotilas istui pöydän ääressä vastapäätä toista samuraita ja joivat yhdessä maljasta. Ilossa ei siis ole ensi sijassa kysymys siitä, että saamme tyydytystä työstämme eli työniloa, eikä edes siitä, että meille tapahtuu ns. iloisia asioita kuten palkintojen saantia, häitä, lasten syntymää jne, niin hyviä asioita kuin ne itsessään lienevätkin. Ilo on kahvikuppi, jonka molemmilla puolin on ihmiset, jotka kohtaavat toisensa. Sydämen jakaminen on päivittäisen ilon aihe. Ilossa ei siis tarvitse olla kysymys suurista tunteista, vaan aidosta keskustelusta, jossa ymmärrän ja saan osakseni ymmärrystä. Ilon vastakohta ei ole suru vaan yksinäisyys.

Jeesuksen ilo
Kun Jeesus antaa meille oman ilonsa, niin Hän jakaa meille sen, mikä on Hänen sydämelleen suurinta ja ihmeellisintä. Jeesuksen kuuluisa vertaus kadonneesta lampaasta ja hopearahasta sekä tuhlaajapojasta kertoo, mikä on Jeesuksen suurin ilon aihe.
1 Hän iloitsee ja riemuitsee saadessaan ottaa vastaan parannuksen tekevän syntisen.
2 Hänen ilonsa oli käydä Isän käskylle kuuliaisena ristin kärsimyksiin ja kuolemaan ja ylösnousemuksen voittoon, koska Hän näki niiden seurauksena saamansa suuren ilon:
"Edessään olleen ilon tähden hän häpeästä välittämättä kesti ristillä kärsimykset, ja nyt hän istuu Jumalan valtaistuimen oikealla puolella."(Hepr. 12:2)

Jos olet saanut kokea, miten Herra Jeesus ensi kertaa antoi kaikki sinun syntisi anteeksi, se oli syvän rauhan ja ilon hetki. Mutta jos olet myöhemmin saanut olla jonkun toisen vierellä, kun hän saa kokea saman vapautuksen ja pelastuksen kuin sinä, niin voi olla, että ilosi saattaa olla jopa suurempi kuin silloin, kun itse sait kohdata Vapahtajan ensi kertaa. Jeesukselle on suunnaton ilo saada pelastaa ihmisiä Jumalan iankaikkiseen valtakuntaan. Siihen iloonsa hän on kutsunut omansa.

Kysymys ei siis ole pelkästään siitä, että me iloitsemme Hänen rakkaudestaan meihin, vaan myös siitä, että Herra iloitsee saadessaan vuodattaa oman sydämensä rakkauden meille ja meidän kauttamme yhä useammalle.

Koska ilo Herrassa perustuu siihen yhteyteen, joka vallitsee Hänen ja Hänen omansa välillä, uskovan on mahdollista iloita myös syvän surun ja kärsimyksen jopa vainon keskellä. Kun vanhan kirkon marttyyrit ilovirsiä veisaten riensivät leijonien kitaan, syy oli siinä, että heidän katseensa kohdistui Herraan, kuoleman voittajaan.

Jeesukselle on myös suuren ilon aihe se, että Hän on valinnut meidät. Isä valitsi meidät Kristuksessa jo ennen maailman luomista pelastukseen. Jeesuksen suuri ilo oli toteuttaa tämä valinta Golgatan ristin ja ylösnousemuksen voitolla sekä vuodattamalla omiinsa Pyhän Henkensä. Mutta valitessaan meidät pelastukseen Hän valitsi meidät myös tehtävään kantamaan iankaikkista hedelmää Isän kunniaksi. Se valinta sisältää myös tehtävän anoa ja rukoilla Isää. Isän ja Jeesuksen ilo on saada vastata meidän anomuksiimme.

Tärkeää on muistaa, mikä on Jeesuksen prioriteetti järjestys ilossa. Mistä Hän iloitsee eniten?
1. Suurin ilo Pyhällä kolminaisuudella on siitä, että yksi syntinen kääntyy parannuksessa Hänen luokseen.
2. Toiseksi Herra iloitsee yhteydestä omiinsa eli siitä, että me kuuntelemme Hänen ääntään niin kuin Maria Jeesuksen jalkojen juuressa.
3. Kolmanneksi Hän iloitsee, kun kannamme rakkauden palvelussa hedelmää Isän nimen kunniaksi.

Rakkaus kuuliaisuutena
Jeesukselle pysyminen Isän rakkaudessa merkitsi Isän tahdon noudattamista - koska se merkitsi meidän pelastustamme ja Jeesuksen ja Isän suurin ilo on juuri siinä.

Kun me tänä päivänä haluamme olla kuuliaisia käskylle viedä evankeliumi kaikille ihmisille ja kaikille kansoille, kysymys ei suinkaan ole raskaasta ja uuvuttavasta lain vaatimasta tehtävästä, jota on pakko tehdä miellyttääkseen Jumalaa. Se on kiitosta Golgatan uhrista, sen on osallistumista Jeesuksen iloon, kun saamme hämmästyen nähdä, miten Herra armahtaa syntisiä, antaa heille uuden elämän ja vie sisälle iankaikkisen elämän lahjaan. Se on Jumalan evankeliumin jakamista ja samalla sen ihmeen katselua, kun aina sieltä ja täältä saa kuulla ja nähdä uusien ihmisten iloitsevan anteeksiantamuksen armosta ja pääsystä sisälle Jumalan valtakuntaan.

Rakkaus Hengen hedelmänä
Jeesuksen kehotus rakastaa toisiamme ei myöskään ole uusi raskas taakka ja vaatimus kristitylle, joka on tullut Jeesuksen luokse juuri siksi, ettei kyennyt ja osannut rakastaa lähimmäistään niin kuin itseään. Hänhän sai anteeksiantamuksen juuri tuosta pahimmanlaatuisesta synnistä, rakkaudettomuudesta. Ei, Jeesus ei vie meitä uudelleen lain alle, vaan juuri päinvastoin. Hän vuodattaa Pyhän Hengen kautta oman rakkautensa omiensa sydämiin. Emme itse kykene ylläpitämään ihmissuhteitamme kunnossa, emme edes uskovien keskinäisiä välejä. Siksi tarvitsemme Jeesuksen sydämiimme. Hän tulee ja täyttää sydämemme omalla rakkaudellaan. Hän opettaa omiaan katselemaan toisia omilla silmillään.

Jeesuksen silmillä katselu
Jeesuksen silmillä katsottuna on olemassa vain kahdenlaisia ihmisiä, on niitä, jotka ovat jo saaneet lahjaksi pelastuksen Hänen pyhän uhriverensä tähden. Ja on sitten niitä, joiden on päästävä osalliseksi Herran valmistamasta pelastuksesta. Jumala ei nimittäin tahdo, että yksikään ihminen hukkuu, vaan että jokainen tekee parannuksen synneistään ja kääntyy Herran Jeesuksen puoleen saadakseen pelastuksen.

Mistä löytyy Jumalan rakkaus?
Monen kristitynkin ongelmana kaiken tämän keskellä tuntuu olevan se, että he eivät ole mielestään kokeneet riittävän syvästi Jeesuksen rakkautta omassa elämässään.
Ongelma on usein siinä, että he etsivät Jumalan rakkauden osoituksia väärästä paikasta, omista olosuhteistaan, tunnetilastaan, Jumalan antamista lahjoista kuten kodista ja rakkaista ihmisistä, seurakunnan yhteydestä, onnistumisista jne. Toki kaikki nekin ovat Jumalan antamina Hänen rakkauden osoituksiaan, mutta kun sairaus, yksinäisyys, jopa vainot kohtaavat, he menettävät Jumalan läsnäolon tunnon ja sen kanssa todisteet Jumalan rakkaudesta. Silloin on hyvä palata Herran sanaan:
"Jumala osoittaa rakkautensa meitä kohtaan siinä, että meidän vielä ollessamme syntisiä Kristus kuoli meidän puolestamme." (Room. 5:8)

Jumalan rakkaus oli yhtä muuttumaton kuin ennenkin, koska se ei perustu siihen, mitä minä täällä ajassa koen, vaan siihen, mitä Jeesus koki Golgatan ristillä minun hyväkseni. Vaikka kaikki muu vietäisiinkin, jäljelle jää tärkein: Rakkaus, joka pelasti minut synnin, kuoleman ja Saatanan vallasta ian-

kaikkiseen elämään. Taivasosa oli Jeesuksen uhrin tähden yhtä varma kuin silloinkin, kun koin Jumalan rakkautta tunteiden ja olosuhteidenkin tasolla.

Herran vastaus sydämemme suunnattomaan rakkauden janoon on Golgatan uhri:
"Olet ystäväni. En salaa Sinulta mitään. En salaa sitäkään, että Golgatan ristin kärsimyksissä silmieni edessä olit juuri Sinä. Sinua minä ajattelin, Sinulle halusin taivaan, Sinut halusin vapauttaa synnin ja kuoleman vallasta, Sinulle tahdoin valmistaa taivaan. Sinut haluan myös eteeni taivaassa, niin että saat katsella minun kirkkauttani siellä."

Jeesuksen ystävät
Ystävän tuntomerkki on se, että hän halusta tekee sen, mitä ystävä pyytää tai toivoo.

Kysyin eräällä lastenleirillä johtajana toimineelta vasta avioituneelta rouvalta kesken raamattutunnin: "Olet mennyt hiljattain naimisiin. Tarkoittaako se myös sitä, että peset aviomiehesi likaisia sukkia ja alusvaatteita?" Hän vastasi tekevänsä sen mielellään. Kun kysyin, olisiko hän valmis pesemään minunkin likapyykkiäni, vastaus oli selkeä EI. Rakkaus tekee itsessään ehkä vastenmielisistäkin tehtävistä iloisia asioita.

Ystävän tuntomerkki on myös se, että hän avaa aikomuksensa ja suunnitelmansa toiselle. Jeesus ei ole missään suhteessa jättänyt meitä epäselvyyteen siitä, mitä meille lopulta Hänen kanssaan tapahtuu. Hän vie perille kirkkauteensa, vaikka Hän lupaakin, että tie sinne vie monen ahdistuksen kautta. Mutta jokaisessa ahdistuksessa ja taistelussa Hän itse on vierellämme tukena ja lohdutuksenamme.

Valittu pelastukseen ja tehtävään
Jeesus voisi vallan mainiosti ottaa jokaisen syntinsä anteeksi saaneet ja pelastuneen kristityn heti taivaaseen luokseen, ellei Hänellä olisi meitä varten selkeää tehtävää täällä ajassa. Tehtävämme on rakastaa ihmisiä sisälle Jumalan valtakuntaan. Lähetys- ja evankelioimistehtävä on suurinta rakkautta, mitä ihminen voi toiselle täällä maan päällä osoittaa.

Vaikka saisimme kaikki maailman sodat loppumaan, kaikki sairaudet parannetuksi, kaiken köyhyyden juurrutetuksi, kaiken yksinäisyyden ja ahdistuksen hävitetyksi, mutta jättäisimme ihmiset ilman iankaikkisen elämän osallisuutta, emme olisi vielä ottaneet ensimmäistäkään askelta rakkauden tiellä. Vain evankeliumi Jeesuksesta voi pelastaa, ei mikään muu. Ei ole mitään muuta tietä Isän luo kuin Jeesus Kristus.

Hedelmän kantaminen
Mutta tämä tehtävämmekään ei ole meidän omien ponnistustemme ja voimavarojemme varassa. Kysymys on hedelmän kantamisesta. Rakkauden, rauhan ja ilon ja kärsivällisyyden hedelmä on Pyhän Hengen työtä Herran omissa. Jotta hedelmä pääsisi kasvamaan, uskovan kristityn tärkein tehtävä on pysyä kommunikaatioyhteydessä Isän kanssa. Rukous, yhteys Isään Jeesuksen nimessä on avain kaikkeen lähetys ja evankelioimistyöhön. Omassa varassamme emme voi mitään.

Liikkeelle
Samalla meidän on myös muistettava, että Jeesus kehottaa meitä liikuttamaan jalkojamme. Kysymys ei ole mistä tahansa liikunnan harrastamisesta, vaan siitä, että jalkamme vievät meidät toisten ihmisten luo. Niiden ensimmäinen ja tärkein kulkusuunta on viedä meidät, niiden luo, joiden kanssa meidän tulee tehdä sovinto ja pyytää anteeksi. Sitten niiden luo, jotka ovat yksin vailla evankeliumia ja sitten veljien ja sisarten luo heitä rohkaisemaan ja yhdessä Jeesusta kiittämään ja kasvamaan Herran tuntemisessa.

Esimerkki pelastuksen ilosta
Oli ehkä vuosi 1971 Kuopiossa. Arki-illan seurojen jälkeen pienessä kellaritason kokoushuoneessa eräs minulle tuntematon noin 70 vuotias nainen jäi muiden poistuttua sielunhoitoon. Hän avasi sydämensä ja kertoi 50 vuotta aikaisemmin tekemänsä synnin, joka oli halki vuosien painanut hänen omaatuntoaan ja riistänyt häneltä ilon. Kun hän lopulta uskalsi sen tunnustaa, sain julistaa hänelle Jeesuksen nimessä ja veressä kaikki hänen syntinsä anteeksi. Ilo täytti hänen sydämensä ja näin

miten hän poistui paikalta kevein asekelin kuin pieni tyttönen. Jeesus antoi hänelle ilon ja Jeesuksella oli ilo hänestä.

Oli ehkä vuosi 1979 talvisaika. Kotiseurat Sonkajärvellä eräässä maalaistalossa olivat päättyneet. Silloin talon emäntä pyysi minua tulemaan kanssaan kamarin puolelle, koska häntä oli sana koskettanut ja hän halusi saada suhteensa Herraan kuntoon. Isäntä tuli myös mukaan. Siinä sitten emäntä jakoi sydämensä taakat. Panin sitten käteni hänen päänsä päälle ja julistin kaikki hänen syntinsä anteeksi annetuiksi Jeesuksen nimessä ja veressä. Sillä hetkellä hän hypähti riemusta niin korkealle, että pää melkein viisti kattoa. Jeesuksen ilo täytti hänet. Isäntäkin teki sitten parannusta. Ehkä noin kolme-neljä vuotta sitten jossain kokouksessa tämä pariskunta, jota en tunnistanut tuli luokseni ja kertoi, että silloin he tulivat uskoon ja yhä vaeltavat Herran tietä.

Entä sinä?
Oletko sinä jo päässyt iloitsemaan Jeesuksen ilosta. Hänen sydänäänensä kuulet hiljaisessa Raamatun sanan tutkistelussa, kun saat katsella ristiinnaulittua ja ylösnoussutta Herraa Raamattu peilin välityksellä. Onko Jeesuksen ilo jo vienyt Sinut liikkeelle kertomaan Hänen suurista teoistaan. Oletko päässyt iloitsemaan Herran kanssa rukouskammiossa.

Ellet ole vielä päässyt sisälle Jeesuksen tuntemiseen, Herralle ei ole sen suurempaa iloa kuin kutsua Sinua tänään armon ja anteeksiantamuksen omistamiseen. Herra on täällä ja kutsuu Sinua seuraansa.

Sinulle, joka olet jo saanut maistaa iloa Herrassa, Hän vakuuttaa, että Hän itse valitsi sinut myös kantamaan hedelmää. Isä kuulee anomuksesi ja rukouksesi, niin että sinun kantamasi hedelmä, evankeliumin sanan kautta pelastuneet ihmiset pääsisivät yhdessä sinun kanssasi omistamaan ilon Herrassa.

Joh. 15:18-16:4 Rakkaus Herraan ja maailman viha

18. "Jos maailma vihaa teitä, tietäkää, että se on vihannut minua ennen teitä.
19. Jos te olisitte maailmasta, se rakastaisi omaansa. Mutta koska te ette ole maailmasta, vaan minä olen teidät maailmasta valinnut, sen tähden maailma vihaa teitä.
20. Muistakaa, mitä sanoin teille: ei palvelija ole herraansa suurempi. Jos ihmiset ovat vainonneet minua, he vainoavat teitäkin. Jos he ovat noudattaneet minun sanaani, he noudattavat myös teidän sanaanne.
21. Tämän kaiken he tekevät teille minun nimeni tähden, koska eivät tunne häntä, joka on minut lähettänyt.
22. Ellen minä olisi tullut ja puhunut heille, ei heillä olisi syntiä. Mutta nyt he eivät voi mitenkään puolustella syntiään.
23. Joka vihaa minua, vihaa myös minun Isääni.
24. Ellen olisi tehnyt heidän keskuudessaan sellaisia tekoja, joita kukaan muu ei ole tehnyt, ei heillä olisi syntiä. Nyt he ovat nähneet minun tekoni ja kuitenkin vihaavat sekä minua että minun Isääni.
25. Mutta sen sanan pitää toteutua, joka on kirjoitettuna heidän laissaan: 'He ovat syyttä vihanneet minua.'
26. Kun Puolustaja tulee, jonka minä lähetän teille Isän luota, niin hän, Totuuden Henki, joka lähtee Isän luota, todistaa minusta.
27. Myös te todistatte, olettehan olleet minun kanssani alusta asti."
1. "Tämän minä olen puhunut teille, ettette loukkaantuisi minuun.
2. Teidät erotetaan synagogasta, ja tulee aika, jolloin jokainen, joka tappaa jonkun teistä, luulee tekevänsä uhripalveluksen Jumalalle.
3. Sen he tekevät teille, koska eivät tunne Isää eivätkä minua.
4. Tämän minä olen puhunut, että kun se aika tulee, te muistaisitte minun niin sanoneen. En sanonut tätä teille vielä alussa, koska minä olin teidän kanssanne."

Uskova maailmassa
Jeesus ei luvannut omilleen helppoa tietä. Päin vastoin monia ahdistuksia ja myös maailman vainoa. Jos olet tullut tuntemaan Jeesuksen omana Vapahtajanasi ja Herranasi, niin millaista vastustusta olet tähän mennessä kokenut?
Miten sinä selviät, kun joudut uskosi tähden ihmisten, halveksunnan, pilkan, syrjinnän, mustamaalauksen, työpaikan menetyksen, vainon tai jopa marttyyriuden uhriksi?

Rakkaus Herraan ja maailman viha
Jeesuksen jäähyväispuhe jatkuu. Edellä viinipuuvertauksella Hän kuvasi uskovan suhdetta itseensä ja miten se ilmenee ilona Herrassa. Nyt Hän korostaa, että yhteys Hänen kanssaan on myös kärsimyksen yhteyttä maailman vihan keskellä.
"Tämän käskyn minä annan teille: rakastakaa toisianne." (15:17)
Jos todella rakastamme Häntä, tulemme osallisiksi Hänen kärsimyksiinsä:
"Jos maailma vihaa teitä, niin tietäkää, että se on vihannut minua ennen kuin teitä."

Maailma rakastaa omaansa ja vihaa sellaista, mikä ei ole siitä, sen luonteen mukaista. Siksi se vihaa Kristusta. Niin kauan kuin ihmiset on maailmasta, elävät tämän maailman filosofian mukaan ja antavat tämänpuoleisen, materialistisen hallita elämäänsä, he rakastavat omiaan, omaa elämäntapaansa, omaa tapaansa etsiä tyydytystä itsestään. Tällainen maailma väkisinkin vihaa Jeesusta Kristusta, joka polkee jalkoihinsa kaiken sen, mitä se pitää oikeana julistamalla:
"Jos joku tahtoo kulkea minun jäljessäni, hän kieltäköön itsensä, ottakoon joka päivä ristinsä ja seuratkoon minua." (Luuk. 9:23)
Maailma vihaa myös Kristuksen seuraajia samasta syystä, jos se näkee Kristuksen heissä. Siinä määrin kuin maailma on kanssamme yhtä mieltä ja sanoo, että olemme todella hienon tyypin kristittyjä, niin avaria, juuri siinä määrin me eroamme Jeesuksesta Kristuksesta. Yhteys Kristukseen merkitsee osallisuutta Häneen kärsimyksiinsä tässä maailmassa.

Pyhän Hengen "mutta"
Mutta Jeesuksella oli vielä muutakin kerrottavaa:

"*Mutta*" - olen iloinen vanhan käännöksen "mutta" sanasta, sillä se tuo vastakohdan synkälle edeltävälle jaksolle - *"kun Puolustaja tulee, jonka minä lähetän teille Isän tyköä, totuuden Henki, joka lähtee Isän tyköä, niin hän on todistava minusta. Myös te todistatte, sillä te olette alusta asti olleet kanssani."*

Viimeinen sana ei siis ole pelkästään se, että me joudumme kärsimään Hänen kanssaan, vaan että meidän tehtävämme on todistaa Hänestä yhdessä Pyhän Hengen kanssa. Kärsimys ja vaino eivät siksi milloinkaan ole syy sille, että uskovan saisi luopua todistustehtävästään. Juuri tämän maailman vainon ja painostuksen keskellä Pyhä Henki tekee sen mahdolliseksi. Luku päättyy tähän, mutta selitys jatkuu seuraavassa luvussa.

"Kun Puolustaja tulee, jonka minä lähetän teille Isän luota, totuuden Henki, joka lähtee Isän luota, hän on todistava minusta. Myös te todistatte, sillä te olette alusta asti olleet kanssani."
Siksi Jeesus puhuu kaksinkertaisesta todistuksesta, joka kuitenkin on olemukseltaan yksi todistus ja joka vasta kykenee saattamaan ihmiset totuuden tunteen. Se on Hengen todistus ja seurakunnan todistus.

Maailman viha
Pyhän Hengen ja seurakunnan todistus tapahtuu siis vihamielisen maailman keskellä. Jeesus tiesi, että maailma vihaa Häntä ja Hänen seurakuntaansa. Mutta Jumala rakasti siitä huolimatta niin paljon tätä vihamielistä maailmaa, että antoi Ainoa Poikansa rakkaudesta sitä kohtaan. Vaikka maailma vihaa Jumalaa, Jumala ei ole vihamielinen maailmaa kohtaan. Jeesus oli tullut kuollakseen tämän vihamielisen maailman puolesta. Katsellessaan, millaiset olisivat seurakunnan edessä olevat päivät, Jeesus julistaa, että Pyhä Henki tulisi tässä vihamielisessä maailmassa todistamaan sille ja seurakunta tekisi samaa.

Jeesus ei mitenkään vähättele maailman vihan suuruutta. Se tulee olemaan erittäin määrätietoista ja ankaraa. Tulee aikoja, jolloin ihmiset luulevat tekevänsä uhripalveluksen Jumalalle tappaessaan Jeesuksen seuraajia. Tämä toteutui niin opetuslasten kuin alkukirkonkin elämässä samoin kuin meidänkin aikanamme monin paikoin maailmassa.

Maailman vihan syy on sen pimeydessä:
"He tekevät teille tätä, koska eivät tunne Isää eivätkä minua."
Tämä on tämän päivänkin maailman tila. Se vihaa Jeesusta, koska se ei tunne Jumalaa.

Uskoon tulleiden todistukset
Kun lukee eri lehdistä uskovien todistuksia siitä, miten heidän uskoonsa on suhtauduttu kouluissa tai työpaikoilla, aika usein niissä todetaan, että usko ei ole aiheuttanut mitään ongelmia, pikemminkin päin vastoin: Uskoon tulleet ovat saaneet osakseen suurempaa luottamusta kuin aiemmin. Lukiessani tai kuullessani tällaista kiusaannun kuitenkin hiukan sisimmässäni. Onko niin, että Jeesuksen lupaus tekstissämme maailman vihasta ei toteudukaan meidän maassamme tai meidän keskellämme. Tulee jotenkin sellainen vaikutelma, että maamme on niin sivistynyt ja suvaitsevainen, etteihän meillä yksinkertaisesti voi esiintyä vihaa uskovia kohtaan.

Tähän kuvaan uskonnollisesti suvaitsevasta ja avarasta suomalaisesta tosin on viime aikoina saanut tahroja, kun tasavallan korkeimmilta palleilta Helsingin horisontista säälitellään uskonnollisen ahdasmielisyyden vallassa eläviä pohjoisemmassa asuvia ihmisiä tai menetät työpaikkasi, kun sinut leimataan suvaitsemattomaksi kerrottuasi asioista Raamatun mukaan. Maailman avaramielisyys ei taho millään riittää niihin asti, jotka sen mielestä eivät ole tarpeeksi suvaitsevaisia vaan haluavat pitäytyä Jumalan kirjoitettuun sanaan, Raamattuun. Kristofobia alkaa olla yleinen ilmiö Suomessa.

Kodeissa ristiriitoja
Henkilökohtaisessa sielunhoidossa kohtaa myös sellaisia suomalaisia uskovia, joiden kotitausta on täysin evankeliumille vieras. Heidän joukossaan kohtaakin yllättävän paljon uskon tähden tulevaa syrjintää, hyljätyksi tulemista jopa vihaa nimen omaa perheen ja lähisuvun taholta. Tämä niin kuin esimerkiksi kotien väkivalta pysyy kuitenkin aika lailla piilossa siksi, että suuri osa uskovista suomalaisista tulee tavalla tai toisella jonkinlaisesta herätysliiketaustasta eli kodeista, joissa on yleensä ollut Jumalan Sanaan myönteinen asenne.

Eräs kirkkoherra Kainuusta kysyi jumalanpalveluksen jälkeen erältä vasta uskoon tulleelta talon emäntä kuulumisia. Vastaus kuului: "Oli suuri riemu päästä taas Jumalan sanaa kuulemaan, mutta oli se melkoista kolinaa taas lähtiessä, kun mieheni oli kirveen kanssa lähtöäni estämässä. Mutta lähdin kuitenkin." Paljon tältä emännältä kärsivällisyyttä vaadittiin ja uskollisuutta Jumalan sanalle, mutta muutaman vuoden kuluttua kirkkoherra saattoi todeta, että mieskin tuli ehtoollispöytään vaimonsa kanssa.

Uskovien lihallisuus
Joskus keskusteluissa tulee sellainen tuntu, että uskovan joutuminen painostuksen kohteeksi ei voi johtua mistään muusta, kuin siitä, että hän itse on niin lihallinen tai äkkijyrkkä uskossaan, että hän tarpeettomasti loukkaa ei-uskovia. Jos hän osoittaisi todellista kristillistä rakkautta ja nöyryyttä, ristiriitoja perheen ja suvun kanssa ei varmasti tulisi. Voi olla tietysti paljonkin perää tuossa väitteessä uskovien raadollisuudesta, mutta tekstimme osoittaa, että vihan ei tarvitse välttämättä siitä johtua. Jeesus ei milloinkaan tehnyt mitään muuta kuin hyvää lähimmäisilleen, ja siitä huolimatta Hän joutui vainotuksi ja tapetuksi.

Maailman hyväksyntä huonoa mainetta Jumalan valtakunnassa
Kun tämä maailma antaa oikein korkeat pisteet jollekin uskovalle tai seurakunnan työntekijälle, se sanoo jotain seuraavaan tapaan:
"Se ja se on todella mukava, rehti ja miellyttävä henkilö. Hän ei uskovaisenakaan ole mikään tiukkapipoinen, ymmärtää tavallisia ihmisiä, kulttuuria ja ihmisten pikkupaheitakin. Ei hän tuomitse ketään. Hän on juuri sellainen kuin malliuskovan tuleekin."
Pelkään pahoin, että Jeesuksen arvio tällaisesta ihmisestä saattaa olla aika lailla toinen: Se, jonka tämä maailma ottaa avosylin vastaan, on tästä maailmasta ja siksi tämä maailma rakastaa omaansa.

Armahdetut syntiset
Jeesus tekee selkeän tai pikemminkin jyrkän eron niiden välillä, jotka ovat maailmasta ja niiden, jotka Hän on maailmasta valinnut. Kun uskovatkin usein yrittävät silotella eroa itsensä ja muiden välillä muun muassa toteamalla:
"Olemme aivan tavallisia armahdettuja syntisiä. Emme eroa mitenkään muista ihmisistä, paitsi siinä, että meidät on armahdettu."
Tällainen sinänsä toden tuntuinen lause saattaa kuitenkin pitää sisällään perusteellisen virhearvion.

Pelastetun ihmeellinen asema
Jeesuksen oma ei ole mikään tavallinen ihminen. Tekstimme edellä Jeesus sanoi, että Hän on viinipuu, johon uskovat on liitetty kantamaan hedelmää Hänen oman valintansa perusteella. Yksikään uskova ei voi tehdä mitään ilman yhteyttä Häneen, mutta Jeesuksessa he kantavat rakkauden hedelmää. Se taas, joka on maalimasta, kuivettuu pois ja heitetään lopulta tuleen. Uskova on siis Kristuksen ristin uhrin ja veren kautta ja Hänen ylösnousemuksensa voimasta liitetty taivaalliseen elämään. Se armo, jonka hän on saanut, on suunnattoman suuri. Se merkitsee Jumalalle kelpaavaksi julistamista, uutta syntymää, uskoa, jossa Pyhä Henki liittää hänet Kristuksen ylösnousemuselämää ja osallisuutta taivaallisesta perinnöstä. Se, että tämä armo on annettu meille syntisille, kun syntimme tunnustimme, ei totisesti tee tätä armoa vähäiseksi, vaan aivan käsittämättömän suureksi.

Maailman tila
Sanalla maailma tekstimme tarkoittaa niitä ihmisiä, jotka elävät yleisen mielipiteen ja yleisten käsitysten mukaisesti etsien omaan elämäänsä tyydytystä ja nautintoa ohikiitävästä hetkestä ja synnistä. Heillä ei useimmiten ole edes tajua omasta syntisyydestään, vaikka he noin yleisenä toteamuksena saattavat tunnustaa olevansa heikkoja ja puutteellisia. Jos heille osoitetaan heidän todelliset syntinsä, he loukkaantuvat verisesti eivätkä suinkaan ole valmiita etsimään armoa osakseen.

Uskovan tila
Armahdettu syntinen on siis tästä maailmasta irti reväisty, syntinsä näkevä ja tunnustava, mutta Kristuksen tähden kokonaan uudesta taivaallisesta elämästä osalliseksi tullut pelastettu ihminen. Hän rakastaa Jeesusta, käsittelee rukouksessa kaikki asiansa Herran kasvojen edessä ja Pyhän

Hengen voimasta haluaa rakastaa tämän maailman ihmisiä irti synnin kahleista Kristuksen vapauteen.

Maailman välinpitämättömyys
Jos tämä maailma ei uskovia vihaa, se johtuu siitä, että uskovat elävät samalla tavalla kuin tämä aikakin. He rakastavat rahaa niin kuin sekin, etsivät omia etujaan niin kuin sekin, suvaitsevat pikku vilppejä ja suhteellistavat totuutta niin kuin sekin. Maailmalla ei ole mitään pelättävää tällaisissa "avarissa ja suvaitsevissa" kristityissä, mutta ei se liioin heitä kuuntele. Tähän maailmaan mukautuneella kristillisyydellä ei itse asiassa ole maailmalle mitään kerrottavaa. Tai jos onkin, se on niitä viisauksia, joita se on tästä maailmasta itse oppinut. Maailma kyllä kuulee omaansa, mutta pian huomaa, että sen ei tarvitse niitä asioita hakea kristityiltä, heillähän on ne ilman kristillisyyttäkin. Jeesus ei tunne omikseen maailmaan rakastunutta kristikuntaa, jolta puuttuu Hänen elämänsä. Sen loppu on palaa kuin kuivuneet viinipuun oksat.

Uskovia vihataan ja kuunnellaan
Elävän uskon tuntomerkki ei siis ole tämän maailman suosio, vaan sen viha ja halveksunta. Jos maailma vihaa uskovia, niin se myös kuuntelee heitä. Maailmaan rakastuneen kristillisyyden puheet sivuutetaan syvällä välinpitämättömyydellä, mutta taivaallista totuutta, Raamatun Sanaa, lyhentämättömänä julistava kristillisyys joutuu toisaalta pilkan, vihan ja vainon kohteeksi, mutta toisaalta sen julistusta myös kuunnellaan, siitä otetaan vaarin, sen julistama Sana taivuttaa ihmisiä parannukseen ja uskoon. Siksi se ei etsi tämän ajan suosioita, vaan Kristuksen hyväksyntää.

Mistä maailman viha johtuu?
Miksi Jeesusta sitten oikein vihattiin, vaikka Hän puhui vain totta ja teki kaikille vain hyvää, antoi syntejä anteeksi, paransi sairaita ja vapautti riivaajien orjuuttamia. Hänhän osoitti pelkkää rakkautta. Eikö Jeesus kyennyt riittävän hyvin opettamaan ihmisiä, että Hänen hyvät tarkoituksensa olisi ymmärretty ja Hänen rakkautensa vastaanotettu. Eikö Jeesus kyennyt kyllin selvästi opettamaan ihmisille, että Hän ei vain tullut vaatimaan heiltä totuutta ja puhtautta, vaan että Hän itse tuli myös antamaan sen heille ilmaisena lahjana.

Siitä ei ollut kysymys. Jeesuksen julistuksessa ei ollut vikaa. Maailma kyllä ymmärsi totuuden, mutta se rakasti valhetta ja syntiä ja pimeyttä enemmän kuin totuutta ja rakkautta ja puhtautta. Tänäänkään maailma ja sen ruhtinas Sielunvihollinen eivät ole muuttuneet. Se rakastaa kauniiseen ja miellyttävään pakettiin puettua valhetta, mutta vihaa suoraa totuutta. Toisaalta kuitenkin vain rakkaudessa julistettu kirpaiseva totuuden sana kykenee sen vastustuksen murtamaan.

Maailman voittaa Sana synnistä ja armosta
Maailmaa ei voita Kristuksen puolelle esimerkillisinkään kristillinen vaellus, niin äärimmäisen tärkeätä kuin se onkin. Maailma tarvitsee lain ja evankeliumin Sanaa, joka sille suullisesti viestitetään ja joka pakottaa sen joko hylkäämään sen tai ottamaan sen vastaan. Juuri tässä kohden suomalaiset uskovat usein epäonnistuvat surkeasti. He eivät nuhtele synnintekijöitä. Jeesus ei tyytynyt vain rohkaisemaan ja lohduttamaan, hän myös nuhteli ja osoitti synnin.

"Niin, mutta Jeesus olikin synnitön, mutta miten minä, joka olen itse syntinen voin toisia nuhdella siitä, mihin itsekin olen syyllinen. Eihän siitä olisi edes mitään hyötyä. Ihmiset vain loukkaantuisivat eivätkä koskaan enää kuuntelisi meitä. Eikö heidän sisimpänsä ole ihan tarpeeksi täynnä ahdistusta ilmankin, pitääkö minun vielä lisätä heidän taakkojaan. Kyllähän he itse osaavat etsiä apua, kun sitä tarvitsevat."

Niinpä, niin, mutta kun Jeesus ei jättänyt ihmisiä rauhaan, vaan Hänen rakkautensa vaati Häntä varoittamaan heitä synnin seurauksista. Hänhän aivan itkien huusi, ihmisiä tekemään parannuksen ja tulemaan Hänen luokseen. Kyllä ihmiset loukkaantuivat Jeesukseenkin, ja he tulevat loukkaantumaan sinuunkin, jos seuraat Häntä. Kyllä synnistä syyttävä herännyt omatunto aiheuttaa todellista ahdistusta, mutta vain sitä kautta myös löytyy armon tarve ja apu Golgatan ristiltä.

Totta on myös, että et voi nuhdella ihmisiä niistä synneistä, joissa itse elät, mutta luuletko sinä itse sitten jotenkin selviäväsi taivasten valtakuntaan tekemättä omista synneistäsi jatkuvaa parannusta. Jos olet syntisi tunnustanut ja hyljännyt, niin sinähän olet saanut Golgatan uhriveren tähden sen an-

teeksi. Nuhtelemalla toisia synnistä, sinä pyrit johtamaan heitä saman Armahtajan luo, joka sinut itsesikin armahti.

Vihaavan maailman on pakko kuunnella
Tekstimme osoittaa, että Herran oman julistamilla sanoilla on valtuutus itse Jeesukselta. Vihankin keskellä maailman on pakko niitä kuulla. Sen joukosta nousee myös niitä, jotka ottavat pelastuksen vastaan meidän todistuksemme kautta. Kiinassa evankeliumi on levinnyt kuin kulovalkea vainojen keskellä. Jos tänään uskovat ovat Suomessa kansan suosiossa, se ei välttämättä merkitse sitä, että maassamme vallitsee uskonnonvapaus ja korkea sivistystaso, jotka sinänsä ovat hyviä asioita. Se voi kertoa myös uskovan kansan luopumisesta Herran sanasta ja omista synneistään parannuksen laiminlyömistä.

Muualla maailmassa maksaa edelleen olla Herran seuraaja. Japanissa moni saa lähtöpassit kodistaan, kun hän lähtee seuraamaan Jeesusta. Kiinassa on yhä lukemattomia mielipidevankia, joukossa epälukuinen määrä kristittyjä. Koko maailmassa vuosittain monta tuhatta kristittyä surmataan uskonsa tähden. Eräissä muslimimaissa joka toinen Kristukseen uskonut tapetaan yhä tänään.

Marttyyriuteen asti
Eräs Afrikan sarvessa somalien parissa työskentelevä lähetti kertoi omista taisteluistaan:
"Kun aloimme työmme, eräs työtovereistamme huomautti minulle ja vaimolleni terävästi: 'Jos onnistutte työssänne Kristuksen evankeliumin jakamisessa somalien keskuudessa, niin että heitä tulee uskoon, seuraa siitä sen, että joku heistä tapetaan.' Pudistimme tämän lauseen mielestämme jonkinmoisena lähetin kotimaan kertomuksiin kuuluvana liioitteluna, kunnes kolme ensimmäistä uskoon tulleista, joille sain opettaa sanaa, murhattiin uskonsa vuoksi."
"Tosiasia on, että 60% tällaisille alueille jätetyistä uskovista joutuu kärsimään erittäin rajua vainoa jopa marttyyriutta. Epätoivoisia työtovereita on tullut luokseni, kun heidän vasta uskoon johtamiaan on piesty, heitetty pois kodistaan, ammuttu ja tapettu."
"Miten voit tunnetasolla ja hengellisellä tasolla oikeuttaa se tosiasian, että evankeliumin todistamisen seuraukset ovat usein vakavammat niille, jotka ottavat todistuksemme vastaan kuin meille todistajille?"
"Kysymys on syvästi raamatullinen. Onko Jeesus kaiken tuon arvoinen? Sinulle todistajana? Entä sille, joka uskoo Jeesuksen sanaan? Onko Jeesus todella sen arvoinen, että en ainoastaan ole itse valmis kuolemaan Hänen tähtensä, vaan olen myös valmis aiheuttamaan sellaisen kuoleman, joka ottaa vastaan evankeliumin? Antaessani työhön ohjauskoulutusta minulla on tapa esittää uusille tulokkaille haaste: 'Ellet usko, että Jeesus on sitä, mitä Hän itse väittää olevansa - Tie, Totuus ja Elämä, todellinen Jumalan Poika ja ainoa tie taivaaseen - niin siinä tapauksessa pitäkää suunne kiinni. Älkää saattako ketään tapettavaksi sellaisen tähden, mistä ette ole itsekään varmoja!'"

Ristin tie
Niin, Herra ei milloinkaan luvannut, että Hänen seuraajansa tie olisi helppo. Ei Hän myöskään luvannut ystäviä, menestystä ja vaikutusvaltaa seuraansa lähteville. Meidät suomalaiset kristityt on huomaamattamme vallannut menestysajattelu uskonelämässäkin. Jos uskosi on riittävän luja, niin terveytesi on taattu ja taloudellinen menestyksesikin varma. Missä Jeesus niin on luvannut? Sen tiedän, että Hän lupasi monia ahdistuksia, vainoja, väärinymmärrystä ja vihaa.

Ristin tie ei tarkoita ensi sijassa sitä, että tähän elämään sisältyy paljon sairautta ja kipua ja ahdistusta. Tämä maailmakin joutuu sitä kaikkea kokemaan. Ristin tie tarkoittaa sitä, että kun Sinä varoitat ei-uskovia synneistä ja kehotat heitä parannukseen ja uskomaan Jeesuksen ihmeelliseen armoon, ihmiset alkavat vihata Sinua, koska he eivät halua tehdä parannusta.

Elämämme kuuluu Herralle
Silti kaiken tällaisen keskellä jatkuvasti monet ihmiset valitsevat Herran ristin tielle lähtemisen. Miksi he niin tekevät?

Herran itsensä tähden. Jos ja kun joku pääsee näkemään jotain syntiensä syvyydestä ja saa sitten omistaa Jeesuksen Kristuksen Golgatan uhrin perusteella ilmaisen pelastuksen, hän alkaa tajuta, että hänen elämänsä ei enää kuulukaan hänelle itselleen, vaan Jeesukselle, joka on hänet pelastanut. Herran suunnattoman armon ja rakkauden omistaminen vie Herran oman etsimään Herran pa-

rasta, kärsimään yhdessä Hänen kanssaan. Elämän yhteys Herraan vie hänet kantamaan rakkauden, rauhan ja totuuden hedelmää. Se hedelmä koituu muiden ihmisten pelastukseksi ja Isän kunniaksi.

Jeesuksen nimi
Maailma vihaa Herran omia Jeesuksen nimen tähden. Mitä mahtaa tuo Jeesuksen nimen tähden ilmaisu tarkoittaa. Maailman viha ei kohdistu viime kädessä Herrasta todistavaan ja maailmaa synneistä parannukseen kutsuvaa uskovaa hänen itsensä tähden, vaan siksi, että Jeesus itse on hänen kanssaan, vaikka maailma ei sitä itse tajuakaan.

Nimi Jeesushan tarkoittaa Pelastajaa. Jeesus pelastaa ihmiset synnistä. Hänen nimeensä on myös jokainen polvi notkistuva ja jokainen suu on antava Jumalalle kunnia tunnustamalla Jeesuksen Herraksi. Jeesus-nimeen sisältyy siis puhtaus ja valta. Hän ei vain vaadi puhtautta, vaan antaa sitä, Hän antaa synnit anteeksi ja puhdistaa kaikesta vääryydestä. Hän on samalla Herra, joka vaatii ehdotonta kuuliaisuutta.

Jeesuksen nimessä vaeltaminen
Jeesuksen nimessä vaeltaminen on päivittäistä Jeesuksen kohtaamista saadaksemme syntimme anteeksi ja puhdistuaksemme. Se on myös tulemista Herran eteen ja taivuttamista sydämemme kuuliaisiksi Hänelle. Jos vain ilottelemme Herran sanan ääressä, emmekä anna sen tutkia ja tuomita sydäntämme ja perata sieltä pois syntiä ja vääryyttä, kokoontumisemme sanan ääreen on turha. Jos haluamme kuulla Herran sanaa, mutta sitten itse päätellä, mikä sopii minulle ja mistä minun ei tarvitsekaan piitata, emme vaella Herran nimessä. Vain se, joka pysyy Herran totuuden ja armon sanassa henkilökohtaisessa vaelluksessaan, voi pysyä lujana, kun maailman viha ja monenlainen vääryys häntä kohtaavat.

Vain Pyhän Hengen voiman varassa
Kuka sitten voi uskovana kestää, jos Herran seuraaminen merkitsee jotain noin rankkaa ja vaikeaa? Jeesus antaa selkeän vastauksen. Ei kukaan voi omassa varassaan selvitä uskovana kristittynä. Vain se, jonka sydämessä asuu Puolustaja, Lohduttaja, Totuuden Henki, voi vaeltaa Herran tietä ja selvitä loppuun asti. Kysymys ei ole uskovan ihmisen tahdon voiman lujuudesta, hänen keskittyneisyydestään Raamatun tutkimiseen ja rukoukseen - niin erinomaisia asioita kuin ne itsessään ovatkin. Kysymys on siitä, että Jeesus itse tulee omiensa luo ja heidän elämäänsä Pyhässä Hengessä.

Pyhän Hengen todistus
Jeesus lupasi Golgatan ristin, ylösnousemuksen ja taivaaseenastumisensa jälkeen vuodattaa Isältä saamansa Pyhän Hengen omiensa päälle. Se tapahtui ensi kertaa helluntaina ja tapahtuu yhä silloin, kun syntinen ihminen syntinsä tunnustaen käy ristillä kärsineen ja ylösnousseen Vapahtajan luo, pyytää armoa ja Herraa omaan elämäänsä. Pyhä Henki tulee. Pyhä Henki osoittaa totuuden Herran ihmeellisestä rakkaudesta. Pyhä Henki todistaa Raamatun sanan välityksellä, millainen on Jeesus, millaiset rakastavat kasvot on Isällä.

Pyhän Henki todistaa Jeesuksen pelastustekojen riittävyydestä:
”Jeesuksen uhri riittää pelastamaan Sinut taivaaseen asti. Mikään tai kukaan ei voi riistää Sinua Isän väkevistä käsistä.”

Pyhän Hengen todistus ei siis ole vakuutusta siitä, että Sinun kristillisyytesi olisi riittävää, vaelluksesi tarpeeksi vakaata tai elämäsi kyllin Sanan mukaista. Pyhä Henki todistaa jostain aivan muusta. Hän kirkastaa Jeesusta, korottaa Hänen herruuttaan ja valtasuuruuttaan. Pyhä Henki osoittaa, että Isän rakkaus ilmenee tänään - vaikka olisit kuinka vaikeissa oloissa tahansa - siinä, että Jeesus kuoli juuri Sinun tähtesi Golgatalla ja nousi pelastaakseen juuri Sinut kuoleman vallasta. Pyhä Henki korottaa Kristusta, Hän näyttää Isän kasvojen loisteen Jeesuksen uhrautuvassa rakkaudessa. Pyhä Henki osoittaa, että vaikka elämäsi olisi inhimillisesti katsottuna rauniokasa, Hän riittää Sinulle, Hänen läsnäolonsa on Sinun pelastuksesi. Hänessä kuolemakin on vain elämän portti.

Vain Herran varaan
Ihmisten hylkäämänä, ulkoisesti ja sisäisesti ahdistettu, kuolemaansa lähestyvä Jumalan lapsi on täysin turvassa. Mikään tai kukaan ei voi uhata hänen elämänsä varsinaista salaisuutta, Jumalan

elämää hänessä, Kristusta, joka asuu Pyhässä Hengessä hänen sydämessään. Onnellinen on se uskova kristitty, joka ei rakenna minkään muun varaan kuin sen, mitä Jeesus on hänen puolestaan tehnyt, ja mitä Jeesus tekee hänen elämässään ja mitä Jeesus on tekevä hänestä sinä suurena päivänä, jona Herra tulee suuressa kirkkaudessaan ja herättää kaikki kuolleet.

Pyhä Henki osoittaa siis Herran Jeesuksen ja Isän rakkauden riittävyyttä ja suuruutta siihen määrään asti, että vaikka olosuhteet ovat kovat ja ulkoinen ahdistus ja vaino todellista, halu todistaa Jeesuksesta pitää Herran omia hallinnassaan. Pyhä Henki todistaa Jeesuksesta ja Isästä.

Myös te todistatte
Mutta sitten Jeesus jatkaa: *”Myös te todistatte.”*
Todistaminen ei lisää pelastukseen mitään, vaan se syntyy kiitollisuudesta Herralta saadusta valmiista ja täydellisestä pelastuksesta. Todistus on siis kiitosta Herralle samalla kuin se tarjoaa myös vielä pelastuksen ulkopuolella oleville madollisuuden päästä Herran tuntemiseen. Viimeisten aikojen suuret ahdistuksetkaan eivät tule olemaan evankeliumin julistamisen este, sillä Pyhän Hengen oma todistus meidän sydämillemme tekee mahdolliseksi todistaa muille ja viedä evankeliumi todistuksesi kaikille kansoille.

Helluntain jälkeen Pietari kuvasi saamaansa tehtävää näin:
”Hän (Jeesus) käski meidän saarnata kansalle ja todistaa, että Jumala on asettanut hänet elävien ja kuolleitten tuomariksi. Hänestä kaikki profeetat todistavat, että jokainen, joka uskoo häneen, saa synnit anteeksi hänen nimensä kautta." (Apt. 10:42-43)

Todistajalta ja evankeliumin julistajalta vaaditaan ainoastaan yhtä asiaa. Kun hän saa tilaisuuden julistaa yhdelle tai useammalle ihmiselle evankeliumia, hänen on muistettava, että Herra itse on Pyhässä Hengessä paikalla ja on erittäin kiinnostunut siitä, puhuuko hän sitä, mitä Herra käski hänen puhua.

Todistuksen sisältö
Herra käski meitä julistaa kahta asiaa:
1. Hän on elävien ja kuolleiden Tuomari. Hän ei vain tule tuomitsemaan eläviä ja kuolleita, kun Hän tulee kirkkaudessaan takaisin, vaan Hän on jo nyt elävien Tuomari. Halusivat ihmiset kuulla tai eivät, heille on kerrottava, että he eivät hetkeäkään voi välttää elävien Tuomarin pyhää katsetta. Herra tuo valoon kaikkein pimeimmätkin kätköt. Ellet tänään suostu Hänen tuomittavakseen, joutuu elämäsi kuitenkin lopulta tämän Tuomarin lopulliseen käsittelyyn.

2. Jeesuksen nimessä jokainen Häneen uskova saa syntinsä anteeksi. Tämäkin viesti on kerrottava lyhentämättömänä. Herra ei kysy uskon määrää. Jokainen, joka huutaa avukseen Hänen nimeään, pelastuu. Syntien anteeksiantamus on ehdoton, lopullinen ja kaiken kattava, mutta se kohdistuu vain niihin, jotka jättävät itsensä Jeesuksen ristin sovitustyön ja ylösnousemuksen voiton varaan, eli uskovat Hänen nimeensä. Vapisevan sydämen heikoinkin huokaus Jeesuksen puoleen riittää takaamaan täyden anteeksiantamuksen, koska Jeesuksen veri riittää puhdistukseksi kaikista synneistä.

Mikä on Sinun suhteesi Herraan tänään?
Herra kysyy Sinulta tänään: "Oletko Sinä maailman vai minun puolellani?"
Yritätkö vielä kulkea kahta tietä? Etkö tiedä, että maailman ystävyys on Herran vihaamista. Anna elämäsi kokonaan Herran käsiin! Pysy Herran Sanassa! Maailma katoaa ja sen himo, mutta Herran sana pysyy iankaikkisesti. Herra kutsuu Sinua kapealle ja vaikealle tielle, joka vie elämään, koska sitä saa kulkea Hänen kanssaan. Älä lähde kulkemaan maailman laveaa ja helpompaa tietä, sillä sen päässä on kadotus!

Joh. 16:5-15 Totuuden Henki - Puolustaja

5. "Nyt minä menen lähettäjäni luo, eikä kukaan teistä kysy minulta: 'Minne sinä menet?'
6. Murhe täyttää sydämenne, koska olen sanonut tämän teille.
7. Mutta minä sanon teille totuuden: teille on hyväksi, että minä menen pois. Ellen mene pois, ei Puolustaja tule teidän luoksenne, mutta mentyäni pois minä lähetän hänet luoksenne.
8. Kun hän tulee, hän osoittaa maailmalle todeksi synnin, vanhurskauden ja tuomion:
9. synnin, koska ihmiset eivät usko minuun,
10. vanhurskauden, koska minä menen Isän luo ettekä te enää näe minua,
11. ja tuomion, koska tämän maailman ruhtinas on tuomittu.
12. Minulla on teille vielä paljon sanottavaa, mutta te ette nyt voi ottaa sitä vastaan.
13. Mutta kun Totuuden Henki tulee, hän johdattaa teidät kaikkeen totuuteen. Hän ei puhu omia ajatuksiaan, vaan minkä hän kuulee, sen hän puhuu, ja hän ilmoittaa teille, mitä on tuleva.
14. Hän kirkastaa minut, sillä hän ottaa minun omastani ja ilmoittaa teille.
15. Kaikki, mitä Isällä on, on minun. Siksi minä sanoin, että hän ottaa minun omastani ja ilmoittaa teille."

Elämäsi parhaat hetket
Mikä on Sinun elämässäsi parasta? Mitkä ovat elämäsi onnellisimmat hetket? Ensirakkausko, avioliittoon vihkiminenkö, ensimmäisen lapsen syntymäkö, uuden haastavan ja mielekkään tehtävän löytäminenkö, syntien anteeksi saamisen tuoma rauha ja ilo, riemu siitä, että joku viereltäsi löytää pelastuksen Jeesuksessa, vai mikä? Kaikki nuo asiat voivat olla toki suuria lahjoja ja ilon syitä, mutta minulle henkilökohtaisesti parhaita hetkiä elämässäni ovat olleet ne, kun Herran sana on avautunut ja on saanut hiljaisen vakuutuksen Raamattua lukiessa, että nyt Herra puhuu juuri minun sydämelleni ja avaa omaa sydäntään. Kuitenkin usein on Raamatun edessä joutunut kokemaan, että Sana ei avaudu, Herra ikään kuin pysyy hiljaa.

Miksi emme ymmärrä?
Niin, miksi meidän on usein vaikea ymmärtää Raamatun sanomaa? Ystäväni Matsuoka Hirokazu sanoi, että häneltä meni kolme kuukautta keskittynyttä opiskelua Raamatun sanoman ymmärtämiseen. Toinen ystäväni Amemori Motoo taas kertoi, että häneltä meni vuosi, ennen kuin hän ymmärsi, mistä kristinuskossa oikein on kysymys. Ymmärrätkö Sinä? Kuinka kauan Sinulta meni ymmärtämiseen?

Tämän päivän tekstissä Jeesus osoittaa hyvin tuntevansa meidän kyvyttömyytemme ymmärtää ja ottaa vastaan Hänen sanaansa. ”Minulla on vielä paljon sanottavaa teille, mutta te ette vielä kykene ottamaan sitä vastaan.”

Lapsen kaltaiset ymmärtävät
Syitä tähän ymmärtämättömyyteemme on useita. Niistä pahin lienee se, että me kuvittelemme helposti ymmärtävämme asioita, vaikka todellisuudessa emme niitä ymmärräkään. Kysymys on silloin meidän ennakkoasenteistamme ja ennakkoluuloistamme, jotka perustuvat usein perusylpeyteemme ja kuviteltuun kaikkitietäväisyyteemme.

Ellemme tule lapsen kaltaisiksi, emme kykene ymmärtämään asioita oikein. Lapsen kaltaisuuden perusominaisuushan on se, että hän tunnustaa oman pienuutensa, voimattomuutensa ja sen ettei hän ymmärrä vielä asioita. Juuri sillä asenteella Jumalan edessä voimme löytää todellisen ymmärryksen. Se alkaa niin kuin Sananlaskut sanovat ”Herran pelosta” eli Herran tunnustamisesta Kuninkaaksi, Valtiaaksi ja kaiken tietäväksi ja taipumisesta Herran edessä parannukseen omasta ylpeydestä ja muista synneistä, jotka sokaisevat sydämemme.

Itsetuntemus
Ymmärtämisen toinen suuri este on se, että emme tunnusta todeksi sitä, minkä Raamattu meistä itsestämme kertoo. Pietari ei myöntänyt Jeesuksen olevan oikeassa hänen heikkoudestaan ennen

kuin vasta sitten, kun hän oli langennut kieltämään oman Mestarinsa. Omien surkeiden epäonnistumistensa jälkeen Daavid oppi rukoilemaan:
”Tutki minua, Jumala, ja tunne minun sydämeni, koettele minua ja tunne minun ajatukseni. Ja katso: jos minun tieni on vaivaan vievä, niin johdata minut iankaikkiselle tielle. ” (Ps. 139:23-24)
Emme tunne itseämme, ellemme anna Jumalan tutkia sydäntämme. Vain Herra itse voi viedä meidät oikeaan itsetuntemukseen, sillä se voi tapahtua vain suhteessa Herraan itseensä. Meidän on päästävä Herran valoon nähdäksemme oman tilamme oikein.

Parannuksen tie
Oikean itsensä tuntemisen tie on aina myös parannuksen tie. Se taas on ylpeälle minällemme erittäin vastenmielistä. Ihminen on valmis nöyrtymään vasta, kun hänen nöyryytetään. Mutta nöyryyden löytäminen on tie Herran puheen ymmärtämiseen ja vastaanottamiseen. Suurin este ymmärtämättömyyteemme on siinä, että synnin sokaisemin silmin pohjimmaltamme rakastamme sitä pimeyttä, jossa synnin tähden olemme, emmekä millään tahtoisi tulla valoon. (Vrt. ”totuusleikki”, jossa kukin kertoo vuorollaan ringin yhdestä jäsenestä kaikki pahat puolet. Leikki ei koskaan pääse täyttä kierrosta, koska joku jäsen – vastoin sääntöjä - suuttuu armottomasti kuulemastaan totuudesta.)

Osalliseksi Pyhästä Hengestä
Jeesus osoittaa, että meillä ei ole kykyä ymmärtää eikä tuntea totuutta, ellei Pyhä Henki sitä vaikuta meissä. Siksi ensimmäinen ja tärkein asia on tulla osalliseksi Pyhästä Hengestä. Se tapahtuu, kun parannuksessa tunnustamme oman syntisyytemme ja otamme vastaan syntien anteeksiantamuksen Golgatalla vuodatetun Jeesuksen uhriveren ansiosta. Kun siten Pyhä Henki on saanut asuinsijan meissä, Hän alkaa ohjata ajatuksiamme, asenteitamme ja tekojamme kaikkeen totuuteen. Hän tekee sen askel askeleelta, niin että lopulta taivaalliseen valtakuntaan päästessämme tiedämme totuuden aivan kaikista asioista, niistäkin, jotka jäivät vielä tässä ajassa salaisuuksiksi. Pääsemme ennen kaikkea tuntemaan Herran Jeesuksen ja Isän koko täyteydessään.

Pyhä Henki johtaa kaikkeen totuuteen
Pyhä Henki vie meitä kaikkeen totuuteen avaamalla sydämemme ymmärtämään Jumalan sanaa, Raamattua oikein. Kaikkeen totuuteen johtaminen ei tarkoita kuitenkaan vain teoreettista tietoa asioista, vaan ennen kaikkea sitä, että elämämme eri tilanteissa kuljemme totuuden valossa, elämme totuudessa ja saamme Jumalan totuuden johdatuksen arkielämämme pieniinkin yksityiskohtiin asti.

Kaikkeen totuuteen johtaminen ei rajoitu vain ns. uskonnollisen elämänalueen kysymyksiin. Totuus koskee yhtä lailla ihmissuhteitamme, työtämme ja myös niin sanottua tieteellistä eli tutkimukseen liittyvää totuutta. Kun tiede pyrkii selvittämään vastausta kysymyksiin ”mitä ja miten”, Jumalan sana antaa sen lisäksi vastauksen kysymyksiin ”kuka ja mitä varten”. Mutta vaikka ns. tieteellinen tieto ja ns. uskonnollinen tieto näyttävät joissain asioissa olevan syvästikin ristiriidassa, totuus on lopulta vain yksi ja Pyhä Henki vie näissäkin kysymyksissä lopulta Herran oman koko totuuteen.

Pyhä Henki puhuu
Pyhän Hengen johdatus totuuteen on aina persoonallista luonteeltaan. Pyhä Henki vie meidät keskusteluyhteyteen kanssaan. Hän puhu meille Raamatun sanassa. Hän puhuu meidän omalletunnollemme. Pyhän Hengen menetelmään kuuluu ilmoittaa omilleen etukäteen, mitä Herra on tekemässä ja mihin Hänen työnsä lopulta johtavat. Ilmestyskirja on meille annettu kertomaan siitä, mitä edessämme on. Se kertoo, että Herra hallitsee taivaasta käsin tapahtumien kulkua maan päällä kohti lopullista tuomiota ja taivaan valtakuntaa silloinkin, kun meidän luonnollinen silmämme ei näe muuta kuin kauheaa tuhoa, sotia ja hirvittävää jumalattomuutta ja synnin valtaa.

Pyhä Henki kirkastaa Jeesuksen
Pyhän Hengen erityistehtävä elämässämme on korottaa Jeesusta Kristusta, Häntä, jolla on kaikki valta niin historian kulussa kuin henkilökohtaisissa elämänkohtaloissammekin.

Mistä muuten voi tietää, että Pyhä Henki asuu meissä? Sen tietää kahdesta asiasta. Toinen on se, että kun lankeamme syntiin, Pyhä Henki ajaa meidät nopeasti tunnustamaan syntimme, tuomaan sen valoon ja taivuttaa meidät parannukseen ja etsimään anteeksiantamusta Golgatan uhriveressä.

Toinen on se, että Pyhä Henki vie meidät katselemaan Jeesuksen kirkkautta. Hän suuntaa silmämme ulospäin kohti Jeesusta, joka parantaa sairaat, armahtaa syntisiä, kärsii sijaisenamme Golgatan ristillä, voittaa kuoleman vallan ylösnousemuksellaan, istuu Isän oikealla puolella taivaassa hallitsemassa kaikkeutta ja tulee takaisin maan päälle kokoamaan oman kansansa lopulliseen ilojuhlaan taivaassa. Pyhä Henki ikään kuin salaa itsensä ja osoittaa sen sijaan Jeesusta Kristusta ja jakaa Jeesuksen aarteita, elämää, iloa, rakkautta, rauhaa ja Jumalan lapsen oikeutta meille. Pyhä Henki vie meitä ihmettelemään Jeesuksen ihmeellistä nöyryyttä ja pienuutta joulun ihmeessä, mutta myös Hänen ja Isän käsittämätöntä suuruutta ja kunnian kirkkautta.

Osallisuus Pyhän Kolminaisuuden omaisuuteen
Tekstimme viimeisessä jakeessa Jeesus jakaa jotain Pyhän Kolminaisuuden salaisuudesta. Pelastus, pääseminen Isän ja Pojan ja Pyhän Hengen yhteyteen merkitsee sitä, että pääsemme omistamaan kaiken sen, mitä Jumala omistaa. Pääsemme osalliseksi Hänen ilostaan, rauhastaan, rakkaudestaan ja vanhurskaudestaan. Pääsemme osalliseksi Hänen taivaallisista lahjoistaan iankaikkisen elämän perinnöstä. Kaiken tämän Isä antoi Pojalleen Jeesukselle ja nyt Pyhä Henki jakaa samaa omaisuutta meidän sydämemme asti. Sen Hän tekee julistamalla eli Sanan kautta.

Pyhä Henki kirkastaa ja korottaa Jeesusta. Jeesus taas korottaa Pyhää Henkeä, kun Hän sanoi: *"Teille on hyväksi, että minä menen pois. Sillä ellen mene, Puolustaja ei tule teidän luoksenne."* Jeesus taas korottaa Isää toteamalla, että kaikki Hänen omansa on Isältä. Isä taas korottaa Jeesusta. Siitä Raamattu sanoo: "*Jokaisen kielen on tunnustettava Isän Jumalan kunniaksi, että Jeesus Kristus on Herra." (Fil. 2:11)* Pyhän Kolminaisuuden kolmen persoonan välillä vallitsee siis merkillinen rakkauden dynamiikka. Rakkauden olemukseenhan kuuluu asettua toisen alapuolelle ja korottaa rakkauden kohdetta. Jeesus rakasti opetuslapsiaan asettumalla heidän jalkojensa juureen kuin orja ja pesemällä heidän jalkansa. Sama rakkaus näkyy Pyhän Kolminaisuuden persoonien välisessä alentumisena ja toisten korottamisena. Pyhän Hengen työn keskeinen tuntomerkki uskovassa on myös sellainen rakkaus Jeesukseen, joka korottaa Jeesuksen kaiken Herraksi ja sellainen rakkaus Isään, että Isä saa kunnian ja kiitoksen omiensa sydämistä.

Sinun Sanasi on totuus
Pyhä Henki ei yhdy mihinkään muuhun kuin totuuteen ja Raamatun kirjoitettu Sana sisältää totuuden ja on totuus. Kun Pyhä Henki vie omiaan kaikkeen totuuteen, se tarkoittaa nimenomaan kaikkeen Raamatussa ilmoitettuun Jumalan totuuteen. Kun Pyhä Henki julistaa meille tulevaa, kysymys ei ole vain profetiasta, joka löytyy esimerkiksi Ilmestyskirjasta vaan myös siitä koko pitkästä kirkkohistorian prosessista, jonka aikana Hän on toistuvasti osittanut, että Jumala toimii Raamatun lupausten mukaan.

Uskova löytää toki sanan totuuden edessä myös inhottavan lihansa, joka kaikin tavoin pyrkii torjumaan Jumalan kirjoitetun sanan. Mutta jos olet uskossa ja Herra Jeesus asuu Pyhän Hengen kautta sydämessäsi, niin viime kädessä liha ei voi päästä voitolle, vaan sinun on lopulta aina taivuttava totuuden alle ja tehtävä parannus synneistäsi. Pyhä Henki, joka asuu Heran omassa, iloitsee totuudesta. Pyhä Henki jakaa omilleen suurimmat ja parhaat ilon hetket silloin, kun he ottavat vastaan ihmeellisen totuuden sanoman Jeesuksen ristin sovitustyöstä ja ylösnousemuksen voitosta.

Evankeliumi keskukseen
Jeesuksen suurena haluna on se, että ihmiset saisivat Pyhän Hengen sydämiinsä, ja Pyhässä Hengessä iankaikkisen elämän, osallisuuden Jumalan elämään. Pyhän Hengen vuodatus saattoi tapahtua kuitenkin vasta sen jälkeen, kun ihmiskunnan synti oli Jeesuksen Golgatan uhrilla sovitettu. Jeesuksen oli mentävä pois tuskan ja ristin tietä ylösnousemuksen voittoon, jotta Pyhä Henki saattoi tulla ihmisiin. Kun siis Pyhä Henki tulee Sinuun asumaan, Hän ei voi olla korottamatta elämäsi keskukseksi Jeesusta, teurastettua Karitsaa, kärsinyttä mutta Voittanutta Vapahtajaa. Pyhän Hengen työn varma tuntomerkki elämässäsi onkin se, että ristin evankeliumi on kristillisyytesi keskuksessa.

Jeesus nimittää Pyhää Henkeä Puolustajaksi ja Lohduttajaksi. Hänen työnsä näkyy siinä, että Herran oma saa ottaa vastaan Golgatan sovintoveressä ansaitun anteeksiantamuksen lohdutuksen ja vakuutuksen, että mikään tai kukaan ei voi Herran omaa erottaa Jumalan rakkaudesta, joka on Kristuksessa Jeesuksessa.

Pyhä Henki maailmassa
Mutta Pyhän Hengen työ ei suinkaan rajoitu vain syntinsä tunnustaneisiin ja Jeesuksen veressä ne anteeksi saaneisiin uskoviin. Jeesus lähetti Henkensä myös vaikuttamaan maailmassa. Maailma vihaa kyllä Jumalaa ja Jeesusta, mutta Jumala rakastaa maailmaa ja siksi Pyhä Henki toimii lain ja evankeliumin saarnan välityksellä myös maailman keskellä. Pyhä Henki, Totuuden Henki osoittaa maailmalle, miten se elää ratkaisevan tärkeissä kysymyksissä pimeydessä. Maailmalla ei ole oikeaa käsitystä siitä, mistä synnissä, vanhurskaudessa ja tuomiossa on kysymys. Julistuttamansa totuuden sanalla Pyhä Henki tahtoo pelastaa ihmisiä maailman pimeyden keskeltä Jumalan lasten ihmeelliseen valoon.

Maailman ihmisillä on kyllä jonkinmoinen käsitys siitä mitä synti, vanhurskaus ja tuomio merkitsevät. Synnillä he ymmärtävät sitä moninaista epäonnistumista ja surkeutta, mikä kaikkialla vallitsee: kateus, itsekkyys, katkeruus, viha, varkaudet, väkivalta, uskottomuus jne aiheuttavat kyllä tuskaa ihmisille. Ihmisillä on omatunto, jonka mitaksi ja arviointiperustaksi he ovat asettaneet käsityksen oikeudenmukaisuudesta, vaikka oikeudenmukaisuuden sisältö näyttääkin muuttuneen hyllyvän suhteelliseksi. Lopulta kaikki vääryyttä kokeneet ihmiset kaipaavat myös sitä, että jostain löytyisi se viimeinen ja korkein auktoriteetti, jolta voisi saada oikean tuomion.

Kaiken tämän sinänsä oikeankin tiedon kanssa maailman ihmiset ovat sokeita. He saattavat kuvitella itsensä varsin kunnollisiksi ja hyviksi, vaikka muissa vääryyttä näkisivätkin. He saattavat kuvitella kelpaavansa jopa Jumalankin edessä, koska eivät ole mitään rötösherroja. Tuomiota he usein kaipaavat lähinnä muille, eivät itselleen. Ilman Pyhän Hengen työtä maailma jäisi lopullisesti tähän pimeään. Mutta lain ja evankeliumin sanan kautta Pyhä Henki kykenee tänäänkin murtamaan maailman ihmisten valhekulissit.

Synti
Pyhä Henki osoittaa ensinnäkin, että synnissä ei ole kysymys ensi sijassa siitä mitä pahoja tekoja ihminen tekee tai mitä hyvää hän laiminlyö. Synnissä on syvimmiltään kysymys siitä, ketä vastaan ihminen asettuu. Jos sylkäiset ystävääsi kohti, olet ilkeä, jos sylkäiset presidentin päälle, joudut kunnianloukkauksesta oikeuteen, mutta jokainen syntisi on pohjimmiltaan sylkemistä ristiinnaulitun Herran Jeesuksen kasvoille. Se on majesteettirikos iankaikkista Jumalaa vastaan. Syyllistyt iankaikkiseen syntiin. Synnissä on viime kädessä siis kysymys epäuskosta, asettumisesta Jeesuksen yläpuolelle ja Jeesuksen rakkauden ja totuuden torjumisesta. Kaikki teot ovat lopulta vain seurausta siitä, että Jeesus - totuuden Kuningas on suistettu Sinun sydämesi valtaistuimelta. Kenelläkään ei ole pelastumisen mahdollisuutta, ellei Pyhä Henki saa tehdä hänestä syntistä Jeesuksen pyhyyden ja rakkauden edessä.

Vanhurskaus
Pyhä Henki osoittaa myös, että vanhurskaudessa (= Jumalan vaa'alla mitaten hurskas, vaa'an hurskas) ei ole kysymys meidän ajan virtausten mukana muuntuvasta oikeudenmukaisuudesta ja siinä pysymisestä. Kukaan ei voi kelvata hyvällä elämällään Jumalan vaa'assa, jossa punnuksena on: *"Olkaa te yhtä täydelliset kuin teidän taivaallinen Isänne."* Vain Jeesuksen tie Golgatan tuskien ja ylösnousemuksen voiton kautta Isän luo mahdollisti sen, että Jeesukseen turvaava ihminen julistetaan taivaassa vanhurskaaksi. Jeesus on meidän silmältämme näkymättömänä todellisena vanhurskautenamme Isän oikealla puolella. Mikään muu kuin Hänen täydellisyytensä ei kelpaa Jumalalle. Vain Jeesuksen lahjavanhurskauden varassa Sinäkin voit pelastua.

Tuomio
Pyhä Henki osoittaa myös sen, että Saatana, tämän maailman ruhtinas sai lopullisen tuomionsa Golgatalla. Se kyllä pitää raivoa ja yrittää kaikin tavoin tuhota Jumalan työtä maailmassa, mutta se tietää tuomionsa. Sitä odottaa iankaikkisen kadotuksen tuli, joka on valmistettu Saatanalle ja hänen langenneille enkeleilleen. Pyhä Henki kykenee evankeliumin Sanan voimalla siirtämään ihmisen Saatanan vallasta Jumalan valtakuntaan, pimeydestä valoon. Pyhä Henki kykenee tänäänkin vapauttamaan ihmisiä ja säilyttämään heidät pelastuksessa taivaalliseen kirkkauteen asti Sielunvihollisen vastustuksesta ja vainosta huolimatta.

Pyhän Hengen työ on uskovalle ihmiselle ihmeellinen kiitoksen ja ylistyksen kohde. Mutta Pyhän Hengen työ on myös tämän levottoman maailman ainoa toivo. Mutta molempien kohdalla Hän on si-

tonut oman kutsuvan ja pelastavan työnsä totuuden sanaan, sanaan Jeesuksen rististä, joka on evankeliumi, Jumalan voima. Jos evankeliumi on saanut paljastaa Sinun epäuskosi synnin, jos se on saanut Sinut turvaamaan yksin Kristuksen lahjavanhurskauteen ja jos se on nostanut sydämesi sotaan Sielunvihollista vastaan, Sinussakin asuu Pyhä Henki.

Esimerkki Pyhän Hengen työstä

Sain kirjeen eräältä rouvalta Ananista Japanista. Hän mainitsi aluksi, että hän on joutunut kohtaamaan vastustusta omalle uskolleen kotonaan, mutta jatkoi sitten, miten Jeesuksen rukoileminen on hänelle todellinen ilo, sillä nyt hän tuntee hänet, elävän Herran, jota saa rukoilla. Ennen buddhalaisenakin hän oli toki rukoillut paljon, mutta se oli ollut aina pelkkää huutoa tyhjyyteen. Mutta miten hän oli päässyt tähän?

Hän kävi aikanaan kristillisen yliopiston, ja sai käsiinsä Raamatun. Mutta hän pyrki johdonmukaisesti välttämään kaikkea kristillistä vaikutusta silloin, vaikka tutustuikin joihinkin kristittyihinkin. Kymmenen vuotta myöhemmin silloin saadut vaikutteet auttoivat häntä tulemaan vasta valmistuneen Ananin kirkon ruuanlaittopiiriin opiskelemaan eksoottista suomalaista leivontaa ja samalla myös Jumalan sanaa. Niin jatkui parisen vuotta. Aina kun evankeliumia julistettiin, hän kuunteli sivullisen asenteella. "Olen buddhalainen, ei Raamattu kuulu minulle. Voisiko Jumalaa todellakaan olla olemassa?" Hän oli epäilijä tyyppiä. Mutta sitten Herra tarttui kouriintuntuvasti hänen elämäänsä. Hänen isälleen tuli vaikeuksia, hänen miehensä isä kuoli auto-onnettomuudessa ja lopulta hän itsekin ajoi kolarin, jossa mopoilija loukkaantui onneksi lievästi.

Viimeksi mainittu asia pani kuitenkin rouvan sydämen rauhan sekaisin. Hän alkoi tosissaan kysellä, voisiko Raamattu sittenkin olla totta. Mutta aina hän törmäsi samanlaisiin epäilyihin. Kun hän kuitenkin oli toistuvasti kuullut, että jos me tunnustamme syntimme, on Jumala uskollinen ja vanhurskas, niin että Hän Jeesuksen veren tähden antaa meille kaikki synnit anteeksi ja puhdistaa meidät kaikesta vääryydestä, hän tuli siihen lopputulokseen, että hänenkin tulisi tehdä parannus. Ei riittäisi, että hänelle yhtenä kauniina päivänä asiat ikään kuin selviäisivät. Hänen itsensä täytyisi tunnustaa sydämen syvyyksiin kätketyt synnit. Ja niin hän tuli kirkollemme ja alkoi kertoa: "Minulla on asioita, joista olen tehnyt lujan päätöksen, että niiden kanssa menen hautaan. Kukaan ei koskaan saa näistä mitään tietää. Mutta tässä ne nyt kuitenkin ovat." Ja niin hän jakoi sydämensä raskaat ja todelliset synnit. Sain julistaa hänelle, että Jeesuksen nimessä ja veressä hänen kaikki syntinsä olivat anteeksi annetut. Ja niin hän palasi kotiinsa.

Jonkun päivän jälkeen hän tuli taas kirkkoon johonkin tilaisuuteen ja saatoin havaita, että hänen kasvojensa ilme oli muuttunut. Niistä loisti valoisuus. Pari viikkoa myöhemmin hän kertoi rukouspiirissä muille, että nyt hän ymmärtää, että Jumala todella elää ja että hän on pelastunut, vaikka hän vielä syntejä tunnustaessaankin oli ajatellut: "Mahtaako tästä olla mitään hyötyä." Jumalan sana alkoi sen jälkeen avautua hänelle ja Jeesus tuli läheiseksi todellisuudeksi.

Miten on Sinun laitasi?

Miten on Sinun laitasi? Asuuko Pyhä Henki Sinussa? Jos asuu, anna Hänen johtaa itseäsi syvemmälle Raamatun totuuteen, syvemmälle Kristuksen tuntemiseen ja Hänen seuraamiseensa. Herralla on vielä paljon jaettavaa Sinulle sydämeltään. Anna Pyhän Hengen puhdistaa sydämesi, niin että Herra pääsee kantamaan rakkauden hedelmää elämässäsi, niin että muutkin saavat kuulla pelastuksen evankeliumin kauttasi?

Jos tajuat, että Pyhä Henki ei vielä Sinun sydämessäsi asu, tiedä, että Hän haluaa tänään tulla elämääsi. Hän haluaa osoittaa todellisen tilasi, syntisi varsinaisen luonteen, mutta Hän haluaa myös lahjoittaa Sinulle Kristuksen lahjavanhurskauden ja vapauttaa Sinut vaeltamaan Herran valtakunnassa. Herran Henki kutsuu Sinua!

Joh. 16:16-33 Itku ja ilo Voittajan seurassa

16. "Vielä vähän aikaa, niin te ette enää näe minua, ja taas vähän aikaa, niin te näette minut."
17. Silloin jotkut hänen opetuslapsistaan kyselivät toisiltaan: "Mitä se tarkoittaa, kun hän sanoo meille: 'Vielä vähän aikaa, niin te ette näe minua, ja taas vähän aikaa, niin te näette minut' ja 'Minä menen Isän luo' ?"
18. He jatkoivat: "Mitä se tarkoittaa, kun hän sanoo: 'Vielä vähän aikaa' ? Emme ymmärrä, mistä hän puhuu."
19. Kun Jeesus huomasi, että heillä oli jotakin kysyttävää häneltä, hän sanoi: "Sitäkö pohditte keskenänne, että minä sanoin: 'Vielä vähän aikaa, niin te ette näe minua, ja taas vähän aikaa, niin te näette minut'?
20. Totisesti, totisesti minä sanon teille: te joudutte itkemään ja valittamaan, mutta maailma iloitsee. Te joudutte murehtimaan, mutta teidän murheenne muuttuu iloksi.
21. Kun nainen synnyttää, hän tuntee tuskaa, koska hänen hetkensä on tullut. Mutta kun hän on synnyttänyt lapsen, hän ei enää muista ahdistustaan sen ilon tähden, että ihminen on syntynyt maailmaan.
22. Tekin tunnette nyt tuskaa. Mutta minä näen teidät jälleen, ja teidän sydämenne iloitsee, eikä kukaan ota teiltä pois iloanne.
23. Sinä päivänä te ette kysy minulta mitään. Totisesti, totisesti minä sanon teille: mitä ikinä te anotte Isältä minun nimessäni, sen hän antaa teille.
24. Tähän asti te ette ole anoneet mitään minun nimessäni. Anokaa, niin te saatte, että ilonne olisi täydellinen."
25. "Näistä asioista minä olen puhunut vertauksin. Mutta tulee aika, jolloin en enää puhu vertauksin vaan kerron teille avoimesti Isästä.
26. Sinä päivänä te anotte häneltä minun nimessäni enkä minä sano teille, että pyydän Isältä teidän puolestanne.
27. Sillä Isä itse rakastaa teitä, koska te olette rakastaneet minua ja uskoneet minun lähteneen Jumalan luota.
28. Minä olen lähtenyt Isän luota ja tullut maailmaan. Nyt minä jätän maailman ja menen Isän luo."
29. Hänen opetuslapsensa sanoivat: "Nyt sinä puhut suoraan etkä käytä mitään vertauskuvaa.
30. Nyt me käsitämme, että sinä tiedät kaiken eikä sinun tarvitse odottaa, että joku kysyy sinulta. Sen tähden me uskomme sinun lähteneen Jumalan luota."
31. Jeesus vastasi heille: "Nyt te uskotte!
32. Mutta hetki tulee ja on jo tullut, jolloin teidät hajotetaan kukin tahollenne ja te jätätte minut yksin. En minä kuitenkaan ole yksin, sillä Isä on minun kanssani.
33. Tämän olen puhunut teille, että teillä olisi minussa rauha. Maailmassa teillä on ahdistus, mutta olkaa rohkeat: minä olen voittanut maailman."

Murhe ja ilo
Mitä sinä tänään suret tai murehdit? Mikä takaan syvimmän ilon uskovalle? Millaista on sinun rukouselämäsi? Millä tavalla rukous ja ilo liittyvät toisiinsa? Mikä on rauhan salaisuus?Millaisen voiton Herran seuraaja saavuttaa?

Murheesta iloon 16-22
Kiirastorstai-iltana ennen kärsimistään, jäähyväispuheensa lopussa ennen ylimmäispapillista rukousta Jeesus sanoi jotain sellaista, joka sai opetuslapset ymmälleen:
"Vähän aikaa, niin te ette enää näe minua, ja taas vähän aikaa, niin te näette minut."
Vaikka suomalaisessa käännöksessä lauseessa esiintyy kahteen kertaan sana nähdä, kreikan kielessä käytetään kahta eri sanaa, jotka tarkoittavat hieman eri asiaa. Alku voitaisiin ilmaista näin: "Vähän ajan kuluttua te ette enää katsele minua niin kuin te katselette minua nyt." Tämähän juuri heitä pelotti. "Vähän aikaa olen poissa teidän näkökentästänne ja se huolestuttaa teitä." Jatko sisältää ajatuksen, että vähän ajan kuluttua he saisivat nähdä Hänet aivan uudella tavalla.
Kun asia hämmensi heitä, Jeesus selitti yksityiskohtaisesti, mitä Hän tarkoitti:
"Vähän aikaa" tarkoitti sitä pimeyttä, johon opetuslapset kohta joutuisivat.

"Totisesti minä sanon teille: te joudutte itkemään ja valittamaan."
Risti merkitsisi opetuslapsille itkua ja murhetta maailman iloitessa. "Maailma on ajatteleva, että naulitessaan Minut ristille he pääsevät Minusta eroon, ja siltä se tulee näyttämään teistäkin."
Mutta sitten ihmeellinen julistus:
"Te tulette murheellisiksi, mutta teidän murheenne on muuttuva iloksi."
Kysymys ei ole siitä, että surun jälkeen tulisi ilo, vaan siitä että **juuri se, mikä aiheuttaa teille surua, muuttuukin teidän ilonne syyksi** ja aiheeksi. Murheenne tulee iloksenne.

Tässä yhteydessä Jeesus käytti hienoa, hellää ja herkkää kuvaa raskaan vaimon synnytystuskista osoittaakseen, mistä oli kysymys siinä, minkä läpi he joutuisivat kulkemaan ja mihin Hän oli kulkeva. "Teidän surunne on synnytystuskia, jotka johtavat elämään." Jeesus kertoi kaiken tämän heille etukäteen. Tuskin he ymmärsivät, mitä Jeesus tarkoitti, mutta myöhemmin he pääsivät käsittämään, mitä Jeesus oli sanonut.

Lopun ajan poltot
Opetuslapset saivat tietenkin tavata Jeesuksen ylösnousemuksen jälkeen ja vielä syvemmässä merkityksessä helluntaina, kun Pyhässä Hengessä Herra tuli heidän sydämiinsä asti asumaan. Mutta viime kädessä Jeesus viittasi omaan paluuseensa kirkkauden Herrana toisessa tulemisessa. Ilmestyskirjaa lukiessamme näemme, että myös silloin Herran seurakunta joutuu synnytyskivun kaltaisten polttojen keskelle, mutta kaikki se päättyy lopulta suunnattomaan iloon ja riemuun Karitsan hääjuhlissa ja Uuden Jerusalemin kirkkaudessa.

Riisumisen kivut
Henkilökohtaisella tasolla se voi merkitä meille jo nyt kivuliasta riisumista poisnukkumista edeltävissä sairauksissa ja kivuissa. Niiden kautta Herra osoittaa meille, että mikään muu ei kestä Hänen pyhyytensä edessä kuin Jumalan armo, joka ilmestyi meille Golgatan verisessä sovitusuhrissa. Taivaassa ei todellakaan kaivata meidän saastaista omanvanhurskautemme pukua. Uskovissakin asuu aimo annos farisealaisuutta, ulkokultaisuutta ja yrityksiä tukeutua johonkin omaan Jumalan kasvojen edessä. Sellaisen pois riisuminen ja todelliseen nöyryyteen ja Jumalan armosta riippuvuuteen tarvitsemme synnytyskipuja ennen Herran kirkkauden avautumista silmiemme eteen. Kukaan ja mikään ei voi sitten riistää sitä sanomatonta riemua ja iloa, kun saamme katsella kirkastettua Vapahtajaamme, teurastettua Karistaa Hänen vanhurskautensa vaatteissa.

Suru ja ilo matkan varrella
Vaikka Jeesuksen tähtäyspiste oli selkeästi Hänen kärsimisensä aiheuttama tuska ja sen lopulta tuottama ilo, asia soveltuu myös uskovan vaelluksessa törmäämiimme ahdistuksiin ja siihen millaiseksi iloksi ne voivat myöhemmin osoittautua. Jeesuksen käyttämä kuva ei ole vain kuva.

Maria
Maria joutui Ilm. 12 mukaan kokemaan kovat kivut synnyttäessään Jeesuksen. Maria joutui myös kokemaan, miten miekka kulki hänen sydämensä läpi ristin juurella. Häntä ei pelastanutkaan hänen uskollisuutensa Jeesuksen synnyttäjänä, vaan hänen oman Poikansa kuolema. Hänet riisuttiin kaikesta omasta ristin juurella.

Paavali
Paavali joutui myös kärsimään monella tavalla rakastaessaan ihmisiä evankeliumin sanalla sisälle Jumalan valtakuntaan. Ajoittain hän saattoi jopa kerskua työnsä menestyksestä monenlaisten ahdistusten keskellä. Mutta Rooman vankilassa häneltä oli riisuttu melkoinen määrä sitä, kun hän kirjoittaa:
8. Niinpä minä luen kaiken tappioksi tuon ylen kalliin, Kristuksen Jeesuksen, minun Herrani, tuntemisen rinnalla. Hänen tähtensä olen menettänyt kaiken ja pidän sen roskana, että voittaisin omakseni Kristuksen 9. ja minun havaittaisiin olevan hänessä ja omistavan, ei omaa vanhurskautta, joka tulee laista, vaan sen, joka tulee uskosta Kristukseen, sen vanhurskauden, joka tulee Jumalasta uskon perusteella. 10. Haluan tuntea Kristuksen ja hänen ylösnousemuksensa voiman ja hänen kärsimystensä osallisuuden ja tulla hänen kaltaisekseen samastumalla hänen kuolemaansa, 11. kunhan vain pääsen ylösnousemukseen kuolleista. (Fil. 3:8-11)
Kaiken tuskien ja riisumisen jälkeen Paavalille jäi käteen suurena riemun aiheena Kristuksen vanhurskaus, Kristuksen tunteminen, Hänen kärsimyksensä ja ylösnousemuksensa.

Keiko Fujii
Kun japanilainen entinen buddhalainen nunna tuli 50 -vuotiaana uskoon. Siinä yhteydessä hän kiitti miestään näin: ”Kiitos. Sinun ansiostasi löysin Vapahtajan.” Se ”ansio” oli siinä, että miehen itsekkyys ja rakkaudettomuus ajoi vaimon asumuseroon ja sitä kautta Herran luokse. Myöhemmin mieskin sai armon tulla Jeesuksen seuraajaksi samoin kuin heidän lapsensa ja moni muukin.

Yksikään kokemamme kärsimys ei lopulta jää kärsimykseksi, jos ja kun Herra saa sen verensä armon välityksellä kääntää meidän iloksemme. Sanomallaan Jeesus ei vähässäkään määrin vähätellyt omiensa eikä myöskään meidän murheitamme. Mutta kaikkien niiden keskellä saamme kulkea Herran suunnitelmissa, joiden päätös on iankaikkinen ilo.

Rukous Jeesuksen nimessä 23-27
Jeesus jatkoi: *"Sinä päivänä te ette kysy minulta mitään."*
Kun Pyhä Henki tulisi, opetuslasten ei enää tarvitsisi tehdä Jeesukselle sellaisia kysymyksiä, joita he olivat jäähyväispuheen aikana esittäneet: "*Mihin Sinä menet?" "Emme tiedä minne menet, miten tietäisimme tien?" "Näytä meille Isä, niin me tyydymme!" "Miksi sinä ilmoitat itsesi meille etkä maailmalle?"* Ja nyt, mitä merkitsee "vähän aikaa"? Pyhä Henki tulisi asumaan heihin ja Hän olisi se Selittäjä, joka johtaisi heidät kaikkeen totuuteen.

Pyhän Hengen vuodattaminen merkitsisi myös aivan uutta suhdetta Isään:
"Totisesti minä sanon teille: jos te anotte jotakin Isältä, hän on antava sen teille minun nimessäni. Tähän asti te ette ole anoneet mitään minun nimessäni. Anokaa, niin te saatte, että teidän ilonne olisi täydellinen."
"Sinä päivänä te anotte minun nimessäni. Minä en myöskään sano teille, että olen rukoileva Isää teidän puolestanne. Isä itse näet rakastaa teitä siksi, että te olette rakastaneet minua ja uskoneet minun lähteneen Jumalan luota."
Rukous Pyhässä Hengessä sisältää siis pyyntöjä Jeesuksen nimessä ja Jeesuksen nimen tähden Isä vastaa niihin. Paavali tiivistää saman asian:
"Meillä molemmilla on hänen (Kristuksen) kauttaan pääsy yhdessä Hengessä Isän luo." (Ef. 2:18)

Pakanallinen ja kristillinen rukous
Jeesus antoi siis käskyn rukoilla, lupauksen suurista vastauksista ja niiden kautta täydellisen ilon. Kristillinen rukous on siis suurta armoa, ihmeellinen pääsy itse Isän sydämelle asti. Rukous merkitsee Herran omille myös sitä, ettei heidänkään lopulta tarvitse jäädä koskaan yksin, niin kuin Jeesuskin sai olla Isän kanssa silloinkin kun Hänen omansa hylkäsivät.

Rukousta on monen laista. Se on yleisinhimillistä. Kaikissa uskonnoissa, kaikissa kulttuureissa ihmiset rukoilevat. Luomisen perusteella ihmisessä on omatunto ja uskonnollinen sydän, joka etsii turvaa rukouksen keinoin. Jos ja kun ihminen lakkaa rukoilemasta, hän luopuu persoonallisuutensa erästä arvokkaimmasta piirteestä.

Syntiinlankeemuksen seurauksena myös ihmisen rukouselämä turmeltui. Se painui pakanalliselle tasolle tai sitten yleisen ilmoituksen vaikutuspiirissä muuttui tekopyhäksi, ulkokultaiseksi. Molemmat edustavat uskonnollisuutta, mutta niille on yhteistä se, että ihminen kääntyy niissä pois elävän Jumalan persoonallisesta kohtaamisesta jonkinlaiseen uskonnolliseen suoritukseen, joka saattaa tuottaa harjoittajilleen tietynlaista tyydytystä ja uskonnollisia kokemuksia.

Idän rukous
Esimerkiksi Japanin shintolaisuudessa ja buddhalaisuudessa rukoillaan paljon. Kuitenkin idän rukous eroaa merkittävästi kristillisestä. Idän rukouksessa rukoilija itse päättää, mitä hän tarvitsee. Jos hän esimerkiksi sairastuu eivätkä lääkärit enää kykene auttamaan, hän kääntyy jumalten ja buddhien puoleen. Mitä useamman puoleen kääntyy, sitä suurempi on todennäköisyys, että apu saadaan.

Rukoilijan on kuitenkin lähestyttävä jumalia, henkiä tai muita epämääräisempiä yliluonnollisia voimia oikealla tavalla ja oikein menetelmin. Hänen on ensiksikin ollut pidettävä yllä tietyn tasoista palvontasuhdetta rukoustensa kohteisiin. Sitten hän voi rukouksin, uhrein, pyhiinvaelluksin tai ammattilais-

ten (*shinto*pappien, buddhalaisten pappien tai shamaanien) avustuksella vaikuttaa jumaliin ja henkiin. Jos jumalat tai buddhat "lainaavat" voimaansa - niin kuin rukoilija toivoo - niin hän saa haluamansa avun. Hän paranee sairaudestaan.

Avun saatuaan hän kokee helpottumista ja kiitollisuutta: "On erittäin hyvä asia, että on jumalat ja buddhat". Jos apua ei syystä tai toisesta tule, rukoilija yleensä lähtee etsimään apua uusilta jumalilta tai toisista uskonnoista. Jos hän on saanut avun ja joku kysyy, mikä jumala tai buddha auttoi, hän ei osaa vastata. Itse asiassa hän ei ole edes kiinnostunut siitä, sillä pääasia oli, että hän parani. Ihminen itse asiassa käyttää yliluonnollisia voimia hyväkseen.

Kristillinen rukous
Kristityn ja Jumalan suhde on toisin kuin idän uskonnollisuudessa aina henkilökohtaista luonteeltaan. Jumala on persoona, henkilö, joka puhuu ihmiselle ja rakastaa häntä. Ääretön ja pyhä Jumala ei kuitenkaan koskaan suostu ihmisten hallittavaksi, ei paikallistettavaksi, eikä hyväksikäytettäväksi. Jumala on itsensä ilmoittanut ja voimme Jeesuksen Kristuksen kautta aina tietää ja tuntea kenen kanssa olemme tekemisissä.

Kun Jeesuksesta Kristuksesta sanotaan, että Hän on Herra, se sisältää myös tosiasian, että Hän päättää, mikä on meille hyväksi ja mitä Hän tekee. Kun olemme kristittyjä rukouksemme ei ole yritystä taivuttaa Jumalaa omalle puolellemme ja tekemään niin kuin me tahtoisimme, vaan oman tahtomme taivuttamista Herran tahtoon ja luottavaista jäämistä Hänen käsiinsä, koska tiedämme, kuinka hyvä Hän meille on.

Kristillinen rukous voi varsinaisesti alkaa vasta sitten, kun ihminen on päässyt persoonalliseen rakkaussuhteeseen taivaallisen Isän kanssa. Se tapahtuu, kun hän saa Jeesuksen Golgatan uhrin tähden anteeksi rikkomuksensa ja yhteys Jumalaan syntyy. Siinä yhteydessä ei ole ratkaisevaa, milliasia vastauksia kristitty saa Jumalalta (kielteinen vastauskin on vastaus), vaan se, että hänen ja Jumalan välinen rakkaussuhde syvenee. Kristitylle Jumala itse on perimmäinen vastaus, ei se mitä hänelle tapahtuu.

Rukouksen ehto
Idän uskonnollisuudessa rukoukset ovat hyvin pitkälle oman edun tai oman perheen edun tavoittelua. Taloudellinen menestys ja aseman saavuttaminen ovat osoituksia saaduista vastauksista. Kristillisen rukouksen tuntomerkki on Jumalan nimen kirkastumisen, Jumalan valtakunnan tulemisen ja Jumalan tahdon tapahtuminen. Esirukous toisten puolesta on siinä keskeistä. Kun idän rukouksessa vastaukset riippuvat käytetystä menetelmästä ja siitä, että jumalien ja henkien palvonta on suoritettu asianmukaisella tavalla, siitä saattaa puuttua lähes kokonaan moraalinen ulottuvuus. Gangsteriliigan johtaja voi odottaa rukouksiinsa vastauksia siinä missä hartain buddhalainen munkkikin. Sen sijaan kristityn rukousten kuulemisen ehtona on, että hän on valmis taipumaan Jumalan edessä tunnustamaan syntinsä ja syyllisyytensä ja pyytää niitä anteeksi. Siksi kristillinen rukous tapahtuu Pyhän Hengen vaikutuksesta ja uskovalla on pääsy Isän sydämelle Jeesuksen sovitustyön perusteella.

Kaksi rukousvastausta
Kaksi pientä esimerkkiä kristillisestä rukouksesta. Jotkut teistä tapasivat pari vuotta sitten Johannes Lampisen meillä rukouspiirissä. Hän on nyt lähes 80 iältään. Mutta noin 15 vuotta sitten hänessä todettiin kaikkialle ruumiiseen levinnyt imusolmukesyöpä. Lääkärit antoivat hänelle kipulääkettä ja passittivat kotiin, kun mitään ei ollut tehtävissä. Eräänä torstaina hänen vatsakipunsa yltyivät sietämättömiksi. Silloin hän muisti, että Tallinassa pidettiin Lapsilähetyksen rukouspiiri (Johannes toimi pitkään sen puheenjohtajana) klo 19. Hän soitti ja pyysi esirukousta. Klo 19.30 kipu lakkasi kerta heitolla ja seuraavana aamuna syövästä ei ollut jäljellä mitään. Lääkärit tutkivat ja ihmettelivät. He tunnustivat, että oli tapahtunut ihme. Tämä innosti Johanneksen uuteen paloon viedä evankeliumia eteenpäin.

Hänen talonsa yhteydessä on kokoustila, jossa olin mukana eräissä seuroissa. Siellä eräs naislääkäri todisti seuraavaa. Viisi vuotta sitten sairastuin syöpään. Nyt se on uusinut jo kolmatta kertaa, nyt elinaikaa on ehkä kuukausi ja pari. Mutta minulle viimeiset kuukaudet ovat olleet ihmeellistä aikaa, kun olen rukouksessa saanut aivan uudella tavalla päästä tuntemaan Herraa.

Sama sairaus, sama Herra ja aivan erilaiset vastaukset. Ja kuitenkin samanlaiset, koska ne veivät Herraa lähelle. Herran armo ja hyvyys kirkastui uudella tavalla.

Tiivistelmä 28-33
Jäähyväispuheen viimeisissä jakeissa kuulemme Jeesuksen tiivistelmän Hänen tehtävästään maailmassa, josta opetuslapset tulisivat sitten todistamaan Pyhässä Hengessä niin, että maailma voisi löytää totuuden seurakunnan ja Pyhän Hengen yhdistetystä todistuksesta. Tiivistelmässä on majesteetillinen kaiku:
"Minä olen lähtenyt Isän luota" - Jeesuksen syntymä ja Jumalan tulo ihmiseksi, inkarnaatio - *"ja tullut maailmaan."* - Hänen tehtävänsä, toimintansa ja opetuksensa, Hänen samaistumisensa ihmisen rajoituksiin ja Hänen ihmeelliset tekonsa - *"Minä jätän maailman"* - kärsimystien, ristin kautta - *"ja menen takaisin Isän luo."* - taivaaseen astuminen ja paluu kirkkauteen, voitto.

Tähän opetuslapset vastasivat:
"Nyt sinä puhut avoimesti etkä sano mitään vertauksin. Nyt me tiedämme, että sinä tiedät kaikki etkä tarvitse, että joku sinulta kysyy. Sen tähden me uskomme sinun lähteneen Jumalan luota."
Kysymys oli suuresta uskon tunnustuksesta. He sanoivat kaksi asiaa: "Me tiedämme" ja "me uskomme". He olivat tunnustuksessaan täysin vilpittömiä eikä Jeesus asettanut heidän rehellisyyttään kyseenalaiseksi. Hän sanoi:
"Nyt te uskotte."
Sana "nyt", jota Jeesus käytti tässä, on eri sana "nyt" kuin se, mitä opetuslapset käyttivät. Jeesuksen käyttämään sanaan sisältyy kriisin, taitteen merkitys. Jeesus ei siis kieltänyt sitä, mitä he sanoivat, vaan oikeastaan toisti heille sen, mitä Hän oli yläsalissa sanonut Pietarille:
"Te olette päässeet niin pitkälle, mutta siitä huolimatta tulette sortumaan. Se tieto ja usko, joka teillä nyt on, ei tule riittämään pitämään teitä pystyssä." Herra tiesi heidän edessään olevan tappion:
"Tulee hetki ja on jo tullut, jona teidät hajotetaan kukin taholleen, ja te jätätte minut yksin."
Jos minulla ei olisi ketään muuta kuin te, jäisin lopulta täysin yksin. "En kuitenkaan ole yksin, sillä Isä on minun kanssani."

Jeesuksen viimeiset sanat kuuluivat:
"Olen puhunut teille tämän, että teillä olisi minussa rauha. Maailmassa teillä on ahdistus."
Olen puhunut teille lohdutuksen sanoja, olen kertonut teille tulevista ahdistuksista ja siitä, että jätätte ja pakenette luotani. Kaikki nämä ovat yhdessä sitä varten, että teillä olisi rauha. Rauhako? Niin rauha! Ei ole sen hienompaa rauhaa ihmissydämelle kuin taju siitä, että Hän tuntee minut, jopa pahimman minusta. Viime kädessä rauhan salaisuus on Hän itse:
"Olkaa kuitenkin turvattuja: minä olen voittanut maailman."

Voittoisa usko
Ensimmäisen kirjeensä 5. luvussa Johannes palauttaa mieleemme Jeesuksen sanoja:
Hän tunnistaa sen reaalisen maailman, missä uskovakin elää:
”Me tiedämme, että olemme Jumalasta, mutta koko maailma on Pahan vallassa.” (19)
Vastaus maailman haasteeseen kuuluu:
”Kaikki, mikä on syntynyt Jumalasta, voittaa maailman. Ja tämä on se voitto, joka on voittanut maailman: meidän uskomme. Kuka voittaa maailman, ellei se, joka uskoo, että Jeesus on Jumalan Poika?”(4-5)
Miksi usko voittaa maailman syntimenon, lihan synnit, kuoleman ja Saatanan? Siksi, että Jeesus on kanssamme. Heikoinkin usko tarrautuu Voittajaan. Jeesuksen voitto on meidän voittomme.
Siksi siitä saa tehdä johtopäätökset:
”Tämä on se rohkea luottamus, joka meillä on häneen: jos me anomme jotakin hänen tahtonsa mukaan, hän kuulee meitä. Ja jos kerran tiedämme hänen kuulevan meitä, mitä tahansa anommekin, tiedämme myös, että meillä on kaikki, mitä olemme häneltä anoneet.” (14,15)

Entä sinä?
Merkitseekö rukoileminen sinulle sellaista yhteyttä Herraan, että täytyt ilolla? Vai onko rukouselämäsi vain myllyn pyöritystä kristillisenä velvollisuutena? Isä rakastaa sinua ja haluaa siksi mielellään kuulla ja vastata rukouksiisi. Voittaja on kanssasi!

Joh. 17:1-26 Isä ja Poika kasvokkain - ylimmäispapillinen rukous

1. Puhuttuaan tämän Jeesus kohotti katseensa kohti taivasta ja sanoi: "Isä, hetki on tullut. Kirkasta Poikasi, että Poikasi kirkastaisi sinut.
2. Sinä olet uskonut hänen valtaansa kaikki ihmiset, jotta hän antaisi iankaikkisen elämän kaikille, jotka olet hänelle antanut.
3. Iankaikkinen elämä on sitä, että he tuntevat sinut, ainoan tosi Jumalan, ja Jeesuksen Kristuksen, jonka sinä olet lähettänyt.
4. Minä olen kirkastanut sinut maan päällä täyttämällä sen työn, jonka sinä annoit minun tehtäväkseni.
5. Ja nyt, Isä, kirkasta sinä minut luonasi sillä kirkkaudella, joka minulla oli sinun rinnallasi, ennen kuin maailma oli olemassa."
6. "Minä olen ilmoittanut sinun nimesi ihmisille, jotka annoit minulle maailmasta. He olivat sinun, ja sinä annoit heidät minulle, ja he ovat noudattaneet sinun sanaasi.
7. Nyt he tietävät, että kaikki, minkä olet antanut minulle, on sinulta,
8. sillä minä olen antanut heille ne sanat, jotka sinä annoit minulle. He ovat ottaneet ne vastaan ja tietävät varmasti, että minä olen lähtenyt sinun luotasi, ja uskovat, että sinä olet minut lähettänyt.
9. Minä rukoilen heidän puolestaan. Maailman puolesta minä en rukoile vaan niiden, jotka sinä olet antanut minulle, sillä he ovat sinun.
10. Kaikki, mikä on minun, on sinun, ja mikä on sinun, on minun, ja minut on kirkastettu heissä.
11. Minä en enää ole maailmassa, mutta he ovat maailmassa, ja minä tulen sinun luoksesi. Pyhä Isä, varjele heidät nimessäsi, jonka olet antanut minulle, että he olisivat yhtä niin kuin me.
12. Kun minä olin heidän kanssaan, varjelin heitä sinun nimessäsi, jonka olet antanut minulle. Minä suojelin heitä, eikä heistä joutunut hukkaan yksikään paitsi se kadotuksen lapsi, jotta Raamatun sana toteutuisi.
13. Nyt minä tulen sinun luoksesi ja puhun tämän, kun vielä olen maailmassa, jotta minun iloni olisi täydellisenä heissä.
14. Minä olen antanut heille sinun sanasi, ja maailma vihaa heitä, koska he eivät ole maailmasta, niin kuin en minäkään ole maailmasta.
15. En rukoile, että ottaisit heidät pois maailmasta vaan että varjelisit heidät pahasta.
16. He eivät ole maailmasta, niin kuin en minäkään ole maailmasta.
17. Pyhitä heidät totuudessa. Sinun sanasi on totuus.
18. Niin kuin sinä olet lähettänyt minut maailmaan, niin olen minäkin lähettänyt heidät maailmaan.
19. Minä pyhitän itseni heidän tähtensä, että hekin olisivat pyhitettyjä totuudessa."
20. "Mutta minä en rukoile ainoastaan heidän puolestaan vaan myös niiden puolesta, jotka heidän sanansa kautta uskovat minuun,
21. että he kaikki olisivat yhtä, niin kuin sinä, Isä, olet minussa ja minä sinussa. Rukoilen, että hekin olisivat yhtä meissä, jotta maailma uskoisi sinun lähettäneen minut.
22. Sen kirkkauden, jonka sinä olet antanut minulle, minä olen antanut heille, jotta he olisivat yhtä, niin kuin me olemme yhtä
23. - minä heissä ja sinä minussa - jotta he olisivat täydellisesti yhtä ja maailma tietäisi, että sinä olet lähettänyt minut ja rakastanut heitä, niin kuin sinä olet rakastanut minua.
24. Isä, minä tahdon, että myös nämä, jotka olet minulle antanut, olisivat kanssani siellä, missä minä olen, ja näkisivät minun kirkkauteni, jonka sinä olet minulle antanut, koska olet rakastanut minua ennen maailman perustamista.
25. Vanhurskas Isä, maailma ei ole tuntenut sinua, mutta minä tunnen sinut, ja nämä ovat saaneet tietää, että sinä olet minut lähettänyt.
26. Minä olen tehnyt sinun nimesi heille tunnetuksi ja teen vastakin, että se rakkaus, jolla sinä olet rakastanut minua, olisi heissä ja minä olisin heissä."

Mitä Jeesus puhuu sinusta Isälle?
Haluaisitko kuulla, mitä sinusta puhutaan taivaassa Isän ja Jeesuksen välisissä keskusteluissa, joita Pyhä Henki kuuntelee tarkkaan voidakseen kertoa sen sinulle? Heprealaiskirje kertoo, että ylös-

noussut Jeesus Kristus voi täydellisesti pelastaa ne, jotka hänen kauttaan tulevat Jumalan luo, sillä hän elää aina rukoillakseen heidän puolestaan. Jeesus ei jättänyt meitä epätietoisuuteen keskustelun sisällöstä ja antoi siksi Pyhälle Hengelle tehtäväksi kirjoituttaa keskustelun sisältöä Johanneksen evankeliumiin.

Kaikkein pyhin
Vaikka meillä ei ole mitään oikeutta asettaa Raamatun kirjoja arvojärjestykseen, tuskin kenelläkään on mitään sitä väitettä vastaan, että Jeesuksen ylimmäispapillinen rukous Johanneksen evankeliumin luvussa 17 vie meidät kaikkien pyhäkköjen keskukseen, kaikkein pyhimpään.

Jeesuksen ylimmäispapillinen rukous on tavattoman rikas sisällöltään, joten tänään katsahdamme sen kokonaisuutta ja alkuosaa sekä mietimme miten Pyhän Kolminaisuuden olemus heijastuu rukouksessa. Seuraavalla kerralla jatkamme yksityiskohdista.

Jeesuksen sydän
Herramme tehtävä maan päällä oli suoritettu loppuun. Korostan "maan päällä". Jae 4 sanoo: "Minä olen kirkastanut sinut maan päällä, olen täyttänyt sen työn, minkä annoit minun tehtäväkseni." Kysymys on siis maan päällisestä tehtävästä. Suurin työ oli vielä edessäpäin. Mutta se tulisi tapahtumaan siten, että Hänet korotettiin maan päältä. Maanpäällinen tehtävä oli siis suoritettu ja Hänen viimeinen puheensa opetuslasten kanssa, vertaus viinipuusta, oli päättynyt. Ristin varjossa pääsemme Hänen vierelleen, kun Hän rukoilee Isää. Hän teki sen ääneen ja edustajamme, opetuslapset, välittävät kuulemansa meille. Ei ole epäilystäkään siitä, etteikö Jeesus olisi myös tarkoittanut tämän suuren rukouksen opetuslasten kuultavaksi, vaikka siinä oli kysymys nimenomaan Isän ja Pojan keskinäisestä rukousyhteydestä. Rukous avaa meille Jeesuksen ajattelun pyhyyden syvyyksiä juuri ennen ristin kärsimyksiä.

Minä rukoilen - minä tahdon
Rukous liikkuu tasolla, jota kuvaavat Jeesuksen käyttämät ilmaisut: "Minä rukoilen..." jakeissa 9, 15 ja 20 ja "Minä tahdon..." jakeessa 24. Sana rukoilla tässä yhteydessä ilmaisee halunsa osoittamista henkilölle, johon ollaan täydessä yhteydessä. Tässä käytetty kreikan rukoilla sana esiintyy usein Uudessa testamentissa, mutta Johanneksella vain tässä ylimmäispapillisessa rukouksessa. Kysymys ei siis ollut siitä, että Jeesus olisi pyytänyt suosionosoituksia, vaan siitä, että Hän ilmaisi Isälle asiat, joihin Hänen sydämensä suuntautui. Jakeen 24 sana "minä tahdon" tarkoittaa päättäväistä tahdon suuntaa. Käytetyt sanat vievät meidät siihen ilmapiiriin, jossa Jeesuksen ja Isän välinen rukousyhteys tapahtui.

Herramme puhui Isälle. Hän oli puhunut viimeiset puheensa tälle maailmalle. Hän oli päättänyt myös puheensa omilleen. Nyt Hän puhui Isälleen sydämellään omansa ja se, mitä Hän halusi ja tahtoi omilleen ja heidän kauttaan maailmalle. Näemme siis Jeesuksen sydämeen ja Hänen tahtonsa tilanteessa, jonka yllä lepäsi ristin varjo.

Kolmiosainen rukous
Jeesuksen rukous jakautuu kolmeen osan. Ensimmäisessä, joka käsittää jakeet 1-5, Hän ilmaisee sen, mitä Hän haluaa itselleen. Jakeissa 6-19 Hän rukoili niiden miesten puolesta, jotka olivat Hänen ympärillään. Jakeessa 20 Hän siirtyi viimeiseen jaksoon sanoillaan: "Minä en kuitenkaan rukoile vain näiden puolesta, vaan myös niiden puolesta, jotka heidän sanansa kautta uskovat minuun."
Siitä eteenpäin Hän rukoili koko Jumalan seurakunnan, Jumalan kirkon puolesta, sillä kaikki Jeesukseen uskovat, joiden usko perustuu apostoliseen todistukseen, kuuluvat maailmanlaajuiseen seurakuntaan. Ensimmäinen osa sisältää kaksi ilmaistua pyyntöä, jotka koskevat Jeesusta itseään, toinen osa kolme opetuslasten asioihin liittyvää ja kolmas osa kaksi koko kristillistä seurakuntaa koskevaa tahdon ilmaisua.

Isä kirkasta Poikasi 1-5
Jeesus aloittaa rukouksensa sanoin: *"Isä, hetki on tullut."* Halki koko Johanneksen evankeliumin olemme kohdanneet viittauksia tähän "hetkeen". Ensimmäinen oli Kaanaan häissä, missä Jeesus sanoi äidilleen: *"Minun aikani ei ole vielä tullut."* Nyt Hän sanoo: *"Isä, hetki on tullut."*

Tähän hetkeen Jeesus oli suuntautunut aivan alusta lähtien. Kaikki Hänen tekonsa ja opetuksensa olivat viitanneet siihen. Koko Hänen kutsumustietoisuutensa liikkeellepaneva voima oli tässä hetkessä. Kaikki tämä oli taustana pyynnölle:
"Kirkasta Poikasi, että Poikasi kirkastaisi sinut. Sinä olet antanut hänen valtaansa koko ihmissuvun, että hän antaisi iäisen elämän kaikille, jotka olet antanut hänelle. Tämä on iäinen elämä, että he tuntevat sinut, joka yksin olet tosi Jumala, ja hänet, jonka olet lähettänyt, Jeesuksen Kristuksen. Minä olen kirkastanut sinut maan päällä, olen täyttänyt sen työn, minkä annoit minun tehtäväkseni."

Pyyntö tässä oli: *"Kirkasta Poikasi, että Poikasi kirkastaisi sinut."*
Hän ei sanonut: "Kirkasta minut, että minä kirkastaisin sinut", vaikka tietenkin Hän tarkoitti juuri sitä. Mutta pyynnön esitystapa on merkittävä. Se ei korostanut persoonaa vaan suhdetta. Ajatellessaan itseään Hän asettui läheiseen suhteeseen Isän kanssa. "Isä", "Poikasi", "Poikasi". Vaikka Hän rukoili itsensä puolesta, Hän ei hetkeksikään unohtanut suhdetta, joka Hänellä oli Isään ja sen merkitystä juuri tuossa hetkessä.

"Isä, hetki on tullut. Kirkasta Poikasi, että Poikasi kirkastaisi sinut."
Miksi Jeesus halusi tulla kirkastetuksi? Jotta Poika voisi kirkastaa Isän. Hänen sydämensä syvin halu oli Isän kunnia. Jeesuksen sydämen syvin halu ei ollut ihmisten pelastaminen vaan Jumalan kunnia. Hän pelasti ihmiset Isän kunnian ja kirkkauden tähden.
Jeesus selittää sen, mitä Hän tarkoittaa pyynnöllään: *"Koska sinä olet antanut hänen valtaansa kaiken lihan, että hän antaisi iankaikkisen elämän kaikille, jotka sinä olet hänelle antanut." (KR38)*
Kirkasta Poikasi, että Hän kirkastaisi Sinut, koska Sinä olet antanut Hänelle vallan antaa iankaikkinen elämä.

Miten Isä oli antanut tämän vallan Hänelle? Mitä tarkoittaa tuo sana "koska"? Luvussa 10:17-18 Jeesus sanoo: *"Isä rakastaa minua, koska minä annan henkeni, että ottaisin sen takaisin. Ei kukaan ota sitä minulta, vaan minä annan sen itsestäni. Minulla on valta antaa se, ja minulla on valta ottaa se takaisin. Sen ohjeen olen saanut Isältäni."*
Valta antaa elämä ja ottaa se takaisin annettiin Jeesukselle, jotta Hän antaa elämänsä ihmisten hyväksi. Nyt Hän siksi rukoili: *"Isä, hetki on tullut. Kirkasta Poikasi, että Poikasi kirkastaisi sinut. Sinä olet antanut hänen valtaansa koko ihmissuvun, että hän antaisi iäisen elämän kaikille..."*

Anna Minulle pyhä Risti
Jeesus pyysi itselleen Ristiä, Ristin kirkkautta. Ymmärrämme Jeesuksen sydämen ja ajatukset täysin väärin, jos hetkeksikään kuvittelemme, että Hän nyt olisi pyytänyt itselleen sitä taivaallista kirkkautta, josta Hän oli luopunut tullessaan ihmiseksi. Hän rukoili itselleen ristiä, koska ristin kautta ja vain ristin kautta Hän voisi antaa elämänsä ihmiskunnan hyväksi Isän päämäärän mukaisesti.

Jeesuksella oli suuri halu suostua Isän tahtoon. Luvussa 12 kuulimme Hänen sanovan: *"Hetki on tullut, että Ihmisen Poika kirkastetaan."* ja sitten heti perään:
"Nyt minun sieluni on järkytetty. Mitä minun pitäisi sanoa? Isä, pelasta minut tästä hetkestä?" Mutta hän ei sanonut niin vaan: *"Kuitenkin: sitä vartenhan olen tullut tähän hetkeen. Isä, kirkasta nimesi!"*
Nyt aivan viime hetkillä ennen ristiä Jeesus yhä pyytää saada kulkea ristin tien. Hän sanoi Isälleen, että ensimmäinen ja suurin palava halu Hänen sielussaan oli pyhä risti.
"Me näemme hänet kuolemansa kärsimyksen tähden kirkkaudella ja kunnialla seppelöidyksi, että hän Jumalan armosta olisi kaikkien puolesta maistanut kuolemaa." (Hepr. 2:9)
Kaiken maan päällä valmiiksi suoritettuaan Jeesus pyysi saada kulkea ristin tien:
"Kirkasta Poikasi, että Poikasi kirkastaisi sinut."

Taivaan kirkkaus
Jakeessa 5 tulemme Jeesuksen toiseen pyyntöön: *"Nyt, Isä, kirkasta minut luonasi sillä kirkkaudella, joka minulla oli luonasi ennen kuin maailma oli olemassa."* Tässä Hän ei käytä itsestään ilmaisu Poika, suhdetta kuvaavaa sanaa. Nyt on kysymys Hänestä persoonallisella tasolla:
"Kirkasta minut ...sillä kirkkaudella, joka minulla oli luonasi ennen kuin maailma oli olemassa."

Nyt Hän haluaa palata siihen, mistä Hän oli tyhjentänyt itsensä tullessaan ihmiseksi, orjan muotoon, jossa Hänet havaittiin ihmisten kaltaiseksi. Ihmisenä Hän oli myös kuuliainen aina ristin kuolemaan asti. Mutta tämä Jeesuksen halu palata Isän luo siihen kirkkauteen, joka Hänellä oli ollut ja josta

Hän oli tyhjentynyt, oli tahtoa tulla vain ja ainoastaan ristin tietä. Jeesukselle risti oli kirkkautta, kunniaa. Varjot syvenivät. Kohta Hän astuisi Kidronin puron yli Getsemanen puutarhaan. Silloin ristin täysi pimeys kietoi Hänet. Mutta sielläkin Hän yhä rukoili: *"Ei niin kuin minä tahdon vaan niin kuin sinä."*

Missään vaiheessa Jeesus ei hetkeksikään poikennut pois Isän tahdon tieltä silloinkaan kun lähestyvän myrskyn ahdistus löi verisen hien ja kuoleman kauhut Hänen sydämelleen. Tässä puhuessaan Isän kanssa Jeesuksen ensimmäinen tahdon ilmaus oli saada kulkea ristin kirkkauteen ja toinen saada kulkea siihen kirkkauteen, joka Hänellä oli taivaassa.
"Anna minulle kirkkaus Sinun tahtosi suorittamisen tiellä. Kirkasta Poikasi ristillä. Anna sitten se kirkkaus, joka minulla oli luonasi."

Entä meidän rukouksemme
Jeesuksen rukous sisälsi ei vain esirukousta omiensa ja uskoon tulevien puolesta, vaan myös rukouksen itsensä puolesta. Uskovalla kristityllläkin on lupa ja oikeus kertoa kaikki omat asiansa Isälle. Mutta niin tehdessämme meidänkin on ennen muuta asetuttava selkeään suhteeseen Isän kanssa:
”Isä olen tässä nyt Sinun lapsenasi Sinun kasvojesi edessä. Siksi minun on myös pakko tunnustaa etten taaskaan ole elänyt ja toiminut niin kuin minun olisi lapsenasi pitänyt. Mutta kiitos, että Jeesuksen ristin kirkkauden tähden saan nytkin tunnustaa sinulle syntini ja omistaa täyden puhdistuksen Pyhän Poikasi kalliin uhriveren tähden. Herra minäkin haluaisin elää Sinun nimesi kunniaksi. Sitä varten haluan nyt ensin kertoa Sinulle kaikki huoleni ja ahdistukseni. Päästä minut katselemaan kasvojesi kirkkautta, niin että voisin näiden käsilläni olevien asioiden ja tehtävien keskellä kirkastaa Sinua kulkemalla Sinun tahtosi tietä.”

Toisin kuin Jeesus uskovan rukoukseen liittyy aina parannuksen ja anteeksi saamisen osio, josta käsin saamme toistuvasti katsella Herran armon kirkkautta ja myös ylistää hänen ihmeellistä hyvyyttään omiaan kohtaan.

Pyhä Kolminaisuus
Kun koko Johanneksen evankeliumin punaisena lankana kulkee Isän ja Pojan välisen suhteen ilmoitus, jonka Pyhä Henki viime kädessä kirkastaa meille, Jeesuksen ylimmäispapillinen rukous sisältää tavattoman syvän opetuksen siitä, mitä Pyhän Kolminaisuuden salaisuus merkitsee pelastetun ihmisen ja seurakunnan yhteyden kannalta. Käymme katsahtamaan nyt koko rukousta tästä näkökulmasta käsin.

Jakeessa 2 Jeesus ilmaisee saman, minkä Hän sanoi ylös noustuaan lähetyskäskyssä. Isä on luovuttanut Hänelle täydellisen hallintavallan ihmissukuun, jotta Hän antaisi iankaikkisen elämän kaikille niille ihmisille, jotka Isä on antanut Hänelle. Mitään sellaista vallan muotoa ei voi esiintyä ihmiskuntaan nähden, ettei se olisi viime kädessä Jeesuksen käsissä. Oli kysymys luonnon voimista, poliittisesta, sotilaallisesta, taloudellista, tiedollisesta, teologisesta, uskonnollisesta tai jopa Saatanan vallasta, kaikkien niiden yli ulottuu Jeesuksen kuninkaallinen valta. Sen päämäärä on yksi, että ihmiset pelastuisivat, että he pääsisivät osalliseksi siitä, mistä syntiinlankeemus ja synti heidät erotti, Jumalan elämästä. Jumalan elämä on iankaikkista pituudeltaan, syvyydeltään ja laadultaan.

Jakessa 3 Jeesus selittää, mitä iankaikkinen elämä on luonteeltaan. Se on Jumalan tuntemista ja Jeesuksen Kristuksen tuntemista. Elämää, iankaikkista tosi elämää, voi esiintyä vai suhteessa Isään ja Poikaan, Heidän tuntemisessaan ja riippuvaisena siitä elämän virrasta, joka jatkuvasti vuotaa Isästä ja Pojasta. Jäähyväispuheessa ja aiemmissa Johanneksen evankeliumin luvuissa näemme, että Pyhän Kolminaisuuden kolmas persoona Pyhä Henki on se elävä vesi, joka Isästä ja Pojasta vuotaa ja joka tekee Isän ja Pojan henkilökohtaisen tuntemisen mahdolliseksi. Iankaikkinen elämä tapahtuu siis jatkuvan vastaanottamisen dynaamisessa ”voimavirrassa”, jossa Isä antaa jotain Pojalle ja Poika antaa täsmälleen saman edelleen Pyhässä Hengessä pelastamilleen.

Itse asiassa Jeesus on ensin saanut nämä ihmiset Isältä armopäätöksessä pelastuksen kohteeksi. Pelastamalla heidät Jeesus luovuttaa Isältä saamansa elämän heille Pyhässä Hengessä voidakseen lopulta luovuttaa koko pelastetun seurakunnan Isälle, joka taas uudelleen luovuttaa puhtaan ja täydellisen morsiamen omalle Pojalleen. Pyhässä Kolminaisuudessa tapahtuu jatkuva antamisen ja vastaanottamisen valtava prosessi, jossa Pyhässä Hengessä elävä seurakunta saa olla koko täy-

teydessään mukana. Tätä ihmeellistä elämän dynaamista liikettä Pyhän Kolminaisuuden sisällä - liikettä, johon pelastettu seurakunta pääsee merkillisellä tavalla mukaan, Jeesus erittelee ja syventää läpi koko ylimmäispapillisen rukouksen.

Jakeessa 6 Jeesus kertoo, että tämä vastaanottamisen ja edelleen pois antamisen prosessi sisältää sen, että Jumalan nimi, Hänen varsinainen olemuksensa tuli Jeesuksessa ilmoitetuksi pelastetuille. Ilmoitus ei milloinkaan voi tapahtua ikään kuin ulkokohtaisena tiedon välityksenä. Se edellyttää syvää omistussuhdetta sen ihmisen ja Jumalan välille, jolle Herran nimi voidaan ilmoittaa. He kuuluivat luomisen perusteella Isälle. Isä luovutti heidät lunastuksen perusteella Pojalle, jotta Pyhän Hengen pyhittäminä heidät voitaisiin antaa takaisin Isälle jne. Miehen ja naisen välistä syvintä tuntemista ei voi tapahtua kuin sellaisessa aviosuhteessa, jossa toinen omistaa toisen ja päin vastoin. Siinä on kuitenkin vain kalpea kuva siitä omistussuhteesta, joka Isän, Pojan ja pelastetun välillä vallitsee.

Jakeiden 6-8 mukaan Isän ja Jeesuksen tunteminen, joka perustuu Jeesuksen ilmoittavaan työhön ja joka on persoonallista luonteeltaan, tapahtuu sanan välityksellä. Isä antoi sanansa Jeesukselle. Jeesus antoi sen sellaisenaan omilleen. Sanassa on kysymys persoonallisesta Herran kohtaamisesta, joka ei voi toteutua pelkästään sanaa kuulemalla, vaan edellyttää vastanottamista, ymmärtämistä ja kuuliaisuutta sanalle, sanan noudattamista.

Jakeen 13 mukaan Herra Jeesus antoi sanansa ja rukoili omiensa puolesta, jotta he saisivat saman ilon, joka Jeesuksella on. Isän ilo on armahtaa syntisiä, niin kuin Luukas 15 osoittaa. Pojan ilo on valmistaa syntisille pelastus. Pyhässä Hengessä Herran omien ilo on saada evankeliumin sanalla välittää pelastusta syntisille. Jeesuksen ilo oli siinä, että Hän sai olla kuuliainen Isän pelastustahdolle. Herran omien ilo on saada olla kuuliaisia samalle pelastustahdolle.

Jakeen 14 mukaan sanan vastaanottaminen merkitsee myös maailman vihaa, jonka myös Jeesus sai osakseen, mutta sen vihan keskellä Jeesus tahtoo Isän varjelevan omiaan pahasta. Tämä varjelu tapahtuu sanan vaikuttaman pyhityksen kautta. Pyhässä Hengessä vaikuttava sana, sen totuus, vaikuttaa pyhityksen siksi, että Jeesus ensin pyhitti itsensä omiensa hyväksi.*(19)*

Jakeen 18 mukaan Isä lähetti Jeesuksen maailmaan. Nyt Jeesus lähettää omansa maailmaan. Isä antoi tehtävän Pojalle. Poika uskoo valmistamansa pelastuksen nyt omilleen.

Jakeen 21 mukaan Kolminaisuuden salaisuus, se että Isä asuu Jeesuksessa ja Jeesus asuu Isässä, ulottuu pidemmälle. Herra ottaa omansa Itsensä sisälle ja sitä kautta Isän sisälle. Herra Jeesus ympäröi omiaan ja Isä ympäröi Jeesusta. Tässä pelastetun ihmeellisessä "paikassa" on uskovien välisen yhteyden salaisuus.

Jae 22 kertoo, että Isä antoi omalle Pojalleen kirkkautensa. Sitäkään Jeesus ei pidätä itselleen, vaan antaa myös sen omilleen. Kirkkaus sana tulee juuresta, joka tarkoittaa asian painavinta, syvintä ja merkittävintä osaa. Kirkkaudessa on siis kysymys Jumalan olemuksen aivan ytimessä olevasta todellisuudesta.

Kun Jumala pelastaa, Hän antaa käsittämättömän suuren ja ihmeellisen pelastuksen, josta Johannes kirjeessään lausuu: *"Rakkaani, nyt me olemme Jumalan lapsia, mutta vielä ei ole käynyt ilmi, mitä meistä tulee. Me tiedämme tulevamme hänen kaltaisikseen, kun hän ilmestyy, sillä me saamme nähdä hänet sellaisena kuin hän on." (1. Joh. 3:2)*
Todellinen kristittyjen yhteys perustuu siis siihen kirkkauteen, joka jokaisella Herran pelastamalla on. Yhteys on siis Jumalan suunnaton lahja, jota ei millään organisatorisilla tai toiminnallisilla keinoilla eikä liioin ekumeenisilla yhteyspyrkimyksillä ei voida luoda. Yhteys on olemassa olevaa, mutta juuri siksi se tulee myös elää todeksi.

Jae 23 lisää kuvaan päinvastaisen ulottuvuuden kuin jae 21, jossa Jeesus sanoi, että Hänen omansa asuvat Hänessä ja Hän Isässä. Nyt Hän sanoo asuvansa omiensa sydämessä ja Isä Hänessä. Jeesus lisää, että se merkitsee ei vain perustetta sille, että yhteys on tuleva kerran täydelliseksi, vaan myös sitä, että Jeesus on luovuttanut omilleen täsmälleen saman rakkauden, jolla Isä on Häntä itseään rakastanut:
"Jumalan rakkaus on vuodatettu sydämiimme meille annetun Pyhän Hengen kautta." (Room. 5:5)

Pyhän Kolminaisuuden ihmeellinen "paikallisuus” ei rajoitu vielä tähänkään. Isä otti ristin tien kirkkauden kautta Pojan taivaalliseen kirkkauteensa. Nyt Jeesus jakeessa 24 ilmaisee tahdokseen, että Hänen omansa saavat olla täsmälleen siellä, missä Hänkin oli sitten kysymys ristin kirkkaudesta tai taivaan kirkkaudesta. Pyhän Kolminaisuuden rakkaus merkitsee viimeiseen asti vietyä yhteyttä pelastettujen kanssa.
Viimeisissä sanoissaan tässä ylimmäispapillisessa rukouksessa Jeesus vielä toistamalla toistaa, että Hän ei voi pidättää itselleen Isän rakkautta, vaan lahjoittaa sen sellaisenaan omiensa elämään ja sydämeen. Tämä rakkaus ei esiinny kuitenkaan minään persoonattomana voimana, vaan perustuu Hänen itsensä henkilölliseen läsnäoloon omissaan. "Minä olen heissä.”

Rukouksen merkitys
Kaikki Jeesuksen oppilailleen antamat opetukset jäähyväispuheessa olisivat jääneet kuolleeksi kirjaimeksi, ellei Jeesus itse olisi lähtenyt toteuttamaan niitä omiensa elämässä. Pyhän Hengen työ Herran omissa on siis vastausta tämän suureen rukoukseen. Herran omat pääsevät Pyhässä Hengessä osallisiksi Pyhän Kolminaisuuden elämästä ja sen sanoin kuvaamattomasta syvyydestä ja rikkaudesta jo taistellessaan täällä ajan vaivoissa mutta lopulta Isän kirkkaudessa yhdessä Jeesuksen kanssa. Kaikki tämä toteutuu, koska Isä vastasi Jeesuksen rukoukseen ja antoi Hänelle ristin kirkkauden ja sen kautta taivaallisen kirkkauden.

Esimerkki siitä millaista meidänkin rukouksemme voisi olla
Kuinka suuressa kiitollisuudenvelassa olenkaan sinulle rakas Jeesus, siitä, että otit kantaaksesi syntieni rangaistukset ja tahdoit kestää nälkää, janoa, vilua, uupumusta, vastustusta, vainoa, tuskia, köyhyyttä, kahleita, ruoskimista, orjantappuran okaita - niin, ja katkerista katkerimman ristinkuoleman ! Kuinka palava onkaan rakkautesi liekki, joka sai sinut omasta aloitteestasi halvan ja kiittämättömän orjan hyväksi syöksymään tuohon kärsimysten mereen! Sinun viattomuutesi ja vanhurskautesi olisi vapauttanut sinut kaikista kärsimyksistä, mutta suunnaton ja sanoin kuvaamaton rakkautesi teki sinusta meidän sijastamme velallisen ja syyn alaisen. Minä olin syyllistynyt rikokseen, sinä sen hyvität. Minä olin ryöstänyt, sinä maksat (Ps.69:5). Minä olin tehnyt syntiä, sinä kärsit.

Laupias Jeesus, minä tunnen sydämellisen armahtavaisuutesi ja rakkautesi hehkun: näyttää siltä, että rakastat minua enemmän kuin itseäsi, kun annat itsesi alttiiksi puolestani. Mitä sinulla, täysin viattomalla on tekemistä kuoleman ajatuksenkaan kanssa? Mitä sinulla, ihmislapsista ihanimmalla, kasvoihin sylkemisen kanssa? Mitä sinulla, kaikkein vanhurskaimmalla, ruoskimisen ja kahleiden kanssa? Minulle kaikki tuo olisi kuulunut, mutta sanomattomassa rakkaudessasi sinä astut alas tämän maailman vankilaan, otat päällesi minun orjanpukuni ja alttiisti kantaaksesi minun rangaistukseni. Minut olisi kuulunut syntieni tähden tuomita polttavan helvetin sammumattomiin liekkeihin, mutta sinä ristin alttarilla rakkauden tulesta hehkuen vapautat minut niistä. Minut olisi kuulunut syntieni tähden sysätä kauas taivaallisen Isän kasvojen edestä, mutta sinä joudut minun tähteni valittamaan, että taivaallinen Isä on sinut hylännyt. Minun kuului joutua ikuisesti Perkeleen ja hänen enkeliensä kidutettavaksi, mutta sinä annat suunnattomasta rakkaudesta itsesi Saatanan palvelijoiden runneltavaksi ja ristiin naulittavaksi.

Yhtä paljon kuin huomaan sinun kärsimyksesi välineitä, yhtä paljon näen myös todisteita sinun minuun kohdistuvasta rakkaudestasi. Ovathan minun syntini nuo kahleet, ruoskaniskut ja nuo piikit, jotka sinuun sattuivat. Rakkautesi ei tyytynyt siihen, että omaksuit meidän lihamme, vielä selvemmin tahdoit vahvistaa sen katkeralla sielusi ja ruumiisi kärsimyksellä. Mikä minä olen, ylhäinen Herrani, että tottelemattoman orjan vuoksi tahdoit niin monta vuotta olla orjana? Mikä minä olen, ihana Ylkä, ettet kuolemastakaan kieltäydy minun, törkeän synnin orjan ja Perkeleen porton tähden? Mikä minä olen, laupias Luoja, ettet minun, viheliäisen 1uotusi tähden kavahda ristin piinapuutakaan? Olen todella, rakastettava Ylkäni, sinulle ihanalle liljalle, haavoittava ja pistävä oas. Minä panen kannettavaksesi kovan ja karkean kuorman, joka painaa sinua niin raskaasti, että veripisarat vuotavat kaikkialta ruumiistasi.

Sinulle, Herra Jeesus, ainoa Lunastajani ja Välimieheni, veisaan ikuisesti kiitosta tämän rakkautesi tähden. Aamen. (Johan Gerhard)

Joh. 17:6-10 Minut on kirkastettu heissä

6. "Minä olen ilmoittanut sinun nimesi ihmisille, jotka annoit minulle maailmasta. He olivat sinun, ja sinä annoit heidät minulle, ja he ovat noudattaneet sinun sanaasi.
7. Nyt he tietävät, että kaikki, minkä olet antanut minulle, on sinulta,
8. sillä minä olen antanut heille ne sanat, jotka sinä annoit minulle. He ovat ottaneet ne vastaan ja tietävät varmasti, että minä olen lähtenyt sinun luotasi, ja uskovat, että sinä olet minut lähettänyt.
9. Minä rukoilen heidän puolestaan. Maailman puolesta minä en rukoile vaan niiden, jotka sinä olet antanut minulle, sillä he ovat sinun.
10. Kaikki, mikä on minun, on sinun, ja mikä on sinun, on minun, ja minut on kirkastettu heissä.

Kuka on kristitty?
Kuka ja millainen on uskova kristitty? Mikä on hänen tehtävänsä maailmassa? Miten hänen on mahdollista täyttää se?

Tämän päivän osassa ylimmäispapillista rukousta Jeesus puhuu taivaallisen Isän kanssa omistaan, mitä Hän ajattelee uskovasta kristitystä. Samalla kun Jeesus rukoilee omiensa puolesta, Hän kertoo Isälle, millainen Hänen omansa on. Meidän kannattaa siksi kuunnella erittäin tarkasti Hänen ajatuksensa tästä asiasta, sillä meille voi olla hyvinkin kohtalokasta, jos ajattelemme itsestämme väärin. Voi olla, että Jeesuksen sanojen valossa moni sellainen, joka pitää itseään ilman muuta kristittynä ei sitä olekaan ja päin vastoin voi olla niitä, jotka Jeesuksen sanojen valossa ovat Hänen omiaan, mutta eivät mitenkään uskalla ajatella itsestään mitään niin suurta ja ihmeellistä.

Jumalan nimi
Aloittaessaan rukoilla oppilaittensa puolesta Jeesus viittaa ensiksi siihen työhön, jonka Hän on jo heidän elämässään tehnyt: *"Minä olen ilmoittanut sinun nimesi ihmisille, jotka olet antanut minulle maailmasta."*

Minkä nimen Jeesus ilmoitti? Jumalalla on vain yksi nimi raamatullisessa ilmoituksessa. Sana Jumala ei ole nimi, se viittaa vain siihen, kenestä puhutaan. Herra ei ole myöskään nimi vaan arvoa ja tehtävää kuvaava titteli. Hänellä on vain yksi nimi ja se on Jahve. Tämän nimen Jeesus oli ilmoittanut omilleen liittäen nimen ajatukseen pelastuksesta. Nimi Jeesus on kreikkalainen muoto sanasta Joosua, joka on yhdistelmä Jahve-pelastus.

"Minä olen ilmoittanut sinun nimesi."
Juutalaisina nämä miehet tiesivät, että Jumalalla on yksi nimi. Jumala oli sanonut Moosekselle: *"Minä olen se joka olen... Tämä on nimeni ainiaan, ja näin minua kutsuttakoon sukupolvesta sukupolveen." (2.Moos. 3:14-15)*

Nyt Jeesus sanoi: *"Minä olen ilmoittanut sinun nimesi"* heille. "Olen selittänyt heille ja tulkinnut heille sen profeetallisen nimen, jonka Sinä olet ottanut itsellesi hamasta muinaisuudesta." Nämä miehet eivät suinkaan ymmärtäneet kaikkea, minkä Jeesus oli heille sanonut ja ilmoittanut, mutta sen he tiesivät, että kaikki se, minkä Jeesus oli puhunut, oli Jumalan sanaa ja että Hän oli Jumalasta.

Jeesus tuli ja osoitti elämällään ja kuolemallaan ja ylösnousemuksellaan, että tuo Jahve ”Minä olen” nimen jatko kuuluu: Elämän Leipä, Elävä vesi, Hyvä Paimen, Iankaikkinen, Tie, Totuus, Elämä, Ylösnousemus. Omistussuhteessa itseensä Jeesus vie omansa syvälle Jumalan totuuden ja armon tuntemiseen.

Uskovan kristityn tuntomerkki on näin ollen se, että hän tunnustaa Jeesuksen omaksi Vapahtajakseen, siksi jonka edessä hän voi ja uskaltaa syntinsä tunnustaa ja kohdata, koska Jeesus on täynnä armoa ja anteeksiantamusta omiaan kohtaan. Mutta samalla uskova kristitty tunnustaa Jeesuksen myös omaksi Herrakseen, jolla on täysi ja lyhentämätön oikeus päättää omansa elämän kaikista niin suurista kuin pienistä asioista.

Omistussuhde
Jeesus korostaa, että kysymys on ihmisistä, jotka luomisen perusteella kuuluvat Isälle Jumalalle ja jotka Isä on antanut Jeesuksen omaisuudeksi. Jeesuksen omistusoikeus uskovaan kristittyyn perustuu siihen, että Jeesus lunasti langenneet ja syntiset omalla pyhällä ja kalliilla Golgatan uhriverellään vapaaksi synnin, kuoleman ja Saatanan vallasta.

Uskovan kristityn perusominaisuus on siis se, että hän ei ole itsensä oma, vaan kuuluu toiselle, kuuluu Jeesukselle ja kuuluu samalla Isälle. Kysymys on läheisimmistä mahdollisesta suhteesta, mikä kahden persoonan välillä vallitsee. Vain se ihminen, joka omistaa toisen, voi syvimmässä merkityksessä tuntea toisen ja rakastaa toista. Omistussuhteeseenhan perustuu esimerkiksi kristillinen avioliitto. Kun aikamme on hyljännyt tässä parisuhteessa omistussuhteen ja korvannut sen yhteisillä eduilla, se on menettänyt suurimman siunauksen, joka ihmissuhteissa voi esiintyä.

Uskova kristitty on Jeesuksen oma ja Jeesus on hänen omansa. Uskova on siis sellainen ihminen, jolla on vierellään aina Toinen Suuri Persoona, Jeesus Kristus itse eikä hän näin ollen voi eikä haluakaan elää hetkeäkään erossa suuresta taivaallisesta Yljästään.

Sinun Sanasi
Edelleen Jeesus kertoo Isälle, miten hänen omansa oppivat tuntemaan Isän. Se tapahtui ja tapahtuu tänäänkin Sanan kautta. Se Sana, jonka Jeesus puhui ja yhä puhuu meille kirjoitetussa Raamatussa, ei ole mitä tahansa uskonnollisen kokemuksen tulkintaa, niin kuin tänä päivänä monen tuutin täydeltä väitetään. Sana, jonka Jeesus antoi omilleen, oli suoraan Isältä saatua. Uskovan kristityn tuntomerkki on tänäänkin se, että hän ottaa Raamattuun kirjoitetun Jeesuksen sanan sellaisenaan Jumalan omana sanana ja taivuttaa sydämensä ja ajatuksensa sen alle, noudattaa sitä.

Uskova kristitty ei ainoastaan lue ja tutki Herran sanaa, vaan hän johdonmukaisesti noudattaa sitä omassa elämässään. Mutta tätä he eivät tee siksi, että se on pakko tai kristityn velvollisuus, vaan siksi että Herran sanat tuovat mukanaan niin suuren ja ihmeellisen rakkauden ja voiman, että niitä on ilo noudattaa. Herran sanoista avautuu Hänen kasvojensa ihanuus, Herran joka on myös minun suuri Vapahtajani, että ei ole suurempaa iloa, kuin seurata Hänen neuvojaan ja kuulla Hänen kuiskauksiaan, vaikka syntinen luonto paneekin kaikin voimin vastaan.

Jeesuksen sanojen vastaan otto avaan uskovalle kristitylle taivaallisia näköaloja, ne vievät katselemaan sellaiseen Herraan Jeesukseen, joka on tullut ylhäältä Isän luota ja joka on tuonut meidän omistettavaksemme koko Isän sydämen rakkauden ja pyhyyden.

Jeesuksen esirukous
Tässä yhteydessä esiintyvät merkilliset sanat: *"Maailman puolesta en rukoile, vaan niiden puolesta, jotka sinä olet antanut minulle."*
Sanoista saattaa saada sellaisen käsityksen, että Juudas oli oikeassa, kun hän kysyi Jeesukselta: *"Herra, mistä syystä sinä aiot ilmoittaa itsesi meille etkä maailmalle?" (14:22)*
Kysymyksen esittäessään Juudaksesta näytti siltä, että Jeesus olisi hylännyt maailman ja keskittynyt pelkästään opetuslapsiinsa. Nyt Juudas kuuli Jeesuksen sanovan: *"Maailman puolesta en rukoile."*

Moni on kokenut näitten sanojen kohdalla, että Jeesus olisi kuitenkin hyljännyt maaliman. Mutta heti jatkossa Jeesus rukoilee kuitenkin: *"...että maailma uskoisi..."* ja "*... jotta maailma ymmärtäisi..."*
Jeesus ei siis suinkaan ollut unohtanut maailmaa. Maailma oli Hänen sydämellään, sillä Hän eli täydessä yhteydessä Isään, joka rakasti maailmaa niin paljon, että antoi Ainoan Poikansa sen hyväksi.

Jeesus kyllä vetää jyrkän rajan omiensa ja tämän maailman lasten välille. Jeesus rukoilee omiensa puolesta, mutta ei rukoile maailman puolesta. Tämä ei tietenkään tarkoita, ettei Jeesuksella olisi mitään mielenkiintoa tässä maailmassa olevia pelastuksesta vielä osattomia ihmisiä kohtaan. Juuri koko ihmiskunnan pelastuksen tähdenhän Jeesus kuoli Golgatan ristillä ja siinä ilmeni Jumalan Isän rakkaus koko maailmaa kohtaan. Kun Jeesus rukoilee omiensa puolesta, Hän tekee sen myös siksi, että maailman lapset heidän julistuksensa ja keskinäisen rakkautensa ja palvelunsa kautta saisivat kuulla evankeliumin ja pääsisivät sisälle pelastettujen joukkoon. Mutta samalla on kuitenkin yhtä totta, että maailman lapset eivät ole pelastettuja eivätkä he ole vielä niiden lupausten ja kasvavan ar-

mon piirissä, johon sisältyy Jeesuksen erityinen esirukous omiensa puolesta, esirukous, jota Hän yhä tänäänkin Isän oikealla puolella jatkaa omiensa puolesta.

Mistä siis oli kysymys? Yksinkertaisesti tästä: ”Voidakseni saavuttaa maailman en nyt hetkeksi rukoile maailman puolesta vaan näiden miesten puolesta, joiden kautta tulen saavuttamaan maailman.” Jeesus siis rukoili sen välineen puolesta, jonka Hän oli luomassa voittaakseen maailman.

Jeesus kirkastettu omissaan
Lopuksi Jeesus liittää aivan hätkähdyttävällä tavalla omansa itseensä. Jeesuksen kunnia ja kirkkaus on sidottu siihen, mitä Hänen omilleen tapahtuu. Hänhän sanoo näin: *"Minä olen kirkastettu heissä".*

Tämän häkellyttävän totuuden ymmärtämiseksi meidän on syytä palauttaa mieliimme tekstiämme edeltävä Jeesuksen rukouksen osa, jossa Hän esitti Isälle kaksi pyyntöä. Ensimmäinen kuului:
"Isä, hetki on tullut, kirkasta Poikasi, että Poikasi kirkastaisi sinut." (17:1)
Tämä pyyntö tarkoittaa sitä, että Jeesus pyysi saada Isältä kärsittäväkseen Golgatan ristin tuskan, sillä siinä ilmenisi kirkkaimmin Jumalan pyhyyden kirkkaus ja Jumalan armon kirkkaus. "Isä, anna minulle pyhä risti, jotta tulisi näkyviin miten Sinä vihaat syntiä ja miten Sinä haluat pelastaa syntisiä!" Isä vastasi tähän pyyntöön seuraavana päivänä.
Toinen pyyntö taas viittaa Jeesuksen lopulliseen kirkkauteen:
"Nyt, Isä, kirkasta minut luonasi sillä kirkkaudella, joka minulla oli luonasi ennen kuin maailma oli olemassa." (17:5)
Isä vastasi tähän Jeesuksen pyyntöön helatorstaina, kun Jeesus nousi taivaaseen Isän luo.

Nyt kun Jeesus toteaa omistaan, että *"minä olen kirkastettu heissä"*, Hän tarkoittaa sitä, että uskovan kristityn syvin tuntomerkki on siinä, että hän on päässyt osalliseksi Golgatan uhrin siunauksesta, syntien anteeksi saamisesta ja Kristuksen lahjavanhurskaudesta. Lisäksi se merkitsee sitä, että Jeesuksen työn kirkkaus tulee näkyviin juuri siinä, että Hänen omansa pääsevät myös samaan lopulliseen kirkkauteen kuin Hänkin. Jotta tämä ei jäisi millään tavalla epäselväksi, Hän kiteytti asian voimakkaaksi tahdonilmaisuksi samaisen rukouksen lopulla näin:
"Isä, minä tahdon, että missä minä olen, siellä nekin, jotka olet minulle antanut, olisivat minun kanssani ja näkisivät minun kirkkauteni, jonka sinä olet antanut minulle, koska olet rakastanut minua jo ennen maailman luomista." (17:24)

Jeesus Kristus on sitonut oman kirkkautensa siihen, että hänen omansa pelastuvat täällä ajassa synnistä ja pääsevät perille lopulliseen iankaikkiseen kirkkauteen.

Uskova kristitty on pelastettu sitä varten, että Jeesus saisi kiitoksen, kunnian ylistyksen. Kristuksen kirkkaus näkyy siinä, että Pyhä Henki pyhittää uskovien elämän, synnyttää heissä rakkautta, iloa, rauhaa, kärsivällisyyttä. Jeesus jatkaakin rukoustaan omiensa puolesta keskittymällä siihen, miten hänen omansa voisivat vihamielisen maailman keskellä täyttää tehtävänsä Herran kirkkauden ilmi saattamiseksi. Siihen tarvitaan pyhitystä, jonka syvin olemus on yhteys Isän ja Pojan kanssa. Pyhitys on Kristuksen kirkkauden ilmenemistä hänen pelastamissaan. Pyhä Henki pyhittää Jeesuksen omia totuuden sanalla. Pyhitettyjä Herra käyttää evankeliumin eteenpäin jakamisessa. Näihin teemoihin palaamme seuraavassa saarnassa.

Erään afgaanin tie pelastukseen
Olen Shahreza, 20- vuotias nuori mies ja olen kotoisin Afganistanissa. Olin muslimi ja jo pienestä pitäen noudatin islamin oppia. Rukoilin, paastosin ja kävin moskeijassa. Halusin olla kunnon muslimi ja elää lähellä Jumalaa. Sitten jouduin lähtemään maastani ja pitkän matkan jälkeen saavuin Suomeen. Hyvin pian sen jälkeen sain kuulla, että äitini oli kuollut. Isäni kuoli jo aikaisemmin. Kotimaahani oli jäänyt kaksi veljeäni. Vastaanottokeskuksessa olin surullinen tilanteestani ja masennuin. Koin, että Jumala on kaukana, eikä vastaa rukouksiini ja lopulta en uskonut Jumalaan ollenkaan.

Erään kerran oli kävelyllä ja saavuin kirkon luokse. Halusin mennä, mutta epäröin. Ajattelin, että ehkä tapahtuu jotain pahaa ja on parempi etten mene. Lopulta uskalsin ja minut otettiin lämpimästi vastaan. Sain paperin, jossa kutsuttiin mukaan seurakuntaan. Sain Uuden testamentin jota aloin lukea. Pastori opetti minulle Jeesuksesta ja katsoin Jeesus-filminkin. Ymmärsin, että Jumala lähetti Poikansa Jeesuksen maailmaan syntieni vuok-

si. Halusin antaa elämäni Jeesukselle, minut kastettiin ja minusta tuli kristitty. Jeesus antoi minulle ilon elämääni.

Minulla on nyt toivo ja tulevaisuus, koska tiedän että minulla on iankaikkinen elämä. Lukiessani Uutta testamenttia minua puhutteli Jeesuksen sanat, että viholliselle tulee antaa anteeksi. Ennen olin täynnä vihaa. Isälläni oli kotimaassani vihollinen, joka tappoi hänet. Halusin kostaa tapahtuneen ja toivoin isäni vihollisen kuolemaa. Sitten ymmärsin, että minun tulee antaa anteeksi, sillä Jeesus on sanonut näin. Se oli aluksi vaikeaa mutta tajusin, että näin oli tehtävä. Sydämeeni tuli rauha. Nyt rukoilen päivittäin isäni vihollisen puolesta, että hänkin pelastuisi. Tiedän, että vain Jeesus sai tämän aikaan.

Usko Jeesukseen on muuttanut elämäni totaalisesti, sillä hän on paras lääkäri ja hänen käsiinsä annoin elämäni. Pyhä Henki opastaa minua päivittäin, osoittaa mitä en saa tehdä ja mitä tulisi tehdä.

Olen saanut turvapaikan Suomesta. Päätös tuli hiljattain. Haaveeni olisi opiskella ammatti, päästä töihin mutta haluan myös palvella Jumalaa. Tällä hetkellä (2018) opiskelen Ryttylässä Kansanlähetysopistolla maahanmuuttajalinjalla. Saan oppia suomenkieltä ja Raamattua. Minulla on mahtavat opettajat ja opiskelukaverit. Sydämessäni on halu oppia lisää Raamattua että voisin myös muille kertoa muille Jeesuksesta. Rukoilen päivittäin kirkon palvelijoiden puolesta, sillä he tarvitsevat rukousta.

Tiedän, että Afganistanin puolesta on rukoiltu yli 50 vuotta Suomessa ja nyt Jumala on vastannut rukouksiin. Jeesus on kanssani joka päivä. Hän näkee kaiken. Rukoilen kotimaassa olevien veljieni puolesta, että hekin tulisivat uskoon. Olen kertonut heille Jeesuksesta, mutta vielä he eivät ole ymmärtäneet kertomaani. Puhelimessa me itkemme koska ikävöimme toisiamme. Jos Jumala on tarkoittanut minut palaamaan kotimaahani jonain päivänä, haluan seurata sitä kutsua. Jeesuksen seuraaminen kotimaassani on hengen vaarallista mutta minä en pelkää. Jumala on antanut minulle rohkeutta todistaa täällä Suomessa oleville muslimeille.

Yksi rakas raamatunkohtani on Psalmi 100. Sen sanat rohkaisevat seuraavasti:
”Iloitse, maa! Kohottakaa riemuhuuto Herralle! Palvelkaa häntä iloiten, tulkaa hänen eteensä riemuiten. Tietäkää, että Herra on Jumala. Hän on meidät luonut, ja hänen me olemme, hänen kansansa, hänen laitumensa lampaat.”

Kuka onkaan siis oikea kristitty?
Ihminen, joka kuuluu Jeesukselle, joka tuntee Isän Sanan kautta ja vaeltaa Jeesuksen kanssa, Hänen rukoustensa kantamana ja voi olla varma taivaalliseen kirkkauteen pääsemisestä - ei oman vaelluksensa varassa, vaan siksi, että Jeesus voi ja haluaa viedä hänen omaan kirkkauteensa asti.

Mahtaako Jeesus puhua Isän kanssa Sinusta ja minusta, niin kuin Hän rukoili tekstissämme? Asia riippuu ratkaisevasti siitä, otatko Hänen sanansa vastaan sellaisena kuin se Sinun sydämeesi osuu. Saako Hän avata Sinulle oman olemuksensa Sinun syntiesi tähden kuolleena ja ylösnousseena Vapahtajana? Saako Hän omistaa Sinut kokonaan rakkautensa hallintavaltaan? Saako Hän kiinnitetyksi katseesi Golgatan ristin kirkkauteen? Saako Hän avata Sinunkin edessäsi taivaallisen kirkkauden oven?

Jos olet jo Herran oma, kiitä Hänen suunnattoman armonsa suuruutta silloinkin, kun synti houkuttaa ja lankeemukset masentavat. Hän rukoilee puolestasi.

Ellet vielä ole keskinäisessä omistussuhteessa Jeesukseen, niin Herra kutsuu Sinua tänään: *"Tulkaa minun luokseni kaikki työtätekevät ja taakkojen kantajat, minä annan teille levon!"*

Joh. 17:11-19 Pyhitettyinä maailmaan lähetetyt

11. Minä en enää ole maailmassa, mutta he ovat maailmassa, ja minä tulen sinun luoksesi. Pyhä Isä, varjele heidät nimessäsi, jonka olet antanut minulle, että he olisivat yhtä niin kuin me.
12. Kun minä olin heidän kanssaan, varjelin heitä sinun nimessäsi, jonka olet antanut minulle. Minä suojelin heitä, eikä heistä joutunut hukkaan yksikään paitsi se kadotuksen lapsi, jotta Raamatun sana toteutuisi.
13. Nyt minä tulen sinun luoksesi ja puhun tämän, kun vielä olen maailmassa, jotta minun iloni olisi täydellisenä heissä.
14. Minä olen antanut heille sinun sanasi, ja maailma vihaa heitä, koska he eivät ole maailmasta, niin kuin en minäkään ole maailmasta.
15. En rukoile, että ottaisit heidät pois maailmasta vaan että varjelisit heidät pahasta.
16. He eivät ole maailmasta, niin kuin en minäkään ole maailmasta.
17. Pyhitä heidät totuudessa. Sinun sanasi on totuus.
18. Niin kuin sinä olet lähettänyt minut maailmaan, niin olen minäkin lähettänyt heidät maailmaan.
19. Minä pyhitän itseni heidän tähtensä, että hekin olisivat pyhitettyjä totuudessa."

Tehtävä maailmassa
Miten me voisimme tässä pahassa maailmassa selvitä tehtävästä, jonka Jeesus omilleen antoi? Lähettäessään omansa viemään evankeliumia aina maan ääriin asti Jeesus tiedosti heitä kohtaavan maailman vihan ja heissä itsessään asuvan syntisen luonnon pahuuden. Mutta silti Hän lähetti omansa maailmaan. Hän nimittäin tiesi, että Isä tulisi vastaamaan Hänen esirukoukseensa omiensa puolesta.

Kuopion Dok
Asuessamme vuosia sitten Kuopiossa seurasin alussa pienen, mutta aika moista vauhtia kasvaneen nuorten joukon elämää. He aloittivat raamattupiirin, josta kehkeytyi dynaamisen opetuslapseuden kasvuryhmä, niin kuin he itseään nimittivät. En iloinnut vain siitä, että nuoret lähtivät täysin omaaloitteisesti liikkeelle kertomaan ilouutista Jeesuksesta tovereilleen. Vielä suurempi oli iloni, kun näin heidän riemuitsevat ja iloitsevat kasvonsa tunnin tai parin mittaisen rukouskokouksen jälkeen. Mikä sai nuo nuoret viipymään niin pitkään rukouksessa? Meillehän viiden minuutin rukous tuntuu usein maratonrukoukselta. Salaisuus oli yksinkertainen. Nuoret riemuitsivat Herran läsnäolosta. He saivat maistaa, jotain Ylösnousseen läsnäolon ihanuudesta. Heille ilo ei ollut vain hetken tunnekokemus, vaan suunnattoman suuri ja turvallinen ja rakastava Jeesus ja Isä koko ajan heidän vierellään ja heidän kanssaan.

Jeesus rukoili omilleen oman ilonsa täyteyttä. Noita nuoria katsellessani näin, että Isä vastasi ja vastaa Poikansa pyyntöön. Herran läsnäolo tuo todellisen ilon, jonka ydin on juuri siinä, että saa jakaa koko sydämensä Herran kanssa.

Miten selvitä maailman pahuuden keskellä?
Mutta noiden suurelta osin vasta uskoon tulleiden nuorten intoa katsellessani mietin aina silloin tällöin, miten he jaksaisivat tämän maailman myrskyissä jatkossa. Jeesuksen esirukous heidän puolestaan antoi minulle kuitenkin toivon. Jeesus rukoilee Isää itseään varjelemaan omiaan. Tämä varjelus on yksi uskovan pysyvän ilon perusteita. Minun ja Sinun varjeltumisesi ei ole meidän omassa varassamme. Uskomme varmuus lepää siinä, että vaikka maailma monelle tavalla houkuttelee, viettelee ja vastustaa uskovia, Isän käsi on niin suuri, että Hän kykenee saamaan päätökseen sen hyvän työn, jonka Hän on pelastamissaan aloittanut.

Tehtävä
Mutta kysymys ei rajoitu pelkästään Herran omien varjeltumiseen uskossa. Jeesus antoi omilleen tehtävän viedä evankeliumi kaikille luoduille. Voidakseni saavuttaa maailman Hän rukoilee niiden miesten puolesta, joiden kautta Hän saavuttaa maailman. Hän siis rukoili sen välineen puolesta, jonka Hän oli luomassa voittaakseen maailman. Jos Hän mieli, että tämä väline, tuo joukko miehiä, tulisi moninkertaistumaan historian saatossa, ja jos Hän mieli, että tämä väline tuottaisi maailmalle us-

koa Jumalaan ja Jumalan tuntemista, rukouksen: *"Varjele heidät nimessäsi..., että he olisivat yhtä niin kuin mekin,"* pitäisi tulla kuulluksi ja vastatuksi.

Jeesus jatkoi: *"En pyydä, että ottaisit heidät pois maailmasta."*
Heidän tehtävänsä on maailmassa. *"Pyydän...että varjelisit heidät pahasta."* Mutta millä tavalla? *"Pyhitä heidät"*, erota heidät totuudellasi. Ja jotta milloinkaan ei jäisi epäselväksi, missä totuus on, Hän lisäsi: *"Sinun sanasi on totuus."*

Tämä Jeesuksen tahdon suunta näihin opetuslapsiin nähden soveltuu yhtä lailla kaikkiin meihin tämän päivän uskoviin. Meidätkin on lähetetty maailmaan. Maailma on yhä vihamielinen ja sen kerää voimansa yhteen lyödäkseen Jeesuksen katkeraan ristin puuhun. Maailma vihaa Herraa. Mutta Hän on sen keskellä ja rakastaa maailmaa. Hän ei nyt rukoile maailman puolesta mutta kylläkin sen hyväksi, kun Hän rukoili niiden puolesta, jotka Hän lähettäisi maailmaan viemään Hänen sanomaansa ja todistamaan Hänestä. Hän rukoili, että Hänen omansa olisivat yhtä, että he varjeltuisivat pahasta ja että Isä pyhittäisi heidät totuudessa.

Jumalan varjelus
Jumalan varjelus ei tarkoita sitä, että Jumala varjelisi omansa onnettomuuksilta, sairauksilta, vaikeuksilta ja vastoinkäymisiltä. Päin vastoin niitä Herra on jopa luvannut seuraajilleen. Varjeluksessa on kysymys paljon suuremmasta, yhteydestä Herraan ja Herrassa toinen toisiinsa.

Tämä yhteys on elimellistä ja olemuksellista luonteeltaan. Jeesus on yhtä Isän kanssa elämänsä ja olemuksensa puolesta. Jeesus rukoili siis, että Isä varjelisi Hänen omansa Hänen nimessään yhtenä juuri samalla tavalla, elämän yhteydessä. Kysymys ei siis ollut yhteydestä, joka perustuisi yhteiseen tunteeseen tai yhteisiin käsityksiin asioista.

Ykseys Kristuksessa on elämän yhteyttä. Se on yhteyttä elämässä ja siksi yhteyttä valossa ja rakkaudessa. Jeesus ja Isä ovat yhtä itse elämässä. Hän ja Isä olivat yhtä täydessä valossa ajattelun ja ymmärtämisen suhteen. Hän ja Isä olivat yhtä rakkaudessa. Pidä, varjele heidät siinä, pidä heidät nimessäsi, jonka olen ilmoittanut ja osoittanut heille. Pidä, varjele heidät niin, että he olisivat yhtä niin kuin me olemme yhtä: yhteisessä elämässä, yhteisessä valossa, yhteisessä rakkaudessa.

Herra huolehtii siitä, että Hänen omansa säilyttävät yhteyden. Uskovien yhteys perustuu siihen, että kukin heistä kuuluu jäsenenä samaan Kristus-ruumiiseen. Isä varjelee siksi omiaan tässä elämän yhteydessä ja sitä kautta myös keskinäisessä yhteydessä. Kysymys on maailmanlaajan Jumalan seurakunnan yhteydestä. Vain Isä kykenee pitämään sitä yllä. Mutta toisaalta juuri siksi uskovien keskinäisen yhteyden tulee olla Herran omien ilon ja huolen aihe. Heidän tulee olla Jumalan työtovereita tässä pahassa maailmassa niin, että uskovien yhteyden esteitä käsitellään oikein.

Jumalan rauha varjelee
Mutta Jumalan varjelus koskee myös yksityisen uskovan suhdetta Herraan. Sillä on selkeä sisältö: *"Älkää mistään murehtiko, vaan kaikessa saattakaa pyyntönne rukouksella ja anomisella kiitoksen kanssa Jumalalle tiettäväksi, ja Jumalan rauha, joka on kaikkea ymmärrystä ylempi, on varjeleva teidän sydämenne ja ajatuksenne Kristuksessa Jeesuksessa." (Fil. 4:6-7)*

Uskova kristitty ei kykene omaa sydäntään, omia ajatuksiaan ja tunteitaan itse hallitsemaan. Hän tietää sen itse oikein hyvin. Mutta Jumala antaakin oman rauhansa ja sitoo uskovan tunteet ja ajatukset Jeesukseen. Jumalan rauhan sisältö on juuri siinä suunnattomassa turvallisuudessa, jonka jokainen Herran oma saa Jeesuksen täytetyn uhrin, kertakaikkisen sovintoveren ja ylösnousemuksen voiton tähden omistaa. Jeesuksen ristissä on sanomattoman riemun ja ilon kestävä pohja.

Sana pyhittää
Mutta ilon perusteet eivät jää tähänkään. Jeesus kertoo, että Hän on antanut oman sanansa seuraajilleen. Se Sana, Raamatun sana, sana ristiinnaulitusta ja ylösnousseesta Jeesuksesta on Jumalan voima. Sen sanan totuus, kun sen alle sydän taipuu, kykenee pitämään meidät maailman pahuuden keskellä puhtaina. Se sana kykenee pyhittämään meitä, erottamaan tämän maailman pahuudesta, jotta voisimme tässä maailmassa rakastaa niitä ihmisiä Kristuksen luo, jotka eivät vielä Herraa tunne.

Sanan totuus kirvelee, kun se tunkee sydämiimme, mutta evankeliumin sana vapauttaa ja antaa voiman vaeltaa Herran tahdon mukaan. Uskovan kristityn suuria ilonhetkiä onkin saada Raamattua tutkien riemuita yhteydestä, jonka se avaa taivaallisen Isän sydämelle asti.

Jotta maailma voisi kuulla evankeliumin
Jäähyväispuheessa luvussa 15 Jeesus opetti pyhityksestä. Nyt Hän rukoilee Isää, että Hänen opetuksensa toteutuisi Hänen seuraajiensa elämässä. Jeesus rukoili omilleen pyhitystä, koska Hän lähetti heidät maailmaan viemään evankeliumia. Jeesus rukoilee pelastusta niille, jotka uskovat Hänen omiensa julistaman sanan kautta.

"Kirkasta minut heissä." Se millaisia olemme vaikuttaa toisiin ihmisiin. Evankelioinnissa eivät ratkaise menetelmät, vaan Herran omien pyhyys, heistä loistava Kristuksen totuus ja rakkaus. "Isä, pyhitä heidät, sillä muuten he eivät voi toteuttaa tehtäväänsä." Paraskaan saarna, mahtavinkaan tekniikka ei ratkaise evankeliumia julistettaessa, vaan saarnaajan suhde Jumalaan, hänen pyhityksensä. Paavali jakaa tästä omana kokemuksenaan:
"Minä olin päättänyt olla luonanne tuntematta muuta kuin Jeesuksen Kristuksen, ja hänet ristiinnaulittuna. Olin siellä heikkouden vallassa, pelossa ja hyvin arkana. Puheeni ja saarnani eivät olleet kiehtovia viisauden sanoja, vaan Hengen ja voiman osoittamista, ettei uskonne perustuisi ihmisviisauteen, vaan Jumalan voimaan." (1 Kor. 2:2-5)

Maailma näkee, millaisia me olemme, ovatko sanamme ja elämämme sopusoinnussa. Kun se näkee, että uskovalla on jotain sellaista, mikä häneltä puuttuu, se herättää kyselyä ja kaipausta. Mutta puoleensa vetävää elämää kykenee tuottamaan vain Pyhä Henki.

Pyhitys ei ole mikään lisuke kristillisyyteen, vaan se on Jumalan tahto jokaisen uskovan elämässä:
"Jumalan tahto on, että olette elämässänne pyhiä." (1 Tess. 4:3)
"Hän antoi itsensä meidän puolestamme lunastaakseen meidät kaikesta laittomuudesta ja puhdistaakseen itselleen omaisuuskansan, hyvissä töissä innokkaan." (Tiit. 2:14)

"Minä pyhitän itseni heidän tähtensä, että hekin olisivat totuudessa pyhitettyjä."
Jeesus oli täydellinen, synnitön ja puhdas. Hän erotti eli pyhitti itsensä kokonaan Jumalan palvelukseen meidän pelastukseksemme. Jeesus erotti itsensä Jumalalle sovitusuhriksi Golgatan ristin tuskiin, jotta Jumalan päämäärä meihin nähden voisi toteutua. Jeesus antoi koko itsensä meidän pelastukseksemme sen armopäätöksen mukaan, jonka Jumala ole tehnyt ennen aikojen alkua. Jeesuksen koko täyteys, Hänen kaikkensa tarvittiin meidän pyhittämiseksemme totuudessa:

"Saattaessaan paljon lapsia kirkkauteen Hänen, jonka tähden ja kautta kaikki on, sopi tehdä heidän pelastuksensa Päämies kärsimysten kautta täydelliseksi. Pyhittäjä ja pyhitettävät ovat näet kaikki alkuisin yhdestä. Siksi hän ei häpeä kutsua heitä veljiksi." (Hepr. 2:10-11)
"Kristus on lunastanut meidät lain kirouksesta tulemalla kiroukseksi meidän sijastamme - kuten on kirjoitettu: "Kirottu on jokainen, joka on puuhun ripustettu" - että Aabrahamin siunaus tulisi Jeesuksessa Kristuksessa kansoihin kuuluvien osaksi, ja me niin uskon kautta saisimme luvatun Hengen." (Gal. 3:13-14)

Jeesus kuoli, haudattiin, nousi kuolleista, astui taivaisiin ja rukoilee meidän puolestamme, jotta me pyhittyisimme. Vihollisuus ja väliseinä Jumalan ja ihmisen väliltä murrettiin, jotta Jumalan elämä pääsisi vaikuttamaan pyhitystä. Pyhitys on siis tulemista Jumalan kuvan kaltaiseksi, Hänen elämänsä jakamista, elämistä suhteessa Häneen, yhteydessä Häneen. Se on siis suunnattomasti enemmän kuin vain pääsemistä irti joistakin synneistä:
"Olkaa pyhät, sillä minä olen pyhä." (1. Piet. 1:16)

Golgatan ristin uhri on välttämätön ehto sekä vanhurskauttamiseen että pyhitykseen. Jeesus teki kaiken puolestamme. Pyhä Henki siirtää evankeliumin sanassa Jeesuksen teot elämäämme. Siksi saamme antaa Jeesuksen tekojen tulla näkyviin pyhityksenä. Pyhä Henki pyhittää. Se on armoa armon päälle. Kun siis Jeesus pyhitti itsensä meidän syntisten hyväksi, pyhitys on mahdollista ja todellista.

Pyhityksen väline on totuus, Jumalan sana. Herra vie meidät aina suhteeseen omaan Sanaansa pyhittäessään meitä. Jumalan sana on persoonallista. Se vie meidät aina henkilökohtaiseen suhteeseen Herraan. Kysymys ei siis ole jonkinmoisesta Sanan maagisesta vaikutuksesta.

Pyhittävän totuuden sisältö
Pyhityksen ei riitä vain jokin erityisoppi tai osa Raamatusta. Siihen tarvitaan koko Raamatun totuus. Niin Jeesuksen kaikki opetukset, Uuden testamentin kaikki kirjat kuin koko Vanha testamentti ovat tarpeen, sekä kokonaisuus että osat. Pyhitys on Sanan laaja-alaista soveltamista elämämme kaikilla alueilla. Siksi meidän on ensin ymmärrettävä Sana. Tarvitsemme totuuden Jumalasta, itsestäsi, Kristuksen teoista ja asemastamme Hänessä.

Uusi testamentti ei keskity yhden synnin käsittelyyn, vaan asettaa sen aina kokonaisuuden valoon. Ratkaisevaa on tajuta oma asema Heran omana. Älä rukoile syntisi tai ongelmasi puolesta. Ajattele sen sijaan itsestäsi oikein Herran omana, Hänen vanhurskauttamanaan ja pelastamanaan Jumalan lapsena. Keskity myönteiseen kristillisyyteen.

Pyhitys ei ole tavoite sinänsä vaan keino päästä tavoitteeseen. Älä siksi tavoittele sitä, että olisit pyhä. Etsi pikemminkin sitä, että tuntisit Jeesuksen syvemmin, eläisit yhdessä Hänen kanssaan, sillä kuulut iankaikkisesti Hänelle.

Totuus Jumalasta
Raamatussa on keskeisintä totuus Jumalasta. Älä unohda Jumalaa! Meidän suuri kiusauksemme on pitää Jumalaa jotenkin itsestäänselvyytenä. Raamattu alkaa aina Jumalasta. Monen tämän päivän kristillisyys on uskontoa ilman Jumalaa. Kaikki alkaa omasta itsestä ja vaikka hetkeksi ikään kuin kurottauduttaisiinkin Jumalan suuntaan, kaikki jämähtää jälleen omaan itseen. Mutta juuri tässä näkyy synnin varsinainen olemus. Sehän ei ole ensi sijassa yksittäisiä tekoja, vaan sitä, ettemme tunnusta Jumalaa ja luota Häneen. Pyhityksessä on kysymys siitä, että Jumala asetetaan elämämme keskukseen.

Koska Jumala on pyhä, Hänen näkemisensä nöyryyttää meidät. Me olemme osa Jumalan pelastussuunnitelmaa. Pyhityksessä on siis kysymys Herran rakastamisesta ja lähimmäisen rakastamisesta. Siinä on kysymys Jumalan ylistämisestä siten, että olemme sitä, mitä olemme Hänen pelastustekojensa tähden, vaellamme Hänen kasvojensa edessä pyhällä arkuudella. Raamattu ei kuvaa pyhitystä voittoisana elämänä vaan jumalisuutena. Se on Jumalan pelkoa.

Totuus synnistä
Tarvitsemme myös totuuden itsestämme. Sen kertoo laki. Laki ei ole pelastustie, mutta se kertoo, mitä Jumala tahtoo. Laki synnyttää ja syventää synnin tuntoa. Se paljastaa, että ongelmamme ei ole niinkään siinä, että olemme itsekkäitä, vaan siinä että emme ole Jumala-keskeisiä. Minä on nostettu Jumalan paikalle.

Totuus uudesta luomuksesta
Pyhittyäksemme tarvitsemme totuuden uudesta luomuksesta. Kristus ei kuollut vain siksi, että saisimme syntimme anteeksi - mikä sinänsä on käsittämättömän suuri ja valtava armon ihme. Hän kuoli myös sitä varten, että pääsisimme vapaaksi synnin vallasta.
"Hän on kuollut kaikkien puolesta, että ne, jotka elävät, eivät enää eläisi itselleen, vaan hänelle, joka on heidän puolestaan kuollut ja noussut ylös." (2 Kor. 5:15)

Pelastusvarmuuden puute on suuri pyhityksen este. Siksi uskova palaa aina vanhurskauttamiseensa voidakseen pyhittyä:
"Mitään kadotustuomiota ei siis ole niille, jotka ovat Kristuksessa Jeesuksessa." (Room. 8:1)
Roomalaiskirjeen 6. luku osoittaa, miten pyhitys lähtee liikkeelle siitä asemasta, joka pelastetulla on Kristuksen kanssa yhdessä kuolleena ja yhdessä ylösnousseena. Kristukseen liitetty saa tehdä tästä tosiasiasta oikeat johtopäätökset. Hän sanoo ei synnille ja kyllä Jumalan vanhurskaudelle.

Totuus taivaasta
Pyhityksessä elävän kristityn tuntomerkki on siinä, että hän suuntautuu kaikilla elämänsä alueilla taivaallisen todellisuuden suuntaan. Hänen toivonsa perustuu Kristuksen ylösnousemuksen tosiasiaan

ja siihen, että Herra tulee pian takaisin viedäkseen hänet luokseen taivaalliseen kirkkauteen uudessa ylösnousemusruumiissa.

Reiko Kameyaman todistus (2016)
Vuoden 1995 elokuun 8. päivänä sain puhelun tyttäreltäni, joka työskenteli Tokiossa:
”Tämän kuun 23. päivä lähden Souliin osallistuakseni avioliiton yhteisvihkimiseen. Olen pahoillani, mutta lähettäisittekö minulle välittömästi onnittelurahaa 11 000 euroa, matkaa ja muita menoja varten 2 500 euroa eli yhteensä 13 500 euroa.”
Siitä alkoi minun ja mieheni tuskien taival. Putosimme kuin pimeyden kuiluun, joka täytti sydämemme pelolla. Olimme toki televisiosta nähneet vanhempien itkevän moonilaisuuden (Maailman yhdistämiskirkon) pauloihin joutuneiden lastensa vuoksi, mutta emme osanneet kuvitellakaan, että joutuisimme itse kokemaan samaa, vaan olimme ajatellet, että kysymys on jostain kaukaisesta television takaisesta maailmasta.

Tutustuimme pastoriin, joka oli erikoistunut taivuttamaan moonilaisuuteen sotkeutuneita, ja ryhdyimme tekemän valmisteluja. Ensimmäinen yritys tyttäremme kohdalla epäonnistui ja valmistauduimme toiseen yritykseen. Mutta toisellakin kerralla tyttäremme karkasi pois.

Kun en tiennyt mitä olisi voinut tehdä, päivät olivat täynnä tyhjyyden tuntoa, nukkuminen ei sujunut ja ruokahalukin katosi. Tuntui siltä, että olimme sortumassa epätoivoon. Päivin ja öin silmieni edessä kulki kuin filmi, missä olin putoamassa syvemmälle ja syvemmälle pimeyteen. Silloin muistui mieleeni, mitä moonilaisuudesta vieroittavan seuran äitien osaston varajohtaja oli toistuvasti sanonut: ”Rukoilkaa Jumalalta apua!” Siksi menin Hiruzenin luterilaisen kirkon ylläpitämän Valo -lastentarhan johtajan luo ja pyysin häntä opettamaan minua rukoilemaan. Johtajattaren nimi oli Liv Bakke. Siitä aloin opiskella Raamattua ja osallistumaan kirkon jumalanpalveluksiin.

Siitä kolmisen vuotta myöhemmin laulaessamme virttä 525 ”Ei ole muuta lohduttajaa kuin armollinen Herra” koin Herran armoa noista sanoista ja silmistäni alkoivat valua kyyneleet aivan valtoimenaan. Nousin kesken jumalanpalveluksen pastori Shukunon eteen ja pyysin, että minut kastettaisiin. Tuota virttä laulaessani sain kohdata Jeesuksen. Kysymys ei ollut minun omista ajatuksistani, vaan minua liikutettiin aivan kuin itsestään. Minut kastettiin 26.12.1999.

Suhteessa tyttäreeni ei tapahtunut edistystä eikä taantumista, ajatuksemme eivät kohdanneet toisiaan. Vuoden 1997 helmikuun 24. päivä hän lähti Etelä-Koreaan. Siellä hän sanoi opiskelevansa puoli vuotta korealaista kulttuuria ja keittotaitoa ja väitti työllään hankkineensa rahat naimisiin menoa varten, koska vanhemmilta ei niitä saanut. Mutta sen jälkeen, kun hän oli lähtenyt Tokiosta, meille alkoi päivittäin tulla soittoja ja vaatimuksia maksaa eräälle finanssilaitokselle suuri velka, jonka hän oli jättänyt jälkeensä. Meitä peloteltiin ja uhkailtiin lähes samaan tapaan kuin järjestäytynyt rikollisuus tekee. Kun pyysimme asiassa neuvoa seurakuntamme pastorilta, hän kielsi meitä maksamasta summaa varoittaen, että jos maksaisimme, kohta meille tulisi toinen vielä suurempi vaatimus, sillä juuri siihen moonilaisuus pyrki. Pyrimme noudattamaan pastorin ohjetta, mutta yhden 2400 euron summan mieheni maksoi, kun ei kestänyt enää päivittäisiä itkuisia puheluita eräältä pankkivirkailijalta. Onneksi se ei ollut moonilisten vippifirma eikä sen jälkeen tullut uusia puheluja ja vaatimuksia.

Puoli vuotta Koreaan lähtönsä jälkeen elokuussa tyttäremme meni moonilaisten yhteisvihkimisessä naimisiin erään maanviljelijän vanhimman pojan kanssa. Avioliitto sujui sopuisasti ja heille syntyi kaksi poikaa. Kun heidän toinen poikansa oli täyttänyt vuoden, erään ystäväni saattamana menin Koreaan ja Soulista korealainen kristitty pastori Lee Sare vei meidät tyttäreni luo. Köyhä talo sijaitsi vuorten keskellä kivikkoisten teiden takana.

Vuoden 2005 marraskuussa tyttäreni mies kuoli äkisti jouduttuaan maatalous koneen silpomaksi. Tyttäreni kieltäytyi jyrkästi palaamasta Japaniin ja jatkaa yksin maatilan pitoa. Miehen vanhemmat ovat nyt 87 ja 82 -vuotiaat ja tyttäreni pojista vanhempi on 8. ja nuorempi 5. luokalla peruskoulua.

Vuoden 2010 tammikuun 1. päivänä poikamme teki itsemurhan hirttäytymällä. Pojallani oli ollut erilaisia murheita, mutta en osannut kuvitellakaan, että hän päätyisi itsemurhaan. Tuolloin pojallani oli kolme lasta, vanhin poika oli 6. luokalla, toinen poika 2. luokalla ja tytär lastentarhassa. Poikani kuolema tuottama tuska erosi tyttäreni aiheuttamasta toivottomuuden tunnosta, se oli sanomatonta surua, pohjatonta pelkoa, ikään kuin sisintä repivää, sydämen lävistävää kipua. En kestänyt yksin oloa, joten tarrauduin mieheeni.

Tammikuun 7. päivän aamuna navetassa lypsyllä huomasin yhtäkkiä hyräileväni virttä 436 ”Ristillä on pelastus”. Samassa sieluni silmien eteen avautui verenpunainen näky Jeesuksesta ristillä. Sitten näin niin kuin Raamatussa kerrotaan, miten temppelin väliverho repesi keskeltä auki. Siinä samassa palasin takaisin arkitodellisuuteen. Mutta sydämeni täytti ihmeellinen rauha. Sydämeni pimeyteen avautui sinitaivas ja siihen asti kokemani pelko ja tuska pyyhkäistiin pois. Sen jälkeen jatkoin laulamalla virren 475 ”Taivaallinen ilo, ylimaallinen rakkaus”. Silloin soi puhelin. Soittaja oli kokonaisvaltaista sielunhoidosta Fukuyo Aoki. Kerroin hänelle juuri kokemani ihmeellisen asian. Hän lohdutti minua sanoen: ”Rouva Kameyama, se oli Jeesuksen teko. Pojastasi on tullut maahan kätketty siemen.”

Tämä oli toinen kerta, kun sain kohdata Jeesuksen. Nytkin muistan sen ikään kuin pääni sisäisenä filminä. Jeesuksen rakkaus teki mahdolliseksi sen, että saatoin jatkaa elämää iloisella mielellä ilman masennusta.

Poikani kuolema aiheutti sen, että tyttäreni, jonka en enää koskaan kuvitellut palaavan kotiimme, tuli kahden poikansa kanssa poikamme haudalle. Hän oli nimittäin sanonut: ”Vaikka isä tai äiti kuolisikin, en missään tapauksessa tule enää milloinkaan Hiruzeniin. Ja jos otatte minut kiinni ja pakotatte arestiin, menetän täydellisesti luottamuksen vanhempiini.” Nyt hän siis kuitenkin palasi.

Myös mieheni sydämessä tapahtui muutos. Hän ei siihen asti ollut halunnut puhua tyttäremme kanssa eikä lukea mitään häneltä tullutta kirjettä, mutta nyt hän meni Yonagon lentokentälle tytärtämme vastaan ja kotiin palatessa oli jo lämpimissä väleissä tyttäremme lasten kanssa. Hänen kylmä sydämensä lämpeni ja hän kykeni juttelemaan myös tyttäremme kanssa. Sitä katsellessani mieleeni muistui isän sanat tuhlaajapojalle Luukkaan evankeliumin 15. luvun jakeessa 32:
”Mutta pitihän nyt iloita ja riemuita, koska tämä sinun veljesi, joka oli kuollut, heräsi eloon. Hän oli kadonnut mutta on nyt löytynyt!"

Tyttäremme on sen jälkeen tullut käymään kotona myös vuonna 2010 ja 2011. Koen, että välimme tyttäreen ovat pikku hiljaa lähentyneet. En enää kuvittele voivani muuttaa tytärtäni. Olen jättänyt hänet Jumalan käsiin ja rukoilen jatkuvasti hänen puolestaan.

Tällaiselle palasiksi murretulle, avuttomalle ja heikolle minulle antaa elämän yksin ja vain Herran armo. Kiitetty olkoon Herran nimi. Aamen.

Miten on Sinun laitasi?
Tajuatko Sinä, joka olet Herran oma, että Sinun varjeltumisesi uskossa ja pelastuksessa on kokonaan kiinni siitä, että Isä vastaa rukouksiin, joita Jeesus tänäänkin rukoilee sinun puolestasi Isän oikealla puolella taivaassa? Tajuatko, että kasvusi Herran omana, Pyhän Hengen pyhittävä työ on vastausta Jeesuksen rukouksiin. Tajuatko, kuinka syvästi Hän sinua rakastaa ajatellessaan Sinua ja puhuessaan Sinun puolestasi? Tajuatko, että Sinä olet Hänen lähettiläänsä omassa kodissasi, koulussasi, työpaikallasi, urheiluharrastuksissasi ja kaikissa ihmissuhteissasi - myös kaupassa ja ostoskeskuksessa, syödessäsi ja juodessasi? Sinä edustat Herraasi. Herrasi kunnia tulee kirkastetuksi Sinun kauttasi. Siksi saat tänäänkin käydä Herran ristin juureen pyytämään uutta puhdistusta ja Pyhän Hengen täyteyttä.

Jos Sinä koet olevasi vielä ulkopuolella, Herra kutsuu sinut luokseen tunnustamaan syntisi ja turvautumaan Golgatalla tapahtuneeseen syntiesi sovitukseen. Niin Sinäkin voit päästä Jeesuksen varjelevan rukouksen suojiin.

Joh. 17:20-26 Ykseys Kristuksessa, jotta maailma uskoisi

20. "Mutta minä en rukoile ainoastaan heidän puolestaan vaan myös niiden puolesta, jotka heidän sanansa kautta uskovat minuun,
21. että he kaikki olisivat yhtä, niin kuin sinä, Isä, olet minussa ja minä sinussa. Rukoilen, että hekin olisivat yhtä meissä, jotta maailma uskoisi sinun lähettäneen minut.
22. Sen kirkkauden, jonka sinä olet antanut minulle, minä olen antanut heille, jotta he olisivat yhtä, niin kuin me olemme yhtä
23. - minä heissä ja sinä minussa - jotta he olisivat täydellisesti yhtä ja maailma tietäisi, että sinä olet lähettänyt minut ja rakastanut heitä, niin kuin sinä olet rakastanut minua.
24. Isä, minä tahdon, että myös nämä, jotka olet minulle antanut, olisivat kanssani siellä, missä minä olen, ja näkisivät minun kirkkauteni, jonka sinä olet minulle antanut, koska olet rakastanut minua ennen maailman perustamista.
25. Vanhurskas Isä, maailma ei ole tuntenut sinua, mutta minä tunnen sinut, ja nämä ovat saaneet tietää, että sinä olet minut lähettänyt.
26. Minä olen tehnyt sinun nimesi heille tunnetuksi ja teen vastakin, että se rakkaus, jolla sinä olet rakastanut minua, olisi heissä ja minä olisin heissä."

Miten maailman ihmiset voisivat pelastua?
Mitä tarvitaan siihen, että evankeliumi Kristuksen rististä ja ylösnousemuksesta saavuttaisi uskosta osattomien sydämet? Miten maailman ihmiset voisivat nähdä Kristuksen kirkkauden ja päästä osalliseksi Hänen rakkaudestaan? Jeesuksen ylimmäispapillisen rukouksen kolmas osa, jossa Hän rukoilee maailmanlaajuisen seurakunnan puolesta, vastaa näihin kysymyksiin.

Sana ”maailma” esiintyy rukouksessa kolmessa eri merkityksessä viitaten luotuun maailmaan, uskosta osattomaan ihmiskuntaan, ihmiskunnan turmelukseen. Jeesuksen kolmas rukous kohdistui siis niihin, jotka evankeliumin sanan kautta pääsisivät tuntemaan Hänet ja osallisiksi pelastuksesta. Ilman Jumalan sanan julistusta, evankeliumia, kukaan ihminen ei voi pelastua. Jumalan rakkaus ulottuu vielä uskosta osattomaan ihmiskunnan osaan pelastetun seurakunnan kautta. Jeesuksen rukous kuitenkin rajoittui vain pelastettuihin. Herra kyllä haluaa kaikkien ihmisten pelastumista, ja juuri siksi Isän tulisi vastata Jeesuksen rukoukseen seurakunnan puolesta. Evankeliumin julistus kaikkialla maailmassa on siis jokaisen uskovan ja koko maailmanlaajan kristillisen seurakunnan tehtävä. Seurakunta joka keskittyy kaikenlaisen hyvän tekemiseen, mutta laiminlyö sanallisen todistuksen Jeesuksesta Kristuksesta on suolansa menettänyt.

Sanan julistus ei riitä
Mutta Jeesus osoittaa selvästi, että pelkkä sanan puhdas ja oikea julistuskaan ei vielä riitä siihen, että ihmiset uskoisivat Jeesuksen tulleen Isän luota pelastamaan syntisiä. Julistuksen kaikupohjaksi tarvitaan uskovien yhteys. Pietarin helluntaisaarnan kaikupohjana oli yhdentoista muun apostolin seisominen hänen takanaan ja Pyhän Hengen saaneiden yhteinen ylistys Jumalan suurista teoista.

Maailman mielikuva uskovista
Millaisena tämän päivän maailma mahtaa nähdä kristillisen seurakunnan? Valta osa tietoa, jonka ns. tavalliset ihmiset saavat tulee kieroutuneista lähteistä kuten TV, radio tai internet, jotka ovat kiinnostuneita enimmäkseen kristillisten kirkkojen sisällä tapahtuneista skandaaleista, lasten hyväksikäytöstä, epärehellisestä varojen käytöstä tai stereotyypeistä. Kirkkojen historiasta nostetaan usein esiin ristiretket, uskonsodat, inkvisitio ja ääriryhmät ja väärinkäytökset, joiden tekijöitä olivat enimmäkseen vain nimelliset kristityt. Osalle ihmisistä taas uskonnon opetus muodostuu kapinan aiheeksi, kun opettajat itsekään eivät usein ole sisällä evankeliumin salaisuudesta. Monelle taas Jumala on vain filosofinen käsite vailla merkitystä arkielämästä. Kaikkea tällaista tukee sitten tietoisuus, että kristilliset kirkot ovat halki historian riidelleet keskenään ja tuominneet toisiaan. Asiaa ei tietenkään helpota harhaoppien aktiivinen toiminta, joka syö uskottavuutta raamatullisten seurakuntien työltä.

Uskon puolustus
Jeesukselle ei ollut yhdentekevää, millaisena maailma näkee omiensa seurakunnan. Erilaisten ennakkoluulojen ja väärien käsitysten torjumiseksi tarvitaan tänä päivänä, jona yhä harvemmalla suo-

malaisella on enää ensikäden kosketusta kristilliseen seurakuntaan, eri kanavia myöden tapahtuvaa apologiaa eli uskon puolustusta.

Uskovien riidat
Mutta evankeliumin julistus ja uskon puolustaminenkaan ei riitä, ellei uskovien kesken vallitse keskinäinen yhteys Kristuksessa. Surkeimpia hetkiä lähetystyössämme Japanissa olivat ne,kun joku seurakuntalainen ilmoittaa, ettei hän enää halua tulla kirkkoon, kun se ja se sanoi hänestä sitä ja sitä.

Yhteyspyrkimykset
Sielunvihollisen keskeisimpiä strategioita onkin halki historian ollut saattaa uskovat kristityt riitelemään keskenään. Siksi ei ole ihme, että viimeisen sadan vuoden ajan eri kirkkokunnat ovat pyrkineet ekumeeniseen tai allianssipohjaiseen kirkkojen näkyvään yhteyteen joko etsimällä yhteistä opillista pohjaa tai opilliset erot sivuuttaen omistautumalla yhteisiin evankelioimisprojekteihin. Kaikki sellaiset yhteyspyrkimykset, joissa pyritään yhteyteen totuuden ja Raamatun sanan kustannuksella on torjuttava jyrkästi. Todellinen yhteys voi tapahtua vain totuudessa eli Raamatun sanasta kiinni pitäen.

On tärkeää, että uskovat keskittyvät Jumalaan, Hänen luonteeseensa, suuruuteensa, pyhyyteensä ja kirkkauteensa kuin omaan itseensä. Tarvitsemme toki vilpitöntä halua ymmärtää toisenlaisissa kristillisissä perinteissä kasvaneita ja niissä uskoon tulleita. Meidän ei pidä nousta tuomitsemaan toisenlaisia kristittyjä pitäessämme kiinni siitä totuudesta, joka on meille Jumalan sanasta kirkastunut. Meidän tulee muistaa, että Jeesus ei kuollut systeemien vaan ihmisten puolesta. Meidän pitää pyrkiä myös eroon kehällisistä kiistakysymyksistä. Tarvitsemme nöyryyttä pitää toisia itseämme parempina. Tarvitsemme pyhitystä luopuaksemme kaikenlaisista huhujen ja pahojen puheiden levittämisestä.

Kuitenkin Jeesuksen rukous omiensa yhteyden puolesta liikkuu aivan eri tasolla kuin kaikki edellä puhumani.

Että he olisivat yhtä
"Minä en kuitenkaan rukoile vain näiden puolesta, vaan myös niiden puolesta, jotka heidän sanansa kautta uskovat minuun."
Jeesuksen rukouksen kolmas osa maailman laajan seurakunnan puolesta sisältää kaksi pyyntöä, Jeesuksen sydämen halua, ja yhden Hänen voimakkaan tahdonilmauksensa Isälle. Ensimmäinen kuuluu: *"...että he kaikki olisivat yhtä..."* Ei vain tämä ensimmäisten apostolien ryhmä, vaan jatkossa kaikki uskovat sielut, ne jotka uskovat heidän todistuksensa kautta, olisivat yhtä samalla tavalla. Mitä varten? "...että maailma uskoisi."

Tätä lausetta on usein lainattu, ja käsittääkseni ihan syystä, osoittamaan, että jos kristityt jakautuvat jos jonkinlaiseen kuppikuntaan ja ryhmittymään, emme voi odottaa maailman uskovan. Ei ole epäilystäkään siitä, etteikö jakautuminen kristittyjen kesken olisi haitannut maailman evankeliointia silloin, kun se on synnyttänyt katkeruutta ja uskovien sydänten erottautumista toisistaan.

Jeesuksen pääajatus on kuitenkin toinen. Hän rukoilee sen puolesta, että uskovilla olisi elimellinen yhteys toistensa kanssa sen perusteella, että heillä on elämän yhteys Isän ja Pojan kanssa. Heillä on yhteys Isään ja Jeesukseen elämässä, valossa ja rakkaudessa. Maailmaan ei synny uskoa sen perusteella, että uskovat ovat keskenään yhtä, vaan sen perusteella, että se yhteys on Jumalasta kotoisin, se on jumalalliseen elämään, valoon ja rakkauteen perustuvaan yhteyttä. Vain sellainen yhteys kykenee synnyttämään maailmassa synnin tunnon ja uskon.

Kristus minussa ja minä Kristuksessa
Yhteydessä on kysymys siitä, että Kristus on meissä ja me Kristuksessa. Hän ottaa Pyhässä Hengessä meidät asunnokseen. Kun olemme Hänen sisällään, pelastuksemme on varmistettu ja taattu. Kun Hän on meissä, Hän kulkee kaikkialle sinne, minne mekin. Kun olemme Hänessä, Hän suojelee ja varjelee meitä. Me edustamme kaikessa Jeesusta kuljimme missä tahansa. Elämämme suuntautuu kaiken aikaa Jeesukseen. Jeesus meissä auttaa meitä tottelemaan Häntä. Me Hänessä tavoittelemme kuuliaisuutta Hänelle. Hänen läsnäolonsa meissä on takuu siitä, että toivomme toteutuu. Kun olemme Hänessä, Hän toteuttaa sen, mitä odotamme toivossa.

Tämä yhteys perustuu siihen, että Jeesus antoi omilleen sen kirkkauden, jonka Hän oli saanut Isältä. Kirkkaus on Jumalan olemuksen ”painavin” osa eli syvintä, pyhintä ja armollisinta, mitä Jumalassa ikinään voi olla. Jeesus on niin täydellinen rakkaudessaan, ettei Hän pidätä itselleen mitään siitä, minkä Hän on saanut Isältä. Me olemme Kristuksen kanssaperillisiä. Saamme Kristuksen kaltaisen ylösnousemusruumiin, jossa suurin ilomme on lopulta saada katsella ja ylistää ihmeellistä Vapahtajaamme, Teurastettua Karitsaa ja Isää, joka antoi Hänet meidän pelastukseksemme. Jeesus korostamalla korostaa, että Hänen omiensa osaksi tulee juuri se sama rakkaus, jolla Isä rakastaa Häntä.

Että he olisivat täydellisesti yhtä
Jeesuksen toinen pyyntö seurakunnan puolesta eroaa vain hiukan ensimmäisestä:
"...että he olisivat täydellisesti yhtä...”
Ilmaisu osoittaa, että Jeesus tietää, että uskovien keskinäisen yhteyden saavuttaminen on prosessi, tapahtumasarja, jossa lopulliseen yhteyteen ei heti päästä. Mutta lopulta tulisi täydellisen yhteyden saavuttaminen, täyttymyksen hetki. Mitä varten?
"...jotta maailma ymmärtäisi...”
Tässä on kysymys sellaisesta, joka ylittää uskon. Tässä Jeesus katseli kauas yli sen hetken, joka oli juuri silloin käsillä. Hän katseli sitä lopullisen täyttymyksen suurta päivää, jona yhteys Pyhässä Hengessä, kaikkien uskovien yhteys Jumalana ja Kristuksen kanssa tulisi täydellisenä ilmi. Tuona hetkenä maailma ei ainoastaan uskoisi, se tulisi tietämään ja näkemään, sillä Kristus tulee takaisin kirkastuakseen pyhissään aina täydellisyyteen asti.

Isä, minä tahdon...
Jeesuksen kolmas esirukous maailmanlaajan seurakunnan puolesta sisältää erittäin voimakkaan tahdon ilmaisun Isälle:
"Isä, minä tahdon...”
Tämä on minun tahtoni, minun päätökseni. Minun sydämeni pitää tästä kiinni. On kuin Jeesus olisi sanonut Isälle, että tässä on sitten asia, jossa ei ole minkäänlaista "neuvotteluvaraa”. Mitään ristiriitaa Isän ja Pojan tahdon välillä ei tässä tietenkään esiinny, mutta ilmaisun voimakkuus on meille suurenmoista ilmoitusta Jeesuksen pelastustahdon suunnattomasta lujuudesta ja siis myös oman pelastuksemme varmuudesta.

Tämän tahdon sisältö kuuluu:
"...että missä minä olen, siellä nekin, jotka olet minulle antanut, olisivat minun kanssani ja näkisivät minun kirkkauteni.”
Missä Jeesus sitten on? Meidän on palattava siihen, mitä Hän rukouksen alussa sanoi itsestään. Hän oli menossa ristille ja ristin kautta kunniaan. "Tahtoni omiini nähden on, että heillä olisi yhteys minun kanssani niin ristin kirkkaudessa kuin myös siinä kirkkaudessa, joka seuraa rististä. Haluan, että he halki tulevien aikojen saavat olla minun kanssani ristin tiellä ja ristissä ja lopulta ikuisesti kanssani siinä kirkkaudessa, joka on kerran ilmestyvä.

Isän jatkuva ilmoittaminen
Rukouksen viimeisessä jakeessa Jeesus lupaa tehdä Isän nimen vastaisuudessakin tunnetuksi omilleen, jotta he tajuaisivat sen rakkauden suuruuden, jolla Isä rakastaa Jeesusta ja pelastettuja. Me tarvitsemme toistuvaa palaamista alkulähteelle siihen Jumalan käsittämättömän rakkauden ilmestymiseen, joka tapahtui, kun Hän antoi ainoan Poikansa meidän syntiemme sovitukseksi.

Uskovan elämä ja vaellus täällä ajassa lopulliseen iankaikkiseen kirkkauteen asti riippuu kokonaan siitä, että Jeesus vie meidät Pyhässä Hengessä uudestaan ja uudestaan tuntemaan Isän olemusta syvemmin ja omistamaan Hänen rakkauttaan.

Koko uskovan ja seurakunnan vaellus on kokonaan kiinni siitä, millä tavalla Isä vastasi ja vastaa Jeesuksen esirukoukseen. Elämme Hänen varassaan. Elämämme on kätketty Häneen. Elämme on lopulta Häntä varten, Hänen nimensä kiitokseksi ja kunniaksi.

Vastaukset
Näin Jeesus rukouksessa puhuen Isälleen lähestyi "hetkeään”. Vastasiko Isä Hänen pyyntöihinsä itsensä puolesta? Kyllä, Hän kulki ristin tien ja Hän palasi kirkkauteensa. Entä hänen rukouksiinsa

Hänen omiensa puolesta? Kyllä, paitsi niin kuin Hän itse sanoi, kadotuksen lapsen kohdalla. Vastaus oli prosessi, mutta todellakin he pysyivät Hänen nimessään, heidät varjeltiin pahasta, he pyhittyivät totuudessa.

Entä sitten Hänen seurakuntansa osalta? Kyllä, jumalallisessa armotaloudessa seurakunta on yksi. Meidän keskinäinen yhteytemme on ollut puutteellista tai epäonnistunut juuri yhtä paljon, kuin mitä olemme olleet kyvyttömät tunnustamaan sitä tosiasiaa, että yhteys on Kristuksessa jo olemassa ja olemme siksi kieltäytyneet tekemästä siitä oikeita johtopäätöksiä. Maailmassa on usko Jeesukseen levinnyt vastauksena Jeesuksen pyyntöön ja tahdon ilmaisuun Isälle. Hetki, jolloin maailma saa tietää on vielä edessä päin.

Millaista on Sinun rukouselämäsi?
Jeesuksen ylimmäispapillista rukousta tulee lähestyä myös henkilökohtaiselta tasolta kysyen, missä määrin minä olen sen yhden Kristuksen seurakunnan jäsen, jonka puolesta Hän rukoili ja niin kuin Hän rukoili, että minäkin olisin. Me rukoilemme, koska emme itsessämme kykene, osaa emmekä voi elää omassa varassamme.

Rukouksessamme tärkeintä ei ole se mitä sanomme, vaan se Kenelle puhumme. Siksi Jeesuskin toisti sanoja ”Isä”, ”Pyhä Isä” ja ”Vanhurskas Isä”. Rukouksessa saamme Pyhässä Hengessä katsella itse Herran kasvoja. Siksi on hyvä rukoilla myös Raamattu auki silmiemme edessä, sillä sieltä loistaa Kristuksen kasvojen kirkkaus.

Malli, jonka Jeesus tässä rukouksessa antaa, oikeuttaa meitä rukoilemaan omien asioidemme puolesta asettuen läheiseen, mutta kunnioittavaan suhteeseen Isään, pyhään Isään, vanhurskaaseen Isään, joka on kuitenkin sanomattoman täynnä rakkautta omiaan kohtaan. Rukous vie meidät huokailemaan veljien ja sisarten puolesta, jotta yhdessä pysyisimme totuudessa, varjeltuisimme pahalta ja myönteisesti kasvaisimme pyhyydessä viedessämme sanaa tämän maailman pimeydessä elävien keskuuteen. Rukous johtaa meidät myös etsimään syvää Kristuksessa olevaa yhteyttä muiden uskovien kanssa, jotta tänäkin päivänä uskovat tunnistettaisiin siitä, että he rakastavat toisiaan.

Rukouksessa saamme myös tähyillä tulevaa kirkkauden asuntoa, jossa saamme olla aina Herran kanssa muistaen, että saamme olla siellä ei vain yksilöinä vaan nimenomaan yhtenä seurakuntana, Kristuksen verellään lunastamana laumana.

Fujiwaran esimerkki hellittämättömästä rukouksesta pastori Itoon kertomana
Jeesus opettaa Luuk. 18:1-7, että elääksemme Jumalan armossa ja vaeltaaksemme kristittyinä väsymättä ja masentumatta tarvitsemme jatkuvaa rukousta. Eräs Kamojiman seurakunnan jo perille päässyt rouva on esimerkki hellittämättömän rukouksen kuulemisesta.

Tämän rouvan mies vietti hyvää ja vastuuntuntoista elämää. Hän oli erittäin uskollinen työssään ja huolehti hyvin perheestään. Vaikka hän rakasti vaimoaan ja oli ollut jo 30 vuotta naimisissa, mutta hän oli erittäin mustasukkainen. Esimerkiksi jos vaimo sattui sanomaan hyvän huomenen tervehdyksen naapurin ohi kävelleelle miehelle, se nostatti miehessä rajun mustasukkaisuuden puuskan ja hän alkoi syyttää vaimoaan ja puhumaan ilkeästi ikään kuin rouvan aamutervehdys olisi ollut viettelevä. Tämä mustasukkaisuus pyrki turmelemaan puolisoiden keskinäisiä suhteita. Heillä oli kolme lasta, jotka olivat jo kasvaneet aikuisiksi. Näin ollen he elivät kahdestaan. Rouvalla oli siis jo aikaa ja hän halusi lähteä töihin. Miehellä ei ollut mitään sitä vastaan paitsi se, että hän ei voinut sallia hänen työskentelevän paikassa, jossa oli miehiä. Mutta hän ei laskenut vaimoaan myöskään sellaiseen työpaikkaan, jossa oli pelkkiä naisia siitä pelosta, että siellä puhuttaisiin hänestä pahaa.

Tällaiset ahdistukset ajoivat rouvaa etsimään apua eräältä kansakouluaikaiselta toveriltaan, joka oli kristitty. Tämä ohjasi hänet kirkolle. Hänet otettiin työhön kirkon lastentarhan toimistoon. Hän alkoi sen myötä myös käydä jumalanpalveluksissa ja Jumalan Sanan puhutteleman hänet kastettiin ja hänestä tuli kristitty. Kun rouvan työ tapahtui lasten parissa, miehelläkään ei ollut mitään sitä vastaan. Näin kului kolme neljä vuotta.

Olisi luullut, että iän myötä mustasukkaisuus olisi hellittänyt, mutta juuri päinvastoin kävi. Se paheni pahenemistaan. Rouvalle tilanne alkoi käydä aivan sietämättömäksi. Syntyi riitoja, joissa mies sylki suustaan tulen kaltaisia syytöksiä vaimoaan kohtaan. Keskellä yötä rouva joutui ajoittain pakenemaan luoksemme pappilaan. Mutta heti perään mies juoksi perässä hakemaan rouvan pois. Pastori Itoo ja hänen vaimonsa joutuivat pitkään

rukoilemaan tämän asian tiimoilta, koska Jeesus kehottaa olemaan kärsivällinen rukouksessa. Näiden taisteluiden keskellä rouvan usko kasvoi ja syveni ja hänen oppi kestävää rukousta.

Näin jatkui 13 vuotta, kunnes miehen työpaikalla eräänä aamuyönä syttyi tulipalo. Matkalla häntä lohduttamaan pastori sanoi vaimolleni: ”Ettäs tässä nyt vielä piti näinkin käydä!” He tiesivät, että mies oli syyttänyt vaimoaan sanomalla, että heille tapahtui ikäviä asioita siksi, että vaimosta oli tullut kristitty. Ja nyt sitten tuli vielä tulipalokin kaiken muun lisäksi. He pelkäsivät, että mies saisi uuden syyn syyttää vaimonsa uskoa tästä tulipalostakin. He rukoilivat siksi autossa, että Herra antaisi tässäkin tilanteessa rouvan uskon pysyä lujana ja muuttaisi tämän tappion siunaukseksi.

Rouva ja hänen miehensä olivat paenneet entiseen asuntoonsa turvaan. Kun he saapuivat sinne, mies ryntäsi pihalle meitä vastaan. Kun he ilmaisivat osanottonsa tähän suureen menetykseen ja kehottivat häntä etsimään apua ja lohdutusta Jumalalta, he pelkäsivät, että hän vastaisi: ”Jos kerran Jumala on rakkaus, miksi sitten tällainen onnettomuus meille tapahtui?” Mutta kun hänen työpaikkansa ja uusi kotinsa olivat palaneet poroksi, hän alkoikin puhua aivan toisella lailla, hyvin nöyrään sävyyn: ”Olen pahoillani, että näin aamuvarhain tulipalo on aiheuttanut monille paljon harmia. Olen tosi kiitollinen, että olette tulleet meitä rohkaisemaan.”

Kun tulipalon jälkiä oli saatu siivotuksi, mies saapui muutaman päivän kuluttua pappilaan kiittämään osanotosta. Siihen asti tämä erittäin sanavalmis mies ei juuri kuunnellut, mitä hänelle sanottiin, vaan vuolaasti puhui omaa asiaansa. Mutta istuuduttuaan hän alkoi puhua hyvin hiljaiseen sävyyn: ”Pastori, kiitos, kun kävitte luonamme. Menetimme tässä tulipalossa kaiken omaisuutemme, mutta saimme osaksemme suurta lohdutusta.” Sitten hän jatkoi:
”Kun naapuruston ihmiset tulivat luoksemme, he ilmaisivat osanottonsa tyypillisillä ilmaisuilla kuten 'Pää pystyyn!' 'Kyllä se siitä vielä aukeaa!' 'Tsemppiä!' ja sitten lupasivat antaa, mitä ensi hätään tarvitsisimme, mutta seurakunnan jäsenet aina lopuksi myös rukoilivat meidän puolestamme. He rukoilivat kaikki juuri niin kuin kirkossakin sitä, että tämä menetys voisi koitua meille siunaukseksi. Näiden rukousten aikana sydämeni täytti merkillinen Jumalan läsnäolon tunto ja saimme syvän lohdutuksen. Sydämeni täyttyi ilolla. Tähän asti olen pelkästään moittinut vaimoani hänen uskonsa vuoksi, mutta tästä lähtien minäkin haluaisin alkaa kirkossa käynnin. Käykö se päinsä?”

Niin hän alkoi käydä kirkossa eikä vain aamun jumalanpalveluksissa vaan myös iltakirkossa ja keskiviikon raamattupiirissä. Vieläpä hän avasi kotinsa kokouksillekin. Hän oli todella muuttunut. Siitä runsaan kolmen vuoden kuluttua syyskuussa palaneen kodin ja työpaikan paikalle nousi entistä ehompi rakennus. Muutamaa päivää uudisrakennuksen kiitosjuhlan jälkeen mies saapui kiitoskäynnille ja sanoi: ”Onnettomuus kääntyi meille todellakin siunaukseksi. Haluaisin saada kasteen ja tulla vaimoni lailla seurakunnan jäseneksi. Voisiko, minusta tulla kristitty?”
Niin hänet kastettiin. Hän oli silloin noin 68 -vuotias. Siitä, kun hänen vaimonsa oli kastettu ja vaimo oli alkanut rukoilla hankalan miehensä puolesta oli kulunut 17 vuotta. Jumala vastasi Luukkaan 18. luvun lupauksen mukaisesti vaimon sitkeään ja kärsivälliseen rukoukseen.

Neljä vuotta myöhemmin mies sairastui vatsasyöpään. Sairaalassa hän oli täynnä kiitollisuutta siitä, että Herra oli pelastanut hänet, vaikka hän oli härkäpäisesti vastustanut Jumalan työtä. Hän oli myös iloinen, että seurakunnan jäsenet kävivät tervehtimässä häntä:
”Olen todella kiitollinen. Olen valmis milloin tahansa siirtymään taivaalliseen kotiin, joka on minullekin valmistettu.”
Hän oli saanut pyytää vaimoltaan myös anteeksi kaikkea, millä oli tätä vaivannut. Niin hän 74 -vuotiaana sai siirtyä Herran luo kirkkauteen.
Hänen miehensä pelastuminen kertoo meille, miten tärkeätä on pysyä uskollisena rukouksessa väsymättä.

Entä Sinä?
Muistatko Sinä rukoillessasi, mitä Jeesus syvimmiltään Sinusta tahtoo? Hän haluaa Sinut luokseen kirkkauteen näkemään Hänen ihanuutensa ja Isän rakkauden sinua kohtaan.

Jos sinä tiedät olevasi vielä ulkopuolinen, niin Herra etsii sinua luokseen. Hän on puolestasi uhrannut koko elämänsä, jotta Sinäkin kääntyisit Hänen puoleensa ja saisit omistaa elämän, jonka yli kuolemalla ei ole valtaa.

Joh. 18:1-27 Lopullinen merkki

1. Tämän sanottuaan Jeesus lähti opetuslapsineen Kidroninpuron toiselle puolelle. Siellä oli puutarha, ja hän meni opetuslastensa kanssa sinne.
2. Myös Juudas, hänen kavaltajansa, tiesi paikan, sillä Jeesus ja hänen opetuslapsensa olivat usein kokoontuneet sinne.
3. Niinpä Juudas otti mukaansa sotilasosaston sekä ylipappien ja fariseusten palvelijoita, ja he tulivat sinne lyhdyt, soihdut ja aseet mukanaan.
4. Silloin Jeesus, tietäen kaiken, mikä häntä kohtaisi, astui esiin ja kysyi heiltä: "Ketä te etsitte?"
5. He vastasivat: "Jeesus Nasaretilaista." Jeesus sanoi heille: "Minä se olen." Myös hänen kavaltajansa Juudas seisoi heidän joukossaan.
6. Kun Jeesus sanoi: "Minä se olen", he perääntyivät ja kaatuivat maahan.
7. Hän kysyi heiltä jälleen: "Ketä te etsitte?" He vastasivat: "Jeesus Nasaretilaista."
8. Jeesus sanoi: "Minähän sanoin, että minä se olen. Jos te siis minua etsitte, antakaa näiden mennä."
9. Näin tapahtui, jotta toteutuisi sana, jonka hän oli puhunut: "Niistä, jotka sinä olet antanut minulle, en ole kadottanut yhtäkään."
10. Simon Pietari, jolla oli miekka, veti sen esiin, iski ylipapin palvelijaa ja löi häneltä oikean korvan irti. Palvelijan nimi oli Malkos.
11. Mutta Jeesus sanoi Pietarille: "Pistä miekkasi tuppeen. Isä on antanut minulle tämän maljan. Enkö minä joisi sitä?"
12. Silloin sotilasosasto, sen komentaja ja juutalaisten palvelijat ottivat Jeesuksen kiinni. He sitoivat hänet
13. ja veivät hänet ensin Hannaksen luo, sillä tämä oli Kaifaksen appi, ja Kaifas oli sinä vuonna ylipappina.
14. Juuri Kaifas oli antanut juutalaisille neuvon, että olisi parempi, jos yksi ihminen kuolisi kansan puolesta.
15. Simon Pietari ja eräs toinen opetuslapsi seurasivat Jeesusta. Tämä opetuslapsi oli ylipapin tuttu ja meni Jeesuksen mukana sisälle ylipapin pihaan,
16. mutta Pietari jäi seisomaan portin ulkopuolelle. Niin se toinen opetuslapsi, joka oli ylipapin tuttu, tuli ulos, puhui portinvartijalle ja toi Pietarin sisälle.
17. Silloin palvelustyttö, joka oli portinvartijana, sanoi Pietarille: "Etkö sinäkin ole tuon miehen opetuslapsia?" Hän vastasi: "En ole."
18. Koska oli kylmä, palvelijat ja vartijat olivat tehneet hiilivalkean ja seisoivat lämmittelemässä. Myös Pietari seisoi heidän kanssaan lämmittelemässä.
19. Ylipappi kysyi Jeesukselta hänen opetuslapsistaan ja opetuksestaan.
20. Jeesus vastasi hänelle: "Minä olen puhunut julkisesti maailmalle. Olen aina opettanut synagogassa ja temppelissä, jonne kaikki juutalaiset kokoontuvat. Salassa en ole puhunut mitään.
21. Miksi minulta kysyt? Kysy niiltä, jotka ovat kuulleet, mitä minä olen heille puhunut. He kyllä tietävät, mitä olen puhunut."
22. Kun Jeesus oli tämän sanonut, yksi vieressä seisovista vartijoista löi häntä kasvoihin ja sanoi: "Noinko sinä vastaat ylipapille?"
23. Jeesus sanoi hänelle: "Jos minä puhuin väärin, todista se vääräksi. Mutta jos puhuin oikein, miksi lyöt minua?"
24. Silloin Hannas lähetti hänet sidottuna ylipappi Kaifaksen luo.
25. Kun Simon Pietari seisoi lämmittelemässä, häneltä kysyttiin: "Etkö sinäkin ole hänen opetuslapsiaan?" Hän kielsi ja sanoi: "En ole."
26. Yksi ylipapin palvelijoista, sen sukulainen, jonka korvan Pietari oli lyönyt irti, sanoi: "Enkö minä nähnyt sinua puutarhassa hänen kanssaan?"
27. Pietari kielsi jälleen, ja samassa lauloi kukko.

Golgatan tielle
Mitä sinä näet katsellessasi Jeesusta matkalla kohti Golgatan ristiä? Kuka ja millainen hän on suhteessa sinuun? Mitä Golgatan tie merkitsee sinulle?

Kun käymme nyt kulkemaan yhdessä Jeesuksen kanssa kärsimystietä, meidän on eräässä mielessä helppo samaistua niihin henkilöihin, jotka sen tien varrella kohtaamme. Niissä näemme koko maailman ja oman pahuutemme aivan niin kuin virren värssy kuvaa:

> Juudaan suu ja viekas kieli,
> kieltämiset Pietarin,
> julma päätös Kaifaankin,
> Pilatuksen pelkomieli,
> Herodeksen kopeus
> maailman on kuvaus.
> (Virsi 56:6)

Kuitenkin kaiken keskuksessa on Herra Jeesus itse. Keskittykäämme Häneen tietoisina, että Golgatan tien jokainen askel otettiin juuri Sinun tähtesi. Me emme kykene samaistumaan Jeesukseen, Hänen tuskansa ja Hänen voittonsa ylösnousemuksessa ylittää kaiken oman kokemusmaailmamme ja ymmärryksemme, mutta muista Hän samaistui sinuun. Hän otti sinun syntisi niin omikseen, että Raamattu sanoo: ”Hänet, joka ei synnistä tiennyt, Jumala teki meidän tähtemme synniksi, jotta me hänessä tulisimme Jumalan vanhurskaudeksi.” (2 Kor. 5:21) Jumala rakastaa sinua niin paljon, että antoi oman Poikansa sinun sijaiseksesi ristin tuskiin. Siksi sinä saat kaikki syntisi anteeksi. Saat ottaa tämän Herran lupauksen vastaan nytkin omalle kohdallesi. Hän teki sen sinun tähtesi ja sinua varten.

Lopullinen merkki
Johanneksen evankeliumi siirtyy siis nyt varsinaiseen huipennukseen. Luvut 18-21 kuvaavat viimeisen ja lopullisen tunnusmerkin. Tähän mennessä Johannes on kuvannut kuuttatoista merkkiä, joista kahdeksan on ollut tunnustekoja ja kahdeksan "Minä olen” julistuksia. Nyt tullaan viimeiseen suureen tunnusmerkkiin.

Nimitys merkki nousee toisen luvun tapahtumista, joissa Jeesus oli Jerusalemissa ja puhdisti temppelin. Siinä yhteydessä Häneltä kysyttiin:
"Minkä tunnusmerkin sinä näytät, kun näitä teet?"
Jeesukselta pyydettiin tunnusmerkkiä, joka olisi osoittanut, että Hänellä oli oikeus ja valta tehdä se, minkä Hän oli tehnyt. Jeesus vastasi heille tavalla, joka varmasti kuulosti heistä salaperäiseltä. Opetuslapsetkaan eivät vielä silloin kyenneet ymmärtämään, mitä Jeesus tarkoitti sanoessaan:
"Hajottakaa maahan tämä temppeli, niin minä pystytän sen kolmessa päivässä."

Toisessa yhteydessä Jeesus sanoi samaa:
"Tämä paha ja avionrikkoja sukupolvi tavoittelee merkkiä, mutta sille ei anneta muuta merkkiä kuin profeetta Joonan merkki. Kuten Joona oli meripedon sisässä kolme päivää ja kolme yötä, niin on myös Ihmisen Poika oleva maan povessa kolme päivää ja kolme yötä.” (Matt. 12:39-40)
Molemmissa tilanteissa Jeesus julisti, että ainoa merkki, joka kykenisi lopullisesti ilmoittamaan Hänet ja osoittamaan Hänen valtansa, olisi Hänen kuolemansa ja ylösnousemuksensa. Tässä lopullisessa merkissä sekä Hänen kuolemansa että Hänen ylösnousemuksensa muodostavat erottamattoman kokonaisuuden, joka vastaansanomattomasti todisti, kuka Hän oli ja mistä Hänen valtansa oli peräisin.

Tapahtumien kulku
Luvut 18-21 käsittelevät näitä viimeisen tunnusmerkin kahta osaa. On siksi syytä katsahtaa kokonaisuuteen ennen kuin menemme yksityiskohtiin. Jakeissa 18:1-11 on eräänlainen alkusoitto, tapahtumat puutarhassa ja kavaltaminen. Jakeesta 18:12 aina 19:16 asti kuvataan kahta oikeudenkäyntiä, uskonnollista ja poliittista, pappien ja Pilatuksen edessä. Luvun 19 jakeissa 17-37 kuvataan Jeesuksen ristiinnaulitseminen. Luvun loppuosan jakeet 38-42 kuvaavat lyhyesti Jeesuksen hautaamisen. Sitten luvuissa 20 ja 21 kohtaamme ylösnousseen Jeesuksen.

Tämänkertainen jaksomme 18. luvun alusta jakautuu kahteen osaan. Ensin Jeesus kavalletaan 1-18 ja sitten oikeudenkäynti pappien edessä 19-27.

Kavaltaminen 1-18
Yöllisissä tapahtumissa puutarhassa pistää silmään Jeesuksen majesteetillisuus ja Hänen syvä nöyryytensä. Johannes aloittaa kertomalla huolellisesti, missä oli tapahtumapaikka:
”Tämän sanottuaan Jeesus lähti opetuslastensa kanssa Kidronin puron toiselle puolelle. Siellä oli puutarha, johon hän meni opetuslapsineen.”
Kyseessä oli ilmeisellä tavalla yksityinen puutarha, johon Jeesuksella oli oikeus mennä. Kysymys ei siis ollut julkisesta paikasta.
"Myös Juudas, hänen kavaltajansa, tiesi sen paikan”
Ihmisen on mahdollista tuntea jopa kaikkein pyhimmät paikat ja silti tehdä niissä mitä kauheimpia tekoja. Juudas tiesi paikan, *"koska Jeesus ja hänen opetuslapsensa usein olivat kokoontuneet sinne.”* Juudas vei vangitsijajoukkion siis tutulle paikalle.

Vangitsijat
On ilmeistä, että kun Jeesus oli rukoillut Getsemanen rukouksensa, Hän ei enää kätkeytynyt vaan tuli avoimesti esiin. Hän meni sille paikalle, mistä tiesi Juudaksen löytävän Hänet. Jeesus kulki tietään majesteetillisesti, kuninkaallisesti halliten tapahtumien kulkua. Vähän aikaisemmin yläsalissa Hän oli määrännyt Juudaksen hoitamaan tehtävänsä nopeasti: "Minkä teet, tee se pian."
Sitten Jeesus annettuaan ympärillään oleville miehille viimeiset opetukset, meni puutarhaan, johon tiesi Juudaksen löytävän tiensä.

"Juudas otti sotilasjoukon”, kysymys oli kohortista eli noin komppanian suuruisesta roomalaisten sotilaiden yksiköstä. Jeesuksen viholliset olivat päättäneet tehdä Jeesuksesta ja Hänen seuraajistaan lopun ja joukon suuruus kertoo siitä, että he olivat ennakoineet, että Jeesuksen vangitseminen aiheuttaisi vaikeuksia. Heillä oli mukanaan myös temppelipoliisin yksikkö ja lisäksi joukko fariseuksen puolueen edustajia. Ylipapit edustivat saddukeusten puoluetta, jota fariseukset sekä uskonnollisesti että poliittisesti vastustivat, mutta nyt Jeesuksen kiinniottamisessa nämä kaksi toisiaan vihaavaa ryhmittymää löysivät toisensa.

Vangitsijat tulivat *"sinne soihdut, lyhdyt ja aseet mukanaan.”* Vaikka pääsiäisen täysikuu oli korkealla ja valaisi maisemaa, heillä oli soihtuja ja lamppuja, sillä he ilmeisellä tavalla arvioivat Jeesuksen kätkeytyvän heiltä puutarhan puiden ja pensaiden sekaan.

Majesteetin tie
Neljässä seuraavassa jakeessa loistaa Jeesuksen kuninkaallisuus:
"Tietäen kaiken, mikä häntä oli kohtaava, Jeesus astui esiin ja sanoi heille: ’Ketä te etsitte?’"
Jae kertoo kristallin kirkkaasti, että Jeesus ei kulkenut Golgatalle tapahtumien kulun uhrina. Hän tiesi täydellisesti kaiken, mikä Hänelle oli tapahtumassa. Hän astui esiin majesteetillisuudessaan. Milloinkaan Hän ei ollut kuninkaallisempi käytökseltään kuin silloin, kun Hänen silmänsä olivat kiinnitetyt ristin suuntaan. Ilmaisu *"Jeesus astui esiin”* tarkoittaa, että Hän tuli ulos puutarhasta, sen ulkopuolelle niin, että kiinniottajat saattoivat helposti havaita Hänet.

Nyt tapahtui jotain sellaista, missä Jeesuksen valtasuuruus loisti. Kun Jeesus tuli Juudaksen ja joukon eteen, Hän kysyi: *"Ketä te etsitte?”* Heidän vastaukseensa *"Jeesusta, Nasaretilaista”* Jeesus lausui: *"Minä olen”*. Vastaus sisälsi Jumalan pyhän nimen. "Te etsitte Nasaretin Jeesusta, ihmistä, mutta Minä olen Pelastaja Jumala, Jahve, "Minä olen”.

Kun Jeesus oli sen sanonut, niin roomalainen sotilaskohortti kuin ylipappien ja fariseustenkin miehet vetäytyivät taaksepäin ja kaatuivat maahan. Jokin Jeesuksen valtasuuruudessa työnsi heidät nurin. Ehkä he näkivät Herran kirkkauden välähdyksen ehkä jotain muuta. Raamattu ei sitä kerro. Toden näköisesti oli kysymys sellaisesta voimasta Jeesuksen olemuksessa, että kohdatessaan sen, miehet eivät pysyneet pystyssä. He eivät yksinkertaisesti kyenneet vangitsemaan Häntä.

Aivan viimeiseen asti Jeesus osoitti sen, minkä Hän oli aiemminkin evankeliumissamme osoittanut, että kukaan ihminen ei Häntä kykenisi vangitsemaan ennekuin tulee se hetki, jona Hän itse luovuttaa itsensä Jumalan Uhrikaritsaksi. Nytkään Juudaksen johtamilta joukoilta asia ei olisi onnistunut, ellei Jeesus itse olisi lähtenyt sille tielle.

Nöyryyden tie
Sitten Jeesus sanoi heille toistamiseen: *"Ketä te etsitte?"* He toistivat vastauksensa: *"Jeesusta, Nasaretilaista."* Siihen Jeesus sanoi:
"Minähän sanoin teille, että minä olen. Jos te siis minua etsitte, niin antakaa näiden mennä."
Kauniilla tavalla Jeesuksen majesteetillisuus ja nöyryys kietoutuvat toisiinsa. Jeesus tiesi, että jos opetuslapset vangittaisiin, he eivät tilannetta kestäisi sortumatta nopeasti ja kauhealla tavalla. Siksi Hän antoi määräyksen: Ottakaa minut kiinni, mutta päästäkää nämä. Tässäkin Jeesus osoitti, kuka tapahtumien kulkua hallitsi.

Pietari ja miekka
Silloin Simon vetäisi miekan tupestaan ja löi sillä puolustaakseen Jeesusta. Pidän Pietarista. Hänessä oli sentään jotain, vaikka se olikin väärää. Hänellä oli vilpitöntä, mutta taitamatonta intoa. Toinen evankelista kertoo, että viimeinen parantamisihme ennen ristiä tarvittiin Jeesuksen oman opetuslapsen väärän innon seurausten korjaamiseen. Malkuksen korva parani. Luulen, että Jeesus joutuu yhä parantamaan monia sellaisia haavoja, joita Hänen lihallisesta innostaan palavat seuraajansa taitamattomuudellaan toisiin lyövät.

Mitä Jeesus sanoi Pietarille: *"Pistä miekkasi tuppeen. Enkö minä joisi maljaa, minkä Isä on minulle antanut?"* Pietarin kiivaus oli lihallista ja taitamatonta. Hermostuneen Pietarin miekanisku sellaisenaan kertoo jotain hänen mielentilastaan. Jos yrittää miekalla katkaista toisen kaulan, mutta saa vain korvan irti, niin kysymys on surkeasta aseen käytöstä. Hän oli täynnä lihallista kiivautta Herran puolesta, se oli väärää ja lisäksi pelkkää hutilointia.

Malja
Jeesus sanoi: *"Enkö minä joisi maljaa, minkä Isä on minulle antanut?"*
Vaikka Johannes ei kuvannut Getsemanen rukousta niin kuin muut evankelistat, se vaikutus ja vastaus näkyy tässä sanassa Pietarille. Jeesushan oli rukoillut:
"Isäni, jos on mahdollista, menköön minulta pois tämä malja. Ei kuitenkaan niin kuin minä tahdon, vaan niin kuin sinä." (Matt. 26:39)
Syvässä tuskassa, sydän ja koko ruumis verta hikoillen, mutta täydessä yhteydessä Isän kanssa Hän kävi rukoustaistelunsa. Nyt näkyy rukoustaistelun tulos:
"Enkö minä joisi maljaa, minkä Isä on minulle antanut?"
Pietarilla oli kiivautta mutta ilman viisautta. Jeesuksella oli kiivaus viisaudessa: *"Kiivaus sinun huoneesi tähden kuluttaa minut," (Joh. 2:17)* niin kuin profeetta oli kirjoittanut ennalta nähdessään Jeesuksen kärsimystien.
"Olen nostanut huulilleni maljan, jonka katkeruus on niin syvä, että sitä yksikään ihmismieli ei koskaan kykene luotaamaan. Enkö joisi sitä?"
Näissä Jeesuksen sanoissa näkyy Hänen majesteettinsa suuruus ja Hänen nöyryytensä syvyys.

Jos minun syntieni oikeudenmukainen rangaistus on Jumalan pyhä tuli kadotuksessa, sitä kuvaa yksi pisara Jeesuksen kärsimysten maljassa. Kun sitten Jeesus joutui juomaan koko maailman syntien rangaistuksen, siinä oli hänelle annettu malja. Viimeistä pisaraa myöten Hän sen tyhjensi Golgatan ristillä. Siihen tyhjeni myös Jumalan oikeudenmukainen ja pyhä viha minua kohtaan. Sain kaiken anteeksi. Saan olla Jumalan rakas lapsi. Ylistys Kristukselle!

Oikeudenkäynti ylipappien edessä
"Sotilasjoukko, päällikkö ja juutalaisten palvelijat ottivat Jeesuksen kiinni, sitoivat hänet."
Tämä jae herättää eräässä mielessä jopa hilpeyttä. Niin, kyllä he sitoivat Jeesuksen. Mutta kuinka monta miestä siihen tarvittiinkaan! Sotilasjoukko, päällikkö, joka erityisesti mainitaan, ja lisäksi vielä juutalaiset temppelipoliisit. Kaikki he hyökkäsivät Jeesuksen kimppuun ja sitoivat Hänet. Hekö sitoivat Hänet? Niin he varmaan ajattelivat. Mutta mikä todellisuudessa Hänet sitoi? Rakkaus minuun! Rakkaus Sinuun! Eivät Jeesusta sitoneet noiden typerien miesten köydet, vaan Jumalan rakkauden iankaikkiset siteet.

Sidottuna Jeesus vietiin Hannaan luo. Johannes kuvaa vain tämän valmistavan kuulustelun Hannaan luona ja toteaa jakeessa 24, että Jeesus lähetettiin edelleen sidottuna ylipappi Kaifaan luo. Johannes sivuuttaa täysin Jeesuksen kuulustelut Kaifaan luona ja korkeimmassa neuvostossa, Sanhedrinissa, jossa Jeesus vastasi Kaifaan kysymykseen *"Oletko sinä Kristus, sen Ylistetyn Poika?"*

kuninkaallisilla sanoilla *"Minä olen. Ja te saatte nähdä Ihmisen Pojan istuvan Voiman oikealla puolella ja tulevan taivaan pilvissä."*

Jakeessa 28 sanotaan:*"He veivät Jeesuksen Kaifaan luota maaherran palatsiin. Oli varhainen aamu."*

Johanneksen keskittyminen vain Hannaan luona tapahtuviin valmistaviin kuulusteluihin selittynee osaksi sillä, että Hannas oli aikansa juutalaisuuden eräs merkittävimpiä vaikuttajia. Viisi hänen pojistaan toimi ylipapin virassa. Virkajärjestyksen mukaan Hannaan olisi pitänyt olla ylipappi, mutta poliittisista syistä Rooma vastusti häntä, mutta suostui siihen, että Kaifas, Hannaan vävy nimitettiin virkaan. Hannas ei ehkä muutenkaan ollut kovin innostunut ylipapin virasta, koska häntä kiinnosti enemmän rahan tekeminen. Hänestä oli tullut eräs aikansa rikkaimmista juutalaisista kiitos kiristys- ja riistotaitojensa. Jotkut ovat sitä mieltä, että hän oli kyennyt säilyttämään itselleen korkeimman neuvoston, Sanhedrinin, puheenjohtajuuden. Oli miten tahansa, hän oli niin vaikutusvaltainen, että ensimmäiseksi Jeesus vietiin hänen luokseen.

Pietari hiilivalkealla
Kaksi Jeesuksen opetuslapsista meni aina Hannaan talolle asti. Toinen heistä meni talon sisäpihaan asti. Hän oli todennäköisesti evankeliumin kirjoittaja Johannes. Toinen oli Pietari. Muut opetuslapset olivat hajaantuneet kukin taholleen. Johannes meni suoraan sisälle pihaan, mutta Pietari seisahtui portille ja jäi ulkopuolelle. On vähintään kuvaavaa, että toista opetuslapsista ei grillattu kiusallisilla kysymyksillä vain Pietaria. Pietarin vaikeudet alkoivat, kun hän jäi ulkopuolelle. Johannes kaikesta päätellen aavisti Pietarin olevan vaarassa portin ulkopuolella ja meni portille, puhui ovenvartijatytölle ja tämä päästi Pietarin sisään.

Sinä yönä oli kylmä, ja siksi pihalle oli viritelty hiilivalkea. Todennäköisesti Johanneksen ja Pietarin kylmyyden tunnetta lisäsi pelko ja sen mukanaan tuoma kylmä hiki. Pietari meni lämmittelemään Jeesuksen vihollisten sytyttämälle tulelle. Tänäänkin on vaarallista mennä lämmittelemään Jeesuksen vastustajien seuraan.

Kuulustelu
Jeesuksen kuulustelu Hannaan edessä oli lyhyt. Hannas esitti Jeesukselle kysymyksiä Hänen opetuksistaan ja opetuslapsistaan. Hän toivoi, että Jeesus olisi julistanut itsensä Messiaaksi, olisi kertonut omista tavoitteistaan, päämääristään ja opetuksistaan sekä paljastanut, kuinka syvälle Hänen opetuslapsensa olivat joutuneet Hänen opetustensa pauloihin. Hän pyrki saamaan Jeesuksesta irti sellaista, johon hän olisi voinut tarttua syyttäessään Jeesusta ja saadakseen niiden perusteella Jeesukselle kuolemantuomion asiasta lopullisesti päättävien viranomaisten edessä.

Kysymys ei siis ollut kuulustelijasta, joka olisi halunnut saada tietää totuuden, vaan vihollisesta, joka aamun valjetessa halusi nopeasti saada Jeesuksen roomalaisten viranomaisten käsiin. Hannas esitti kysymyksensä todennäköisesti erittäin kohteliaaseen sävyyn:
"Kerro meille, mistä toiminnassasi on kysymys. Mitä opetat? Mihin Sinä ja opetuslapsesi pyritte?"

Pyhä viha
Jeesus vastasi pyhän vihan vallassa. Se näkyy siitä, miten Jeesuksen vihaisen äänensävyn suututtama virkailija löi Jeesusta. Siinä, mitä Jeesus sanoi Hannakselle, korostus oli sanalla "Minä":
"Minä olen puhunut julkisesti maailmalle, aina opettaen synagogissa ja temppelissä, joihin kaikki juutalaiset kokoontuvat, enkä ole puhunut mitään salassa."

Julistus paljasti, miten täysin vastakkaiset olivat Hänen ja Hänen vihollistensa menettelytavat. Jeesuksen toiminnan salainen urkkiminen oli jatkunut jo pitkään, ja Jeesus tiesi sen hyvin. Hän sanoi siksi:
"Miksi kysyt? Sinähän tiedät jo kaiken. Ellet todellakaan tiedä, niin kysy niiltä, jotka ovat olleet ympärilläni. Olen toiminut julkisuudessa ja puhunut avoimesti. Minä en ole pitänyt salaisia kokouksia. En ole juonitellut mitään maallista hallitusta vastaan. Kaikki toimintani on ollut päivän valossa."

Vastauksen vihaisuuden vuoksi vierellä seisonut palvelija sanoi:
"Niinkö sinä vastaat ylimmäiselle papille?"

Huomaa sana "niinkö". Jeesus nuhteli Hannasta ja palvelija löi Jeesusta. Jeesus ei vastannut palvelijalle tavastaan puhua, vaan viittasi jälleen kaikkeen opetukseensa, jonka Hän oli antanut julkisesti: *"Jos puhuin väärin, näytä se toteen, mutta jos puhuin oikein, miksi minua lyöt?"*

Kuulustelu oli ohi. Hannaksella ei ollut enää mitään sanottavaa. Jeesus sidottiin uudestaan ja lähetettiin Kaifaan eteen.

Pietarin kieltämiset
Pietarin seisoskellessa lämmittelemässä hänen luokseen tultiin uudelleen. Ensimmäinen kieltäminen oli tapahtunut portilla, kun ovea vartioinut palvelijatar oli tunnistanut hänet. Nyt he tulivat jälleen ja kysyivät: *"Etkö sinäkin ole hänen opetuslapsiaan?"* Hän kielsi.
"Silloin eräs ylimmäisen papin palvelijoista, sen sukulainen, jolta Pietari oli sivaltanut korvan, sanoi: 'Enkö minä nähnyt sinua puutarhassa hänen kanssaan?' Pietari kielsi taas."
Johannes ei kerro mitään kiroilusta ja vannomisesta. Sen kertoo Markus evankeliumissaan, jonka sisällöstä Pietari itse oli vastuussa. Johannes kertoo vain itse murhenäytelmän: *"Pietari kielsi taas. Samassa lauloi kukko."* Hän ei mainitse liioin Jeesuksen katsetta.

Kertomus on traaginen. Kiivaudessa ilman viisautta Pietari huitoi miekalla. Heikkouden valtaan joutuneena ja vapisevana hän sanoi kolme kertaa, ennen auringon nousua, ettei hän tunne Jeesusta eikä hänellä ole mitään tekemistä Jeesuksen kanssa. Luen tapahtuman arkuudella:
"Sen tähden, joka luulee seisovansa, katsokoon, ettei lankea." (1.Kor. 10:12)

Parannus elämäksi
Juudas petti ja Pietari kielsi tuntevansa Jeesuksen. Molemmat ovat suuria syntejä, joihin kuka tahansa meistäkin voi langeta. Molemmille Jeesus kertoi etukäteen, mitä he tulisivat tekemään. Kummatkin katuivat syntejään. Mutta toinen joutui kadotukseen ja toinen sai armon ja hänestä tuli Jeesuksen ylösnousemuksen väkevä todistaja. Mistä ero johtui? Eikö Pietarin synti, kolmesti toistettu ollut selkeää Jeesuksen luottamuksen pettämistä? Ero ei siis ollut syntien suuruudessa, vaan siitä, miten he menettelivät langettuaan. Juudas katui, tunnusti tehneensä väärin, mutta ei Jeesukseen vaan itseensä ja ylipappeihin päin. Pietari katui, tunnusti syntinsä kyynelin Jeesukseen päin. Syyllisyyden tuskassa häntä kantoivat Jeesuksen armahtava katse ja Jeesuksen lupaus siitä, että Hän rukoilisi, ettei Pietarin usko lankeemuksen keskellä romahtaisi.

Juudas katui, mutta ei jäänyt Jeesuksen varaan. Hän päätti hoitaa vastuunsa itse eli jäi epäuskon valtaan. Pietari katui ja jätti itsensä Jeesuksen armon varaan. Kristillinen parannus on katumusta ja syntien tunnustamista Jeesukselle ja jäämistä omantunnon syytöstenkin keskellä kokonaan Vapahtajan armon varaan. Pietari sai armon, sillä Jeesus kulki koko ristin tien loppuun asti kantaen myös Hänen ja muidenkin opetuslasten syntien rangaistuksen.

Jos sinä olet pettänyt Jeesuksen tai kieltänyt muista, mitä Hän lupasi: *"Sitä, joka tulee minun luokseni, minä en ikinä heitä ulos." (Joh. 6:37)* Hän kulki petollisten ja kieltäjien tähden Golgatan tien loppuun asti. Yksikään, joka langenneena tulee Hänen luokseen, ei jää armosta osattomaksi. Käy siis tänään Armahtajasi luo!

Itoo Masaharun todistus
Leukemiaan sairastumisestani on nyt kulunut yhdeksän vuotta. Olen Jumalalle kiitollinen siitä, että olen tähän asti saanut tulla monien veljien ja sisarten rukousten tukemana. Tällä hetkellä yritän saada pitkiksi venyneitä teologian opintojani maaliskuuhun mennessä päätökseen kirjoittamalla lopputyötä. (Suom. huom.: Itoo sai kaikki opintonsa valmiiksi, mutta ei sairauden uusittua enää päässyt osallistumaan lopputentteihin. Hän pääsi Herran luo 2008)

Olin 52-vuotias, kun sairastuin äkilliseen leukemiaan vuonna 1998. Työskentelin silloin Hiroshimassa ja aivan viime hetkellä sain avun Hiroshiman Punaisen Ristin Ydinpommisairaalassa. Siihen asti olin elänyt täysin terveenä ja ajatellut, että vakavat sairaudet kuuluvat muille, eivät minulle. Sairasvuoteellani joudun kohtaamaan sen, että minun elämäni päättyisi tähän.

Vuoden ja seitsemän kuukauden sairaalahoidon seurauksena leukemia saatiin paranemaan ja sairauden keskellä syventyneiden uskonkokemusten rohkaisemana ja Pyhän Hengen johdattamana päätin omistautua kokotoi-

miseen evankeliumin julistamiseen. Vuonna 2002 minut hyväksyttiin 56-vuotiaana Koben Luterilaisen Teologisen Seminaarin opiskelijaksi. Omistauduin niin opintoihini, että lähes unohdin sairauteni. Mutta kesäloman lähestyessä kävi ilmi, että olin sairastunut uudelleen, mutta tällä kertaa eri tyyppiseen leukemiaan. Sen jälkeen olen joutunut viisi kertaa pitemmille hoitojaksoille sairaalaan. Yhteensä sairaala-aikaa on kertynyt jo kolme vuotta kolme kuukautta. Vaimoni, poikani ja teologisen seminaarin rehtorin läsnä ollessa lääkärit totesivat minulla olevan 4 - 5 kuukautta elinaikaa jäljellä. Mutta kesäkuussa 2005 pääsin kuitenkin jatkamaan opintojani.

Maaliskuussa 2007 sairaus uusi jo viidettä kertaa eikä uusia hoitoja enää voitu antaa ja olin voimaton sairaalan vuoteella lähestyvän kuoleman edessä. Jumalan kasvojen edessä jouduin kohtaamaan oman arvottoman ja köyhän alastoman olemukseni. Tajusin, miten olin väärin ajatellut, että Jumala varmasti arvostaa lujaa tahtoani ja jotain minussa ja vastaa minun rukouksiini ja varmasti parantaa minut. Ymmärsin, että tuollainen asennehan merkitsee sitä, että vedän Jumalan inhimillisten halujeni ja oman itsekkään minäni vaatimusten toteuttajan tasolle. Niin sydämessäni mureni paljon siihenastisesta arvostuksistani.

En voinut enää muuta kuin huutaa: "Herra, armahda palvelijaasi!" Mutta silloin sydämeni keveni. Huomasin, että en ollut vain ihmisten vaan myös Jumalan edessä yrittänyt näyttää olevani parempi kuin mitä olin. Mutta Jumala vapautti minut. Jumalan rakkaus on aivan toista kuin sellainen rakkaus, joka yritetään herättää omalla arvollisuudella tai viehättävyydellä. Vaikka kuinka yrittäisi saavuttaa yltäkylläistä elämää ja vaikka saavuttaisi kaiken haluamansa ja vaikka ei eläessään menettäisi mitään saavuttamastaan, aika vie kaiken tämän kuitenkin kohti kuolemaa. Se merkitsee, että menettää kaiken, mitä oli tavoitellut. Ihminen on kuolevainen eikä pääse millään irti olemuksensa köyhyydestä. Ihmisen todellinen arvo löytyy vain siitä Jumalan rakkaudesta, joka kohdistuu riisuttuun, ansiottomaan ja alastomaan ihmiseen.

Lopulta minulle kuitenkin päätettiin vielä antaa lisähoitoja ja pääsin elokuun lopussa pois sairaalasta. Mutta tämä kerta opetti minulle, että sairastaminen on yksi arvokas osa elämääni ja että oman kuolemansa kohtaamisessa voi löytyä armo. Sairastamalla oppii myös ymmärtämään sairaita. Sairastamalla voi oppia jättämään itsensä kokonaan niin Herran käsiin, että saa maistaa rauhaa. Kun kaikki inhimillinen on tehty, voi päästä ylpeydestä nöyryyden laaksoon. Kuolema silmien edessä tajuaa, että usko merkitsee itsensä 100% jättämistä Herran käsiin. Siinä sain myös kokea uskomattoman ihmeen. Kun elämän raja tuli vastaan, löysinkin toivon Herrassa. Opin myös kiittämään yhden päivän elämästä.

Mutta tajusin myös, että edessäni oli myös väistämättä paluu sairaalaan. Mitään inhimillistä paranemisen keinoa ei enää ole. Minulla on vain tämä yksi päivä kerrallaan. Sen saan elää Herrani edessä elämästä kiittäen, iloiten ja jättäen kaiken Hänen käsiinsä.

Vaikka syntymän perusteella ihmiselämä tuntuisikin kovin epätasapuoliselta ja epäoikeudenmukaiselta, kuolema tekee kaikista tasa-arvoisia. Sen edessä rikkaus, valta ja asema menettävät merkityksensä, mitään niistä ei voi viedä mukanaan. Yksin on täältä lähdettävä. Mutta kristittynä minulla on toivo siitä, että saan asua yhdessä Herran kanssa kirkkaudessa.

Jeesus tuli maailmaan antamaan meille elämän. Uskomalla Herraan Jeesukseen saamme elämän. Herra Jeesus on itse Elämä. Hän on Jumala, Hän on ylösnousemus. Hän antaa ihmisille iankaikkisen elämän. Hän on Elämän Leipä. Hän antaa elämän oman kuolemansa kautta. *"Poikaan uskovalla on ikuinen elämä. Mutta se, joka ei usko ja ole kuuliainen Pojalle, ei ole näkevä elämää, vaan Jumalan viha pysyy hänen päällään."* Iankaikkinen elämä alkaa siis jo täällä ajassa niille, jotka uskovat Herraan Jeesukseen.

Psalmi 23 vakuuttaa: *"Vaikka minä vaeltaisin kuolemanvarjon laaksossa, en pelkäisi mitään pahaa, sillä sinä olet kanssani."* Olen onnellinen, kun saan niin elämässä kuin kuolemassa luovuttaa päätösvallan ja hallintavallan Jumalan käsiin. Jumala, joka on istuttanut sydämeeni ikuisuuden ajatukset, on antanut minulle varman toivon ja lupauksen loputtomasta elämästä, johon Hän varjelee minut Jeesuksen Kristuksen kirkkauden evankeliumissa. Tästä kaikesta olen kiitollinen.

Entä Sinä?

Oletko Sinä langennut? Painaako Sinua syyllisyys? Katso Jeesukseen, joka käy kuninkaana kohti ristiä, jotta Sinä saisit anteeksi kaikki syntisi ja lankeemuksesi. Katso Hänen silmiään, joista loistaa rakkaus Sinua kohtaan. Saat käydä juuri niin langenneena kuin olet nyt Herran luo. Huuda Hänelle: ”Herra armahda minua!” Hänen vastauksensa kuuluu ristin päältä: ”Isä anna hänelle anteeksi!” Velkasi on maksettu, syntisi sovitettu. Mene rauhaan!

Joh. 18:28-19:16 Totuuden Kuningas

28. Juutalaiset veivät Jeesuksen Kaifaksen luota maaherran palatsiin. Oli varhainen aamu. He eivät itse menneet sisälle palatsiin, etteivät saastuisi vaan voisivat syödä pääsiäisaterian.
29. Niin Pilatus tuli ulos heidän luokseen ja kysyi: "Mikä syytös teillä on tätä miestä vastaan?"
30. He vastasivat: "Jos tämä ei olisi pahantekijä, emme kai olisi luovuttaneet häntä sinulle."
31. Pilatus sanoi heille: "Pitäkää itse hänet ja tuomitkaa hänet oman lakinne mukaan." Juutalaiset sanoivat: "Meidän ei ole lupa tappaa ketään."
32. Näin tapahtui, jotta toteutuisi Jeesuksen sana, jonka hän oli puhunut ilmaistessaan, millä tavalla hän kuolisi.
33. Silloin Pilatus meni takaisin palatsiin, kutsui Jeesuksen luokseen ja kysyi häneltä: "Oletko sinä juutalaisten kuningas?"
34. Jeesus vastasi: "Sanotko tämän omana ajatuksenasi, vai ovatko muut sen sinulle minusta sanoneet?"
35. Pilatus vastasi: "Olenko minä juutalainen? Oma kansasi ja ylipapit ovat luovuttaneet sinut minulle. Mitä olet tehnyt?"
36. Jeesus vastasi: "Minun kuninkuuteni ei ole tästä maailmasta. Jos kuninkuuteni olisi tästä maailmasta, palvelijani olisivat taistelleet, ettei minua olisi annettu juutalaisten käsiin. Minun kuninkuuteni ei kuitenkaan ole täältä."
37. Pilatus sanoi hänelle: "Sinä siis kuitenkin olet kuningas?" Jeesus vastasi: "Itse sinä sanot, että minä olen kuningas. Sitä varten olen syntynyt ja tullut maailmaan, että todistaisin totuuden puolesta. Jokainen, joka on totuudesta, kuulee minun ääneni."
38. "Mikä on totuus?" Pilatus kysyi häneltä. Sen sanottuaan Pilatus meni taas juutalaisten luo ja sanoi heille: "Minä en löydä hänestä mitään syytä.
39. Mutta tapana on, että minä pääsiäisenä päästän teille yhden vangin vapaaksi. Tahdotteko siis, että päästän teille juutalaisten kuninkaan?"
40. Niin he huusivat takaisin: "Ei häntä vaan Barabbas!" Mutta Barabbas oli rosvo.
19:1. Silloin Pilatus ruoskitti Jeesuksen.
2. Sotilaat väänsivät kruunun orjantappuroista, panivat sen hänen päähänsä ja pukivat hänen ylleen purppuranpunaisen viitan.
3. Toinen toisensa jälkeen he tulivat hänen eteensä ja sanoivat: "Ole tervehditty, juutalaisten kuningas!" ja löivät häntä kasvoihin.
4. Pilatus meni taas ulos ja sanoi juutalaisille: "Katsokaa, minä tuon hänet ulos, jotta tietäisitte, etten löydä hänestä mitään syytä."
5. Niin Jeesus tuli ulos orjantappurakruunu päässään ja purppuranpunainen viitta yllään. Pilatus sanoi heille: "Katso, ihminen!"
6. Kun ylipapit ja palvelijat näkivät hänet, he huusivat: "Ristiinnaulitse, ristiinnaulitse!" Mutta Pilatus sanoi heille: "Ottakaa te hänet ja ristiinnaulitkaa, sillä minä en löydä hänestä mitään syytä."
7. Juutalaiset vastasivat: "Meillä on laki, ja lain mukaan hänen on kuoltava, koska hän on tehnyt itsensä Jumalan Pojaksi."
8. Kun Pilatus kuuli tämän, hän pelkäsi vielä enemmän.
9. Hän meni taas sisälle palatsiin ja kysyi Jeesukselta: "Mistä sinä olet?" Mutta Jeesus ei vastannut hänelle.
10. Niin Pilatus sanoi Jeesukselle: "Etkö puhu minulle? Etkö tiedä, että minulla on valta vapauttaa ja valta ristiinnaulita sinut?"
11. Jeesus vastasi: "Sinulla ei olisi mitään valtaa minuun, ellei sitä olisi annettu sinulle ylhäältä. Siksi sen synti on suurempi, joka luovutti minut sinulle."
12. Tämän tähden Pilatus koetti päästää hänet vapaaksi. Mutta juutalaiset huusivat: "Jos vapautat hänet, et ole keisarin ystävä. Jokainen, joka tekee itsensä kuninkaaksi, asettuu keisaria vastaan."
13. Kun Pilatus kuuli nämä sanat, hän vei Jeesuksen ulos ja asettui tuomarinistuimelle, paikkaan, jonka nimi on Kivipiha, hepreaksi Gabbata.
14. Oli pääsiäisen valmistuspäivä, noin kuudes tunti. Pilatus sanoi juutalaisille: "Katsokaa, teidän kuninkaanne!"

15. Mutta he huusivat: "Vie pois! Vie pois! Ristiinnaulitse hänet!" Pilatus sanoi heille: "Pitäisikö minun ristiinnaulita teidän kuninkaanne?" Ylipapit vastasivat: "Ei meillä ole kuningasta vaan keisari."
16. Silloin Pilatus luovutti hänet heille ristiinnaulittavaksi, ja sotilaat veivät Jeesuksen mukanaan.

Kuninkaan tie
Mitä Sinulle merkitsee, että Jeesus on Kuningas? Millä tavalla Jeesus hallitsee omiaan tänään? Mitä Sinä teet, kun tiedät totuuden ja sinua painostetaan toimimaan vastoin sitä? Miksi Jeesus suostui tuomittavaksi syyttömänä?

Pilatuksen edessä
Vaikka Johannes mainitsee, että Hannaan luota Jeesus vietiin Kaifaan luo, hän sivuuttaa täysin Kaifaan ja Sanhedrinin, korkeimman neuvoston, edessä tapahtuneet tutkinnat ja kuoleman tuomion julistamisen. Hän jatkaa vasta siitä, kun Jeesus lähetettiin Pilatuksen eteen:
"He veivät Jeesuksen Kaifaan luota maaherran palatsiin."

Kertomuksen tapahtumapaikka on Praetorium, joka toimi Pilatuksen virka-asuntona ja jossa oikeuden istunnot pidettiin. Jakso jakautuu seitsemään osaan, joissa tapahtumasarja etenee vuorotellen Praetoriumin sisällä ja sen ulkopuolella.

Koko kertomus keskittyy Jeesukseen ja Pilatukseen ylipappien, kansan johtajien ja kansanjoukon toimiessa taustana. Näemme, miten ei-juutalainen maailma, jota Pilatus edustaa, kohtasi tässä Jeesuksen. Pilatus oli Rooman maailmanvallan ruumiillistuma, koko sen valta ja majesteetti oli puettu häneen, kun hän toimi sen toimeenpanijana.

Kuulustelujen keskeinen kysymys oli Jeesuksen kuninkuus. Kaikki pyöri tämän suuren aiheen ympärillä. Kolme kertaa Pilatus jätti kansanjoukon taakseen, vei Jeesuksen talon sisään ja kohtasi kahden kesken Jeesuksen. Kuulustelut Hannaan ja Kaifaan edessä ja uskonnollisen tuomioistuimen Sanhedrinin kuolemantuomio oli lausuttu. Nyt oltiin maallisen, siviilioikeuden ja hallintovallan edessä.

Virallinen syytöksen kuuntelu 18:28-32
Jeesus tuotiin Pilatuksen eteen, mutta papit ja kansan johtomiehet *"eivät itse menneet sisälle palatsiin, etteivät saastuisi, vaan voisivat syödä pääsiäisaterian."*
Jeesus oli puhunut hyttysen siivilöimisestä ja kamelin nielemisestä. Juuri niin he menettelivät.

Meidänkin tulee tutkia itseämme, ettemme keskittymällä pikkuasioihin menettäisi näkyvistämme todellisia syntejämme: itsekkyyttämme, laiminlyöntejämme ja ylpeyttämme, kääntymistämme pois Herran luota.

Pilatus tuli siksi ulos ja esitti kysymyksensä laillisessa muodossa:
"Mikä syytös ja kanne teillä on tätä miestä vastaan?"
Pilatus edusti korkeinta oikeusistuinta, viimeistä johon Rooman valtakunnassa saattoi vedota.
Pilatuksen kysymys oli sisällöltään asianmukainen, mutta sävy, jolla se esitettiin näkyy siitä reaktiosta, jonka se herätti: *"Jos tämä ei olisi pahantekijä, me emme olisi antaneet häntä sinun käsiisi."*
Mitä he oikein tarkoittivat? Olihan Pilatuksella toki oikeus esittää kysymys, aivan asiaan kuuluva sellainen. Heidän vastauksensa kohdistui Pilatuksen äänensävyyn, joka oli loppuun asti halveksiva ja pilkallinen. On kuin hän olisi sanonut: "Mitä nyt taas? Minkä ihmeen syytöksen kanssa te nyt tuotte tämän Miehen? Mitä tämä oikein tarkoittaa?"

Pilatus ei ollut vielä kohdannut kasvokkain Jeesusta, mutta tuollaisessa hengessä hän oli, kun joutui kohtaamaan joukon. Pilatus oli kylmä roomalainen maaherra, merkittävä persoonallisuus, vapautettu orja, joka oli päässyt vaikutusvaltaiseen asemaan keisarin äidin ja vaimon tuella. Hän oli kärsimätön ja kyllästynyt ylipappeihin, johtajiin ja juutalaiseen kansanjoukkoon. Siksi nämä vastasivat vihaisesti: *"Jos tämä ei olisi pahantekijä, me emme olisi antaneet häntä sinun käsiisi."*

Jeesus otti meidän syntimme kantaakseen, siksi hänet luettiin pahantekijäksi Jumalan suunnitelman mukaisesti: ”*Me pidimme häntä rangaistuna, Jumalan lyömänä ja vaivaamana, mutta häntä haavoitettiin meidän rik-*

komustemme tähden, runneltiin meidän pahojen tekojemme tähden. Rangaistus oli hänen päällään, että meillä olisi rauha, ja hänen haavojensa kautta meidät on parannettu."

Siksi Pilatus vastasi: *"Ottakaa te hänet ja tuomitkaa hänet lakinne mukaan."*
Hän siis kieltäytyi ottamasta tapausta syyteharkintaan ja oikeuskäsittelyyn.
Siihen juutalaiset sanoivat: *"Meidän ei ole lupa tappaa ketään."*
Pilatus tajusi tästä, että tilanne olikin vakavampi kuin hän oli kuvitellut. Hän ymmärsi heti, etteivät juutalaiset suinkaan halunneet tuoda Jeesusta oikeuden eteen tutkittavaksi, vaan että he olivat jo tuominneet Hänet kuolemaan ja halusivat vain oman tuomionsa toimeenpanoa. He eivät olisi tuoneet Jeesusta lainkaan hänen eteensä, ellei Rooma olisi ollut riistänyt heiltä kuolemantuomion toimeenpano-oikeutta. He olivat edenneet asioissa niin pitkälle kuin mahdollista. He olivat suorittaneet tutkinnan Hannaan ja Kaifaan edessä ja Sanhedrin oli julistanut kuolemantuomion. Enää he tarvitsivat Pilatuksen hyväksynnän voidakseen panna tuomion täytäntöön.

Jeesuksen kuninkuus 18:33-38a
Jeesus vietiin sisälle kansan jäädessä ulos odottamaan: *"Pilatus meni taas sisälle palatsiin, kutsui Jeesuksen ja sanoi hänelle: 'Oletko sinä juutalaisten kuningas?'"*
Kysymys oli kuulustelusta, mutta kreikan kielessä lauseen korostus on mielenkiintoinen. Paino on sanalla "sinä". Sanatarkasti Pilatus sanoi: "Sinäkö olet juutalaisten kuningas?" Ilmeisellä tavalla Pilatus siis tiesi juutalaisten syyttävän Jeesusta juuri tästä asiasta, vaikka hän olikin esittänyt heille virallisen kysymyksen syytteen sisällöstä. Kaikki neljä evankelistaa todistavat yhtäpitävästi, että Pilatuksen ensimmäinen kysymys Jeesukselle koski juuri Hänen kuninkuuttaan. Pilatuksen kysymys sisälsi annoksen ivaa.

"Jeesus vastasi: 'Itsestäsikö sen sanot, vai ovatko muut sanoneet sen minusta?'"
Onko kysymyksesi vain toisten ajatusten kertaamista vai onko kysymys aidosti omasi? Kysymyksellään Jeesus lähtikin tutkimaan syvältä Pilatuksen sydäntä. Pilatus huomasi yhtäkkiä olevansakin kasvokkain sellaisen henkilön ja persoonallisuuden kanssa, jollaista hän ei ollut koskaan aiemmin tavannut eikä tuntenut. Vihaisesti hän vastasi Jeesukselle:
"Olenko minä juutalainen? Oma kansasi ja ylipapit ovat antaneet sinut minun käsiini."

Onko Jeesus sinulle Kuningas, joka saa päättää sinun elämäsi pienistä ja suurista asioista? Vai onko Hän sinulle Vapahtaja, jota tarvitset langettuasi synteihin? Hän on armollinen Vapahtaja, mutta haluaa olla myös koko elämäsi Valtias.

Sitten Pilatus sanoi jotain hämmästyttävää: *"Mitä olet tehnyt?"*
Vaikka Pilatus oli esittänyt ensimmäisen kysymyksensä halveksuen ja vaikka Jeesuksen vastakysymys oli suututtanut häntä, niin silti tämä roomalainen tuomari esitti mitä epätavallisimman kysymyksen vangille, joka oli hänen eteensä tuotu. Hän antoi Jeesukselle tilaisuuden selittää itse, miksi Hänet oli tuotu tuomittavaksi: *"Mitä olet tehnyt?"*

Jeesus vastasi: *"Minun valtakuntani ei ole tästä maailmasta. Jos minun kuninkuuteni olisi tästä maailmasta, minun palvelijani olisivat taistelleet, ettei minua olisi annettu juutalaisten käsiin. Mutta minun valtakuntani ei ole täältä."*
Merkillinen vastaus! Kun tuomari kysyi Häneltä, mistä Häntä syytettiin, mitä Hän oli tehnyt, Hän alkaakin kertoa tälle Rooman valtakunnan edustajalle Omasta valtakunnastaan. Kreikankielen korostus on sanoissa "Minun": Minun kuninkuuteni, minun palvelijana, minun valtakuntani.
"Minun valtakuntani ei ole tästä maailmasta. Jos minun kuninkuuteni olisi tästä maailmasta, minun palvelijani olisivat taistelleet, ettei minua olisi annettu juutalaisten käsiin. Mutta minun valtakuntani ei ole täältä."

Ilmaisu, jota Jeesus käytti opetuslapsistaan, on viitteellinen. Tämä on ainoa paikka Uudessa testamentissa, jossa Jeesuksen Kristuksen seuraajista käytetään sanaa *huperetes* palvelija. Sanan merkitsee palvelijaa, viran haltijaa, jolla on tunnustettu asema Kuningaskunnassa.

Oletko sinä Jeesuksen palvelija? Millä tavalla sinä voit tänään levittää Jeesuksen kuninkaallista valtaa tämän ajan keskellä?

Jeesus - Vanki seisomassa Pilatuksen Rooman valtakunnan ruumiillistuman edessä - puhuukin Kuninkaan äänellä. Hän ei vastaa kysymykseen, miksi Hän on vanki, vaan alkaa puhua omasta Valtakunnastaan. Hän kertoo tälle miehelle, jonka valta perustui puristettuun nyrkkiin, sotilaisiin, kohortteihin ja legiooniin, ettei Hänen valtakuntansa ollut tästä maailmasta. Sitä ei rakenneta maailman voimin eikä maailman menetelmin.

Saattaa ehkä kuulostaa siltä, että Jeesuksen vastauksella ei ollut mitään tekemistä Pilatuksen esittämän kysymyksen kanssa. Mutta asia ei ole niin. Jeesus osoitti Pilatukselle, että Hänen valtakuntansa oli silläkin hetkellä vallassa ja viime kädessä Pilatuksenkin olisi pakko taivuttaa päätöksensä Jumalan hallintavaltaan: *"Minun valtakuntani ei ole tästä maailmasta."*

Pilatus sanoi Jeesukselle: *"Sinä siis kuitenkin olet kuningas?"*
Myönnätkö siis, että olet Kuningas? Kysyin Sinulta, oletko juutalaisten kuningas, mutta et antanut minulle suoraa vastausta. Oletko lopultakin kuitenkin Kuningas?
Jeesus vastasi: *"Sinäpä sen sanot, että minä olen kuningas."*

Jeesuksen väite ei jätä mitään epäselväksi. Hän on Kuningas. Mutta sitten Hän jatkoi selittämällä, millaista Hänen kuninkuutensa on luonteeltaan: *"Sitä varten minä olen syntynyt ja sitä varten tullut maailmaan, että todistaisin totuuden puolesta. Jokainen, joka on totuudesta, kuuntelee minun ääntäni."* Hänen valtakuntansa on totuuden valtakunta. Jeesus tuli todistamaan totuuden puolesta.

Jeesus kertoo oman ihmiseksi tulemisensa tarkoituksen, joulun salaisuuden, syyn. Jeesus on Totuus. Haluatko sinä kuunnella, millaisen totuuden Hän kertoo sinusta? Entä taivaallisen Isämme rakkaudesta?

Jos ja kun eräänä päivänä totuus pääsee valtaan tässä maailmassa, niin YK:lle eikä millekään muullekaan taholle jää enää mitään ongelmia ratkottavaksi. Paavali kuvaa tätä Jeesuksen todistusta totuudesta näin:
"Kaikki eläväksi tekevän Jumalan ja Kristuksen Jeesuksen edessä, joka Pontius Pilatukselle esitti hyvän tunnustuksen, minä kehotan sinua: Noudata saamaasi ohjetta tahrattomasti ja moitteettomasti Herramme Jeesuksen Kristuksen ilmestymiseen asti." (1. Tim. 6:13-14)

Silloin Pilatus katsoi Jeesukseen ja sanoi: *"Mikä on totuus?"*
Jeesuksen sana sattui Pilatuksen sydämeen. Hän oli kuullut sellaista, mitä hän ei ollut milloinkaan aiemmin kuullut. Hän tiesi paljonkin maallisesta vallasta, jossa voima ratkaisee. Mutta nyt hänen Vankinsa väitti olevansa Kuningas totuuden valtakunnassa. En usko, että Hänen kysymyksensä *"Mikä on totuus?"* olisi ollut pilailua, niin kuin jotkut ovat väittäneet ja ettei hän jäänyt odottamaan vastausta. Siinä mitä Pilatus tuona päivänä teki, ei ollut pienitäkään pilailua. Päin vastoin hän havahtui olevansa kasvokkain sellaisen kanssa, mikä ravisteli hänen sisintään. Siksi hän kysyi: *"Mikä on totuus?"* Kysymykseen saattoi sisältyä paljonkin kyynisyyttä siihen nähden, millainen tämä maailma on.
"Puhut totuudesta. Mikä se oikein on?" Ei niin, että Pilatus olisi kieltänyt totuuden olemassaolon, vaan hän tarkoitti pikemminkin: "Jos se on valtakuntasi olemus, Sinulla ei juuri ole mahdollisuuksia saada sitä voimaan sellaisessa maailmassa kuin omamme."

Miksi sinäkin pakenet helposti totuutta itsestäsi, mutta pengot sitä esiin toisista ihmisistä? Miten sinä selviät tämän maailman keskellä, joka elää valheen vallassa? Oletko kokenut sen vapauden, jonka Jeesus antaa tuomalla sinut totuuteen?

Jeesus vai Barabbas 18:38b-40
Pilatus meni taas ulos. Johannes tiivistää tapahtuman siitä, mitä muut evankelistat, mutta kertoo sen, mikä on tarpeen kokonaisuuden ymmärtämisen kannalta. Ulkona Pilatus antoi virallisen ilmoituksen siitä, että hän vapauttaa Vangin. Virallisena Rooman tuomioistuimen tuomarina hän julkisti: Syytön. *"Minä en löydä hänessä mitään syytä."*

Näin hän ilmaisi, että hän tulisi päästämään Jeesuksen vapaaksi. Mutta ilmeisellä tavalla ylipapit ja kansan johtajat olivat varautuneet tähän mahdollisuuteen. He huusivat: *"Älä häntä, vaan päästä Barabbas!"*

Muut evankelistat kertovat, että Pilatuksella oli tapana pääsiäisjuhlien aikana vapauttaa joku juutalainen vanki, jonka he halusivat vapaaksi. Mutta tällä kertaa hän tarkoituksella rajoitti heidän valinnanvapautensa Jeesukseen ja Barabbakseen. Pilatuksen laskelma petti, kun he huusivat Barabbaksen vapautusta.

Tunnetko Barabbaksen sovitusopin? Sinä olet Barabbas, mutta Jeesus ottaa sinun paikkasi Golgatan ristillä?

Jeesuksen ruoskinta 19:1-3
Tapahtumat palasivat Praetoriumin sisälle. Joudumme seuraamaan kauhistuttavaa vääryyttä ja pahuutta. Tuomari oli julistanut Jeesuksen syyttömäksi, ehdottanut, että Hänet päästettäisiin vapaaksi, mutta kun kansa valitsi Barabbaksen, hän teki raukkamaisen tempun. Hän vei Jeesuksen takaisin sisälle ja luovutti Hänet ruoskittavaksi. Laki edellytti, että hän seisoi paikalla ruoskinnan ajan.

Mistä oli oikein kysymys? Epäilemättä Pilatus yritti tehdä kompromissin ulkona raivoavan väkijoukon kanssa. Hän toivoi, että kansa tyytyisi siihen ja hän voisi sitten päästää Jeesuksen vapaaksi. Siksi hän teki sellaista, mikä oli mitä suurimmassa määrin laitonta. Hän antoi itse syyttömäksi julistamansa Vangin ruoskittavaksi.

Mihin kompromissit totuuden kohdalla ovat johtaneet sinun elämässäsi?

Toisen ja kolmannen kerran: syytön 19:4-7
Jälleen siirryttiin ulos. Pilatus tuli ensin ja lausui toistamiseen tuomin: *"Minä tuon hänet ulos teille tietääksenne, etten löydä hänessä mitään syytä."*
Sitten Jeesus tuotiin esiin: *"Jeesus tuli ulos orjantappurakruunu päässään ja purppuranpunainen viitta yllään."* Sitten Pilatus sanoo kansanjoukolle: *"Katsokaa, [tässä se] ihminen [on]!"*

Pilatus oli raa'asti rikkonut lakia ruoskiessaan Jeesuksen, mutta hän elätti edelleen toivetta, että Jeesuksen ruoskittu, piikkikruunuinen ja verta vuotava hahmo olisi herättänyt kansan säälintunteen. Hän toi Jeesuksen heidän eteensä ilmoittaen toistamiseen, että Hän oli syytön. Sanoihin "Katsokaa, ihminen!" sisältyi hänen yrityksensä saada kansan sydämestä esiin inhimillisiä tunteita.

Sanat sisältävät sellaisen syvän totuuden, josta Pilatuksella ei vielä ollut aavistustakaan: "Jumalan Poika oli todellinen ihminen, joka ihmiskunnan synnittömänä edustajana oli kulkemassa ihmisen syntien sovituksen tiellä."
Ainoa täydellinen ihmisyys loisti Jeesuksen runnellussa olemuksessa. Mutta sydämensä synnille ja valheelle myyneet ihmiset eivät nähneet Hänessä mitään muuta kuin vihansa kohteen, vihollisen, josta piti päästä heti eroon. Kansa ratkesi huutamaan:
"Nähdessään hänet ylipapit ja palvelijat huusivat: 'Ristiinnaulitse, ristiinnaulitse!'"

Millaisissa tilanteissa sinä olisit halunnut, että Jeesus olisi poissa tai kuollut sinun elämästäsi?

Pilatus sanoi heille: *"Ottakaa te hänet ja ristiinnaulitkaa, sillä minä en löydä hänessä mitään syytä."*
Jälleen Pilatus kieltäytyi tuomitsemasta Jeesusta kuolemaan. Hän määräsi heidät itsensä tekemään sen tietäen täysin hyvin, etteivät he voisi sitä tehdä. Hän pilkkasi ylipappeja ja kansaa. Pilatus kuvitteli jo ehkä selvinneensä tilanteesta. Mutta heti he sanoivat jotain muuta:
"Meillä on laki, ja sen mukaan hänen on kuoltava, koska hän on väittänyt olevansa Jumalan Poika."

Tunnustatko sinä Jeesuksen Jumalan Pojaksi, Jumalaksi, joka tuli ihmiseksi voidakseen sovittaa sinun syntisi Golgatan ristinkuolemallaan?

Lopultakin he kertoivat totuuden. Jeesus oli väittänyt olevansa Jumalan Poika ja juuri tämä oli kaiken aikaa ollut heidän kiistansa Jeesuksen kanssa. Mutta Pilatuksen edessä he nostivat asian esiin vasta tässä vaiheessa. Nyt kun he olivat joutumaisillaan epätoivoon, he kertoivat tälle pakanalliselle roomalaiselle - jota he eivät kunnioittaneet, mutta jonka he tarvitsivat omalle puolelleen saadakseen Hänen kuolemantuomionsa toimeenpannuksi - varsinaisen syyn vihaansa tätä Miestä kohtaan. Hän oli väittänyt olevansa Jumalan Poika.

Veto oli älykäs ja se teki vaikutuksen. Pilatus joutui syvenevän pelon valtaan. Hänen pelkoonsa siitä, että Jerusalemin juhlien aikana tilanne ajautuisi väkivaltaiseksi syveni, sillä hän tiesi, millaisia juutalaiset tarvittaessa olivat uskonnollisessa fanaattisuudessaan. Pilatuksen pelkoon sekoittui myös ehkä pakanallista taikauskoista pelkoa ja sitä syyllisyyttä, mitä hän ehkä tunsi, koska oli tajunnut Jeesuksen sanoista jotain totuuden luonteesta, mutta oli kuitenkin lähtenyt sitä totuutta polkemaan jalkoihinsa.

Pilatus, Sinä olet syyllinen 19:8-11
Tapahtumapaikka siirtyy jälleen sisätiloihin.
"Kuullessaan tämän Pilatus pelkäsi vielä enemmän."
Hän meni takaisin palatsiin, käski tuoda Jeesuksen luokseen ja kysyi: *"Mistä sinä olet?"*
On kuin hän olisi tarkoittanut: "Mitä nuo miehet oikein tarkoittavat nimittäessään Sinua Jumalan Pojaksi?" Pilatus oli sisäisen myllerryksen kourissa.

On erittäin merkittävää, että *"Jeesus ei vastannut hänelle."*
Miksi Jeesus ei vastannut kysymykseen? Siksi, että kysymykseen vastaaminen ei olisi vastannut Pilatuksen varsinaiseen ongelmaan, joka oli hänen pelkonsa, joka nousi juutalaisten julistuksesta. Jos olet kasvokkain totuuden edessä, mutta pelkäät valheen vallassa olevia ihmisiä, totuudella ei voi olla sinulle paljoa sanottavaa. Totuuteen taipuminen on tie vapauteen valheellisista peloista.

Pelkäätkö sinä Jeesuksen kohtaamista? Jos, niin miksi? Mikä on sinun todellinen ongelmasi?

Pilatus sanoi Jeesukselle: *"Etkö puhu minulle? Etkö tiedä, että minulla on valta päästää sinut ja minulla on valta ristiinnaulita sinut?"*
Inhimillisellä tasolla Pilatus puhui totta. Papit ja kansa valehtelivat, mutta Pilatus puhui totta. Hänelle oli todellakin uskottu valta päättää ihmisten elämästä ja kuolemasta. Nyt Jeesus alkoi puhua:
"Sinulla ei olisi mitään valtaa minuun, ellei sitä olisi annettu sinulle ylhäältä. Siksi suurempi syyllinen on se, joka jätti minut sinun käsiisi."

Jeesus paljasti Pilatukselle sellaisen valtaistuimen, joka ylittää kaikkien keisarien ja kaiken inhimillisen vallan. Kaikki valta on viime kädessä Jumalalla. Maallisilla vallanpitäjillä voi olla valtaa vain sen verran, kuin Jumala sitä heille uskoo. Samalla Jeesus osoitti Pilatuksen syylliseksi, koska hän rikkoi oikeutta vastaan. Samalla Hän kertoi kuitenkin, että Kaifaan synti oli suurempi Jumalan silmissä, koska hän rikkoi hengellistä todellisuutta vastaan eikä vain oikeutta vastaan.

Tuomio 19:12-16
Viimeisessä osassa olemme jälleen ulkona.
"Tämän johdosta Pilatus koetti päästää hänet irti. Mutta juutalaiset huusivat: 'Jos päästät hänet, et ole keisarin ystävä. Jokainen, joka tekee itsensä kuninkaaksi, asettuu keisaria vastaan.'"
Tällä lauseellaan juutalaisten ylipappien suulla juutalainen kansa ilmaisi lopullisen taipumisensa keisarin vallan alle samalla, kun he hylkäsivät synnyinlahjana saamansa hengellisen perinnön. He taivuttivat niskansa Rooman ikeeseen saadakseen Jeesuksen tapetuksi.

"Kuullessaan nämä sanat Pilatus antoi viedä Jeesuksen ulos ja istui tuomarinistuimelle, paikalle, jonka nimi on Litostroton, hebreaksi Gabbata. Silloin oli pääsiäisen valmistuspäivä, noin 6. tunti."

Oli "varhainen aamu" ehkä ennen klo 6, kun Jeesus vietiin Pilatuksen eteen. Johannes seurasi tässä roomalaista ajanlaskua, jossa vuorokausi laskettiin puoliyöstä, ja 6. tunti oli noin klo 6 aamulla. Markus kertoo ristiinnaulitsemisen tapahtuneen 3. tunnilla. Hän lasi päivän tunnit juutalaisen tapaan auringonnoususta, ja siinä 3. tunti oli noin klo 9 aamulla.

Pilatus asettui viralliselle tuomarinistuimelle julistaakseen lopullisen tuomion. Vielä yhden yrityksen hän teki Jeesuksen vapauttamiseksi: *"Tässä on teidän kuninkaanne!"*
He huusivat: *"Vie pois, vie pois, ristiinnaulitse hänet!"*
Vielä kerran hän yritti epätoivoisen ivan vallassa: *"Onko minun ristiinnaulittava teidän kuninkaanne?"*
Pappien viimeinen sana kuului: *"Ei meillä ole kuningasta, vaan keisari."*
"Silloin Pilatus luovutti Jeesuksen heille ja antoi hänet ristiinnaulittavaksi."

Mitä sinä teet, kun Herran totuus vaatii sinua toimimaan oikein, mutta pelkäät asemasi menettämistä?

Esimerkki

Kanebo yhtymän lääketeollisuuden pääjohtajana eläkkeelle jäänyt Yasuto Mitani on tätä nykyä suosittu luennoitsija ja esitelmöitsijä Japanin kristillisissä kirkoissa ja liikemiesten seminaareissa. Hän kiertää eri puolella Japania ja myös ulkomailla yhdessä vaimonsa Kimikon kanssa. Tämä huippuliikemies luonnehtii omaa taivaltaan todistuskirjansa nimellä ”Häviöön tuomitun voittoisa elämä”. Nimen taustalla on se, että virkauransa aikana hänet kolmeen eri otteeseen alennettiin ja siirrettiin vähäarvoisiin tehtäviin Kanebo konsernin sisällä. Yksikin alennus yleensä riittää katkeroittamaan ja tuhoamaan ihmisen voimakkaasti hierarkkisissa yhtiöissä, joissa työntekijät kilpailevat keskenään edetäkseen ja menestyäkseen urallaan.

Ensimmäinen alennus kohtasi Mitania hänestä riippumattomista syistä, kun konsernin pääjohtaja vaihtui ja hän erotti edeltäjänsä suunnitteluryhmän ja korvasi sen omilla miehillään. Tässä vaiheessa Mitani ei itse vielä ollut kristitty – kylläkin etsivällä paikalla, mutta hänen vaimonsa oli pian heidän avioitumisensa jälkeen tullut uskoon. Alennus merkitsi Mitanille siirtoa Kobesta Japanin meren rannan tehtaalle. Siellä hänelle kyllä maksettiin normaalia palkkaa, mutta ei osoitettu mitään työtehtäviä. (Se on tyypillinen japanilaisen firman tapa savustaa ihminen eroamaan omaehtoisesti.) Mutta Mitani ei antanut periksi, vaan ryhtyi rakentamaan ihmissuhteita ja sai sinnikkäästi läpi tehtaalla uudistusohjelman, joka huomattiin johdossa ja hän pääsi etenemään urallaan. Tuona ajankohtana Mitani löysi myös henkilökohtaisen uskon Jeesukseen.

Mitani toimi henkilöstöpäällikkönä uskoon tullessaan. Henkilöstöpäällikön tehtäviin kuului vastata kerran kuukaudessa pidettävistä shinto -seremoniasta tehtaan temppelillä, niin kuin yhtä tänä päivänä monissa japanilaisissa yrityksissä. Uskoon tultuaan Mitani pyysi vapautuksen tästä tehtävästä. Asia kantautui pääkonttoriin ja hänet kutsuttiin puhutteluun. Kysymys kuului: ”Kumman haluat pitää uskosi vai urasi Kanebo yhtiössä?” Vähääkään epäröimättä Mitani vastasi: ”Valitsen uskoni!” Sillä kertaa asia ei johtanut muihin seurauksiin.

Mitani sai siirron yhtiön tekstiilituotannosta voimakkaasti kasvaneeseen ehostusvälinetuotantoon, kun Japani muun maailman kanssa törmäsi öljykriisiin ja Kanebokin joutui taloudelliseen ahdinkoon. Eräänä päivänä Mitanin esimies toi hänen eteensä paperin ja pyysi häntä lyömään siihen leimansa eli hyväksymään sen. Mitani vastasi: ”En voi tehdä sitä.” Kristittynä hän ei voinut suostua hämäräperäiseen toimintaan.

Viikkoa myöhemmin hän sai siirron pääyhtiöstä konkurssin partaalla olevaan Kanebon lääketuotannon tytäryhtiöön. Yhtiön tilaa kuvasti hyvin se, että kun silloin jo kuusihenkinen perhe joutui muuttamaan Tokion alueelle, he päättivät ostaa tontin rakentaakseen sille omakotitalon. Rakentamiseen tarvittavaa lainaa hän kävi kyselemässä paikallisesta pankista esittäytyen Kanebon lääkeyrityksen johtoryhmän jäsenenä. Vastaus oli yksi kantaan: ”Sen yrityksen työntekijöille emme voi myöntää lainoja, koska yritys voi milloin tahansa kaatua.”

Mitani rukoili viisautta ja ryhtyi voimakkaasti ajamaan markkinointiuudistusta. Hän sai valettua työntekijöille uutta uskoa ja eräs uusi lääkeaine saatiin markkinoille tavalla, joka nosti yhtiön nopeasti jaloilleen. Kuvaavaa on se, että kun sisäisesti mädäntynyt Kanebo konserni ajautui lopulta konkurssiin Mitanin jo eläkkeelle siirryttyä ja sen tuottavat osat myytiin kilpailijoille, Mitanin johtama tytäryhtiö oli edelleen teräskunnossa.

Joka kerta kun Mitani joutui alennusten ja erottamisuhan alaiseksi, hänellä oli syvä rauha Herralta. Hän ajatteli, että jos hän saa potkut, hän siirtyy evankeliumin kokotoimiseksi julistajaksi yhdessä vaimoni kanssa. Hänen vaimonsa Kimiko oli pian uskoon tulonsa jälkeen alkanut pitää kotikokouksia ja toimi halki vuosien evankelistana samalla kasvattaen lapsiaan ja tukien miestään. Kun Mitani jäi eläkkeelle, hän aloitti opiskelun tokiolaisessa Raamattukoulussa. Opintojen jälkeen kuuluisat pastorit Kooji Honda ja Akira Hattori siunasivat pariskunnan kokotoimiseen evankelioimistyöhön.

Mitani on antanut myös liikemiehen lahjansa evankeliumin palvelukseen siten, että hän on terävästi arvioinut Japanin kristillisten kirkkojen nykytilaa ja esittänyt monia merkittäviä keinoja uudistusten ja evankeliumin etenemisen vauhdittamiseksi maassa.

Yasuto Mitani syntyi vuonna 1929 Hiroshiman läänin Fukuyamassa. Hänen vuotta myöhemmin syntynyt vaimonsa Kimiko on myös kotoisin samasta kaupungista. He tutustuivat toisiinsa 19 iässä ja seurustelivat 5 vuotta ja avioituivat, kun Yasuto oli valmistunut Tokion Keio yliopistosta ja aloittanut työt Kanebo yhtiössä. Vaikka molempien kotien tausta oli buddhalainen, Kimiko oli pienestä pitäen tajunnut, että on Luoja Jumala. Hä-

nellä oli syvä kaipaus päästä tuntemaan Hänet. Siksi hän oli asettanut tavoitteekseen löytää sellainen aviopuoliso, joka haluaisi myös löytää totuuden.

Syvästi rakastuneena ja kodin juuri perustaneena eräänä aamuna, kun hän oli lähettänyt miehensä töihin, hänen silmistään alkoi valua kyyneleitä valtoimenaan. Hän tajusi silloin, että vaikka sielun ja ruumiin puolesta hän oli onnensa kukkuloilla, hänen henkensä janosi syvässä tyhjyyden tunteessa. Hänen kaipauksensa Jumalan puoleen ei ollut saanut tyydytystä. Juuri silloin eräs saman yhtiön palveluksessa olleen miehen kristitty rouva pyysi häntä kotikokoukseen. Vaikka Kimikolla olikin ennakkoasenteita kristinuskoa kohtaan, hän meni mukaan. Jo muutaman kokouksen jälkeen hän tajusi, että Jeesus kykenee täyttämään hänen sydämensä kaipuun. Hän alkoi käydä kirkossa ja pian hänet kastettiin. Ei kestänyt pitkään, kun kotikokouksia alettiin pitää myös Mitaneilla.

Yasuto ei kuitenkaan tässä vaiheessa ollut erityisen kiinnostunut kristinuskosta. Mieluummin hän kävi sunnuntaisin meren rannalla kalassa tai kiipeämässä Rokkoo vuorella. Kun lapsia syntyi ja Kimiko kävi heidän kanssaan kirkossa, Yasuto katsoi velvollisuudekseen kuljettaa heitä autolla kirkolle asti. Niin hän pikku hiljaa alkoi itsekin käydä kirkossa. Kun Kimiko alkoi pitää kokouksia myös sunnuntaisin ja niissä tuli ihmisiä uskoon yksi toisensa jälkeen, Yasuto rupesi toimimaan kokouksissa juontajana, vaikka ei ollutkaan itse vielä sisällä Jumalan valtakunnassa. Tätä etsintävaihetta kesti varsin pitkään, kunnes eteen tuli muutto Japanin meren puoleisen tehtaan asuntoihin. Sielläkin Kimiko alkoi pitää kotikokouksia.

Eräänä päivänä Yasuton toimiessa henkilöstöpäällikkönä tehtaan asunnoissa tuli ongelmaksi se, että muuan uususkonto levittäytyi aggressiivisesti ja piti myös Kanebon asunnoissa kokouksiaan. Henkilöstöpäällikön ominaisuudessa Yasuto antoi kirjallisen määräyksen, että uskonnollinen toiminta tehtaan asunnoissa kielletään. Vähän myöhemmin Yasuto kutsuttiin puhutteluun: ”Miten on mahdollista, että henkilöstöpäällikön omassa kodissa pidetään edelleen uskonnollisia tilaisuuksia vastoin hänen omaa kieltoaan?” Juuri silloin Kimiko oli pitämässä evankelioimiskokousta omien sukulaistensa luona Fukuyamassa. Yasuto joutui sielussaan syvään kriisiin. Hän joutui ottamaan lopullisen kannan joko Jeesuksen puolesta tai Häntä vastaan. Hän huusi tuskassaan Herran puoleen ja sai sydämeensä rauhan. Hän sai armon lähteä Herran seuraan. Kun Kimiko palasi kotiin, hän kohtasi muuttuneen miehen. Mutta ennen tätä tapahtumaa hän oli aloittanut uskovien ystäviensä kanssa rukoustaistelun, jotta Yasuto löytäisi pelastuksen.

Tänä päivänä Mitanien neljästä lapsesta yksi on pastori, yksi pastorin vaimo ja kaksi toimii liikemaailmassa todistavina kristittyinä. Heidän kotikokouksensa laajenivat kirkoksi, jonka pastorina toimii heidän poikansa. Myös molempien sukulaisista moni on löytänyt Jeesuksen Vapahtajakseen. Taustalla on molempien yhteinen luja päätös: ”Tuli mitä tuli, me haluamme asettaa Herran ensimmäiseksi elämässämme.”

Entä Sinä?

Haluatko Sinä asettaa Jeesuksen ensimmäiseksi elämässäsi? Saako Hänen totuutensa ja armonsa hallita Sinua. Hän antoi itsensä tuomittavaksi, ettei Sinun tarvitsisi joutua tuomittavaksi synneistäsi. Hän kantoi koko syyllisyytesi. Annatko Hänen totuutensa tunkeutua sydämeesi niin, että polvistut Hänen edessään tunnustamaan koko totuuden itsestäsi ja pyydät armoa ja anteeksiantamusta Hänen uhrikuolemaansa vedoten. Jos teet sen, Herra pääsee hallitsemaan Sinua totuudellaan ja armollaan.

Mutta muista, että Hän on kuningas senkin jälkeen, kun hylkäät Hänet niin kuin Pilatus. Lopulta joudut kuitenkin Hänen totuutensa tutkittavaksi, mutta viimeisellä tuomiolla ei ole tarjolla enää armoa. Siksi tänään on pelastuksen ja armon päivä.

Joh. 19:17-30 Ristin pimeys ja voitto

17. Kantaen itse ristiään hän kulki niin sanotulle Pääkallonpaikalle, jota kutsutaan heprean kielellä Golgataksi.
18. Siellä hänet ristiinnaulittiin ja kaksi muuta hänen kanssaan, yksi kummallekin puolelle ja Jeesus heidän keskelleen.
Mutta Jeesus sanoi: "Isä, anna heille anteeksi, sillä he eivät tiedä, mitä he tekevät." (Luuk. 23:34)
19. Pilatus laati tauluun kirjoituksen ja antoi kiinnittää sen ristiin. Siihen oli kirjoitettu sanat: "Jeesus Nasaretilainen, juutalaisten kuningas."
20. Monet juutalaiset lukivat kirjoituksen, sillä paikka, jossa Jeesus ristiinnaulittiin, oli lähellä kaupunkia. Kirjoitus oli hepreaksi, latinaksi ja kreikaksi.
21. Juutalaisten ylipapit sanoivat Pilatukselle: "Älä kirjoita: 'Juutalaisten kuningas', vaan että hän on sanonut: 'Minä olen juutalaisten kuningas.'"
22. Pilatus vastasi: "Minkä kirjoitin, sen kirjoitin."
23. Kun sotilaat olivat ristiinnaulinneet Jeesuksen, he ottivat hänen vaatteensa ja jakoivat ne neljään osaan, kullekin sotilaalle osansa. He ottivat myös paidan. Mutta kun se oli saumaton, kauttaaltaan yhtenäiseksi kudottu ylhäältä alas asti,
24. he sanoivat toisilleen: "Ei revitä sitä vaan heitetään arpaa, kuka sen saa." Näin tapahtui, jotta toteutuisi tämä Raamatun sana: "He jakoivat keskenään minun vaatteeni ja heittivät puvustani arpaa." Juuri näin sotilaat tekivät.
25. Jeesuksen ristin luona seisoivat hänen äitinsä ja tämän sisar sekä Maria, Kloopaksen vaimo, ja Magdalan Maria.
26. Kun Jeesus näki äitinsä ja tämän vierellä sen opetuslapsen, jota Jeesus rakasti, hän sanoi äidilleen: "Nainen, katso, poikasi!"
27. Sitten hän sanoi opetuslapselle: "Katso, äitisi!" Ja siitä hetkestä opetuslapsi otti hänet kotiinsa.
Toinen ristillä riippuvista pahantekijöistä ivasi häntä: "Etkö sinä ole Kristus? Pelasta itsesi ja meidät." Mutta toinen nuhteli häntä: "Etkö sinä edes pelkää Jumalaa, sinä, joka olet saman tuomion alainen? Me kärsimme oikeuden mukaan, sillä me saamme, mitä tekomme ansaitsevat, mutta tämä ei ole tehnyt mitään pahaa." Hän lisäsi: "Jeesus, muista minua, kun tulet valtakuntaasi."
Jeesus vastasi: "Totisesti minä sanon sinulle: tänä päivänä sinä olet oleva minun kanssani paratiisissa." (Luuk. 23:39-43)
Yhdeksännen tunnin vaiheilla Jeesus huusi kovalla äänellä: "Eeli, Eeli, lama sabaktani?" Se on: Jumalani, Jumalani, miksi minut hylkäsit? (Matt. 27:46)
28. Tämän jälkeen, kun Jeesus tiesi, että kaikki oli jo täytetty, hän sanoi, jotta Raamatun sana toteutuisi: "Minun on jano."
29. Siellä oli astia täynnä hapanviiniä. Sotilaat kastoivat sienen hapanviiniin, panivat sen iisoppiruo'on päähän ja ojensivat hänen huulilleen.
30. Kun Jeesus oli ottanut hapanviinin, hän sanoi: "Se on täytetty!"
Jeesus huusi kovalla äänellä: "Isä, sinun käsiisi minä annan henkeni." (Luuk. 23:46)
Sitten hän kallisti päänsä ja antoi henkensä.

Kuka on kristitty?
Oletko sinä uskova kristitty? Mistä sen voisi tietää? Jos sinä tunnustat, että se mitä Golgatan ristillä tapahtui, oli sinun vuoksesi ja sinun puolestasi, niin olet uskova. Olet myös saanut Jeesuksen ristin tähden kaikki syntisi anteeksi, pysyvän lahjavanhurskauden ja iankaikkisen elämän perinnön. Kaiken sen Jeesus hanki sinulle synnittömällä elämällään ja viattomana kärsimisellään sinun sijastasi Golgatan ristillä. Sinulle riitti vain huuto Herran puoleen: ”Muista minua syntistä, Herra armahda!”

Lopullisen merkin alkuosa
Jakso vie meidät kertomukseen lihan tulleen Jumalan Sanan ristiinnaulitsemisesta. Se antaa käsityksen Lunastajamme lopullisesta Merkistä, Hänen ristinkuolemastaan ja ylösnousemuksestaan. Merkin ensimmäinen osa kuvataan tässä osassa.

Läpi koko julkisen toimintansa Jeesus oli viitannut tähän lopulliseen suureen tunnustekoon, joka vasta saisi ihmiset täysin vakuuttuneiksi siitä, kuka Hän on ja mitä varten Hän on tullut:
"Hajottakaa maahan tämä temppeli, niin minä pystytän sen kolmessa päivässä."
Herran kuoleman sai aikaan inhimillisellä tasolla ihmisten viha. Siinä oli kysymys Hänen ruumiinsa temppelin tuhoamisesta. Ylösnousemus, rakkauden ja synnin voiman kukistavan sovituksen voitto, seurasi kolmantena päivänä. *"Minä pystytän sen kolmessa päivässä."*
Johannes kuvaa tämän Merkin sekä inhimillisen että jumalallisen puolen. Nyt on kysymys siis inhimillisestä, temppelin hajottamisesta, Jeesuksen kuolemasta inhimillisellä tasolla. Samalla näemme, että Jeesuksen kuoleman kirkkautta ei saanut aikaan mikään inhimillinen.

Ristiinnaulitseminen 16-22
Kuvaus alkaa: *"Silloin Pilatus luovutti Jeesuksen heille ja antoi hänet ristiinnaulittavaksi. He ottivat hänet huostaansa* (sanatarkasti: ottivat hänet vastaan)."
Pilatus luovutti Jeesuksen, he ottivat Hänet vastaan. Pilatus, lopulta lyötynä, pelkurina, ja kompromissin tekijänä, paadutti omantuntonsa ja "luovutti" Hänet. He ottivat Jeesuksen vastaan.

"Kantaen ristiään Jeesus meni ulos." Näemme yhä majesteetillisen Jeesuksen. Jeesus kanta ristiään, ei uhrina vaan Voittajana. Inhimillisestä - ja varmaan myös pimeyden voimien - näkökulmasta katsottuna Hän saattoi näyttää lyödyltä, kukistetulta. Mutta sitä Hän ei ollut.

"Kantaen ristiään Jeesus meni ulos niin sanotulle Pääkallonpaikalle, jota hepreankielellä nimitetään Golgataksi." He veivät Häntä mukanaan, mutta tosi asiassa Hän kulki Jumalan merkitsemää polkua.
"Alussa oli Sana, Sana oli Jumalan luona, ja Sana oli Jumala .... Sana tuli ihmiseksi ja asui keskuudessamme .... täynnä armoa ja totuutta." "Kantaen ristiään Jeesus meni ulos".
Kaikki inhimillinen jää sivuun, kun näemme, että Hän menee ulos, kantaen ristiään, omaa ristiään. Hän meni Golgatalle.

"He ristiinnaulitsivat hänet." Vain kolme sanaa. Enkä aio lisätä mitään kuvausta siitä, miten se tapahtui, koska pyhässä pidättyväisyydessä kaikki neljä evankelistaa vaikenee yksityiskohdista. Vain tapahtuma kerrotaan.

Luulen, että monikin väittää vastaan, kun sanon, että Jumalan seurakunta on kärsinyt enemmän kuin se arvaakaan ristiinnaulitun Jeesuksen kuvista ja usein hyvää tarkoittavista saarnoista, joilla on yritetty kuvata ristiinnaulitsemisen fyysistä puolta. En aliarvioi sitä hirvittävää fyysistä tuskaa ja kipua, mikä ristiinnaulitseminen aiheutti, mutta Jeesuksen ruumiilliset tuskat eivät olleet mitään verrattuna Ristin syvään hengelliseen todellisuuteen. Johannes kertoo tapahtuman kunnioittavalla pidättyvyydellä: *"He ristiinnaulitsivat hänet."*

"He"! Ketkä? Kun Pietari helluntaina puhui Jerusalemissa kansanjoukolle, hän sanoi:
"Lakia tuntemattomien miesten käsillä te naulitsitte hänet ristiin ja surmasitte." (Apt. 2:23)
"He", pakanat tekivät työn, mutta sen taustalla oli Hänen oma kansansa, Jumalan kansa syvässä alennustilassa, pimeydessä ja sokeudessa. "He" ristiinnaulitsivat Hänet. Synti näkyy järkyttävimmässä muodossaan, kun se ilmenee turmeltuneena uskonnollisuutena, uskontona vailla elämää. Historia todistaa halki aikakausien, että vääristynyt uskonnollisuus on synnin kauhein ilmenemismuoto. "He ristiinnaulitsivat hänet" Synnittömän ja samalla Jumalan armotaloudessa synnin Kantajan. Vielä Golgatalla he pilkkasivat ja ivasivat Häntä.

Jeesuksen kanssa ristiinnaulittiin kaksi muuta. Johannes ei puhu heistä enempää, toteaa vain, että Jeesus pantiin keskimmäiseksi. Keskimmäinen paikka tarkoitti sitä, että kysymys oli erityisen suuresta syyllisyydestä. Ilkeydessään he näin kruunasivat Jeesuksen syntisten Kuninkaaksi.
"Siellä he ristiinnaulitsivat hänet ja hänen kanssaan kaksi muuta, yhden kummallekin puolelle, ja Jeesuksen keskelle."
Synnin Sovittajana Hänen paikkansa oli oikea, sillä Hän otti kantaakseen koko maailman synnin.

INRI
Pilatus oli pysytellyt tähän asti taustalla, mutta nyt näemme hänet piirrin kädessään. Johannes tekee selväksi, että päällekirjoituksen kirjoitti Pilatus itse. Se kuului:
"Jeesus Nasaretilainen, juutalaisten kuningas."

Hän kirjoitti sen hepreaksi, kansallisella kielellä, latinaksi, hallintokielellä, ja kreikaksi, puhekielellä. Papisto pani vastaan, tietenkin. Jätämme heidät protesteineen.

Kun katsomme tapahtumaa Jumalan hallintavallan näkökulmasta, näemme, miten kaikki ihmiset joutuvat toteuttamaan Jumalan suunnitelmaa ja kaitselmusta, vaikka he eivät itse siihen pyrkineetkään. Jokainen ihminen on viime kädessä Jumalan hallinnassa. Kun omantuntonsa myynyt roomalainen maaherra otti piirtimen ja kirjoitti, hänen kättään johti Jumala. Pilatus halusi kiusata pappeja. Papit protestoivat vihaisina ja terävällä päättäväisyydellä Pilatus yrittää kerätä rohkeutensa pelastaakseen kasvonsa ja sanoo: *"Minkä kirjoitin, sen kirjoitin."*

Aivan Pilatus, mutta sen, minkä kirjoitit, kirjoitit sillä vallalla, johon Jeesus kuulusteluissa oli viitannut, vallalla, jota sinulla ei olisi, ellei sitä olisi sinulle annettu ylhäältä. Nyt olet kirjoittanut Jumalan arvion siitä, kuka ristillä roikkui. Ristin Jeesuksessa toteutui se Jumalan suunnitelma, jonka vuoksi Herra valitsi itselleen omaisuuskansan Israelin. Juutalaiset olivat heittäneet Messiaansa pois, mutta Jumala oli juuri tästä kansasta nostanut heille Kuninkaan. Juutalaisten Kuninkaana Hän suorittaa sen tehtävän, jonka Jumalan kansalleen asetti: antaa todistus koko maailmalle ja valmistaa ihmiskunnalle tie Jumalan luo. Pilatus tarkoitti yhtä ja miten toista Jumala tarkoittikaan!

Isä anna heille anteeksi
Kun naulat lävistivät Jeesuksen jalkoja ja käsiä, mitä Hän kipunsa keskellä teki. Hän rukoili ristille lyövien roomalaisten sotilaiden puolesta: *"Isä, anna heille anteeksi, sillä he eivät tiedä, mitä he tekevät."* Se osoittaa, että ristin kärsimys oli syntien anteeksi antamiseksi. Eikä se rajoittunut vain niihin, jotka näkivät ja tunnustivat syyllisyytensä, vaan myös niihin lukemattomiin, jotka elävät vielä pimeyden keskellä vailla tajua synneistään. Roomalaiset sotilaat kuvittelivat suorittavansa vanhurskasta velvollisuuttaan teloittaessaan rikollista, mutta ainakin yhden upseerin silmät avautuivat, kun hän seurasi ristin tapahtumia ja lopulta tunnusti Jeesuksen vanhurskaaksi, Jumala Pojaksi. Hän näki samalla oman syntisyytensä ja tarpeen saada se anteeksi.

Lukematon on se ihmisten joukko, joka on tässä Jeesuksen rukouksessa löytänyt syntien anteeksi antamisen ja Jumalan sydämen rakkauden. Monet ovat myös myöhemmät marttyyrit rukoilleet tämän rukouksen vihollistensa puolesta Herransa opettamina.

Ristin äärellä 23-30
Johannes vie meidät Ristiinnaulitun vierelle. Ristin juurella oli kaksi ryhmää, sotilaita ja Hänen ystäviään. Sotilaat pelasivat Jeesuksen vaatteista. Viitta jaettiin tasan kullekin neljälle sotilaalle, mutta paitaa ei voitu jakaa mielekkäästi, koska kotitekoisena, tavallisen kansan vaatteena, siinä ei ollut saumoja vaan se oli ylhäältä alas asti neulottu yhtenäinen vaatekappale. Ei liene epäilystä, että Jeesuksen äidin Marian kädet olivat sen rakkaudella valmistaneet. Roomalaiset eivät olleet tottuneet sellaisiin vaatteisiin. He eivät lähteneet repimään sitä, vaan heittivät siitä arpaa.

Johannes lisää siihen: *"Näin tämä kirjoitus kävi toteen: 'He jakoivat keskenään minun viittani ja heittivät vaatteestani arpaa'."*
Tällä Johannes halusi jälleen korostaa, että ihmisten yksinkertaiset toimenpiteetkin määräytyvät taivaan päämääristä käsin. Johanneksen lainaama kohta on psalmissa 22. Saman psalmin alkujaetta Jeesus lainaa hetken kuluttua: *"Jumalani, Jumalani, miksi minut hylkäsit?"*
Luulen, että ristin tapahtumien päätyttyä Johannes meni kotiinsa ja luki tuon psalmin ja tuli siihen lopputulokseen, että psalmi on syvimmiltään ennustus Messiaan kärsimyksistä. Sieltä löytyvät sanat: *"He jakavat keskenään vaatteeni ja heittävät puvustani arpaa." (Ps. 22:19)*
Johannes näki jotain sateenkaaren loistosta tragedian pimeydessä.

Sotilaiden lisäksi ristin juurella oli neljä naista ja yksi mies. Maria, Jeesuksen äiti, Salome hänen sisarensa, Kleopaan vaimo Maria ja Maria Madgaleena, olivat lähellä ristiä. Lisäksi evankeliumin kirjoittaja seisoi siellä.

Katso poikasi - katso äitisi
Sitten tapahtui jotain hyvin kaunista. Jeesuksen silmät - keskellä hirvittävää ruumiillista tuskaa ja Jumalan pyhän vihan tulen tuskan alkaessa lähestyä Hänen sieluaan - osuivat Hänen äitiinsä, joka seisoi lähellä Johannesta. Silmät osuivat kasvoihin, joita ne olivat ensimmäiseksi maailmaan tulles-

saan saaneet katsella. Miekka oli kulkemassa Marian sydämen läpi. Herra tiesi sen ja sanoi äidilleen: *"Vaimo, katso, poikasi!"* Sitten silmät siirtyivät nopeasti Johannekseen: *"Katso, äitisi!"*

Kaiken sen mittaamattoman tuskan keskellä, jossa Jumalan laupeus oli lunastamassa ihmiskuntaa ja osoittamassa iankaikkista armoa, Jeesuksen sydän ajatteli äitiään ja huolehti hänen ajallisen elämänsä lopputaipaleesta. Kun yritämme katsella Ristin salaisuutta, sen käsittämättömyys jättää meidät avuttomiksi. Mutta kun katselemme, näemme, että Golgatan Kristus, iankaikkisen armon salaisuus, näki inhimillisen surun, huolehti ja antoi apunsa.
"Siitä hetkestä opetuslapsi otti hänet kotiinsa."
Kuinka kauan Maria eli Johanneksen kodissa? Kaikenlaisia perimätietoja asiasta liikkuu. Yksi sanoo, että hän pysyi Jerusalemissa, kunnes hän kuoli 59 vuotiaana. Toinen väittää, että Johannes otti Marian mukaansa, kun hän siirtyi Efesokseen.

Tänään paratiisissa
Jeesuksen molemmille puolille ristiinnaulitut rikolliset pilkkasivat aluksi Jeesusta. Se kertoo ihmisen äärimmäisestä pahuudesta suurimmankin kärsimyksen keskellä. Mutta toisen sydämeen osui ilmeisesti Jeesuksen rukous ristiinnaulitsijoiden puolesta, joten hän katui sanomisiaan ja näki Jeesuksen uudessa valossa. Hän nuhteli toista rikollista ja samalla tunnusti oman syyllisyytensä: *"Etkö sinä edes pelkää Jumalaa, sinä, joka olet saman tuomion alainen? Me kärsimme oikeuden mukaan, sillä me saamme, mitä tekomme ansaitsevat, mutta tämä ei ole tehnyt mitään pahaa."* Sitten hän jatkoi Jeesuksen suuntaan: *"Jeesus, muista minua, kun tulet valtakuntaasi."* Sanoihin sisältyi sekä suuri uskontunnustus että tietoisuus siitä, että hänen elämäntavastaan seurauksena olisi kadotustuomio. Hän tunnusti Jeesuksen kuninkaaksi, joka astuisi valtaistuimelle. Omasta suuresta syntisyydestään huolimatta hän pyysi: ”Muista minua!” Ehkä ajatus kulki niin, että hän tiesi joutuvansa Jumalan tuomion tuleen, mutta toivoi, että edes kerran Jeesus muistaisi häntä kirkkaudessaan. Mitään hyviä tekoja hänellä ei ollut, pelkkää pahuutta. Mitään oikeutta saada armoa, hänellä ei ollut, vain syyllisen pyyntö. Mutta se riitti pääsyyn paratiisin kirkkauteen, kun Jeesus vastasi: *"Totisesti minä sanon sinulle: tänä päivänä sinä olet oleva minun kanssani paratiisissa."* Tapahtuman Raamattu tiivistää näin: *”Jokainen joka huutaa avukseen Herran nimeä pelastuu.”(Apt. 2:21)*

Pelastuksen tie näytettiin meille lyhyesti ja ytimekkäästi:
1. Tunnusta rehellisesti oma syntisyytesi!
2. Tunnusta Jeesus kuninkaaksesi.
3. Tunnusta, että ansaitset iankaikkisen kadotuksen synneistäsi.
4. Pyydä siitä huolimatta armoa Jeesuksen uhrikuoleman tähden!

Usko on sitä, että jättäytyy Jeesuksen armon varaan, vaikka ei sitä vähääkään ansaitse. Jeesuksen sanat kertovat, miksi hän oli ristillä roikkumassa. Hän kärsi vierellään olevan rikollisen syntien iankaikkista rangaistusta hänen sijastaan. Hän avasi sillä tien taivaalliseen kirkkauteensa.

Pimeys
Sitten tulemme Ristin Ihmeen ytimeen. Johannes sanoo: *"... tämän jälkeen..."* Kuinka paljon myöhemmin? Ehkä noin kolme tuntia myöhemmin, sillä sanat Marialle Jeesus lausui todennäköisesti heti ristiinnaulitsemisen jälkeen. Johannes ei kerro mitään noista kolmesta tunnista, joita muut evankelistat kuvaavat tarkemmin. Niiden keskeltä kuului Jeesuksen tuskallinen huuto: *"Eeli, Eeli, lama sabaktani?" Se on: Jumalani, Jumalani, miksi minut hylkäsit?*

Se kertoo syvimmin ristin tuskan sisällöstä. Jumala hylkäsi oman Poikansa. Se merkitsi Jumalan iankaikkisen ja pyhän tulen tuomiota, kadotuksen tuskaa Jeesukselle meidän syntiemme vuoksi. Se oli iankaikkista syvyydeltään. Hän joi Jumalan vihan maljan viimeistä pisaraa myöten loppuun. Koko maailman, myös siis kaikkien sinunkin syntiesi rangaistus on lopullisesti maksettu.

Voitto
Sitten Johannes vie meidät pimeyden ja tuskan läpi voiton hetkeen:
"Kun Jeesus tiesi, että kaikki oli täytetty, hän sanoi tämän jälkeen, että kirjoitus kävisi toteen:"

Mitä Jeesus tiesi? Sen, että *"kaikki oli täytetty"*. Jeesus ei sanonut *"minun on jano"*, ennen kuin Hän tiesi, että kaikki oli tehty loppuun asti, kaikki suoritettavaksi annettu suoritettu. Vasta sitten Hän il-

maisi ensimmäisen ja ainoan ilmaisun fyysiselle tuskalleen koko pitkän tapahtumasarjan aikana ruoskimisista lähtien ristin jatkuviin hirveisiin kipuihin asti. Vasta sitten Hän sanoi: *"Minun on jano."*

Ruumiilliset tuskat olivat niin mitättömiä sielun ja hengen tuskan rinnalla, kun Isä hylkäsi Poikansa pyhän vihansa tuleen, että on kuin Jeesus ei olisi edes huomannut ruumiillista tuskaansa, ennen kuin vasta sielun ja hengen tuska oli kokonaan ohi, kaikki se mitä varten Hän oli ristille mennyt loppuun suoritettu.

"Siellä oli astia täynnä hapanviiniä. He täyttivät sienen hapanviinillä, panivat sen isoppikorren päähän ja ojensivat sen Jeesuksen suun eteen."
Jeesus otti sitä. Alussa he olivat tarjonneet Hänelle viiniä, johon oli lisätty huumaavaa ainetta, mutta Hän kieltäytyi kaikesta, mikä olisi vähentänyt Hänen ruumiillista tuskaansa. Mutta nyt kun Hän tiesi, että kaikki oli suoritettu loppuun, Hän ilmaisi janonsa ja otti vastaan hapanviiniä.

"Otettuaan hapanviiniä Jeesus sanoi: 'Se on täytetty'."
Jeesus tiesi, että kaikki oli täytetty jo ennen kuin Hän sanoi: *"Minun on jano."* On kuin Jeesus olisi tarvinnut tuon juoman jaksaakseen huutaa voitonhuutonsa: *"Se on täytetty"*

Johannes ei kerro asiaa, mutta muut evankelistat kertovat, että Jeesus huusi tuon lauseen kovalla äänellä. Ääni ei ollut Hävinneen vaan Voittajan. *"Se on täytetty."* Kreikan sana tarkoittaa enemmän kuin vain sitä, että jokin on loppunut. Se tarkoittaa sitä, että jokin asia on saatettu päätökseen, täyttymykseen. Kaikki se, minkä vuoksi Hän oli ristille mennyt, oli saavutettu ja suoritettu loppuun.

Olemme suunnattoman salaisuuden meren äärellä. Voimme vain seisoa, kuunnella ja katsella, miten myrsky ja tuuli pyyhkivät sen yli. Mutta sen me tiedämme Johanneksen sanojen perusteella, että se kuolema, jolla Jeesus lunasti meidät ei ollut Hänen fyysinen kuolemansa. Se oli välttämätön tie ruumiilliseen ylösnousemukseen. Mutta se kuolema, jolla Jeesus kuoli meidän syntiemme rangaistuksen pois, tapahtui Jumalaan pyhän vihan tulen polttaessa Hänen sieluaan, Jumalan hylkäämänä olemisen syvyyksissä, ja sen Hän kärsi täysin läpi Hänen ruumiinsa vielä eläessä ristin tuskissa. Ristin salaisuus ja kirkkaus on jotain niin syvää ja suurta, että se häikäisee katselijansa.

Kaikki oli täytetty, suoritettu loppuun, saatettu päätökseen. Helvetin tuskat olivat syöksyneet Hänen ylleen. Pimeyden raivo ja tuli oli myrskynnyt yli Jeesuksen sielun. Mutta nyt Jumalan kaikki päämäärät oli saavutettu. Myrskyn raivon oli pakko tyyntyä. Sovitustyö koko ihmiskuntaa varten oli valmis. Vasta voiton jälkeen Hän pyysi juotavaa ja julisti suurella huudolla voittonsa maailmalle: "Se on täytetty!"

Antoi henkensä
Sitten Hän lausui viimeisen rukouksen Isälle syvässä turvallisuudessa kuin iltarukouksen:
"Isä, sinun käsiisi minä annan henkeni."

Lopulta hän suoritti viimeisen toimenpiteen: *"Hän kallisti päänsä ja antoi henkensä."*
Ei siis viimeinen tapahtuma, vaan viimeinen toimenpide, jossa Jeesus toimi aktiivisena Tekijänä. *"Hän antoi henkensä."* Silmät sulkeutuvat, lihaksista katoaa voima ja ihmiset sanovat: "Hän kuoli." Niin kyllä inhimillisellä tasolla. Temppeli on hajotettu. He saivat tuhotuksi Hänen ruumiinsa temppelin. Mutta jumalallisella tasolla, ennen kuin ihmisten pahuuden täyttymys tuli, Hän oli suorittanut loppuun maailman lunastustehtävänsä. Siksi Johannes sanoo: "Hän antoi (luovutti) henkensä."
Yksikään evankelistoista ei sano, että Jeesus olisi kuollut. Matteus sanoo: *"Hän antoi henkensä."* Markus sanoo: *"Hän antoi henkensä."* Luukas sanoo: *"Isä, sinun käsiisi minä annan henkeni."* Johannes sanoo: *"Hän antoi henkensä."* Kysymys oli Jeesuksen teosta, toimenpiteestä. Meidän on syytä palauttaa mieleemme, mitä Hän itse oli sanonut, kun Hänen vihollisensa piirittivät Häntä:
"Isä rakastaa minua, koska minä annan henkeni, että ottaisin sen takaisin. Ei kukaan ota sitä minulta, vaan minä annan sen itsestäni. Minulla on valta antaa se, ja minulla on valta ottaa se takaisin. Sen ohjeen olen saanut Isältäni." (10:17-18)

Niin, he olivat tuhonneet kauniin, pyhän temppelin. He olivat tehneet sen, mihin he viimeisiltään kykenivät. Synti ei kykene tekemään mitään pahempaa. Mutta se kuolema, joka sovitti ja lunasti ihmiskunnan, oli jo ohi ennen kuin fyysinen kuolema tapahtui.

Miksi risti?
Jumalan pyhyys ja oikeudenmukaisuus vaati sitä, koska Jumala ei voi jättää ainoatakaan syntiä rankaisematta. Jos Jumalan maailmankaikkeuteen jää yksikin synti rankaisematta ja poistamatta, Jumala ei ole enää Jumala. Jumala on valkeus, jossa ei ole mitään pimeyttä. Synnin poistamiseksi ei ole mitään muuta tietä, kuin se, että synti tuomitaan, rangaistaan, hyvitetään ja sovitetaan. Synnin sovittava rangaistus on iankaikkinen kadotus eli helvetti, mikä ei suinkaan tarkoita paikkaa, jossa sielunvihollinen ja pimeyden voimat hallitsevat, vaan se on paikka, jossa Jumala tuomitsee ja rankaisee oikeudenmukaisesti synnin. Jumala on kuluttava tuli. Kuka voi kestää Hänen tultaan?

Jeesuksen uhria Golgatalla vaati kuitenkin ennen kaikkea Jumalan käsittämättömän suuri rakkaus. Hän valitsi mieluummin oman rakkaan Ainoan Poikansa Jeesuksen Kristuksen kärsimään Sinun syntiesi rangaistuksen kuin sen, että Sinä itse joutuisit kantamaan omien syntiesi rangaistuksen. Hänet synnitön ja puhdas lävistettiin tuskalla, jotta sinä syntinen ja saastainen saisit rauhan, ilon ja vapauden. Jotta saisit vanhurskauden, jolla kelpaat Jumalan taivaaseen, jotta saisit omistaa iankaikkisen elämän. Kaiken tämän saat ilmaisena lahjana ottaa vastaan, sillä Jeesus maksoi hinnan siitä.

Manami Tsurumakin kastetodistus 30.3.2014
Vuoden2013 keväänä tänään yhdessä kanssamme kasteen saava rouva Iwano kutsui minut mukaan kirkkoon ensi kertaa elämässäni. Ensimmäinen jumalanpalvelus, ensi kertaa kädessäni pitämä Raamattu, lähettiperheen ensitapaaminen, seurakuntalaiset … kaikki oli uutta ja tuoretta. Muistan hyvin selvästi, miten lämpimästi minut otettiin vastaan.

Tuolloin sydäntäni painoivat raskaat taakat. Isäni, joka oli ollut perheen tuki, oli kuollut ja kannoin syvää huolta päivittäisestä toimeentulosta ja lasteni tulevaisuudesta. Hauta, asunto, uskonnolliset menot, kaikki vaativat ratkaisuja, joita en kyennyt tekemään. Masennuin ja suuri huoli ja levottomuus painoivat minua raskaasti. Olin surkeassa tilassa, jossa en enää kyennyt luottamaan ihmisiin.

Siihen asti kun aloin käydä kirkossa, kuulla saarnoja ja lukea Raamattua, olin kuvitellut olevani pelkästään muiden vääryyden uhri, mutta nyt aloin tajuta, että asia oli juuri päinvastoin. Itse olin tehnyt paljon syntiä ja haavoittanut perheeni ja ympäristöni ihmisiä itsekkäällä asenteellani ja väärillä teoillani. Näiden painon alla tajusin, että olen syntinen ihminen.

Nyt haluan saada kasteen kiitollisena siitä, että saan uskoa Jumalan Poikaan Jeesukseen Kristukseen, joka kantoi meidän syntimme ristin kärsimyksissä ja kuoli puolestani.
”Minä, minä pyyhin pois sinun rikkomuksesi itseni tähden, enkä sinun syntejäsi muista.” Jesaja 43:25

Olen koko sydämestäni kiitollinen rouva Iwanolle, joka osoitti minulle Jeesuksen kohtaamispaikan, pastori Nummelan perheelle ja seurakuntalaisille, jotka otti minut lämmöllä vastaan ja johtivat minut lepoon, lähetyssaarnaaja Pihkalalle, joka kastekoulussa opetti meitä monella tavalla, pastori Masakille ja hänen vaimolleen, jotka selittivät Jumalan sanaa ja osoittivat siihen perustuvan tien vaeltaa. Suurkiitos teille kaikille.

Tänään saan täällä kasteen. Olen syvästi kiitollinen, että saan tästä eteenpäin vaeltaa kanssanne. Halleluja.

Entä sinä?
Jos olet päässyt jo maistamaan syntien anteeksiantamuksen rauhaa Jeesuksen Golgatan uhrin tähden, muista, että se mitä silloin tapahtui, täydellinen sovitus Sinun synneistäsi, on yhä tänään voimassa. Saat toistuvasti ja rohkeasti käydä päivittäin tunnustamaan syntisi, sillä ne on jo sovitettu. Herra on avannut sinullekin tien paratiisiin.

Jos et ole vielä päässyt maistamaan Golgatan ristillä sinun puolestasi kuolleen ja ylösnousseen Jeesuksen armoa, niin Hän kutsuu juuri sinua: ”Tämän minä tein sinunkin tähtesi. Tule minun luokseni ja omista se lahja, joka sinulle on Golgatan ristillä maksettu! Hänellä on paljon armoa ja anteeksiantamusta, kun avaat koko sydämesi Hänelle,”

Joh. 19:31-42 Veri ja vesi

31. Silloin oli sapatin valmistuspäivä. Jotta ruumiit eivät jäisi ristille sapatiksi - ja tuo sapatinpäivä oli erityisen suuri - juutalaiset pyysivät Pilatukselta, että ristiinnaulittujen sääriluut rikottaisiin ja ruumiit otettaisiin alas.
32. Niinpä sotilaat tulivat ja rikkoivat sääriluut ensin toiselta ja sitten toiselta mieheltä, jotka oli ristiinnaulittu Jeesuksen kanssa.
33. Mutta kun he tulivat Jeesuksen kohdalle ja näkivät, että hän oli jo kuollut, he eivät rikkoneet hänen sääriluitaan.
34. Yksi sotilaista kuitenkin lävisti keihäällä hänen kylkensä, ja siitä vuoti heti verta ja vettä.
35. Se, joka tämän näki, on todistanut siitä, että tekin uskoisitte. Hänen todistuksensa on tosi, ja hän tietää puhuvansa totta.
36. Tämä tapahtui, jotta toteutuisi Raamatun sana: "Älköön häneltä luuta rikottako."
37. Toinen raamatunkohta taas sanoo: "He katsovat häneen, jonka ovat lävistäneet."
38. Sen jälkeen arimatialainen Joosef, joka oli Jeesuksen opetuslapsi, joskin salaa juutalaisten pelosta, pyysi Pilatukselta, että saisi ottaa Jeesuksen ruumiin, ja Pilatus suostui siihen. Niinpä Joosef tuli ja otti ruumiin alas.
39. Paikalle tuli myös Nikodemos, mies, joka oli tullut ensi kerran Jeesuksen luo yöllä. Hän toi mirhan ja aaloen seosta noin sata naulaa.
40. He ottivat Jeesuksen ruumiin ja käärivät sen hyvänhajuisten yrttivoiteiden kanssa käärinliinoihin, niin kuin juutalaisilla on tapana haudata.
41. Lähellä paikkaa, missä Jeesus ristiinnaulittiin, oli puutarha ja puutarhassa uusi hautakammio, johon ei ollut pantu vielä ketään.
42. He panivat Jeesuksen siihen, koska oli juutalaisten sapatin valmistuspäivä ja se hautakammio oli lähellä.

Miksi hauta?
Mitä hauta ja hautaaminen merkitsevät? Mikä merkitys on hautakivellä tai hautakynttilöillä?Minkä vuoksi suoritetaan hautakäyntejä ja hautoja pidetään hyvässä kunnossa? Miksi jotkut hankkivat etukäteen itselleen hautapaikan? Katsellessamme Jeesuksen hautaamista saamme joitakin vihjeitä.

Viime aikoina suomalaisten hautaustavat ovat muuttuneet monenkirjaviksi ei vain hautakivien tyylien suhteen vaan myös itse hautaamisen suhteen. Polttohautaukset ovat yleistyneet ja uurnalehtojen sijasta vainajan tuhkia levitellään metsiin tai mereen. Tapojen muutos heijastaa myös sitä, mitä kuolemasta ylipäänsä ajatellaan. Toisaalta hautausmailla palaa niin pyhäinpäivänä kuin joulunakin suunnaton määrä hautakynttilöitä. Tämän päivän suomalainen kammoaa kuolemaa suurena tuntemattomana, mutta yrittää samalla päästä jotenkin sinuksi sen kanssa hiukan idän uskontojen tapaan.

Japanin buddhalaiselle hauta ja hautakivi on erittäin tärkeä. Siellä käydään säännöllisesti tiettyinä päivinä vuodesta sen lisäksi, että päivittäin suoritetaan tietyt palvontamenot esi-isien hengille kotialttarin edessä. Haudoilla käydään kertomassa esi-isien hengille oman elämän tärkeistä tapahtumista ja tehdään lupauksia hengille. Esi-isien palvonta on lähetystyön yksi suurista esteistä Japanissa, koska ihmiset ajattelevat, että kristityt eivät kunnioita edesmenneitä esi-isiään eivätkä pidä hautoja tärkeinä. Siksi kun perustamme uuden seurakunnan, ensimmäisiä tärkeitä asioita on hankkia seurakunnalle oma hautakammio, johon seurakuntalaisten uurnat pannaan ja jonka äärellä pidetään jumalanpalveluksia pyhäinpäivänä ja pääsiäisaamuna. Jos joku japanilainen vierailee luonamme täällä Suomessa, niin vien hänet hautausmaalle. Siellä on helppo avata keskustelu kuolemasta ja sen voittaneesta Jeesuksesta.

Jos kysyy keskiverto suomalaiselta, miksi hän käy haudalla ja panee sinne kukkia tai kynttilän palamaan, niin usein kuulee vastauksen: ”Muistelen haudalla rakkaitani.” Kukkien tai kynttilän panemisen syyksi yleensä todetaan, että kun on sellainen tapa ja se kuuluu asiaan, sen tarkempaa syytä ei juuri keksitä.

Mitä sitten uskova kristitty tarkoittaa sillä, että hän hankkii hautakiven, jossa on risti ja vainajan nimi? Entä mitä hänelle kukat ja hautakynttilä kertovat? Se, ettei tavallinen suomalainen tiedä syytä näille

asioille, vaikka toimiikin samoin, kertoo kuinka kauas raamatullisesta kristinuskosta täällä on jouduttu.

Kristillinen hautaaminen juontaa juurensa Jeesuksen hautaamiseen. Kun Jeesus valmisti tien taivaallisen Isän luo, reitti kulkee samalla tavalla kuin Jeesuksellakin. Golgatan uhriverellä syntinsä anteeksi saaneet joutuvat kulkemaan haudan ja ylösnousemuksen kautta lopulliseen kirkkauteen. Vaikka ruumiin kuolemassa henki ja sielu pääsevätkin välittömästi paratiisiin eli välitilaan, Jeesus tulee toisen tulemisensa yhteydessä herättämään myös ruumiit ja saamme osaksemme samanlaisen ylösnousemusruumiin kuin Jeesuksella. Jumala, ruumiimme Luoja arvostaa ruumiillisuutta siinä määrin, että Jeesuksella on ylösnousemusruumis tänään ja Herran omat pääsevät samasta osallisiksi.

Mitä siis uskovan hautakivi saarnaa sanattomasti: ”Tässä lepää ruumiini, joka on lunastettu Jeesuksen ristin uhrilla Golgatalla. Siksi tässä on risti kertomassa pelastukseni syyn. Minulle kuolemassa ei ole myöskään mitään rangaistusta, koska Jeesus kärsi sen puolestani. Kivi itsessään muistuttaa siitä, että Jeesus tulee toisen kerran takaisin ja silloin saan uuden ylösnousemusruumiin. Nimeni on tässä kertomassa siitä, että elämäni oli Jumalalta saatu lahja ja sain sen aikana päästä pelastuksesta osalliseksi, nimeni on kirjoitettuna myös taivaassa elämän kirjassa. Kukat kiven edessä kertovat, että Jeesus haudattiin puutarhaan ja minäkin pääsin paratiisiin. Hautakynttilän tehtävä on palaa pitkään, sillä se kertoo lepattavasta uskosta, joka odottaa Jeesuksen toista tulemista.”

Jeesuksen hautaaminen
Tässä lyhyessä Johanneksen evankeliumin jaksossa loistaa kauneutta kauhistuttavan synkällä taustalla. Ihmiskunnan hirvittävimmät ja pimeimmät päivät olivat silloin, kun Jeesus makasi kuolleena. Kuollut Jeesus! Hänen pyhän ja puhtaan ruumiinsa temppelin oli tuhonnut ihmisen pahuus. Koko Johanneksen evankeliumin keskuksessa on tähän asti ollut elävä Jeesus, mutta nyt kokoonnumme Hänen kuolleen ruumiinsa äärelle. Jeesus on kuollut, elämä päättynyt, valo sammutettu, rakkaus poistettu.

Elämä päättynyt. Hengellistä kuolemaa kaikkialla eikä mitään toivoa katoamattomasta elämästä. Jeesuksen omat opetuslapset olivat menettäneet toivonsa, koska Jeesus oli kuollut. Valo sammutettu. Ainoa täydellinen Valo, joka oli loistanut ihmiskunnassa syntiinlankeemuksen jälkeen, oli sammutettu. Rakkaus poistettu. Mutta eikö maailma ole täynnä rakkautta. Ei, ei rakkautta vaan himoa. Lihaan tullut Ilmoitus elämästä, valosta ja rakkaudesta oli surmattu. Tämä oli maailman tuomio, kuollut Jeesus!

Me tiedämme toki jatkon, mutta juuri nyt tutkistelussamme olemme Jeesuksen kuolleen ruumiin ympärillä. Jakso jakautuu kahteen osaan. Jakeissa 31-37 Jeesuksen ruumis on Hänen vihollistensa käsissä ja jakeissa 38-42 Häntä rakastavissa käsissä. Ensimmäinen ilmaus on sikäli kyllä harhaanjohtava, että itse asiassa yhdenkään Jeesuksen vihollisen käsi ei koskettanut Jeesuksen ruumista. Roomalaisen sotilaan pitkän keihään kärki lävisti kyllä Hänen kylkensä, mutta vain Häntä rakastavien ihmisten kädet koskivat Hänen ruumistaan.

Vihollisten käsissä
"Silloin oli valmistuspäivä. Etteivät ruumiit jäisi ristille sapatiksi - se sapatinpäivä oli näet suuri -, juutalaiset pyysivät Pilatukselta, että ristiinnaulittujen sääriluut rikottaisiin ja ruumiit otettaisiin alas."
Ensiksi näemme, miten juutalaiset pyysivät uskonnollisista syistä ristiinnaulittujen kolmen kuolleen ruumiin poistamista.

Kieroutunut uskonnollisuus on tarkka siitä, että rituaaleja noudatetaan loppuun asti, vaikka se samalla on valmis rikkomaan karkeasti sitä totuutta vastaan, jota noiden rituaalien on tarkoitus kuvastaa. Mooseksen lain mukaan kuolemaantuomittujen ruumiit piti haudata saman päivän iltaan mennessä:
"Jos joku on tehnyt itsensä syypääksi rikkomukseen, josta rangaistaan kuolemalla, ja hänet surmataan, ja sinä ripustat hänet puuhun, niin älköön hänen ruumiinsa jääkö puuhun yöksi, vaan hautaa hänet samana päivänä, sillä Jumalan kiroama on se, joka on puuhun ripustettu. Älä saastuta sitä maata, jonka Herra, sinun Jumalasi, antaa sinulle perintöosaksi." (5. Moos. 21:22-23)

Kun oli vielä kysymys suuresta pääsiäisen sapatista, juutalaiset halusivat pitää kiinni lain kirjaimesta, vaikkeivät sen hengestä piitanneet mitään. Roomalaisten tapa taas oli jättää ristiinnaulitut mätänemään risteille. Juutalaiset menivät siis pyytämään myönnytystä Pilatukselta, johon tämä suostui. Hän otti kuitenkin selvää siitä, että Jeesus oli todella kuollut, mikä kertonee siitä, että jonkinlainen pelko vaivasi häntä.

Pilatuksen määräyksen mukaisesti roomalaiset sotilaat hakkasivat Jeesuksen molemmille puolille ristiinnaulittujen pahantekijöiden sääriluut rikki. Sääriluiden rikkominen oli roomalaisessa käytännössä eri rangaistus kuin ristiinnaulitseminen, vaikka se usein lisättiinkin siihen. Joskus ristiinnaulitut otettiin alas ristiltä paljonkin ennen kuolemaansa, mutta heidän luunsa rikottiin, niin etteivät he päässeet pakoon. Tällä kerralla kysymys ilmeisellä tavalla oli siitä, että rikollisten kuolemaa haluttiin jouduttaa, jotta heidät saataisiin haudatuksi ennen iltaa.

Sitten sotilaat tulivat Jeesuksen kohdalle ja havaitsivat, että Hän oli jo kuollut. Ristiinnaulitseminen merkitsi hidasta ja tuskallista kuolemaa. Se oli erityisen julma rangaistustapa siksi, että joskus kesti pari kolmekin päivää, ennen kuin ristiinnaulittu kuoli. Roomalaisista oli yllättävää, että Jeesus oli kuollut niin nopeasti ja siksi Jeesuksen luita ei tarvinnut rikkoa.

Verta ja vettä
"Kun he tulivat Jeesuksen luo ja näkivät hänen jo kuolleen, he eivät rikkoneet hänen luitaan. Sen sijaan yksi sotilaista puhkaisi keihäällä hänen kylkensä, ja siitä vuoti heti verta ja vettä."
Keihään pisto osoitti, että Jeesus oli jo kuollut. Haavasta vuosi verta ja vettä. Johannes korostaa asian tärkeyttä:
"Joka tämän näki, on todistanut siitä. Hänen todistuksensa on tosi, ja hän tietää puhuvansa totta, että tekin uskoisitte."
Johannes korostamalla korostaa sitä, että hänen kuvauksensa on silminnäkijän ehdottoman tarkkaa tekstiä.

Jos Jeesus olisi ollut vielä elossa sillä hetkellä, kun keihäs lävisti hänen ruumiinsa, haavasta olisi tullut pelkkää punaista verta. Mutta Johannes korostaa, että siitä tuli verta ja vettä. Ei ole epäilystäkään, etteikö asialla olisi syvällistä hengellistä merkitystä, mutta ensimmäinen asia, josta se puhuu, on, että Jeesus oli jo kuollut ja että kuolinsyy oli sydämen puhkeaminen, sydämen murtuminen. Sydänpussista valui ensin verta ja sitten siitä erottunutta seerumia, josta Johannes käyttää sanaa vesi, koska se on vesimäisen kirkasta nestettä.

Sydämen murtuminen ei tapahtunut ennen kuin Hän tiesi, että kaikki se, mitä varten Hän oli ristille käynyt, oli täytetty. Sitten Hän sanoi: *"Se on täytetty"* ja antoi Henkensä Isälleen. Sillä hetkellä fyysisellä puolella sydämen jännite ja paine mursi sen ja Hän kuoli heti. Vaikka Jeesuksen ihmisyys oli todellista, se hetki, jona Hänen sydämensä halkesi, oli Hänen oman tahtonsa ja päätöksensä varassa. Hänen kuolemansa oli siksi enemmän kuin inhimillinen kuolema:
"Isä rakastaa minua, koska minä annan henkeni, että ottaisin sen takaisin. Ei kukaan ota sitä minulta, vaan minä annan sen itsestäni. Minulla on valta antaa se, ja minulla on valta ottaa se takaisin. Sen ohjeen olen saanut Isältäni." (10:17-18)

Johannes lisää, miten tapahtumat ristin äärellä toteuttivat kaksi Vanhan testamentin profetiaa:
"Tämä tapahtui, että kävisi toteen kirjoitus: 'Älköön häneltä rikottako luuta.' Toisessa kirjoituksessa taas sanotaan: 'He luovat katseensa häneen, jonka ovat lävistäneet'."
Jumala hallitsi kaikessa silloinkin, kun ihmisen synti ja pahuus teki tekojaan. Ensimmäinen kohta on lainaus 2. Mooseksen kirjasta ja toinen Sakariaan kirjasta.

Jumalan Karitsa
Psalmissa 34:20-21 sanotaan: *"Vanhurskaalla on monia kärsimyksiä, mutta Herra vapahtaa hänet niistä kaikista. Hän varjelee kaikki hänen luunsa: ei yksikään niistä murru."*
Usein on katsottu, että Johannes viittasi tähän kohtaan. Kieltämättä Psalmilla 34 on myös messiaaninen elementtinsä, mutta käsittääkseni Johannes viittaa nimenomaan 2. Mooseksen kirjan uhrisääntöihin, vaikka sanatarkasti lainausta ei löydykään Vanhasta testamentista. Kysymys oli asiasta. Kun Jeesus aloitti julkisen toimintansa, Hänen edellään kulkenut Johannes Kastaja kuvasi Häntä näin: *"Katsokaa: Jumalan Karitsa, joka ottaa pois maailman synnin!"*

Evankelista Johannes muisti nämä sanat ja liitti ne Vanhan testamentin pääsiäislammasta koskeviin säädöksiin. Eräs määräys oli, että pääsiäislampaan tuli olla täydellinen eikä siltä saanut murtaa ainoatakaan luuta. Tämän säädöksen täyttymyksen Johannes näki, kun roomalaiset sotilaat eivät rikkoneet Jeesuksen sääriluita. Jeesus oli varsinainen Pääsiäislammas eikä Hänen luitaan rikottu.

Sitten Johannes muisti Sakariaan kohdan: *"He katsovat minuun, jonka he ovat lävistäneet." (Sak. 12:10)* Johannes näki Jeesuksen lävistetyn kyljen. Keihään pisto saattoi ilmaista sotilaiden sääliä, sillä noina viimeisinä hetkinä pyhä pelko täytti sotilaat. He olivat kyllä ensin pilailleet Jeesuksen kustannuksella, he olivat yhtyneet pappien pilkkaan, mutta kuultuaan sen, mitä Jeesus ristiltä puhui, sadanpäämiehen sydän murtui ja hän sanoi: *"Totisesti tämä mies oli Jumalan Poika."* ja *"Totisesti tämä oli vanhurskas Mies."* Jeesuksen kuolema oli merkillisellä tavalla koskettanut sotilaita. Kun he havaitsivat Hänen jo kuolleen, yksi heistä lävisti keihäällä Hänen kylkensä. Sakariaan profetia täyttyi.

Kuka voittaa maailman, ellei se, joka uskoo, että Jeesus on Jumalan Poika? Hän, Jeesus Kristus, on tullut veden ja veren kautta - ei ainoastaan vedessä vaan vedessä ja veressä. Ja Henki on se, joka todistaa, sillä Henki on totuus. On kolme todistajaa: Henki, vesi ja veri, ja nämä kolme pitävät yhtä. (1. Joh. 5:5-8)

Johanneksen kirjeistä näemme, että verellä ja vedellä on syvä hengellinen merkitys. Veri oli lunastuksen ja sovituksen verta, vesi oli uudestisyntymisen vettä. Kastevesi saa voimansa Jeesuksen maahan vuotaneesta verestä ja vedestä. Keihään pisto oli viimeinen raakuuden teko, mutta Jeesuksen kyljestä keihääseen vuotanut veri ja vesi oli Jumalan vastaus ihmiskunnan syntiin. Jumalan sydän on täynnä äärettömän suurta armoa ja laupeutta syntistä sukukuntaa kohtaan.

Rakastavissa käsissä
"Sen jälkeen Joosef, kotoisin Arimatiasta, joka oli Jeesuksen opetuslapsi, vaikkakin juutalaisten pelosta salaa, pyysi Pilatukselta lupaa ottaa Jeesuksen ruumiin. Pilatus myöntyi siihen. Niin Joosef tuli ja otti Jeesuksen ruumiin."
Jeesuksen vihamiehet olivat tehneet kaiken sen, mihin kykenivät. Nyt näemme Jeesuksen ruumiin Häntä rakastavissa käsissä. Kaksi heistä oli paikalla, Joosef ja Nikodeemus.

Joosef oli Jeesuksen opetuslapsi mutta salainen, sillä hän pelkäsi juutalaisia. Johannes kertoo asian peittelemättä. Muut evankelistat kertovat hänestä, että hän oli rikas ja Sanhedrinin jäsen. Hän ei ollut äänestänyt Jeesuksen kuolemantuomion puolesta eikä hyväksynyt päätöstä. Kaifaan johdolla Jeesuksen kuolemaan tuominnut neuvosto ei siis ollut tehnyt yksimielistä päätöstä. Ainakin Joosef ja Nikodeemus, joka oli myös Sanhedrinin jäsen, olivat äänestäneet vastaan. Nikodeemus oli myös aiemmassa istunnossa avoimesti puolustanut Jeesusta. (8:51) Ilmeisellä tavalla näistä kahdesta miehestä Joosef oli heikompi, koska hän oli *"opetuslapsi, vaikkakin juutalaisten pelosta salaa"*. Hän kuului siis pieneen joukkoon hurskaita, jotka odottivat Jumalan valtakuntaa. Heitä olivat Jeesuksen syntymän aikaan Simeon ja Hanna. Joosef kuului heihin ja hän oli uskonut Jeesukseen.

Nikodeemus taas kuului Jeesuksen varhaisiin opetuslapsiin, joka oli tullut Jeesuksen luo yöllä saadakseen kaikessa rauhassa keskustellen vastauksen sydämensä kysymyksiin. Arka Joosef sai merkillisen rohkeuden ja kävi pyytämässä Pilatukselta Jeesuksen ruumista. Nikodeemus tuli myös ja *"toi mirhan ja aloen seosta noin sata naulaa."* Kysymys oli noin 33 kg määrästä. Miehet kävivät yhdessä hautaamaan Jeesusta.

Rakkauden palvelu
"He ottivat Jeesuksen ruumiin ja kietoivat sen hyvänhajuisten yrttien kanssa käärinliinoihin, kuten juutalaisilla on tapana haudata. Paikassa, missä hänet ristiinnaulittiin, oli puutarha, ja puutarhassa uusi hauta, johon ei vielä ollut haudattu ketään. Siihen he nyt panivat Jeesuksen, koska oli juutalaisten valmistuspäivä, ja se hauta oli lähellä."
Joosef omisti puutarhan, joka oli lähellä Golgataa. Hauta oli epäilemättä valmistettu häntä itseään varten, koska siihen ei ollut vielä haudattu ketään muuta. Hauta oli hakattu kallioon ja sen sulkemiseen käytettiin vieritettävää painavaa hautakiveä.

Miehet kietoivat juutalaisen hautaamistavan mukaisesti Jeesuksen ruumiin kääreliinoihin, jotka tarttuivat toisiinsa kiinni 33 kg:n hajuvoiteilla, joka Jeesuksen ruumiiseen ja kääreliinojen väliin siveltiin. Toisin kuin egyptiläiset ja monet muut kansat juutalaiset eivät balsamoineet eivätkä muutenkaan tehneet mitään toimenpiteitä itse ruumiille vaan käärivät se sellaisenaan liinoihin ja panivat hautaan. Liinojen kääriminen oli monimutkainen toimenpide.

Miehet suorittavat rakkauden palvelun Jeesuksen ruumiille, kaksi miestä, toinen salainen opetuslapsi ja toinenkin vähän sinne päin. Meidän on syytä kuitenkin muistaa, että Pietaria ja muita "julkisia" opetuslapsia ei paikalla näkynyt. He olivat paenneet ja piiloutuneet samaan aikaan, kun "salaiset" opetuslapset tulivat esiin osoittamaan rakkauttaan Jeesusta kohtaan.

Puutarha
Jotain runollista on lauseessa: *"Paikassa, missä hänet ristiinnaulittiin, oli puutarha."*
Jeesuksen ruumis vietiin puutarhaan, jossa kukat kukkivat ja linnut lauloivat - kukat ja linnut, joita Jeesus niin suuresti rakastaa. Voi olla, että linnutkin olivat hetken vaiti, mutta juuri tästä puutarhasta nousi ylös Herra. Puutarha on muistutus siitä uudesta Paratiisista, johon Hän oli avannut nyt tien. On oikein, että hautausmaat näyttävät puutarhoilta, sillä ylösnousemuksen lupaus on myös lupaus paratiisista.

Toivo mennyt
Mutta meidän on syytä muistaa, että nämä Jeesusta rakastavat opetuslapset käsittelivät Häntä kuolleena. Johannes kertoo kohta, että he eivät milloinkaan olleet ymmärtäneet totuutta ylösnousemuksesta. (20:9) Jeesus oli kuollut näille kahdelle miehelle, jotka häntä olivat hautaamassa puutarhassa. He eivät olleet menettäneet rakkauttaan Jeesukseen. He edelleen myös uskoivat Jeesukseen. Mutta toivo heiltä oli mennyt. Usko ja rakkaus oli tallella, mutta toivo siitä Jumalan valtakunnasta, jota he olivat odottaneet, oli mennyt. Kaikki heidän unelmansa Israelin lunastuksesta olivat nyt murskana. Jeesus oli epäonnistunut, maailma oli ollut liian kova Hänelle. Pimeys oli voittanut. Mutta silti he rakastivat Häntä ja uskoivat Häneen.

Jeesus oli kuollut! Hänen vihollisensa olivat iloisia, kun kuvittelivat päässeensä Hänestä eroon. Hänen ystävänsä olivat surun ja murheen vallassa. Mutta taivas, joka katseli kaikkea tätä, oli valmistamassa musiikkia, joka tulisi julistamaan maailmalle pimeyden valtojen ja synnin tappiota ja ihmissuvun lunastusta.

Ichi Aben vuoteen vieressä
Pastori Itoo kertoo: Tapahtui vuonna 1975. Sunnuntaina helmikuun 4. päivänä aamulla klo 5 soi pappilan puhelin. Puhelu oli Chuuji Abe -nimiseltä mieheltä. Hän pyyteli anteeksi varhaista puhelua, mutta pyysi, että voisin tulla hänen vaimonsa luokse sairaalaa, missä hän makasi kriittisessä tilassa. Vaimo oli pyytänyt, että tulisin rukoilemaan hänen puolestaan. Lupasin heti tulla.

Ichi Abe tuli uskoon pian sodan jälkeen. Vuonna 1948 vaimoni Mikiko tapasi Ichi Aben. Elettiin sodan jälkeistä vaikeaa vaihetta ja Abe oli avannut pienen vaateliikkeen. Vaimoni kävi silloin tällöin ostamassa kaupasta jotain ja tutustui Abeen ja hän alkoi käydä kirkossa. Hänet kastettiin paria vuotta myöhemmin noin 52 ikäisenä.

Astuessamme yhden hengen potilashuoneeseen, siellä oli Aben mies ja tytär Miyako, jotka joka yö olivat hänestä huolehtimassa. Ichi Abe nukkui rauhallisen oloisesti, olimme ehtineet ajoissa. Kun mies kuiskasi hänen korvaansa, että pastori Itoo oli saapunut, hän avasi silmänsä, joista loisti kauniisti syvä ja puhdas rauha. Hän sanoi:
- Pastori, suuret kiitokset kaikesta, mitä vuosien varrella olen osakseni saanut. Kun lähtöni koittaa, pyydän pastoria huolehtimaan hautajaisistani.
Koin tuossa hetkessä Herran väkevän läsnäolon ja otin pyynnön vastaan syvällä vakavuudella ja lupasin hoitaa hautajaiset. Sitten hän kääntyi vaimoni puoleen ja sanoi:
- Olen syvästi kiitollinen kaikesta, mitä sain pastorin puolisolta osakseni. Pyytäisin, että kun hetkeni koittaa, voisit yhdessä tyttäreni kanssa valmistaa ruumiini hautajaisia varten, luulen, että tyttärelleni se olisi yksin liian vaikeaa surun keskellä.
Juuri vaimoni oli opastanut rouva Aben Herran tielle ja pelastuksen osallisuuteen uskossa Jeesukseen ja siksi hän oli siitä syvästi kiitollinen. Vaimoni ilmaisi suostuvansa tähän vakavaan pyyntöön.

Kun tiesin, että nyt oli kysymys jäähyväisistä, sanoin:
- Haluaisin laulaa Sinulle virren 294, josta sinä suuresti pidät.
Lauloin sen hiljaisella äänellä, koska sairaala ei ollut vielä herännyt aamutoimiinsa:

On suuri ilo, kun saan vaeltaa
tämän maanpäällisen matkani käsi Herran kädessä.
Päivittäin saan osakseni uudistuvan armon.
Onneni on saada vaeltaa Sinun seuraajanasi.

Silloin rouva Ichi Abekin avasi suunsa ja alkoi hyräillä virttä yhdessä kanssani. Neljännessä säkeistössä lauletaan näin:

Kun matkani täällä päättyy ja ylitän kuoleman virran,
ylitän sen pelkäämättä, koska saan turvata apuusi.
Päivittäin saan osakseni uudistuvan armon.
Onneni on saada vaeltaa Sinun seuraajanasi.

Laulaessani en voinut olla kiittämättä sydämestäni Vapahtajaa siitä, millaisen levon ja rauhan Hänen omansa saa Herran Sanan lupauksen mukaan myös joutuessaan kohtaamaan tuon viimeisen vihollisen kuoleman. Laulaessamme kyyneleet valuivat poskiltamme.

Virren päätyttyä istahdin rouva Aben tyynyn viereiselle tuolille ja aloin lukea hänelle Jumalan sanaa. Hän nyökkäsi, kun aloin Psalmin 23. Luin verkkaiseen tahtiin nuo tutut paimensalmin sanat, jotka alkavat:
”Herra on minun paimeneni, ei minulta mitään puutu. Viheriäisille niityille hän vie minut lepäämään; virvoittavien vetten tykö hän minut johdattaa.”
Sitten tulin jakeeseen 4: *”Vaikka minä vaeltaisin kuoleman varjon laaksossa, en pelkäisi mitään pahaa, sillä sinä olet minun kanssani.”*
Sitä lukiessani rouva Abe nyökytti moneen kertaa päätään myöntymisen merkiksi. Kun näin, miten Jumalan sana rohkaisi häntä, sain itsekin vakuutuksen Jumalan armon suuruudesta. Luettuani koko Psalmin aloin rukoilla:
- Kiitos Herra, että olet antanut Ichi Aben viettää 74 vuoden elämän täällä ajassa. Nyt sisar on päättämässä juoksunsa ja tulossa Sinun luoksesi. Kiitän siitä, että vuosien uskon vaelluksen aikana hän on saanut osallisuuden siitä ilosta, että pääsee Sinun luoksesi. Herra ota vastaan Ichi Aben henki. Rukoilen tämän rukouksen kiittäen Jeesuksen nimessä. Aamen.
Se oli lyhyt rukous, mutta siihen Ichi Abe vastasi selvällä äänellä:
- Aamen.
Sen jälkeen hän sai syvän levon vallassa siirtyä Herran luo.
Tuossa potilashuoneessa olimme vain me vaimoni ja poikani, Aben mies ja tytär, mutta koimme niin valtaisan Herran läsnäolon tunnon kuin olisimme olleet pyhittäytymässä Herran edessä. Saimme osaksemme syvän siunauksen.

Kaksi päivää myöhemmin pidimme hänen hautajaisensa Kamojiman kirkossa. Aben mies oli työskennellyt Tokushiman lääninhallituksessa varsin korkeassa asemassa ja eläkkeelle jäätyään hänet oli valittu Kamojiman kauppalan valtuustoon. Näin ollen rouvan hautajaisiin osallistui suuri joukko ihmisiä eri elämän alueilta.

Aben mies oli lahjakas ja arvostettu ja menestynyt mies, mutta rouvan rukouksista huolimatta ei ollut uskonut evankeliumia, pikemminkin esitti vastaväitteitä. Mutta rouva oli vuodet uskollisesti rukoillut luottaen lupaukseen: ”Usko Herraan Jeesukseen, niin sinä ja sinun perheesi pelastuvat.”

Muutamia vuosia siitä, kun rouva Abe oli tullut uskoon, hän kertoi minulle, että hänen miehensäkin oli ostanut Raamatun ja alkanut lukea sitä. Mutta rouvan pettymykseksi mies ei lukenut sitä löytääkseen uskon vaan voidakseen osoittaa, miten Raamattu on ristiriidassa tieteen kanssa. Sitten hän oli aina moittinut vaimoaan siitä, miten hän saattoi vielä tieteen aikakaudella uskoa Raamatun ihmeisiin. Kun rouva ei osannut hänen vaikeisiin kysymyksiinsä vastata, hän ajoittain pakenin pyytämällä miestä esittämään väitteensä seurakunnan pastorille. Mutta mies pani hanttiin, koska ei hänen mielestään voinut mennä pastorin puheille, kun ei edes kirkossa käynyt.

Mutta toisaalta mies rakasti vaimoaan ja oli uskollinen aviomies. Hänen tapansa huolehtia vaimostaan niiden kahden vuoden aikana, jona vaimon sairaus kesti, sopisi esimerkiksi kenelle tahansa kristityllekin miehelle. Kun vaimolla oli kipuja ja hän tiesi, että keskiviikkoiltana oli rukouspiiri, hän saattoi pyytää miestään välittä-

mään hänen esirukouspyyntönsä seurakuntaan. Niin mies tuli nöyrästi pappilaamme välittämään vaimonsa pyynnöt.

Joskus mies tuli keromaan, että vaimo koki yksinäisyyttä kipujensa keskellä ja kaipasi rohkaisua. Silloin menin häntä sairaalaan tukemaan. Näin hän toimi sairaalan ja kotimme välillä yhdyshenkilönä. Vaimon taipaleen päättyessä mies ei siis ollut vielä uskossa Jeesukseen.

Niin sitten hautajaisväki täytti koko kirkon. Nämä hautajaisia ei leimannut alakuloisuus ja surun ikävä, vaan pikemminkin niistä tuli kuin hengellisten syventymispäivien tai evankelioimiskokouksen kaltainen tilaisuus, jossa keskeistä oli se suuri pelastuksen armo, joka rouva Aben elämän todistuksena oli saatu kokea.

Japanissa kristillisissä hautajaisissa tilaisuuden päätyttyä on tapana, että jälkeen jääneen perheen edustaja lausuu kiitostervehdyksen kokoontuneelle saattoväelle. Niinpä mies Chuuji Abe nousi sävyisästi kiittämään rakkaudesta, jota osallistujat olivat osoittaneet hänen vaimoaan kohtaan hänen sairastaessaan. Erityisesti hän kiitti niitä, jotka olivat käyneet vaimoa sairaalassa katsomassa. Tervehdyksensä lopuksi hän sanoi näin:
- Lopuksi haluaisin kiittää, että tulitte hautajaisiin ja tiedottaa teille kaksi asiaa. Ensimmäinen on se, että tähän asti en ole uskonut Jumalaan, muta nyt olen tullut uskoon. Toiseksi ensi pääsiäisenä haluan ottaa vastaan kasteen ja tulla kristityksi.
Nämä kaksi tiedotusta tekivät syvän vaikutuksen kokoontuneihin. Vaikka olen hoitanut kymmeniä hautajaisia ja osallistunut tien kuinka moniin, en koskaan aikaisemmin kuullut lopputervehdyksessä mitään sellaista. Ei ole suurempaa iloa papille, kuin kuulla tuollaista.

Sinä vuonna pääsiäinen oli maaliskuun 30. päivä. Niin Ichi Aben mies sai kasteen 78 vuoden iässä eli noin 100 vuotiaaksi. Koko tämän ajan hän kävi säännöllisesti jumalanpalveluksissa ja eli uskollisena Herran palvelijana. Hän opetteli myös kuurojenkielen voidakseen jakaa todistuksen Herran armosta myös heille. Monella muullakin tavalla hän halusi auttaa vammaisia ihmisiä. Usein hän ilmaisi kiitollisuutensa siitä, ettei ollut vähääkään dementoitunut vaan voi vielä vanhalla iällään palvella muita.

Aben vanhempi tytär Fusako tuli uskoon ennen isäänsä. Hän avioitui ja hänen poikansa, tuli uskoon samoin kuin tytär. Myäs Fusakon mies Haruo Abe kastettiin. Näin Ichi Aben koko perhekunta on tullut Herraan uskovaksi. Vaikka hän itse kuoli, hänen uskonsa puhuu ja vaikuttaa yhä.

Entä sinä?
Mitä sinä näet ristillä riippuneessa Jeesuksessa, jonka kyljestä vuosi verta ja vettä myös sinun syntiesi sovitukseksi? Miten sinun tulee tänään valmistautua omiin hautajaisiisi? Mitä tulee sinun hautasi julistamaan?

Joh. 20:1-18 Herramme ylösnousemus

1. Varhain viikon ensimmäisenä päivänä, kun oli vielä pimeä, Magdalan Maria tuli haudalle ja näki, että kivi oli otettu pois hautakammion suulta.
2. Niin hän lähti juosten Simon Pietarin ja sen toisen opetuslapsen luo, jota Jeesus erityisesti rakasti, ja sanoi heille: "Herra on otettu pois haudasta, emmekä tiedä, minne hänet on pantu."
3. Niin Pietari ja se toinen opetuslapsi tulivat ulos ja lähtivät haudalle.
4. He juoksivat yhdessä, mutta se toinen opetuslapsi juoksi nopeammin kuin Pietari ja tuli haudalle ensimmäisenä.
5. Hän kurkisti sisään ja näki käärinliinojen olevan siellä, mutta hän ei mennyt sisälle.
6. Simon Pietari tuli hänen perässään ja astui sisälle hautakammioon. Hän katseli siellä olevia käärinliinoja
7. ja hikiliinaa, joka oli ollut Jeesuksen pään ympärillä. Se ei ollut yhdessä käärinliinojen kanssa vaan käärittynä erillään, toisessa paikassa.
8. Silloin toinenkin opetuslapsi, joka oli ensimmäisenä tullut haudalle, astui sisälle, ja hän näki ja uskoi.
9. He eivät näet vielä olleet ymmärtäneet Raamatusta sitä, että Jeesuksen piti nousta kuolleista.
10. Niin opetuslapset palasivat omiensa luo.
11. Mutta Maria seisoi hautakammion ulkopuolella ja itki. Itkiessään hän kurkisti hautakammioon
12. ja näki kaksi valkopukuista enkeliä istumassa siinä, missä Jeesuksen ruumis oli ollut, toisen pääpuolessa ja toisen jalkopäässä.
13. Nämä kysyivät häneltä: "Nainen, mitä itket?" Hän vastasi: "Minun Herrani on viety pois, enkä tiedä, minne hänet on pantu."
14. Tämän sanottuaan hän kääntyi ja näki Jeesuksen siinä seisomassa mutta ei tiennyt, että se oli Jeesus.
15. Jeesus sanoi hänelle: "Nainen, mitä itket? Ketä etsit?" Maria luuli häntä puutarhuriksi ja sanoi: "Herra, jos sinä olet vienyt hänet pois, sano minulle, minne olet pannut hänet, niin minä haen hänet."
16. Silloin Jeesus sanoi hänelle: "Maria!" Maria kääntyi ja sanoi heprean kielellä: "Rabbuuni!" - se tarkoittaa: opettaja.
17. Jeesus sanoi hänelle: "Älä koske minuun. Minä en ole vielä mennyt ylös Isän luo. Mutta mene veljieni luo ja sano heille, että minä menen ylös minun Isäni ja teidän Isänne luo, minun Jumalani ja teidän Jumalanne luo."
18. Magdalan Maria meni ilmoittamaan opetuslapsille: "Minä olen nähnyt Herran!" Ja hän kertoi, mitä Herra oli hänelle sanonut.

Uskomaton uutinen
”Jeesus on totisesti ylösnoussut!”

Muistan erään tilanteen Tokushimasta. Oli englannin ryhmä ja sen päätteeksi luimme Raamattua ja kerroin, että Jeesus on noussut ruumiillisesti haudasta ja elää tänään. Kun lukiolaistyttö kuuli tämän, hän purskahti nauruun ja sanoi: ”Uskotteko te kristityt todellakin jotain noin hullua!”

Pyysin häntä sitten miettimään, mitä asia merkitsisi, jos se olisi todellakin totta. Pikku hiljaa hän alkoi ymmärtää, että siinä tapauksessahan Jeesuksen kärsiminen ja kuolema ristillä avaisivat meille todellakin syntien anteeksiannon ja pääsyn Jumalan rakkauden sydämelle asti. Edelleen siinä tapauksessa Jeesuksen kaikki puheet olisivat totta. Hän olisi todellakin Jumala, kaiken Luoja ja Ylläpitäjä. Silloin elämälle tulisi todellinen mielekkyys ja tarkoitus yhteydessä Häneen. Edelleen ihmissydäntä raastavaan kuoleman pelkoon löytyisi todellinen vastaus. Jeesus Kristus olisi kuolemaa väkevämpi ja kykenisi näin ollen antamaan myös muille iankaikkisen uuden ylösnousemusruumiin.

Lopulta tuo epäilijäkin tajusi, että ihmisen syvimpiin kysymyksiin ei löydy mitään todellista ratkaisua ilman ylösnousemuksen tosiasiaa. Lopulta hän päätyi siihen, että hänkin haluaa uskoa ylösnousseeseen Jeesukseen!

Ylösnousemuksen tosiasia ja ylösnousemususko
Kristillinen usko seisoo tai kaatuu Jeesuksen Kristuksen ruumiillisen ylösnousemisen mukana. Ellei Jeesus noussut haudasta, on uskomme turhaa ja itse asiassa uskovat kristityt ovat maailman surkuteltavimpia olentoja - niin kuin Paavali asian ilmaisee. Kristillistä uskoa ei kykene pitämään yllä se, että pitäydytään ylösnousemususkoon, vaikkei ylösnousemuksen tosiasiaa olisikaan.

Tänä päivänä on tosin muodikasta puhua uskosta, joka ei tarvitse mitään perusteita, ikään kuin usko kykenisi luomaan tyhjästä kohteensa. On tietysti lukemattomia tapoja kuvitella sellaista, mikä ei ole totta ja jopa uskoa näihin harhakuvitelmiinsa, mutta mistään sellaisesta ei kristillisessä uskossa voi eikä saa olla kysymys. Kristillinen usko ei synnytä uskon kohdetta ylösnoussutta Herraa, vaan ylösnoussut, ja siksi myös läsnä oleva, elävä Herra herättää jopa epäuskoisissakin sydämissä uskon.

Herra tuo epäuskoiselle mahdollisuuden uskoa
Pääsiäisen tapahtumat kertovat selkeääkin selkeämmin, että ensimmäiset Jeesuksen ruumiillisen ylösnousemuksen epäilijät ja sen jopa epäuskossa torjuvat olivat Hänen omat opetuslapsensa. Herra joutui siksi useasti ja eri tavoin, toisistaan poikkeavissa olosuhteissa osoittamaan heille, että Hän eli ja että Hänen ylösnousemuksensa oli niin konkreettinen, että Häntä ei vain nähty, vaan Häntä voi koskea, Hän viritteli tulen ja tarjoili uudessa ylösnousemusruumiissaan, Hän söi omiensa kanssa ja he saattoivat käydä pitkiäkin keskusteluja Hänen kanssaan. Toisaalta Ylösnoussut Jeesus ei ole ylösnousemusruumiissaan aikaan ja paikkaan sidottu. Hän ilmestyi lukittujen ovien läpi opetuslastensa keskelle.

Ylösnousemuksen tosiasia ja Ylösnousseen Herran toiminta herätti lopulta opetuslapsissa uskon - jopa kuolemaa uhmaavan uskon, mutta se oli Herran toiminnan tulos. Evankeliumit on kirjoitettu meitä varten juuri siksi, että niiden totuudellinen ja vastaansanomaton todistusaineisto saisi meidät vakuuttuneeksi Ylösnousseen läsnäolosta ja sellaiseen yhteyteen elävän Herran kautta, että Hänen elämänsä synnyttää meissä uuden elämän.

Kuolema ja opit kuoleman jälkeisyydestä
Kuoleman ongelmaan ei ole mitään muuta todellista ratkaisua kuin se, että aidosti kuollut ihminen, jonka kuolema on myös toteen näytetty ja kestänyt riittävän kauan, jotta epäilyt valekuolleena olemisesta voidaan torjua, nousee ruumiillisesti ylös eikä koskaan sen jälkeen enää kuole. Mikään opetus kuolemanjälkeisyydestä ei nimittäin poista itse kuolemaa. Ilman kuolleista nousemista ei sitä paitsi ole mitään varmuutta siitä, että mitään kuoleman jälkeisyyttä on edes olemassa puhumattakaan siitä, että voitaisiin tietää kuolemanjälkeisyyden luonteesta mitään. Mitkään rajakokemukset tai ruumiista poistumiskokemukset eivät nimittäin anna mitään uskottavaa ratakisua itse kuoleman kysymykseen. Ainoastaan Jeesuksen ruumiillinen ylösnouseminen tuo vastauksen kuoleman tosiasian edessä. Vain Ylösnousseen opetus kuoleman jälkeisyydestä ja iankaikkisuuden luonteesta voidaan ottaa vakavasti.

Sielun ja ruumiin pelastus
Tänä päivänä on tosin niitäkin, jotka ajattelevat, että Jeesuksen ruumiillinen ylösnousemus on epäolennainen asia. Eikö sielun pelastuminen ole pääasia. Eräs japanilainen pastori kertoi minulle tavatessamme eräässä Raamattuun uskovien opiskelijoiden kokouksessa Tokiossa, että hän oli pappina ollessaankin vuosikaudet sivuuttanut ruumiin ylösnousemuksen ihmeellisen sanoman siitä syystä, että hän oli lukenut Raamattua japanilaisen buddhalais-väritteisen ajattelun 'silmälasein' ja tiedostamattaan tulkinnut Raamatun kirjaimellisen ylösnousemusopetuksen jollakin lailla kuvaannolliseksi - mikä vaara on käsittääkseni suuri myös suomalaisella kristityllä. Hän kertoi, että hänen silmänsä avautuivat vasta sitten, kun hänen seurakuntansa oli rakentamassa hautakammiota. Hän joutui kysymään itseltään perustavaa laatua olevan kysymyksen:
"Mikä tehtävä hautakammiolla oikein on?" Ja vasta silloin hänelle selvisi: 'Mutta näistä tuhkistahan nousevat uudet ylösnousemusruumiit, joten hauta on pyhä paikka, se on ruumiin osalta Jeesuksen toisen tulon odotushuone, taivaan eteiskammio, josta vie tie eteenpäin täydelliseen ja loppuun saatettuun pelastukseen.'

Jumala on Jeesuksen ristinkuoleman ja kuolleista nousemisen kautta valmistanut meille ei vain syntien anteeksiantamusta ja iankaikkista elämää, joka alkaa jo täällä ajassa, vaan myös ruumiin lunas-

tuksen tai niin kuin yhtä hyvin voisimme sanoa ruumiin pelastuksen. Juuri se ruumis, joka kaikessa raihnaisuudessaan on nyt yllämme, on maaksi muututtuaan nouseva ylös (tai Jeesuksen paluun yhteydessä muuttuva) iankaikkiseksi uudeksi ruumiiksi, joka on oleva sitten myös pelastuneen sielun iankaikkinen asunto. Herra on valmistanut meille sekä sielun että ruumiin pelastuksen ja, kun ne molemmat ovat tulleet yhdeksi, olemme ehjiä, kokonaisia ja kokonaan pelastettuja.

Jeesuksen hauta pyhitti meille haudan. Uskovan kristityn hauta on ruumiin lepopaikka. Sen ylle pystytetty hautakivi muistuttaa siitä, että Jeesuksen toisen tulon yhteydessä tästä nousee uusi ruumis, joka yhtyy Jeesuksen kanssa taivaasta tulevaan sieluun sinä suurena ja ihanana päivän, kun Jeesus palaa toisen kerran tänne maan päälle kootakseen omansa Karitsan hääaterialle.

Usko kirjoitetun sanan perusteella
Jos haluat päästä uskomaan ylösnousseeseen Kristukseen, käy tutkimaan Uuden Testamentin sanaa avoimin ja ennakkoluulottomin mielin. Herra on mahdollista edelleen kohdata, koska Hän puhuu omalle tunnollesi Sanansa kautta. Häneltä on mahdollista saada todisteet siitä, että Sinäkin saat syntisi anteeksi ja iankaikkisen elämän Hänen yhteydessään - aina lopullista ruumiin ylösnousemusta myöden.

Pääsiäisaamun tapahtumat
Herran ruumiin temppelin olivat Hänen vihollisensa tuhonneet. He olivat surmanneet Hänet. Jos se olisi ollut kaiken loppu, ei olisi ollut mitään merkkiä, joka olisi osoittanut Hänen valtansa ja valtuutuksensa. Jos kuolemalla olisi ollut viimeinen sana, Jeesus olisi jäänyt vain suureksi idealistiksi, sankarilliseksi antaumuksessaan päämäärilleen, mutta mitään osoitusta siitä, että Hänellä oli valta, ei olisi saatu. Jeesuksen ylösnousemus sinetöi ja teki täydelliseksi ristinkuolemassa saadun voiton synnin syyllisyydestä.

Ylösnousemuksen aamun kuvaus 1-18 jakautuu kahteen osaan. Ensimmäisessä näemme tyhjän haudan 1-10 ja toisessa elävän Herran 11-18. Tässä yhteydessä on syytä huomauttaa, että meillä ei ole ainoatakaan historiallista kuvausta itse Jeesuksen ylösnousemuksesta, sen sijaan useita ylösnousseesta Jeesuksesta. On nimittäin ilmeistä, että yksikään silmä ei ollut todistamassa sitä, kun Jeesus nousi ja lähti haudasta. Hänen vihollistensa ei annettu sitä nähdä eivätkä Hänen ystävänsä taas Jeesuksen opetuksista huolimatta odottaneet Häntä takaisin eivätkä siksi myöskään nähneet itse ylösnousemuksen tapahtumaa.

Tyhjä hauta 1-10
Tapahtumien kulussa varhain aamulla on paljon sellaista, mitä Johannes ei kerro. Keskitymme vain siihen, minkä hän kuvaa. Tapahtumat vyöryivät tuona aamuna nopealla tempolla ja Johannes kertoo niistä osan.

Ensiksi Johannes kertoo, miten Maria Magdaleena saapui hyvin varhain aamulla haudalle. *”Oli vielä pimeä.”* Koska oli täysi kuun aika, hän *”näki kiven otetuksi pois haudan suulta”*. Muut evankelistat kertovat, että kivi oli vieritetty pois haudan suulta. Pilatushan oli määrännyt haudan sinetöitäväksi ja roomalaisten sotilaiden vartioitavaksi. Mutta nyt kuitenkin hauta oli auki. Maria ei ilmeisellä tavalla jäänyt tutkimaan asiaa sen enempää, vaan ryntäsi Pietarin ja Johanneksen luo kertomaan havainnostaan. Emme tiedä, kuinka pitkästä matkasta oli kyse, mutta toden näköisesti hauta oli varsin lähellä Jerusalemia.

Pietari ja Johannes juoksevat
Kuultuaan Maria Magnaleenalta haudan tilasta nämä kaksi miestä lähtivät juoksujalkaa ottamaan selvää, mitä oikein oli tapahtunut ja mitä se merkitsi. Johannes, joka oli todennäköisesti Pietaria nuorempi, juoksi nopeammin, vaikka Pietarin halu päästä haudalle pian ei varmaankaan ollut vähäisempi kuin Johanneksenkaan.

”Kurkistaessaan sisään hän näki siellä käärinliinat.”
Hänen havaintonsa oli siis hiukan enemmän, kuin se mitä Maria oli nähnyt. Sitten Pietarikin saapui perille. Hän ei jäänyt vain ulkopuolelta katselemaan vaan meni suoraan haudan sisälle:
”Hän näki siellä käärinliinat ja hikiliinan, joka oli ollut Jeesuksen päässä. Se ei ollut yhdessä käärinliinojen kanssa, vaan toisessa paikassa eri käärönä.”

Pietarin käytöksen rohkaisemana Johanneskin astui sisään. Hän *”näki ja uskoi.”*

Sitten Pietari ja Johannes palasivat kotiin, mutta Maria Magdaleena jäi haudalle. Meille ei kerrota, että hän olisi nähnyt sen, mitä Pietari ja Johannes, vain se, että hän jäi haudalle noiden palattua.

Silminnäkijät
Johanneksen kuvauksessa ylösnousemuksesta pistää silmään yksityiskohtaisuus, millä hän kertoo siitä, mitä opetuslapset tekivät, näkivät ja millaisen vaikutuksen se heihin teki. Hän on ilmeisen huolellinen osoittaakseen tapahtumien historiallisen luotettavuuden ja todistajien kokemusten alkuperäisyyden toisin kuin muut evankelistat, jotka keskittyvät enemmän itse asiaan kuin sen todisteisiin.

Kuvatessaan Marian, Johanneksen ja Pietarin silmillään tekemiä havaintoja Johannes käyttää eri sanoja, jotka kaikki tarkoittavat näkemistä. Maria *”näki kiven otetuksi pois haudan suulta.”* Johannes *”näki siellä käärinliinat.”* Pietari *”näki siellä käärinliinat ja hikiliinan, joka oli ollut Jeesuksen päässä. Se ei ollut yhdessä käärinliinojen kanssa, vaan toisessa paikassa eri käärönä.”* Ja lopuksi Johannes *”näki ja uskoi.”*

Marian näkemisestä käytetään kreikan kielen verbiä *blepo*, joka on aivan tavallinen verbi näkemisestä. Kun Johannes tuli, pysähtyi haudan suulle ja näki, käytetään myös tätä tavallista näkemistä tarkoittavaa sanaa. Kun Pietari tuli ja näki, käytetään sanaa *theoreo*, joka tarkoittaa paljon enemmän kuin pelkkää näkemistä. Se merkitsee tarkkaa, kriittistä ja tutkivaa katselua. Vaikka Johannes ei kerro, millaisen vaikutuksen tämä tutkiva katselu Pietariin teki, ei ole epäilystäkään siitä, etteikö vaikutus olisi ollut voimakas. Kun Johannes sitten Pietarin rohkaisemana meni sisään ja näki, käytetään taas aivan toista sanaa *eido*. Vaikka sanaan sisältyy silmin näkeminen, se merkitsee aina myös nähdyn käsittämistä ja ymmärtämistä. Kun siis Johannes meni sisään, hän näki, ymmärsi ja sen tähden myös uskoi. Älyllinen ymmärtäminen synnytti hänessä myös täyden vakuuttuneisuuden.

Historialliset tosiasiat
Mitä he sitten oikein näkivät? Maria näki kiven vieritettynä pois haudan suulta ja oviaukon, jota ei kukaan vartioinut. Johannes näki hiukan enemmän. Hän katsoi sisään asti ja näki kokoon painuneet käärinliinat juuri siinä paikassa, mihin ruumis oli asetettu ja samalla tavalla avaamattomina, mutta kuitenkaan sisällä ei enää ollut ruumista. Kun Pietari meni sisään, hän tutki. Mitä hän näki? Hän näki, että käärinliinat olivat täsmälleen siinä muodossa, mihin ne oli kääritty hajuvoiteilla toisiinsa kiinnittyneinä, mutta kokoon painuneena, koska sisältä puuttui ruumis. Liinoja ei siis oltu avattu. Lisäksi hikiliina, *”joka oli ollut Jeesuksen päässä”*, *”ei ollut yhdessä käärinliinojen kanssa, vaan toisessa paikassa eri käärönä.”* Se oli siis edelleen niin käärittynä, kuin se olisi ollut Jeesuksen pään ympärillä avaamattomana, mutta se oli tyhjä.

Päähän pantu hikiliina ei ollut noissa tuon ajan kalliohaudoissa osa ruumiin käärinliinaa vaan oma erillinen liinansa. Ruumis sijoitettiin hautaan louhittuun hyllymäiseen ruumissyvennykseen niin, että jalat osoittivat suuaukon suuntaan. Ruumissyvennyksessä oli lievä korotus pään kohdalla. Pään hikiliinat olivat siis erillään pääkorotuksen kohdalla. Pietari havaitsi, että kukaan ei ollut koskenut käärinliinoihin eikä hikiliinaan. Ne olivat täsmälleen paikalla, johon ne oli jätetty Jeesuksen hautaamisen yhteydessä. Liinoja ei oltu avattu eikä niitä oltu sotkettu. Liinat ja hajuvoiteet olivat paikallaan sanoin kuin pään hikiliinakin, juuri niin kuin Jeesuksen ruumis olisi ollut niiden sisällä, mutta liinat olivat tyhjät.

Todisteet vakuuttivat
Johannes astui hautaan ja hänkin näki ja nyt myös ymmärsi, mistä oli kysymys. Kukaan ei ollut hautaa sotkenut. Yksikään väkivaltainen käsi ei ollut liinoihin koskenut tai repinyt niitä auki. Ne olivat juuri niin kuin Joosef Arimatialainen ja Nikodeemus olivat ne jättäneet. Eivät edes Jeesusta rakastavienkaan kädet olleet koskeneet niihin. Johannes näki ja uskoi. Hänen Herransa ei ollut siellä. Hän oli noussut ylös!

Meidän on syytä muistaa, että he eivät vielä olleet nähneet Jeesusta. Jeesus ei ollut vielä ilmestynyt heille, vaan heidän vakuuttumisensa tästä ihmeestä perustui siihen, että kivi oli vieritetty pois ja käärinliinat olivat koskemattomina paikoillaan. Hauta oli tyhjä. Hän oli lähtenyt siitä ulos. Ylösnousemus oli totta!

Kirkko seisoo tai kaatuu ylösnousemuksen varassa
Tässä on kristinuskon keskus ja sydän. Jos kiellämme sen, meillä ei ole enää mitään kristinuskoa. Tosiasia, että on olemassa kristillinen kirkko, perustuu siihen, minkä Johannes näki ja uskoi. Enkeli ei vierittänyt kiveä pois sitä varten, että Jeesus olisi päässyt sieltä ulos, vaan sitä varten, että me näkisimme, että Hän ei ole enää haudassa. Herra oli noussut ja poistunut haudasta käärinliinoja sekoittamatta ennen kuin enkelit vierittivät kiven pois. Johannes näki, ymmärsi, tajusi näkemänsä merkityksen ja siksi hän uskoi.

”He eivät näet vielä ymmärtäneet, että Raamatun mukaan hän oli nouseva kuolleista.”
Lisäyksellään Johannes myöntää sen, että Jeesuksen opetus ja Vanhan testamentin todistus, jonka Jeesus heille oli myös ylösnousemuksen osalta antanut, ei ollut koskaan mennyt heidän ymmärrykseensä ja sydämeensä asti. Heillä olisi Raamatun todistuksen perusteella ollut riittävästi syytä uskoa, mutta kun he olivat epäonnistuneet, Herra tarjosi heille uudet näkyvät todisteet omasta ruumiillisesta ylösnousemuksestaan. Tänään meillä on moninkertainen todistusaineisto ja mahdollisuus ymmärtää ja uskoa ylösnousemuksen tosiasia.

Tämä huomautus sisältää myös sen tosiasian, että vaikka Pietari ja Johannes uskoivat Jeesuksen ylösnousemuksen tapahtuneen, he eivät ymmärtäneet vielä tapahtuman luonnetta eivätkä sen merkitystä. Näiden molempien ymmärtämiseen tarvitaan oikea Raamatun ilmoituksen kokonaisuuden käsittäminen. Myöhemmin ilmestyessään Jeesus avasikin heidän ymmärryksensä kirjoituksista käsin tajuamaan ylösnousemuksen mullistavan merkityksen pelastuksellemme ja koko Jumalan pelastussuunnitelmalle maailmassa.

Elävä Herra 11-18
Ylösnoussut Herra ilmestyy Maria Magdaleenalle. Näemme Marian kolmessa eri suhteessa. Ensin yksin jakeessa 11, sitten enkelien kanssa 12-13 ja lopuksi Herransa kanssa 14-17.

Maria yksin 11
”Maria seisoi haudan edessä ulkopuolella ja itki.”
Maria seisoi avoimen haudan ulkopuolella itkemässä. Pietari ja Johannes eivät näytä pysähtyneen hänen kohdallaan kertomaan havaitsemaansa. Pysähdys olisi ollut Marialle avuksi, mutta toisaalta heidän kiireensä muiden opetuslastenkin luo oli ymmärrettävä.

Maria jäi haudalle ja hän jäi nimen omaan itkemään. Kreikan sana tarkoittaa oikeastaan huokailemaan. Eivät vain kyyneleet vuotaneet hänen silmistään vaan hänen surunsa purkautui myös itkun puuskiksi. Mutta *”näin itkiessään hän kurkisti hautaan”*. Pietari ja Johannes olivat tulleet haudasta ja nyt Maria halusi itsekin nähdä.

Meidän on syytä muistaa, kuka Maria Magdaleena oli. Jeesus oli vapauttanut hänet seitsemästä riivaajasta. Mutta hän oli menettänyt Vapauttajansa. Hän oli nähnyt, miten Jeesus lyötiin ristille. Hän oli viipynyt ristin juurella pitempään kuin kukaan muu. Muista evankeliumeista näemme, että hän oli viipynyt ensimmäisen yönkin haudalla. Hän oli ensimmäisenä haudalla sapatin jälkeen, sillä Hänen Vapauttajansa oli ollut koko sapatinkin haudassaan.

Enkelien kanssa 12-13
Katsahtaessaan hautaan - nyt käytetään samaa sanaa kuin Pietarinkin näkemisestä -
”hän näki kaksi enkeliä valkeissa vaatteissa istumassa siinä, missä Jeesuksen ruumis oli maannut, toisen pääpuolessa ja toisen jalkapuolessa.” Hän tiesi, että ruumis oli kadonnut, mutta hän huomasi, että haudassa istui kaksi enkeliä.

”Nämä sanoivat hänelle: ’Nainen, mitä itket?’ Hän sanoi heille: ’Ovat ottaneet pois minun Herrani, enkä tiedä, mihin ovat hänet panneet’."
Kertoessaan asiaa opetuslapsilleen Maria oli käyttänyt Jeesuksesta nimitystä Herra. Nyt hän käytti ilmaisua Herrani, minun oma Herrani. Marialle Jeesus oli kuollut, mutta silti Hän oli hänen Herransa. Maria oli uskollinen Herralleen kuolemaan asti, niin vielä kuoleman jälkeenkin. Hän oli menettänyt hänet vapauttaneen Herran, jonka kanssa hän oli saanut elää ja vaeltaa, joina Hän oli ollut hänen Herransa. Nyt hänen Herransa oli kuollut ja jopa Hänen kuollut ruumiinsakin oli viety häneltä. Mutta edelleen Jeesus oli Marialle minun Herrani. Marian rakkaus ja uskollisuus oli syvää.

”Ovat ottaneet pois minun Herrani, enkä tiedä, mihin ovat hänet panneet."

Maria ja Herra 14-18
”Tämän sanottuaan hän kääntyi taaksepäin ja näki Jeesuksen seisovan siinä, mutta ei tiennyt, että se oli Jeesus.”
Enkelit eivät vastanneet mitään Marian valitukseen ja sitten hän kääntyi ja näki takanaan Erään. Hämmästyneenä ja tutkien hän katsoi Jeesukseen, mutta ei tunnistanut Häntä. Silloin Herra puhutteli Mariaa. Ensin Hän kysyi saman kysymyksen kuin enkelitkin:
"Nainen, mitä itket? Ketä etsit?"
Aluksi Jeesus oli Marialle vain mies, joka seisoi siinä ja esitti hänelle kysymyksiä. Mies oli kyllä hyvin ymmärtäväinen, koska Hän tajusi hänen itkiessään siinä haudalla etsivän jotain.

”Tämä luuli häntä puutarhuriksi ja sanoi hänelle: ’Herra, jos sinä olet kantanut hänet pois, sano minulle, mihin olet hänet pannut, niin minä otan hänet’."
Marian käyttämä nimitys ”herra” oli normaali kohtelias puhuttelumuoto. Hänen sanansa kuvaavat lojaalin rakkauden syvyyttä. Vaikka Maria olisi ollut kuinka voimakas ja terve nainen, hän tuskin olisi kyennet yksin kantamaan kuollutta miestä. Mutta rakkaus on valmis tekemään sellaistakin, mikä on vaikeaa. Hän oli valmis kantamaan Herransa ruumiin turvaan.

Silloin Herra sanoi: ”*Maria*”. Tätä sanaa en kuvittelekaan kykeneväni sanomaan, niin kuin Jeesus sen sanoi. Mutta on mahdollista lausua ihmisen nimi niin, että se herättää eloon kaikki menneisyyden muistot ja paljastaa kaiken sen, mikä on sisimmässä kaikkein rakkainta. Tämän Jeesus teki sanomalla ”*Maria*”.

Silloin Maria sanoi ”*Rabbuuni*.” Se voitaisiin kääntää ”minun Mestarini”, mutta Johannes kertoo yksityiskohtaisesti, mitä sana tarkoitti Marialle: "*Rabbuuni*!" (tämä merkitsee: "Opettajani").
Sana paljastaa, että Maria ei vielä ollenkaan tajunnut sen suuren tapahtuman merkitystä, jonka todistajaksi hän oli päässyt. Hän lähestyi Jeesusta tarttuakseen Häneen.

Jeesuksen sanat Marialle olivat merkittävät:
"Älä koske minuun, sillä minä en ole vielä noussut Isäni luo. Mene veljieni luo ja sano heille, että minä nousen minun Isäni luo ja teidän Isänne luo, minun Jumalani luo ja teidän Jumalanne luo."
Kreikan kielen ilmaus olisi parempi kääntää ”älä tarraudu minuun” kuin ”älä koskee minuun”. Jeesus tarkoitti kiellollaan sitä, että Marian suhde Jeesukseen ei voisi olla enää samanlainen kuin ennen. "Älä yritä tarrautua minuun, en ole vielä mennyt Isän luo". Uusi lopullinen suhde ei voinut toteutua ennen kuin vasta Pyhän Hengen vuodattamisen jälkeen helluntaina. Marian itku johtui siitä, että hän oli menettänyt Jeesuksen sellaisen läheisyyden, jossa Jeesusta voi koskettaa. Jeesus kertoi, että edessä olisi aivan uusi ja paljon syvempi suhde. Vielä Jeesus ei ollut Isän luona, mutta kun se tapahtuisi, Maria pääsisi suunnattomasti syvempään yhteyteen Hänen kanssaan kuin se, mitä hän koskaan Herran lihan päivänä oli voinut kokea.

”Mene veljieni luo ja sano heille, että minä nousen minun Isäni luo ja teidän Isänne luo, minun Jumalani luo ja teidän Jumalanne luo."
Maria sai tehtävän viedä opetuslapsille viestin Jeesukselta. Tehtävänantoon sisältyy syvän rakkauden ilmaisu näitä kohtaan. Herra kutsuu omiaan ”*veljikseen*” ja selittää syyn: *”Minun Isäni on teidän Isänne, minun Jumalani on teidän Jumalanne.”* Jeesuksen ristin ja ylösnousemuksen voiton perusteella Herran omien suhde Isään oli nyt muuttunut yhtä läheiseksi kuin Jeesuksen suhde Isäänsä. Jeesuksen Isä on Hänen omiensa Isä. Jeesuksen Jumala on Hänen omiensa Jumala.

”Magdalan Maria meni opetuslasten luo ja ilmoitti heille: ’Minä olen nähnyt Herran’, ja että Herra oli sanonut hänelle näin.”

Jeesuksen viesti opetuslapsille ei kuitenkaan ollut se, että Jeesus on noussut kuolleista. Sen he jo tiesivät. Maria sai kertoa heille, että Jeesus olisi nouseva taivaaseen Isän luo. Maria suoritti myös saamansa tehtävän uskollisena nyt elävälle Herralleen. Hauta on tyhjä, mutta Herra elää!

Itoo kuolinvuoteella

Oli vuoden 1995 helmikuu. Minulle rakas pastori Ei'ichi Itoo oli sairaalassa viimeisillään syöpää sairastaen. Seinälle vuoteensa yläpuolelle hän oli kiinnittänyt tekstin: *"En minä kuole, vaan elän ja julistan Herran tekoja!" (Ps. 118:17)* Pois nukkumistaan edeltävänä päivänä, häneltä kysyttiin, olisiko vielä joku jonka hän haluaisi tavata täällä ajassa, kun monet olivat käyneet häntä hyvästelemässä potilashuoneessa. Hän vastasi: "Haluaisin nähdä vielä lähetyssaarnaaja Pihkalan lapset." Hän tiesi, että kaksosemme Asako ja Tomio olivat silloin Japanissa vapaaehtoistyössä ja juuri silloin avustamassa Koben suuren maanjäristyksen uhreja. Sana tavoitti heidät ja niin se ehtivät samana päivänä hänen vuoteensa äärelle. Tervehdyksen jälkeen pastori Itoo alkoi rukoilla ja siunata näitä kaksosia, jotka hän oli siunannut myös het heidän synnyttyään Japanissa vuonna 1975. Mutta voimat olivat niin vähissä, että kesken rukouksen pastori nukahti.

Seuraavana päivänä kristitty lääkäri Ooshima sattui olemaan hänen vuoteensa vierellä, kun hän yhtäkkiä nosti molemmat kätensä ylös ja hymyili taivaallisella hymyllä. Selvästi hän näytti näkevän rajan toiselle puolelle. Sitten hänen kätensä putosivat alas ja hänen matkansa ajassa oli päättynyt. Hän oli saanut 15 vuotiaasta asti vaeltaa sen Herran valossa, joka oli ylösnousemuksellaan kukistanut kuoleman vallan. Nyt hän sai elävänä siirtyä julistamaan Herran ylistettäviä tekoja kirkkauden valtakuntaan. Evankeliumin julistajasta tuli ylösnousseen Herran ylistäjä.

Tee johtopäätökset Jeesuksen ylösnousemuksesta

Koska Jeesus on noussut kuolleista, niin Hän elää tänään. Jos haluat päästä täyteen varmuuteen siitä, että Hän elää, tartu Uuteen testamenttiin ja lue sitä niin, että annat sen sanan osua suoraan sydämeesi. Ennemmin tai myöhemmin tajuat, että juuri Raamatun sanan kautta elävä Herra Jeesus kutsuu Sinua luokseen. Voi olla, että tekee kipeää, kun Hänen sanansa paljastavat myös totuuden Sinusta. Tajuat, millainen on oma sydämesi. Mutta samalla alat myös nähdä, että ei ole ketään toista, joka voi Sinut pelastaa kuin ylösnoussut Herra Jeesus Kristus. Kun sen tajuat, saat huutaa Häntä avuksesi ja saat myös kokea, että Hän vapauttaa Sinut synnin ja pimeyden ja kuoleman vallasta. Ylösnoussut Herra voi ja tahtoo pelastaa Sinut!

Jos olet jo päässyt maistamaan jotain Hänen ylösnousemuselämästään, Herra kutsuu Sinua yhä syvenevään tuntemiseensa. Hän kutsuu Sinua nimeltä ja antaa Sinulle uuden tehtävän. Saat lähteä kertomaan hyvää uutista Hänestä muillekin!

Joh. 20:19-29 Rauha teille!

19. Samana päivänä, viikon ensimmäisenä, opetuslapset olivat illalla koolla lukittujen ovien takana juutalaisten pelosta. Silloin Jeesus tuli, astui heidän keskelleen ja sanoi: "Rauha teille!"
20. Sen sanottuaan hän näytti heille kätensä ja kylkensä. Opetuslapset iloitsivat, kun he näkivät Herran.
21. Jeesus sanoi heille taas: "Rauha teille! Niin kuin Isä on lähettänyt minut, niin minäkin lähetän teidät."
22. Näin sanottuaan hän puhalsi heitä kohti ja sanoi heille: "Ottakaa vastaan Pyhä Henki.
23. Joiden synnit te annatte anteeksi, niille ne ovat anteeksi annetut. Joiden synnit te pidätätte, niille ne ovat pidätetyt."
24. Mutta Tuomas, jota sanottiin Didymokseksi ja joka oli yksi niistä kahdestatoista, ei ollut heidän kanssaan, kun Jeesus tuli.
25. Niin toiset opetuslapset sanoivat Tuomaalle: "Me olemme nähneet Herran." Mutta hän vastasi heille: "Jos en näe naulanjälkiä hänen käsissään ja pistä sormeani naulanjälkiin ja jos en pistä kättäni hänen kylkeensä, minä en usko."
26. Kahdeksan päivän kuluttua Jeesuksen opetuslapset olivat taas sisällä, ja Tuomas oli heidän kanssaan. Ovet olivat lukittuina, mutta Jeesus tuli ja seisoi heidän keskellään ja sanoi: "Rauha teille!"
27. Sitten hän sanoi Tuomaalle: "Ojenna sormesi tänne ja katso minun käsiäni. Ojenna kätesi ja pistä se minun kylkeeni. Älä ole epäuskoinen vaan uskova!"
28. Tuomas sanoi hänelle: "Minun Herrani ja minun Jumalani!"
29. Jeesus vastasi: "Koska näit minut, sinä uskot. Autuaita ne, jotka uskovat, vaikka eivät näe."

Rauha teille!
Moni kärsii ulkoisista peloista, fyysisestä ja henkisestä turvallisuudestaan, kun kaikenlaiset uhkakuvat työntyvät silmiemme esiin uutisissa. Moni uskova joutuu tässä ajassa kokemaan syrjintää ja vainoakin. Monia hiertää voimattomuus ja pelkuruus sen tehtävän edessä, jonka Herra on omilleen osoittanut: viedä evankeliumi ihmisille, jotka saattavat olla vihamielisiä sanomaamme kohtaan. Monia vaivaa myös rauhaton omatunto, kun joutuu päivittäin katselemaan oman sydämensä saastaisuutta ja pahuutta. Moni on levoton epäilysten hyökätessä hänen sydämeensä siinä hengellisessä taistelussa, johon uskova joutuu. Millä tavalla Jeesus vastaa pelkoomme ja levottomuuteemme? Tekstissämme hän toistaa kolmeen kertaan tervehdystä: *”Rauha teille!”* Hänen, Ylösnousseen läsnäolo on rauhan salaisuus.

Lopullisen merkin jälkiosaa
Jaksomme päättää Herramme toiminnan lopullisen Merkin jälkiosan kuvauksen. Ylösnousemuksen päivästä Johannes on tallentanut tapahtumat aamulla ja illalla. Aamun tyhjän haudan ja elävän Herran kohtaamisesta hän siirtyy suoraan illan tapahtumiin. Muilta evankelistoilta tiedämme, mitä tapahtui väliaikana. Herra oli ilmestynyt kahdelle naiselle, Hän oli kohdannut Pietarin kahden kesken jossakin ja Hän oli liittynyt kahden Emmaukseen surullisena matkanneen opetuslapsen seuraan ja ilmaissut itsensä leivän murtamisella heidän kutsuttuaan Hänet yhteiseen pöytään. Johannes sivuuttaa nämä tapahtumat ja siirtyy suoraan yläsalin tapahtumiin illalla. Jaksomme alku- ja loppuosan tapahtumien välillä on viikon väli.

Jeesus ilmestyi kahteen otteeseen opetuslapsilleen. Paikkaa ei mainita, mutta todennäköisesti kysymys oli samasta yläsalista, johon he usein aiemminkin olivat vetäytyneet. Molemmilla kerroilla ovet olivat tiukasti lukittu. Ensimmäisellä kerralla syykin todetaan. Opetuslapset pelkäsivät juutalaisia. Emme tiedä, mitä näiden tapahtumien välillä tapahtui. Jakso jakautuu kolmeen osaan, jotka ovat ensimmäisen päivän ilta 19-23, viikon väliaika 24-25 ja toinen ilmestyminen kahdeksantena päivänä 26-29.

Ensimmäisen päivän ilta 19-23
"Samana päivänä, viikon ensimmäisenä, opetuslapset olivat illalla juutalaisten pelosta koolla lukittujen ovien takana."

Luukas mainitsee, että Emmauksesta palanneet tapasivat *"ne yksitoista kokoontuneina muiden heidän joukkoonsa kuuluvien kanssa."* "Ne yksitoista" oli ilmaus, joka viittasi apostolien joukkoon. Vain 10 heistä oli kuitenkin paikalla. Tuomas puuttui. Kuinka monta henkeä oli kaikkiaan paikalla ei käy tekstistä selväksi, mutta kaikki kokoontuneet olivat Jeesuksen seuraajia, joiden sydämiä vaivasi pelko ja siksi ovet olivat tiukasti lukittu. Pelko oli täysin luonnollista tuossa tilanteessa. Se vihamielisyys, joka oli johtanut Jeesuksen ristiinnaulitsemiseen, ei suinkaan ollut vielä kuollut. Kokoontuneet eivät tienneet, miten asiat kehittyisivät eteenpäin. Vihamielisyys saattoi aivan hyvin purkautua uudelleen heihin, Jeesuksen opetuslapsiin.

Kokoontuneina yhteen
Mutta kuitenkin he olivat kokoontuneet yhteen. Mikä oli koonnut heidät, jotka olivat piiloutuneet mikä minnekin? He olivat paenneet, kun ukkosmyrsky oli purkautunut Herran ylle. Mutta nyt he olivat jälleen koolla. Ainoa asia, joka kykeni heidät tässä tilanteessa kokoamaan, oli uutinen, että Jeesus eli, Hän oli noussut kuolleista. Eivät he toki vielä ymmärtäneet ylösnousemuksen tosiasiaa, niin kuin Johannes aiemmin luvussa totesi, mutta oli niitä, jotka olivat nähneet Hänet ja kertoneet siitä, mitä Herra oli heille puhunut.

Lukkojen takana ja peloissaan he siis yhä olivat, mutta he keskustelivat innokkaasti päivän tapahtumista varsinkin siitä, mitä viimeksi Emmauksesta paikalle saapuneet heille kertoivat. He olivat olleet pakenemassa pois Jerusalemista, kun Herra oli liittynyt heidän seuraansa. Hän oli kysynyt heiltä, miksi he olivat niin murheissaan. He olivat kysyneet, oliko Hän ainoa muukalainen Jerusalemissa, joka ei tiennyt siellä tapahtuneesta murhenäytelmästä. Kun Hän kysyi mitä, he olivat vastanneet:
"Sitä, mitä tapahtui Jeesus Nasaretilaiselle, joka oli profeetta, voimallinen teossa ja sanassa Jumalan ja kaiken kansan edessä. Meidän ylipappimme antoivat hänet tuomittavaksi kuolemaan ja ristiinnaulitsivat hänet. Me olimme toivoneet hänen olevan sen, joka oli lunastava Israelin."
Emmaukseen menneet kaksi olivat ilmeisellä tavalla miehiä, koska jatko osoittaa, että he epäilivät vahvasti naisten nähneen hallusinaatioita:
"Ovatpa muutamat naiset joukostamme saattaneet meidät hämmästyneiksi. He kävivät aamulla varhain haudalla eivätkä löytäneet hänen ruumistaan. He tulivat ja sanoivat myös nähneensä enkelinäyn, ja enkelit olivat sanoneet hänen elävän. Muutamat meidän kanssamme olevista menivät haudalle ja totesivat, että asia oli niin kuin naiset olivat sanoneet, mutta Jeesusta he eivät nähneet."
Näin he keskustelivat Herrasta varsin ristiriitaisten tunteiden aaltoillessa heidän sydämessään. Ihmettely ja toivo sekoittui pelkoon.

Rauha teille!
Sitten yhtäkkiä ylösnoussut Herra olikin heidän keskellään. Kaikki he tunsivat Hänet. Noina päivinä oli täysin mahdollista Hänen ilmestyä niin, että jotkut heistä eivät tunnistaneet Häntä. Hän ilmestyi Maria Magdaleenalle eikä tämä tuntenut Häntä. Emmauksen tien kulkijatkaan eivät tunteneet Häntä ennen kuin vasta sitten, kun Hän mursi leivän. Mutta tässä tilanteessa kaikki tunnistivat Hänet. Hän ilmestyi heidän keskelleen yliluonnollisella tavalla. Ovi oli lukossa, mutta Hän oli siinä. Sitten Hän puhutteli heitä käyttäen tavallista, päivittäistä ja tuttua tervehdystä: *"Rauha teille!"*

Tätä kertomusta ei kuitenkaan voi lukea tajuamatta, että päivittäinen tervehdys sai nyt aivan uuden merkityksen, kun Herra lausui: *"Rauha teille!"* Viimeinen asia, jonka Jeesus oli sanonut heille luvuissa 13-16 tallennetussa jäähyväispuheessa, oli: *"Minä annan teille oman rauhani."* Jäähyväispuheen jälkeen he olivat nähneet Herran tien Getsemanen kautta Golgatalle, mikä oli jättänyt heidät kauhun valtaan. Hän oli sanonut: *"Rauhan minä annan teille,"* muta heidän sisimmässään ei ollut tietoakaan rauhasta, niin kuin he asian kokivat.

Nyt Hän seisoi heidän keskellään kaiken tämän kauhean, tuskallisen, hirvittävän ja pelottavan jälkeen ja käytti heille tuttua tervehdystä. Hän oli sanonut: *"Rauhan, oman rauhani, minä annan teille,"* ja nyt kaiken kauhun syy oli ohi, Hän oli kulkenut läpi sen, mitä he kaikkein eniten olivat pelänneet, ja sanoi heille: *"Rauha teille."*

Sanottuaan tämän Hän näytti heille kätensä ja kylkensä, ettei heille jäisi mitään erehtymisen vaaraa. On kuin Hän olisi sanonut: "Älkää pelätkö. Minä olen juuri se, jonka te näitte ja jota seurasitte. Minä olen se, jonka te näitte naulittavan ristille."

Niin ensimmäisillä sanoillaan kuin näyttämällä haavojen jäljet Herra pyrki vapauttamaan heidät pelon vallasta.

Ilo ja rohkeus Herran näkemisestä
"Niin opetuslapset iloitsivat nähdessään Herran."
He näkivät. Sana on *eido*, sama jota käytettiin Johanneksesta, kun hän näki ja uskoi. Se tarkoittaa enemmän kuin vain pelkkä näkeminen, se tarkoittaa näkemiseen perustuvaa ymmärtämistä. Jeesuksen näkeminen täytti heidät ilolla. Ovet olivat yhä lukitut. Juutalaiset olivat myös yhä ulkopuolella. Jäikö heihin sittenkin vielä aimo annos pelkoa? Ainakin hetkeksi pelko väistyi ja sydämet iloitsivat. Mikä tuotti heille ilon? Ylösnoussut Jeesus.

Sitten Jeesus toisti tervehdyksensä, sen saman ja tavallisen: *"Rauha teille."* Mutta nyt tervehdys on liitettävä saumattomasti jatkoon:
"Rauha teille! Niin kuin Isä on lähettänyt minut, niin minäkin lähetän teidät."
Jos ensimmäisen tervehdyksen tarkoitus oli vapauttaa heidät pelosta, sen toistamisella oli toinen merkitys. Sen tarkoituksena oli antaa enemmän kuin vapaus pelosta. Herra halusi jakaa heille nyt myönteistä rohkeutta ajatellen sitä tehtävää, johon Hän heidät oli kutsunut.

"Rauha teille! Niin kuin Isä on lähettänyt minut, niin minäkin lähetän teidät."
Herra halusi palauttaa heidät tajuamaan sen tehtävän ja vastuun, jonka Hän oli heille uskonut. Hän oli valinnut heidät sanan viejiksi, lähettiläikseen. Mutta Jeesuksen kuoleman näkeminen oli epäilemättä vienyt heiltä tyystin näyn maailman valloittamisesta. Heti ensimmäisestä ilmestymisestään asti ylösnoussut Herra palautti heidät kohtaamaan tehtävänsä maailmassa.

"Rauha teille". Katsokaa käsiäni ja kylkeäni! Nähkää, että olen juuri se sama Jeesus, joka kärsin ristillä. Minä elän haavojen jäljistä huolimatta, Minä olen kuoleman Voittaja, ei ole mitään pelättävää. Samalla kun heidän sydämensä täyttyi ilosta, Hän palautti heidän eteensä myös tehtävän:
"Niin kuin Isä on lähettänyt minut, niin minäkin lähetän teidät."

Lähetetyt
Herramme käytti kahta eri sanaa "lähettää". Sana, jolla Hän kuvaa sitä, että Isä lähetti Hänet, on *apostello*. Omiensa lähettämisestä Hän taas käytti sanaa *pempo*. Ajoittain Hän käytti kyllä molempia sanoja omastakin tehtävästään maailmassa. Mutta kun Hän halusi osoittaa omilleen, että heidän oma ilonsa ylösnousemuksesta ei ollut kyllin, eri sanan käytöllä on merkityksensä.

Mikä sitten on sanojen ero? Sana *apostello*, josta tulee omaan kieleemme sana apostoli, sisältää aina ajatuksen siitä, että jokin asetetaan erille muusta. Ennen lähettämistä tapahtuu siis erille otto ja vasta sitten lähettäminen. Tätä sanaa Jeesus käytti siis itsestään tässä yhteydessä ja monessa muussakin yhteydessä Johanneksen evankeliumissa. Hän oli Jumalan Lähettämä. Kysymys on täydellä valtuutuksella tapahtuvasta lähettämisestä. Näin lähetetyllä on siis valta.

Sana *pempo* ei sisällä ajatusta lähetetyn omasta valtuutuksesta vaan kysymys on aina siitä, että joku lähetetään jonkun toisen vallanalaisuudessa. Jumala antoi kaiken vallan Jeesukselle. Mutta Herra ei anna sitä valtaa omalle seurakunnalleen eli kirkolleen. Hän säilyttää sen itsellään. Apostolien tehtävä oli toimia viestin viejinä Hänen valtansa alle alistuen. Heidän valtuutuksensa on Hänen valtuutustaan ei heidän omaansa.

Vallan merkit
"Rauha teille. Niin kuin Isä on uskonut kaiken vallan Minun käsiini, niin Minä nyt lähetän teidät tämän saamani vallan alaisina suorittamaan Minun tehtäviäni maailmassa." Tässä yhteydessä emme saa unohtaa, että Hänen valtansa suurimmat merkit Hän osoitti omilleen näyttäessään heille käsiensä ja kylkensä haavoja. Uskoisin, että Hänen nuo lävistetyt kätensä olivat heidän yllään, kun Hän antoi toimeksiantonsa:
"Rauha teille! Niin kuin Isä on lähettänyt minut, niin minäkin lähetän teidät."
Herra ei kutsunut heitä helpolle tielle. Kun Isä lähetti Hänet, haavat olivat Hänen arvonmerkkinsä. Kun he nyt pääsisivät osalliseksi uudesta ylösnousemuselämästä, heidät kutsuttaisiin kulkemaan ristin tietä, joka on samalla aina myös ylösnousemuksen tie.

Pyhän Hengen voima
"Tämän sanottuaan hän puhalsi heihin ja sanoi heille: 'Ottakaa Pyhä Henki'."
Kysymys oli tietenkin profeetallisesta puhalluksesta, joka kertoi heille kuka Pyhän Hengen heille tulisi helluntaina vuodattamaan. He eivät tuolla hetkellä vielä Henkeä saaneet, niin kuin Hän koko taivaaseen astumista edeltävänä jaksona korosti, että heidän tuli odottaa Pyhän Hengen saamista Jerusalemissa. Mutta niin kuin heidän saamansa tehtävänanto tapahtui Jeesuksen lävistettyjen käsien alla, samoin voima sen suorittamiseen tulisi Häneltä Pyhän Hengen vuodattamisen yhteydessä.

"Ottakaa Pyhä Henki." Olemme vastuussa siitä, otammeko vastaan Pyhän Hengen. "Minun Isäni on lähettänyt Minut. Minä lähetän teidät. Teidän valtuutuksenne on siinä, että pysytte Minun valani alla. Mutta te ette voi suorittaa tehtäväänne muuten kuin Pyhän Hengen voimassa."

Synneistä päästäminen ja sitominen
Sitten Jeesus ilmoitti, miksi heidän piti ottaa vastaan Pyhä Henki ja mikä merkitys heidän lähtemisellään olisi, kun he menisivät Pyhän Hengen voimassa:
"Joiden synnit te annatte anteeksi, niille ne ovat anteeksi annetut. Joilta te kiellätte synninpäästön, ne jäävät syntiensä tuomion alle."
Tämä tehtävä ja valtuutus julistaa syntien anteeksiantamusta tai pidättää se annettiin koko Herran seuraajien joukolle, kaikille Hänen opetuslapsilleen.

Onko kristillisellä seurakunnalla edelleen tämä valta ja valtuutus? Kyllä on edellyttäen, että ne ehdot, jotka Hän valtuutukselleen asetti ovat voimassa. Mitä Isä lähetti Jeesuksen maailmaan tekemään? Käsittelemään syntikysymyksen ja siis kaikki synnit.
"Sinun on annettava hänelle nimi Jeesus, sillä hän on vapahtava kansansa heidän synneistään." (Matt. 1:21)
Jeesus tuli maailmaan kohtaamaan sen moraalisen vararikon, turmeluksen, halvaustilan ja kirouksen. Miksi? Kantaakseen synnin, murtaakseen sen vallan, antaakseen ihmisille anteeksiantamuksen ja vapauden synneistä.
"Niin kuin Isä on lähettänyt minut, niin minäkin lähetän teidät."
Seurakunnan syvin tehtävä maailmassa on käsitellä syntikysymystä. Jeesus sanoi itsestään:"En ole tullut kutsumaan vanhurskaita vaan syntisiä." Sama on seurakunnan tehtävä.

Onko seurakunnalla sitten valtaa antaa syntejä anteeksi tai pidättää niitä? Tai siirretään kysymys henkilökohtaiselle tasolle. Onko minulla - ei jonkinlaisena seurakunnan valtuuttamana viran tai tehtävän haltijana - vaan pelkästään sen perusteella, että olen Kristuksen lähettämä, oikeus sanoa yksittäiselle sielulle: Sinun syntisi on sinulle anteeksi annettu? Vastaus on eittämättä: Kyllä. Kenelle minulla sitten on oikeus julistaa synninpäästö? Kenelle tahansa, niin miehelle kuin naiselle, niin lapselle kuin aikuiselle, nuorelle kuin vanhukselle, joka syntinsä tajuten kääntyy katumuksessa Jumalan puoleen ja uskoo Jeesukseen Kristukseen. Epälukuisia kertoja olen niin tehnyt. Olen saanut katuville ja syntinsä tunnustaville julistaa: Jeesuksen nimessä ja veressä sinun syntisi on sinulle anteeksi annettu. Mutta on myös tullut tilanteita, joissa jonkun sydän on ollut ylpeyttä täynnä tai hän ei ole halunnut luopua synnin harjoittamisesta, että minun on ollut pakko sanoa hänelle: Sinun syntejäsi ei anneta anteeksi, ne pidätetään, ne jäävät sinuun siihen asti, kunnes taivut parannukseen.

Viikon väliaika 24-25
"Tuomas, jota sanottiin Didymukseksi, yksi niistä kahdestatoista, ei ollut heidän kanssaan, kun Jeesus tuli."
Sitten tuli viikon väliaika, josta emme tiedä muuta kuin mikä jakeissa 24 ja 25 on kerrottu. Tuomas ei ollut läsnä Jeesuksen ensimmäisessä ilmestymisessä kaikille opetuslapsilleen.

Miksi ei? Kysymykseen ei voi antaa mitään dogmaattista vastausta. Sikäli kuin ymmärrän Tuomasta, voin kuitenkin esittää oman arvioni. En usko, että syy olisi ollut Tuomaan pelkuruus. Luulen, että kysymys oli hänen sisäisestä tuskastaan. Hänhän oli se mies, joka oli Jordanin toisella puolella ennen Lasaruksen henkiin herättämistä sanonut:
"Menkäämme mekin sinne kuolemaan hänen kanssaan." (11:16)
Hän oli myös tarkoittanut sitä, mitä sanoi. Mutta hän oli sortunut ja paennut niin kuin kaikki muutkin. Hän ei ollut valmis toimimaan päätöksensä mukaan niin jalo ja hieno kuin se olikin ollut. Hän oli juossut pakoon ja kun hän sanoi, *"Ellen näe hänen käsissään naulojen jälkiä, pistä sormeani naulo-*

jen sijoihin ja kättäni hänen kylkeensä, minä en usko," en voi olla kuulematta hänen sanoissaan hyvää ahdistuneisuutta. Hän oli nähnyt nuo haavat ja vaikka eräässä mielessä hän ei olisikaan voinut estää tapahtunutta, hän koki syvää syyllisyyttä, sillä hän ei ollut ollut uskollinen Herralleen vaan juossut karkuun. On kuin Tuomaan sanoihin olisi sisältynyt ajatus: En voi mennä muiden luo. Me kyllä kaikki pakenimme, mutta minä olin se, joka sanoin, että kuolisin Hänen kanssaan. Niin, kyllä Pietarikin oli niin sanonut, mutta ehkä Tuomas oli herkempi ja hienosyisempi persoona kuin Pietari.

Oli miten oli, Tuomas ei tullut muiden joukkoon. Vasta myöhemmin viikon aikana hän meni heidän luokseen ja he ottivat hänet avosylin vastaan ja kertoivat hänelle uutisen:
"Me olemme nähneet Herran."
Epäilemättä he kertoivat Tuomakselle kaiken yksityiskohtia myöten, myös sen, miten Jeesus oli näyttänyt heille haavansa.

Mutta Tuomas kieltäytyi uskomasta kuulemaansa ilman todisteita:
"Ellen näe hänen käsissään naulojen jälkiä, pistä sormeani naulojen sijoihin ja kättäni hänen kylkeensä, minä en usko."

Toinen ilmestyminen kahdeksantena päivänä 26-29
Jeesus tuli takaisin, Hän tuli takaisin sen miehen luo, joka oli tullut takaisin Hänen opetuslastensa luo. Jeesus tuli takaisin ahdistuneen miehen luo, joka vaati samoja todisteita kuin mitä muut olivat saaneet. Ainoa perusteltu kritiikki Tuomasta kohtaan on siinä, ettei hän ollut ensimmäisellä kerralla muiden kanssa. Vaikka hänelle oli syynsä, silti hänen olisi pitänyt olla siellä. Mutta kuitenkin hän tuli takaisin ja Jeesus tuli uudelleen kohtaaman hänet, sillä kieltämätöntä on se, että Jeesuksen ilmestyminen kahdeksantena päivänä oli juuri Tuomasta varten.

"Kahdeksan päivän kuluttua hänen opetuslapsensa olivat taas huoneessa, ja Tuomas oli heidän kanssaan." - edelleen epäuskon vallassa, mutta kuitenkin heidän keskellään. *"Ovien ollessa lukittuina"* - yhä edelleen ovet lukittuina, pelko ei ollut vielä täysin väistynyt, vasta helluntai toi rohkeuden - *"Jeesus seisoi heidän keskellään ja sanoi: 'Rauha teille!' Sitten hän sanoi Tuomaalle: 'Ojenna sormesi tänne ja katso käsiäni. Ojenna kätesi ja pistä se kylkeeni,"* - Jeesus tarjosi Tuomaalle samat todisteet kuin mitä muut olivat saaneet ja mitä hän oli vaatinut. Mutta sitten Jeesus varoitti häntä: *"Älä-kä ole epäuskoinen, vaan uskova."*

Epäily vai epäusko
Niin kuin Jeesuksen varoitus osoittaa, Tuomaan ongelma ei ollut epäily vaan epäusko. Uskovallakin on monenlaisia epäilyjä, mutta niiden kanssa hän saa tulla Jeesuksen eteen ja kertoa ne Hänelle. Epäuskossa on kysymys siitä, että ihminen asettaa itsensä kaiken mitaksi, hän mittaa jopa Jumalaa ja Herraa omilla kokemuksillaan ja omalla järjellään. Usko voi alkaa vasta nöyrtymisestä, jossa ihminen tunnustaa oman mahdottomuutensa ja itsekorotuksensa. Herran rakkaus näkyy siinä, että Hän tulee epäuskoisen luo ja auttaa hänetkin uskoon.

Tuomas näki Herran haavat ja hän sai katsella Jeesusta silmiin. Silloin hän sanoi peräkkäin kaksi asiaa Jeesuksesta. Ne ovat erillisiä asioita, mutta kuuluvat samalla elimellisesti yhteen.
"Minun Herrani ja minun Jumalani!"
"Minun Herrani" ilmaisi hänen täyden vakuuttumisensa siitä, kuka hänen edessään seisoi. Ja sitten heti perään *"Minun Jumalani"*, johon sisältyy viimeinen ja lopullinen totuus Jeesuksesta. Tuomas lausui syvemmän mahdollisen uskontunnustuksen. Uskossa on kysymys Herran korottamisesta siksi, kuka Hän on.

Autuas usko
Jeesus antaa tunnustuksen hänen uskolleen sanoessaan:
"Sen johdosta, että minut näit, sinä uskot."
Ja sitten Hänen huuliltaan lähti viimeinen autuaaksi julistus:
"Autuaat ne, jotka eivät näe ja kuitenkin uskovat!"
Ensimmäiset autuaaksi julkistukset olivat tapahtuneet Vuorisaarnassa. Muita Hän oli lausunut Hänen julkisen toimintansa aikana. Kesarean Filippissä Hän oli julistanut Pietarin autuaaksi, kun tämä

oli lausunut suuren uskontunnustuksensa. Ja nyt ylösnousemuksen jälkeen Hän siis julistaa viimeisen: *"Autuaat ne, jotka eivät näe ja kuitenkin uskovat!"*

Kenestä Hän oikein puhui. Muista kymmenestä opetuslapsestako? Ei toki. Hehän olivat myös nähneet ja uskoneet sen perusteella. Ylösnousseen Kristuksen silmät suuntautuivat niihin lukemattomiin ihmisiin, jotka sukupolvien saatossa tulisivat uskomaan Häneen vaikka eivät saisikaan Häntä nähdä. Herra julisti autuaaksi oman seurakuntansa, jonka usko Häneen perustuu Pyhän Hengen työhön Sanan kautta.

Epäilymme

Tuomaskin epäili toisten opetuslasten todistusta Jeesuksen ylösnousemusihmeen edessä. Hän Pyysi Jeesukselta, mitä hänen ei olisi pitänyt pyytää, nimittäin näyttöä, sillä niin tehdessään ja tehdessämme asetamme itsemme ja oman kokemuksemme kaiken mitaksi ja korotamme itsemme Jumalan Yläpuolelle ja itse asiassa aliarvioimme Jumalan Sanaa ja niitä muita todisteita, jotka Jumala on jo meille antanut: uskovien todistusta, omantunnon todistusta, oman uskoon tulemisemme todistusta ja hengellisten kokemustemme todistusta. Kun siis meillä on epäilyjä, älkäämme etsikö merkkejä ja tunnustekoja ja ihmeitä, vaikka Herra niitä voikin antaa. Menetämme nimittäin sen siunauksen, joka sisältyy uskomiseen näkemättä. Sitä paitsi luottamus, joka vaatii luottamuksensa kohteelta todisteita luotettavuudestaan, ei ole muuta kuin epäluottamusta. Rakkaus ei vaadi rakkauden todisteita, vaan iloitsee rakastetustaan ja osoittaa omaehtoisesti rakkautta.

Kun siis kohtaamme epäilyjä ja taisteluja, teemme viisaasti, jos suuntaamme sydämemme silmät Ylösnousseen Jeesuksen haavoihin, niin kuin Tuomas epäilyjensä keskellä viisaasti teki. Tulemme koko iankaikkisuuden taivaassa katselemaan Jeesusta, jonka kädet, jalat ja kylki ovat haavoitetut. Siksi meidän on hyvä pyrkiä katselemaan niitä jo nyt sydämessämme. Jeesuksen haavat ovat Hänen rakkautensa merkit.
"Nämä minä sain kärsiessäni sinun Puolestasi. En voi unohtaa sinua. Keihään kärki piirsi sinun nimesi sydämeesi", kertovat Jeesuksen haavat. Niistä voimme tunnistaa myös, että juuri se Jeesus, joka naulittiin ristille, on noussut ylös ja että Isä hyväksyi Jeesuksen sovitusuhrin puolestamme. Haavat puolustavat meitä nyt taivaassa Isän edessä. Ne vakuuttavat meille myös sen, että Jeesus ymmärtää, mitä tuska on.

Kun epäilyksen aallot hyökyvät ylitsesi, tutki Jeesuksen kärsimystietä, mietiskele raamatunkohtia, jotka puhuvat Hänen tuskistaan. Aseta itsesi opetuslasten paikalle, kun he näkivät Jeesuksen kuolevan. Herran voi Sanansa kautta antaa sinulle ihmeellisen apunsa, saat ajoittain tuntea Hänen ihmeellistä läsnäoloaan, ja sitä kaikkein syvimmän tuskan, ahdistuksen ja unettomuudenkin keskellä. Jeesuksen haavojen katselu antaa myös voimaa voittaa kiusauksia, uutta voimaa ja intoa tehtäviemme suorittamiseen. Ylösnousseen Jeesuksen haavat ovat tehneet monen valmiiksi käymään kuolemaankin Hänen nimensä tähden.

Katsomalla Jeesuksen haavoihin voi sinunkin sydämestäsi nousta tunnustus:
'Minun Herrani ja minun Jumalani !' Saat yhtyä Tuomaan uskon ihmettelyyn, iloon,
nöyrään riippuvuuden tunnustukseen, uskontunnustukseen ja ylistykseen. "En minä, ei minun kokemukseni, ei minun tahtoni, vaan SINÄ, Sinun Sanasi ja Sinun tahtosi. Olet Herra kaikkeni!"

Sotilaspoliisin puhuttelu

25 vuota sotilaana toiminut uskoon tullut luutnantti Kyozo Iwai kertoo pienen esimerkin:
Kun toukokuussa Kiinassa 1928 tapahtuneen Jinanin selkkauksen vuoksi sain siirron Quindaoon ja Herra johti minut sikäläisen japanilaisen seurakunnan yhteyteen, erittäin kiireisen sotapalveluksen ohella osallistuin joka aamu rukouskokouksiin, sunnuntain jumalanpalveluksiin, illan kotikokouksiin ja joskus jopa iltapäivän naistenpiireihin. Sain nimittäin luvan niihin suvaitsevalta komentajalta, Matahiko Koosawalta, joka oli silloin majuri. Suorittaessani näin palvelua seurakunnassa eräänä päivänä sain kutsun sotilaspoliisin puhutteluun. Saavuttuani minulle esitettiin useita valituskirjeitä, joissa kerrottiin, että olin julistanut evankeliumia sotilaspuvussa. Erityinen syytös oli, että pidin Jumalan palvelua, jonka keskeinen osuus oli evankeliointi, varsinaisena tehtävänäni ja sotapalvelusta sivutyönäni. Joku oli puheestani napannut tämän lauseen ja vaatinut sotilaspoliisia ryhtymään toimiin.

Kun vastasin sotilaspoliisipäällikölle, että olen saarnannut niin kuin minua syytettiin, hän vaati minua vastaisuudessa luopumaan evankeliumin julistamisesta. Vastasin, että uskonnonvapaus merkitsee vapautta julistaa Jumalan sanaa, enkä aio siitä luopua. Silloin sotilaspoliisi suuttui kovasti ja sanoi tiedottavansa sotaministeriöön, että luutnantti Iwai on sopimaton tehtäväänsä ja hänet tulee erottaa välittömästi.

Näin ollen odotin kovasti, että minut siirrettäisiin reserviin, mutta mitään sellaista ei tapahtunut, päin vastoin minut määrättiin pian kapteenina komppanian päälliköksi, sitten edelleen majurina pataljoonan komentajaksi ja everstiluutnanttina rykmentin komentajaksi. Sain nähdä, että minun asioistani ei päätä sotilaspoliisi, vaikka se ryhtyisi mihin tahansa toimenpiteisiin, vaan Taivaallinen Isäni. Tajusin syvästi, että ilman Herran päätöstä minulle ei tapahtuisi mitään.
”Eikö kahta varpusta myydä yhdellä kuparilantilla? Kuitenkaan yksikään varpusista ei putoa maahan teidän Isänne sallimatta... Älkää siis pelätkö.” (Matt. 10:29,31)

Läheinen seurakuntayhteys
”Minkä olemme nähneet ja kuulleet, sen me julistamme myös teille, että teilläkin olisi yhteys meidän kanssamme. Meillä on yhteys Isän ja hänen Poikansa Jeesuksen Kristuksen kanssa.” (1. Joh. 1:3)
Quindaon jakso kesti vuoden ja sen aikana sain kokea hyvin syvää ja sydämellistä yhteyttä uskon veljien ja sisarten kanssa. Saimme maistaa sellaista yhteyttä Isän ja Pojan ja Pyhän Hengen kanssa, että iloamme on vaikea sanoin kuvata. Kun pidimme kotikokouksia, sen päätyttyäkin todistukset jatkuivat toinen toisensa jälkeen iltamyöhään yöhön eikä vain kerran tai kahdesti jopa aamuyön kahteen ja kolmeen asti. Se oli aivan taivaallista yhteyttä. Selkkauksen loputtua vierailin puolentoista vuoden kuluttua Quindaossa ja myöhemmin vielä kolmannen kerran. Yhteys silloisiin uskonystäviin on jatkunut jo yli 30 vuotta. Yhteys Herrassa on ihmeellistä ja ihanaa!

Myös Sinua Herra tahtoo auttaa uskoon
Jos Sinulla on aitoja vaikeuksia uskoa ylösnousseeseen Jeesukseen, niin muista, että Jeesus ei jättänyt Tuomasta epäilyjensä, epäuskonsa ja ahdistustensa keskelle. Herra tiesi ja näki Tuomaan ajatukset ja niiden syvimmät syyt. Jeesus vastasi niihin näyttämällä ylösnousemusruumiinsa haavojen jälkiä. Niissä Tuomas näki suunnattomasti enemmän kuin vain silmiä tyydyttävän todisteen siitä, että ilmestynyt Herra oli sama, jonka hän oli nähnyt lyötävän ristille. Hän näki niissä todisteen Jeesuksen käsittämättömän syvästä rakkaudesta häntä pelkuria, epäuskoista ja syntistä miestä kohtaan. Jeesuksen haavat olivat hänen syntiensä tähden lyödyt. Ylösnousemuksen tosiasia julisti Tuomakselle: ”Sinun tähtesi tämän tein. Velkasi on maksettu. Syntisi on lopullisesti sovitettu. Sinä saat kaiken anteeksi.”

Ylösnousseen Jeesuksen haavojen todistuksen perusteella saan julkistaa Sinulle, joka tunnet oman syntisi niin kuin Tuomaskin: ”Herran haavoissa on Sinun syntisi annettu anteeksi!” Käy Herran rauhaan. Armahdettuna saat sitten julistaa muillekin armoa sen Herran valtuuttamana, joka on Sinunkin Herrasi ja Sinunkin Jumalasi.

Joh. 21:1-14 Jeesus ilmoittaa, millainen Hän on

1. Tämän jälkeen Jeesus ilmestyi jälleen opetuslapsilleen, nyt Tiberiaanjärven rannalla. Se tapahtui näin:
2. Simon Pietari ja Tuomas, jota sanottiin Didymokseksi, ja Natanael, joka oli Galilean Kaanasta, sekä Sebedeuksen pojat ja kaksi muuta Jeesuksen opetuslasta olivat yhdessä.
3. Simon Pietari sanoi heille: "Minä lähden kalaan." "Me tulemme sinun mukaasi", he vastasivat. Niin he lähtivät ja astuivat veneeseen, mutta sinä yönä he eivät saaneet mitään.
4. Aamun jo sarastaessa Jeesus seisoi rannalla. Opetuslapset eivät kuitenkaan tienneet, että se oli Jeesus.
5. Jeesus kysyi heiltä: "Lapset, eikö teillä ole mitään syötävää?" He vastasivat: "Ei ole."
6. Hän sanoi: "Heittäkää verkko veneen oikealle puolelle, niin saatte." He heittivät verkon mutta eivät jaksaneet vetää sitä enää ylös, koska kaloja oli niin paljon.
7. Silloin se opetuslapsi, jota Jeesus rakasti, sanoi Pietarille: "Se on Herra!" Kun Simon Pietari kuuli, että se oli Herra, hän kietoi ympärilleen viitan, sillä hän oli ilman vaatteita, ja hyppäsi järveen.
8. Toiset opetuslapset tulivat veneellä, sillä he eivät olleet kaukana rannasta, vain noin kahdensadan kyynärän päässä, ja he vetivät perässään verkkoa kaloineen.
9. Kun he astuivat rannalle, he näkivät siellä hiilloksen, kalaa sen päällä ja leipää.
10. Jeesus sanoi heille: "Tuokaa tänne niitä kaloja, joita juuri saitte."
11. Simon Pietari nousi veneeseen ja veti maalle verkon, joka oli täynnä suuria kaloja - sataviisikymmentäkolme. Vaikka niitä oli niin paljon, verkko ei revennyt.
12. Jeesus sanoi heille: "Tulkaa aamiaiselle." Kukaan opetuslapsista ei rohjennut kysyä: "Kuka sinä olet?", sillä he tiesivät, että se oli Herra.
13. Jeesus tuli, otti leivän ja antoi heille, samoin kalaa.
14. Tämä oli jo kolmas kerta, kun Jeesus ilmestyi opetuslapsilleen noustuaan kuolleista.

Rakkaus ja herruus
"Kuka rakastaa Sinua? Kuka Sinua hallitsee?" Vastaus näihin kahteen kysymykseen kertoo todella paljon Sinusta, Sinun elämäsi suunnasta ja sisällöstä.

Monen tämän päivän yksinäisen ihmisen sydämen syvin kipu on siinä, että hän ei näe ketään, joka häntä todella rakastaisi. Toisaalta rakastavalla vaimolla on merkillisen suuri valta mieheensä ja päin vastoin. Rakkaus on valtaa, mutta sellaista, jonka alle ihminen haluaa alistua, jonka alla hän mielellään tekee sen, mitä toinen toivoo ja pyytää.

Tämän ajan suurta huutoa on sellaisen vapauden ja sellaisen rakkauden tavoittelu, jossa toinen ei hallitse ja jossa osapuolet saavat olla itsenäisiä. Mutta yhtälö, jossa vaaditaan sekä rakkautta että riippumattomuutta on mahdoton. Tuloksena on itsekkyyden ja himojen tie, jossa yhteistä säveltä yritetään löytää sovittamalla keskinäiset edut mahdollisimman saman suuntaisiksi. Mutta tällainen kaupankäynti on kohtalokasta ja tuloksena syntyy lisääntyvä määrä yksinäisiä, hyljättyjä ja särjettyjä sydämiä. Suunnaton määrä katkeruutta, vihaa ja tuskaa.

Tekstimme eräs keskeisiä lauseita kuuluu: *"Se opetuslapsi, jota Jeesus rakasti, sanoi Pietarille: 'Se on Herra!'"* Mies, joka tiesi Jeesuksen rakastavan häntä ja joka oli myös ylösnousemuksen päivänä saanut maistaa Jeesuksen ristin sovitustyön ihanaa hedelmää, syntien anteeksiantamusta, tunnisti järven rannalla aamuhämärissä seisovan miehen. Kysymys ei kuitenkaan ollut vain Jeesuksen henkilöllisyyden tunnistamisesta, vaan nimenomaan siitä, että hän samalla tunnusti Jeesuksen omaksi Herrakseen, siksi, jolla on viimeinen hallintavalta hänen elämäänsä.

Johanneksen jälkikirjoitus
On ilmeistä, että 21. luku muodostaa Johanneksen evankeliumin jälkikirjoituksen, jonka hän liitti muuhun tekstiin sen jälkeen, kun muu kokonaisuus oli jo valmis. Jae 29 luvussa 20 on viimeinen evankeliumin kokonaisesitykseen kuulunut jae. Sitä seuraavissa jakeissa 30-31 Johannes kertoo sekä sen miksi hän evankeliuminsa kirjoitti kuin myös sen tavan, jolla hän kirjan kokosi. (20:30-31) Käsittelin jakeet johdantona saarnasarjaani.

Myöhemmin Johannes lisäsi luvun 21. Milloin se tapahtui, ei ole tiedossamme. On syytä huomata, että tämän liitteen tarkoitus ei ole todistaa Jeesuksen ylösnousemuksesta, sillä riittävät todisteet siitä oli jo annettu. Luvun tarkoitus on pikemminkin kertoa, millainen ylösnousseen Jeesuksen Persoona on eräissä suhteissa. Tämä näkyy selkeästi tavasta, jolla Johannes luvun aloittaa. Kaikki luvussa tähtää siihen, että näkisimme ja ymmärtäisimme, millainen ylösnoussut Herramme on. Herra halusi omiensa näkevän sen, mitä he luvussa Hänestä saivat ymmärtää.

Millainen on Ylösnoussut
"Sen jälkeen Jeesus taas ilmestyi opetuslapsilleen Tiberiaan järven rannalla. Hän ilmestyi näin."
Käytetty sana "ilmestyi" on aktiivimuodossa. Ajatus on siis se, että Herra ilmoitti itsensä opetuslapsilleen. Kysymys oli siitä, että he saisivat ymmärtää ja käsittää, millainen oli Hänen sydämensä ja toimintansa ylösnousseena. Kreikan sana "ilmestyä" tarkoittaa "esiin säteilyä". Galilean järven kauniissa ja tutussa ympäristössä Herra antoi opetuslastensa silmiin säteillä jotain Hänen olemuksestaan ylösnousseena. Kaikki se, mitä luvussa näemme, on siis sellaista, minkä Jeesus itse haluamalla halusi omiensa Hänestä näkevän. Hän ilmoitti heille itsensä. Jae toistaa asian alkukielessä: "Hän ilmestyi (ilmoitti itsensä) näin". Asia toistetaan vielä jakeessa 14. Kysymys oli siis siitä, että Jeesus ilmoitti itsensä. Tämä asia on avain koko luvun ymmärtämiseen.

Ylösnoussut Jeesus suhteessa opetuslapsijoukkoonsa 1-14
Näemme ylösnousseen Jeesuksen suhteessa tähän omiensa joukkoon ja samalla koko kristilliseen seurakuntaan, jota he edustavat. Kaikki yksitoista eivät ole paikalla, vain seitsemän, joista viisi on nimetty. Mutta kristillisen kirkon edustajaksi kelpaa mikä tahansa kokoonpano uskovia. Seurakunnan ihme on siinä, että missä kaksi tai kolme on koolla Jeesuksen nimessä, siellä Herra on heidän kanssaan. Herra ilmaisee itsensä.

Levottomat opetuslapset
Millainen on kokoontuneen ryhmän mieliala ja tilanne? Heitä leimasi rauhattomuus. Ristin tragedia oli takanapäin. Silloin he olivat kerta kaikkiaan menettäneet toivonsa. Mutta nyt he tiesivät, että Herra elää. Hän oli jo ilmestynyt heille yläsalissa. He siis tiesivät, että Jeesus oli noussut ylös, mutta he eivät ymmärtäneet täysin asian merkitystä. Noiden neljänkymmenen päivän aikana ylösnousemuksen ja taivaaseen astumisen välillä he saivat toistuvasti nähdä sen ihmeen, että Hän ilmestyi yhtäkkiä heidän keskelleen ja taas hävisi pois näkyvistä. Lukitut ovet eivät olleet Ylösnousseelle mikään ongelma.

Nyt he olivat tutulla järvellä ja rauhattomia, koska he olivat epävarmoja siitä, mitä tulevaisuus toisi heille. Ristin tragedia oli vaihtunut ylösnousemuksen riemuksi, mutta he eivät ymmärtäneet. He olivat hämmennyksen vallassa. Mikään ei näyttänyt selvältä eikä varmalta.

Mennään kalaan
Silloin Pietari, tuo toiminnan mies, sanoi: *"Minä menen kalaan."* En kestä tätä, minun pitää tehdä jotain. Menen kalaan. Muut yhtyivät hänen tuntoihinsa ja sanoivat: *"Me lähdemme sinun kanssasi."* Tällä he kertoivat, että kaikkien heidän sisäinen tilansa oli yhtä rauhaton. He etsivät siis toiminnasta apua rauhattomuuteensa.

Monen tämän päivän uskovan toimeliaisuus jopa evankelioimistyössä voi olla myös viesti siitä, että sisin ei ole vielä löytänyt täyttä varmuutta ja lepoa pelastuksesta. Toimeliaisuudella uskova saattaa pyrkiä vakuuttamaan itselleen, että hänen uskonsa on oikea ja riittävä. Kristuksen antaman lahjavanhurskauden varassa löytyy lepo, joka vie sitten toimintaan levosta käsin ei saavuttaakseen lepoa.

Nähdäkseni on sivuasia, tekivätkö opetuslapset oikein mennessään kalaan vai eivät. Todennäköisesti toimenpide ei ollut oikea, kun Jeesus oli käskenyt heidän odottaa, kunnes he saisivat voiman korkeudesta. He menivät kalaan saadakseen helpotusta rauhattomuuteensa, mutta helpotusta ei tullut, pikemminkin päin vastoin. He saivat osakseen vielä uuden syyn tyytymättömyyteen, koska he eivät saaneet yhtään kalaa.

Ylösnousemuksen jälkeenkin he toki tarvitsivat ravintoa, eikä kalaan meneminen ollut heiltä mitenkään kielletty asia. Myöhemmillä lähetysmatkoillaan Paavali turvautui usein teltantekijän "maalliseen

ammattiinsa" pysyäkseen leivässä ja voidakseen julistaa evankeliumia niin, että sen kuulijat ymmärsivät, ettei hän tavoitellut evankeliumista itselleen taloudellista hyötyä. Oli miten oli, Jeesus ei missään tapauksessa vähääkään nuhdellut opetuslapsiaan siitä, että he olivat kalassa. Pikemminkin Hän ilmestyi juuri arkisimmassa mahdollisessa ympäristössä osoittaakseen heille jotain ratkaisevan tärkeää omasta herruudestaan.

Opetuslasten tila kuvastaa, millainen halki vuosisatojen saaton kristillisen seurakunnan tilaa on usein ollut. Sen sydämessä on vahva tietoisuus siitä, millainen Jeesus on, mutta silti se on usein ollut suuren hämmennyksen vallassa. Mutta kerta toisensa jälkeen Jeesus on ilmestynyt sille, niin kuin Hän ilmestyi tuolle pienelle joukolle Galilean järvellä.

Jeesus tulee elämän arkeen
Miten Hän ilmestyi ja ilmoitti itsensä? Ensinnäkin siten, että vähääkään moittimatta heitä siitä, että he olivat lähteneet kalaan tai että he olivat rauhattomia, Hän osoittaa, millainen Hän on, tulemalla mukaan omiensa välittömään kokemukseen. Koko yö kalastusta eikä yhtään kalaa, pettymystä. Juuri silloin Hän seisoo järven rannalla. Vene on noin sadan metrin päässä rannalta, tyhjänä, ajelehtimassa. Silloin Hän sanoi: *"Lapset, onko teillä mitään syötävää?"*
"Ei ole", kuului vastaus.
Silloin Hän antoi käskyn: *"Heittäkää verkot veneen oikealle puolelle, niin saatte."*
Johannes tajusi ensimmäisenä, kuka rannalla seisoi: *"Se on Herra."*
"Kuullessaan, että se oli Herra, Simon Pietari vyötti viittansa ympärilleen, koska oli ilman sitä, ja heittäytyi järveen."

Johtuiko suuri kalansaalis, joka tämän sanan noudattamista seurasi, siitä, että Jeesus käytti voimaansa Luojana, vai siitä, että Hän kaikkitietävänä näki, missä kaloja oli, on sivuasia. Pääasia on se, että Hän oli kiinnostunut heidän kalastamisestaan, ohjasi heidän toimenpiteitään ja antoi heille menestyksen. Hän, joka tämän teki, oli itse Ylösnoussut Elämän ja Kunnian Herra. Hän oli ja on edelleen kiinnostunut kalastajista heidän kalastaessaan ja opasti heitä heidän epäonnistumisensa keskellä menestykseen, kunhan vain he olivat kuuliaisia Hänen äänelleen.

Muisto entisestä
Luukas kertoo viidennessä luvussaan, miten Herra kerran aikaisemminkin oli auttanut heitä kalastamisessa. Siinä tilanteessa heidän ei todellakaan olisi pitänyt olla kalassa, sillä Herra oli kutsunut heidät seuraansa ja he olivat jättäneet verkkonsa ja veneensä ja lähteneet Hänen matkaansa. Mutta siitä huolimatta he olivat jälleen ajautuneet kalastusveneittensä pariin. Tuossakaan tilanteessa Herra ei ollut heitä nuhdellut. Hän oli käyttänyt heidän venettään saarnatuolinaan opettaessaan kansaa ja antanut sen jälkeen heille ohjeet, miten he saisivat saaliin järvestä. Siinä tilanteessa Pietari oli sanonut: *"Herra, mene pois minun luotani, sillä minä olen syntinen mies."* Mitä hän oli sillä oikein tarkoittanut? Eikö sitä, että hän koki itsensä kelpaamattomaksi Herran seuraan, kun niin pian jälleen palannut kalastuksen pariin, vaikka oli päättänytkin seurata kokonaisella sydämellä Jeesusta. "Ei minusta ole Sinun seuraajaksesi." Herra oli kuitenkin kutsunut heidät uudelleen seuraansa ja antanut heille tehtävän saalistaa eläviä ihmisiä eikä kuolleita kalaoja.

Jälleen kerran he olivat nyt kalassa. Kuitenkin Hän tuli heidän luokseen ja sanoi itse asiassa:
"Jos te menette kalaan ja teillä on huono yö, niin minä voin antaa teille hyvän aamun." Tällä tavalla Hän Ylösnoussut ilmoitti heille, millainen Hän on. Hän tuli mukaan heidän käsillä olevaan kokemukseensa yön epäonnistumisesta, pettymyksestä ja rauhattomuudesta, jota ei tuttuun työhön ryntääminen ja toiminnallisuus kyennyt yhtään hälventämään. Hän osoitti oman voimansa juuri sen toiminnan alueella, johon he olivat paenneet. Jos he halusivat kuolleita kaloja, Hän kykenisi toki auttamaan heitä siinäkin. He eivät selviäisi ilman Häntä maallisessakaan työssään. Mutta Hän kykenisi yhtä hyvin auttamaan heitä siinä hengellisessä työssä, johon Hän oli kuitenkin heidät kutsunut.

Kalansaaliin suuruudessa 153 vonkaletta on nähty viittaus tulevaan maailmanlaajuiseen lähetystehtävään, sillä tuohon aikaan maailmassa ajateltiin olevan 153 eri kansakuntaa. Evankeliumin verkko kykenee vetämään lopulliseen taivasten valtakuntaan edustajat kaikista kansakunnista ja kaikista kielistä.

Lävistetyin käsin valmistettu ateria
Entä mitä sitten tapahtui? Kun he saapuivat kalansaalinsa kanssa rannalle, he löysivät sieltä hiilivalkean, jonka Herra itse epäilemättä oli sytyttänyt noilla ylösnousemusruumiinsa käsillä, joissa näkyi yhä naulojen jäljet. Hiilivalkean sytyttäminen on suhteellisen vaivalloinen toimenpide eikä meidän pidä lukea mitään sellaista yliluonnollista tekstiin, mihin se ei anna aihetta. Tulen aikaan saamiseksi Jeesuksen oli täytynyt moneen otteeseen polvistua ja puhaltaa siihen. Ja Jeesus oli sen myös tehnyt.

Opetuslapset näkivät, että Hän oli sytyttänyt tulen, mutta ei vain sitä. Hän oli myös paistanut tulella heitä varten aamiaisen. Ylösnoussut Herra valmisti aamupalan! Kun he tulivat rannalle, he eivät rohjenneet kysyä, kuka Hän oli, sillä kaiken näkemänsä perusteella he tiesivät hyvin, että Hän oli Herra.

Jotenkin tämä Jeesus heitä tänä aamuna kuitenkin aristi, koska he eivät rohjenneet häneltä kysyä, kuka Hän oli. Sitten Jeesus tuli lähemmäksi ja kutsui heidät aterioimaan: Herra sanoi heille:"*Tulkaa syömään."*

Jeesus osoitti itsensä heille, Jeesuksen olemus kirkastui heille siinä, mitä Hän teki. Ylösnousemuksen kirkkaus oli jollain tavalla häikäissyt heitä ja he olivat ehkä mielessään asettaneet Hänet mystiseen kirkkauteen, mutta tässä Hän nyt oli. Hän ymmärsi heidän nälkänsä, Hän tunsi heidän tarpeensa ja palveli heitä tarjoilemalla valmistamansa kalan ja leivän. Maailman Lunastaja valmistaa kylmissään väriseville kalastajille lämpimän aterian.

Tämä Ylösnoussut Herra Jeesus Kristus, joka oli tullut lunastamaan ihmiskunnan sen synneistä ja keräämään ihmiset Jumalan valtakuntaan, on rannalla valmistamassa ristillä lävistetyillä käsillään aamuateriaa väsyneille työmiehille. Juuri tämän miehen opetuslapset tunnistivat Herraksi. Jeesuksen tavassa toimia oli jotain niin kovin tuttua, sellaista joka oli lähtemättömästi jäänyt heidän sydämiinsä, kun Jeesus oli pessyt heidän jalkansa ehtoollispöydässä. "Se on Herra!"

Herra palvelee ruokapöydässä
Saatan nähdä, miten tämä pikku joukko miehiä istuutuu ja Herra ryhtyy tarjoilemaan. Ylösnoussut Herra tarjoilijana! Meilläkään ei liene mitään syytä pelätä tarjoilijan tehtävää, jos se sopii ylösnousseelle Herrallemmekin. Herra jakoi kaikille leipää ja kalaa. Hän palveli heitä siihen asti, että jokainen oli saanut kyllikseen. Koko kristillinen seurakunta on tässä edustettuna. Herra ilmoitti itsensä sellaiseksi, joka astuu meidän elämämme välittömään kokemusmaailmaan, tyydyttää meidän ajalliset tarpeemme, antaa aamiaisen, tarjoilee ja palvelee.

Taivaaseen astuttuaankaan Jeesuksen olemus ei ole muuttunut. Luukkaassa Hän itse kertoo, mitä Hän on kerran tekevä omilleen, kun hän saapui kokoamaan omansa luokseen:
”Olkaa niiden ihmisten kaltaisia, jotka odottavat herraansa, milloin hän palaa häistä, jotta he heti avaisivat hänelle oven, kun hän tulee ja kolkuttaa. Autuaita ovat ne palvelijat, jotka heidän herransa tullessaan tapaa valvomasta! Totisesti minä sanon teille: hän vyöttäytyy, asettaa heidät aterioimaan ja menee palvelemaan heitä.” (Luuk. 12:36-37)

Jatkossa käyty keskustelu Jeesuksen ja Pietarin välillä, kertoo, miten Jeesuksen sydän suuntautui maailmanlaajaan lähetystehtävään ja siihen, miten Hän halusi omiaan käyttää tässä tehtävässä. Juuri tätä taustaa vasten Jeesuksen huolehtiminen omiensa ajallisista tarpeesta kertoo korostetusti, millainen Hän on.

Suuret maailmanlaajat näköalat eivät milloinkaan merkitse sitä, että Jeesus ei olisi kiinnostunut omiensa välittömistä kokemuksista ja heidän ajallisista tarpeistaan. Jos olemme hämmentyneitä, lyötyjä tai rauhattomia ajassa, missä elämme, Herra ilmoittaa itsensä meistä huolehtivana läsnä olevana Vapahtajana. Vaikka Herran antama lähetystehtävä on koko maailman kattava valtaisa haaste, ei ole niin pientä asiaa tai tarvetta tai kysymystä, josta Herra ei olisi kiinnostunut ja josta Hän ei huolehtisi. Herra on kiinnostunut omiensa pettymyksistä ja nälästä.

Jeesuksen herruus
Nämä kaksi tapahtumaa sisältävät meille kuvan siitä, millainen Jeesus on tänään, kun Hän käyttää herruuttaan meitä kohtaan. Jeesus osoittaa, että kaikki arkinen ja ajallinen elämä on Hänen edes-

sään elettävää ja pyhää. Sillä se Herra Jeesus, joka tekstissämme ohjaa kalastusta, ja valmistaa ja tarjoilee aamuaterian, ei ole kukaan muu kuin itse Jumalan Poika ja Ihmisen Poika, joka oli jo saavuttanut kaikesta synnistä ristillä voiton ja astunut ylösnousemuksellaan inhimillisen synnin ja surun voimien tuolle puolen.

Katsellessani tätä Herraa tiedän, että kaikki elämä on pyhää. Tiedän, että kalastaminen on pyhää eikä vain siksi, että sitä voidaan käyttää vertauskuvana hengellisestä työstä. Kaikki ajalliset ammatit ovat Hänessä pyhää palvelua. Sinun työpaikkasi, toimistosi, keittiösi ja höyläpenkkisi on pyhä paikka, jos Sinä kuljet Herran seurassa. Herra katselee Sinua, kun työskentelet, kun opiskelet, kun kirjoitat kirjeitäsi, kun ajat autoasi. Herra on Herrasi, kun Hän saa ohjata kaikkia näitä toimiasi - joita me niin helposti nimitämme muka vain ajallisiksi. Niillä on iankaikkisuusarvo, jos ja kun ne tehdään Ylösnousseen Herran kasvojen edessä ja Häntä varten.

Herra osoittaa myös, että mikään yksitoikkoisimmista tehtävistä kuten aamupalan valmistus tai tarjoilu, tiskaus tai pyykinpesu ei ole ulkopuolella Ylösnousseen Herran mielenkiinnon. Niissä voit olla Herran rakkauden seuraaja.

Lähetyssaarnaaja Chase ja Japanin keisari
Jeesus oli opettanut aikanaan: *"Kuka hyvänsä antaa yhdelle näistä vähäisistä maljallisen raikasta vettä hänen juodakseen siksi, että hän on opetuslapsi, totisesti minä sanon teille: hän ei jää palkkaansa vaille."* Nyt Hän ylösnoustuaan osoittaa omalla esimerkillään, miten opetuslapsia voi palvella. Ratkaisevaa ei ole, mitä tehdään, vaan kenelle asia tehdään. Ei ole niin pientä asiaa, ettei sitä voisi tehdä Jeesukselle ja silloin sillä on suunnaton merkitys.

Läheinen ystävämme ja työtoverimme Japanissa, lähetyssaarnaaja Chase oli käynyt kesälomalla kotimaassaan Yhdysvalloissa. Siellä rouva Chase oli vienyt nuorimmat lapsensa eräänä päivinä Disneylandiin. Yllättäen samana päivänä sinne tuli myös Japanin silloinen keisari Hirohito, joka oli valtiovierailulla maassa. Rouva Chase jäi seuraamaan keisarillisen saattueen kulkua muun yleisön joukkoon. Mutta tunnetusti kohtelias keisari kääntyikin yleisön puoleen, tuli rouva Chasen kohdalle ja alkoi kätellä ihmisiä. Rouva Chase vaihtoi muutaman sanan keisarin kanssa ja sai kuvansa seuraavan päivän lehteen.

Japaniin palattuaan hän ensimmäisessä yhteisessä kokoontumisessaan alkoi kehua kaikille, miten hän oli kätellyt keisaria. Aikani kuunneltuani kateuden "vihreä käärme" nousi sydämestäni ja menin hänen luokseen ja sanoin: "Jos kättely on jotain noin mahtavaa, niin tässä olisi minun käteni, saat puristaa sitä vielä toistamiseen." Mutta hän ei ollut erityisen innostunut sitä enää kättelemään. Kysymys ei ollutkaan kättelystä, vaan siitä ketä sai kätellä.

Jeesuksen herruus merkitsee sitä, että Hän todellakin hallitsee omiaan ei vain silloin kun he tekevät suuria ja kauaskantoisia ratkaisuja, vaan myös arjen kaikkein pienimmissä asioissa. Elämästämmehän on loppujen lopuksi 95% pikkuasioita ja vain 5% isoja kysymyksiä. Ellei Herra saa hallita elämämme pikkuasioita, hän ei saa kuin 5% elämästämme.

Rakkaus rakkaudesta
Ylösnoussut Jeesus Kristus on täsmälleen sama Jeesus kuin ennen ylösnousemistaankin. Tekstimme jälkeen Jeesus osoitti Pietarille ja muille opetuslapsille, että Hän hallitsee vaikuttamalla sydämissämme rakkauden itseensä. Rakkaus syntyy sydämessä, joka tajuaa kuinka suuret synnit hän sai anteeksi Jeesuksen Golgatalla vuodattaman uhriveren tähden. Tämä armahduksesta nouseva rakkaus ajaa meidät kuuliaisuuteen Hänen tahdolleen ja Hänelle, silloinkin kun se vie meidät ristin tielle.

Ylösnoussut Jeesus ei välitä anteeksiantamustaan pelkästään sanoina. Pietari oli jo pääsiäispäivänä saanut kuulla hänelle ilmestyneeltä Ylösnousseelta Jeesukselta armon ja anteeksiantamuksen sanat. Kieltäjä oli saanut kaiken menneen anteeksi. Ylösnoussut oli valtuuttanut armahtamansa opetuslapset julistamaan anteeksiantamusta myös muille. "Joiden synnit te anteeksi annatte, niille ne ovat anteeksi annetut". Jeesus oli antanut omilleen myös yksityiskohtaista opetusta siitä, miten ristin ja ylösnousemuksen tapahtumissa kaikki Vanhan Liiton lupaukset olivat toteutuneet.

Mutta Herralle tämäkään ei vielä ollut kyllin. Hän tiesi, että opetuslasten olisi edelleen elettävä aivan samassa arkisessa todellisuudessa kuin muidenkin ihmisten, vaikka heille uskottu tehtävä olikin ylimaallinen luonteeltaan. Jeesus halusi osoittaa heille myös käytännön rakkauden tiellä, että anteeksiantamus ja pääsy takaisin Jumalan yhteyteen merkitsee myös Hänen läsnäoloaan ja huolenpitoaan ajallisissa kysymyksissä. Jeesuksen anteeksiantava, meistä huolehtiva ja meitä oikeille teille johtava rakkaus synnyttää Hänen omissaan vastarakkauden.

Rakkaus Herraan syntyy, kun näemme ja koemme, miten Hän omistautuu meidän elämällemme, omistautuu meidän tarpeisiimme niin ajallisiin kuin hengellisiin. Se syntyy, kun näemme, miten Hän pitää kiinni omalla kärsimyksellään hankkimasta omaisuudestaan, omista karitsoistaan ja lampaistaan. Se syntyy, kun näemme, miten Hän johtaa omiaan silloinkin, kun he lihallisuudessaan hölmöilevät ja lankeavat.

Vasta sydämensä rakkauden Jeesukselle vuodattaville ja Hänen rakkautensa herruuden alle taipuville Hän antaa tehtävän. Herra ei anna kenellekään sellaiselle, joka ei Häntä rakasta, tehtävää omassa valtakunnassaan. Siksi vain ne, jotka ovat Hänen rakkaudestaan päässeet maistamaan siihen määrään asti, että he sanovat: "Herra, sinä tiedät, että olet minulle rakas", ovat niitä, joita Hän hallitsee ja jotka voivat myös tunnistaa Hänet omaksi Herrakseen: "Se on Herra!"

Ote Kyoozoo Iwain todistuksesta
Kyoozoo Iwai oli kristitty upseeri, joka toimi Japanin ja Kiinan välisessä sodassa 1937-1945 rautatieosaston komentajana. Sodan alussa japanilaiset miehittivät suuren osan Kiinaa. Hän kertoo millä tavalla hän toimi kristittynä upseerina tuollaisissa oloissa:

Miehittäessämme Nankouzhenin rautatievarikon saimme useita sen työntekijöitä sotavangeiksi. He vapisivat kauhuissaan. Kerroin heille, että olen kristitty ja takaan heidän elämänsä ja elatuksensa Jumalan nimessä. Kehotin heitä tulemaan isolla joukolla seuraavana päivänä tulemaan töihin ja päästin heidät vapaaksi.
Oletin että seuraavana päivänä tulisi töihin ehkä hiukan toista kymmentä miestä, mutta yllätyksekseni melkein kaikki tulivat. Siksi työmme eteni nopeaan tahtiin.
”Kiitetty olkoon Herran nimi!" (Job 1:21)

Valitsin työmiesten joukosta vahvoja uskovia ja annoin heidän tehtäväkseen huolehtia ruokatavaroiden jakelusta heille perheiden pääluvun mukaisesti. Annoin heille aliupseereja turvaksi, kun lähetin heitä hankkimaan ruokatarvikkeita. He pitivät sitä suuressa arvossa. Sen jälkeenkin kun joukko-osastomme eteni sieltä pois, he olivat hyvin yhteistyöhaluisia japanilaisten rautatievirkailijoiden kanssa. Aina siihen asti kun poistuin Pohjois-Kiinasta, he lähettivät silloin tällöin iloista postia. Koin syvästi, miten yhteys Herrassa kantoi kaunista hedelmää ylittäen kieli- ja kansallisuusrajat. (Kun siitä kymmenen vuotta myöhemmin Japani hävisi sodan ja asemamme muuttui päinvastaisiksi, yhteys Herrassa ei muuttunut lainkaan. Sen sain kokea Keski-Kiinassa.)

Kyllä elämälle
Jos Sinä haluat tuntea Jeesuksen oman elämäsi Herrana, katso sanasta millainen Hän on Sinua kohtaan. Nähtyäsi sen, vastaa "Kyllä", kun Herra sanoo Sinulle: "Seuraa Sinä minua!" Hänen tiellään saat tehtävän, saat ristin ja ahdistuksia, mutta saat myös elämän, sillä Hän, joka omansa kanssa kulkee, on itse Elämä.

Hallintavallan antaminen sille Herralle, joka on meitä Golgatan ristille asti rakastanut, oli uskon alku ja uuden elämän lähtökohta. Oletko sinä jo Herran seurassa? Herra kutsuu Sinua tänään.

Jos olet jo Herran tiellä, muista, että Herra haluaa hallita Sinua myös elämäsi pienimmissä asioissa. Tee työsi Herralle. Palvele Herraa, kun teet ruokaa ja tarjoilet sitä nälkäisille. Hän on kiinnostunut Sinunkin arkiaskareistasi.

Joh. 21:15-25 Rakastatko Jeesusta?

15. Kun he olivat syöneet, Jeesus sanoi Simon Pietarille: "Simon, Johanneksen poika, rakastatko sinä minua enemmän kuin nämä?" Pietari vastasi hänelle: "Kyllä, Herra, sinä tiedät, että minä pidän sinua rakkaana." Jeesus sanoi hänelle: "Ruoki minun karitsoitani."
16. Jeesus kysyi häneltä toistamiseen: "Simon, Johanneksen poika, rakastatko sinä minua?" Hän vastasi: "Kyllä, Herra, sinä tiedät, että minä pidän sinua rakkaana." Jeesus sanoi hänelle: "Kaitse minun lampaitani."
17. Jeesus kysyi häneltä kolmannen kerran: "Simon, Johanneksen poika, pidätkö minua rakkaana?" Pietari tuli murheelliseksi siitä, että Jeesus kolmannen kerran kysyi häneltä: "Pidätkö minua rakkaana?" , ja hän vastasi Jeesukselle: "Herra, sinä tiedät kaiken. Sinä tiedät, että pidän sinua rakkaana." Jeesus sanoi hänelle: "Ruoki minun lampaitani.
18. Totisesti, totisesti minä sanon sinulle: Kun olit nuorempi, sinä vyötit itsesi ja kuljit, minne tahdoit. Mutta kun vanhenet, sinä ojennat kätesi ja sinut vyöttää toinen ja vie sinut, minne et tahdo."
19. Näin sanoessaan hän ilmaisi, millaisella kuolemalla Pietari oli kirkastava Jumalaa. Tämän jälkeen Jeesus sanoi hänelle: "Seuraa minua."
20. Pietari kääntyi ja näki, että heitä seurasi se opetuslapsi, jota Jeesus rakasti ja joka oli aterialla nojannut Jeesuksen rintaa vasten ja kysynyt: "Herra, kuka on sinun kavaltajasi?"
21. Hänet nähdessään Pietari kysyi Jeesukselta: "Herra, entä hän?"
22. Jeesus vastasi: "Vaikka minä tahtoisin hänen jäävän tänne siihen asti, kunnes minä tulen, mitä se sinulle kuuluu? Seuraa sinä minua!"
23. Niin veljien keskuuteen levisi sellainen puhe, ettei tämä opetuslapsi kuole. Mutta Jeesus ei sanonut hänelle, ettei hän kuole, vaan: "Vaikka minä tahtoisin hänen jäävän tänne siihen asti, kunnes minä tulen, mitä se sinulle kuuluu?"
24. Juuri tämä opetuslapsi todistaa näistä asioista ja on kirjoittanut tämän. Me tiedämme, että hänen todistuksensa on tosi.
25. Paljon muutakin Jeesus teki. Jos niistä kirjoitettaisiin kohta kohdalta, luulen, etteivät koko maailmaan mahtuisi ne kirjat, jotka pitäisi kirjoittaa.

Suhteesi Jeesukseen
Sanotaan, että ihmiselämän ratkaisee se, millaisia ihmisiä hän elämässään kohtaa. Sanonnassa lienee paljon perää. Ystävät, työtoverit, puoliso jne vaikuttavat merkittävällä tavalla elämäämme, vaikka ratkaisevaa onkin se, miten me heihin suhtaudumme.

Oletko Sinä kohdannut myös Jeesuksen? Hänhän lähestyy meitä Raamatun sanan kautta omassatunnossamme. Moni sellainenkin, joka väittää, ettei hän ole koskaan tavannut Jeesusta, on kyllä kuullut Herran äänen, mutta on sen jälkeen onnistunut tavalla tai toisella paaduttamaan sydämensä. Moni taas on kulkenut Jeesuksen ohi, vaikka Hän on selkeästi ymmärtänyt, että Jeesus haluaisi tulla hänen elämäänsä. Jotkut ovat taas vieraantuneet Jeesuksen yhteydestä pois.

Entä millainen on Sinun suhteesi Jeesukseen tänään?
Sanotaan, että Jeesuksella on paljon ihailijoita, mutta vähän seuraajia.
- On niitä, jotka vihaavat Jeesusta. He eivät halua kuulla sitä totuutta, jonka Jeesus heistä ja heille kertoo. Tai Jeesus on heidän tavoitteidensa ja himojensa esteenä.
- On niitä, jotka eivät ole vähääkään kiinnostuneita Jeesuksesta.
- On niitä, jotka halveksivat Jeesusta.
- On niitä, jotka ovat kiinnostuneita Jeesuksesta.
- On niitä, jotka ovat pettyneet Jeesukseen.
- On niitä, jotka ihailevat Jeesusta.
- On niitä, jotka uskovat Jeesukseen, mutta ottavat Häneltä vastaan vain valikoituja sanoja. Koska eivät halua menettää kokonaan vapauttaan maailmassa.
- On niitä, jotka pelkäävät Jeesusta.
- On niitä, jotka rakastavat Jeesusta. Koska Jeesus on heille niin hyvä.

Mihin ryhmään Sinä kuulut? Ehkä johonkin muuhun ryhmään kuin yllä luettelin. Suhteemme Jeesukseen on tärkeä kysymys, mutta sitä vielä tärkeämpi on, miten Jeesus suhtautuu meihin. Jeesus on

suhteessa tämän maailman kaikkiin ihmisiin, Hän on suhteessa myös niihin ihmisiin, joita Hän nimittää omiksi karitsoikseen tai lampaikseen. Hänen tapansa käsitellä meitä sekä laumana että yksilöinä viime kädessä ratkaisee sen, miten me voimme suhtautua Häneen.

Ylösnoussut suhteessa seurakuntansa yksityisiin jäseniin
Kuvaus siirtyy välittömästi tarkastelemaan Jeesusta käsittelemässä kahden opetuslapsen asioita, erityisesti Pietarin. Kaikki, mikä sanotaan, koskee selkeästi yksilöä. Mutta näistä yksilöistä Pietarista ja Johanneksesta puhuessaankin, Herra asettaa heidät suhteeseen toisiin ihmisiin ja siihen suureen maailmanlaajaan lähetystehtävään, jota suorittamaan Herra heidät oli valinnut ja joka oli heidän edessään. Persoonallisuuden syvin arvo ei koskaan löydy persoonasta itsestään vaan sen suhteesta muihin. Elämän arvo ei ole elämä itse vaan sen suhde muihin ihmisiin niin lähellä kuin kaukana.

Pietari ja Johannes
Pietarin ja Johanneksen luonteiden ero – tai jopa vastakkaisuus - on mielenkiintoisen voimakas. Luonnostaan he eivät olisi tulleet toimeen keskenään. Yliluonnollinen, hengellinen kykeni kuitenkin yhdistämään heidät toinen toiseensa. Mutta temperamentiltaan he olivat täysin erilaisia. Pietari oli käytännön mies, aktiivinen, innokas ja kiireinen tekijä tyyppi. Saamme kiittää Jumalaa hänestä ja hänen kaltaisistaan. Johannes oli taas mietiskelevää tyyppiä, joka näytti melkein aina olevan vähän kuin muissa maailmoissa, sillä hän unelmoi ja näki näkyjä.

Luonteidensa puolesta he eivät siis hevin tulleet toimeen keskenään siihen asti, kun hengellinen todellisuus osoitti, että kumpikin heistä olisi hölmö ilman toistaan. Näemme kohta, miten Pietari kysyi Herralta Johannekseen viitaten: *”Herra, kuinka sitten tämän käy?”* tai sanatarkasti: ”Entä tämä mies, mitä?” Käytännön mies Pietari kysyi itse asiassa: ”Miten tämän aina vain unelmoivan kaverin oikein käy?” Mutta kun sitten siirrymme Apostolien tekoihin ja Pyhä Henki on laskeutunut heidän päälleen ja saattanut heidät uuteen suhteeseen Jeesukseen Kristukseen, he ovat yhdessä, runoilija ja toiminnan mies tarvitsevat toisiaan. Ellei käytännön miehellä ole vierellään uneksijaa, hän polttaa itsensä loppuun toiminnallisuudellaan. Ellei taas runoilijalla ole toiminnan miestä tukenaan, hän huokailee itsensä maailman tuuliin.

Herran sydän
Ennen kuin katsomme, miten Herra käsitteli Pietaria, meidän on suunnattava huomiomme Ylösnousseeseen itseensä. Millaiseen asemaan Hän asettuu suhteessaan Pietariin ja muihin läsnä oleviin? Kohta Hän sanoo Pietarille: *”Ruoki Minun karitsoitani ... kaitse Minun lampaitani … ruoki Minun lampaitani.” ”Minun karitsoitani, Minun lampaitani, Minun lampaitani.”* Näissä ilmaisuissa näkyy, mitä Kristus sydämessään ajattelee ja tuntee. Jos palaamme lukuun 10, näemme Hänet keskellä julkista toimintaansa Jerusalemissa puhumassa omilleen ja kaikille muille:
”Minä olen Hyvä Paimen. Hyvä Paimen antaa henkensä lammasten puolesta.” (10:11)
”Ei kukaan ota sitä minulta, vaan minä annan sen itsestäni. Minulla on valta antaa se, ja minulla on valta ottaa se takaisin.” (10:18)

Hyvä Paimen! Tuona aamuna Galilean järven rannalla Jeesus ajattelee itseään Hyvänä Paimenena. Hän ajattelee omia karitsoitaan ja omia lampaitaan. Tätä Hänen sydämensä laatua selittää lisää Matteus evankeliuminsa 9. luvun lopussa kuvatessaan tapaa, jolla Jeesus katseli ihmiskuntaa:
"Nähdessään kansanjoukot hänen tuli heitä sääli, kun he olivat nääntyneet ja hylätyt kuin lampaat, joilla ei ole paimenta. Hän sanoi opetuslapsilleen: 'Eloa on paljon, mutta työmiehiä vähän. Rukoilkaa siis elon Herraa, että hän lähettäisi työmiehiä elonkorjuuseensa'." (Matt. 9:36-38)
Nyt Hän seisoi järven rannalla ja katseli laajalle ihmiskunnan suuntaan aina sen tuleviin vuosisatoihin ja tuhansiin asti. Heistä Hän sanoi ”Minun karitsani, Minun lampaani, he ovat Minun.” Tästä näkökulmasta Hän nyt lähti käsittelemään Pietarin sydämen kysymyksiä. Possessiivipronomini ”Minun” merkitsee suvereenia hallintavaltaa ja kokonaista Vapahtajan sydäntä.

Pietarin tehtävä
Jeesus osoitti Pietarille, mikä Hänen tehtävänsä tulisi olemaan. Tehtävässään Pietari oli samalla myös koko ryhmän edustaja. Hänen roolinsa tulisi olemaan suorassa suhteessa Jeesuksen tehtävään Paimenena. *”Ruoki Minun karitsoitani.” ”Kaitse Minun lampaitani.” ”Ruoki Minun lampaitani.”*

Palaamme vielä kerran Matteukseen:

"Nähdessään kansanjoukot hänen tuli heitä sääli, kun he olivat nääntyneet ja hylätyt kuin lampaat, joilla ei ole paimenta." (Matt. 9:36)
Nyt Herra kertoo, että Pietarin tehtävä olisi paimentaa heitä. Paimentaminen ei suinkaan ole aina kaunista ja maalauksellista liikkumista kukkaketojen ja vesilähteiden keskellä. Joskus se merkitsee sitä, että lauma on jätettävä, on kiivettävä jyrkille vuorille ja on taisteltava verisesti susien kanssa, jotta eksynyt karitsa saataisiin pelastetuksi.

Edellytyksenä rakkaus
Jeesus kertoo millä edellytyksin tällaista tehtävää voidaan hoitaa. Hän kysyi Pietarilta, oliko hän antautunut Hänelle, rakastiko hän Ylipaimenta. Sana, jota Jeesus käytti on paljon enemmän kuin vain tunnetta ilmaiseva. Se tarkoittaa kokonaista antautumista ja omistautumista. Pietari ei uskaltanut nousta samalle korkeudelle, kuin Herran käyttämä sana olisi edellyttänyt. Hän vastasi aivan rehellisesti, että hän rakasti Herraa, käyttäen puhtaasti tunnevaltaista sanaa ”rakastaa”.

Herra kysyi uudelleen, oliko Pietari antautunut ja omistautunut Hänelle. Tälläkään kerralla Pietari ei uskaltanut nousta samalle tasolle. Hän sanoi: *”Minä rakastan sinua.”* Sitten äärettömässä armossaan Herra laskeutui Pietarin sanan tasalle. *”Rakastatko minua?”* Pietari ei pitänyt siitä. Mutta vaikka Herran käyttämä alemman tason ilmaisu murehdutti häntä, itse hän silti käytti sitä edelleen vastauksessaan:
”Herra, Sinä tiedät kaikki. Sinä tiedät, että minä rakastan Sinua.”

Edellytys sille, että voi ruokkia karitsoita ja paimentaa lampaita, on rakkaus Herraan. Mutta meidän ei tule unohtaa sitä, että rakkaus, jota Hän haluaa meiltä, on kokosydämistä antautumista ja omistautumista Hänelle.

Toisaalta on syytä muistaa, että Herra ei anna meille mitään palvelustehtävää oman valtakuntansa levittämiseksi, ennen kuin kuultuaan meidänkin suustamme sanat ”Sinä olet minulle rakas”. Vaikka Herra antoi omilleen lähetyskäskyn ja tehtävän viedä evankeliumi kaikkeen maailmaan, Hän ei vaadi meiltä mitään ennen kuin Hän saa sillä tavalla rakkaudellaan ja armollaan täyttää meidät, että vastarakkautena lähdemme toteuttamaan Hänen tahtoaan.

Rakkauden lähde
Fariseus Simonin kodissa Pietari oli nähnyt, miten entinen prostituoitu nainen vuodatti rakkauttaan Jeesusta kohtaan pesemällä kyynelillään Jeesuksen jalat ja suutelemalla niitä ja vuodattamalla kallisarvoista hajuvoidetta niille. Pietari oli myös kuullut, miten Jeesus oli sanonut naisesta: *”Hän on saanut paljon anteeksi ja rakastaa siksi paljon”.* Pietari tiesi, että aidon rakkauden lähde on anteeksi saanut sydän.

Jo ensimmäisen suuren kalansaaliin saatuaan Pietarikin tiesi olevansa suuri syntinen ja ymmärsi myös Jeesuksen armahtaneen hänet. Siksi ennen Golgatan ristin tietä Pietari useaan otteeseen oli tunnustanut rakkautensa Jeesukseen. Hän oli ilmaissut valmiutensa kulkea Jeesuksen kanssa vankeuteen ja kuolemaan asti. Mutta kaikkein syvimmässä mielessä hän ei ollut vielä tullut tuntemaan syntiensä koko syvyyttä ja totaalista kyvyttömyyttään omien päätöstensä pitämiseen. Vasta kun hän oli kolme kertaa kieltänyt tuntevansa sitä Jeesusta, jota oli väittänyt seuraavansa kuolemaan asti, hän oppi ymmärtämään oman sydämensä pohjattoman pahuuden ja syntisyyden. Hän oli kieltänyt sen, joka rakasti häntä syvimmällä mahdollisella tavalla.

”Ei itku tuska pestä, voi mua vääryydestä” lauletaan eräässä virressä. Jatko kuuluu: ”Sen teet sä yksin Armoisin.” Pietari itki, Jeesus katsoi häneen armollaan ja kantoi Pietarin lankeemuksen rangaistuksen Golgatan ristin kärsimyksissä. Ylösnousemisensa jälkeen Jeesus ilmestyi heti samana päivänä Pietarille. En epäile hetkeäkään, että silloin Jeesus kolmeen kertaan lausui jotain seuraavaan tapaan: ”Pietari, saat kaiken anteeksi!” Silloin Pietari pääsi ymmärtämään, että rakkaus ei lähde hänen omasta sydämestään, vaan vuotaa meihin Herran armahtavasta rakkaudesta Golgatan tähden. Pietarin sydämessä alkoi itää aivan uudenlainen rakkaus Jeesusta kohtaan. Mutta nyt hän tiesi myös, että hän ei voi enää itse arvioida omia kykyjään tai rakkautensa suuruutta oikein. Hänelle ei jäänyt nyt enää muuta vaihtoehtoa, kuin jäädä kokonaan Jeesuksen arvioiden varaan: *”Sinä tiedät, Sinä tiedät kaiken… Sinä tiedät, että olet minulle rakas.”*

Kun Jeesus kysyi tätä kysymystä kolme kertaa, sinä on myös viesti meille tänään: Herra haluaa kuulla myös meidän suustamme rakkauden tunnustuksen. ”Olet minulle rakas, tiedän kyllä, että oma rakkauteni on kuin kuivunut syksyn lehti, mutta koska Sinä minua Golgatalle asti rakastit, olet minulle rakas.

Henkilökohtainen ohjelma
Puhuttuaan ensin Pietarin tehtävästä maailman laajuisen evankeliumin julistamisen näkökulmasta Herramme antoi Pietarille henkilökohtaisen ohjelman. Hän kertoi, miten Pietari oli nuorena kulkenut omaa tietään. Siinä oli kuvaus siitä, millaista Simonin elämä oli ollut poikana, nuorena ja aikuisena miehenä, ennen kuin hän kohtasi Jeesuksen. Simon oli ollut lujatahtoinen, itsenäinen ja oli kyennyt hoitamaan omat asiansa itse. Jeesus ei suinkaan nuhdellut Pietaria, Hän vain kuvasi menneisyyden tosiasioita.

Sitten Jeesus kertoo, miten toisenlainen Pietarista oli tuleva. Vanhana hän tulisi olemaan aivan eri mies. Hän ei tulisi olemaan enää itsekeskeinen eikä omavoimainen. Hän tulisi ojentamaan kätensä ja toinen tulisi vyöttämään hänet. Lisäksi hänet vietäisiin sinne, mihin hän ei olisi omasta halustaan halunnut kulkea. Kauniilla tavalla Jeesus kertoi, että toisin kuin nuoruudessa Pietarin tie tulisi siitä eteenpäin olemaan ristin tietä. Herra ennusti myös, että Pietari tulisi olemaan uskollinen ristin tielle loppuun asti, aina marttyyriuteen asti. Johannes lisää tässä kohden huomautuksen, joka korostaa Jeesuksen sanojen merkitystä:
"Näin Jeesus ilmaisi, millaisella kuolemalla Pietari oli kirkastava Jumalaa."

Huomautuksensa jälkeen Johannes jatkaa Jeesuksen sanoilla:
"Seuraa minua." Sanatarkasti: "Kulje, vaella kanssani!"
Itse keskustelussa sanat tietenkin seurasivat välittömästi sitä, mitä Jeesus oli sanonut Pietarin tavasta kuolla. Jeesus oli antanut tehtävän: *”Ruoki Minun karitsoitani ... kaitse Minun lampaitani … ruoki Minun lampaitani.”* Hän oli osoittanut myös, millä edellytyksellä tuo tehtävä olisi mahdollista toteuttaa. Se edellytti Herralle kokonaisesti antautunutta rakastavaa sydäntä. Voimme lähes kuulla Pietarin sydämen tunnon: "Minusta ei ikinä ole siihen!"

Siihen Herra vastasi osoittamalla, että Hän kyllä tiesi millainen Pietari oli luonteeltaan, mutta nyt kaikki olisi toisin. Hän tulisi seuraamaan Herran antamaa ohjelmaa loppuun asti. Käsky: "Seuraa minua!" tulisi muistuttamaan Pietaria siitä, että Herrakin oli kulkenut ristille, mutta myös sen, että Hänen ristinsä johti Hänen ylösnousemukseensa. Niin tulisi olemaan Pietarinkin laita, sillä Herra oli ylösnousemuksensa päivän iltana yläsalissa luvannut:
"Niin kuin Isä on lähettänyt minut, niin minäkin lähetän teidät."

Älä sotkeudu sinulle kuulumattomiin
Seuraavassa hetkessä ihmisluonto paljastuu, mutta samalla myös tapa ja valta, jolla Herra käsittelee tilanteen. Pietarin inhimillinen heikkous läikähtää esiin. Hän olisi halunnut saada päättää toisenkin asioista. Johannekseen viitaten hän kysyi Herralta:
"Herra, kuinka sitten tämän käy?"
Nopeasti ja terävästi Herra nuhteli häntä:
"Jos minä tahtoisin, että hän jää tänne tulemiseeni asti, mitä se sinulle kuuluu?"
"Huolehdi omista asioistasi! Älä sotke oman sydämesi asioita työntämällä nokkasi toisten asioihin."
Jälleen tässä yhteydessä Herra toisti:
"Seuraa minua."
"Kulje Minun seurassani, vaella elämäsi ristille asti. Kulje Minun kanssani, niin vältyt sotkeutumasta väärällä tavalla toisten ihmisten elämään."

Jeesuksen salaperäinen ilmaisu synnytti väärinkäsityksiä, jotka Johannes torjuu. Kysymys oli siitä, että Herra käsittelee jokaista omaansa aivan erikseen ja omalla tavallaan ja usein tavalla, jota toiset ihmiset eivät voi ymmärtää ja jota heillä ei ole liioin oikeutta asettaa kyseenalaiseksi. Asia on meille itse kullekin suuri lohdutus.

Tällä tavalla ylösnoussut Herra ilmoitti, millainen Hän on mitä arkisimmissa elämämme tilanteissa samalla liittäen ne siihen maailmanlaajaan tehtävään, jolla Hänen valtakuntansa leviää ennen Hänen paluutaan kirkkaudessa.

Loppusanat
Jälkikirjoituksen loppusanoiksi Johannes korostaa silminnäkijänä kirjoittamansa luotettavuutta ja ihmettelee Herran tekojen ihmeellisyyttä ja niiden loputonta määrää. Herran pelastusteot jatkuvat yhä, kun evankeliumi ristiinnaulitusta ja ylösnousseesta Herrasta siirtää ihmisiä pimeydestä valoon, kuolemasta elämään, Saatanan vallasta Jumalan valtakuntaan. Herran pelastustekoja on viisasta laskea ja ihmetellä samalla ylistäen Hänen ihmeellistä armoaan ja totuuttaan:
"Tämä on se opetuslapsi, joka on todistamassa näistä ja on tämän kirjoittanut. Me tiedämme, että hänen todistuksensa on luotettava. Jeesus teki paljon muutakin. Jos se kirjoitettaisiin kohta kohdalta, luulen, etteivät maailmaan mahtuisi kirjat, jotka pitäisi kirjoittaa."

Henkilökohtainen ohjelma Kyoozoo Iwain elämässä?
”Heidän joukossaan mekin kaikki ennen elimme lihamme himoissa tyydyttäen lihan ja mielen haluja ja olimme luonnostamme vihan lapsia niin kuin muutkin.” (Ef. 2:3)
Synnyin 9.1.1901 Okayaman läänin Maniwan Ochiain kauppalassa. Molemmat vanhempani olivat jo nuorina tulleet uskoon. Sain siksi kasvaa ympäristössä, jota leimasi onnellisen uskon ilmapiiri. Pienestä pitäen kävin myös kirkossa. Mutta minulla ei ollut aitoa uskoa evankeliumiin eikä sydämeni löytänyt siksi tyydytystä, jota sieluni eksyksissä etsi. Neljätoistavuotiaana kirjoittauduin sotilasuralle valmistavaan kouluun ja vuonna 1922 minut nimitettiin luutnantiksi 21 vuoden iässä. Siitä lähtien palvelin armeijassa 25 vuotta aina vuoteen 1946 asti. Olin silloin Japanin hävittyä sodan Kiinan keskiosassa, josta pääsin palaamaan Japaniin ja siirryin siviiliin.

"Usko Herraan Jeesukseen, niin pelastut, sinä ja sinun perhekuntasi." (Ap.t. 16:31)
Olin synnynnäisen itsekäs, helposti suuttuva, huolimaton, mutta samalla kärkäs arvostelemaan terävästi muita. Päivittäisessä palveluksessa valitin ja olin tyytymätön. Tammikuussa 1924 pääsin jatkamaan opintoja Tokion jalkaväen teknilliseen opistoon, mutta senkin ajan keskityin enemmän huvituksiin ja laiminlöi opintojani.

Mutta Herra kuuli vanhempieni hartaan rukouksen puolestani ja minulle alkoi tapahtua merkillisiä asioita. Yksi niistä oli se, että eräs entinen huono kaverini tuli uskoon Fuchito Tsuge pastorin johtamana, ja hän vei minut väkisin kirkkoon. Toinen oli se, että Jumalan merkillisestä kaitselmuksesta sain lisävuoden opiston ylemmällä tasolla vuoden 1925 tammikuusta eteenpäin. Opiskeluvuosien välisellä lomalla pääsin osallistumaan uuden vuoden syventymispäiviin ja niiden aikana Jumalan käsittämättömästä armosta sain osakseni pelastuksen.

"Ole rohkealla mielellä, poikani. Sinun syntisi annetaan anteeksi." (Matt. 9:2)
Niin kuin edellä totesin, pääsin osallistumaan vuoden 1925 uuden vuoden syventymispäiville. Niillä Jumala alkoi tehdä hyvin syvää työtä sydämessäni. Ensiksi Hän osoitti syntini ja sitten tammikuun 2. päivän iltana klo 22 sain tunnustaa Jumalan ja hänen pappinsa (Sooshichi Fujimuran) edessä kaikki aivan lapsuudesta lähtien painaneet omantuntoni taakat, tehdä parannuksen, pyytää armoa ja omistaa anteeksiantamuksen Jeesuksen ristiin turvaten. Hartioitteni kaikki taakat putosivat pois ja sain alkaa uuden elämän. Siitä eteenpäin olen Pyhän Hengen johtamana koko sydämestäni pyrkinyt kantamaan parannuksen hedelmää elämässäni.

Sitten kirjoitin erittäin pitkän kirjeen eräälle entiselle esimiehelleni, jota olin sydämessäni tuominnut ja käyttäytynyt häntä kohtaan äärimmäisen inhottavasti. Pyysin siinä elämäni pisimmässä maratonkirjeessä anteeksi huonoa käytöstäni. Sen lisäksi lähetin useita muitakin anteeksipyyntö kirjeitä sitä mukaan, kuin Herra puhui minulle. Lisäksi lähetin vaimoni takaisin lapsuudenkotiinsa, koska olin mennyt hänen kanssaan naimisiin kysymättä lupaa armeijalta. (Jumalan armosta divisioonan komentaja antoi luvan avioliitollemme ja saimme myöhemmin Jumala kasvojen edessä palata avioliittoomme.) Askel askeleelta Herra alkoi muuttaa minua, niin että sain vaeltaa valossa. Elämääni varjostanut sumu haihtui kokonaan ja tuosta päivästä elämäni jakaantui selkeästi aikaan ennen pelastusta ja sen jälkeen. Sain alkaa matkan sydän täynnä kiitollisuutta ja ylistystä Herraa kohtaan.

Palvele Herraa, Jumalaasi, niin hän siunaa sinun ruokasi ja juomasi, ja minä poistan sairaudet teidän keskuudestanne.” (2. Moos. 23:25)
Itsekeskeisten, nautintoja tavoittelevien nuoruuden elämäntapojeni, erityisesti juomisen ja ylensyömisen seurauksena sairastin vatsavaivoja, jotka seitsemän vuoden ajan olin joutunut noudattamaan erittäin tarkkaa dieettiä ja jouduin toistuvasti sairaalaan. Lääkärin ja hoitomenetelmien vaihtaminen ei ollut tuonut mitään apua pahaan vatsasairauteeni. Mutta samalla hetkellä kuin pääsin osalliseksi pelastuksesta sairautenikin parani. Aluksi

en sitä huomannut, mutta pari viikkoa myöhemmin eräänä aamuna syödessäni miso-soppaa huomasin, että oireet olivat hävinneet eivätkä ne koskaan sen jälkeenkään palanneet. Tajuttuani sen ylistin ja kiitin Jumalaa entistäkin syvemmin.

”Sitä varten minä näen vaivaa taistellen hänen vaikutuksensa mukaan, joka vaikuttaa minussa voimakkaasti.” (Kol. 1:29)
Kun pääsin osalliseksi pelastuksesta, elämäni muuttui täysin sellaiseksi, että asetin Jumala ensimmäiseksi. Jopa suureksi hämmästyksekseni opiskelu, jota olin ennen inhonnut, muuttui mieluisaksi.

Kun aamulla puoli kuudelta alkavasta aamurukouskokouksesta palasin kotiin ja vaihdoin laukussani olevan Raamatun koulutarvikkeisiin, lähdin opistoon. Sieltä palattuani menin jälleen iltakokoukseen. Päivät olivat tosi kiireisiä, mutta samalla siunattuja.

Kun tämä monella tavalla armorikas vuosi Tokion jalkaväen teknillisessä opistossa päättyi, palasin Kagawan läänin Zentsuujiin sotainsinöörijoukko-osastooni. Heti tammikuun alusta sain tehtäväkseni toimia teknisenä opettajana, maaliskuusta siihen lisättiin kadettien opetustehtävä, edelleen heinäkuusta uusien alokkaiden opetus ja vielä elokuussa kutsunnoista vastaavan upseerin tehtävät. Kun sain hoidettavakseni neljän miehen tehtävät samalla kertaa, olin äärimmäisen kiireinen. Ennen uskoon tuloa minulle ei oikeastaan ollut annettu mitään vastuita, koska en niitä kunnolla kuitenkaan hoitanut. Tämän kiireen tein työni suurella ilolla muistaen, mistä kalliosta olin louhittu ja mistä kuopasta minut oli nostettu.

Myöhemmin sain tietää, että komppanian päällikkö koetteli minua, koska olin muuttunut aivan toiseksi kuin kaksi vuotta aiemmin. Lisäämällä tehtäviäni yksi toisensa jälkeen hän odotti milloin alkaisin valittaa. Eräänä päivänä komppanian päällikkö hämmästyi, kun näki huoneessani Raamatun ja havaitsi, että sen lähes joka sivulla oli punakynällä tehtyjä alleviivauksia. Sitten hän kysyi: ”Iwai, onko tämä syy siihen, että olet muuttunut?” Kerroin sitten hänelle, miten olin pelastunut. Siitä lähtien hän osoitti minulle syvää luottamusta ja huolenpitoa.

Saarna Filippiinin-kielellä
Heti sinä päivänä, jona Tyynen meren sota alkoi siirryimme Taipeista Taiwanin eteläosaan ja sieltä nousimme maihin Filippiineille Lingayenin lahdesta. Tehtävämme oli korjata täysin hajotettu rautatie Lingayenista Manilaan. Osa suoritti korjausta Lingayeneta lähtien Manillaan päin, mutta pääjoukko ajoi autoilla Manillaan ja alkoi korjauksen Manilasta Lingayenin suuntaan. Minä oleskelin enimmäkseen Manilassa johtamassa korjausta ja liikennettä, mutta Jumalan armosta pääsin sunnuntaisin osallistumaan filippiiniläisen kirkon jumalanpalveluksiin. Koska en osaa englantia enkä Filippiinin-kieltä, en ymmärtänyt saarnasta sanaakaan. Mutta etsien Raamatustani lainatut kohdat vietin siunatun jumalanpalveluksen suuren seurakunnan keskellä. Mutta ihmetyksekseni valta osa seurakuntalaisista tuli kirkkoon ilman Raamattua tai virsikirjaa. He eivät näyttäneet tietävän kuinka tärkeätä on seistä tukevasti Jumalan sanan perustuksella. Joka kerta osallistuessani jumalanpalveluksiin asia tuntui minusta surulliselta ja halusin tehdä sille jotakin, sillä halusin välittää heille, miten suuri ilo on saada elää Jumalan sanan varassa. Eräänä päivänä japanilaisen pastorin välityksellä sain pyynnön saarnata kirkossa. Tuolloin koko Filippiineillä oli vain yksi japanilainen pastori Nakajima.

Minä puhuisin japaniksi, pastori Nakajima tulkitsisi sen englanniksi ja sen pastori Baniya sitten Filippiinin-kielelle. (Tuo seurakunta oli tagalogin kielinen.)

Pyhän Hengen johdatuksesta tulin siihen tulokseen, että kolminkertainen tulkinta ei onnistuisi ja ilmoitin heti, että tulisin puhumaan Filippiinin-kielellä. Syy oli se, että olin puhunut pienen tervehdyksen kolmikielisesti tulkittuna ja tajusin, että tärkeän Jumalan sanan saaminen perille sillä tavalla olisi äärimmäisen vaikeaa.

Pastori Baniya hämmästyi. Niinpä tietenkin. Minä aloin Filippiinin-kielen harjoittelun. Kaksikymmentä kertaa sain oppitunnin pastori Baniyalta, mutta en vielä ymmärtänyt edes tervehdyssanojakaan.
”He täyttyivät kaikki Pyhällä Hengellä ja alkoivat puhua muilla kielillä sen mukaan, mitä Henki antoi heille puhuttavaksi.” (Ap.t. 2:4)

Se Jumala, joka antoi helluntaina opetuslapsille kyvyn puhua vierailla kielillä, on yhä elävä. Se Herra, joka oli antanut minun tehtäväkseni kehottaa seurakuntaa seisomaan Jumalan sanan perustuksella, ei voisi olla antamatta minulle myös sanoja tehtävän suorittamiseksi. Siitä vakuuttuneena päädyin käyttämään vain yhtä kieltä. Sitten valmistin puheen niin hyvin kuin osasin.

Jotta kaikki voisivat lukea Raamattua, otin yhteyttä sotilashallintoon ja hankin jokaiselle Filippiinin-kielisen Raamatun. Sovittuna sunnuntaina saarnasin käyttäen enimmäkseen Filippiinin-kielisiä todistuksiani. Tajusin erittäin hyvin, että koko seurakunta imi ja ymmärsi kuulemansa. Varaamani Raamatut myytiin jumalanpalveluksen jälkeen viimeistä myöten. Sitten he lupasivat lukea Raamattua päivittäin, uskoa sen lupauksiin ja vaeltaa Sanan mukaan.

Jumalanpalveluksen jälkeen pastori Baniya antoi arvosanan saarnastani. Sisältö oli täysi 10 ja Filippiinin-kieli 9½.
”*Tämä on se rohkea luottamus, joka meillä on häneen: jos me anomme jotakin hänen tahtonsa mukaan, hän kuulee meitä.” (1. Joh. 5:14)*

Sodan päätyttyä Kyoozoo Iwai siirtyi siviiliin ja toimi 21 vuotta pastorina Tokushiman läänissä monen pelastukseksi.

Entä Sinä?
Rakastatko Sinä tänään Jeesusta? Jos koet rakkautesi vähäiseksi ja puutteelliseksi, niin tunnusta sekin Herralle ja käy katselemaan Hänen Golgatan rakkautensa suuruutta uudelleen. Jos Jeesusta rakastat, niin tunnusta se ääneen Hänelle. Hän haluaa antaa tehtävän jokaiselle Häntä rakastavalle. Saat palvella niitä ihmisiä, jotka kuuluvat Hänelle ja saat siten myös seurata Herraa siihen asti, kunnes Hän tulee noutamaan Sinut luokseen kirkkauteen.